Pentateuhul (traducere editată de M. P. Kulakov)

- Prefaţă
- Explicații, simboluri și abrevieri
- Prima Carte a lui Moise. Geneza
- A doua Carte a lui Moise. Exodul
- A treia carte a lui Moise. Leviticul
- Cartea a patra a lui Moise. Numeri
- A cincea carte a lui Moise. Deuteronomul

ÎN TRADUCERE RUSA MODERNĂ

Prefaţă

Institutul de Traducere a Bibliei din Zaoksky a finalizat o nouă traducere a primelor cinci cărți ale Bibliei, numite în ebraică *Tora* , care înseamnă „Instrucțiune” sau, în traducerea general acceptată, „Lege”. La finalizarea acestei lucrări, eu, în calitate de inițiator al proiectului și redactor-șef al textului nou creat, m-am confruntat cu problema unei prefețe la viitoarea sa publicare.

Pentru mine, tocmai aceasta era întrebarea: cum ar trebui să fie această prefață? Este foarte posibil ca un cititor luminat să-mi fie recunoscător pentru o simplă referință academică la cele mai vechi copii ale Bibliei în limba originală, care au stat la baza traducerii propuse. Totuși, un cititor luminat s-ar putea descurca, se pare, fără ea, deoarece el însuși este capabil să se alăture realizărilor criticii textuale moderne a Vechiului Testament, care în trecut se baza pe manuscrise antice ale Scripturii de o importanță inestimabilă și, la mijlocul secolului trecut, a fost îmbogățită cu fragmente biblice care zăceau timp de aproximativ două mii de ani în peșterile din Qumran. Totuși, la ceea ce orice cititor serios poate găsi în publicațiile disponibile publicului, aș dori să adaug următoarele. Se știe că, de-a lungul multor secole, pe lângă tradiția străveche și autoritară care a legat scrierea acestei cărți de numele lui Moise și, firește, de epoca sa, în studiile biblice au apărut o varietate de teorii despre originea Torei. Multe dintre ele își păstrează încă unul sau altul dintre înțelesuri. Însă, fără a intra într-o evaluare comparativă a acestor diverse versiuni, personalul Institutului a susținut întotdeauna că ei, în momente diferite și în grade diferite, păstrându-și demnitatea, s-au născut și au murit, iar Sfânta Scriptură a rămas de nezdruncinat

în adevărul ei viu. Ea a adus și continuă să aducă binecuvântare omenirii, deoarece este Cuvântul Dumnezeului cel veșnic.

Fie cum o fi, cu toată importanța posibilelor justificări textuale pentru proiectul nostru și cu caracteristicile diferitelor teorii despre originea Torei, eu, după ce am experimentat recent din nou influența irezistibilă a cuvintelor sacre ale acestei cărți, sunt cel mai îndrăgit de acel sentiment viu pe care l-am găsit din nou, dar din nou ca pentru prima dată, împreună cu colegii mei în cursul muncii noastre comune la noua sa traducere.

După ce m-am adâncit în revelația divină, am stat din nou pe marginea celui mai mare abis și am ascultat din toată inima cuvintele: *yehi sau vayehi sau* („să fie lumină și a fost lumină"). Munca de traducător mi-a oferit fericita ocazie de a urca pe Sinai cu Moise și acolo, tremurând la fulger și la bubuiturile tunetelor, să aud într-un mod nou, ca și cum ar fi fost pentru prima dată, cuvintele Celor Zece Porunci. Și întreaga noastră echipă de traducători, impregnată de litera și spiritul originalului, a încercat să înțeleagă și chiar într-o oarecare măsură să se identifice cu foștii sclavi ai Egiptului, mergând prin deșert spre Țara Promisă. Și pe acea cale, primind, figurativ vorbind, împreună cu ei nu numai „mana" de sus, ci și cele mai importante lecții ale vieții cu Dumnezeu, am exclamat rugându-ne atât cu voce tare, cât și în sinea noastră: „Doamne, fie ca marea putere a cuvintelor și experiențelor sacre pe care ne-ai permis să le auzim și să le experimentăm să nu se piardă în munca noastră!"

În eforturile noastre de a face traducerea cât mai exactă posibil și de a transmite cu fidelitate sensul fiecărei fraze din sursa originală, am considerat că este de datoria noastră să verificăm în mod repetat corectitudinea înțelegerii noastre asupra sensului unei sau altei expresii biblice. Fiecare astfel de contact cu textul sacru ne-a uimit prin profunzimea gândurilor Autorului Divin. Și apoi, în spatele cuvintelor de avertizare extrem de clare, ferme și uneori foarte stricte, era imposibil să nu vedem un Dumnezeu îndelung răbdător și milostiv (*hannun ereh appayim*), un Dumnezeu care doar în cazuri extreme și atunci cu un sentiment dureros pentru El a decis să-i distrugă pe cei a căror încăpățânare de a rupe cu viața în întuneric și păcat amenința distrugerea întregii omeniri.

Recunoaștem că nu ne-a fost ușor să citim textele cu cea mai detaliată descriere a unui sistem de sacrificii atent gândit și construit, a unui număr mare de ritualuri și instituții ceremoniale, a căror enumerare se dovedește adesea a fi o povară aproape insuportabilă pentru un cititor fără experiență. Dar ce răsplată a fost să vedem dorința inevitabilă a Celui Atotputernic, revelată privirii noastre spirituale atunci când ne-am cufundat în aceste secțiuni ale Torei, de a insufla în noi, oameni care au pierdut din vedere adevăratele motive ale nenorocirilor lor, aversiunea față de orice păcat și de a ne arăta calea către mântuirea de la

moartea inevitabilă; și, cel mai important, de a reînvia unitatea tuturor muritorilor cu Sine Însuși, Dumnezeu Creatorul.

Ce altceva se poate spune în inevitabila scurtă prefață la Marea Carte, un tezaur al întregii înțelepciuni, după tot ce s-a experimentat în timpul îndelungatei munci la ea? Totuși, este oare necesar? Nu ar fi oare o încercare de a îmbrățișa imensitatea?...

Înțelegând marea nevoie a societății ruse de a se familiariza cu acest text sacru antic și cu binecuvântările pe care le poartă acest text, Institutul de Traducere a Bibliei din Zaoksky, înființat în 1993, a considerat posibil și chiar necesar să facă o nouă încercare de a traduce Tora în limba rusă modernă. Mulți ani de lectură atentă a Scripturilor și stăpânirea limbilor antice în care au fost scrise, precum și experiența reală dobândită în lucrul la traducerea Noului Testament și a Psaltirii în limba rusă modernă - toate acestea au determinat personalul Institutului nostru să-și depășească temerile și preocupările legitime și să decidă să-și pună mai întâi în aplicare planul, iar acum să supună judecății publice următoarea lor încercare, o nouă traducere a Pentateuhului. Traducerea noastră se bazează pe ediția științifică standard recunoscută a Bibliei Hebraica Stuttgartensia (Vierte verbesserte Auflage 1990). În unele cazuri (extrem de rare), în care textul ebraic ne-a fost neclar, noi, specificând acest lucru în notele de subsol, am transmis cuvinte sau expresii individuale, referindu-ne la traduceri antice sau la cele mai fiabile și justificate reconstrucții dezvoltate de critica textuală modernă a Vechiului Testament.

În același timp, nu ne-am permis niciodată să uităm că creatorii traducerii în limba engleză, cunoscută pe scară largă, a versiunii King James a Bibliei (KJV), au formulat-o cu multe secole în urmă astfel: „Ceea ce traducem este Cuvântul lui Dumnezeu”. Prin urmare, în munca noastră ne-am angajat la cea mai mare fidelitate față de original (desigur, în măsura în care acest lucru este în general posibil), dar, desigur, am încercat să ținem cont de această linie nu cu un atașament sclav față de literă, ci cu o preocupare constantă pentru cea mai completă și exactă transmitere a sensului viu al narațiunii sacre. În același timp, am căutat să facem traducerea noastră nu numai ușor de înțeles și clară, lipsită de cuvinte străine care nu au fost încă mutilate și de vocabular care nu este încă stabilit sau chiar pur și simplu trecător, ci am încercat și să păstrăm în ea meritele artistice și să reflecte mai mult sau mai puțin adecvat starea de spirit vie și coloritul unic al pasajelor individuale ale textului original. În efortul de a ajuta cititorul să vadă sensul profund, uneori ascuns, al unor cuvinte și expresii, precum și nuanțele situaționale speciale ale sensului lor, am însoțit traducerea noastră cu notele necesare, care sunt prezentate în notele de subsol de pe pagină.

În general, criteriul cel mai fiabil și, s-ar putea spune, chiar imperativ în această chestiune a fost întotdeauna avertismentul care ne-a fost dat cu mult timp în urmă și de sus: revelației divine „nu adăugați nimic și nu luați nimic” (Deuteronom 4:2). Cât de bine am făcut față acestui lucru, cititorul va judeca, desigur.

În concluzie, consider că este absolut de datoria mea să exprim, în numele personalului Institutului, sincera recunoștință față de toți cei care ne-au sprijinit cu rugăciunile, sfaturile și fondurile lor în toți anii de muncă la traducerea Torei. Contribuții deosebit de semnificative la lucrarea la noul text al Pentateuhului au fost aduse în diferite momente de filologi și bibliști precum A. V. Vozdvizhenskaya, I. Ya. Grits, A. B. Somov.

Următorii specialiști, care s-au dedicat în întregime acestei lucrări, au lucrat alături de mine la traducerea și pregătirea acestei cărți pentru publicare: I.V. Lobanov, V.S. Lyakhu, M.V. Opiyar, O.V. Pavlova, V.V. Sergeev. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru oportunitatea plăcută de a le folosi talentele și cunoștințele în această mare lucrare.

Dacă munca depusă de echipa Institutului încurajează pe cineva să-și aprofundeze studiul Bibliei: nu doar să o privească ca pe o operă literară minunată, chiar remarcabilă, a trecutului, ci și să progreseze în înțelegerea a ceea ce ne spune Dumnezeu astăzi prin intermediul acestui text sacru, aceasta va fi cea mai mare răsplată pentru toți cei care au participat la crearea acestei traduceri.

3 decembrie 2008

M.P. Kulakov,

Directorul Institutului de Traducere a Bibliei din Zaoksky

Explicații, simboluri și abrevieri

Această traducere a Torei se bazează pe ediția Biblia Hebraica Stuttgartensia (Stuttgart, 1990).

Textul rusesc al acestei traduceri este împărțit în fragmente semnificative, cu subtitluri. Subtitlurile scrise cu caractere cursive, deși nu fac parte din text, sunt introduse astfel încât cititorul să poată găsi mai ușor locul necesar în traducerea propusă.

Cuvântul „Domn” este scris cu majuscule mici în cazurile în care acest cuvânt transmite numele lui Dumnezeu - *Yahweh* , scris în ebraică cu patru consoane (tetragrammaton).

Cuvintele scrise cu caractere italice sunt cele care nu sunt prezente în textul original, dar a căror includere pare justificată deoarece sunt implicite în dezvoltarea gândirii autorului și ajută la clarificarea sensului conținut în text.

Un asterisc ridicat (sau un asterisc cu litera dacă *există mai multe note într-un vers)* după un cuvânt (frază) indică o notă în partea de jos a paginii.

Notele de subsol individuale sunt furnizate cu următoarele abrevieri convenționale:

Lit. (la propriu): traducere formal corectă. Se administrează în cazurile în care, pentru claritate și o dezvăluire mai completă a sensului din textul principal, este necesar să se abată de la redarea formal corectă. În acest caz, cititorului i se oferă posibilitatea de a se apropia de cuvântul sau sintagma originală și de a vedea opțiuni de traducere posibile.

În sensul: este dat atunci când un cuvânt tradus literal în text necesită, în opinia traducătorului, o indicare a conotației sale semantice speciale în contextul dat.

În unele manuscrise (în unele manuscrise): folosit la citarea variantelor textuale.

Trad. antice (traduceri antice): folosit atunci când este necesar să se arate cum a fost înțeles un anumit loc din original prin traducerile antice, eventual bazate pe un text diferit de original.

O altă traducere posibilă : dată ca o altă traducere, deși posibilă, dar, în opinia traducătorilor, mai puțin justificată .

Prieten . **citire** (o altă citire): se dă atunci când, cu un aranjament diferit al semnelor care denotă sunete vocale sau cu o secvență diferită de litere, este posibilă o citire care diferă de original, dar este susținută de alte traduceri antice.

Ebr . (ebraică): folosit atunci când este important să se arate ce cuvânt este folosit în original. Adesea este imposibil să se transmită în mod adecvat, fără pierderi semantice, în limba rusă, așa că multe traduceri moderne introduc acest cuvânt în transliterare în limba maternă.

Sau : se folosește atunci când o notă oferă o altă traducere, suficient justificată.

Text masoretic : textul acceptat ca bază pentru traducere; o notă de subsol se adaugă atunci când, dintr-o serie de motive textuale: sensul unui cuvânt este necunoscut, textul original este corupt - traducerea trebuie să se abată de la redarea literală.

LXX - Septuaginta, traducere a Sfintelor Scripturi (Vechiul Testament) în greacă, realizată în secolele III-II î.Hr.

VECHIUL TESTAMENT (VT)

Viața de zi cu zi — A fi

Exodul - Exodul

Leu - Levitic

Numere - Numere

Deuteronomul - Deuteronomul

Iosua - Cartea lui Iosua

1 Samuel - Prima Carte a Regilor

2 Regi - A doua Carte a Regilor

2 Regi - Cartea a patra a Regilor

1 Cronici - 1 Cronici

2 Cronici - 2 Cronici

Iov - Cartea lui Iov

Ps - Psaltire

Proverbe - Cartea Proverbelor lui Solomon

Eclesiastul - Cartea Eclesiastului sau Predicatorul (Eclesiastul)

Este - Cartea profetului Isaia

Ieremia - Cartea profetului Ieremia

Ezek - Cartea profetului Ezechiel

Ioel - Cartea profetului Ioel

Am - Cartea Profetului Amos

Iona - Cartea profetului Iona

Mica - Cartea profetului Mica

Avv - Cartea profetului Habacuc

Zaharia - Cartea profetului Zaharia

NOUL TESTAMENT (NT)

Luca - Evanghelia după Luca (Sfânta Evanghelie după Luca)

În - Evanghelia după Ioan (Sfânta Evanghelie după Ioan)

Faptele Apostolilor

Roma - Epistola către Romani

Galateni - Epistola către Galateni

Coloseni - Epistola către Coloseni

1 Timotei - Prima Epistolă către Timotei

Evrei - Epistola către Evrei

2 Petru - A doua epistolă a lui Petru

Apocalipsa lui Ioan Teologul

Când se face referire la o carte, titlul cărții nu se menționează dacă locul la care se face referire se află în carte, iar capitolul nu se menționează dacă referința este la un verset din același capitol.

ALTE ABREVIERI

secol (secole) — secol (secole)

g — gram

g. (gg.) — an (ani)

cap. — capitol

greacă - greacă (limbă)

antic - antic

prieten - altul

Ebr. - evreiască (limbă)

kg - kilogram

l — litru

m — metru

trad. — traducere

notă - observație

R.H. - Nașterea lui Hristos

Trad. sin. — Traducere sinodală

cm - centimetru

vezi - uită-te

resp. — în consecință

cf. — comparați

st. — verset

etc. - așa mai departe

adică - adică

așa-numit - așa-numit

Prima Carte a lui Moise. Geneza

În primul rând – Dumnezeu. Chiar primele rânduri ale cărții care deschide Sfânta Scriptură sunt despre El. El este Începutul Începuturilor. În El se află cauza și scopul existenței. Fără a realiza acest lucru, este imposibil să înțelegem sensul vieții în general și semnificația unică a propriei vieți în special. De aceea, toți cei care au experimentat miracolul cunoașterii lui Dumnezeu sunt de acord cu vechiul poet-profet:

„La Tine este izvorul vieții,

„și în lumina Ta vedem limpede” (Psalmul 36 (35):10).

Geneza [1] , prima carte a Pentateuhului (ebraică: *Tora*), ne conduce la conștientizarea realității lumii create de Dumnezeu și căreia El îi dă forma și conținutul. Este o astfel de comoară de cunoștințe încât putem vorbi clar și precis despre viețile noastre: despre de unde venim și unde mergem, despre oamenii cu care trăim și relațiile noastre cu ei, despre necazurile care ne atârnă și binecuvântările care coboară continuu asupra noastră. Cu alte cuvinte, Geneza nu numai că răspunde la întrebările dificile ale originilor noastre și ale condiției comune a umanității după ruptura cu Dumnezeu, ci arată și cum aceste relații pot fi restaurate și omul se poate întoarce la starea pe care Dumnezeu a definit-o ca fiind „foarte bună”. În cartea Genezei ni se oferă dovezi clare despre Dumnezeu – nu numai ca Sursă a vieții, ci și ca Păzitor al acesteia: Dumnezeu creează, El restaurează ceea ce a fost distrus, El apără creația Sa, El judecă cu milă, El cheamă la o viață de credință și ascultare și El face, de asemenea, un Legământ cu noi, o Uniune, numită în mod tradițional „Legământul”.

Ceea ce este remarcabil la această carte este că nu prezintă toate acestea sub forma unor adevăruri abstracte sau a unor principii filozofice. Nu, ne oferă povești profund emoționante despre oameni care au iubit și s-au certat, au crezut și s-au îndoit, au creat familii, au dat naștere copiilor, au experimentat puterea păcatului și harul lui Dumnezeu. Citind viețile lui Adam și Eva, Cain și Abel, Noe și fiii săi, Avraam și Sara, Isaac și Rebeca, Iacov și Rahela, Iosif și frații săi, descoperim că circumstanțele vieții lor, deciziile lor, alegerile lor, se repetă cumva iar și iar în propriile noastre destine. Poveștile din această carte mărturisesc în mod impresionant valoarea incomparabilă a vieții umane, a fiecărei vieți unice, pentru că Dumnezeu vrea să se ocupe nu de o masă de oameni fără chip, ci de fiecare dintre noi în mod individual.

Nu este surprinzător că, după trei mii și jumătate de ani, această carte nu și-a pierdut semnificația pentru întreaga omenire. Hristos și apostolii Săi, precum și tradiția seculară, ne-au oferit suficiente motive să credem că, printr-o providență

specială, revelație și inspirație a lui Dumnezeu, autorul Genezei este cea mai unică persoană din istoria lumii: un prinț egiptean, a fost și păstor, a fost și eliberatorul evreilor din sclavia egipteană, un învățător al legii și cel mai mare dintre profeții antici - Moise.

Conținutul principal al cărții

Crearea lumii și a omului 1:1–2:25

Căderea și consecințele ei 3:1–24

De la Adam la Noe 4:1–5:32

Marele Potop 6:1–10:32

Turnul Babel 11:1–9

De la Sem la Avraam 11:10–32

Patriarhii și destinele lor: Avraam, Isaac, Iacov 12:1–35:29

Istoria tribului lui Esau 36:1–43

Iosif și frații săi 37:1–45:28

Israeliții în Egipt 46:1–50:26

1 La începutul *celor șapte zile care au urmat,* Dumnezeu a creat cerurile și
pământul [2] . 2 Pământul era pustiu și nelocuit *când a apărut.* Întunericul
învăluia adâncul [3] [a] , dar Duhul [4] [b] lui Dumnezeu se mișca deja peste ape. 3
Atunci Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. 4 Dumnezeu a
văzut [5] [a că lumina era bună] [6] [b] . A despărțit lumina de întuneric 5 și a numit lumina „zi”,
iar întunericul „noapte”. Apoi a fost seară și a fost dimineață – trecuse o zi.

6 Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele una de
cealaltă .” [7] [Dumnezeu] a făcut întinderea și a despărțit apele de sub întindere de
apele de deasupra ei. Și așa a fost. 8 Dumnezeu a numit întinderea „cer”. Apoi a
fost seară și a fost dimineață: a trecut a doua zi.

9 Dumnezeu a zis atunci: „Să se strângă apele de sub cer la un loc, ca să se
arate uscatul!” Și așa a fost . [8] 10 Dumnezeu a numit uscatul „pământ”, iar apele
adunate le-a numit „mări”. Dumnezeu a văzut că și aceasta era bine.

11 Dumnezeu a zis atunci : „Să fie pământul verdeață după felul lui , iarbă care face sămânță, pomi care dau rod după soiul lor, după sămânța lor!” Și așa a fost. 12 Pământul a dat verdeață după felul lui, iarbă care face sămânță după soiul ei, și pomi care dau rod după soiul lor, după sămânța lor. Dumnezeu a văzut că și aceasta era bine. 13 Și a fost seară și a fost dimineață: a trecut ziua a treia.

14 Dumnezeu a zis apoi : „Să fie lumini în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte și să slujească ca semne pentru vremurile , zilele și anii. 15 Aceste lumini din întinderea cerului să lumineze pământul.” Și așa a fost. 16 Dumnezeu a creat cele două mari lumini: pe cea mai mare ca să stăpânească ziua și pe cea mai mică ca să stăpânească noaptea și stelele. 17 Dumnezeu a hotărât locul lor în întinderea cerului, ca să lumineze pământul , 18 ca să cârmuiască *cursul* zilei și al nopții și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că și aceasta era bine. 19 Apoi a fost seară și a fost dimineață; s -a împlinit ziua a patra.

20 Dumnezeu a zis atunci: „Să mișune apele de viețuitoare și păsări să zboare pe pământ, pe întinderea cerului!” 21 Dumnezeu a deschis marile creaturi marine și toate celelalte viețuitoare [12] de care mișună apele și a creat și păsările după soiul lor. Dumnezeu a văzut că și aceasta era bine. 22 Dumnezeu le-a binecuvântat pe toate, zicând: „Fiți roditori și înmulțiți-vă, umpleți apele mărilor; și păsările să se înmulțească în număr mare pe pământ!” 23 Apoi a fost seară și a fost dimineață; a trecut ziua a cincea.

24 Dumnezeu a zis apoi : „Să scoată pământul ființe vii după soiul lor: vite, fiare mici și fiare de toate felurile.” Și așa a fost. 25 Dumnezeu a creat fiarele și vitele după soiul lor și a creat viețuitoarele care se târăsc pe pământ după soiul lor; și a văzut că și aceasta era bine.

26 Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om [13] după chipul Nostru, după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peste peștii care trăiesc în ape și peste păsările care zboară pe cer, peste animale și peste tot pământul [14] b , peste orice viețuitoare care se târăște pe pământ.”

27 Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său,

după chipul lui Dumnezeu l-a creat,

bărbat și femeie - El a creat amândoi.

28 Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă [15] și populați pământul și-l veți supune! Veți stăpâni peste peștii mărilor, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare de pe pământ!” 29 Dumnezeu le-a zis: „V-am dat orice iarbă care face sămânță pe fața întregului pământ și orice pom cu rod și cu

sămânță, ca să vă fie hrană. 30 Și tuturor fiarelor, tuturor păsărilor [16] și tuturor lucrurilor care se târăsc pe pământ, tuturor viețuitoarelor, le- a fost dată ca hrană orice iarbă verde [17] .” Și așa a fost.

31 Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune. Apoi a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

2 Așa au fost create cerurile și pământul și tot ce le umplea în frumusețe [18] . 2 În ziua a șaptea, Dumnezeu a sfârșit [19] lucrarea pe care o făcuse *în zilele creației* ; și în ziua a șaptea nu a mai făcut [20] tot ce făcuse *în cele șase zile care trecuseră* . 3 Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de lucrarea pe care o făcuse la creație.

4 Aceasta este relatarea [21] cerurilor și pământului *și ce* s-a întâmplat *după* crearea lor.

Când Domnul [22] Dumnezeu a creat pământul și cerul, 5 nu era niciun tufiș pe pământ, nu creștea nimic sălbatic [23] , căci Domnul Dumnezeu nu trimisese încă ploaie pe pământ și nu era niciun om care să-l lucreze. 6 Un abur [24] se ridica din pământ și uda toată suprafața lui.

7 Domnul Dumnezeu l-a făcut [25] pe om din țărâna pământului, a suflat în el [26] suflare de viață și el s-a făcut o ființă vie [27] în .

8 Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, la răsărit [28] , și acolo l-a așezat pe omul pe care îl zidise. 9 Și pe pământ, prin voia Domnului Dumnezeu, au crescut tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni de mâncat; și în mijlocul grădinii era pomul vieții și pomul cunoașterii binelui și răului.

10 Un râu ieșea din Eden ca să-l ude și se împărțea în patru pâraie . 11 Numele primului este Pișon; el înconjoară toată țara Havila, unde este aurul. 12 Aurul din țara aceea este bun; acolo se găsesc și mirodenii *rare* și onix, o piatră *scumpă* . 30 Numele celui de - al doilea râu este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș. 14 Numele celui de-al treilea râu este Tigru; el curge la răsărit de Asiria. Al patrulea râu este Eufratul.

15 Domnul Dumnezeu a făcut toate lucrurile spre binele [31] omului în Grădina Edenului, de care trebuia să aibă grijă și pe care trebuia să o ocrotească [32] b . 16 Apoi Domnul Dumnezeu i-a dat omului această poruncă: „Din rodul oricărui pom din grădină poți mânca, 17 dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci. Din rodul lui să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”

18 Domnul Dumnezeu a zis atunci: „Nu este bine ca omul să fie singur. Îi voi face
un ajutor potrivit, ca să fie cu el.” 19 Domnul Dumnezeu a adus din pământ la om
toate viețuitoarele care se mișcă pe pământ și toate păsările care zboară prin
cer, ca să vadă cum le va numi; de la el aveau să le primească nume. 20 Omul a
dat nume tuturor animalelor, nume păsărilor cerului și nume fiarelor sălbatice, dar
nu avea niciun ajutor potrivit lui. 21 Domnul Dumnezeu l-a adormit pe om. După
ce om a adormit adânc, i-a scos coasta și a închis carnea în locul unde
fusese. 22 Din coastă, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.

23 Și omul a strigat:

„În sfârșit! Os din osul meu”

și carne din carnea mea!

Ea va fi numită femeie,

„căci ea a fost luată din bărbat [33] .”

24 De aceea, omul își lasă tatăl și mama și se unește cu soția sa și *cei doi* devin
un singur trup. 25 Adam și soția lui erau goi, dar nu le era rușine.

3 Dintre toate animalele pe care Domnul Dumnezeu le-a creat și care nu erau
domesticite, șarpele se remarca prin abilitățile sale speciale [34] . Acesta a
întrebat-o pe femeie: „Este adevărat că Dumnezeu v-a interzis să mâncați rodul
oricărui pom din această grădină?” 2 „Noi”, a răspuns femeia șarpelui, „putem
mânca rodul oricărui pom de aici [35] , 3 afară de rodul pomului care este în
mijlocul grădinii. Despre acestea Dumnezeu a zis: «Să nu mâncați din ele și nici
să nu vă atingeți de ele, ca să nu muriți.»” 4 Șarpele i-a răspuns femeii: „Nu veți
muri; 5 căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din ele vi se vor
deschide ochii și veți deveni ca El [36] , cunoscând atât binele, cât și răul.”

6 Femeia a văzut că rodul pomului era bun și părea gustos, plăcut ochiului și de
dorit, pentru că dădea înțelepciune și pricepere celui ce-l mânca. A cules din el
rod și l-a mâncat ea însăși, apoi i-a *dat* soțului ei , care l-a mâncat și el cu
ea. 7 Atunci li s-au deschis ochii și s-au văzut goi și și-au făcut șaluri din frunze
de smochin.

8 Dar de îndată ce vântul s-a potolit [37] și au auzit sunetul care *le spunea
că* Domnul *Dumnezeu* se plimba prin grădină, au încercat să se ascundă de El în
spatele pomilor din grădină. 9 „Unde ești?”, a strigat Domnul Dumnezeu pe
om. 10 „Te-am auzit umblând [38] prin grădină”, a răspuns el, „și mi-a fost frică,
pentru că eram gol; așa că m-am ascuns.” 11 „Cine ți-a spus că ești gol?”, a

întrebat Dumnezeu. „Ai mâncat ai mâncat rodul pomului din care ți-am poruncit
să nu mănânci?” 12 „Femeia pe care mi-ai dat-o ca tovarășă, ea mi-a dat rodul
pomului și l-am mâncat”, a zis omul. 13 Domnul Dumnezeu S-a întors către
femeie și a zis: „Ce ai făcut?” „Șarpele m-a amăgit și am mâncat”, a răspuns
femeia.

14 Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Pentru că ai făcut aceasta,

a tuturor animalelor și vitelor de toate felurile

vei purta *un blestem special :*

te vei târî pe burtă

și toată viața ta vei mânca țărână [39] ;

15 și voi face ca între tine și femeie să fie o legătură

dușmănia va domni

și printre urmașii tăi [40] va continua;

Descendentul ei te va lovi în cap,

și L-ai lovit în călcâi.”

16 Și i-a zis femeii:

„Sunt multe greutăți în timpul sarcinii tale”

pregătit de Mine pentru voi,

Vei naște copii în durere.

Te vei strădui să-ți cucerești soțul [41] ,

și el va domni peste voi.”

17 Și lui Adam i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de soția ta și ai mâncat din rodul
pomului despre care ți s-a spus: «Să nu mănânci din rodul lui», blestemat este
pământul din pricina ta;

roadele lui vor fi obținute de tine cu o muncă dureroasă

toate zilele vieții tale.

18 Îți va da spini și mărăcini,

și vei mânca iarba câmpului,

19 Va trebui să-ți câștigi pâinea cu sudoarea frunții tale,

până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat,

„căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”

20 Adam [42] a și- a numit soția Eva [43] b , căci ea este mama tuturor celor vii. 21 *După ce s-au întâmplat toate acestea,* Domnul Dumnezeu a făcut haine de piele pentru Adam și pentru soția lui și i-a îmbrăcat. 22 Apoi Domnul Dumnezeu a zis: „Acum, omul acesta a ajuns ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul, să nu-și întindă mâna spre pomul vieții, să-i culeagă rodul, să-l mănânce și să trăiască veșnic!” 23 Domnul Dumnezeu l-a izgonit pe Adam din grădina Edenului și l-a trimis să lucreze pământul din care fusese luat. 24 După ce Dumnezeu a izgonit *pe cei dintâi* oameni care păcătuiseră, a pus heruvimi în partea de răsărit a grădinii Edenului și o sabie de flăcări, al cărei tăiș strălucea în toate direcțiile, ca să păzească drumul spre pomul vieții.

4 Adam a cunoscut-o pe nevasta sa, Eva; ea a zămislit și a născut pe Cain și a zis: „Am găsit un om, am găsit un dar de la Domnul! ” [44] 2 Apoi a născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel era păstor, iar Cain era lucrător al pământului.

3 Când a venit vremea *jertfei* , Cain a adus Domnului din roadele pământului, 4 dar Abel a adus cele mai bune [45] roade ale turmei sale. Domnul a privit cu bunăvoință la Abel și la jertfa lui, 5 dar nu a fost de acord cu Cain și cu jertfa lui. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-au prăbușit ochii.

6 Atunci Domnul i-a zis lui Cain: „De ce ești atât de mânios? De ce îți coboară ochii în jos? 7 Dacă gândurile tale sunt bune, nu-ți ridici capul? Dar dacă nu sunt bune, păcatul stă la prag. El vrea să stăpânească asupra ta, dar tu poți [46] să-l domnești.”

8 Cain i-a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp!” [47] Și îndată ce erau la câmp, Cain s-a năpustit asupra fratelui său Abel și l-a omorât.

9 „Unde este fratele tău Abel?”, a zis Domnul lui Cain. „Nu știu”, a răspuns el. „Oare eu sunt păzitorul fratelui meu?” 10 Domnul a zis: „Ce ai făcut? Am auzit sângele fratelui tău strigând către Mine din pământ. 11 Acum ești blestemat;

pământul te-a respins, pentru că a sorbit sângele fratelui tău, pe care l-ai
vărsat. 12 După aceea, pământul nu va mai da *rod* , oricât l-ai lucra; vei fi un fugar
și un rătăcitor.” 13 Cain i-a zis Domnului: „Această pedeapsă este prea grea
pentru mine ca s-o pot suporta. 14 „Iată, acum mă izgonești de pe pământ.
Trebuie să mă ascund de tine; voi fi un fugar și un rătăcitor; și primul om pe care
îl vei întâlni mă va ucide.” 15 Domnul i-a zis: „Dacă se va întâmpla așa, oricine va
ucide pe Cain nu va scăpa de răzbunare înșeptită . ” Și pentru ca nimeni dintre
cei care îl întâlneau pe Cain să nu-l omoare, Domnul i-a dat lui Cain un semn
special [49] b *al ocrotirii Sale* . 16 Apoi Cain a părăsit locul unde i se arătase
Domnul [50] a și s-a așezat în țara Nod [51] b , la est de Eden.

17 Cain a cunoscut-o pe soția sa, iar ea a zămislit și a născut pe Enoh. În zilele
acelea, Cain a întemeiat o cetate și a numit-o după numele fiului său,
Enoh. 18 Enoh a devenit tatăl lui Irad, care a devenit tatăl lui Mehuiael; Mehuiael a
devenit tatăl lui Metușael; iar Metușael a devenit tatăl lui Lameh.

19 Lameh a luat două soții; numele uneia era Ada, iar numele celeilalte era
Țila. 20 Ada a avut un fiu, pe nume Iabal; el este tatăl tuturor păstorilor care
locuiesc în corturi. 21 Numele fratelui său era Iubal; el este tatăl tuturor celor ce
cântă din harpă și din fluier. 22 Țila a avut un fiu, pe nume Tubal-Cain; el a fost cel
dintâi care a făcut tot felul de unelte de aramă și de fier. Tubal-Cain a avut o
soră, pe nume Naama.

23 Și Lameh le-a zis soțiilor sale:

„Ada și Zillah, ascultați-mă,

Soții ale lui Lameh, ascultați ce vă spun!

Am ucis un om pentru rana pe care mi-a provocat-o,

tânărul când m-a lovit.

24 Dacă lui Cain i se va răzbuna de șapte ori,

pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte.”

25 Adam a cunoscut din nou pe soția sa, iar ea a născut un fiu și i-a pus numele
Set [52] a , zicând: „Dumnezeu mi-a dat un alt fiu [53] b în locul lui Abel, pe care l-
a ucis Cain.” 26 Set a avut și el un fiu și i-a pus numele Enos; atunci oamenii au
început să cheme Numele Domnului și să I se închine.

5 Cronica urmașilor [54] ai lui Adam.

(Când Dumnezeu l-a creat pe om [55] [b] , l-a creat după asemănarea lui Dumnezeu. 2 El a creat bărbatul și femeia, prima pereche [56] [a] , și i-a binecuvântat, iar în ziua creării lor le-a dat numele: „om [57] [b] .”)

3 Adam avea o sută treizeci de ani când a născut un fiu, după chipul și asemănarea *tatălui său,* Adam, și i-a pus numele Set. 4 După nașterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani și a născut mai mulți fii și fiice. 5 Adam a trăit nouă sute treizeci de ani și a murit.

6 Set avea o sută cinci ani când a devenit născut Enos. 7 După nașterea lui Enos, Set a mai trăit opt sute șapte ani și a mai născut fii și fiice. 8 Set a murit la vârsta de nouă sute doisprezece ani.

9 Enoș avea nouăzeci de ani când a născut pe Chenan. 10 După nașterea lui Chenan, Enoș a mai trăit opt sute cincisprezece ani și a născut fii și fiice. 11 Enoș a născut nouă sute cinci ani și a murit.

12 Chenan avea șaptezeci de ani când a născut pe Mahalaleel. 13 După nașterea lui Mahalaleel, Chenan a mai trăit opt sute patruzeci de ani și a născut fii și fiice. 14 Chenan a născut nouă sute zece ani și a murit.

15 Mahalalel avea șaizeci și cinci de ani când a născut pe Iered. 16 După ce a născut pe Iered, Mahalalel a mai trăit opt sute treizeci de ani și a mai născut și alți fii și fiice. 17 Mahalalel a trăit opt sute nouăzeci și cinci de ani și a murit.

18 Iered avea o sută șaizeci și doi de ani când a născut pe Enoh . [58] 19 După nașterea lui Enoh, Iered a trăit opt sute de ani și a născut fii și fiice. 20 Iered a trăit nouă sute șaizeci și doi de ani și a murit.

21 Enoh avea șaizeci și cinci de ani când a devenit născut pe Metusala [59] . 22 Enoh a trăit în strânsă legătură [60] cu Dumnezeu *, mai ales* după nașterea lui Metusala. Așa a fost timp de trei sute de ani, timp în care i s-au născut alți fii și fiice. 23 Enoh a petrecut trei sute șaizeci și cinci de ani pe pământ, 24 trăind în strânsă legătură cu Dumnezeu; și dintr-o dată a dispărut, căci Dumnezeu l-a luat *la Sine viu* .

25 Metusala avea o sută optzeci și șapte de ani când a născut pe Lameh. 26 După nașterea lui Lameh, Metusala a mai trăit șapte sute optzeci și doi de ani și a născut fii și fiice. 27 Metusala a murit după ce a trăit nouă sute șaizeci și nouă de ani.

28 Lameh avea o sută optzeci și doi de ani când a născut un fiu. 29 Și i-a pus numele Noe, zicând: „Acesta ne va mângâia în truda noastră și ne va alina

suferința, lucrând pământul pe care l-a blestemat Domnul.” 30 După nașterea lui Noe, Lameh a mai trăit cinci sute nouăzeci și cinci de ani și a născut și alți fii și fiice. 31 Lameh a murit la vârsta de șapte sute șaptezeci și șapte de ani.

32 Noe avea cinci sute de ani când a născut fiii săi: Sem [62] a , Ham, Iafet [63] b .

6 Numărul oamenilor de pe pământ creștea și își făceau fiice (*care erau o piatră de poticnire pentru cei ce se închinau lui Dumnezeu*). 2 Fiii lui Dumnezeu , [64] privind frumusețea fiicelor oamenilor, au început să le ia de soții, fiecare după alegerea lui. 3 Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va lupta pururea cu omul, [65] căci el este un trup *dat păcatului* ; limita vieții lui să fie de o sută douăzeci de ani!”

4 Pe vremea aceea erau pe pământ *oameni* care căzuseră *în jos* [66] a (precum și după aceea), căci fiii lui Dumnezeu au început să locuiască cu fiicele oamenilor și acestea le-au născut copii. Ele se distingeau prin puterea lor [67] b încă din vremuri străvechi și erau faimoase pentru firea lor războinică.

5 Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că mintea lui era neîncetat ocupată cu gânduri rele. 6 Domnul a părut rău *de ceea ce se întâmplase.* Într-adevăr, El îl crease pe om pe pământ , [68] *dar nu-l crease să facă rău* . Inima Lui era plină de tristețe *și indignare ,* 7 și Domnul a zis: „Voi șterge de pe fața pământului rasa umană pe care am creat-o – omul și, împreună cu el, fiarele, târâtoarele și păsările cerului, căci sunt profund întristat [69] pentru că i-am creat *și ei s-au răzvrătit împotriva Mea* .”

8 Și numai Noe a fost plăcut Domnului. [70]

9 Povestea [71] lui Noe.

Noe a fost un om pios și fără prihană printre contemporanii săi; a trăit în strânsă legătură cu Dumnezeu [72] b . 10 Noe a avut trei fii: Sem, Ham și Iafet.

11 În ochii lui Dumnezeu, pământul era corupt și plin de violență. 12 Dumnezeu a văzut că lumea era coruptă, căci chiar și modul de viață al oamenilor și al animalelor devenise rău, [73] , 13 așa că i-a zis lui Noe: „Am hotărât să nimicesc pe toți cei care locuiesc pe pământ [74] a , căci este plin de cruzimea și violența lor; îi voi nimici [75] b pe ei și pământul împreună cu ei. 14 „Cât despre tine, fă-ți o arcă [76] din lemn de gofer; fă camere în arcă și acoper-o cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară. 15 Construiește-i așadar arca, fă-o să aibă trei sute de coți lungime, cincizeci de coți lățime și treizeci [77] înălțime . 16 Fă și un acoperiș [78] a pentru arcă, astfel încât, când va fi isprăvită, să se înalțe cu un cot [79] deasupra ei . Construiește arca cu trei etaje - unul de jos, unul la mijloc și

unul de sus - și să ai o ușă pe o parte. [17] Să știi că Eu voi aduce un potop pe
pământ, ca să nimicesc tot ce are suflare de viață sub ceruri; tot ce este pe
pământ va pieri. [18] Dar legământul Meu de mântuire este pentru voi : *voi* , fiii
voștri, soția voastră și soțiile fiilor voștri veți intra în corabie. [19] Din toate
viețuitoarele, din toate viețuitoarele, câte două *din fiecare soi* , câte o parte
bărbătească și o parte femelă, să le iei în corabie, ca să trăiască cu voi. [20] Din
toate păsările, din toate dobitoacele cu patru picioare și din toate viețuitoarele
care se târăsc pe pământ, câte două din fiecare soi, să intre la voi în corabie, ca
să trăiască. [21] Să iei cu tine tot felul de hrană pe care o vei mânca și să o aduni,
ca să fie hrană pentru voi și pentru ei.”

[22] Noe a făcut așa; a făcut totul întocmai cum i-a poruncit Dumnezeu.

7 Domnul i-a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci te văd singurul
drept din această generație. 2 Ia cu tine șapte perechi din fiecare animal curat,
câte o parte bărbătească și o parte femelă, și din fiecare *animal* necurat , câte o
pereche, câte o parte mascul și o parte femelă, 3 și din păsări, șapte perechi, câte o parte mascul și o parte femelă, ca să le păstrezi pe pământ soiul. 4 Căci mai sunt șapte zile și voi trimite ploaie pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de
nopți și voi șterge de pe fața pământului orice viețuitoare pe care am făcut-o.”

[5] Noe a făcut tot ce i-a poruncit Domnul.

[6] Noe era în vârstă de șase sute de ani când apele potopului au venit peste
pământ. [7] El , fiii lui, soția lui și soțiile fiilor lui au intrat în corabie *ca să scape de
potop.* [8] (Dintre animalele curate și necurate, dintre păsări și din toate
viețuitoarele care se târăsc pe pământ, [9] au intrat în corabie cu Noe, câte două,
parte bărbătească și parte femelă, așa cum îi poruncise Dumnezeu.) [10] După
șapte zile, apele potopului au venit peste pământ.

[11] Lucrul acesta s-a întâmplat în al șasesutelea an al vieții lui Noe, în ziua a
șaptesprezecea a lunii a doua. În ziua aceea au izbucnit toate izvoarele
adâncului cel mare și s-au deschis zăgazurile cerurilor. [12] Și a căzut o ploaie
torențială pe pământ, timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

[13] Chiar în ziua aceea, Noe a intrat în corabie, fiii lui Sem, Ham și Iafet, nevasta
lui și cele trei nevaste ale fiilor lui. 14 [Au] intrat și cu ei tot felul de fiare sălbatice și
vite, fiecare soi după soi, toate vietățile care se târăsc pe pământ, toate păsările,
fiecare soi de păsări, fiecare viețuitoare zburătoare și fiecare înaripată, [15] tot ce
are suflare de viață, două câte două, au intrat în corabie la Noe. [16] Au intrat câte
două, parte bărbătească și parte femelă, din toate viețuitoarele, așa cum
poruncise Dumnezeu lui Noe. Și Domnul a închis ușa corabiei după el.

17 Timp de patruzeci de zile, apele au crescut peste tot pământul și au devenit
atât de mari încât au ridicat arca, și ea s-a ridicat de la pământ. 18 Și arca a plutit
pe apele care creșteau, și au inundat pământul tot mai mult. 19 Ele s-au ridicat
atât de sus încât au acoperit toți munții cei mai înalți de sub cer. 20 Și când apele
au acoperit munții, s-au ridicat cincisprezece coți deasupra lor . [83] 21 Și orice
viețuitoare care era pe pământ a pierit: păsări, vite, fiare și orice altă viețuitoare
de care era din abundență pământul; și toți oamenii au pierit. 22 Toate
viețuitoarele de pe uscat, oricine avea în nări suflare de viață, au murit. 23 Astfel,
Dumnezeu a nimicit [84] toate viețuitoarele care erau pe pământ: oameni, vite,
viețuitoarele care se târăsc pe pământ și păsările cerului - totul a fost nimicit,
numai Noe și cei care erau cu el în arcă au rămas în viață.

24 Timp de aceste cincizeci de zile, elementul apă a domnit peste pământ.

8 Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe și *a avut grijă de el,* de toate fiarele
sălbatice și de toate vitele *,* de toți cei ce erau cu Noe în arcă. Prin voia lui
Dumnezeu, un vânt puternic s-a stârnit pe pământ și apele au început să se
retragă. 2 Izvoarele adâncului și zăvorurile cerurilor s-au închis și ploaia
torențială din cer a încetat. 3 Apele s-au retras treptat de pe pământ, până când
s-au retras complet după alte o sută cincizeci de zile. 4 În ziua a șaptesprezecea
a lunii a șaptea, arca s-a oprit pe munții Ararat . [86] 5 Apele au continuat să se
retragă continuu până în luna a zecea. În prima zi a lunii a zecea, vârfurile
munților s-au văzut.

6 După patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra pe care o făcuse în corabie. 7 Și
a trimis un corb, care a zburat departe de corabie și s-a întors la ea până când
pământul s-a uscat.

8 Noe a trimis un porumbel să vadă dacă apele se retrăseseră de pe
pământ. 9 Dar porumbelul, negăsind unde să se așeze, s-a întors, căci apele
acopereau încă tot pământul. Noe și-a întins mâna și a dus-o în corabie. 10 A mai
așteptat șapte zile și a trimis porumbelul afară din corabie. 11 *În aceeași* seară ,
porumbelul s-a întors cu o frunză de măslin proaspăt culeasă în cioc. Atunci Noe
a știut că apele se retrăseseră de pe pământ. 12 După ce a mai așteptat șapte zile, a
trimis din nou porumbelul afară, dar acesta nu s-a mai întors la el.

13 În prima zi a primei luni din anul șase sute unu al lui Noe, apele s-au retras de
pe pământ. Noe a deschis învelitoarea arcei și a văzut că fața pământului era
uscată.

14 În ziua a douăzeci și șaptea a lunii a doua, pământul era complet uscat. 15 Atunci
Dumnezeu i-a zis lui Noe: 16 „Ieși din corabie, tu, soția ta, fiii tăi și soțiile
lor. 17 Toate viețuitoarele, păsările, vitele și toate viețuitoarele care se târăsc pe

pământ, de toate felurile lor , să iasă cu tine; ele să se întindă pe uscat, să se reproducă și să se înmulțească pe el.”

18 Noe a ieșit împreună cu fiii săi, soția sa și soțiile fiilor săi. 19 Toate fiarele, toate păsările și toate vietățile care se mișcă pe pământ au ieșit din corabie, una după alta, în felul ei.

20 Atunci Noe a zidit un altar Domnului și a adus pe el arderi de tot, alegându-le dintre toate animalele curate și păsările curate. 21 Atunci Domnul a suflat în Sine o mireasmă plăcută [88] a și a zis în Sine [89] b : „Nu voi mai blestema pământul din cauza omului, căci [90] gândurile și dorințele lui au fost rele din copilărie; și nu voi mai nimici orice viețuitoare, cum am făcut *în zilele voastre* .

22 Și atâta timp cât Pământul există,

semănat și secerat,

frig și căldură,

vara și iarna,

„ziua și noaptea nu vor înceta.”

9 Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui, zicând: „Fiți roditori și înmulțiți-vă [91] și populați pământul. 2 Sortul va fi al tuturor fiarelor de pe pământ, al tuturor păsărilor cerului, al tuturor viețuitoarelor uscatului și al tuturor peștilor mării, ca să se teamă de Tine și să tremure înaintea Ta; toate sunt sub stăpânirea ta. 3 Orice viețuitoare care se mișcă vă va fi hrană; v-o dau, așa cum v-am dat mai înainte hrana plantelor [92] .

4 Numai carne care are viață în ea, adică sângele ei, să nu mănânci niciodată. 5 Îl voi cere cerșit de la orice animal, și îl voi cere cerșit de la orice om care a luat viața aproapelui său.

6 Oricine varsă sângele omului,

sângele acelui om va fi vărsat,

căci după chipul lui Dumnezeu

Omul este creat.

7 Fiți roditori, înmulțiți-vă, populați țara și supuneți-o.”

8 Dumnezeu le-a zis lui Noe și fiilor lui: 9 „Închei astăzi *legământul Meu* cu voi și
cu urmașii voștri după voi, 10 și cu orice viețuitoare care a ieșit cu voi din corabie:
păsările, vitele și toate fiarele, toate viețuitoarele pământului. 11 Și, potrivit acestui
legământ pe care îl vestesc acum , [93] apele potopului nu vor mai nimici nicio
făptură vie și nu va mai fi niciun potop care să pustiească pământul.”

12 „Acesta este semnul [94] [a] ”, a zis Dumnezeu, „pe care vi-l dau pentru
totdeauna [95] *ca mărturie a* [legământului] , a uniunii dintre Mine și voi și orice
viețuitoare care este cu voi: 13 Curcubeul Meu din nori [96] va fi un semn al
legământului dintre Mine și pământ. 14 Când voi aduna norii peste pământ și
curcubeul se va arăta pe cer [97] , 15 acesta Îmi va aminti mereu de legământul
Meu, de uniunea care este dintre Mine și voi [98] și orice viețuitoare de orice fel,
și apele nu vor mai inunda niciodată pământul ca să distrugă toată făptura de pe
el. 16 Ori de câte ori se va arăta curcubeul pe cer, când îl voi vedea, Îmi voi aduce
aminte de legământul veșnic dintre *Mine* , Dumnezeu și orice viețuitoare de orice
fel de pe pământ.”

17 Iată ce i-a zis Dumnezeu lui Noe *despre curcubeu* : „Acesta este semnul
legământului, semnul legământului pe care îl închei între Mine și toți locuitorii
pământului.”

18 Sem, Ham și Iafet au fost fiii lui Noe, care au supraviețuit potopului și au ieșit
din corabie *împreună cu tatăl lor* . (Ham era tatăl lui Canaan.) 19 Aceștia trei au
fost fiii lui Noe, iar urmașii lor au populat pământul.

20 Noe era agricultor și a fost primul care a cultivat viță de vie [99] . 21 Într-o zi,
după ce a băut vin, s-a îmbătat și a rămas gol în cortul său. 22 Când Ham (tatăl lui
Canaan) a văzut goliciunea tatălui său, a ieșit din cort și le-a vorbit *despre asta
celor doi frați ai săi, fără respectul cuvenit față de* tatăl său. 23 Atunci Sem și Iafet
și-au luat mantalele și le-au pus pe umeri și au intrat cu spatele în cort și au
acoperit cu ele trupul gol al tatălui lor. Ochii lor erau întorși și nu au văzut
goliciunea tatălui lor.

24 Când Noe s-a trezit [100] și a aflat cum i se purtase fiul său cel mic, 25 a strigat:
„Canaan va purta un blestem!

Cel mai neînsemnat sclav [101]

„Va fi cu frații lui.”

26 Și apoi a continuat:

„Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Sem!”

Canaan va fi sclavul lui.

[27] Dumnezeu să mărească *hotarele stăpânirii lui Iafet* ,

Să locuiască în corturile lui Sem;

și Canaan să fie sclavul lui.”

[28] Noe a mai trăit trei sute cincizeci de ani după potop; [29] avea nouă sute cincizeci de ani când a murit.

10 Urmașii [102] fiilor lui Noe - Sem, Ham, Iafet [103] b - și fiii care li s-au născut după potop.

2 Fiii lui Iafet: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tira. 3 Fiii lui Gomer: Așchenaz, Rifat și Togarma. 4 Fiii lui Iavan: Elisei, Tarșiș, Chitim și Dodanim. [104] [5] (Urmașii lor s-au așezat în insulele și în zonele de coastă [105] ale *Mării Mediterane*). [Toți aceștia sunt urmașii lui Iafet [106] b], care s-au așezat în țările și limbile lor, în clanurile și neamurile lor.

[6] Fiii lui Ham: Cuș, Mițraim , Put și Canaan. [7] Fiii lui Cuș: Seba, Havila, Savta, Raema și Savteha. Fiii lui Raema: Șeba și Dedan.

[8] Unul dintre urmașii lui Cuș a fost Nimrod, primul conducător puternic de pe pământ. [9] El a fost un vânător care i-a întrecut pe toți ceilalți [108] în putere și îndemânare. De aceea, a apărut următoarea zicală: „Un vânător excelent, ca Nimrod.” [10] La început, regatul său era format din Babilon, Uruk, Akad și Calne, în țara Șinear. [11] Și din acea țară a mers în Asiria [109] și a zidit Ninive, Rehobot-Ir [110] b , Calah [12] și Resen, care este între Ninive și Calah (aceasta este marea cetate) [111] .

[13] Mițraim a fost strămoșul ludiților, anamaiților, lechaviților, naftuchiților, [14] patrușiților, casluheiților (din care au ieșit filistenii) [112] și caftoriților.

[15] Canaan a fost tatăl lui Sidon, întâiul său născut, și al lui Het. [16] Din el au ieșit și iebusiții, amoriții, ghirgasiții, [17] heviții, arkiții, siniții, [18] arvadiții, țemariții și hamatiții. Și, cu timpul, triburile canaaniților au început să locuiască separat, [19] iar hotarele canaaniților se întindeau de la Sidon spre Gherar, până la Gaza, și până la Sodoma și Gomora, Adma și Țeboim și până la Lești. [20] Toți aceștia sunt urmașii lui Ham. Fiecare trib avea propria limbă și propria țară și trăiau ca națiuni separate.

21 Sem, fratele mai mare al lui Iafet, a avut și el copii. Sem a fost tatăl tuturor fiilor
lui Eber.

22 Fiii lui Sem au fost Elam, Asur, Arpacșad, Lud și Aram. 23 Fiii lui Aram au fost
Uz, Hul, Heter și Maș. 24 Arpacșad a născut pe Șelah, iar Șelah a născut pe
Eber. 25 Eber a avut doi fii: numele primului era Peleg, [113] pentru că pe vremea lui
neamurile lumii erau împărțite, [114] după *limbile lor și erau împrăștiate* ; iar numele
fratelui său era Ioctan. 26 Ioctan a născut pe Almodad, Șalef, Hațarmavet,
Erah, 27 Hadoram, Uza, Dicla, 28 Obal , [115] Abimael, Șeba, 29 Ofir, Havila și
Iobab. Toți aceștia sunt urmașii lui Ioctan. 30 Și așezările lor s-au întins de la
Meșira până la Sefar, regiunea muntoasă de la răsărit. 31 Aceștia sunt urmașii lui
Sem. Fiecare trib avea propria limbă și propriul pământ și trăiau ca națiuni
separate.

32 Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, numărate după neamurile lor și după neamurile
lor. Din ei au ieșit toate neamurile pământului după potop. [116]

11 A fost odată o vreme când întreaga lume vorbea aceeași limbă și folosea
aceleași cuvinte. 2 Călătorind spre răsărit [117] , oamenii au găsit o câmpie în
țara Șinear și s-au așezat acolo. 3 Și-au zis unii altora: „Să facem cărămizi din lut
și să le coacem în foc!” (Astfel, cărămida a devenit un înlocuitor pentru piatră, iar
bitumul natural pentru mortarul de var.) 4 „Ei bine, haideți să ne facem un nume
zidind o cetate cu un turn care să se întindă până la cer”, au zis ei, „care să ne
țină aici; nu vom fi împrăștiați pe toată lumea.”

5 Atunci Domnul S-a pogorât pe pământ ca să vadă cetatea și turnul pe care îl
construiau oamenii. 6 Și a zis: „Dacă acest popor, un singur popor cu o singură
limbă, a început să facă astfel de lucruri, atunci cu siguranță niciunul dintre
planurile lor *îndrăznețe* nu li se va părea imposibil! 7 Haidem să ne pogorâm la ei
și să le încurcăm limba, ca să nu mai înțeleagă graiul unii altora!”

8 Domnul i-a împrăștiat de acolo pe fața întregului pământ și zidirea cetății a
încetat. 9 De aceea cetatea a fost numită Babel [118] – acolo a încurcat Domnul
limba tuturor locuitorilor pământului. Din locul acela a împrăștiat oamenii pe toată
fața lumii.

10 Urmași [119] ai lui Sem.

Când Sem a fost în vârstă de o sută de ani, a născut un fiu, pe nume Arpacșad
(la doi ani după potop). 11 După nașterea lui Arpacșad, Sem a trăit cinci sute de
ani și a născut alți fii și fiice.

12 Arpacșad avea treizeci și cinci de ani când a născut pe Șelah. 13 După nașterea
lui Șelah, Arpacșad a mai trăit patru sute trei ani și a născut și alți fii și fiice.

14 Șelah avea treizeci de ani când a devenit tatăl lui Eber. 15 După nașterea lui
Eber, Șelah a mai trăit patru sute trei ani și a mai avut fii și fiice.

16 Eber avea treizeci și patru de ani când a devenit născut pe Peleg. 17 După
nașterea lui Peleg, Eber a mai trăit patru sute treizeci de ani și a mai avut fii și
fiice.

18 Peleg avea treizeci de ani când a devenit născut pe Reu. 19 După nașterea lui
Reu, Peleg a mai trăit două sute nouă ani și a născut fii și fiice.

20 Reu avea treizeci și doi de ani când a devenit născut pe Șerug. 21 După
nașterea lui Șerug, Reu a mai trăit două sute șapte ani și a mai născut și alți fii și
fiice.

22 Țarug avea treizeci de ani când a devenit născut pe Nahor. 23 După nașterea lui
Nahor, Țarug a mai trăit două sute de ani și a mai născut fii și fiice.

24 Nahor avea douăzeci și nouă de ani când a născut pe Terah . [120] 25 După
nașterea lui Terah, Nahor a mai trăit o sută nouăsprezece ani și a născut și alți fii
și fiice.

26 Terah a trăit șaptezeci de ani; apoi i s-au născut fiii: Avram, Nahor și Haran.

27 de urmași ai lui Terah.

Terah a avut fii: Avram, Nahor și Haran. Și Haran a avut un fiu pe nume
Lot. 28 Haran a murit în țara lui, în Ur din Haldeea, pe când Terah, tatăl său, era
încă în viață. 29 Avram și Nahor s-au căsătorit: numele soției lui Avram era
Sarai [121] , iar numele soției lui Nahor era Milca; ea era fiica lui Haran, care a
fost și tatăl Iscăi. 30 Sarai era stearpă și nu avea copii.

31 Terah a plecat din Urul Caldeii, împreună cu fiul său Avram, cu nepotul său
Lot, fiul lui Haran, și cu nora sa Sarai, nevasta fiului său Avram, ca să se ducă în
țara Canaanului. Dar au ajuns la Haran și s-au așezat acolo. 32 Terah a murit în
Haran, când era în vârstă de două sute cinci ani.

12 Domnul i-a zis lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudele tale și din casa tatălui tău
și du-te în țara pe care ți-o voi arăta. 2 Te voi face tatăl unui neam mare, te voi
binecuvânta și-ți voi face numele mare și vei fi o binecuvântare pentru
mulți [122] .”

[3] Îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează,

și pe cei ce te blestemă, îi voi blestema.

„Vei fi o binecuvântare pentru toate popoarele pământului [123] .”

4 Avram, care avea atunci șaptezeci și cinci de ani, a plecat din Haran și a pornit în călătoria sa, așa cum îi poruncise Domnul; și Lot a mers cu el. [5] Avram a luat cu el pe Sarai, soția sa, și pe Lot, nepotul său, și toate averile pe care le dobândiseră și pe robii [124] pe care îi dobândiseră în Haran și s-a dus cu ei în țara Canaanului. Când a ajuns Avram în Canaan, [6] a trecut prin țara aceea până la locul *sfânt* de lângă cetatea Sihem, până la stejarul lui More . [125] Canaaniții locuiau în țara aceea pe vremea aceea. [7] Domnul i S-a arătat lui Avram și a zis: „Seminței tale îi voi da țara aceasta.” Avram a zidit un altar Domnului, care i S-a arătat în locul acela. [8] De acolo s-a suit în ținutul muntos, la răsărit de Betel, și și-a așezat tabăra acolo, având Betelul la apus și Ai la răsărit. Acolo a zidit un alt altar Domnului și a chemat Numele Domnului și a săvârșit slujba de închinare. [9] Astfel, călătorind cu opriri, Avram a înaintat la sud [126] *de Canaan* .

[10] Foametea lovise ținutul acela atât de cumplită încât Avram a trebuit să meargă mai departe spre miazăzi, până în Egipt, ca să-și găsească acolo un adăpost. [11] Pe drum, înainte de a intra în țara aceea, i-a zis Saraiei, soției sale: „Știu că ești o femeie foarte frumoasă. [12] Când te vor vedea egiptenii și vor ști că ești soția mea, te vor lăsa să trăiești și pe mine mă vor omorî. [13] Spune-le că ești sora mea și, din pricina ta, mă vor purta cu bunăvoință, se vor ruga de tine și mă vor lăsa să trăiesc.”

[14] Și într-adevăr, când a ajuns Avram în Egipt, egiptenii au observat frumusețea extraordinară a Sarei . [15] Și când curtenii au văzut-o pe Sara, au lăudat-o la Faraon și au dus-o în palatul său. [16] Și Faraon s-a purtat cu Avram foarte bine din cauza Sarei: Avram a primit de la el ca dar turme, boi, măgari, robi și roabe, măgărițe și cămile.

[17] Dar când Domnul a lovit pe Faraon și casa lui cu boli grele din cauza Sarai, nevasta lui Avram, [18] Faraon a chemat pe Avram și i-a zis: „Cum ai putut să-mi faci una ca asta? De ce mi-ai ascuns că este nevasta ta? [19] De ce ai zis că este sora ta? Era cât pe ce să o iau de nevastă. Iată-o! Ia-o și pleacă!”

[20] Faraon a dat porunci oamenilor săi cu privire la el, iar aceștia l-au condus afară din țară, împreună cu soția lui și toate bunurile lui.

13 Avram a ieșit din Egipt, el, soția lui și toate averile lui și s-a întors în partea de miazăzi *a Canaanului* ; și Lot a mers cu el. [2] Avram era foarte bogat în vite, argint

și aur. [3] Și a mers de la miazăzi la miazăzi, dintr-o tabără în alta, până a ajuns la Betel, la locul dintre Betel și Ai, unde își întinsese cortul. [4] Și a zidit un altar prima dată când a venit acolo. Și acolo Avram a chemat Numele Domnului și a slujit lui Dumnezeu.

[5] Lot, care călătorea cu Avram, era și el bogat; avea oi și vite și slujitori ai lui . [127] [6] Nu mai puteau locui unul lângă altul, pentru că nu era suficient pământ cu pășune pentru toți. Aveau atât de multe vite [128] încât erau înghesuiți laolaltă. [7] Aceasta a stârnit certuri între păstorii lui Avram și păstorii lui Lot. (Pe vremea aceea, canaaniții și periziții locuiau încă în ținutul acela.)

[8] Avram i-a zis lui Lot: „Eu și tu suntem rude apropiate [129] și să nu fie ceartă între mine și tine, între păstorii tăi și păstorii mei! [9] Este oare prea mică țara pe care ți-ai ales-o? Ar fi mai bine pentru tine să mă părăsești și să locuiești singur. Dacă mergi la stânga, eu voi merge la dreapta; dacă mergi la dreapta, eu voi merge la stânga.”

[10] Lot s-a uitat spre Valea Iordanului, care era toată udată până la Țoar, ca grădina Domnului, ca țara Egiptului (aceasta era înainte ca Domnul să fi nimicit Sodoma și Gomora). [11] Lot a ales toată Valea Iordanului și s-a îndreptat spre răsărit. Așa că s-au despărțit. [12] Avram s-a așezat în Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din vale și și-a întins corturile lângă Sodoma. [13] Locuitorii Sodomei erau foarte răi, trăind în sfidarea Domnului în căile lor păcătoase . [130]

[14] După ce a plecat Lot, Domnul i-a zis lui Avram: „Privește împrejurul tău, la miazănoapte și la miazăzi, la răsărit și la apus. [15] Toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale pentru totdeauna. [16] Îți voi înmulți urmașii ca nisipul; nimeni nu va putea să-ți numere urmașii, nici cum nu vor putea număra boabele de nisip de pe pământ. [17] Acum, dar, străbate țara aceasta și străbate-o dintr-o parte în alta, căci ți-o voi da.”

[18] Avram a plecat și s-a dus mai departe de drumul său și s-a așezat lângă Hebron, lângă stejarii lui Mamre; acolo a zidit un altar Domnului.

14 Pe vremea *când Avram locuia lângă Hebron* , Amrafel, regele Șinearului, Arioc, regele Elasarului, Chedorlaomer, regele Elamului și Tidal, regele Goimilor [131] - toți patru - [2] au pornit la război împotriva lui Bera, regele Sodomei, a Birșei, regele Gomorei, a Șinab, regele Admei, a Șemeber, regele Țeboimului și a regelui Belei, care este acum Țoar. [3] Acești cinci regi și-au unit forțele și și-au adunat toate oștirile în Valea Sidimului (unde este acum Marea Moartă [132]). [4] Ei au fost sub jugul lui Chedorlaomer timp de doisprezece ani, iar în al treisprezecelea an s-au răzvrătit împotriva lui. [5] După aceea, [133] a venit Chedorlaomer cu regii care erau în legământ cu el și i-au bătut pe refaimi în

Așterot-Carnaim, pe zuziți în Hama, pe emitiți în Șave-Chiriatim [6] și pe horiți în regiunea lor muntoasă din Seir, urmărindu-i până la El-Paran, care este la marginea pustiei. [7] Apoi s-au întors de acolo și au ajuns la En-Mișpat (acum Cades) și i-au înrobit pe amaleciți în toată țara lor și au făcut la fel cu amoriții care locuiau în Hațețon-Tamar.

[8] Atunci regele Sodomei, regele Gomorei, regele Admei, regele Țeboimului și regele Belei, care este Țoarul, au ieșit și s-au pregătit de luptă. În Valea Sidimului s-au întâlnit cu Chedorlaomer , regele Elamului, cu Tidal, regele Goimului, cu Amrafel, regele Șinarului, și cu Arioc, regele Elasarului - patru regi împotriva a cinci. [10] În Valea Sidim erau multe gropi de smoală. Regii Sodomei și Gomorei și oamenii lor au fugit din luptă, iar unii dintre ei au căzut în gropi. Cei care au scăpat s-au ascuns în munți. [11] Atunci dușmanul *a jefuit* Sodoma și Gomora, a luat toate bogățiile și toate proviziile din acele cetăți și a plecat. [12] L-au luat cu ei și pe Lot, nepotul lui Avram, care locuia în Sodoma, și au luat tot ce avea.

[13] Unul dintre cei rămași în viață a adus vestea despre ce se întâmplase cu Avram evreul [134] , care locuia în pădurea de terebinți a unui amorit pe nume Mamre. Mamre și frații săi, Eșcol și Aner, erau aliați ai lui Avram. [14] Când a auzit Avram că ruda sa fusese luată prinsă, a luat cu el trei sute optsprezece bărbați viteji din casa lui și a urmărit armata lui Chedorlaomer până la Dan. [15] Acolo, Avram și-a împărțit oamenii în cete și, sub acoperirea nopții, a atacat inamicul, i-a pus pe fugă și i-a urmărit până la Hoba, care este la nord de Damasc. [16] Așadar, Avram a luat înapoi toate averile luate și l-a salvat și pe nepotul său, Lot, și tot ce avea, precum și pe femei și pe ceilalți captivi. [17] Când se întorcea Avram de la înfrângerea lui Chedorlaomer și a regilor care erau aliați cu el, regele Sodomei i-a ieșit în întâmpinare în Valea Șave, care se numește acum Valea Regelui.

[18] Și Melhisedec [135] , regele Salemului, întâmpinându-l pe Avram, a adus pâine și vin și, în calitate de preot al Dumnezeului Preaînalt [136] [b] [19,] a chemat această binecuvântare de sus asupra lui Avram:

„Dumnezeu Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului,

fie ca Avram să te binecuvânteze!

[20] Lăudat fie [137] Dumnezeul Cel Preaînalt,

„Ți-a dat dușmanii în mâini.”

Avram i-a dat a zecea parte din tot ce luase de la dușman.

21 Împăratul Sodomei i-a zis lui Avram: „Dă-mi înapoi poporul meu, care a fost eliberat din robie, și păstrează moșia mea, care a fost luată de la vrăjmaș.”

22 „Nu”, a răspuns Avram, „îmi ridic mâna către Domnul Dumnezeul Cel Preaînalt, Făcătorul cerului și al pământului, și jur: 23 „Nu voi lua pentru mine nici măcar un fir, nici o curea de încălțăminte din tot ce este al tău, ca să nu zici: «L-am îmbogățit pe Avram!» 24 " Nu-mi lipsește nimic, decât ce este pentru hrana oamenilor mei și partea celor ce au mers cu mine în călătorie. Aner, Eșcol și Mamre să-și ia partea lor.”

15 După ceva timp, Avraam a avut o vedenie în care cuvântul Domnului i-a venit [138] :

„Nu te teme, Avrame!”

Eu sunt scutul tău.

Te voi răsplăti cu generozitate [139] b ».

2 „Doamne”, a răspuns Avram, „ce-mi vei da, fiindcă plec *fără* copii ? Moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc.” 3 Și a adăugat cu tristețe: „Vai! Nu mi-ai dat un urmaș și iată un om din casa mea care este moștenitorul meu.”

4 Dar cuvântul Domnului i-a răspuns în același timp [141] : „El nu va fi moștenitorul tău. Cel ce se va naște din sămânța ta va fi moștenitorul tău!”

5 Domnul l-a scos pe Avram din cort și i-a zis: „ Privește cerul și numără stelele, dacă poți! Iată că vei avea urmași în număr mare!”

6 Avram a crezut în Domnul , și Domnul i-a socotit aceasta ca neprihănire.

7 Domnul i-a zis lui Avram: „Eu sunt Domnul, care te-a scos din Ur, din Caldeea, ca să-ți dau țara aceasta de moștenire.”

8 Avram a zis: „Doamne, cum se va dovedi că o voi stăpâni?”

9 „Adu-mi aici”, i-a răspuns Domnul, „o vacă de trei ani care n-a fătat încă, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturele și un pui de porumbel care a zburat.” 10 Avram a făcut tot ce i se poruncise: a tăiat animalele în jumătate și a pus o jumătate față în față cu cealaltă, dar păsările nu le-a tăiat în jumătate. 11 Păsările de pradă zburau de jur împrejur, dar Avram le-a alungat.

12 După ce a apus soarele, Avram a căzut într-un somn adânc; l-a cuprins un
întuneric mare și o groază mare. 13 Atunci Domnul i-a zis lui Avram: „Să știi bine
că urmașii tăi vor fi străini într-o țară străină și vor trăi în robie și în asuprire timp
de patru sute de ani. 14 Dar judecățile Mele vor veni peste neamul care i-a înrobit,
și urmașii tăi vor pleca de acolo cu mari bogății. 15 Dar tu te vei duce în pace la
părinții tăi și vei fi îngropat la bătrânețe. 16 Abia în a patra generație se va
întoarce urmașii tăi aici, căci fărădelegile amoriților *care locuiesc aici în păcat* nu
s-au sfârșit încă.”

17 Când a apus soarele și s-a întunecat, *deodată* a trecut ceva ca fumul unui
cuptor și o torță aprinsă printre animalele junghiate. [145] 18 În ziua aceea, în
legământul Său, în legământul pe care Domnul l-a făcut cu Avram, i-a zis:
„Seminței tale le dau această țară, de la râul Egiptului [146] până la râul cel
mare, râul Eufrat: 19 țara cheniților, chenizienilor, cadmoniților, 20 hitiților, periziților,
refaimiților, 21 amoriților, canaaniților, ghirgasiților și iebusiților.”

16 Sarai, soția lui Avram, nu putea să-i nască un moștenitor . *Atunci s-a gândit
la* roaba ei, o egipteancă pe nume Agar. 2 Atunci Sarai i-a zis lui Avram: „Vezi că
Domnul nu m-a binecuvântat cu această binecuvântare de a naște copii. Ia deci
pe roaba mea, poate voi avea copii prin ea.”

Avram a ascultat cuvintele Saraiei. 3 Atunci Sarai, soția lui Avram, a luat-o pe
roaba ei Agar, egipteanca, și a adus-o ca soție la Avram, soțul ei. (Avram locuia
în Canaan de zece ani.) 4 A locuit cu Agar, și ea a rămas însărcinată cu el. Și, de
îndată ce Agar a știut că va avea un copil, și-a disprețuit stăpâna.

5 „Tu ești vinovat de nedreptatea pe care am suferit -o” , a zis Sara lui Avram.
„Nu ți-am dat eu pe roaba mea ca țiitoare? Și de când a zămislit, nu m-a mai
prețuit. Domnul să judece între noi!”

6 „Ea este roaba ta; fă cu ea ce vrei”, a răspuns Avram. Atunci Sara a început să
o asuprească pe Agar, iar aceasta a fugit de la ea.

7 Îngerul Domnului a găsit-o pe Agar lângă un izvor în pustie, pe drumul care
duce la Șur. 8 „Agar, roaba Saraiei”, a zis-o el, „de unde vii și unde te duci?”

„Fug de Sara, stăpâna mea”, a răspuns ea.

9 „Întoarce-te la stăpâna ta și supune-te ei”, i-a poruncit îngerul Domnului. 10 Și a
adăugat în Numele Domnului: „Îți voi înmulți urmașii atât de mult încât nu vor
putea fi numărați.” 11 Îngerul Domnului a zis din nou:

„Să știi că ai zămislit și vei naște un fiu

și -l vei numi Ismael [148] ,

căci Domnul te-a ascultat în necazul tău.

12 Dar fiul tău va fi un om sălbatic *al deșertului* –

ca un măgar neîmblânzit;

el este împotriva tuturor - toată lumea este împotriva lui;

„Va trăi în discordie cu toți frații săi [149] .”

13 Agar L-a numit pe Domnul care îi vorbise: „Tu ești El-Roi [150] [a] !” Căci ea a zis în sinea ei: „L-am văzut aici [151] [b] pe Cel ce mă vede!” 14 (De aceea fântâna care este acolo, între Cades și Bered, se numește până în ziua de azi Beer-Lahai-Roi [152] .)

15 Agar i-a născut lui Avram un fiu, căruia Avram i-a pus numele Ismael. 16 Avram era în vârstă de optzeci și șase de ani când l-a născut pe Ismael.

17 Când Avram avea nouăzeci și nouă de ani, i S-a arătat Domnul și a zis: „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic [153] [a] . Adu-ți aminte că viața ta trece prin fața Mea [154] [b] și fii fără prihană. 2 a Voi întări legământul, tratatul dintre Mine și tine și-ți voi înmulți urmași.” 3 Avram a căzut cu fața la pământ, iar Dumnezeu i-a vorbit și a zis: 4 „Cât despre Mine, conform legământului Meu cu tine, vei fi tatăl multor neamuri. 5 Numele tău nu va mai fi Avram, ci Avraam, căci nu te voi face tatăl unui singur neam, ci al multor neamuri . [155] 6 Îți voi da urmași de zece mii de ori zece mii; neamuri vor ieși din tine și urmașii tăi vor fi împărați. 7 Voi stabili [156] legământul Meu, tratatul între Mine și tine. Acesta va fi pentru urmașii tăi după tine, din generație în generație, un legământ veșnic, și astfel Eu voi fi Dumnezeul tău și Dumnezeul urmașilor tăi. 8 Îți voi da țara aceasta prin care rătăcești acum ca o moștenire veșnică, ție și tuturor urmașilor tăi după tine; voi da urmașilor tăi toată țara Canaanului și Eu voi fi Dumnezeul lor.”

9 „Dar și tu”, a chemat Dumnezeu pe Avraam, „să fii credincios legământului Meu [157] , atât tu, cât și urmașii tăi, în toate generațiile de după tine. 10 Că acest legământ Meu, pe care tu și toți urmașii tăi trebuie să-l păzești, fiecare parte bărbătească dintre voi trebuie să fie circumcis. 11 Să vă circumcideți în carnea prepuțului vostru, ca semn al legământului, ca semn al legământului făcut între Mine și voi. 12 Fiecare parte bărbătească dintre voi trebuie să fie circumcis în a opta zi după nașterea lui. Să faceți acest lucru în toate generațiile voastre, *nu numai* pentru oricine născut în casa voastră, ci și *pentru robii* pe care i-ați cumpărat de la orice străin, dintre oameni care nu sunt de același fel cu voi. 13 De

asemenea, orice persoană din casa voastră, fie născută, fie cumpărată, trebuie să fie circumcisă. Aceasta va fi pecetluită în carnea voastră, căci legământul Meu, sau legământul, este un legământ veșnic. 14 Dar omul necircumcis, *indiferent de vârsta lui* , oricine al cărui prepuț nu este circumcis, acela va fi nimicit [158] din poporul său; a rupt legământul Meu.”

15 Dumnezeu a adăugat la ce spusese: „Să nu-ți mai numești Sarai, soția ta, Sarai; de acum înainte, numele ei va fi Sara. [159] 16 O voi binecuvânta și îți va naște un fiu; o voi binecuvânta și va fi mama multor neamuri; împărați ai neamurilor vor ieși din ea.”

17 Avraam a căzut din nou la pământ, dar a râs în sinea lui: „Oare un om de o sută de ani va avea oare un fiu? Oare Sara va naște la nouăzeci de ani?” 18 Și a zis lui Dumnezeu: „O, de-ar trăi Ismael, prin îndurarea Ta [160] !”

19 „Nu”, i-a răspuns Dumnezeu, „ci Sara, nevasta ta, îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isaac . [161] Voi ține legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru urmașii lui după el. 20 Am auzit cererea ta cu privire la Ismael: să știi că îl voi binecuvânta și-l voi face roditor, astfel încât urmașii lui vor fi numeroși. Va naște doisprezece prinți și voi face din el un neam mare. 21 Dar voi ține legământul Meu cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara peste exact un an.” 22 După ce a terminat de vorbit cu Avraam, Dumnezeu l-a părăsit.

23 În ziua aceea, Avraam a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu: a circumcis prepuțul fiului său Ismael și pe toți cei de parte bărbătească din casa lui, inclusiv pe robii care se născuseră în casa lui sau cumpărați cu argint. 24 Avraam era în vârstă de nouăzeci și nouă de ani când a fost circumcis, 25 iar fiul său Ismael era în vârstă de treisprezece ani. 26 Avraam și fiul său Ismael au fost circumciși în aceeași zi, 27 și toți cei de parte bărbătească din casa lui Avraam împreună cu ei, atât cei născuți în casa lui, cât și cei cumpărați de la străini.

18 Într-o zi, în căldura după-amiezii, la stejarii lui Mamre, pe când Avraam ședea la intrarea cortului său, Domnul i S-a arătat din nou. 2 Iată ce s-a întâmplat: Avraam a ridicat ochii și iată că trei călători stăteau acolo . [162] Când i-a văzut, a alergat de la intrarea cortului în întâmpinarea lor, s-a închinat până la pământ 3 și a zis: „Doamne, [163] dacă ești binevoitor cu mine, te rog, nu trece pe lângă robul tău. 4 Lasă-mă să aduc apă ca să vă spălați picioarele și să vă odihniți sub copacul acesta. 5 Îți voi aduce pâine ca să te odihnești înainte de a pleca, căci treci pe lângă robul tău.”

„Bine”, au răspuns ei, „fă cum spui.”

6 Avraam s-a grăbit la cort și i-a zis Sarei: „Frământă repede trei măsuri [164] din
cea mai bună făină și coc niște turte.” 7 Apoi a alergat la turmă, a ales un vițel
fraged și bine hrănit și l-a dat slujitorului, care a început repede să-l gătească. 8 A
adus brânză [165] și lapte și carnea de vițel fiertă și le-a pus înaintea lor și le-a
servit acolo, sub copac, în timp ce mâncau.

9 Ei l-au întrebat: „Unde este Sara, soția ta?”, el a răspuns: „Este aici, în cort.”

10 Atunci unul dintre oaspeți a zis: „Pe vremea aceasta, anul viitor [166] mă voi
întoarce la tine și Sara, soția ta, va avea un fiu.” (Sara asculta această
conversație de la intrarea cortului, chiar în spatele lui Avraam. 11 Avraam și Sara
erau deja destul de bătrâni, iar Sara trecuse de vârsta la care putea avea
copii [167] .) 12 Așadar, Sara a râs în sinea ei și s-a gândit: „Oare eu, care sunt
ofilită, ar trebui să am o astfel de mângâiere? Și stăpânul meu [168] este bătrân.”

13 „Sara să nu râdă”, i-a zis Domnul lui Avraam, „și să nu zică: «Cum aș putea eu,
fiind atât de bătrân, să nasc un copil?» 14 „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?
Mă voi întoarce la tine anul viitor, la vremea hotărâtă, și Sara va avea un
fiu.” 15 Dar Sara s-a temut și a mințit, zicând: „N-am râs.” „Nu”, i-a răspuns El, „ai
râs.”

16 Bărbații au plecat de la Avraam într-un loc de unde puteau vedea Sodoma; și
Avraam s-a dus să le arate drumul. 17 Dar Domnul a zis: „Să ascund Eu de
Avraam ce am de gând să fac? 18 Căci el va deveni un neam mare și puternic și
va fi o binecuvântare pentru toate popoarele pământului . [169] 19 L- am
ales [170] ca să le poruncesc copiilor lui și tuturor urmașilor lui după el să țină
calea Domnului, să facă bine și să facă dreptate în toate lucrurile, pentru ca *Eu* ,
Domnul, să împlinesc lui Avraam tot ce i-am promis.”

20 Atunci Domnul a zis: „Mare este strigătul *poporului* care *suferă din cauza
nelegiuirii* Sodomei și Gomorei! Păcatul acestor cetăți trebuie să fie îngrozitor! 21
Mă voi duce și voi vedea dacă merită să fie nimicite din cauza faptelor lor, din
cauza cărora strigătul lor ajunge până la Mine [171] . Dacă este adevărat sau nu,
voi ști.”

22 *Atunci cei doi* bărbați s-au întors și au plecat de acolo spre Sodoma, dar
Domnul a rămas cu Avraam . [172] 23 Atunci Avraam a venit la El și a zis: „Vei nimici
cu adevărat pe cel drept împreună cu cel rău? 24 Dar dacă sunt cincizeci de
oameni drepți în cetatea aceasta? O vei nimici cu adevărat și nu vei cruța
cetatea din cauza celor cincizeci de oameni drepți care locuiesc în ea? 25 Nu poți
face una ca aceasta; nu vei omorî pe cel drept împreună cu cel rău. Cel drept nu
va avea parte de soarta celui rău. Cu siguranță nu vei face una ca aceasta! Nu
va face oare dreptate Judecătorul întregului pământ?”

[26] Domnul i-a zis: „Dacă voi găsi cincizeci de oameni drepți în Sodoma, voi cruța
toată cetatea din pricina lor.”

[27] „Doamne ”, a zis Avraam, „eu sunt praf și cenușă, și totuși îndrăznesc să Te
întreb: [28] „Poate că din cei cincizeci vor lipsi cinci oameni drepți; oare vei nimici
toată cetatea dacă vor lipsi cinci oameni drepți?” „N-o voi nimici”, a zis Domnul,
„chiar dacă voi găsi acolo patruzeci și cinci.”

[29] „Dar dacă se vor găsi acolo numai patruzeci?”, a zis Avraam din nou. „Nu voi
face aceasta din pricina celor patruzeci”, a răspuns Domnul.

[30] „Doamne, te rog”, a zis Avraam, „nu Te mânia pentru cuvintele mele; poate că
se vor găsi acolo doar treizeci?” El a răspuns: „Nu voi face una ca aceasta; nu
voi nimici cetatea dacă voi găsi acolo treizeci de oameni drepți.”

[31] Avraam a continuat: „ *Iartă-mi îndrăzneala* , căci tot nu mă opresc să întreb pe
Domnul meu: Ce se va întâmpla dacă se vor găsi acolo doar douăzeci?”

El a zis: „Nu-l voi distruge pentru douăzeci.”

[32] Avraam a zis: „Te rog, Doamne, nu Te mânia dacă mai spun o dată: Dacă vor
fi acolo numai zece oameni drepți?” El a răspuns: „Nu-i voi nimici nici măcar
pentru cei zece.”

[33] După ce a terminat de vorbit cu Avraam, Domnul l-a părăsit, iar Avraam s-a
întors acasă.

19 În aceeași seară, când cei doi îngeri au ajuns la Sodoma, Lot ședea la poarta
cetății . [174] De îndată ce i-a văzut, Lot s-a sculat să-i întâmpine și s-a închinat
până la pământ. [2] „Vă rog, stăpânii mei, intrați în casă cu mine, robul vostru, ca
să-mi spăl picioarele și să rămâi peste noapte. Și mâine dis-de-dimineață vă
puteți continua călătoria.” „Nu”, au răspuns ei, „vrem să rămânem peste noapte
în piață, *sub cerul liber* .”

[3] Dar el i-a stăruit atât de mult încât au fost de acord și au mers cu el la el acasă.
El le-a pregătit o masă copioasă și a copt azime, și au mâncat cina. [4] Înainte ca
ei să se culce, oamenii din Sodoma, tineri și bătrâni, fără excepție, au înconjurat
casa. [5] Și l-au chemat pe Lot la ei, strigând către el: „Unde sunt bărbații aceia
care au venit la tine în seara asta? Adu-i aici, ca să ne culcăm cu ei!”

[6] Lot a ieșit la ei la pragul casei și, închizând ușa după el, [7] le-a zis: „Frații mei, nu
faceți o astfel de faptă rea! [8] Iată, am două fiice, fete; vi le voi aduce afară și

faceți cu ele ce vreți, dar nu le faceți rău oamenilor acestora, căci au intrat sub acoperișul casei mele ca oaspeți.”

9 „Pleacă!”, au strigat ei din mulțime. „Tu ești străin aici! Tu ne judeci? Te vom trata mai rău decât te-au tratat ei!” Cu asemenea strigăte, s-au năpustit asupra acestui om, pe Lot, și s-au apropiat de ușă ca s-o spargă.

10 Cei doi bărbați, cei doi oaspeți, l-au apucat pe Lot, l-au adus înapoi în casă și au încuiat ușa. 11 I-au orbit pe cei care se înghesuiau la intrarea casei, așa că toți, de la mic până la mare, au obosit din cauza căutării zadarnice a unei intrări în casă.

12 „Pe cine mai ai în cetatea aceasta?”, l-au întrebat cei doi bărbați pe Lot. „Ginerele tău, fiii tăi, fiicele tale sau oricine altcineva? Scoate-i din locul acesta. 13 Domnul cunoaște plângerile amare împotriva locuitorilor ei [175] și El ne-a trimis să distrugem cetatea aceasta.”

14 Lot a ieșit și i-a îndemnat pe pretendenții fiicelor sale [176] să plece repede din locul acela. „Domnul este pe cale să distrugă cetatea aceasta”, le-a zis el. Dar ei au crezut că Lot glumește.

15 De îndată ce s-a luminat de ziuă, îngerii l-au îndemnat pe Lot: „Ia repede de aici pe nevasta ta și pe cele două fiice ale tale care au rămas cu tine, ca să nu fii nimicit când va fi pedepsită cetatea .” [177] 16 Dar Lot încă ezita. Apoi, prin mila Domnului față de el, bărbații l-au luat de mână pe el, pe nevasta lui și pe cele două fiice ale lui, le-au scos afară și le-au lăsat în afara cetății. 17 De îndată ce au ieșit afară din cetate, unul dintre ei i-a zis lui Lot: „Fugi acum, dacă vrei să rămâi în viață! Nu te uita înapoi și nu te opri în vale, ci fugi la munți, ca să nu fii nimicit.”

18 „O, nu, domnul meu”, a zis Lot. 19 „ Adu-ți aminte, te rog, cât de bună ai fost față de slujitorul Tău și cât de multă îndurare mi-ai arătat, salvându-mi viața. Acum însă nu voi ajunge la munți, căci mă va ajunge nenorocirea pe drum și voi pieri. 20 Iată, nu departe de aici este un sat mic, unde pot scăpa. Voi fugi acolo, este un sat atât de mic, și acolo voi locui.”

21 „Foarte bine”, a zis îngerul, „îți voi îndeplini cererea: nu voi distruge satul despre care vorbești. 22 Dar fugi repede acolo, căci nu pot face nimic până nu ajungi acolo.” (De aceea se numește satul Țoar [178] .)

23 Soarele a răsărit pe pământ chiar când Lot a ajuns la Țoar. 24 Apoi, cu îngăduința Domnului, a plouat peste Sodoma și Gomora cu sulf aprins – aceasta venea din cer de la Domnul – 25 și Domnul a distrus complet acele cetăți și toată

valea, pe toți locuitorii ei și tot ce creștea pe pământ. [26] Dar soția lui Lot, care fugise după el *la Țoar* , s-a uitat înapoi și s-a prefăcut într-un stâlp de sare.

[27] Avraam s-a sculat dis-de-dimineață și s-a grăbit spre locul unde stătuse înaintea Domnului cu o zi înainte. [28] Și s-a uitat spre Sodoma și Gomora și spre toată câmpia întinsă și a văzut un fum gros ridicându-se din țară, ca fumul unui cuptor. [29] Dar în timp ce distrugea cetățile din vale, Dumnezeu nu a uitat [179] promisiunea Sa făcută lui Avraam și L-a salvat pe Lot de la distrugere, distrugând complet cetatea în care locuia Lot.

[30] Lot, temându-se să rămână în Țoar, s-a dus la munte cu cele două fiice ale sale și a locuit acolo cu ele într-o peșteră. [31] Într-o zi, fiica cea mare a zis celei mai tinere: „Tatăl nostru este bătrân și nu mai este niciun bărbat aici care să locuiască cu noi, după obiceiul din lume. [32] Haideți să-l îmbătăm pe tatăl nostru cu vin, să ne culcăm cu el și să avem copii cu el!”

[33] În seara aceea, i-au dat tatălui lor să bea vin. Și fiica cea mare a venit la el și s-a culcat cu el. El n-a știut că se culcă și că se scoală. [34] Dimineața, fiica cea mare a zis celei mai tinere: „Aseară m-am culcat cu tatăl meu. Hai să-l facem să bea vin și în seara asta. Și tu te vei duce să te culci cu el și vom avea copii de la tatăl nostru.” [35] În seara aceea, i-au dat tatălui lor să bea vin din nou. De data aceasta, fiica cea mică a venit la el și s-a culcat cu el. El n-a știut că se culcă și că se scoală.

[36] Așadar, ambele fiice ale lui Lot au rămas însărcinate cu tatăl lor. [37] Cea mai mare a născut un fiu și i-a pus numele Moab. El este strămoșul moabiților care trăiesc astăzi. [38] Și cea mai mică a născut un fiu și i-a pus numele Ben-Ammi. [180] El este strămoșul amoniților care trăiesc astăzi.

20 Avraam a plecat din câmpia Mamre și s-a dus spre miazăzi, *în Canaan* , și s-a așezat între Cades și Șur. Apoi a locuit o vreme în Gherar. [2] Acolo a numit-o pe Sara, soția sa, sora lui. Atunci s-a întâmplat că Abimelec, regele Gherarului, a trimis după Sara și a adus-o la el în palatul său .

[3] Dar Dumnezeu i S-a arătat lui Abimelec noaptea în vis și i-a zis: „Să știi bine că te-ai osândit la moarte pentru că ai luat pe această femeie; ea este de măritată.”

[4] Abimelec (care încă nu se atinsese de ea) a zis: „Domnul meu, nu vei nimici un neam nevinovat [181] , oare? [5] Nu mi-a zis omul acela: «Este sora mea?» Și ea însăși a zis: «Este fratele meu.» Am făcut aceasta cu conștiință curată și mâinile mele sunt curate.”

6 „Știu”, i-a răspuns Dumnezeu în vis, „că ai făcut aceasta cu conștiință curată.
Dar te-am împiedicat să păcătuiești împotriva Mea, de aceea nu ți-am permis să
te atingi de ea. 7 Acum însă, dă-i înapoi soțului ei; el este profet; se va ruga
pentru tine și vei trăi. Dar dacă n-o vei întoarce, să știi că tu și tot poporul tău veți
muri.”

8 A doua zi dimineață, Abimelec s-a sculat repede și a adunat toți slujitorii săi și
le-a povestit tot ce auzise în noaptea aceea. O mare frică i-a cuprins pe
toți. 9 Atunci Abimelec l-a chemat pe Avraam și l-a mustrat: „De ce ne-ai făcut
una ca asta? Ce rău ți-am făcut, de m-ai adus pe mine și împărăția mea într-un
păcat așa de mare? Nu mă așteptam să-mi faci una ca asta!” 10 Abimelec s-a
simțit ofensat de Avraam și a continuat să-l întrebe: „Ce te-a făcut să faci una ca
asta?”

11 „Mă gândeam”, a răspuns Avraam, „că în aceste locuri nu se tem de
Dumnezeu și că aș putea fi ucis din cauza soției mele. 12 Și mai mult, ea este
sora mea, fiica tatălui meu (deși de altă mamă), și am luat-o de soție. 13 Și când
Dumnezeu mi-a poruncit să plec din casa tatălui meu și să plec într-o călătorie, i-
am zis: „Dacă vrei să-mi faci bine, oriunde vom merge, să spui tuturor că sunt
fratele tău.”

14 Abimelec a dat-o înapoi lui Avraam, Sara, nevasta lui, și i-a dat turme de oi și
de boi, robi și roabe. 15 Și a zis: „Țara mea este înaintea ta; locuiește unde vrei.”

16 Regele i-a zis Sarei: „Dau fratelui tău o mie de sicli de argint [182] : aceasta să-
ți fie despăgubire pentru tot ce ți s-a întâmplat; ești complet curată [183] b .”

17 După aceea, Avraam s-a rugat lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a vindecat pe
Abimelec, pe nevasta lui și pe roabele lui, și au putut să nască din nou
copii, 18 căci Domnul făcuse toată casa lui Abimelec stearpă din cauza Sarei,
nevasta lui Avraam.

21 Domnul a arătat bunătate față de Sare, așa cum făgăduise mai înainte, și i-a
ținut promisiunea. 2 Sara a rămas însărcinată și, la vremea când Dumnezeu i-a
vorbit, ea i-a născut un fiu lui Avraam la bătrânețe. 3 Avraam a pus fiului său, pe
care i l-a născut Sara, numele Isaac. 4 În ziua a opta, Avraam a tăiat împrejur fiul
său Isaac, așa cum îi poruncise Dumnezeu. 5 Avraam era în vârstă de o sută de
ani când i s-a născut fiul său Isaac.

6 Atunci Sara a zis:

„Dumnezeu mi-a dat *un* motiv binecuvântat să râd,”

„ și oricine va auzi despre asta va râde [184] cu mine.”

7 Și ea a adăugat:

„Cine ar îndrăzni să-i spună lui Avraam,

că Sarah va alăpta copiii?

Și astfel, la bătrânețea lui, i - am născut un fiu .”

8 După aceea, Isaac a crescut, iar în ziua înțărcării lui, Avraam a făcut un ospăț mare.

9 Când a văzut Sara că fiul pe care Agar, egipteanca, îl născuse lui Avraam își batea joc de fiul ei, [185] 10 i-a zis lui Avraam: „Izgonește-o pe roaba aceasta și pe fiul ei! Fiul acestei roabe să nu aibă moștenire împreună cu fiul meu, Isaac!”

11 Lucrul acesta l-a întristat foarte tare pe Avraam, căci Ismael era fiul lui. 12 Dar Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Nu te întrista pentru tânărul acesta, nici pentru roaba pe care ai devenit-o soție a lui. Fă ce-ți spune Sara, căci ți se va întâmpla cu Isaac, iar urmașii lui se vor numi urmașii tăi . [186] 13 Dar voi face și din fiul roabei *un neam mare* ; și el este și el fiul tău .” [187]

14 A doua zi dimineață, Avraam s-a sculat devreme, a pregătit o mâncare, a umplut un burduf cu apă și i l-a dat Agarei pentru călătorie. I le-a pus pe amândouă pe umeri și a trimis-o să plece cu băiatul. Ea s-a dus și s-a rătăcit în pustiul Beer-Șeba. 15 Când s-a terminat apa din burduf, Agar l-a lăsat pe băiat *plângând* la umbră, sub un tufiș. 16 Și s-a dus și s-a așezat la o distanță de el, cam la o aruncătură de arc. „Nu voi vedea cum moare copilul meu”, și-a zis ea și, așezându-se la o distanță, a început și ea să plângă amarnic . [188]

17 Dumnezeu a auzit rugăciunile și *strigătele copilului însetat* ; și un înger din ceruri i-a zis Agarului: „Ce este cu tine, Agar? Nu te teme! Dumnezeu a auzit strigătele copilului pe care l-ai părăsit . [189] 18 Scoală-te, ridică băiatul și îngrijește-l; voi face din el un neam mare.” 19 Dumnezeu i-a deschis ochii Agarului și ea a văzut o fântână; s-a dus și a umplut un burduf cu apă și i-a dat copilului să bea.

20–21 Băiatul, ocrotit de Dumnezeu, a crescut și a ajuns matur. S-a stabilit în pustiul Paran și a devenit *un arcaș iscusit* , iar mama sa i-a găsit o soție în Egipt.

22 În vremea aceea, Abimelec, *regele Gherarului,* a venit la Avraam împreună cu Picol, căpetenia oștirii sale, și i-a zis lui Avraam: „Dumnezeu este cu tine în tot ce

faci. [23] Jură-mi, deci, pe Dumnezeu că nu vei mai urzi niciun plan secret împotriva mea, împotriva copiilor mei sau a urmașilor mei. Așa cum ți-am fost credincios, așa jură și tu că mi-ai fi credincios și țarii în care locuiești ca străin.”

[24] „Bine”, a zis Avraam, „jur!” [25] Dar Avraam l-a mustrat pe Abimelec pentru fântâna pe care i-o luaseră oamenii lui Abimelec. [26] Abimelec a răspuns: „Nu știu cine a făcut una ca asta. N-ai pomenit niciodată de asta și n-am auzit niciodată de la nimeni altul.”

[27] Atunci Avraam a luat oile și boii săi și i-a dat ca dar lui Abimelec și au făcut un legământ. [28] După ce Avraam a pus deoparte încă șapte miei, [29] Abimelec i-a zis lui Avraam: „De ce ai făcut una ca asta?”

[30] „Trebuie”, a răspuns el, „să accepți aceste șapte oi de la mine ca o dovadă clară că eu am săpat fântâna aceasta.” [31 Din] acel moment, locul acela s-a numit Beer-Șeva [190] , adică Fântâna Jurământului, pentru că acolo și-au jurat unul altuia.

[32] După ce au făcut un legământ la Beer-Șeba, Abimelec și căpetenia lui Picol s-au întors în țara filistenilor. [33] Avraam a sădit un tamarisc la Beer-Șeba . Acolo a chemat Numele Domnului, Dumnezeului veșnic, și s-a închinat lui Dumnezeu. [34] Avraam a rămas multă vreme ca străin în țara filistenilor.

22 După aceste lucruri, Dumnezeu l-a pus la încercare pe Avraam. „Avraam!”, l-a chemat Dumnezeu. „Da, [191] Doamne *!* ”, a răspuns el. 2 Dumnezeu i-a zis: „Ia-ți fiul, singurul tău fiu, pe Isaac, pe care-l iubești, și du-te cu el în țara Moria și adu-l acolo ca ardere de tot pe muntele pe care ți-l voi arăta.”

[3] Avraam s-a pregătit dis-de-dimineață să plece, și-a pus șaua pe măgar, a luat cu el cei doi slujitori ai săi și pe fiul său Isaac și, după ce a tăiat lemne pentru jertfa de tot, a pornit spre locul despre care îi spusese Dumnezeu . [4] În a treia zi a călătoriei, Avraam a văzut locul de departe. [5] „Rămâneți aici și îngrijiți măgarul”, le-a zis Avraam slujitorilor săi, „în timp ce eu și fiul meu mergem înainte, ne închinăm lui Dumnezeu și ne întoarcem la voi .” [192]

[6] Avraam a luat lemnele pentru jertfa de tot și le-a pus pe umerii fiului său Isaac; el însuși a dus focul și cuțitul. Pe când mergeau împreună, [7] Isaac i-a zis tatălui său Avraam: „Tată!”, a zis el. „Ce, fiule?”, a răspuns Avraam. Și a zis: „Avem foc și lemne, dar unde este mielul pentru jertfa de tot?” [8] Avraam a zis: „Fiule, Dumnezeu Își va pregăti un miel pentru jertfa de tot.” Și au mers împreună.

[9] Când au ajuns la locul pe care i-l arătase Dumnezeu, Avraam a zidit acolo un altar și a așezat lemnele pe el. După ce a terminat de pregătit, a legat pe fiul său,

Isaac, și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor. [10] Avraam era gata să ia cuțitul ca
să-și junghie fiul. [11] Dar un înger al Domnului l-a strigat din ceruri: „Avraame!
Avraame!” El a răspuns: „Da.” [12] „Să nu pui mâna pe tânărul acesta”, i-a venit
porunca de sus. „Să nu-i faci rău . Acum știu că te temi de Dumnezeu, fiindcă
pentru Mine n-ai refuzat să-ți jertfești fiul, singurul tău fiu.”

[13] Avraam s-a uitat înapoi și a văzut în spatele lui un berbec prins cu coarnele
într-un tufiș. Avraam s-a dus, a luat berbecul și l-a adus ca jertfă de tot în locul
fiului său. [14] A numit locul acela DOMNUL Iire, adică Domnul va pregăti. De
aceea se zice până în ziua de azi: „Pe muntele Domnului va fi pregătit.”

[15] Îngerul Domnului l-a chemat din nou din cer pe Avraam, zicându-i: [16] „Așa
vorbește Domnul: « *Din cauza credinței tale* ai îndurat [194] această încercare și
n-ai refuzat să-l dai pe fiul tău, singurul tău fiu. De aceea jur pe Mine Însumi [17] că
te voi binecuvânta foarte mult și voi face sămânța ta la fel de numeroasă ca
stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. Sămânța ta va stăpâni cetățile
vrăjmașilor ei. [18] Sămânța ta [195] va fi o binecuvântare pentru toate popoarele
pământului, pentru că M-ai ascultat.»”

[19] Avraam s-a întors la slujitorii săi și s-a întors cu ei la Beer-Șeba, unde a locuit
multă vreme.

[20] Nu mult după aceea, Avraam a auzit că Milca, soția fratelui său Nahor,
îi *născuse* și ea lui Nahor fii: [21] Uz, întâiul născut, Buza, al doilea [196] după el ,
Chemuel (tatăl lui Aram), [22] Chesed, Hazo, Pildaș, Iidlaf și Betuel . [23] Betuel era
tatăl Rebecăi. Aceștia opt copii i-a născut Milca lui Nahor, fratele lui
Avraam. [24] Nahor a avut și o concubină pe nume Reuma, care i-a născut și ea fii:
Tebah, Haham, Tahaș și Maaca.

23 Sara a trăit o sută douăzeci și șapte de ani. [2] Ea a murit în Chiriat-Arba, care
se numește acum Hebron, în țara Canaanului. Avraam a venit și a jelit-o pe Sara
și a plâns-o. [3] Apoi Avraam s-a sculat, a părăsit pe cea moartă și le-a zis
hetiților : [197] [4] „Sunt doar un străin printre voi, locuind *aici* pentru o vreme ; vă
rog să-mi permiteți să cumpăr de la voi un loc de înmormântare, ca să-mi pot
îngropa moarta.”

[5] Hitiții i-au răspuns lui Avraam așa: [6] „Ascultă-ne, domnul nostru! Tu ești prinț
printre noi, *prin harul* lui Dumnezeu. Îngroapă-ți moarta în cel mai bun dintre
mormintele noastre. Nimeni dintre noi nu-ți va refuza un loc de înmormântare
pentru moarta ta.”

[7] Avraam s-a sculat și s-a închinat înaintea locuitorilor țării, a hetiților, [8] și le-a zis:
„Dacă vreți să mă ajutați să-mi îngrop moarta, vă rog să spuneți un cuvânt bun

pentru mine lui Efron, fiul lui Țohar, [9] ca să-mi dea peștera Macpela, care este la marginea ogorului său, care este al lui. Să mi-o vândă în fața voastră pentru prețul întreg, ca să am un mormânt al familiei mele . ”

[10] Efron, hititul, ședea cu ceilalți hitiți la poarta cetății [198] și i-a răspuns lui Avraam în fața tuturor celor prezenți: [11] „Nu, domnul meu! Ascultă-mă! Îți dau ogorul și, împreună cu el, îți dau și peștera care este în el. Iată, ți-l dau în fața fraților mei [199] . Du-te și îngroapă-ți moarta!”

[12] Avraam s-a închinat din nou înaintea oamenilor din țară [13] și i-a zis lui Efron în fața întregului popor: „Totuși, de m-ai fi ascultat! Îți voi plăti pentru ogor după prețul lui; ia datoria mea și îmi voi îngropa acolo moarta mea.”

[14] Efron i-a răspuns lui Avraam: [15] „ Ascultă, domnul meu, *dacă insiști* ! Pământul acesta valorează patru sute de sicli de argint; ce ne pasă mie și ție? Îngroapă-ți moarta!”

[16] Avraam a fost de acord cu propunerea lui Efron și i-a cântărit argintul pe care îl hotărâse acesta în prezența hetiților: patru sute de sicli de argint, după greutatea obișnuită a negustorilor.

[17] Așadar, ogorul lui Efron, care era la Macpela, la răsărit de Mamre, ogorul și peștera care era în el și toți copacii din tot ogorul, toate acestea au devenit proprietatea legală a lui Avraam, [18] și toți hetiții care erau adunați la poarta cetății au fost martori. [19] După aceea, Avraam a îngropat-o pe Sara, nevasta sa, în Canaan, în peștera Macpela, la răsărit de Mamre, care acum se numește Hebron. [20] Și ogorul care aparținea hetiților și peștera din el au devenit proprietatea lui Avraam ca loc de înmormântare.

24 *Când a murit Sara* , Avraam era un om bătrân, trăise o viață lungă. Domnul l-a binecuvântat în tot ce făcea *și era foarte bogat.* [2] Într-o zi, Avraam i-a zis slujitorului său, cel care îi slujea cel mai mult, [201] [a] și care era responsabil peste toate averile lui: „Pune-ți, te rog, mâna sub coapsa mea, [202] [b] [3] și jură-mi pe Domnul, Dumnezeul cerurilor și Dumnezeul pământului, că nu-i vei da fiului meu să se căsătorească cu una dintre fecioarele canaanite din naștere, [4] ci te vei duce în țara mea, la rudele mele, și de acolo vei lua o soție pentru fiul meu Isaac.”

[5] Slujitorul i-a zis: „Dar dacă fata nu vrea să vină cu mine în această țară departe de casa ei? Să-l duc pe fiul tău înapoi în țara din care ai venit aici?”

[6] „Niciun fel”, i-a răspuns Avraam. „Să nu-mi iei fiul înapoi acolo! [7] Domnul, Dumnezeul cerurilor, care m-a luat din casa tatălui meu și din țara mea natală și

care mi-a jurat: «Seminței tale îi voi da țara aceasta » , El Își va trimite îngerul înaintea ta și va avea grijă să iei de acolo o soție pentru fiul meu. [8] Dar dacă fata nu vrea să meargă cu tine, vei fi dezlegat de jurământul pe care mi-l faci astăzi. Numai să nu-mi iei fiul înapoi acolo.”

[9] Atunci slujitorul și-a pus mâna sub coapsa stăpânului său, Avraam, și a jurat că va face ce vrea. [10] Apoi a luat zece cămile din turma stăpânului său și a plecat, încărcând cămilele cu tot felul de lucruri de preț care aparțineau stăpânului său, ca să le folosească după bunul plac. [204] [a] . Se îndrepta cu caravana sa spre cetatea lui Nahor, în Aram-Meharaim. [205] [b] . [11] Înaintea cetății, a îngenuncheat la fântână (aceasta era spre seară, când ies femeile să scoată apă). [12] „Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam!”, a zis el, „fă ca aceasta să se întâmple astăzi sub ochii mei și arată-Ți îndurare față de stăpânul meu Avraam! [13] Iată, eu stau lângă fântâna aceasta, și fiicele locuitorilor cetății vin să scoată apă. [14] Eu voi zice uneia dintre fete: „Pleacă, te rog, urciorul ca să beau!”. Dacă ea va zice: „Bea, te rog, și voi da apă și cămilelor tale!”, atunci ea să fie cea pe care ai hotărât să o dai robului tău Isaac de nevastă. Atunci voi ști că ai arătat bunătate față de domnul meu.”

[15] Înainte să fi terminat de rugat, i-a văzut pe Rebeca venind la izvor cu urciorul ei pe umăr. Ea era fiica lui Betuel, fiul Milcăi, soția lui Nahor, fratele lui Avraam. [16] Rebeca era foarte frumoasă și necăsătorită, fiind încă fecioară. S-a coborât la izvor, și-a umplut urciorul și s-a suit. [17] Slujitorul s-a grăbit să o întâmpine și a zis: „Dă-mi să beau din urciorul tău!” [18] „Bea, te rog, domnul meu”, a răspuns ea. Și-a coborât repede urciorul de pe umăr și i-a dat să bea. [19] După ce și-a potolit setea, ea a zis: „Voi scoate apă și pentru cămilele tale până vor bea saturat.” [20] A golit repede urciorul în jgheab pentru animale și a alergat înapoi la fântână, ducând apă cămilelor până au băut toate. [21] În tot acest timp, bărbatul a privit-o fără să scoată un cuvânt, voind să știe dacă Domnul i-a binecuvântat sau nu calea.

[22] După ce au băut cămilele, el i-a dat o verigă de aur la nas, în greutate de o jumătate de șechel, și două brățări de aur, în greutate de zece șecheli fiecare, [206] [23] și a întrebat: „A cui fiică ești? Spune-mi, este loc în casa tatălui tău pentru mine și oamenii mei să rămânem peste noapte?”

[24] „Sunt fiica lui Betuel, fiul Milcăi și al lui Nahor”, a răspuns ea . [25] „Avem paie și nutreț din belșug și un loc unde să găzduim noaptea.”

[26] Omul s-a aruncat la pământ și s-a închinat Domnului [27] și a zis: „Binecuvântat fie Domnul , [207] Dumnezeul stăpânului meu Avraam, care a arătat bunătate și credincioșie față de stăpânul meu. Domnul Însuși m-a condus direct la casa fratelui stăpânului meu!”

28 Între timp, fata a fugit și a povestit casei mamei sale tot ce se întâmplase. 29–
30 Rebeca avea un frate numit Laban. Când a văzut Laban verigalul și brățările la
brațele surorii sale și a auzit de la sora sa Rebeca tot ce i-a spus omul, s-a grăbit
la izvor. Slujitorul lui Avraam stătea tot acolo cu cămilele lui. Laban s-a apropiat
de el 31 și l-a chemat în casa lui, zicând: „Binecuvântat fie Domnul! De ce stai aici
afară din cetate, când am poruncit să-ți pregătești locuri de odihnă și grajduri
pentru cămilele tale?”

32 Slujitorul lui Avraam a acceptat invitația și a intrat în casă . Au descărcat
cămilele lui, le-au dat paie și nutreț și au adus apă ca să spele picioarele
slujitorului și ale celor care erau cu el. 33 Dar când au pus mâncarea înaintea lui,
el a zis: „Nu voi mânca până nu vă voi spune lucrul care mi-a fost încredințat.”
„Vorbește și te vom asculta”, a zis Laban.

34 „Sunt slujitorul lui Avraam”, a început el să-și povestească. „ 35 Domnul l-a
binecuvântat foarte mult pe stăpânul meu și a ajuns un om mare. Domnul i-a dat
oi și vaci, argint și aur, robi și roabe, cămile și măgari. 36 Sara, nevasta stăpânului
meu, măcar că este în vârstă, i-a născut stăpânului meu un fiu, căruia i-a dat tot
ce are. 37 Stăpânul meu m-a pus să jur că nu voi căuta o nevastă pentru fiul său
dintre fecioarele canaanite, 38 ci mă voi duce la casa tatălui său, la rudele lui, și
de acolo voi lua o nevastă pentru fiul său. 39 I-am zis domnului meu: „Poate că
fata nu va vrea să meargă cu mine.” 40 Atunci mi-a răspuns așa: „Domnul, în
prezența căruia locuiesc, [208] Își va trimite îngerul cu tine și totul se va încheia
pe drumul tău, ca să iei o soție pentru fiul meu din familia rudelor mele și din
casa tatălui meu. 41 Și vei fi slobod de jurământul pe care mi l-ai făcut. Dar dacă
te duci la rudele mele și nu-ți vor da fata, vei fi și tu slobod de jurământul acesta.”

42 Așadar, astăzi, stând lângă izvor, am zis: „Doamne, Dumnezeul stăpânului
meu Avraam, dacă găsești bine ca drumul meu să se termine, fă să se întâmple
așa: 43 Iată, eu stau lângă izvor. Când va veni o tânără să scoată apă, o voi ruga
să beau din urciorul ei. 44 Dacă îmi va zice: «Bea și tu, și voi scoate apă pentru
cămilele tale!», atunci ea să fie cea pe care *ai* pregătit-o, Doamne, ca să fie soție
pentru fiul stăpânului meu.”

45 Înainte să termin de rostit aceste cuvinte, Rebeca a ieșit din cetate cu un ulcior
pe umăr și s-a coborât la izvor și a scos apă. Apoi am rugat-o să-mi dea să
beau. 46 Ea și-a coborât imediat ulciorul de pe umăr și a zis: „Bea, cu siguranță, și
îți voi da apă și cămilelor tale!” Am băut, iar ea a dat apă cămilelor.

47 Am întrebat-o a cui fiică este, iar ea mi-a răspuns: „Sunt fiica lui Betuel, fiul lui
Nahor și al Milcăi!”. Când am auzit aceasta, i-am dat un inel de nas și brățări la
brațe. 48 Apoi am căzut cu fața la pământ, m-am închinat Domnului și L-am
binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, Dumnezeul care

m-a călăuzit pe calea cea dreaptă, ca să iau pe fiica rudei stăpânului meu de soție pentru fiul stăpânului meu. 49 Acum, spune-mi: Sunteți gata să vă arătați dragostea și credincioșia față de stăpânul meu? Și dacă nu, spune-mi pe față, ca să știu ce trebuie să fac. ” [209]

50 Laban și Betuel au răspuns: „De la Domnul vine aceasta; El te-a adus aici; ce să-ți spunem? 51 Iată Rebeca; ia-o cu tine și du-te; să fie ea nevasta fiului stăpânului tău, căci așa a hotărât Domnul.”

52 Când a auzit slujitorul lui Avraam cuvintele lor, s-a închinat cu fața la pământ înaintea Domnului. 53 Apoi a luat vase de argint, de aur și podoabe și le-a dat Rebecăi și a dat daruri bogate fratelui ei și mamei ei. 54 După aceea, el și cei ce erau cu el au mâncat și au băut și au rămas acolo peste noapte.

Dimineața, când s-au sculat toți, el a zis: „Lăsați-mă să mă duc la stăpânul meu.”

55 Fratele și mama ei l-au stăruit, zicând: „Lasă fata să mai rămână cu noi puțină vreme, cel puțin zece zile, și apoi pleacă!” 56 „Nu mă opri, căci Domnul mi-a încununat cu izbândă călătoria”, a zis el. „Lasă-mă să plec și mă voi duce la stăpânul meu.” 57 Ei au zis: „Hai să chemăm fata și să vedem ce are de spus.” 58 Au chemat-o pe Rebeca, și au întrebat-o: „Vrei să mergi cu omul acesta?” Ea a răspuns *fără ezitare* : „Da.”

59 Și-au luat rămas bun de la Rebeca, fiica și sora lor, precum și de la slujitorul lui Avraam și de la tovarășii lui și au trimis cu ei și pe doica Rebecăi. 60 După ce și-au luat rămas bun, au binecuvântat-o pe Rebeca și i-au spus:

„Sora noastră! Fie ca mii de mii să se nască din tine!”

„Porțile vrăjmașului să nu reziste urmașilor tăi!”

61 Rebeca și slujnicele ei s-au sculat, au încălecat cămile și au urmat bărbatul. Astfel, slujitorul lui Avraam s-a întors acasă, *după ce a împlinit porunca stăpânului său* : o ducea pe Rebeca.

62 Isaac, care locuia pe atunci în Neghev , [210] tocmai se întorsese acasă de la fântâna Beer Lahai Roi. 63 În seara aceea, Isaac a ieșit pe câmp să se roage și să mediteze . [211] S-a uitat în depărtare și a văzut cămile apropiindu-se. 64 Rebeca l-a văzut pe Isaac și a coborât imediat de pe cămilă. 65 „Cine este omul acesta care vine în întâmpinarea noastră pe câmp?”, a întrebat ea pe slujitorul lui Avraam. „El este stăpânul meu”, a răspuns slujitorul. Ea a luat un văl și s-a acoperit cu el.

66 Slujitorul i-a povestit lui Isaac tot ce i se întâmplase. 67 Apoi Isaac a adus-o pe
Rebeca în cortul Sarei, mama lui *moartă* . Și ea a devenit soția lui, iubita lui și
mângâierea lui după moartea mamei lui.

25 Avraam a luat o altă soție, al cărei nume era Chetura. 2 Ea i-a născut pe
Zimran, Iocșan, Medan, Madian,Ișbac și Șuac. 3 Lui Iocșan i s-au născut Șeba și
Dedan. Asuriții, letușiții și leumiții erau urmașii lui Dedan. 4 Fiii lui Madian au fost
Efa, Efer, Enoh, Abida și Eldaa. Toți aceștia au fost urmașii Cheturei.

5 Tot ce avea, Avraam i-a dat lui Isaac, 6 dar fiilor concubinelor sale i-a dat multă
avere și, cât timp era încă în viață, i-a trimis la răsărit, în țările răsăritene, departe
de fiul său Isaac.

7 Toți anii vieții lui Avraam au fost o sută șaptezeci și cinci. 8 Și *când s-au sfârșit
anii rătăcirii lui* , a murit. Avraam a murit la o bătrânețe înaintată, după ce a trăit
săturat; și s-a întors la strămoșii săi . [212] 9 Fiii săi, Isaac și Ismael, l-au îngropat
în peștera Macpela, la răsărit de Mamre, în ogorul lui Efron, hititul, fiul lui
Țohar, 10 în ogorul pe care îl cumpărase Avraam de la hitiți. Și Avraam și soția sa,
Sara, au fost îngropați acolo. 11 Și s-a întâmplat, după moartea lui Avraam, că
Dumnezeu l-a binecuvântat pe fiul său, Isaac, care a locuit lângă Beer-Lahai-Roi.

12 O cronică a urmașilor [213] lui Ismael, fiul lui Avraam cu egipteanca Agar,
sclava Sarei.

13 Iată numele fiilor lui Ismael, după numele lor cel mare: Nebaiot, întâiul născut al
lui Ismael; apoi Chedar, Adbeel, Mibsam, 14 Mișma, Duma, Masa, 15 Hadad,
Tema, Etur, Nafis și Chedma. 16 Aceștia sunt fiii lui Ismael, după care au fost
numite satele și taberele lor. Aceștia sunt cei doisprezece căpetenii cu semințiile
lor.

17 Ismael avea o sută treizeci și șapte de ani când și-a dat ultima suflare; a murit
și a intrat la odihna strămoșilor săi. 18 Urmașii lui Ismael s-au așezat de la Havila
până la Șur, care este la răsărit de Egipt, în fața Asiriei [214] [a] . Au trăit separat
de toți frații lor [215] [b] .

19 Urmașii lui Isaac, fiul lui Avraam.

Avraam a fost tatăl lui Isaac. 20 Isaac avea patruzeci de ani când a luat de
nevastă pe Rebeca, fiica lui Betuel, arameul, din Padan-Aram, sora lui Laban,
arameul.

21 Rebeca nu avea copii. Isaac s-a rugat Domnului pentru soția sa. Domnul i-a
răspuns, zicând: „Rebeca, soția lui, a rămas însărcinată.” 22 Copiii se împingeau

tare în pântecele ei, încât ea a strigat: „Dacă așa se întâmplă, la ce-mi folosește?” Și s-a dus să întrebe pe Domnul.

23 Domnul i-a zis:

„Porți două națiuni în tine,

două triburi care își vor urma drumurile separate de la naștere;

un trib va deveni mai puternic decât celălalt,

și cel mai mare va fi slujitorul celui mai mic!”

24 Când i-a venit vremea să nască, a găsit gemeni în pântecele ei. 25 Primul s-a născut roșcat [216] a , păros ca o cârpă și i-au pus numele Esau [217] b . 26 Apoi s-a născut al doilea geamăn, apucându-l pe Esau de călcâi cu mâna; i-au pus numele Iacov [218] . Isaac avea șaizeci de ani când s-au născut.

27 Copiii au crescut. Esau a devenit un vânător iscusit și un om al câmpului, dar Iacov, un om bun, a preferat să stea acasă. 28 Isaac îl iubea pe Esau și îi plăcea vânatul *lui Esau* , dar Rebeca îl iubea pe Iacov.

29 Într-o zi, pe când Iacov pregătea masa, Esau s-a întors de la vânătoare, obosit și flămând. 30 „Sunt obosit”, i-a zis el lui Iacov. „Dă-mi, te rog, din această fărâmă roșie să mănânc.” (De aceea l-au numit Edom .)

31 „Ei bine, dacă îmi vei da dreptul de a fi întâiul născut [220] imediat”, a răspuns Iacov. 32 „La ce-mi folosește asta, când voi muri?”, a strigat Esau. 33 „Jură-mi mai întâi”, a insistat Iacov. Și după ce i-a vândut lui Iacov dreptul său de a fi considerat întâiul născut în familie, 34 Iacov i-a dat lui Esau pâine și fiertură de linte. El a mâncat și a băut, s-a sculat și a plecat. Astfel, Esau și-a nesocotit dreptul de a fi întâiul născut în familie.

26 O foamete cumplită a lovit țara în care locuia familia lui Isaac, ca cea din vremea lui Avraam; așa că Isaac s-a dus la Gherar, la Abimelec, regele filistenilor. 2 Domnul i se arătase și i-a zis: „Nu trebuie să te cobori în Egipt; locuiește în țara despre care ți-o spun. 3 Locuiește acolo o vreme și Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta. Căci, la vremea potrivită, îți voi da ție și seminței tale toate aceste țări, ca să împlinesc jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam. 4 Îți voi înmulți urmașii ca stelele cerului și le voi da toate aceste țări. Toate neamurile lumii vor fi binecuvântate prin urmașii tăi, 5 pentru că Avraam a ascultat de cuvintele Mele și a fost credincios în legea Lui față de Mine, păzind poruncile, legile și legile Mele.” 6 Isaac s-a așezat astfel în Gherar.

7 Oamenii din locul acesta l-au întrebat despre Rebeca, iar el a răspuns că este
sora lui. Se temea să o numească soția lui, ca nu cumva oamenii din locul acesta
să-l omoare din cauza Rebecăi, pentru că era foarte frumoasă.

8 Trecuse ceva timp de când ajunseseră acolo, și s-a întâmplat că Abimelec,
regele filistenilor, a văzut pe fereastră cum Isaac se mângâia pe Rebeca, soția
sa. 9 Abimelec l-a chemat pe Isaac și i-a zis: „Așadar, este ea soția ta? De ce ai
zis că este sora ta?” Isaac a răspuns: „M-am temut să nu mă omoare din cauza
ei.”

10 Abimelec a zis cu mânie: „Cum ne-ați făcut una ca asta?”, a zis Abimelec.
„Dacă vreunul din poporul meu ar fi necinstit pe nevasta ta, am fi fost cu toții
vinovați din cauza ta.” 11 Atunci Abimelec a poruncit să se vestească tot poporul:
„Oricine se va atinge de omul acesta sau de nevasta lui va fi pedepsit cu
moartea.”

12 În primul an al șederii lui în țară, Isaac a semănat grâu și a secerat însutit, iar
Domnul l-a binecuvântat. 13 Isaac creștea tot mai mult în fiecare zi și avea din
belșug. 14 Avea turme de vite și mulți slujitori. Filistenii au început să-l
pizmuiască. 15 Au astupat și au acoperit cu pământ toate fântânile pe care le
săpaseră slujitorii lui Isaac când era încă în viață.

16 Atunci Abimelec i-a zis lui Isaac: „Pleacă de aici, căci tu *, oamenii tăi și averea
ta* ați ajuns mai puternici decât noi.” 17 Isaac a plecat și s-a așezat în valea
Gherar. 18 A săpat fântânile care fuseseră săpate pe vremea tatălui său, Avraam,
și filistenii le-au astupat după moartea lui Avraam. El le-a numit cu numele pe
care le dăduse tatăl său.

19 Dar când slujitorii lui Isaac au săpat în vale căutând apă și au găsit un izvor de
apă, 20 păstorii din Gherar s-au certat cu păstorii lui Isaac, zicând că apa era a
lor. Din cauza acestei certuri, Isaac a numit fântâna Eșec . [221] 21 Au săpat o
altă fântână, dar și pentru aceasta a fost o ceartă; el a numit-o pe aceasta
Sitna . [222] 22 A plecat de acolo și a săpat o altă fântână, despre care nimeni nu
a certat. A numit-o Rehobot, [223] zicând: „Acum Domnul ne-a dat loc liber și
poporul nostru va crește în număr mare în țara aceasta.”

23 De acolo, Isaac s-a dus la Beer-Șeba. 24 Și acolo, în prima noapte, i S-a arătat
Domnul și a zis: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam.

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine.

Te voi binecuvânta

și îți voi înmulți urmașii

din pricina robului meu Avraam.”

25 Isaac a zidit acolo un altar, a chemat Numele Domnului, a slujit și și-a întins corturile acolo, iar slujitorii lui au început să sape o fântână.

26 Abimelec a venit la el din Gherar, împreună cu prietenul său Ahuzat și cu Picol, căpetenia oștirii. 27 Isaac le-a zis: „De ce ați venit la mine? Din moment ce mă urâți și m-ați alungat din țara voastră?” 28 Ei au răspuns: „Ni s-a făcut cunoscut că Domnul este cu voi. De aceea am crezut că avem nevoie de un jurământ din partea lui Isaac, ca să facem un legământ cu tine că nu ne vei face niciun rău, așa cum noi nu ți-am făcut niciodată niciun rău, ci am fost întotdeauna buni cu tine până te-am lăsat să pleci în pace. Și acum Domnul te-a binecuvântat.”

30 Isaac le-a făcut un ospăț și au mâncat și au băut împreună. 31 Și dis-de-dimineață și-au jurat unul altuia *că vor trăi în pace* . Isaac le-a luat rămas bun, iar ei l-au părăsit liniștiți.

32 Chiar în ziua aceea, slujitorii lui Isaac i-au adus vești bune despre fântâna pe care o săpau. „Am găsit apă!”, au strigat ei. 33 Și Sahak a numit fântâna Șiva [224] (de aceea, cetatea de acolo se numește și astăzi Beer-Șeba).

34 Șeba era în vârstă de patruzeci de ani când a luat de soții pe Iudita, fiica lui Beeri hetitul, și pe Basmat, fiica lui Elon hetitul; 35 amândouă au adus multă necaz lui Isaac și Rebecăi.

Au trecut 27 de ani. Isaac a îmbătrânit și vederea lui slăbise atât de tare încât abia mai vedea. Într-o zi, l-a chemat pe fiul său cel mare, Esau, și i-a zis: „Fiul meu!”. „Da, tată!”, a răspuns el. 2 „Vezi, sunt deja bătrân”, a zis Isaac, „și s-ar putea să mor în orice zi . [225] 3 Ia-ți armele, arcul și săgețile, du-te la câmp și adu-mi vânat. 4 Pregătește-mi mâncarea preferată și adu-mi-o să o mănânc, ca să te pot binecuvânta din toată inima mea cât voi trăi.”

5 Rebeca l-a auzit pe Isaac vorbind cu fiul său Esau. Pe când ieșea el la câmp să aducă vânat pentru tatăl său, 6 ea i-a zis fiului ei, Iacov: „L-am auzit pe tatăl tău zicând fratelui tău Esau: 7 «Adu-mi vânat și gătește-mi-l, ca să-l mănânc și să te binecuvântez înaintea Domnului cât voi trăi.» 8 Acum, ascultă-mă, fiule, și fă ce-ți spun. 9 Du-te la turmă și alege-mi de acolo doi iezi frumoși. Eu voi găti tatălui tău o mâncare gustoasă, cum îi place lui, 10 și i-o duci, ca să-l mănânce și să te binecuvânteze înaintea Domnului cât va trăi.”

11 „Esau, fratele meu, este acoperit de păr, iar eu sunt neted”, i-a zis Iacov mamei
sale, Rebeca. „ 12 Poate că tatăl meu mă va pipăi și voi fi găsită o înșelătoare în
ochii lui [226] și voi atrage asupra mea un blestem în loc de
binecuvântare.” 13 Mama lui însă insista: „Blestemul să cadă peste mine, fiule, dar
ascultă de mine! Du-te și adu-mi copiii!”

14 Iacov a făcut așa cum i-a cerut mama sa și i-a adus iezi, iar ea a făcut din ei o
mâncare gustoasă, așa cum îi plăcea tatălui său. 15 Rebeca a luat cele mai
frumoase haine ale fiului ei cel mare, Esau, care erau în casa ei, și le-a pus pe
Iacov, fiul ei cel mic, 16 și i-a înfășurat mâinile și gâtul în pieile iezilor. 17 După ce a
făcut toate acestea, a dat în mâna lui Iacov mâncarea gustoasă pe care o
pregătise și pâinea pe care o cocuse.

18 Iacov s-a dus la tatăl său și a zis: „Tatăl meu!” Isaac a răspuns: „Da, fiul meu.
Care ești tu dintre fiii mei?” 19 „Eu sunt Esau, întâiul tău născut”, a răspuns Iacov
tatălui său, „și am făcut cum mi-ai spus. Scoală-te, te rog, șezi și mănâncă din
vânatul meu, ca să mă binecuvântezi.” 20 „Fiul meu, cum ai găsit vânat așa
repede?”, a întrebat Isaac. „Domnul Dumnezeul tău mi l-a trimis”, a răspuns
Iacov. 21 „Vino aici, fiul meu”, a zis Isaac lui Iacov, „ca să te pipăi și să știu dacă
ești fiul meu Esau sau nu.” 22 Iacov s-a dus la tatăl său Isaac. Isaac l-a pipăit și a
zis: „Glasul este glasul lui Iacov, dar mâinile sunt mâinile lui Esau.” 23 Isaac nu
știa că era Iacov, căci mâinile lui erau ca mâinile fratelui său Esau, păroase, și de
aceea l-a binecuvântat. 24 „Ești tu cu adevărat fiul meu Esau?”, a întrebat Isaac.
„Da!”, a răspuns el. 25 „Acum, fiule”, a continuat Isaac, „poftește-mi cu vânat din
carnea ta de vânat și, când mă voi sătura, te voi binecuvânta.” Iacov i-a servit-o,
iar el a mâncat și a băut vinul pe care i-l adusese Iacov. 26 După ce au mâncat,
Isaac a zis: „Apropie-te, fiule, și sărută-mă!” 27 Iacov s-a apropiat și l-a sărutat pe
tatăl său și acesta a mirosit mirosul hainelor lui. Apoi Isaac l-a binecuvântat și a
zis:

„O, parfumul fiului meu, ca parfumul câmpului,

asupra căreia este binecuvântarea Domnului.

28 Dumnezeu să te stropi cu rouă din ceruri,

cu câmpuri bogate și pâine din belșug

și rodul viței de vie!

29 Să-ți slujească neamurile,

Să-și plece triburile capetele înaintea Ta.

Fii stăpân peste frații tăi,

și să-și plece capetele înaintea ta fiii mamei tale!

Blestemați fie cei ce te blestemă,

Fericiți sunt cei ce te binecuvântează!

30 Isaac tocmai terminase de binecuvântat pe Iacov și abia îl părăsise pe tatăl său
Isaac, când fratele său, Esau, s-a întors de la vânătoare. 31 A pregătit și el o
mâncare gustoasă și a adus-o tatălui său, zicând: „Șezi în patul tău, tată, și
mănâncă din vânatul fiului tău, ca să mă binecuvântezi, așa cum ai
promis.” 32 Isaac i-a zis: „Cine ești tu?”. El a răspuns: „Eu sunt fiul tău, Esau,
întâiul tău născut.” 33 Isaac era îngrozit și tremura din tot corpul. A zis: „Cine a
venit la vânătoare și mi-a adus vânatul? Am mâncat-o înainte să vii tu și l-ai
binecuvântat, și el va fi binecuvântat.”

34 Când a auzit Esau aceasta, a strigat cu disperare și l-a implorat pe Isaac:
„Tată! Binecuvântează-mă și pe mine!” 35 „Fratele tău a venit la mine și a luat
binecuvântarea ta prin viclenie”, a răspuns Isaac. 36 „Nu este o coincidență că
numele lui este Iacov [227] !”, a izbucnit Esau. „M-a făcut deja să cadă de două
ori: prima dată luându-mi dreptul de întâi născut și acum luând binecuvântarea
care era destinată mie. Dar chiar nu mi-ai lăsat nicio binecuvântare, tată?”

37 „Iată, l-am pus stăpânul tău și pe toți rudele lui [228] i-am pus slujitori; i-am dat
grâu și i-am dat rodul viței. Ce să-ți fac, fiule?”, i-a răspuns Isaac. 38 „Tată, ai oare
o singură binecuvântare? Binecuvântează-mă și pe mine!”, a repetat Esau, și a
plâns în hohote.

39 Atunci Isaac, tatăl său, i-a zis:

„Da, locuința ta va fi acolo,

unde nu există nici pământ fertil, nici rouă cerească.

40 Vei trăi prin sabia ta

și vei sluji fratelui tău.

Dar va veni vremea când vei rezista [229]

și vei lepăda jugul lui de pe gâtul tău.”

41 Sav a nutrit pică împotriva lui Iacov din cauza binecuvântării pe care i-o dăduse
tatăl său și a zis: „Zilele de jale pentru tatăl meu vor veni curând; nu mai *are mult*
de trăit ; și atunci îl voi ucide pe fratele meu Iacov.”

42 Când a aflat Rebeca de planul rău al fiului ei cel mare, Esau, a trimis după fiul
ei cel mic, Iacov, și i-a zis: „Iată, fratele tău, Esau, vrea să se răzbune pe tine și
te va ucide. 43 Așadar, fiule, fă ce-ți spun: Fugi la fratele meu, Laban, în
Haran, 44 și stai cu el o vreme, până se va potoli mânia fratelui tău, 45 până se va
potoli supărarea lui împotriva ta și va uita ce i-ai făcut. Atunci voi trimite pe
cineva să te ia și să te întorci, pentru că nu vreau să vă pierd pe amândoi într-o
singură zi!”

46 Rebeca i-a zis lui Isaac: „Nu mai am bucurie în viață din cauza acestor femei
hetite. Dacă Iacov va lua de nevastă pe una dintre aceste femei hetite, la ce bun
să trăiesc?”

28 Isaac l-a chemat pe Iacov la el, l-a binecuvântat și i-a dat următoarea
poruncă: „Să nu iei de soție o femeie cananeană. 2 ci du-te repede în Padan-
Aram, la casa lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți o soție dintre fiicele lui Laban,
fratele ei. 3 Dumnezeul Atotputernic să te binecuvânteze , să te facă roditor și să-
ți înmulțească urmașii, ca să devii tatăl a multe neamuri. 4 El să-ți dea ție și
urmașilor tăi împreună cu tine binecuvântarea pe care a dat-o lui Avraam , ca să
stăpânești țara în care locuiești ca străin și să iei în stăpânire țara pe care
Dumnezeu a promis-o lui Avraam că o va da.” 5 Isaac l-a trimis pe Iacov în
Padan-Aram, iar el s-a dus acolo să locuiască la Laban, fiul lui Betuel, arameul,
fratele Rebecăi, mama lui Iacov și a lui Esau.

6 Esau a aflat că Isaac îl binecuvântase pe Iacov și îl trimisese în Padan-Aram ca
să-și caute o soție și că, binecuvântându-l, tatăl său îi poruncise lui Iacov să nu
se ia de o femeie canaanită. 7 A aflat, de asemenea, că Iacov ascultase de
părinții săi și plecase în Padan-Aram. 8 Când Esau a văzut că nurorile canaanite
nu erau pe placul tatălui său, Isaac, 9 s-a dus la unchiul său, Ismael, fiul lui
Avraam, și, deși Esau avea deja soții, a luat o altă soție, pe Mahalat, fiica lui
Ismael și sora lui Nebaiot.

10 Apoi Iacov a plecat din Beer-Șeba și s-a dus la Haran. 11 A ajuns într-un loc
anume și, fiindcă soarele apusese deja, a rămas acolo toată noaptea sub cerul
liber. A găsit acolo o piatră, a pus-o pe pernă și s-a culcat. 12 Apoi Iacov a văzut în
vis o scară a cărei bază era pe pământ și treptele de sus ajungeau la cer. Îngerii
lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe scară. 13 Domnul a stat înaintea
lui [231] și *i* -a zis : „Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și
Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care stai culcat ți-l voi da ție și seminței
tale. 14 Vor fi la fel de numeroși ca nisipul pământului. Locuințele lor se vor

întinde [232] la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi. Tu și semința ta veți fi o binecuvântare pentru toate popoarele pământului . 15 Să știi că Eu sunt cu tine și te voi păzi oriunde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta. Nu te voi părăsi fără să împlinesc ce ți-am promis.”

16 Când s-a trezit Iacov din somn, a zis: „Domnul este cu adevărat în locul acesta și eu nu știam!” 17 S-a înfricoșat și a strigat: „Cât de mult tremur din cauza acestui loc sfânt! Aceasta nu este altceva decât Casa lui Dumnezeu, aceasta este poarta cerului!”

18 Iacov s-a sculat dis-de-dimineață, a luat piatra pe care o folosise drept cap, a pus-o ca stâlp și a turnat untdelemn pe ea. 19 A numit locul acela Betel . (Numele anterior al cetății din apropiere era Luz.)

20 Atunci Iacov a făcut această jurământ: „Dacă Dumnezeu va fi cu mine și mă va păzi de rău în călătorie și îmi va da pâine și îmbrăcăminte, 21 dacă mă voi întoarce în siguranță la casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu, cum n-am mai fost niciodată. 22 Și în locul acesta, unde am pus această piatră ca monument, va fi o Casă a lui Dumnezeu; și din tot ce-mi dai Tu, *Dumnezeule* , Îți voi da a zecea parte.”

29 Iacov și-a continuat drumul și a ajuns în țara fiilor Răsăritului . [235] 2 Chiar de departe a văzut o fântână într-un câmp și trei turme de oi lângă ea. (Păstorii își adăpau de obicei turmele din această fântână. Fântâna era acoperită cu o piatră mare, 3 și abia după ce s-au adunat toate turmele, păstorii au rostogolit piatra de la gura fântânii și au adăpat oile, după care au pus piatra la loc.)

4 Iacov s-a apropiat și i-a întrebat pe păstori: „De unde sunteți, frații mei?” Ei au răspuns: „Suntem din Haran.” 5 „Îl cunoașteți pe Laban, fiul lui [236] Nahor?”, a întrebat el. „Da , îl cunoaștem”, au răspuns păstorii. 6 „Ce mai face?”, au întrebat din nou Iacov. „Este bine”, au spus ei. „Și iată că fiica lui, Rahela, vine încoace cu turma.” 7 „Mai e mult până la apusul soarelui”, a zis Iacov, „și încă nu e timpul să adunăm turma. De ce nu adăpați oile și nu le duceți înapoi la pășune?” 8 Dar ei au răspuns: „Nu putem face asta până nu se vor aduna toți păstorii și turmele lor și până nu se va rostogoli piatra de pe gura fântânii, apoi vom adăpa oile.”

9 Pe când vorbea el încă cu ei, a venit Rahela cu turma de oi a tatălui ei. Ea era păstoriță. 10 Când a văzut Iacov pe Rahela, fiica lui Laban, fratele mamei sale, cu oile unchiului său Laban, s-a dus la fântână, a rostogolit singur piatra de la gura fântânii și a adăpat oile unchiului său Laban. 11 Apoi a sărutat-o pe Rahela și a izbucnit în plâns . 12 Când i-a spus că este nepotul tatălui ei, fiul Rebecăi. Rahela a alergat să dea de veste tatălui ei. 13 Când a auzit Laban despre fiul surorii sale, a alergat să-l întâmpine, l-a îmbrățișat, l-a sărutat și l-a adus în casa lui. Apoi

Iacov i-a povestit lui Laban tot ce i se întâmplase. [14] Când l-a auzit Laban pe Iacov, i-a zis: „Suntem cu adevărat rude , un singur trup și un singur sânge!”

Iacov a stat la el o lună. [15] Apoi Laban i-a zis: „Oare mă vei lucra degeaba, pentru că ești rudă cu mine? Spune-mi, ce silbă vrei?” [16] (Laban avea două fiice; numele celei mari era Lea, iar numele celei mici era Rahela. [17] Lea avea o înfățișare blândă și primitoare [237] , dar Rahela era slăbuță și frumoasă.) [18] Dar Iacov o iubea deja pe Rahela și de aceea i-a răspuns tatălui ei așa: „Pentru Rahela, fiica ta cea mică, ți-o voi lucra șapte ani.” [19] „Aș vrea să ți-o dau ție”, a zis Laban, „decât unui om care nu este rudă cu noi; rămâi la mine.” [20] Iacov a lucrat pentru el șapte ani pentru Rahela, dar i s-au părut doar câteva zile, atât de mult o iubea.

[21] Atunci Iacov i-a zis lui Laban: „A venit vremea; dă-mi soția mea, ca să locuiesc cu ea.” [22] Apoi Laban i-a invitat pe toți vecinii săi și a făcut un ospăț. [23] Seara, când s-a întunecat, Laban a adus la Iacov pe fiica sa, Lea, și el i-a devenit soț. [24] (Laban i-a dat-o pe Lea, sclava sa, Zilpa, ca slujitoare.)

[25] S-a făcut dimineață și iată că era Lea în patul lui Laban. „Ce mi-ai făcut?”, *a zis Iacov lui* Laban. „Nu ți-am slujit eu pentru Rahela? De ce m-ai înșelat?” [26] „În țara noastră nu se obișnuiește să se dea de nevastă fiica cea mică înaintea celei mari”, a răspuns Laban. [27] „ Termină săptămâna nunții cu cea mare și apoi ți-o vom da și pe cea mică, cu condiția să-mi slujești încă șapte ani.”

[28] Iacov a fost de acord; și, când s-a împlinit săptămâna nunții lui cu Lea, Laban i-a dat și pe fiica sa Rahela de soție. [29] (A dat-o pe Rahela, roaba sa, Bilha, ca slujitoare.) [30] Iacov a luat-o de soție pe Rahela și a iubit-o mai mult pe Rahela decât pe Lea. Și a slujit pentru Laban încă șapte ani.

[31] Domnul a văzut că Lea nu era iubită și i-a dat bucuria de a fi mamă, în timp ce Rahela a rămas stearpă. [32] Lea a rămas însărcinată și a născut un fiu. I-a pus numele Ruben, zicând: „Domnul a văzut durerea mea. Acum, soțul meu mă va iubi. ” [238]

[33] Curând a rămas din nou însărcinată și a născut un alt fiu, zicând: „Domnul a auzit cu siguranță că sunt neiubită și mi-a dat și pe acesta”. De aceea i-a pus numele Simeon [239] .

[34] Și când a rămas din nou însărcinată și a născut un fiu, a zis: „Acum, soțul meu se va atașa de mine, căci i-am născut trei fii.” De aceea, acest copil a fost numit Levi [240] .

[35] Ea a rămas din nou însărcinată și a născut un fiu și a zis: „Acum voi lăuda pe Domnul!” De aceea a numit fiul ei Iuda . [241] Apoi n-a mai născut copii *o vreme* .

30 Când a văzut Rahela că nu poate să-i nască lui Iacov un copil, a invidiat-o pe
sora ei și l-a sâcâit pe Iacov: „Dă-mi copii, altfel voi muri!” 2 Iacov s-a mâniat pe
Rahela pentru aceasta și i-a zis: „Pot eu să fac ceva în locul lui Dumnezeu, care
nu ți-a dat copii?” 3 Ea a zis: „Iată Bilha, roaba mea; locuiește cu ea, ca să nască
copii în brațele mele și prin ea să am și eu copii .” [242]

4 Ea i-a dat lui Iacov de soție pe roaba ei Bilha, și el a locuit cu ea. 5 Ea a zămislit
și i-a născut un fiu. 6 Atunci Rahela a zis: „Dumnezeu a mijlocit pentru
mine [243] – mi-a auzit rugăciunea și mi-a dat un fiu.” Și a numit fiul ei
Dan [244] b .

7 Bilha, roaba Rahelei, a rămas din nou însărcinată și i-a născut lui Iacov un al
doilea fiu. 8 Rahela a zis: „Am avut o luptă mare [245] cu sora mea și am biruit.”
Și i-a pus fiului său numele Neftali [246] .

9 Lea, hotărând să nu mai aibă copii, i-a dat de soție lui Iacov, sclava ei Zilpa, 10 și
în scurt timp ea i-a născut lui Iacov un fiu. 11 „Ce binecuvântare!”, a exclamat Lea,
și i-a pus numele Gad [247] .

12 Zilpa, slujnica Leii, i-a născut lui Iacov un al doilea fiu. 13 Lea a zis: „Felicită-mă!
Binecuvântată mă vor numi femeile!” Și a pus fiului său numele Așer . [248]

14 Într-o zi, pe când secerau grâul, Ruben a ieșit cu secerătorii și a găsit
mandragore în câmp [249] și le-a adus mamei sale, Leea. Atunci Rahela a zis
Leei: „Dă-mi, te rog, mandragorele pe care ți le-a adus fiul tău.” 15 Dar ea i-a zis:
„Nu-ți este de ajuns că l-ai luat pe soțul meu? Vrei să iei și aceste mandragore?”
„Bine”, i-a zis Rahela, „așa să fie. Va rămâne peste noapte la tine dacă-mi dai
mandragorele pe care le-a găsit fiul tău.” 16 Seara, pe când se întorcea Iacov de
la câmp, Lea a ieșit să-l întâmpine și a zis: „Vino la mine și rămâi astăzi cu mine;
te-am cumpărat de la sora mea cu mandragorele fiului meu.” În noaptea aceea,
Iacov a adormit cu Lea. 17 Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea; ea a zămislit și i-a
născut lui Iacov un al cincilea fiu. 18 Apoi Lea a zis: „Dumnezeu m-a răsplătit,
pentru că am dat roaba mea soțului meu în pat.” Și i-a pus fiului pe care l-a
născut numele Isahar [250] .

19 Lea a zămislit din nou și i-a născut lui Iacov un al șaselea fiu. 20 I-a pus numele
Zabulon [251] a , căci putea zice cu încredere: „Dumnezeu mi-a dat un dar
minunat. Acum, soțul meu mă va alege [252] b , pentru că i-am născut șase fii!”

21 După ceva timp, Lea a născut o fiică și i-a pus numele Dina.

22 Dumnezeu Și-a adus aminte de Rahela [253] și, ca răspuns la rugăciunea ei, i-
a dat Rahelei bucuria de a fi mamă. 23 Ea a rămas însărcinată și a născut un fiu și

a zis: „Dumnezeu m-a izbăvit de ocară!” [24] Și a numit fiul ei Iosif [254] , zicând: „Domnul îmi va adăuga un alt fiu!”

[25] După ce Rahela l-a născut pe Iosif, Iacov i-a zis lui Laban: „Lasă-mă să plec, căci vreau să mă întorc în țara mea natală. [26] Lasă-mă să-mi iau copiii și nevestele, pentru care ți-am slujit, și voi pleca. Tu știi foarte bine cum ți-am slujit.”

[27] Laban i-a zis însă: „Dacă am făcut ceva care să merite favoarea ta, rămâi cu mine . Domnul m-a binecuvântat pentru tine [255] – mi se pare clar. [28] Hotărăște-mi ce plată vrei pentru munca ta, și ți-o voi plăti.”

[29] Iacov a răspuns: „Știi cum ți-am slujit și ce s-a întâmplat cu vitele tale cât timp am fost aici. [30] Puținul pe care îl aveai înainte de venirea mea a crescut foarte mult. Domnul te-a binecuvântat oriunde am mers cu vitele. Nu este oare timpul să-mi îngrijesc familia?”

[31] Laban i-a zis: „Ce silbă vrei?”. „Nu-mi dai nimic, dar încuviințează-mă și voi paște din nou oile tale și voi avea grijă de ele”, a răspuns Iacov. [32] „ Dă-mi voie să trec astăzi prin toate turmele tale și să iau după mine orice oaie pestriță sau bălțată, orice oaie neagră și orice capră pestriță sau bălțată. Aceasta va fi silbănia mea. [33] Când vei veni să-mi vezi silbănia, vei vedea că sunt cinstit. Dintre vitele pe care le voi lua, orice capră fără pestriță sau bălțată sau orice oaie care nu este neagră va fi considerată furată de mine.” [34] Laban a zis: „Fie cum spui.”

[35] În aceeași zi, Laban a luat din turmele sale toți țapii bălțați și bălțați, toate caprele pestrițe și bălțate (*pe scurt* , toate cele care aveau *pete albe*) și toate oile negre și le-a dat fiilor săi. [36] A pus o distanță de trei zile de călătorie între ele și Iacov, iar Iacov trebuia să pască restul turmelor lui Laban.

[37] Iacov a luat nuiele noi de plop, de migdal și de sicomor și le-a desprins scoarța în brazde, lăsând la iveală nuiele albe. [38] Apoi a așezat nuiele cu scoarța desprinsă în brazde, în jgheaburile unde veneau vitele să bea; le-a pus înaintea vitelor când se împerecheau la adăpătoare. [39] Când vitele se făceau înaintea nuielelor, făceau pui dungați, pestriți și bălțați. [40] Iacov ținea mieii deoparte, dar când se împerecheau celelalte vite, îi întorcea astfel încât să fie cu fața la vitele dungate și negre din turma lui Laban. Și când își despărțea vitele, nu le mai amesteca cu vitele lui Laban. [41] Când vitele puternice erau în febră, Iacov punea nuiele în jgheaburi înaintea lor, ca să se împerecheze înaintea nuielelor. [42] Dar dacă vitele erau slabe, nu punea nuiele. Așa că vitele slabe se duceau la Laban, iar cele puternice la Iacov. [256] [43] Omul a ajuns foarte bogat și avea turme mari; a avut roabe și sclave, cămile și măgari.

31 „Iacov a luat totul de la tatăl nostru și a dobândit toată această bogăție pe cheltuiala lui”, au zis fiii lui Laban *despre el* , iar Iacov a aflat despre asta. [2] Și nu a putut să nu observe pe fața lui Laban că nu-l mai trata ca înainte.

3 Domnul i-a zis lui Iacov: „Întoarce-te în țara părinților tăi și la rudele tale, și Eu voi fi cu tine.” 4 Iacov a trimis după Rahela și Lea, ca să vină la câmp, unde păștеau turmele lui. [5] Acolo le-a zis: „Văd că tatăl vostru nu mai este la fel ca înainte, dar Dumnezeul părinților mei este cu mine. [6] Voi știți că am muncit mult pentru tatăl vostru. [7] Dar el s-a purtat nedrept cu mine, m-a umilit și mi-a schimbat chiar plata de zece ori. Dar Dumnezeu n-a lăsat să mă nedreptățească. [8] Laban a zis: „Plata ta va fi vite pestrițe!”, toate vitele s-au născut pestrițe; dar Laban a zis: „Plata ta va fi vite vărgate!”, toate vitele s-au născut așa. [9] Dumnezeu a luat vitele tatălui vostru și mi le-a dat mie.

[10] S-a întâmplat că, în vis, la vremea împerecherii, toți berbecii și caprele care au făcut oi și capre erau bălțați, pestriți sau pătați, *deși Laban luase toate aceste animale din turmele mele* . [11] Îngerul lui Dumnezeu m-a chemat în vis: „Iacove!”. Am răspuns: „Da.” [12] El a zis: „Uită-te la berbecii și caprele care fac oi și capre. Vezi că toți sunt bălțați, pestriți sau pătați. Aceasta este pentru că am văzut ce ți-a făcut Laban. [13] Eu sunt Dumnezeul care ți M-am descoperit la Betel, unde mi-ai făcut o jurământ turnând untdelemn pe piatră . [257] Grăbește-te și părăsește țara aceasta și întoarce-te în țara ta!”

[14] Rahela și Lea i-au răspuns: „Mai avem oare vreo moștenire în casa tatălui nostru? [15] Nu ne-a tratat El ca pe niște străini? Căci nu numai că ne-a vândut, dar a și cheltuit pentru noi ce a primit cu mult timp în urmă. [16] Toată bogăția pe care a luat-o Dumnezeu de la tatăl nostru este a noastră și a copiilor noștri. Fă așa cum îți poruncește Dumnezeu.”

[17] Iacov s-a grăbit, și-a pus copiii și soțiile pe cămile, [18 și-] a scos toate vitele, a luat toate averile pe care le dobândise în Padan-Aram și s-a dus în țara Canaanului, la tatăl său, Isaac.

[19] *Laban* era plecat la tuns oile, iar Rahela furase zeii tatălui ei . [20] Iacov îl amețise atât de tare pe Laban, arameul, încât acesta n-a aflat imediat de fuga lui. 21 [Așa că] Iacov a fugit cu tot ce avea și a trecut repede râul *Eufrat* și s-a dus la munții Ghiladului.

[22] Abia în a treia zi i s-a spus lui Laban despre plecarea secretă a lui Iacov. [23] El și rudele sale l-au urmărit pe Iacov timp de șapte zile, până l-au ajuns în munții Ghiladului. [24] Atunci Dumnezeu i S-a arătat lui Laban arameeanul în vis noaptea și i-a zis: „Vezi că, dacă nu poți aproba ceea ce a făcut Iacov, nu-l învinovăți! ” [260]

25 Laban l-a ajuns din urmă pe Iacov, care își întindea cortul în munții Ghiladului,
iar Laban și rudele lui erau tăbărâte în apropiere. 26 Laban i-a zis lui Iacov: „Ce ai
făcut? M-ai înșelat [261] răpindu-mi fiicele, ca și cum ar fi prizoniere luate într-un
jaf. 27 De ce ai fugit fără să-ți iei rămas bun și m-ai înșelat? De ce nu mi-ai spus
un cuvânt? Te-aș fi trimis cu un cântec de sărbătoare, cu tamburină și
harpă. 28 Dar nici măcar nu m-ai lăsat să-mi sărut fiicele și nepoții. Ai lucrat ca o
nebunie. 29 Aș fi putut să-ți răsplătesc pentru toate acestea, dar Dumnezeul
strămoșilor tăi mi-a zis aseară: „Vezi că, dacă nu ești de acord cu ceea ce a făcut
Iacov, nu-l învinovăți.” 30 Să presupunem că m-ai părăsit, tânjind după casa
tatălui tău, dar de ce mi-ai furat zeii?

31 „Mi-a fost frică și am plecat în secret”, a răspuns Iacov la Laban. „Mă gândeam
că ai putea să-mi iei fiicele tale. 32 Dar caută-ți dumnezeii [262] ; oricine le vei
găsi la ele nu va trăi. Ia-i pe rudele noastre ca martori, du-te acum, verifică tot ce
am și ia ce este al tău.” (Iacov nu știa că Rahela furase dumnezeii lui Laban.)

33 Laban a căutat prin corturile lui Iacov, ale Leii și ale celor două roabe, dar n-a
găsit nimic. Apoi s-a dus de la cortul Leii la cortul Rahelei. 34 Ea luase idolii tatălui
ei, pe care îi furase, îi pusese în perna șeii cămilei și s-a așezat pe ei. Laban a
căutat prin tot cortul, dar n-a găsit nimic. 35 Rahela, *fără să se ridice* , i-a zis tatălui ei:
„Stăpânul meu, nu te mânia pe mine, căci nu pot sta în picioare înaintea ta; sunt
bolnavă, cum se întâmplă cu femeile.” Oricât a căutat Laban, nu i-a putut găsi
idolii.

36 Atunci Iacov s-a mâniat puternic și a zis lui Laban cu o mustrare *amară* : „Ce nelegiuire am săvârșit?”, a zis el
lui Laban . „Ce nelegiuire am săvârșit de te-ai năpustit asupra mea 37 și ai
scotocit prin toate lucrurile mele? Ai găsit la mine măcar unul dintre lucrurile tale?
Pune-l aici, în fața rudelor noastre, ca să judece ei între noi!”

38 În cei douăzeci de ani cât am trăit cu tine, oile și caprele tale n-au fătat
niciodată miel și n-am mâncat niciodată berbecii tăi. 39 Nu ți-am adus nimic
sfâșiat de fiare sălbatice, *ca să mi se ierte pierderea* , ci eu însumi am dat
despăgubiri. Mi-ai cerut despăgubiri pentru fiecare animal furat din turmă, fie
ziua, fie noaptea. 40 Știi care era situația mea: căldura mă chinuia ziua și frigul
noaptea; nu puteam închide ochii. 41 Iată cum au trecut cei douăzeci de ani ai mei
în casa ta: ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fiice ale tale și șase ani
pentru vitele tale și mi-ai schimbat plata de zece ori. 42 Dacă Dumnezeul tatălui
meu, Dumnezeul lui Avraam, al Fricii [263] [și] al lui Isaac, n-ar fi fost cu mine, m-ai
fi trimis cu mâna goală. Dar Dumnezeu a văzut necazurile mele și munca mea
grea și în noaptea aceasta te-a mustrat [264] [b] ».

43 Laban i-a zis lui Iacov: „Acestea sunt fiicele mele, nepoții mei, turmele mele și
tot ce vezi este al meu. De ce să le fac rău fiicelor mele și copiilor pe care i-au

născut? 44 Hai să facem un legământ, eu și tu, ca să fie o mărturie de pace între noi.”

45 Iacov a luat o piatră și a ridicat-o ca monument de cinste. 46 De asemenea, a poruncit întregii sale case să strângă pietre. Au adunat atât de multe pietre încât au format o movilă mare, pe care au mâncat cu toții împreună. 47 Laban a numit movila Egar-Sahaduta , dar Iacov a numit-o Galed .

48 „Acest munte”, a zis Laban, „a devenit astăzi martor al legământului dintre mine și tine.” De aceea l-au numit Gal-Ed. 49 Un alt nume pentru el este Mițpa [267] , căci Laban a zis: „Domnul să nu-Și ia ochii de la noi când ne vom despărți. 50 Dacă le vei maltrata pe fiicele mele sau dacă vei lua alte soții în afară de ele, să știi că nu un om, ci Dumnezeu însuși este martor pentru noi.”

51 „Vezi tu movila aceasta de pietre și stâlpul acesta pe care l-am ridicat între noi?”, i-a arătat Laban lui Iacov. „ 52 Ei sunt martori ai jurământului nostru că eu nu voi trece peste movila aceasta până la tine ca să-ți fac rău și tu să nu treci peste ea, nici peste stâlpul acesta până la mine cu intenție rea. 53 Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Nahor, Dumnezeul tatălui lor, va judeca între noi .” [268] Așadar, Iacov a jurat aceasta lui Laban, jurând pe Frica lui Isaac. 54 Apoi Iacov a adus o jertfă pe munte și a invitat toată casa lui să mănânce. Și după ce au terminat de mâncat, au rămas peste noapte pe munte.

55 Laban s-a sculat dis-de-dimineață, și-a sărutat nepoții și fiicele, i-a binecuvântat și s-a dus acasă.

32 Pe măsură ce Iacov și familia sa își continuau drumul, îngerii lui Dumnezeu i-au ieșit în întâmpinare. 2 Când i-a văzut Iacov, a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!” Și a numit locul acela Mahanaim . [269]

3 De acolo a trimis mesageri la fratele său Esau, în țara Seir, în țara Edomului, 4 cu următorul mesaj: „Așa să-i spui domnului meu Esau: «Așa vorbește robul tău Iacov: «Până acum am fost străin la Laban. 5 Am găsit acolo vite, vite de povară, oi, robi și roabe. Și acum trimit mesageri ca să-ți anunț aceste lucruri, domnul meu, și ca să-ți câștig favoarea.”

6 Mesagerii s-au întors la Iacov și au zis: „Ne-am dus la fratele tău Esau și el vine să te întâmpine cu patru sute de oameni.”

7 Cuprins de frică și de o presimțire, Iacov și-a împărțit poporul în două tabere, împreună cu oile, vitele, boii și cămilele, și s-a gândit Iacov: 8 „Poate că Esau va ataca o tabără și va ucide pe toți cei din ea, dar cei din cealaltă tabără vor putea totuși să scape.”

9 „Dumnezeule”, s-a rugat Iacov *cu frică și tremur* , „Dumnezeul părinților mei,
Avraam și Isaac, Doamne, Tu mi-ai zis: «Întoarce-te în țara ta și în familia ta, și
eu voi avea grijă de tine!» 10 Eu sunt nevrednic de bunătatea Ta neclintită cu care
m-ai tratat întotdeauna pe mine, robul Tău. Când am plecat de acasă, am trecut
Iordanul doar cu un toiag în mână și acum am două tabere! 11 Scapă-mă, te rog,
de fratele meu Esau, căci mă tem că va veni și ne va ucide și nu va cruța nici
femei, nici copii. 12 Căci Tu Însuți ai făgăduit: «Voi avea grijă de tine și urmașii tăi
vor fi numeroși ca nisipul mării.»”

13 După ce a înnoptat acolo, Iacov a ales din tot ce avea ca dar pentru fratele său
Esau: 14 două sute de capre și douăzeci de țapi, două sute de oi și douăzeci de
berbeci, 15 treizeci de cămile care mulgeau cu puii lor, patruzeci de vaci și zece
tauri, douăzeci de măgărițe și zece măgari. 16 Le-a împărțit în turme și le-a dat
slujitorilor săi, care le-au mânat, poruncindu-le: „Mergeți înaintea mea și păstrați
o distanță unii de alții.”

17 Iacov a zis slujitorului care mergea cu prima turmă: „Când te va întâlni fratele
meu Esau și te va întreba: «A cui ești turma? Unde te duci? A cui turmă o
mânezi?» 18 să-i răspunzi: «Aceste turme sunt ale slujitorului tău Iacov; el le
trimite ca dar stăpânului său Esau, iar Iacov vine în urma noastră.»”

19 A dat aceeași poruncă celui de-al doilea, celui de-al treilea și tuturor celorlalți
păstori, ca fiecare să spună același lucru când îl întâlnește pe Esau. 20 Și să
adauge: „Robul tău Iacov vine după noi”, căci își zicea el: „Trimițându-mi darul
mai înainte, îl voi îmbuna și apoi, când ne vom întâlni față în față, poate că mă va
trata cu bunăvoință .” [270] 21 Așadar, cei ce trimiseseră darul pentru Esau au
plecat înainte, dar Iacov a rămas în noaptea aceea în tabără.

22 În noaptea aceea s-a sculat, și-a luat cele două soții, cele două concubine și
cei unsprezece fii ai săi și a trecut pârâul Iaboc. 23 După ce i-a condus și a trimis
cu ei tot ce avea, 24 Iacov a rămas singur. Deodată a apărut cineva care s-a
luptat cu el până în zori, 25 până când s-a văzut că *dorința* lui Iacov de a câștiga
era copleșitoare. Atunci cel ce se lupta cu Iacov i - a lovit puternic coapsa și i s-a
dislocat imediat. 26 Apoi i-a zis lui Iacov: „Nu mă opri; plec. S-a făcut deja ziuă.”

„Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”, a zis Iacov. 27 Apoi l-a
întrebat: „Care este numele tău?” El a răspuns: „Iacov”. 28 „De acum înainte nu te
vei mai numi Iacov, ci Israel [272] ”, a zis cel care se lupta cu el, „căci te-ai luptat
cu Dumnezeu și cu oamenii și ai biruit”.

29 Atunci Iacov *și-a învins frica* și a întrebat: „Spune-mi acum numele tău!” Dar El
a răspuns doar: „De ce mă întrebi de numele meu?” Și acolo, când S-a despărțit

de Iacov, l-a binecuvântat. [30] De aceea, Iacov a numit locul acela Peniel [273] , exclamând: „L-am văzut pe Dumnezeu față în față și sunt viu!”

[31] Soarele răsărise deja când Iacov a plecat din Peniel, mergând cu greu din cauza durerii de șold. [32] (De aceea, toți urmașii lui Israel nu mănâncă până în ziua de azi ceea ce numesc ei tendoanul [274] care este deasupra încheieturii șoldului, pentru că Cel ce s-a luptat cu Iacov l-a lovit.)

33 Iacov s-a uitat înainte și l-a văzut pe Esau venind spre el cu patru sute de bărbați. A pus copiii să treacă lângă mamele lor, Lea și Rahela și cele două roabe ale lui . 2 [A] pus roabele și copiii lor mai întâi, Lea și copiii ei lângă ele, iar Rahela și Iosif la urmă. 3 Apoi a pornit și s-a închinat până la pământ de șapte ori, până a ajuns la fratele său. [4] Dar Esau a alergat să-l întâmpine, l-a îmbrățișat pe Iacov, l-a strâns la pieptul său și l-a sărutat; și amândoi au plâns. [5] Când Esau a văzut femeile și copiii, a zis: „Cine sunt aceștia la tine?” Iacov a răspuns: „Copiii pe care Dumnezeu i-a dat cu har robului tău.” [6] Apoi au venit roabele cu copiii lor și s-au închinat înaintea lui Esau și au plâns. [7] Apoi a venit Lea și copiii ei și s-au închinat, iar Iosif și Rahela au fost ultimii care au făcut-o.

[8] „Am întâlnit mulți oameni și animale pe drum. Ce înseamnă asta?”, a întrebat Esau. „Nădăjduiam să câștig favoarea ta, domnul meu”, a răspuns Iacov. [9] „Am destule, frate”, a răspuns Esau. „Să rămână ce este al tău.” [10] „O, nu!”, a insistat Iacov. „Dacă ești binevoitor cu mine, primește acest dar de la mine. Căci atunci când ți-am văzut fața, a fost ca și cum aș fi văzut fața lui Dumnezeu, căci ai fost atât de bun cu mine. [11] Te rog, primește acest dar [275] care ți-a fost dat . Dumnezeu mi-a dat un dar generos și am totul.” Așa l-a implorat pe Esau până când acesta a fost de acord.

[12] Atunci Esau a zis: „Haidem să mergem la călătorie, iar eu și oamenii mei vom merge înainte .” [276] [13] „Vezi, domnul meu”, a răspuns Iacov, „că băieții sunt încă slăbiți. De asemenea, mă tem din cauza vacilor care alăptează și a oilor care au născut; dacă le voi alunga repede chiar și o zi, vor muri toate. [14] Lasă-l pe domnul meu să plece și nu întârzia din cauza robului meu. Cât despre mine, voi merge încet, cum merg vitele înaintea mea și cum merg copiii, și voi ajunge la domnul meu în Seir.”

[15] „Atunci voi lăsa măcar câțiva dintre oamenii mei cu tine”, a zis Esau. „Oare este nevoie ca domnul meu să-mi facă această bunătate?”, a răspuns Iacov. [16] În aceeași zi, Esau a pornit să se întoarcă la Seir . [17] Iacov însă s-a dus la Sucot. *Acolo* și-a zidit o casă și a făcut țarcuri pentru turmele sale; de aceea locul acela a fost numit Sucot . [277]

18 Iacov a plecat din Padan-Aram și a ajuns în siguranță în cetatea Sihem, în
Canaan, și și-a așezat tabăra nu departe de cetate. 19 A cumpărat o bucată de pământ cu o sută
de arginți de la fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem, și și-a întins cortul acolo. 20 A zidit
acolo un altar și l-a numit El-Dumnezeu - Israel .

34 Dina, fiica lui Iacov pe care o născuse Lea, a ieșit să cunoască fetele din
țară , [280] 2 Sihem, fiul lui Hamor heveul, conducătorul țării, a văzut-o, a pus
mâna pe ea și a violat-o. 3 După aceea, s-a îndrăgostit foarte tare de Dina, fiica
lui Iacov, s-a îndrăgostit de ea și a încercat să-i cucerească inima prin
convingere . [281] 4 Sihem i-a cerut și tatălui său, Hamor: „Te rog, ia-mi această
fată de soție!” 5 Iacov a aflat că Sihem o violase pe fiica sa, Dina, dar, deoarece
fiii săi pășteau vitele într-un câmp îndepărtat, Iacov a tăcut *și nu a făcut
nimic* până când fiii săi nu s-au întors acasă.

6 Hamor, tatăl lui Sihem, a venit la Iacov ca să-i vorbească *despre Dina* . 7 Chiar
atunci, fiii lui Iacov, auzind ce se întâmplase, s-au întors de la câmp. S-au
supărat adânc și s -au umplut de mânie. [282] Sihem adusese ocară asupra lui
Israel violând-o pe fiica lui Iacov, lucru complet inacceptabil!

8 Hamor i-a îndemnat pe Iacov și pe fiii lui: „Fiul meu , Sihem , s-a îndrăgostit de fiica voastră . Dați-i-o, vă
rog, de soție. 9 Să ne înrudim cu fiicele voastre și să ne luăm de *soție* pe ale
noastre. 10 Dacă vă veți așeza printre noi, *toată* țara noastră este înaintea
voastră; locuiți în ea, umblați prin ea și cumpărați pământ pentru voi.”

11 Atunci Sihem *a intervenit în conversație* și le-a zis tatălui Dinei și fraților ei:
„Faceți-mi o favoare și vă voi da orice îmi veți cere. 12 Hotărâți orice preț doriți
pentru mireasă *și* cereți orice dar de nuntă și vă voi da orice îmi veți cere; dați-mi
doar pe această fată de soție.”

13 Întrucât Sihem o necinstise pe sora lor, Dina, fiii lui Iacov au vorbit lui Sihem și
tatălui său, Hamor, și au răspuns la cererea lor cu o viclenie: 14 „Este oare cu
putință să dăm sora noastră unui bărbat necircumcis? Ar fi o rușine pentru
noi. 15 Să ne supunem oare vouă? Dacă nu vă faceți ca noi și nu veți circumciza
toți bărbații dintre voi. 16 Atunci vă vom da fiicele noastre de soții și le vom lua pe
ale voastre pentru noi și vom locui printre voi și vom deveni un singur
popor. 17 Dacă nu acceptați condiția noastră și nu vă circumcizați, vom lua pe
sora noastră [284] și vom pleca.”

18 Acest lucru a părut potrivit lui Hamor și fiului său, Sihem. 19 Tânărul nu a ezitat
să se circumcidă, căci iubea pe fiica lui Iacov. (El era un favorit în casa tatălui
său, Hamor.) 20 Hamor și fiul său, Sihem, s-au dus la poarta cetății, *la locul unde
se adunase poporul* , și au zis poporului: 21 „Acesta este un popor pașnic și ne-a
tratat cu bunătate. Să se așeze și să rătăcească prin țara noastră; este suficient

pământ pentru ei. Le vom lua de soție fiicele lor și le vom da de soție pe ale noastre. [22] Dar acest popor va locui aici și va deveni un singur popor cu noi, numai cu această condiție: ca toți bărbații noștri să fie circumcișiși, așa cum sunt ai lor. [23] Dacă facem așa, nu vor fi oare ale noastre vitele, bunurile lor și toate animalele lor? Să fim de acord cu ei și vor locui printre noi.”

[24] Toți bărbații care erau adunați la poarta cetății au ascultat de Hamor și de fiul său, Sihem, și toți bărbații care locuiau în cetate au fost circumcișiși. [25] Dar în a treia zi, pe când erau *răniți* din cauza *circumciziei* , Simeon și Levi, fiii lui Iacov, frații Dinei, s-au înarmat cu săbii și au atacat cetatea fără ca aceasta să știe de pericol și au ucis pe toți bărbații din ea. [26] Au lovit cu sabia pe Hamor și pe fiul său, Sihem, au luat-o pe Dina din casa lui Sihem și au plecat. [27] Apoi, ceilalți fii ai lui Iacov au ajuns la locul măcelului sângeros și au jefuit cetatea unde sora lor fusese necinstită. [28] Au luat oile, vacile și măgarii, toate animalele care erau în cetate și pe câmp, [29] toate averile poporului și au luat captivi atât copii, cât și femei și au jefuit tot ce era în case.

[30] Când *a aflat Iacov ce se întâmplase* , le-a zis lui Simeon și lui Levi: „Mi-ați adus o mare nenorocire și m-ați făcut urâți locuitorilor țării acesteia, canaaniților și fereziților. Cât despre mine și voi *suntem* puțini și despărțiți unul de celălalt. Dacă s-ar aduna și s-ar năpusti asupra noastră, nimeni din casa mea n-ar scăpa!” [31] „Cum îndrăznesc să o trateze pe sora noastră ca pe o prostituată?” au zis Simeon și Levi.

35 Dumnezeu i-a zis lui Iacov: „Du-te la Betel, locuiește acolo și zidește *-Mi* acolo un altar Dumnezeului care ți S-a arătat când ai fugit de fratele tău Esau.” 2 Iacov a zis familiei sale și tuturor celor ce erau cu el: „Scoateți dumnezeii străini pe care îi aveți, curățați-vă și schimbați-vă hainele. 3 Haidem să mergem la Betel și acolo voi zidi un altar Dumnezeului care mi-a ascultat rugăciunea în vremea necazului meu și care a fost cu mine în rătăcirea mea.”

[4] I-au dat lui Iacov dumnezeii străini pe care îi aveau și cerceii pe care îi purtau în urechi . [286] Iacov i-a îngropat sub un stejar lângă Sihem. [5] Și au pornit la drum. Locuitorii din cetățile dimprejur erau atât de frică de Dumnezeul *lui Iacov* încât nu au îndrăznit să-i urmărească.

[6] Iacov și toți cei ce erau cu el au ajuns la Luz, adică Betel, în țara Canaanului. [7] Acolo a zidit un altar și a numit locul acela El-Betel, [287] pentru că acolo, când a fugit de fratele său, i s-a arătat puterea lui Dumnezeu . [288] [8] (În vremea aceea, Debora, doica Rebecăi, a murit. A fost îngropată lângă Betel, sub un stejar numit Stejarul Plângerii.)

9–10 Dumnezeu i S-a arătat din nou lui Iacov după ce s-a întors din Padan-Aram.
Dumnezeu l-a binecuvântat și i-a zis: „Numele tău este Iacov, dar de acum
înainte numele tău nu va mai fi Iacov, ci Israel.” Așa că i-a pus numele
Israel. 11 Dumnezeu i-a mai zis: „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic [289] . Fii
roditor și înmulțește-te! Un popor din multe neamuri va ieși din tine! Vei fi tatăl
unor regi! 12 Țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac ți-o dau *și* ție . Și
urmașilor tăi după tine le voi da această țară.” 13 După ce Dumnezeu l-a
părăsit, 14 Iacov a ridicat un stâlp de piatră în locul unde Dumnezeu i-a vorbit și a
turnat vin și untdelemn pe el. 15 Iacov a numit locul unde Dumnezeu i-a
vorbit Betel [290] .

16 Au plecat din Betel și erau deja aproape de Efrata, când Rahela a început să
aibă dureri. Nașterea a fost foarte grea. 17 Și în mijlocul celor mai mari chinuri,
moașa i-a zis: „Nu te teme; și de data aceasta vei avea un fiu.” 18 Dar Rahela era
pe moarte și, cu ultima ei suflare, și-a numit fiul Ben-Oni. Dar tatăl său i-a pus un
alt nume, Beniamin . [291] 19 Rahela a murit și a fost îngropată lângă drumul care
duce la Efrata, care acum se numește Betleem. 20 Iacov a ridicat un monument
pe mormântul Rahelei. Monumentul acela dăinuie până în ziua de azi.

21 Apoi Israel și-a continuat drumul și și-a așezat tabăra dincolo de Migdal-
Eder. 22 În timp ce Israel locuia în ținutul acela, Ruben s-a culcat cu Bilha,
concubina tatălui său, și Israel a aflat despre aceasta .

Iacov a avut doisprezece fii.

23 Dintre fiii Leii: Ruben, întâiul născut al lui Iacov, Simeon, Levi, Iuda, Isahar și
Zabulon.

24 Din fiii Rahelei: Iosif și Beniamin.

25 Fiii Bilhei, slujitoarea Rahelei: Dan și Neftali.

26 Fiii Zilpei, slujitoarea Liei: Gad și Așer.

Aceștia sunt fiii lui Iacov, născuți în Padan-Aram.

27 Apoi Iacov s-a întors la tatăl său Isaac la Mamre, la Chiriat-Arba, adică Hebron,
unde locuiseră Avraam și Isaac ca străini. 28 Isaac era în vârstă de o sută optzeci
de ani, 29 când și-a dat ultima suflare. A murit și s-a dus la părinții săi
, [292] bătrân și satisfăcut de viața lui. Și fiii lui Isaac, Esau și Iacov, l-au
îngropat.

36 Esau (cunoscut și sub numele de Edom) și urmașii săi [293] .

2 Esau a luat de soții femei canaanite: pe Ada, fiica lui Elon hititul, pe Oholibama, fiica Anei, nepoata heveului Țibon, [3] și pe Basmata, fiica lui Ismael și sora lui Nebaiot.

[4] Ada l-a născut pe Esau Elifaz, Basmat l-a născut pe Reuel, [5] Oholibama a născut pe Eiș, Ialam și Corec. Aceștia sunt fiii lui Esau care s-au născut în Canaan.

[6] Esau și-a luat soțiile, fiii și fiicele și toată casa lui, toate vitele lui, toate turmele și averile pe care le dobândise în Canaan și s-a dus de la fratele său Iacov într-o altă țară. [7] Aveau atât de multe bogății încât au început să locuiască unul lângă altul, pentru că țara în care se așezaseră nu le era de ajuns din cauza mulțimii de vite. [8] Așadar, Esau, cunoscut și sub numele de Edom, *despărțindu-se de Iacov* , s-a așezat în regiunea muntoasă a Seirului . [294]

[9] Și despre urmașii lui Esau, tatăl edomiților, care locuiau în regiunea muntoasă a Seirului.

[10] Numele fiilor lui Esau erau Elifaz, fiul lui Esau născut din Ada, și Reuel, fiul lui Esau născut din Basmat.

[11] Fiii lui Elifaz: Teman, Omar, Țefo, Gatam și Chenaz. [12] Timna, concubina lui Elifaz, a născut pe Amalek. Aceștia sunt urmașii Adei, soția lui Esau.

[13] Fiii lui Reuel: Nahat, Zerah, Șama și Miza. Aceștia sunt urmașii Basmatei, soția lui Esau.

[14] Esau a avut și fii cu soția sa Oholibama, fiica Anei, nepoata lui Țibon. Ea a născut lui Esau: Eis, Ialam și Core.

[15] Aceștia sunt căpeteniile familiilor urmașilor lui Esau : [295] fiii lui Elifaz, întâiul născut al lui Esau, căpeteniile familiilor lor: Teman, Omar, Țefo, Chenaz, [16] Core, Gatam și Amalek. Aceștia sunt căpeteniile familiilor lui Elifaz, care au locuit în țara Edomului, fiii Adei.

[17] Fiii lui Reuel, fiul lui Esau, căpeteniile clanului lor: Nahat, Zerah, Șama și Miza. Aceștia sunt căpeteniile clanului lui Reuel, care au locuit în țara Edomului, fiii lui Basmate, soția lui Esau.

[18] Fiii Oholibamei, soția lui Esau, căpeteniile caselor lor familiale: Eiș, Ialam și Core. Aceștia sunt căpeteniile urmașilor lui Esau și ai soției sale, Oholibamei, fiica Anei.

19 Aceștia sunt toți urmașii lui Esau (numit și Edom) și aceștia sunt conducătorii poporului său .

20 Locuitorii țării acelei erau fiii lui Seir horitul: Lotan, Șobal, Țibon și Ana, 21 Dișon, Eț̦er și Dișan. Aceștia erau căpeteniile semințiilor horite, urmașii lui Seir, în țara Edomului.

22 Fiii lui Lotan au fost Hori și Heimam. Lotan a avut și o soră numită Timna.

23 Fiii lui Șobal: Alvan, Manahat, Ebal, Șefo și Onam.

24 Fiii lui Țibon: Aia și Ana. (Acesta este Ana care a găsit izvoarele termale [296] în pustiu pe când păștea măgarii tatălui său Țibon.)

25 Copiii Anei: un fiu, Dișon, și o fiică, Oholibama.

26 Fiii lui Dishon [297] : Hemdan, Eșban, Itran și Keran.

27 Fiii lui Ezer: Bilhan, Zaavan și Acan.

28 Fiii lui Dișan: Uț și Aran.

29 Căpeteniile familiilor horiților au fost Lotan, Șobal, Țibon, Ana, 30 Dișon, Eț̦er și Dișan. Aceasta este lista familiilor horiților din țara Seir.

31 Aceștia sunt regii care au domnit în Edom înainte ca vreun rege să domnească în Israel.

32 Bela, fiul lui Beor, a domnit în Edom, iar numele cetății lui se făcea Dinhaba.

33 Bela a murit și, în locul lui, a domnit Iobab, fiul lui Zerah din Bozra.

34 Când a murit Iobab, în locul lui a domnit Hușam din țara Temanului.

35 După moartea lui Hușam, peste Edom a domnit Hadad, fiul lui Bedad, care a bătut pe Madianiți în câmpia Moabului; numele cetății lui se făcea Avit.

36 Când a murit Hadad, a devenit rege Samla din Masreca.

37 După ce a murit Samla, în locul lui a domnit Saul din Rehobot, de lângă râu . [298]

38 După moartea lui Saul, a devenit rege Baal-Hanan, fiul lui Acbor.

39. După ce a murit Baal-Hanan, fiul lui Acbor, a devenit rege Hadar; iar numele
cetății în care a domnit era Pau. Numele soției sale era Mehetabel, fiica lui
Matred, fiica lui Mezehab.

40–43 Iată căpeteniile edomiților, urmașii lui Esau, și căpeteniile familiilor lor: Timna,
Alva, Etet, Oholibama, Ela, Pino, Chenaz, Teman, Mibțar, Magdiel și Iram. Țările
pe care le dețineau erau cunoscute după numele acestor familii.

37 Cât despre Iacov, el s-a așezat în Canaan, țara unde *locuise* tatăl său .

2 povestea lui Iacov și a urmașilor săi [299] .

Iosif, care avea șaptesprezece ani, păștea oile cu frații săi, fiii lui Iacov, pe care i
le născuseră Bilha și Zilpa, soțiile lui. El i-a ajutat pe acești frați încă din
adolescență, dar i-a spus și tatălui său tot ce era rău , cât *vedea sau auzea* despre
ei. 3 Israel [300] îl iubea pe Iosif, fiul pe care i l-a născut la bătrânețe, mai mult
decât pe toți fiii săi și chiar a avut grijă ca Iosif să aibă o haină specială, în multe
culori [301] b . 4 Când au văzut frații lui Iosif că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe
ei, s-au umplut de o atâta ură împotriva lui Iosif, încât nici măcar nu-i mai puteau
vorbi cu bunătate.

5 L-au urât și mai tare după ce le-a povestit despre un vis pe care îl avusese
odată. 6 „Ascultați visul pe care l-am avut”, le-a zis Iosif. „ 7 Legam snopi pe câmp
și iată că snopul meu s-a ridicat și a stat în picioare, iar snopii voștri l-au
înconjurat și s-au închinat înaintea lui.” 8 „Crezi că ești regele nostru?”, au zis
frații lui cu sarcasm. „Ai de gând să domnești peste noi?” Și l-au urât și mai tare
atât pentru visele lui, cât și pentru cuvintele lui.

9 A mai avut un vis, pe care l-a povestit și fraților săi. „Ascultați”, a zis el, „am mai
avut un vis! Imaginați-vă: soarele, luna și unsprezece stele s-au închinat înaintea
mea!” 10 După ce le-a povestit tatălui său și fraților săi despre acest vis, tatăl său
i-a zis cu mustrare: „Ce vis ai avut! Oare noi toți, mama ta, frații tăi și eu vom veni
și ne vom închina până la pământ înaintea ta?!” 11 Frații lui s-au uitat la Iosif cu
răutate și invidie, dar tatăl său și-a amintit pentru totdeauna de cuvintele lui.

12 Frații lui Iosif plecaseră cu turmele tatălui lor ca să le pască lângă
Sihem. 13 Israel i-a zis lui Iosif: „Frații tăi pasc oile lângă Sihem. Te trimit eu la
ei?” Iosif a răspuns: „Sunt gata.” 14 Tatăl său a zis: „Du-te și vezi dacă frații tăi și
turmele sunt bine. Când te vei întoarce, spune-mi tot.” Tatăl său l-a trimis apoi cu
aceste cuvinte. Iosif a plecat din Valea Hebron și a ajuns în împrejurimile
Sihemului.

15 Pe când rătăcea prin câmp, neștiind încotro să se ducă, a întâlnit un om. El i-a
zis lui Iosif: „Ce căutați aici?” 16 Iosif i-a răspuns: „Îi caut pe frații mei. Îmi puteți
spune unde își pasc turmele?” 17 El a răspuns: „Au plecat de aici și i-am auzit
zicând: «Haidem să mergem la Dotan!»” Iosif s-a dus la Dotan și i-a găsit acolo
pe frații săi.

18 L-au văzut de departe și, înainte ca el să vină la ei, deja uneltiseră între ei să-l
omoare. 19 „Vine visătorul!”, și-au zis unul altuia. 20 „ Ce ocazie bună! Haideți să-l
omorâm, să-l aruncăm într-o groapă și să-i spunem tatălui nostru: «L-a sfâșiat o
fiară sălbatică!» Și vom vedea cum se vor împlini visele lui!”

21 Ruben a auzit aceasta și a mijlocit pentru Iosif [302] , rugându-și frații săi să
nu-l omoare. 22 „Nu vărsați sânge”, i-a îndemnat el . „Aruncați-l în groapa din
pustie, dar nu puneți mâna pe fratele vostru!” (Așa a vorbit și el, ca să-l salveze
pe Iosif și să-l aducă viu înapoi la tatăl său.)

23 De îndată ce Iosif a ajuns la frații săi, aceștia i-au smuls imediat hainele,
mantaua specială, multicoloră, pe care o purta de data aceasta; 24 l-au apucat și
l-au aruncat într-o groapă [303] . (Groapa s-a dovedit a fi goală; nu era apă în
ea.)

25 Și, pe când s-au așezat să mănânce, au privit în depărtare și au văzut o
caravană de ismaeliți venind dinspre Galaad, pe drumul spre Egipt, cămilele lor
cărând gumă aromatică [304] , balsam și tămâie. 26 Atunci Iuda a zis: „Ascultați, îl
putem omorî și putem acoperi dovezile [305] , dar ce folos va avea
aceasta? 27 Să nu ratăm această ocazie. Să-l vindem ismaeliților și să nu ne
pătăm mâinile cu sângele lui [306] . În orice caz, el este fratele nostru și carne
din carnea noastră.” Frații au fost de acord cu Iuda . (*Dar Ruben nu era cu ei la
vremea aceea.*) 28 Și când au trecut negustorii madianiți [307] , frații l-au scos pe Iosif din
groapă și l-au vândut ismaeliților pentru douăzeci de arginți [308] și l-au dus în
Egipt.

29 După un timp, Ruben s-a întors și s-a dus la groapă; dar, vai, Iosif nu era
acolo. Disperat, Ruben și-a rupt hainele. 30 Când s-a întors la frații săi, a strigat:
„Băiatul a dispărut! Cât despre mine! Unde mă pot ascunde acum *ca să nu-mi
văd tatăl* ?” 31 Frații lui au luat haina lui Iosif, au junghiat o capră și au acoperit-o
cu sânge. 32 Apoi au poruncit *unuia dintre slujitori* să ducă haina tatălui lor și să-i
spună : [309] „Iată ce am găsit. Uite, aceasta este haina fiului tău?”

33 Și Iacov l-a recunoscut imediat și a strigat: „Aceasta este haina fiului meu! O
fiară l-a atacat; Iosif a fost sfâșiat!” 34 În durerea sa, Iacov și-a rupt hainele, s-a
acoperit cu o cămașă de păr [310] și a jelit pentru fiul său multe zile. 35 Toți fiii și
fiicele lui Iacov au încercat să-l consoleze, dar el a respins orice consolare. „Nu!”,

a spus tatăl, „mă voi coborî la fiul meu în mormânt cu mare durere [311] .” Și a continuat să jelească pentru Iosif.

36 Între timp, madianiții l-au adus pe Iosif în Egipt și l-au vândut lui Potifar, unul dintre dregătorii faraonului și căpetenia gărzii palatului.

38 În vremea aceea, Iuda s-a despărțit de frații săi și s-a așezat în vecinătatea unui adulamit, numit Hira. 2 Acolo, Iuda a văzut o tânără femeie cananeană, al cărei tată era Șua. A luat-o de nevastă și a locuit cu ea. 3 Ea a zămislit și i-a născut un fiu, pe care el l-a numit Eram. 4 A zămislit din nou și a născut un alt fiu și i-a pus numele Onan. 5 Pe lângă acești doi, a născut și un al treilea fiu și i-a pus numele Șeloah. (Iuda era la Chețiba când a născut pe acest copil.)

6 Iuda a găsit o soție pentru fiul său întâi născut, Er, al cărui nume era Tamar. 7 Er, fiul cel mare al lui Iuda, era rău în ochii Domnului și Domnul i-a luat viața.

8 Atunci Iuda i-a zis lui Onan: „Ia-o de nevastă pe văduva fratelui tău și împlinește-ți datoria de cumnat, pentru ca fratele tău mort să aibă urmași.” 9 Onan știa că fiul născut de Tamara nu va fi considerat moștenitor al lui; de aceea, ori de câte ori se culca cu ea, își vărsa sămânța pe pământ, ca să-l lase pe fratele său fără urmași. 10 Ceea ce făcuse era rău în ochii Domnului și i-a luat și viața.

11 Iuda i-a zis norei sale, Tamar: „Rămâi văduvă în casa tatălui tău până va crește mare Șela, fiul meu cel mic”, căci se temea să nu moară și el ca frații săi. Tamar s-a întors în casa tatălui ei și a așteptat împlinirea promisiunii ei.

12 După mult timp, fiica lui Șua, soția lui Iuda, a murit. După ce s-au terminat zilele de jale, Iuda și prietenul său , adulamitele Hira, s-au dus la Timna să-și tundă oile. 13 Tamar a auzit că socrul ei s-a dus la Timna să-și tundă oile. 14 Și-a scos hainele de văduvă, s-a înfășurat într-un văl și a șezut la poarta cetății Enaim, care este pe drumul spre Timna. (Ea hotărâse să facă asta, pentru că văzuse că Șela era deja adult, dar nu aveau de gând să o ia de soție.)

15 Iuda a văzut-o pe Tamar și a crezut că e o prostituată, pentru că își acoperise fața. 16 S-a abătut din drum și s-a apropiat de ea, fără să știe că era nora lui. I-a zis: „Să mă culc cu tine?” „Ce-mi vei da în schimb?”, a întrebat ea. 17 Iuda a răspuns: „Îți voi trimite un ied din turmă.” Tamar a zis: „Dar păstrează o zălog până voi trimite iedul.” 18 El a întrebat: „Ce zălog să-ți dau?”. Ea a răspuns: „Pecetea ta , frânghia ei și toiagul pe care-l ai în mâna ta.” I le-a dat, s-a culcat cu ea și ea a zămislit cu el. 19 Tamar s-a întors acasă, și-a scos vălul și s-a îmbrăcat din nou în hainele ei de văduvă.

20 Iuda a trimis iedul prin prietenul său adulamit să ia zălogul de la femeie, dar
prietenul lui Iuda n-a putut-o găsi. 21 El i-a întrebat pe oamenii locului: „Unde este
preoteasa [314] care ședea lângă drum la Enaim?” Ei au răspuns: „Nu era nicio
preoteasă acolo.” 22 S-a întors la Iuda și a zis: „Nu am găsit-o, iar oamenii locului
mi-au spus că nu era nicio preoteasă acolo.” 23 „Lasă lucrurile mele să rămână la
ea”, a zis Iuda, „ca să nu fim disprețuiți. Căci i-am trimis iedul, dar tu n-ai găsit-o.”

24 Cam după trei luni, i s-a spus lui Iuda: „Nora ta, Tamar, a dus o viață
desfrânată și, din cauza desfrânării ei, a rămas însărcinată!” Iuda a strigat:
„Scoateți-o din sat și ardeți-o!” 25 Când au venit după ea, ea le-a cerut să-i spună
socrului ei: „Sunt însărcinată cu cel căruia îi aparțin aceste lucruri. Vedeți dacă
puteți recunoaște a cui pecete, a cui frânghie și a cui toiag este acesta.” 26 Iuda i-
a recunoscut și a zis: „Are tot dreptul să mă învinuiască : nu mi-am ținut
promisiunea de a o da fiului meu , Șela, de soție.” Acesta a fost sfârșitul
concubinajului lui Iuda cu ea.

27 I s-a născut vremea să nască și a descoperit că avea gemeni. 28 În timp ce
năștea, mâna unuia dintre copii a ieșit prima și moașa a legat de ea un fir
stacojiu și a zis: „Acesta a ieșit primul!” 29 Dar el și-a retras imediat mâna și
fratele său a ieșit primul. „Cum ai născut?”, a întrebat moașa și ea i-a pus
numele Pereț . [316] 30 Apoi s-a născut fratele său, cel cu firul stacojiu pe
mână . I-au pus numele Zarah . [317]

39 Ismaeliții l-au adus pe Iosif în Egipt. Un egiptean pe nume Potifar, slujitor al
faraonului și căpitan al gărzii palatului, l-a cumpărat de la ei. 2 Domnul era cu Iosif
și l-a ajutat să se dovedească vrednic, astfel încât stăpânul său egiptean i-a
permis să locuiască în casa lui. 3 Și stăpânul său a văzut că Domnul era cu Iosif
și că, de aceea, totul prospera și mergea bine în mâinile lui. 4 Astfel, Iosif a
câștigat favoarea lui Potifar și a devenit slujitorul său personal. Curând, Potifar l-
a pus pe Iosif peste întreaga sa casă și l-a pus responsabil peste toate bunurile
sale. 5 Din momentul în care Potifar l-a pus responsabil peste casa lui și peste tot
ce avea, Domnul a făcut ca tot ce avea prosper în casa egipteanului , [318] totul
datorită lui Iosif. Binecuvântarea Domnului era peste tot ce avea, atât în casă, cât
și la câmp. 6 De aceea, Potifar și-a încredințat toate bunurile în grija lui Iosif și
singurul lucru la care se putea gândi era mâncarea sa . [319]

Iosif era un tânăr chipeș și subțire. 7 Nu după mult timp, soția stăpânului a
început să se uite la el *cu poftă și i-a zis: „Culcă-te cu mine!”* 8 Dar Iosif s-a
împotrivit ei. „Ia aminte!”, i-a zis el soției stăpânului. „De când sunt aici, stăpânul
meu nu s-a mai îngrijorat de nimic din casă și mi-a încredințat tot ce are. 9 El este
pe picior de egalitate cu mine și mi-a pus la dispoziție totul aici, în afară de tine,
dar tu ești soția lui. Cum aș putea să fac un rău atât de mare? Este un păcat

înaintea lui Dumnezeu [320] !” [10] Deși ea îl îndemna pe Iosif zi de zi, el a rămas surd la invitațiile ei de a se culca cu ea sau de a petrece timp cu ea . [321]

[11] Într-o zi, Iosif a intrat în casa lui Potifar cu treburi, și nu era niciunul dintre slujitori acolo. [12] Ea a profitat de situație, l-a apucat de manta și i-a zis: „Culcă-te cu mine!” Dar Iosif și-a lăsat mantaua în mâinile ei, a alergat la ușă și a fugit afară. [13] Nevasta lui Potifar, când l-a văzut pe Iosif fugind din casă cu mantaua în mâini, [14] i-a chemat îndată pe slujitori și le-a zis: „Iată! Soțul meu a adus un evreu ca să ne batjocorească și să ne jignească . [322] A intrat aici și a încercat să mă necinstească. Din fericire, am țipat cât am putut de tare. [15] Dar, de îndată ce m-a auzit țipând și urlând, și-a aruncat imediat mantaua și a fugit.”

[16] Ea a păstrat haina lui Iosif până când s-a întors stăpânul lui acasă. [17] Și i-a povestit ce s-a întâmplat: „Robul evreu pe care ni l-ai adus a venit la mine ca să mă batjocorească. [18] Dar eu am țipat și am urlat, iar el și-a aruncat haina și a fugit.”

[19] Stăpânul lui Iosif a auzit cuvintele soției sale despre cum o tratase sclavul său și s-a înfuriat. [20] L-a prins și l-a aruncat în cetățeața unde erau ținuți prizonierii regelui. [21] Domnul era și acolo cu el și, datorită bunătății Sale neclintite, l-a ajutat să câștige favoarea șefului temniței. [22] l- a încredințat lui Iosif pe toți prizonierii și el supraveghea toată munca lor. [23] Șeful temniței nu se îngrijora de ce i se încredințase lui Iosif, căci Domnul era cu el și tot ce făcea Iosif, Domnul îl făcea să izbutească.

40 După ceva timp, paharnicul regelui Egiptului și brutarul său l-au jignit pe stăpânul lor, regele Egiptului. 2 Faraon s-a mâniat pe cei doi slujitori ai săi, pe mai marele paharnicului și pe mai marele brutarului. [3] Și i -a pus în închisoare, în casa căpeteniei gărzilor, unde era ținut Iosif. 4 Au rămas acolo multe zile, timp în care Iosif le-a slujit la porunca căpeteniei gărzilor.

[5] În aceeași noapte, cei doi prizonieri, paharnicul și brutarul împăratului Egiptului, au avut fiecare câte un vis, fiecare cu propria sa *înțelesare* . [6] A doua zi dimineață, Iosif a venit la ei și a văzut că fața lor era posomorâtă. [7] „Ce vă neliniștește?”, i-a întrebat el pe slujitorii faraonului, care erau închiși *la* el în casa stăpânului său. [8] „Am avut vise, dar nu este nimeni *aici* să ni le tâlcuiască ”, au răspuns ei. „Nu vin oare tâlcuirile de la Dumnezeu?”, a răspuns Iosif. „Spuneți-mi-le!”

[9] Mai marele paharnicilor i-a povestit lui Iosif visul său: „Am visat”, a început el, „că am văzut înaintea mea o viță de vie. [10] Și pe viță erau trei mlădițe. De îndată ce au apărut mugurii pe ele, au început să înflorească, și ciorchinii *s-au umplut*

și s-au făcut struguri copți. 11 Și țineam în mână paharul lui Faraon; am cules strugurii, i-am stors în pahar și i l-am dat lui Faraon.”

12 Când l-a auzit Iosif, a zis: „Iată ce înseamnă: Cele trei ramuri reprezintă trei zile. 13 Trei zile vor trece, iar Faraon îți va arăta bunătate și te va pune iarăși în slujba ta. Vei servi din nou paharul lui Faraon, așa cum făceai când erai paharnicul lui. 14 Adu-ți aminte de mine când vei fi în pace și vei fi fericit și fă-mi o favoare, vorbind pentru mine lui Faraon și rugându-l să mă elibereze. 15 Căci am fost luat cu sila, furat din țara poporului meu, evreii, și n-am făcut nimic aici în Egipt, ca să fiu aruncat în temniță.”

16 Când mai marele brutar a văzut că interpretarea visului era favorabilă, i-a zis lui Iosif: „Am visat că aveam pe cap trei coșuri cu pâine albă . [325] 17 În coșul de sus erau toate mâncărurile pe care brutarul le face de obicei pentru Faraon, iar păsările le mâncau din coșul de pe capul meu.”

18 Atunci Iosif i-a zis: „Iată ce înseamnă visul: Cele trei coșuri reprezintă trei zile. 19 Peste trei zile, Faraon îți va tăia capul [326] și te va spânzura pe un copac, iar păsările îți vor mânca carnea.”

20 Trei zile mai târziu, de ziua lui, Faraonul a dat un ospăț pentru toți slujitorii săi. În prezența lor, el a „ridicat” capetele atât ale mai-marelui paharnicilor, cât și ale mai-marelui brutarului. 21 Faraonul l-a repus în funcție pe mai-marele paharnicilor și acesta a servit din nou paharul lui Faraon, 22 dar l-a spânzurat pe mai-marele brutarului. Totul s-a întâmplat exact așa cum le prezisese Iosif [327] . 23 Dar mai-marele paharnicilor nu i-a păsat de Iosif și a uitat cererea lui.

41 Doi ani mai târziu, Faraon a visat: Stătea pe malul Nilului [328] , 2 și iată că *șapte* vaci grase și frumoase la înfățișare au ieșit din râu și au început să pască prin stuf. 3 Îndată, șapte vaci urâte - cu pielea și oasele - au ieșit din râu și au stat lângă ele pe malul Nilului. 4 Și aceste vaci foarte slabe au mâncat vacile grase și frumoase. Faraon s-a trezit.

5 După ce a adormit din nou, a mai visat un al doilea vis: șapte spice de grâu, grele de grâu, au crescut pe o singură tulpină, 6 dar în curând au ieșit din pământ alte șapte spice de grâu, goale și arse de vântul de est. 7 Și aceste spice goale au înghițit pe cele șapte spice de grâu grele de grâu. Faraon s-a trezit din nou și s-a gândit: „Acesta este doar un vis”, și-a zis el.

8 Dar a doua zi dimineață, s-a simțit tulburat și a chemat pe toți profeții și înțelepții Egiptului și le-a spus visele sale, dar nimeni nu le-a putut tâlcui. 9 Atunci, mai marele paharnicilor i-a zis lui Faraon: „Îmi amintesc acum de păcatele mele 10 și de cum Faraon s-a mâniat pe slujitorii săi și m-a închis în casa căpitanului, pe

mine și pe mai marele brutar. [11] Într-o noapte, amândoi am avut vise, fiecare cu semnificația lui . 12 [Pe] *atunci* era cu noi în temniță un tânăr sclav evreu al căpitanului temniței. I-am spus visele noastre și el ni le-a tâlcuit. [13] Totul s-a întâmplat exact așa cum a spus: am fost repus în funcție, dar brutarul a fost spânzurat.”

[14] Faraon a trimis imediat după Iosif, iar slujitorii lui l-au scos repede din închisoare. El s-a bărbierit, și-a schimbat hainele și s-a înfățișat înaintea lui Faraon. [15] Faraon i-a zis lui Iosif: „Am avut un vis, dar nimeni nu-l poate tâlcui. Dar tu se spune că poți tâlcui visele [329] .” [16] „Nu, nu eu [330] , ci Dumnezeu poate da răspunsul care va fi de folos lui Faraon”, a spus Iosif *cu umilință .*

[17] Faraon i-a zis atunci lui Iosif: „Stăteam în visul meu pe malul Nilului. [18] Și șapte vaci grase și frumoase au ieșit din Nil și au început să pască prin stuf. [19] Apoi, după ele, au ieșit alte șapte vaci, supărate și foarte slabe. N-am mai văzut niciodată vaci mai rele decât acelea în tot Egiptul. [20] Apoi, aceste vaci foarte slabe le-au mâncat pe primele șapte vaci grase. [21] Dar nu puteai să le vezi uitându-te la ele, căci erau la fel de urâte și slabe ca și înainte. Apoi m-am trezit. [22] Când am adormit din nou, am văzut în visul meu șapte spice de grâu, pline și pline cu grâu, crescând pe o singură tulpină. [23] Și apoi șapte spice de grâu au ieșit uscate și goale, arse de vântul de răsărit. [24] [Și] spicele goale au înghițit pe cele șapte spice pline cu grâu. Am spus toate acestea ghicitorilor, dar nimeni n-a putut să-mi tâlcuiască ce înseamnă.”

[25] Atunci Iosif i-a zis lui Faraon: „Cele două vise ale tale înseamnă același lucru [331] și în ele Dumnezeu arată lui Faraon ce are să facă. [26] Cele șapte vaci grase înseamnă șapte ani, iar cele șapte spice frumoase înseamnă șapte ani. Ambele vise înseamnă același lucru. [27] Cele șapte vaci urâte care au urmat și cele șapte spice goale, care au fost arse de vântul de est, înseamnă șapte ani. Înțelesul este același: vin șapte ani de foamete. [28] Iată ce am vrut să spun când ți-am spus: «Dumnezeu i-a arătat lui Faraon ce are să facă». [29] Vin șapte ani, care vor fi o perioadă de mare belșug în toată țara Egiptului. [30] Dar după ei vor fi șapte ani de foamete și în acei ani abundența roadelor țării va fi uitată și foametea va mistui Egiptul. [31] [Și] când va veni vremea lui, belșugul de dinainte în țară va trece complet neobservat, așa de mare va fi foametea. [32] Faraon a avut acest vis de două ori, pentru că această problemă a fost deja hotărâtă de Dumnezeu și El va duce la îndeplinire în curând scopul Său.

[33] Acum, să caute Faraon un om priceput și înțelept și să-l pună conducător peste Egipt. [34] Faraon să aibă grijă, de asemenea, să fie numiți alți dregători în toată țara, astfel încât, în timpul celor șapte ani de belșug, să strângă *ca tribut regal* a cincimea din ceea ce produce țara Egiptului. [35] Ei să strângă tot surplusul recoltei bogate a anilor următori de prosperitate și, folosind autoritatea dată lor de

Faraon [332] , să depoziteze grâu în cetăți și să-l depoziteze acolo. 36 Țara va
avea nevoie de acest grâu pentru cei șapte ani de foamete care vor veni peste
țara Egiptului. În felul acesta, țara va supraviețui foametei.”

37 Faraon și toți slujitorii lui au fost încântați de propunerea lui Iosif. 38 Atunci
Faraon s-a întors către slujitorii săi și a zis: „Putem găsi oare un alt om în care
Duhul lui Dumnezeu [333] să se fi arătat așa cum s-a arătat în el?” 39 „Întrucât
Dumnezeu ți-a descoperit toate acestea”, i-a zis Faraon lui Iosif, „cu greu vom
găsi un om mai perspicace și mai înțelept decât tine! 40 De acum înainte, tu vei
conduce toate treburile împărăției mele. Poporul meu va asculta de fiecare
cuvânt al tău. Numai eu, cu titlul meu regal [334] , voi rămâne deasupra ta.”

41 „Să știi”, a continuat Faraonul, „că ți-am dat autoritate peste tot Egiptul.” 42 A
luat inelul regal din mâna sa și l-a pus pe mâna lui Iosif, l-a îmbrăcat în in fin și i-
a pus un lanț de aur la gât. 43 Apoi Faraon l-a pus într-un car care era al doilea ca
strălucire după al său [335] [a] și, în timp ce Iosif călărea, cei care alergau înaintea
carelor strigau: „Îngenunchează! [336] [b] !” Așa că Faraon l-a pus conducător peste
tot Egiptul. 44 „Eu sunt Faraon”, i-a zis el lui Iosif, „dar nimeni în toată țara nu va
mișca un pas fără permisiunea ta.” 45 Faraon i-a dat lui Iosif un nume nou, Țafnat-
Panea [337] [și] i-a dat de soție pe Asnat, fiica lui Poti-Pera, preotul orașului
On [338] [b] . Astfel, puterea lui Iosif a fost întărită și extinsă peste tot Egiptul.

46 Iosif avea treizeci de ani când a intrat în slujba lui Faraon, regele Egiptului.
După ce a plecat Iosif de la Faraon, a început să călătorească prin toată țara
Egiptului. 47 În timpul celor șapte ani de belșug, când recolta a fost
abundentă , 48 Iosif a adunat *partea lui Faraon din* grâu în toată țara Egiptului și a
depozitat-o în cetăți în timpul celor șapte ani. Magaziile fiecărei cetăți s-au
umplut cu ce creștea în împrejurimi. 49 Grâul pe care l-a adunat Iosif era ca
nisipul mării, atât de mult încât oamenii au încetat să-l mai numere, pentru că nu
mai era posibil.

50 Asnat, fiica lui Poti-Pera, preotul din On, i-a născut lui Iosif doi fii, și aceasta s-a
întâmplat înainte de a veni foametea. 51 Iosif a numit primul său născut
Manase [340] , zicând: „Iată, Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele și
m-a mângâiat în dorul meu de casa tatălui meu.” 52 Și a numit al doilea fiu al său
Efraim [341] . „Dumnezeu m-a făcut roditor în țara necazului meu”, a zis el.

53 Cei șapte ani de belșug s-au sfârșit în Egipt. 54 Apoi au venit șapte ani de
foamete, așa cum prezisese Iosif. Poporul era înfometat în toate țările, dar în
Egipt era pâine peste tot. 55 Când egiptenii au rămas fără hrană, au venit la
Faraon să le ceară pâine. Faraon le-a zis: „Duceți-vă la Iosif și faceți ce vă va
spune.”

56 Când foametea se răspândise în toată țara, Iosif a poruncit să se deschidă
halbele și să se vândă grâul egiptenilor, căci era o foamete mare în țara
aceea. 57 Și oameni din toate țările vecine au venit în Egipt ca să cumpere grâu
de la Iosif, căci era o foamete cumplită peste tot.

42 Când a aflat Iacov că este grâu în Egipt, le-a zis fiilor săi: „De ce stați aici și
vă uitați unii la alții? 2 Am auzit că este grâu în Egipt. Duceți-vă acolo și
cumpărați, altfel vom muri de foame! ” [342]

3–4 Așa că s-au pogorât în Egipt pentru grâu. Cei zece frați ai lui Iosif s-au dus, dar
Iacov nu l-a lăsat pe Beniamin, *cel mai mic* frate, să meargă cu ei. Se gândea:
„Ce i s-ar putea întâmpla?” 5 Așadar, fiii lui Israel au fost printre cei care, fiindcă
sufereau de foamete în țara Canaanului, s-au pogorât *în Egipt* pentru grâu .

6 Iosif era guvernatorul Egiptului și vindea grâu tuturor locuitorilor țării acelei țări.
Frații lui au venit la el și s-au închinat cu fața la pământ înaintea lui. 7 Iosif și-a
văzut frații și i-a recunoscut imediat, dar nu s-a arătat, ci a fost aspru în purtarea
sa cu ei. „De unde veniți?”, le-a zis el *cu asprime* . „Din țara Canaanului”, le-au
răspuns frații. „Am venit să cumpărăm grâu și să ne cumpărăm hrană.”

8 Iosif și-a recunoscut frații, dar ei nu l-au recunoscut pe el. 9 Și-a amintit de visele
pe care le avusese despre ei și le-a zis: „Sunteți spioni. Ați venit să spionați
locurile slabe din țara noastră!”

10 „Nu, domnul meu!”, *au răspuns repede fiecare dintre ei* să-l liniștească. „ *Noi* ,
robii tăi, am venit să cumpărăm grâu. 11 Suntem cu toții fii ai aceluiași tată, oameni
deștepți. Robii tăi nu sunt spioni!”

12 „Nu!”, a zis el cu tărie. „Ați venit să spionați locurile slabe din țara
noastră!” 13 „Noi”, au continuat ei să se îndreptățească, „robii voștri erau
doisprezece frați, toți fiii aceluiași om care locuiește în Canaan. *Fratele nostru* cel
mic a rămas cu tatăl său, dar unul dintre noi nu mai este cu noi.”

14 Iosif a insistat, zicând: „Sunteți spioni, așa cum v-am spus. 15 Iată cum vă vom
pune la încercare: nu veți pleca de aici până când va veni la mine fratele vostru
cel mai mic și până când va fi sigur că Faraon locuiește aici . 16 Trimiteți pe unul
dintre voi să-l aducă aici pe fratele vostru. Și voi veți rămâne în pază până când
se va adeveri spusele voastre, ca să știu dacă sunt adevărate. Dacă nu, atunci
sunteți spioni și este sigur că Faraon locuiește aici.” 17 Apoi Iosif i-a ținut în pază
trei zile. 18 Dar a treia zi le-a zis: „Faceți cum vă spun și veți trăi, căci mă tem de
Dumnezeu. 19 Dacă sunteți oameni cinstiți, unul dintre voi va rămâne aici în pază,
iar ceilalți vor duce grâu pentru familiile voastre flămânde. 20 Dar aduceți-mi pe

fratele vostru cel mai mic. Astfel vă veți întări cuvintele și niciunul dintre voi nu va muri.”

Nu puteau face nimic altceva decât să fie de acord [344] . 21 Atunci au început să-și spună unul altuia: „Acest nenorocire a venit peste noi din cauza păcatului nostru împotriva fratelui nostru. Am văzut cât a suferit și ne-am implorat să avem milă, dar am refuzat să-l ascultăm. De aceea suferim.” 22 „Nu v-am spus”, le-a amintit Ruben, „să nu vă luați păcatul și să nu faceți nimic rău băiatului [345] a ? Dar nu m-ați ascultat. Acum plătim pentru sângele lui [346] b !” 23 (Frații nu și-au dat seama că Iosif îi înțelegea, pentru că vorbea printr-un tălmăcitor.) 24 Așa că Iosif s-a retras de la ei și a plâns, apoi s-a întors ca să termine de vorbit cu ei și să poruncească slujitorilor să-l ia pe Simeon și să-l lege în fața fraților.

25 A poruncit să li se umple sacii și sacii cu grâu, să pună argintul fiecăruia înapoi în sacul lui, fără ca el să-și dea seama, și să li se dea hrană pentru călătorie. Porunca lui a fost îndeplinită. 26 Frații și-au încărcat măgarii cu grâu și au pornit la drum.

27 Când unul dintre ei și-a deschis sacul ca să-și hrănească măgarul în tabără, a văzut că banii lui erau deasupra sacului. 28 „Mi-au dat înapoi banii! Iată-i în sacul meu!”, a strigat el. Inima li s-a strâns și au zis unii altora cu groază: „Ce ne face Dumnezeu?”

29 Când s-au întors în Canaan la tatăl lor, Iacov, i-au povestit tot ce li se întâmplase. 30 „Omul care stăpânea țara a fost aspru cu noi și ne-a luat drept spioni. 31 I-am spus că suntem oameni cinstiți și nu spioni, 32 că suntem doisprezece fii ai tatălui nostru: unul dintre frații noștri nu mai era în viață, dar cel mai mic a rămas în Canaan cu tatăl nostru.

33 Atunci conducătorul țării acelei ne-a zis: „Iată cum voi ști dacă sunteți oameni deștepți: lăsați pe unul dintre frații voștri la mine, luați niște grâu și duceți-l familiilor voastre care suferă de foame. 34 Dar aduceți-mi pe fratele vostru cel mai mic, ca să știu sigur că nu sunteți spioni, ci oameni deștepți. Atunci îl voi lăsa pe fratele vostru să plece și țara noastră vă va fi deschisă .” [347]

35 După ce și-au golit sacii, fiecare avea leagănul cu argint în sacul său. Frații lor și tatăl lor s-au îngrozit când au văzut argintul pe care îl dăduseră pentru grâu. 36 „M-ați lipsit de copii!”, a strigat tatăl lor Iacov. „Iosif a plecat, Simeon a plecat și acum vreți să-l luați și pe Beniamin! Cât de greu este pentru mine să duc toate acestea!”

37 Ruben i-a zis tatălui său: „Omoară-mi cei doi fii dacă nu ți-l aduc pe Beniamin. Încredințează-mi-l și ți-l voi aduce înapoi viu.” 38 Iacov le-a răspuns: „Fiul meu nu va merge cu voi. Fratele lui a murit și el este singurul care mi-a mai rămas. Dacă i se va întâmpla ceva rău pe drum, nu voi putea suporta pierderea. Îmi vei duce capul alb în mormânt și-l vei jeli .” [348]

43 Între timp, foametea în țara Canaanului se întețea. 2 Când s-a terminat tot grâul adus din Egipt, tatăl le-a zis fiilor săi: „Duceți-vă înapoi și cumpărați puțin grâu, ca să avem ce mânca.”

3 Iuda i-a zis însă: „Omul despre care ți-am vorbit ne-a dat porunci aspre să nu venim la el fără fratele nostru mai mic . [349] 4 Dacă-l lași să meargă cu noi, vom merge să cumpărăm grâu, ca să ai hrană. 5 Dar dacă nu-l lași să plece, nu vom merge acolo, căci omul a zis: «Să nu-ți arăți fața înaintea mea fără fratele tău mai mic !»”

6 „Ai adus atâtea necazuri asupra mea!”, s-a plâns Iacov. „De ce ai spus că mai ai un frate?!”

7 Dar ei s-au îndreptățit și au zis: „Omul acela ne tot întreba despre noi și despre rudele noastre: «Trăiește tatăl vostru? Mai aveți vreun frate?» Așa că i-am răspuns cu cinste . Cum am fi putut ști că va cere să-i fie adus fratele nostru?”

8 De data aceasta nu Ruben, ci Iuda i-a zis tatălui său, Israel: „Lasă-l pe Beniamin [350] să vină cu mine și vom pleca imediat, ca să nu murim de foame nici noi, nici tu, nici copiii noștri. 9 Eu voi răspunde pentru el cu viața mea; mă vei socoti răspunzător pentru orice i se va întâmpla. Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine și nu-l voi pune înaintea ta, păcatul acesta va fi asupra mea pentru tot restul zilelor mele. 10 Și dacă n-am fi zăbovit, ne-am fi dus și ne-am fi întors de două ori până acum.”

11 „Acum, dar”, le-a zis tatăl lor, „faceți așa: Luați cu voi [351] ceea ce ne face faimoasă țara: balsam și miere de struguri, mirodenii și tămâie, fistic și migdale și duceți-le ca dar omului aceluia. 12 Luați cu voi dublul banilor, căci trebuie să dați înapoi ce a fost pus în sacii voștri, care poate a fost pus din greșeală. 13 Luați-l pe fratele vostru Beniamin și duceți-vă la bărbatul acela. 14 Dumnezeul Atotputernic [352] să-l îndure înaintea voastră, astfel încât să-i scape pe fratele său, pe care l-ați lăsat în urmă, și pe Beniamin. Dar dacă este soarta mea să-mi pierd copiii, așa să fie!”

15 Fiii lui Iacov au luat cu ei darurile despre care vorbise tatăl lor, de două ori mai mult argint decât înainte, și s-au grăbit să coboare în Egipt cu Beniamin și acolo s-au înfățișat înaintea lui Iosif. 16 De îndată ce Iosif a văzut că Beniamin era cu ei, i-a zis administratorului său: „Adu oamenii aceștia în casa mea, ca să mănânce cu mine la prânz. Tăiați cele mai bune vite și pregătiți-le pentru noi.” 17 Administratorul a făcut așa cum i s-a spus și i-a adus pe frați în casa lui Iosif.

18 Când au aflat că fuseseră aduși în casa lui Iosif, au fost cuprinsi de frică. Și frații au început să-și împărtășească unii altora temerile : „Am fost aduși aici din cauza argintului care era în sacii noștri data trecută. El vrea să ne învinuiască și să ne pedepsească, să ne facă robi ai lui și să ne ia măgarii!” 19 Și s-au dus la administratorul lui Iosif ca să-l întâmpine în curte. 20 „Ascultă, te rog, domnul nostru”, au început ei. „Am mai fost aici odată să cumpărăm grâu. 21 Și când am rămas peste noapte pe drumul spre casă și ne-am deschis sacii, fiecare dintre noi și-a găsit banii pe sacul său, înapoiați întregi. De data aceasta i-am adus înapoi. 22 Și mai avem și alți bani cu noi ca să cumpărăm grâu. Nu știm cine a pus argintul în sacii noștri atunci.”

23 „Liniștiți-vă [353] , nu aveți de ce să vă temeți”, le-a zis administratorul. „Dumnezeul vostru, Dumnezeul tatălui vostru, este Cel ce v-a pus comoară în saci. Și eu am primit banii voștri în întregime.”

A adus la ei pe Simeon, 24 i-a poftit în casa lui Iosif, le-a dat apă să-și spele picioarele și a poruncit să se dea nutreț măgarilor lor. 25 În timp ce așteptau ca Iosif să vină la prânz, și-au așezat darurile, căci auziseră că vor cina acolo cu el.

26 Când s-a întors Iosif acasă, i-au adus darurile pe care le aveau cu ei și s-au închinat cu fața la pământ înaintea lui. 27 El i-a întrebat cu blândețe ce mai fac. Apoi le-a zis: „Mi-ați povestit despre tatăl vostru, bătrânul. Mai trăiește? Ce mai face?” 28 „Tatăl nostru, robul tău, trăiește și este sănătos!”, au răspuns ei și s-au închinat din nou cu umilință.

29 În timp ce Iosif continua să vorbească cu ei, ochii lui au căzut asupra fratelui său Beniamin, fiul mamei sale, și a zis el cu emoție : „Acesta este fratele vostru cel mai mic”, a zis el, „cel despre care mi-ați vorbit? Dumnezeu să-ți arate îndurare, fiule!”. 30 Iosif, gata să izbucnească în lacrimi de durerea pe care o simțea pentru fratele său, s-a retras repede în camera lui și a plâns acolo.

31 Apoi s-a spălat, a ieșit afară și, stăpânindu-se, a poruncit să se pună masa. 32 L-au servit pe el separat, pe frații lui separat și pe egiptenii care luau masa separat. (Egiptenii nu mănâncă la aceeași masă cu evreii; ei consideră acest lucru sub demnitatea lor.) 33 I-au așezat pe frați înaintea lui Iosif, unul câte unul, în ordinea vârstei lor, de la cel întâi născut până la cel mai mic. Ei au fost uimiți și s-au privit unii pe alții cu uimire. 34 Și când le-au servit din mâncarea de la masa lui Iosif, Beniamin a primit de cinci ori mai mult decât ceilalți. Așa că frații au băut și au ospătat cu Iosif.

44 Pe când oaspeții mâncau și beau încă, Iosif i-a zis administratorului său: „Umple-le sacii cu grâu cât pot căra. Pune banii lor înapoi în sacul fiecăruia, deasupra. 2 Pune paharul meu, paharul de argint, în sacul celui mai mic dintre ei, împreună cu banii pe care i-a adus el pentru grâu.” El a făcut așa cum i-a poruncit Iosif.

3 Când s-a luminat de zi, i-au trimis pe frați acasă cu măgarii lor, care erau încărcături grele. 4 Dar înainte să se fi îndepărtat de cetate, Iosif i-a zis administratorului său: „Du-te repede după oamenii aceștia și ajunge-i din urmă. Și când îi vei ajunge, spune-le: «De ce ați răsplătit binele cu rău? 5 De ce ați furat paharul de argint din care bea domnul meu? El ne spune chiar și ce se va întâmpla cu el. Ați făcut o ticăloșie!»”

6 Când i-a ajuns din urmă administratorul, le-a spus totul cuvânt cu cuvânt. 7 „Cum poate domnul meu să spună astfel de lucruri?”, au strigat ei. „Slujitorilor tăi nici nu le-ar trece prin cap să fure ceva ce nu-ți aparține! 8 Căci chiar și argintul pe care l-am găsit în sacii noștri ți l-am adus înapoi din Canaan. De ce am fura atunci argint sau aur din casa domnului tău? 9 Dacă se găsește paharul la vreunul dintre noi [354] , va muri, iar noi vom rămâne robii domnului nostru pentru totdeauna!”

10 „Așa să fie”, a zis administratorul. „Dar numai acela la care voi găsi paharul va fi sclavul meu. Ceilalți nu vor fi de vină și vor putea să se ducă acasă .” 11 Au alergat unii înaintea altora, și-au coborât sacii la pământ și i-au dezlegat . 12 Administratorul a început să-i percheziționeze pe toți, de la cel mai mare până la cel mai mic, iar paharul a fost găsit în sacul lui Beniamin. 13 Disperați, frații și-au rupt hainele, și-au încărcat măgarii și s-au întors în cetate.

14 Iuda și frații lui au ajuns la Iosif și, găsindu-l acasă, s-au aruncat la picioarele lui. 15 Iosif le-a mustrat: „Ce ați făcut?”, a zis el. „Ar fi trebuit să știți că un om în locul meu ar putea să spună și așa ceva!”

16 Iuda a zis: „Ce vom răspunde domnului meu? Ce vom zice și cum ne vom îndreptăți? Dumnezeu ne-a descoperit păcatul. De acum înainte suntem robii tăi, domnul nostru, noi toți, și cu siguranță acela la care s-a găsit paharul.”

17 „Niciodată n-o să fac una ca asta”, a zis Iosif. „Cel la care au găsit paharul va deveni sclavul meu, iar ceilalți se vor putea întoarce în pace la tatăl lor.”

18 Atunci Iuda s-a apropiat și a zis: „Domnul meu, te rog, lasă-mă pe robul tău să-ți spun un cuvânt. [355] Numai să nu te mânii pe robul tău pentru aceasta, măcar că ești la fel de bun ca Faraonul însuși. 19 Domnul meu, ne-ai întrebat pe noi, robii tăi, dacă avem tată sau frate. 20 Ți-am spus, domnule, că avem un tată în vârstă și are un copil la bătrânețe, un fiu mai mic , al cărui frate de om a murit. Dintre fiii mamei sale, el este singurul care a mai rămas, iar tatăl său îl iubește foarte mult.

21 Atunci ne-ai poruncit nouă, robilor tăi, să-l aducem cu tine, ca să-l poți vedea. 22 Noi , domnul nostru, ți-am spus că băiatul acesta nu-și poate părăsi tatăl, căci tatăl său n-ar putea suporta aceasta și ar muri. 23 Dar ne-ai poruncit nouă, robilor tăi, să nu venim la tine fără fratele nostru cel mic.

24 Când ne-am întors acasă la slujitorul tău, tatăl nostru, i-am spus cuvintele tale, domnul nostru, 25 astfel încât, atunci când tatăl nostru ne-a zis din nou: „Întoarceți-vă în Egipt și cumpărați-ne puțină grâu”, 26 am avut un singur răspuns: „Nu putem merge acolo. Vom merge în Egipt dacă fratele nostru mai mic este cu noi, căci altfel nu vom avea voie să vedem pe omul care stăpânește țara de acolo .”

27 Atunci robul tău, tatăl meu, a zis: „Știi că soția mea Rahela mi-a născut doi fii. 28 Unul a plecat de la mine și nu s-a mai întors. Atunci am zis: «A fost sfâșiat de o fiară sălbatică». Nu l-am mai văzut de atunci. 29 Dacă mi-l iei și pe celălalt fiu și i se întâmplă ceva rău, nu voi putea suporta pierderea. Îmi vei coborî capul alb în Locuința Morților, cu jale pentru el .” [356]

30 Și acum, dacă aș veni la tatăl meu, robul tău, fără fiul căruia îi este devotat din toată inima, 31 el ar muri îndată, de îndată ce ar vedea că fiul său cel mic nu este cu noi; și noi, robii tăi, am duce cu mare durere în mormânt capul alb al tatălui nostru, robul tău. 32 Mai

mult , eu, robul tău, am jurat tatălui meu, zicând: „Băiatul se va întoarce acasă; dacă nu ți-l voi aduce înapoi, tată, voi fi vinovat înaintea ta toată viața.”

33 Acum, domnul meu, lasă-mă să rămân în locul lui ca slujitor al tău, iar el să plece cu frații lui. 34 Căci cum mă voi putea întoarce la tatăl meu, dacă Beniamin nu este cu mine? Nu pot să văd necazul care va lovi pe tatăl meu.”

45 Iosif nu s-a mai putut abține și, nevrând să-și umilească frații în fața tuturor slujitorilor săi, le-a poruncit slujitorilor să-l lase în pace. După ce au plecat, Iosif s-a arătat fraților săi. 2 Și a plâns atât de tare încât egiptenii au auzit și au aflat despre asta în palatul faraonului.

3 „Eu sunt Iosif”, le-a zis el fraților săi. „Mai trăiește tatăl meu?” Frații săi l-au văzut față în față, dar n-au putut scoate un cuvânt; au rămas acolo uluiți. 4 „Veniți acum!”, i-a strigat el. Ei au venit. „Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care l-ați vândut în Egipt”, le-a zis el. 5 „Acum însă nu trebuie să vă întristați și să nu vă supărați pe voi înșivă că m-ați vândut; căci Dumnezeu m-a trimis aici mai dinainte ca să vă scape viața. 6 De doi ani este foametea în toată țara și încă cinci ani nu se va semăna și nu se va secera. 7 Dar Dumnezeu m-a trimis în țara aceasta înaintea voastră, ca să păstrez o rămășiță a poporului Său pe pământ și să vă lungească viața, aducând o mare mântuire.

8 Așadar, nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu. El m-a pus sfetnic principal al lui Faraon , stăpân peste toată casa lui și conducător peste tot pământul Egiptului. 9 Acum, întoarce-te repede la tatăl meu și spune-i cuvintele fiului său, Iosif: „Dumnezeu m-a pus conducător peste tot Egiptul. Vino la mine cât de repede poți! 10 Vei locui în țara Gosen și vei fi aproape de mine: tu, copiii tăi, nepoții tăi, toate vitele tale și tot ce ai. 11 Acolo vă voi îngriji, ca să nu cădeți în sărăcie, nici tu, nici familia ta, și să nu pierdeți ce aveți, căci mai sunt cinci ani de foamete. 12 Vedeți voi înșivă și tu, fratele meu Beniamin, vedeți că eu, Iosif, sunt cel care vă vorbește despre toate aceste lucruri. 13 Spuneți-i tatălui meu despre poziția mea înaltă în Egipt și despre tot ce ați văzut aici și aduceți-l repede pe tatăl meu aici.”

14 Și după ce a spus acestea, s-a aruncat pe gâtul fratelui său Beniamin și a plâns amarnic. Și Beniamin a plâns și el și l-a îmbrățișat. 15 Și Iosif, plângând încă, i-a sărutat pe toți frații săi și numai după aceea au putut vorbi.

16 Vestea că frații lui Iosif veniseră la el a ajuns până la palatul lui Faraon, iar Faraon și slujitorii lui s-au bucurat foarte mult. 17 Faraon a zis lui Iosif: „Spune-le fraților tăi cuvintele mele: «Iată ce trebuie să faceți acum: Încărcați-vă măgarii și duceți-vă în Canaan. 18 Luați-vă tatăl și familiile voastre și veniți la mine. Vă voi da ce e mai bun din țara Egiptului și vă veți bucura de bunătățile țării.» 19 Spune-le să ia din Egipt care pentru copiii și nevestele lor și să-l aducă aici pe tatăl lor. 20 Nu-i păgubiți pentru averea pe care o lasă în urmă, căci ei vor avea ce e mai bun din Egipt.”

21 Copiii lui Israel au făcut așa cum li s-a spus. Iosif le-a dat care, așa cum poruncise Faraon, și provizii pentru călătorie. 22 Le-a dat fiecăruia câte o haină nouă, iar lui

Beniamin i-a dat cinci haine noi și trei sute de sicli de argint . 23 Iosif i-a trimis tatălui său zece măgari încărcați cu cele mai bune lucruri din țara Egiptului și zece măgărițe încărcate cu grâu, pâine și tot ce avea nevoie tatăl său la călătorie. 24 Și, după ce și-a trimis frații la călătorie, le-a zis: „Să nu vă tulbure niciun gând rău în timpul călătoriei. ”

25 Au ieșit din Egipt și s-au dus în Canaan, la tatăl lor, Iacov. 26 I-au zis: „Iosif trăiește și domnește peste tot Egiptul!”. Inima lui Iacov s-a strâmbat și nu i-a crezut. 27 Dar i-au povestit tot ce spusese Iosif și a văzut carele pe care le trimisese Iosif ca să-l ducă, iar duhul i s-a înălțat. 28 „Fiul meu, Iosif, trăiește!”, a strigat Israel. „Ce mi-aș mai dori ? [365] Mă voi duce să-l văd înainte să mor!”

46 Atunci Israel a plecat, luând cu el tot ce avea [366] și a ajuns la Beer-Șeba, unde s-a închinat și a adus jertfe Dumnezeului tatălui său Isaac. 2 În noaptea aceea, Israel a avut o vedenie: Dumnezeu i-a vorbit: „Iacove! Iacove!” El l-a strigat. „Da”, [367] Iacov a răspuns. 3 Apoi i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo am găsit binevoiala să fac urmașii tăi [368] un neam mare. 4 Căci Eu Însumi Mă voi coborî cu tine în Egipt și, la vremea potrivită, te voi scoate de acolo pe tine, urmașii tăi cei mari . În ceasul morții tale, Iosif va fi cu tine; mâna lui îți va acoperi ochii.”

5 Iacov a plecat din Beer-Șeba. Copiii lui Israel au pornit la drum, cărând pe tatăl lor Iacov, copiii lor mici și soțiile lor în carele pe care le trimisese Faraon pentru călătorie. 6 Au ajuns în Egipt, Iacov și toți urmașii lui cu el, împreună cu vitele și averile pe care le dobândiseră în Canaan. 7 Și-a adus în Egipt cu el pe fiii și nepoții, fiicele și nepoatele, toți urmașii săi.

8 Acestea sunt numele fiilor lui Israel (Iacov și urmașii lui) care s-au mutat în Egipt.

Întâiul născut al lui Iacov a fost Ruben.

9 Fiii lui Ruben: Enoh, Palu, Hețron și Carmi.

10 Fiii lui Simeon: Hamel, Iamin, Ohad, Iachin, Țohar și Saul (fiul unei femei cananeitice).

11 Fiii lui Levi: Gherșon, Chehat și Merari.

12 Din fiii lui Iuda: Er, Onan, Șela, Pareț și Zerah (dintre care Er și Onan au murit în țara Canaanului). Fiii lui Pereț: Hețron și Hamul.

13 Din fiii lui Isahar: Tola, Puva, Iov și Șimron.

14 Din fiii lui Zabulon: Sered, Elon și Iaheleel.

15 Aceștia sunt fiii lui Iacov cu Lea, care, la fel ca fiica sa Dina [369] a , s-au născut în Padan-Aram. Împreună cu copiii și nepoții lor, ei însumează treizeci și trei de persoane [370] b .

16 Fiii lui Gad: Zifion, Haghi, Suni, Ezbon, Eri, Arodi și Areli.

17 Fiii lui Așer: Imna, Ișva, Ișvi, Beria și Serah, sora lor. Fiii lui Beria: Heber și Malchiel.

18 Aceștia sunt urmașii lui Iacov și ai Zilpei, pe care Laban a dat-o fiicei sale Liei ca slujbă; în total, șaisprezece persoane.

19 Fiii Rahelei, soția lui Iacov: Iosif și Beniamin.

20 Asnat, fiica lui Poti-Pera, preotul cetății On, i-a născut lui Iosif în țara Egiptului pe Manase și Efraim.

21 Și fiii lui Beniamin: Bela, Becher, Așbel, Ghera, Naaman, Ehi, Roș, Mupi, Huppim și Ard.

22 Aceștia sunt urmașii lui Iacov și ai Rahelei, în total paisprezece persoane.

23 Fiul lui Dan - Cușim.

24 Din fiii lui Neftali: Iahețeel, Guni, Ezer și Șilem.

25 Aceștia sunt urmașii lui Iacov și ai Bilhei, pe care Laban a dat-o fiicei sale Rahela ca roabă; în total, șapte persoane.

26 Toți urmașii lui Iacov care au venit cu el în Egipt, fără nurorile sale, au fost șaizeci și șase, în afară de Iacov și Iosif . 27 Împreună cu cei doi fii ai lui Iosif care s-au născut în Egipt, toți membrii familiei lui Iacov care s-au stabilit în Egipt au fost șaptezeci [371] .

28 Așadar, Iacov l-a trimis pe Iuda mai înainte la Iosif, ca să afle de la el dinainte [372] despre țara Gosen și drumul spre ea. Și când au ajuns cu toții în țara Gosen, 29 Iosif a poruncit să i se aducă carul și a ieșit în întâmpinarea tatălui său, Israel. Când l-a văzut pe tatăl său, s-a aruncat imediat la gâtul lui, l-a îmbrățișat și a plâns mult timp. 30 „Acum pot să mor; te-am văzut, te-am văzut viu!”, a zis Israel.

31 Iosif le-a zis fraților săi și restului familiei tatălui său: „Mă duc să-i spun lui Faraon că voi sunteți frații mei și toată familia tatălui meu au venit la mine din Canaan. 32 Ei sunt păstori și au fost mereu păstori. Și-au adus vitele și turmele și tot ce aveau. 33 De aceea, când vă va chema Faraon și vă va întreba cum vă câștigați existența, 34 să-i răspundeți așa: «Noi, slujitorii tăi, am știut un singur lucru în toată viața noastră: păstori; la fel au făcut și părinții noștri.» Spuneți-i acestea, ca să puteți locui separat în țara Gosen și în

împrejurimile ei, căci egiptenii, care duc o viață așezată , detestă orice păstor care rătăcește din loc în loc .”

47 Iosif a venit la Faraon și i-a zis: „Tatăl meu și frații mei au venit din Canaan cu turmele și cirezile lor și cu tot ce au și acum sunt în țara Gosen.” 2 (A luat cu el doar cinci frați și i-a prezentat lui Faraon.)

3 „Care este ocupația voastră?”, a zis Faraonul fraților lui Iosif. „Noi, slujitorii voștri, suntem păstori ca și părinții noștri”, au răspuns ei lui Faraon. „4 Am venit să ne găsim un adăpost în țara aceasta, căci este o foamete mare în Canaan și nu este pășune pentru vitele noastre. Te rog, îngăduie ca noi, slujitorii tăi, să locuim în țara Gosen.”

5 Faraon a zis atunci lui Iosif: „Tatăl tău și frații tăi au venit la tine; 6 toată țara Egiptului este înaintea ta. Pune-i pe tatăl tău și pe frații tăi în cel mai bun loc din toate locurile și să locuiască în țara Gosen. Și dacă știi printre ei vreun om înțelept, pune-l și pe el peste turmele mele.”

7 Apoi Iosif l-a adus pe tatăl său, Iacov, în palat și l-a prezentat faraonului. Iacov l-a salutat pe faraon și l-a binecuvântat. 8 „Câți ani ai trăit?”, l-a întrebat faraonul. 9 „Toți anii vieții mele ca străin [373] sunt o sută treizeci”, a răspuns el. „Anii vieții mele au fost puțini și grei, ca să nu se compare cu anii rătăcirilor strămoșilor mei.” 10 După ce i-a mulțumit faraonului pentru ospitalitatea sa și i-a urat binecuvântările Domnului, Iacov l-a părăsit.

11 La porunca lui Faraon, Iosif a hotărât unde aveau să locuiască tatăl și frații săi; le-a dat pământ în Egipt, în cea mai bună parte a țării, în ținutul Ramses. 12 Iosif i-a îngrijit, dând hrană tatălui său, fraților săi și întregii case a tatălui său . [374]

13 Într-o vreme nu mai era grâu în toată țara Egiptului. Foametea era foarte cumplită. Atât Egiptul, cât și Canaanul sufereau de foame. 14 Iosif a luat toți banii care erau în țara Egiptului și în țara Canaanului, pentru grâul pe care îl cumpăraseră de la el, și a dus banii pe care i-a vândut în vistieria lui Faraon. 15 După ce s-au terminat toți banii din Egipt și din Canaan, egiptenii au venit la Iosif și i-au zis: „Dă-ne grâu, altfel vom muri sub ochii tăi, căci nu mai avem bani!”

16 „Aduceți-vă vitele”, le-a răspuns Iosif, „și vă voi da pâine în schimbul vitelor voastre, dacă nu mai aveți bani.” 17 Și-au adus vitele la Iosif, iar el le-a dat pâine în schimbul cailor, al turmelor, al boilor și al măgarilor; le-a dat pâinea pe care și-au schimbat toate vitele în acel an.

18 În anul următor s-au întors și au zis: „Domnul nostru, nu-ți este un secret [375] că nu mai avem argint și toate vitele noastre au trecut la tine și nu ne-a mai rămas nimic de dat domnului nostru decât noi înșine și pământul nostru. 19 De ce să murim sub ochii tăi, pierind împreună cu pământurile noastre? Ia-ne pe noi și pământurile noastre ca pâine și noi și pământul nostru vom fi ai lui Faraon și vom deveni robii lui. Dă-ne grâu să

semănăm, ca să trăim și să nu murim de foame și pământul nostru să nu devină un pustiu.”

20 Așadar, Iosif a dobândit tot pământul Egiptului pentru Faraon: toți egiptenii, scăpând de o foamete cumplită, și-au vândut ogoarele, până când toată țara a ajuns a lui Faraon. 21 Și în toată țara Egiptului, Iosif i-a mutat pe oameni în cetățile [376] unde se depozita grâul . 22 Numai că nu a cumpărat pământul preoților, care primeau aportul de la Faraon, și ei trăiau din acel aport și nu au fost nevoiți să-și vândă pământurile.

23 Iosif a zis poporului: „Vedeți cum stau lucrurile acum: v-am cumpărat pe voi și pământul vostru pentru Faraon. Luați, așadar, sămânța și semănați pământul. 24 Dar a cincea parte din tot ce produceți să-i dați lui Faraon și patru părți să păstrați pentru sămânță și hrană pentru voi și familiile voastre, ca să vă puteți hrăni copiii.” 25 Ei au zis: „Ne-ați salvat viața. Dacă găsești cu cale, domnul nostru, să ne dai pământul în slujba lui Faraon.”

26 Iosif a instituit o lege care se păstrează și astăzi în Egipt: o cincime din recoltă aparține faraonului. Numai pământul preoților nu a devenit al faraonului.

27 Israeliții s-au așezat în Egipt, în ținutul Gosen; acolo au stăpânit pământuri și, deoarece aveau de obicei mulți copii în familiile lor, au devenit în scurt timp foarte numeroși.

28 Iacov a trăit în Egipt șaptesprezece ani, astfel încât în totalul anilor vieții lui au fost o sută patruzeci și șapte. 29 Când i s-a venit vremea ca Israel să moară, l-a chemat pe fiul său Iosif și i-a zis: „Dacă am aflat favoare la ochii tăi, pune-ți mâna sub coapsa mea, ca semn al bunătății și credincioșiei tale față de mine, și nu mă îngropa în Egipt! 30 Când voi fi adăugat la părinții mei, du-mă din Egipt și îngroapă-mă în mormântul lor.” „Voi face ce-mi spui”, a promis Iosif.

31 „Jură-mi aceasta”, a zis Iacov. Iosif i-a jurat, iar Israel s-a închinat lui Dumnezeu la capul patului său.

48 După ceva timp, Iosif a fost informat că tatăl său era vizibil slăbit. Așa că Iosif și-a luat cei doi fii, Manase și Efraim, și s-a dus la tatăl său. 2 Când a auzit Iacov că fiul său, Iosif, venise la el, Israel și-a adunat puterile, s-a ridicat în șezut în patul lui 3 și i-a zis lui Iosif: „La vremea potrivită, Dumnezeul Atotputernic [378] mi S-a arătat la Luz, în Canaan, binecuvântându-mă și promițându-mi: 4 «Te voi face roditor și familia ta va fi numeroasă și vei fi tatăl multor neamuri și voi da această țară urmașilor tăi [379] ca moștenire veșnică.»”

5 Acum, deci, cei doi fii ai tăi, Efraim și Manase, care s-au născut în Egipt înainte de a veni eu la tine, vor fi ai mei, precum și Ruben și Simeon. 6 Dar ceilalți copii care ți se vor naște după ei vor fi ai tăi, dar în ceea ce privește moștenirea familiei lor, ei vor fi înregistrați sub numele de Efraim și Manase, frații lor mai mari . [380] Și fac aceasta pentru că, vai ! Rahela mea a murit când m-am întors din Padan, a murit în Canaan, nu

departe de Efrata. Și am îngropat-o acolo, lângă drumul spre Efrata.” (Acum se numește Betleem .)

8 Când a văzut Israel pe fiii lui Iosif, a întrebat: „Cine sunt aceștia?” 9 Iosif a răspuns: „Fiii mei, pe care mi i-a dat Dumnezeu aici.” Israel a zis: „Adu-i la mine, și-i voi binecuvânta.” 10 Vederea lui Israel era slăbită de la bătrânețe; abia mai vedea. Iosif i-a adus pe fiii săi. Israel i-a sărutat și i-a îmbrățișat. 11 Apoi i-a zis lui Iosif: „Nu mă așteptam să te mai văd, dar Dumnezeu mi-a arătat copiii tăi.”

12 Apoi Osif și-a condus fiii departe de semințiile lui Israel și s-a închinat până la pământ înaintea lui. 13 Și-a luat ambii fii (pe Efraim cu mâna dreaptă, ca să fie la stânga lui Israel, și pe Manase cu mâna stângă, ca să fie la dreapta lui Israel) și i-a apropiat de el. 14 Dar Israel și-a întins mâinile, le-a încrucișat [381] și a pus-o pe cea dreaptă pe capul lui Efraim, deși era cel mai tânăr, și pe cea stângă pe capul lui Manase, deși Manase era primul născut.

15 Apoi l-a binecuvântat pe Iosif, binecuvântând fiii săi, zicând:

„Dumnezeu, în prezența căruia au trăit părinții mei, Avraam și Isaac [382] ,

Dumnezeu, care mi-a fost Păstorul de la nașterea mea până în ziua aceasta,

16 Îngerul care m-a izbăvit din toate necazurile să binecuvânteze acești tineri!

Vor fi chemați cu numele meu

și numele părinților mei, Avraam și Isaac.

Fie ca urmașii lor să fie numeroși pe pământ!

17 Iosif a crezut că tatăl său greșise punându-și mâna dreaptă pe capul lui Efraim și a luat mâna tatălui său ca să o mute de pe capul lui Efraim pe capul lui Manase. 18 „Nu așa, tată”, a zis el, „căci acesta este întâiul născut; pune-ți mâna dreaptă pe capul lui.”

19 Tatăl său l-a refuzat. „Știu, fiule”, a răspuns el. „Știu că și el va deveni o națiune și va deveni mare. Totuși, fratele său mai mic îl va întrece, iar urmașii lui vor ajunge o mulțime de neamuri .” [383] Și i-a binecuvântat în ziua aceea și a zis:

„Când vor să binecuvânteze pe cineva din Israel,

vor folosi numele voastre [384] , spunând:

„Dumnezeu să te facă ca pe Efraim și Manase!”

Așa că l-a pus pe Efraim mai presus de Manase.

21 Atunci Israel i-a zis lui Iosif: „Zilele mele sunt numărate, dar Dumnezeu va fi cu voi și vă va aduce înapoi în țara părinților voștri. 22 Și ție, pe lângă ce vor primi frații tăi, îți dau muntele [385] pe care l-am cucerit de la amoriți cu sabia și arcul meu.”

49 Iacov și-a chemat fiii și le-a zis: „Adunați-vă în jurul meu și vă voi spune ce vă așteaptă în zilele care vor veni [386]” .

2 Adunați-vă, fii ai lui Iacov, și ascultați,

Ascultați pe tatăl vostru, Israel!

3 Ruben, întâiul meu născut, puterea mea,

primul rod al maturității mele,

În onoare și putere ești deasupra fraților tăi!

4 Ești de neoprit, precum elementul apă,

dar să știi că nu vei mai fi primul [387] ,

când te întinzi în patul conjugal al tatălui tău

și a pângărit-o.

A îndrăznit să se întindă în patul meu!

5 Simeon și Levi, frați ai unui singur duh !

Instrumentele cruzimii sunt săbiile lor [388] .

6 Nu vreau să particip la planurile lor

și nu voi fi numărat printre adunarea lor, căci într-un acces de mânie ucid oameni,

Din capricii schilodesc tauri [389] .

7 Blestemata să fie mânia lor, căci este crudă,

și furia lor, căci este nemiloasă;

Îi voi împrăștia printre fiii lui Iacov [390] a ,

Îi voi împrăștia printre urmașii lui Israel [391] b .

8 Iuda, frații tăi te vor lăuda ! [392]

Îți vei pune pe fugă dușmanii [393] b ,

și fiii tatălui tău se vor închina înaintea ta, supuși.

9 Iuda este un leu tânăr,

Tocmai stăteai deasupra prăzii tale, fiule,

și acum s-a întins și s-a culcat ca un leu,

ca regele animalelor [394] și cine ar îndrăzni să-l tulbure?

10 Sceptrul va fi în mâna lui Iuda [395] și

și toiagul domnului este la picioarele lui,

până când va veni Cel ce va aduce pace oamenilor [396] ,

Pe cine vor asculta națiunile?

11 Și leagă toiagul măgarului său de viță.

și măgarul la cea mai bună viță.

Își spală hainele în vin,

veșmintele lor sunt acoperite de sângele ciorchinilor de struguri.

12 Ochii lui sunt mai negri decât vinul,

Dinții lui sunt mai albi decât laptele. [397]

13 Zabulon se va așeza pe țărmul mării,

El are un port sigur pentru corăbii,

iar Sidonul este foarte aproape de el [398] .

14 Și zahărul este un măgar puternic [399] ,

care se întindeau între țarcurile de vite.

15 De îndată ce a văzut un adăpost bun

și zona este plăcută,

cum și-a pus spatele sub povară

și a început să lucreze pentru a plăti tribut.

16 Dan va face judecată printre poporul său,

ca una dintre triburile [400] ale lui Israel.

17 Dan să fie un șarpe pe drum,

aspidă pe drum,

ce înțeapă un cal în picior,

astfel încât călărețul său să cadă pe spate.

18 (În Tine, Doamne, este mântuirea noastră – aceasta este ceea ce nădăjduiesc! [401])

19 Gad… Îl vor necăji atacurile tâlharilor,

dar de fiecare dată vor trebui să fugă de el [402] .

20 Mâncarea Uasira este bună și este din belșug [403] ,

delicatesele sale puteau fi furnizate mesei regale.

21 Neftali este o căprioară liberă,

El produce urmași excelenți [404] .

22 Iar osage-ul este un pom tânăr, care aduce roade,

un pom tânăr roditor a crescut la sursă [405] a ,

ramuri [406] dintre care se ridică deasupra peretelui.

23 Oricât de feroce l-au atacat arcașii,

oricât de rău ar trage cu săgeți asupra lui,

24 Arcul său rămâne elastic

și mâinile lui sunt puternice

prin puterea Dumnezeului Atotputernic al lui Iacov,

în numele Păstorului, al Cetății lui Israel,

25 Dumnezeul tatălui tău - fie ca El să te ajute în continuare!

Și fie ca Dumnezeu Atotputernicul să vă reverse binecuvântările Sale,

binecuvântări revărsate din ceruri,

binecuvântări care vin din adâncurile pământului,

binecuvântările sânului care alăptează și ale pântecelui celei care naște .

26 Binecuvântările tatălui tău sunt mai mari decât

binecuvântările munților [407] ale anticilor,

daruri generoase ale dealurilor eterne;

să fie pe capul lui Iosif,

pe creștetul capului său, un om vestit printre frații săi.

27 Beniamin este un lup vorace,

dimineața își înghite cu lăcomie prada,

iar seara încearcă să smulgă măcar o parte din ceea ce au furat alții [408] .

28 Acestea sunt toate semințiile lui Israel, doisprezece la număr; și iată ce le-a spus tatăl lor când și-a luat rămas bun de la ei [409] , dând fiecărei semințiibinecuvântarea sa.

29 Iacov a făcut și pregătiri pentru înmormântarea lui, zicând: „A venit vremea să mă duc la părinții mei [410] . Îngropați-mă cu părinții mei în peștera care este în ogorul lui Efron, hititul. 30 Această peșteră este în ogorul Macpela, la răsărit de Mamre, în Canaan, ogorul pe care l-a cumpărat Avraam de la Efron, hititul, ca loc de înmormântare. 31 Avraam și soția lui, Sara, Isaac și soția lui, Rebeca, au fost îngropați acolo și am îngropat-o și pe Lea. 32 Ogorul și peștera din el au fost cumpărate ca moștenire de la hitiți.”

33 După ce a terminat de făcut legământul lui Iacov cu fiii săi, și-a pus picioarele în pat, a murit și s-a întors la părinții săi.

50 Iosif a alergat imediat la tatăl său, i-a acoperit fața cu sărutări și a plâns pentru el. 2 A poruncit medicilor dintre slujitorii săi să înceapă să îmbălsămeze trupul tatălui său Israel. Și s-au apucat imediat de treabă, 3 terminând îmbălsămarea în patruzeci de zile, acesta fiind timpul necesar pentru aceasta.

Egiptenii au jelit șaptezeci de zile. 4 După ce s-a terminat jalele, Iosif le-a zis slujitorilor lui Faraon: „Spuneți-i, vă rog, lui Faraon : 5 că, atunci când a murit tatăl meu, m-a pus să jur că-l voi îngropa în mormântul pe care și-l pregătise în țara Canaan. Permiteți-mi, vă rog, să mă duc să-l îngrop pe tatăl meu; apoi mă voi întoarce.” 6 „Du-te”, a zis Faraon, „și îngroapă-l pe tatăl tău, așa cum ți-a cerut să juri.”

7 Iosif s-a dus să-și îngroape tatăl și toți nobilii de la curtea lui Faraon și toți bătrânii Egiptului au mers cu el, 8 precum și toată familia lui Iosif, frații lui și casa tatălui său. Numai copiii mici și vitele au rămas în țara Gosen. 9 Iosif era însoțit de care și călăreți; era o mare alai.

10 Când au ajuns la Goren HaAtad [411] , care este dincolo de Iordan, s-au oprit acolo ca să-și vărse durerea în strigăte amare; și Iosif a petrecut șapte zile plângând pe tatăl său. 11 Canaaniții care locuiau acolo și au văzut plânsul la Goren HaAtad și-au zis unii altora: „Iată cât de amarnic jalesc egiptenii!” De aceea locul acela de dincolo de Iordan a fost numit Abel-Mițraim [412] .

12 Fiii lui Iacov i-au îndeplinit ultima dorință: 13 i-au dus trupul în Canaan și l-au îngropat într-o peșteră din ogorul Macpela, la răsărit de Mamre, ogorul pe care-l cumpărase Avraam de la Efron, hititul, ca loc de înmormântare pentru familiile lor. 14 Iosif, frații lui și toți cei ce veniseră cu el să-i îngroape pe morți, s-au întors în Egipt.

15 Și-au dat seama că tatăl lor, apărătorul lor , nu mai era în viață , și frații lui Iosif au început să vorbească între ei: „Ce se va întâmpla dacă Iosif va numi răutate față de noi și într-o zi va vrea să se pedepsească pentru tot răul pe care i l-am făcut?” 16 Și au trimis lui Iosif acest mesaj: „Înainte de moartea tatălui tău, ne-a dat următoarea poruncă: 17 „Spuneți-i lui Iosif: «Te rog, iartă greșeala și păcatul fraților tăi, care ți-au făcut aceasta.» Acum, te rugăm și noi, iartă-ne greșeala noastră, căci și noi suntem robii Dumnezeului tatălui tău.” Când a auzit Iosif, a început să plângă. 18 Frații lui au venit și s-au aruncat la picioarele lui, zicând: „Suntem robii tăi!” 19 „Nu vă temeți”, le-a răspuns Iosif. „Pot eu să fac ceva în locul lui Dumnezeu? 20 Voi ați plănuit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a plănuit un mare bine, ca să facă ceea ce este acum evident: mântuirea atâtor vieți. 21 Nu vă temeți, căci eu voi avea grijă de voi și de copiii voștri.” Și le-a vorbit din inimă în inimă și i-a mângâiat.

22 Iosif a rămas în Egipt, el și familia tatălui său și a trăit o sută zece ani. 23 A văzut pe nepoții lui Efraim, strănepoții săi, și pe copiii lui Machir, fiul lui Manase, pe care îi numărase printre moștenitorii săi . 24 Iosif le-a zis fraților săi: „Iată, eu sunt pe moarte. Dar Dumnezeu vă va arăta îndurarea Lui și vă va duce de aici în țara pe care a jurat-o lui Avraam, Isaac și Iacov că o va da.” 25 Apoi Iosif i-a pus pe israeliți să jure că, atunci când Dumnezeu le va arăta îndurarea Lui, îi vor scoate rămășițele din Egipt.

26 Iosif a murit în Egipt, la vârsta de o sută zece ani; trupul lui a fost îmbălsămat și pus într-un sicriu.

A doua Carte a lui Moise. Exodul

După cum se știe, Hristos și ucenicii Săi l-au considerat pe Moise autorul cărții Exod (Marcu 1:44 și Ioan 1:45). Și această carte însăși conține dovezi că Moise, prin îndrumarea Domnului, nu a fost doar conducătorul, ci și cronicarul poporului Israel (de exemplu, în 17:14). Autoratul său, atât în legătură cu această carte, cât și cu restul Pentateuhului, este recunoscut ca incontestabil de tradiția evreiască și creștină seculară. Pe baza acestui fapt, se poate argumenta că această carte a fost scrisă în acea perioadă îndepărtată în care au avut loc două evenimente importante și interconectate din istoria poporului Israel: eliberarea din sclavia egipteană și stabilirea unei relații speciale cu Dumnezeu - încheierea unei Alianțe sau Tratat (în mod tradițional - a unui Legământ) cu El. Ambele s-au întâmplat conform dorinței Sale și în împlinirea intențiilor Sale speciale și a promisiunilor date anterior.

Titlul ebraic al cărții, Shemot (Nume), reflectă o tradiție străveche de a numi o carte după primul său cuvânt semnificativ. Într-una dintre cele mai vechi traduceri ale acestei cărți, traducerea greacă numită în mod obișnuit Septuaginta (LXX), i s-a dat numele Exodus (Plecare), de unde provine cuvântul slav bisericesc Exodus.

Titlul cărții întruchipează ideea sa principală – Dumnezeu îi mântuiește de sclavie, distrugere și lipsă de speranță. El mântuiește oamenii pentru a, prin încheierea unui Legământ-Uniune cu ei, a restaura relațiile sfâșiate de viața lor „în întunericul Egiptului” și a-i face un popor sfânt, o împărăție de preoți. Acesta este principalul lucru despre care vorbește cartea, dar se acordă atenție și unei descrieri amănunțite a detaliilor modului în care a fost creat sistemul liturgic, în centrul căruia se afla Mărturia voinței lui Dumnezeu și a acelei Căi uimitoare prin care un păcătos ajunge la restaurarea unității sale cu El.

Toate acestea prefigurează mult mai marele „Exod” – acea mare eliberare care urma să fie realizată atunci prin moartea și învierea Domnului nostru Isus Hristos și indică apariția „poporului lui Dumnezeu” dintre cei care, așa cum îl definesc scriitorii Noului Testament, „nu erau deloc popor” (1 Petru 2:10). Iar Legământul sau Uniunea, pecetluită prin sângele marelui Miel al lui Dumnezeu, sângele reprezentat profetic în jertfele antice, marchează începutul acelei Biserici ale cărei contururi sunt schițate în cartea Exodului.

Eliberarea israeliților din robia egipteană 1:1–15:21

– Israeliții în robia egipteană 1:1–22

– Nașterea lui Moise și viața sa în Egipt și în țara Madianiților 2:1–4:31

– Moise și Aaron înaintea regelui Egiptului: opoziție ireconciliabilă 5:1–11:10

– Paștele și Exodul din Egipt 12:1–15:21

Trecerea de la Marea Roșie la Muntele Sinai 15:22–18:27

Lege și Legământ 19:1–24:18

Sanctuarul și stabilirea ritualurilor de închinare 25:1–40:38

1 Acestea sunt numele fiilor lui Israel care au coborât în Egipt împreună cu Iacov, fiecare cu familia sa [415] : 2 Ruben, Simeon, Levi și Iuda, 3 Isahar, Zabulon și Beniamin, 4 Dan, Neftali, Gad și Așer. 5 Toți urmașii direcți ai lui Iacov erau șaptezeci [416] de bărbați (Iosif locuia deja în Egipt). 6 Au trecut anii și Iosif a murit, și toți frații lui și toată generația aceea. 7 Dar israeliții au fost roditori, iar satele lor erau pline de copii [417] și , în timp, au devenit atât de numeroși și puternici încât au umplut tot ținutul Gosen [418] .

8 Când un nou rege a venit pe tronul Egiptului, care nu mai era legat de Iosif , [419] 9 el a spus poporului său: „Iată, israeliții sunt superiori nouă atât la număr, cât și la putere. 10 Să avem grijă să nu se înmulțească la număr. Dacă izbucnește război, s-ar putea alătura dușmanilor noștri și să lupte împotriva noastră. După ce ne vor răsturna stăpânirea , vor părăsi țara .” [420] 11 Așa că egiptenii au pus supraveghetori peste israeliți ca să-i facă sclavi. Evreii au construit cetăți de depozitare pentru faraon: Pitom și Ramses. 12 Dar cu cât îi asupreau mai mult pe israeliți, cu atât aceștia creșteau și se răspândeau în toată țara. Acest lucru a stârnit frică și ură în rândul egiptenilor și au devenit sclavi ai lor. 13 I-au obligat pe israeliți la munci grele, i-au tratat cu cruzime 14 și i-au lăsat să experimenteze toată amărăciunea sclaviei lor : i-au obligat să frământe lut, să facă cărămizi, să se aplece pe câmp și la toate celelalte munci, la care erau condamnați fără milă.

15 Nemulțumit cu aceasta, regele Egiptului a dat moașelor evreice (dintre care una se numea Șifra, iar cealaltă Pua [421]) această poruncă: 16 „Când veți lua parte la nașterea femeilor evreice și veți vedea la nașterea copilului [422] că este fiu, omorâți-l; dar dacă este fiică, lăsați-o să trăiască.” 17 Dar ele, fiind femei temătoare de Dumnezeu, nu au făcut ce le-a poruncit regele, ci au lăsat și pe băieți să trăiască. 18 Regele Egiptului a trimis după moașe și, când le-a întrebat de ce îi lasă pe băieții evrei să trăiască, împotriva poruncii sale , 19 ele i-au răspuns lui Faraon: „Femeile evreice nu sunt ca femeile egiptene; sunt femei puternice și nasc ușor chiar înainte de a veni noi.” 20 De aceea, Dumnezeu a fost mulțumit de moașe, iar poporul lui Israel a devenit din ce în ce mai numeros și mai puternic; 21 și pentru că moașele îl respectau pe Dumnezeu, El le-a dăruit și fericirea în propriii lor copii [423] .

22 Atunci Faraon a poruncit întregului său popor să arunce în Nil pe toți fiii nou-născuți ai evreilor, dar le-a lăsat pe fiicele lor să trăiască.

2 Unul dintre urmașii lui Levi, care își luase o soție din propria familie, i s-a născut un fiu. 2 În acele vremuri grele, mama lui, văzând că copilul ei era frumos și sănătos , [424] l-a ascuns timp de trei luni. 3 Și când nu a mai fost posibil să-l ascundă, a luat un coș împletit din papirus , [425] l-a uns cu catran, a pus copilul în el și l-a așezat printre stufurile de pe malul Nilului. 4 Sora copilului a stat la distanță ca să vadă tot ce i se va întâmpla.

5 Între timp, fiica lui Faraon s-a coborât la râu să se scalde. Slujnicele ei se plimbau pe mal, când deodată stăpâna a văzut un coș printre stuf și a trimis imediat pe sclava ei să-l aducă. 6 Și când a deschis coșul și a văzut în el un copil plângând, i s-a făcut milă de el și a zis: „Acesta trebuie să fie un băiat evreu.” 7 Atunci sora lui a întrebat-o pe fiica lui Faraon: „Să mă duc să caut o doică evreică care să-ți alăpteze copilul acesta?” 8 „Du-te”, a răspuns ea. Fata [427] s-a dus și a chemat-o pe mama copilului. 9 „Ia copilul acesta”, a zis fiica lui Faraon, „și alăptează-mi-l. Îți voi plăti.” Femeia a dus copilul acasă și l-a alăptat. 10 Când băiatul a crescut, l-a adus la fiica lui Faraon, care l-a adoptat și i-a pus numele Moise. „Asta pentru că”, a zis ea, „l-am scos [428] din apă.”

11 Moise creștea. Într-o zi, s-a dus să-și viziteze frații, evreii, și a văzut cât de grea era munca lor silnică. Și s-a întâmplat să vadă un egiptean bătând un evreu, unul dintre frații săi israeliți. 12 Moise s-a uitat în jur și, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă, l-a ucis pe egiptean și l-a îngropat în nisip. 13 A doua zi, Moise s-a întors în același loc și a văzut doi evrei certându-se. „De ce îl bați pe aproapele tău [429] ?”, l-a întrebat Moise pe vinovat. 14 „Și cine te-a pus pe tine conducător și judecător peste noi?”, a răspuns el. „Oare mă vei ucide și pe mine, așa cum ai ucis ieri pe egiptean?” „Trebuie să fi aflat ce am făcut”, s-a gândit Moise cu îngrijorare. 15 Când vestea despre cele întâmplate a ajuns la faraon, acesta a încercat să-l prindă și să-l execute. Dar Moise a fugit de el în țara madianiților. Acolo și-a întins cortul lângă o fântână pe care a găsit-o în drum .

16 Cele șapte fiice ale preotului din Madian au venit la fântână și au început să scoată apă din ea și să umple jgheaburile pentru a adăpa turma tatălui lor. 17 Păstorii din împrejurimi au venit și au încercat să-i alunge, dar Moise a intervenit imediat și le-a adăpat oile. 18 Când fetele s-au întors la tatăl lor, Reuel, acesta s-a uimit și a zis: „Ați făcut o treabă bună astăzi!” 19 Fiicele preotului au răspuns: „Un egiptean a intervenit și ne-a ferit să fim vătămați de păstorii noștri. Ne-a scos chiar și apă și a adăpat oile.” 20 „Unde este omul acesta?”, le-a întrebat Reuel pe fiicele sale. „De ce l-ați lăsat singur la fântână? Duceți-vă și invitați-l să stea la masă cu noi.” 21 Moise a acceptat invitația și s-a așezat în casa omului acela, iar bărbatul i-a dat-o de soție lui Moise pe fiica sa, Sefora. 22 Când ea a născut un fiu, Moise i-a pus numele Gherșom [430] . „Căci am devenit străin într-o țară străină”, a zis el.

23 Au trecut mulți ani. Regele Egiptului a murit, dar copiii lui Israel gemeau încă sub asuprirea sclaviei și strigau tare după ajutor. Și strigătele lor de eliberare din sclavie s-au înălțat la Dumnezeu. 24 Dumnezeu le-a auzit gemetele și Și-a adus aminte [431] de legământul Său cu Avraam, Isaac și Iacov. 25 Dumnezeu a văzut necazul copiilor lui Israel și nu i-a ignorat [432] .

3 Moise păștea oile socrului său, Ietro , preotul Madianului. Într-o zi, pe când plecase departe în pustie cu turma și se apropia de Horeb, muntele lui Dumnezeu, 2 i s-a arătat un înger al Domnului, ca o flacără de foc într- un rug de spini. Moise s-a uitat și a văzut că rugul ardea, dar focul nu vătăma rugul. 3 „Trebuie să mă duc să văd ” , și-a zis el, „ce este acest lucru ciudat! De ce nu arde rugul?” 4 Domnul a văzut că Moise vine să vadă și l-a strigat din rugul aprins : „Moise! Moise!” „Da, Doamne !”, a răspuns el. 5 Dumnezeu l-a avertizat: „Nu te apropia mai mult! Scoate-ți încălțămintea, căci locul în care stai este

sfânt!” 6 „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău”, i-a zis el lui Moise; „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” Moise și-a acoperit fața, de frică să se uite la Dumnezeu.

7 Domnul a continuat: „Am văzut și am văzut de mult timp [436] cum suferă poporul Meu în Egipt; le-am auzit strigătele de durere sub loviturile stăpânilor lor; cunosc suferințele poporului Meu. 8 Și M-am pogorât să-i eliberez de asuprirea egiptenilor și să-i scot din țara aceea într-o țară roditoare, cu pajiști întinse, unde curge lapte și miere [437] , țara canaaniților, hetiților, amoriților, fereziților, heviților și iebusiților. 9 Strigătul fiilor lui Israel Mă obligă să acționez acum [438] și Eu însumi am văzut cât de crud îi asupresc egiptenii. 10 De aceea te trimit la Faraon: du-te și adu-mi poporul, pe copiii lui Israel, din Egipt!” 11 Atunci Moise i-a zis lui Dumnezeu: „Cine sunt eu ca să mă duc la Faraon? Să-i scot pe israeliți din Egipt?” 12 „Vei putea să faci asta, pentru că Eu voi fi cu tine”, i-a zis Dumnezeu. „Iată-ți va fi semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate poporul din Egipt, Mi te vei închina pe muntele acesta.”

13 Moise a continuat să-L întrebe pe Dumnezeu, zicând: „Iată, când voi veni la copiii lui Israel și le voi spune: «Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi», ei mă vor întreba: «Care este numele Lui?» Ce să răspund?” 14 Dumnezeu i-a zis: „Eu sunt Cel ce sunt . ” Și a adăugat: „Așa să le răspunzi copiilor lui Israel: «Cel al cărui nume este «Eu sunt» m-a trimis la voi.” 15 Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Așa să le spui copiilor lui Israel: «Domnul, [440] Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi!» Să știți că acesta este Numele Meu pentru totdeauna. Așa să Mă cheme în rugăciunile lor, din generație în generație.”

16 Du-te acum și cheamă-i pe bătrânii lui Israel și spune-le: „Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, mi S-a arătat și a zis: «Am văzut tot ce vi se întâmplă și am văzut cum vi s-au purtat egiptenii. 17 Am hotărât să vă eliberez de jugul Egiptului. Vă voi duce în țara canaaniților, a hetiților, a amoriților, a periziților, a heviților și a iebusiților, o țară în care curge lapte și miere.» 18 Bătrânii lui Israel vor fi de acord cu ceea ce le spui. Tu și ei vă veți duce la împăratul Egiptului și să-i spui: «Domnul Dumnezeul nostru, Dumnezeul evreilor, ni S-a arătat deodată. De aceea, te rugăm să ne lași să mergem o călătorie de trei zile în pustie, ca să putem aduce jertfe Domnului Dumnezeului nostru.»” 19 Știu că împăratul Egiptului nu vă va lăsa să plecați, chiar dacă va fi silit de o mână puternică. 20 Nu vă va lăsa să plecați până când nu voi interveni [442] și nu voi nimici Egiptul cu minunile pe care le voi face acolo.

21 Egiptenii vor fi îndurători față de cererile voastre - îi voi convinge în această privință [443] și nu veți pleca din Egipt cu mâinile goale. 22 Fiecare femeie să ceară vecinei sale egiptene și celui care locuiește în casa ei vase de argint și de aur și haine; le veți pune pe copiii voștri și veți lua cu voi multe bunătăți din Egipt.”

4 „Dar dacă nu mă vor crede”, a zis Moise cu îndoială, „și nu vor vrea să mă asculte, ci vor zice: «Domnul nu ți S-a arătat»?” 2 „Ce ai în mână?”, l-a întrebat Domnul. „Un toiag”, a răspuns Moise. 3 „Aruncă-l la pământ”, i-a poruncit Domnul. Moise a aruncat toiagul la pământ, și deodată s-a transformat într-un șarpe. Moise a început să fugă de el.

4 Dar Domnul i-a zis: „Întinde mâna și apucă-i coada!” Moise a întins mâna și a prins șarpele, iar în mâna lui s-a transformat iarăși într-un toiag. 5 „Pentru ca israeliții să creadă că Eu , Domnul, Dumnezeul părinților lor, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, ți M-am arătat cu adevărat.”

6 Atunci Domnul i-a poruncit lui Moise să-și pună mâna în sânul lui. Moise și-a pus mâna în sânul lui și, când a scos-o, era albă ca zăpada - o lovise lepra [444] . 7 „Pune-ți acum mâna înapoi în sân”, a zis Domnul. Moise a făcut așa și, când a scos-o, era din nou sănătoasă, la fel ca restul corpului său. 8 „Și dacă nu te vor crede și nu vor fi convinși de primul semn, pot crede și al doilea [445] ”, a continuat Domnul. 9 Dar dacă nu vor crede nici primul semn, nici celălalt și nu te vor asculta, scoate apă din Nil și toarnă-o pe pământ; apa pe care ai scos-o din râu se va transforma în sânge pe pământ.”

10 Moise a implorat din nou Domnul, zicând: „Doamne, eu nu sunt om al cuvintelor. Niciodată n-am fost [446] și chiar și acum, când mi-ai vorbit mie, slujitorului Tău, nu sunt om al cuvintelor . Am o vorbă grea și vorbirea mea este greoaie.” 11 Domnul a zis: „Cine i-a dat omului gură? Cine face pe cel mut sau pe cel surd, pe cel văzător sau pe cel orb? Nu sunt Eu, Domnul? 12 Du-te, dar, și Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce să spui.”

13 „Totuși, Doamne, trimite pe altcineva, pe cine voiești Tu, dar nu pe mine”, a zis Moise. 14 Domnul S-a mâniat pe Moise și a zis: „Nu ai oare un frate, Aaron, levitul, ca tine? Știu că el vorbește. Iată, el este pe cale să-ți iasă în întâmpinare și se va bucura când te va vedea. 15 Să-i spui tot ce trebuie să-i spună lui Faraon. Și Eu voi fi cu tine și cu el în vorbirea ta și în ce trebuie să faci și te voi călăuzi. 16 Aaron va vorbi poporului pentru tine, va fi gura ta, iar tu vei fi Dumnezeul lor, inspirația lor . 17 Ia și ia acest toiag cu tine și cu el vei face semne.”

18 Moise s-a întors la socrul său Ietro și i-a zis: „Aș vrea să mă întorc la frații mei care sunt în Egipt și să văd dacă mai sunt în viață.” „Du-te în pace”, a răspuns Ietro, fără să-l oprească.

19 În Madian, Domnul i-a vorbit din nou lui Moise și l -a îndemnat să plece , zicând: „Întoarce-te în Egipt, căci toți cei ce puseseră la cale să te omoare au murit.” 20 Moise a pornit spre Egipt cu soția și fiii săi. Pe drum, cei ce erau obosiți de mers au călărit pe măgarul lui. El și-a luat toiagul cu el, căci era acum toiagul lui Dumnezeu. 21 Domnul i-a poruncit: „Când vei merge în Egipt, să faci înaintea lui Faraon semnele pe care ți le-am dat. Dar Eu voi lăsa pe Faraon să persiste în încăpățânarea lui [447] și nu va lăsa poporul să plece. 22 Să-i spui lui Faraon: „Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. 23 Ți-am poruncit să lași pe fiul Meu să plece, ca să-Mi facă slujba de care se cuvine, dar tu ai refuzat să lași pe poporul Meu să plece. De aceea, îl voi omorî pe fiul tău, întâiul tău născut.”

24 Pe drum, la han, Domnul a venit la Moise și era gata să-l omoare . [448] 25 Dar Sefora, soția lui, a luat o cremene ascuțită și a tăiat carnea prepuțului fiului ei și a atins-o de picioarele lui Moise. [449] a Ea a strigat: „Tu ești mirele meu, cumpărat cu sânge! ”

[450] b Domnul i-a cruțat viața lui Moise. (Atunci, din cauza acestei circumcizii, Sefora a rostit cuvintele: „Mirele cumpărat cu sânge”.)

27 Între timp, Domnul i-a poruncit lui Aaron să meargă în pustie ca să-l întâlnească pe Moise. Aaron a pornit și l-a întâlnit pe Moise la muntele lui Dumnezeu și l-a sărutat ca pe un frate. 28 Apoi Moise i-a spus lui Aaron tot ce-i spusese Domnul când l-a trimis în Egipt, inclusiv toate semnele pe care Domnul i le poruncise să le facă. 29 Moise și Aaron s-au dus și i-au adunat pe toți bătrânii copiilor lui Israel. 30 Apoi Aaron le-a spus tot ce-i spusese Domnul lui Moise și a făcut semnele în fața poporului. 31 Astfel, copiii lui Israel l-au crezut. Și când au auzit că Domnul le-a văzut suferința și că i-a îngrijit, au căzut cu fețele la pământ și s-au închinat Domnului cu mulțumire .

5 Atunci Moise și Aaron au venit la Faraon și i-au zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Lasă pe poporul Meu să plece într-o călătorie sfântă ca să Mi se închine [451] în pustie.»” 2 „Cine este Domnul”, a răspuns Faraon, „ca să-L ascult și să-i las pe israeliți să plece? Nu-L cunosc pe Domnul vostru și nu-i voi lăsa pe israeliți să plece!” 3 Dar ei au insistat: „Dumnezeul evreilor ne-a permis să ne întâlnim cu El, de aceea te rugăm să ne lași să mergem în pustie, o călătorie de trei zile de aici , ca să aducem jertfe Domnului Dumnezeului nostru, ca să nu ne lovească cu ciumă sau cu sabie.” 4 „Moise și Aaron”, i-a întrerupt regele Egiptului, „ce încercați să faceți abătând poporul de la munca lui? Duceți-vă și faceți tot ce se cere de la sclavi!” 5 Și, după ce s-a gândit, a adăugat: „Uitați-vă la câți oameni diferiți sunt acum în țara noastră! Poate vreți să-și părăsească slujbele?!”

6 În aceeași zi, Faraon a dat următoarea poruncă supraveghetorilor și căpeteniilor de sarcini : [452] : 7 „Nu le mai dați paie ca să facă cărămizi, cum au făcut până acum. Să se ducă ei să adune paie! 8 Dar cereți-le cărămizi ca mai înainte, nici o cărămidă mai puțin. Au devenit complet leneși, de aceea strigă: «Haidem în pustie și să aducem jertfe Dumnezeului nostru!» 9 Munca lor trebuie să devină și mai grea. Când sunt ocupați cu munca, nu vor mai fi atât de lacomi după orice minciună.”

10 Atunci, căpeteniile și dregătorii au ieșit la popor și le-au zis: „Așa vorbește Faraon: «Nu veți mai primi paie. 11 Adunați-le pentru voi oriunde le găsiți și nu vă scădeți cu o cărămidă din roadele voastre zilnice.»” 12 Israeliții au străbătut câmpiile Egiptului și, negăsind suficiente paie, au strâns mirișteе. 13 Dar căpeteniile i-au silit să facă în fiecare zi tot atâtea cărămizi ca înainte, când aveau paie. 14 Căpeteniile lui Faraon au pus căpetenii peste israeliți dintre israeliți . Căpeteniile i-au bătut pe căpetenii și le-au zis: „De ce n-ați făcut numărul cerut de cărămizi nici ieri, nici astăzi?”

15 Atunci, acești ispravnici ai copiilor lui Israel au venit la Faraon și s-au plâns: „De ce ne porți așa pe noi, robii tăi? 16 Nu ne mai dau paie robilor tăi, dar ne obligă să facem tot atâtea cărămizi! Iată cum au fost bătuți robii tăi, și chiar oamenii tăi sunt de vină pentru asta .” [453] 17 „Ați devenit foarte leneși”, le-a zis Faraon. „Ați devenit leneși. De aceea ziceți mereu: «Haidem să mergem în pustie și să aducem jertfe Domnului nostru!» 18 Duceți-vă imediat la lucru! Nu vă vor mai da paie, ci faceți numărul cerut de cărămizi!”

19 Atunci, căpeteniile israeliților și-au dat seama de cât de gravă era situația. Fusese spus lămurit: „Nici o cărămidă nu lipsește din câte este necesar, în fiecare zi!” 20 Când au ieșit de la Faraon, i-au găsit pe Moise și pe Aaron așteptându-i afară din palatul împăratului. 21 Și le-au zis: „Domnul să-și aducă aminte de lucrul acesta împotriva voastră și să vă judece, pentru că am devenit o urâciune pentru Faraon și pentru slujitorii lui, pentru că le-ați dat o pricină [454] ca să ne omoare!” 22 Atunci Moise și-a vărsat sufletul [455] înaintea Domnului , zicând: „Doamne, de ce ai adus un asemenea necaz asupra acestui popor? Și de ce m-ai trimis pe mine? 23 Căci de când am venit la Faraon și i-am vorbit în numele tău, el a făcut și mai rău acestui popor. Și totuși nu Ți-ai mântuit poporul.”

6 „Acum a venit vremea să acțiuni și vei vedea ce-i voi face lui Faraon”, a zis Domnul. „El va folosi o mare putere [456] ca să-i lase pe copiii lui Israel să plece și îi va alunga din țară cu o putere imensă.”

2 Dumnezeu a continuat să-i vorbească lui Moise, asigurându-l: „Eu sunt DOMNUL, 3 și Eu sunt Cel ce M-am arătat lui Avraam, Isaac și Iacov ca Dumnezeul Atotputernic [457] a , deși nu M-am descoperit niciodată lor ca «DOMNUL» [458] b – cu acest nume al Meu. 4 Am făcut un legământ veșnic cu ei și le-am dat legământul Meu, promițând să le dau țara Canaanului, țara în care erau nomazi, unde locuiau odinioară ca străini. 5 Iată, am auzit gemetele copiilor lui Israel, care sunt asupriți de egipteni, și a venit timpul să împlinesc cuvintele legământului Meu [459] . 6 De aceea, vestește copiilor lui Israel cuvintele Mele: „Eu sunt DOMNUL și vă voi scoate din robia Egiptului; vă voi izbăvi din sclavie; vă voi izbăvi din asuprire cu mână întinsă și cu judecăți mari. 7 Vă voi adopta ca fii; „Veți deveni „poporul Meu și Eu sunt Dumnezeul vostru. Și după tot ce se va întâmpla, veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Dumnezeul care v-a eliberat din robia Egiptului. 8 Vă voi aduce în țara pe care am jurat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov că v-o voi da ca moștenire. [460] Eu, Domnul, voi face aceasta!” 9 Dar când Moise le-a spus aceste cuvinte copiilor lui Israel, ei nu l-au ascultat, așa de mare era deznădejdea lor și atât de grea era robia lor.

10 Atunci Domnul i-a zis lui Moise: 11 „Du-te și roagă-l pe Faraon, regele Egiptului, să-i lase pe israeliți să plece din țara lui.” 12 Dar Moise și-a exprimat deschis îndoiala Domnului , zicând: „Dacă israeliții refuză să mă asculte, oare Faraon va asculta vorbele mele nepotrivite ?” [461] 13 Dar Domnul a continuat să le vorbească lui Moise și lui Aaron despre israeliți și despre Faraon, regele Egiptului, și le-a poruncit din nou să-i scoată pe israeliți din Egipt.

14 Aceștia sunt câțiva dintre căpeteniile fiilor lui Israel.

Fiii lui Ruben, întâiul născut al lui Israel, adică Iacov: Enoh, Palu, Hețron și Carmi; din fiecare dintre ei a ieșit propria linie de urmași ai lui Ruben [462] .

15 Fiii lui Simeon: Hamel, Iamin, Ohad, Iahinan, Țohar și Saul, fiul unei femei cananei; din fiecare dintre ei a ieșit propria linie a urmașilor lui Simeon.

16 Iată numele fiilor lui Levi, după cel mai mare: Gherșon, Chehat și Merari. (Levi a trăit o sută treizeci și șapte de ani.)

17 Fiii lui Gherșon: Libni și Șimi, cu familiile lor.

18 Fiii lui Chehat: Amram, Isaac, Hebron și Uziel. (Chehat a trăit o sută treizeci și trei de ani.)

19 Fiii lui Merari: Mahli și MușI. Aceștia erau căpeteniile leviților, după cei mai în vârstă ființe ale lor.

20 Amram a luat de soție pe Iocheved, sora tatălui său, și ea i-a născut pe Aaron și pe Moise. (Amram a trăit o sută treizeci și șapte de ani.)

21 Dintre fiii lui Ițihar: Core , Nefeg și Zicri.

22 Din fiii lui Uziel: Mișael, Elțafan și Sitri.

23 Aaron a luat de nevastă pe Elișeba, fiica lui Aminadab, sora lui Nahșon; ea i-a născut pe Nadab, Abihu, Eleazar și Itamar.

24 Fiii lui Core au fost Asir, Elcana și Abiasaf; din fiecare dintre aceștia a pornit familia lui.

25 Eleazar, fiul lui Aaron, a luat de soție pe una dintre fiicele lui Putiel, iar ea i-a născut un fiu, numit Fineas [464] .

Aceștia sunt strămoșii leviților cu genealogiile lor.

26 Domnul a vorbit cu acești doi, Aaron și Moise, și le-a poruncit: „Scoateți-i pe copiii lui Israel din Egipt; scoateți-i pe seminții și pe familii, așezați în rânduri ca o oștire.” 27 Moise și Aaron trebuiau să vorbească cu Faraon, regele Egiptului, ca să-i scoată pe copiii lui Israel din Egipt.

28–29 Pe când Moise era încă în Egipt, Domnul i-a zis: „Eu sunt Domnul. Spune-i lui Faraon, împăratul Egiptului, tot ce-ți spun.” 30 „Dar eu nu sunt bun la vorbă”, a zis Moise Domnului. „Mă va asculta Faraon?”

7 „Adu-ți aminte că te-am înălțat ca zeu înaintea lui Faraon, iar fratele tău Aaron va fi profetul tău”, i-a răspuns Domnul lui Moise. „ 2 Spune fratelui tău Aaron tot ce-ți poruncesc să spui, și el va spune înaintea lui Faraon, ca să-i lase pe israeliți să plece din țara lui. 3 Îl voi lăsa pe Faraon să persiste în încăpățânarea lui [465] ; și chiar dacă voi face multe minuni și semne în țara Egiptului, 4 Faraon nu te va asculta. Atunci Îmi voi arăta puterea împotriva Egiptului și voi aduce mari judecăți împotriva lui și voi scoate oștirile Mele, poporul Meu, israeliții, din Egipt, rânduite după seminții și familii. 5 Atunci

egiptenii vor ști că Eu sunt Domnul, când Îmi voi întinde mâna ca să nimicesc Egiptul și să scot pe israeliți din el.”

6 Moise și Aaron au făcut întocmai cum le poruncise Domnul. 7 (Când au vorbit ei cu Faraonul, Moise era deja în vârstă de optzeci de ani, iar Aaron era în vârstă de optzeci și trei de ani.)

8 Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron: 9 „Dacă Faraon va cere: «Arată-mi o minune ca să dovedesc ce spui » , atunci tu, Moise, poruncește-i lui Aaron să-și arunce toiagul la picioarele lui Faraon. Toiagul se va transforma într-un șarpe [466] !” 10 Moise și Aaron au venit la Faraon și au făcut așa cum le poruncise Domnul. Aaron și-a aruncat toiagul la pământ în prezența lui Faraon și a curților săi, și acesta s-a transformat într-un șarpe. 11 Atunci Faraon a chemat pe înțelepți și pe vrăjitori, iar vrăjitorii egipteni au făcut același lucru cu puterile lor magice: 12 fiecare dintre ei și-a aruncat toiagul la pământ și toate toiegele lor s-au transformat și ele în șerpi. Dar toiagul lui Aaron, care se transformase într-un șarpe, a înghițit toate toiegele lor. 13 Atunci inima lui Faraon s-a încăpățânat, așa cum spusese Domnul; nu a ascultat de Moise și Aaron.

14 Domnul i-a zis lui Moise: „Faraonul este încăpățânat [467] și refuză să lase poporul să plece. 15 Întoarce-te deci la Faraon mâine dimineață devreme, la ora la care merge el de obicei la râu. Stai pe malul Nilului, într-un loc unde îl poți întâlni. Ia în mână toiagul care s-a transformat în șarpe 16 și spune-i așa lui Faraon: „Domnul, Dumnezeul evreilor, m-a trimis la tine să-ți spun: «Lasă poporul Meu să plece, ca să Mi se închine în pustie!» Dar tu încă nu ai ascultat de cuvintele Lui. 17 De aceea, așa vorbește Domnul: «Vei cunoaște cine este Domnul când voi lovi apa cu toiagul din mâna mea [468] și se va preface în sânge. 18 Peștii din ea vor muri și râul se va împuți; atunci egiptenii nu vor putea bea apa Nilului.»”

19 Domnul i-a zis lui Moise: „Poruncește-i lui Aaron să-și ia toiagul, să-și ridice mâna și să lovească apele Nilului, ca semn al nenorocirii care vine peste apele egiptenilor: peste râurile lor, peste canalele lor de irigații, peste iazurile lor și peste toate cisternele lor, pentru ca apa lor să se prefacă în sânge. Apa se va preface în sânge în toată țara Egiptului, chiar și în vasele de lemn și de piatră.” 20 Moise și Aaron au făcut tot ce le poruncise Domnul, sub privirile lui Faraon și ale curții sale. Aaron și-a ridicat toiagul și a lovit apele Nilului, și toată apa din râu s-a prefăcut în sânge. 21 Toți peștii din el au murit. Râul s-a făcut împuțit și egiptenii nu au mai putut bea apa lui. În tot Egiptul era sânge în loc de apă. 22 Magicienii egipteni au făcut același lucru cu vrăjitoria lor în toate locurile unde se găsise apă potabilă . Și Faraon a rămas neclintit, așa cum spusese Domnul, și nu i-a ascultat pe Moise și Aaron, 23 ci s-a îndepărtat de ei și s-a întors la palatul său ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. 24 Dar toți ceilalți egipteni au trebuit să sape fântâni de-a lungul malurilor Nilului ca să găsească apă bună de băut, pentru că nu puteau bea apa din râu.

25 Au trecut șapte zile după ce Domnul a lovit râul Nil.

8 Domnul i-a poruncit lui Moise să se întoarcă la Faraon și să-i spună: „Așa vorbește Domnul: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească. 2 Dacă nu-i lași să plece, voi lovi toată țara ta și voi trimite în ea roiuri nenumărate de broaște . [469] 3 Tot Nilul va fi plin de broaște. Ele vor ieși din râu și se vor sui în casa ta, în dormitorul tău și în patul tău; vor intra în casele slujitorilor tăi și ale poporului tău și se vor sui în fiecare cuptor și în fiecare jgheab de frământat. 4 Broaștele vor fi peste tine, peste poporul tău și peste toți slujitorii tăi.»”

5 Domnul i-a poruncit lui Moise: „Spune-i lui Aaron: «Întinde-ți mâna cu toiagul tău spre râuri, spre Nil și spre mlaștini, ca să trimiți broaște peste țara Egiptului!»” 6 Aaron și-a întins mâna spre apele Egiptului și din apele Egiptului au ieșit roiuri de broaște, care au acoperit toată țara. 7 Vrăjitorii au făcut la fel cu vrăjile lor; au trimis și ei broaște peste țara Egiptului.

8 Faraon i-a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Rugați-L pe Domnul să ia broaștele acestea de la mine și de la poporul meu, și voi lăsa poporul vostru să aducă jertfe Domnului.” 9 Moise i-a răspuns lui Faraon: „Stabiliți-mi o zi, când să mă implor pentru voi, pentru slujitorii voștri și pentru popor, ca să scăpați de broaștele voastre, ca să nu mai fie în casele voastre, ci să rămână în râu.” 10 Faraon a zis: „Lasă-le să plece mâine.” Moise a răspuns: „Se va face după cuvântul vostru, ca să știți că nu este nimeni pe pământ ca Domnul Dumnezeul nostru. 11 Tu, casa ta, slujitorii tăi și poporul tău veți fi scăpați de broaște; ele vor rămâne numai în râu.” 12 După ce Moise și Aaron au ieșit de la Faraon, Moise a strigat către Domnul ca să-l izbăvească de broaștele pe care le trimisese în tot ținutul lui Faraon . [470] 13 Domnul a făcut așa cum a cerut Moise: broaștele au murit din case, din curți și din câmpuri. 14 S-au adunat grămezi și duhoarea era în toată țara. 15 Dar Faraon, când a văzut că urgia trecuse, s-a încăpățânat din nou și n-a ascultat de Moise și Aaron, așa cum spusese Domnul.

16 Domnul i-a poruncit lui Moise: „Spune-i lui Aaron să-și ridice toiagul și să lovească țărâna de pe pământ; și nu țărână, ci țânțari vor fi în tot Egiptul.” 17 Și au făcut. Aaron și-a ridicat toiagul și a lovit țărâna, și îndată un nor de țânțari a acoperit oamenii și animalele. Praful de pe pământ s-a transformat în țânțari în tot Egiptul. 18 Magicienii au încercat și ei să producă țânțari cu vrăjitoria lor, dar nu au putut. Și țânțarii erau peste tot, pe oameni și pe animale. 19 Magicienii i-au zis lui Faraon: „Acesta este degetul lui Dumnezeu”, au zis magicienii către Faraon. Dar Faraon a rămas neclintit și nu i-a ascultat pe Moise și pe Aaron [471] , așa cum spusese Domnul.

20 Domnul i-a zis lui Moise: „Întoarce-te mâine dimineață la Faraon, când se va coborî la Nil, și spune-i: «Așa vorbește Domnul: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească. 21 Dar dacă nu lași pe poporul Meu să plece, voi trimite roiuri de tarongi peste tine, peste slujitorii tăi, peste poporul tău și în casele voastre . Casele egiptenilor se vor umple de tarongi și chiar țara în care locuiesc ei se va umple de tarongi. 22 Nu voi cruța în ziua aceea decât țara Gosen și poporul Meu care este în ea; nu vor mai fi tarongi acolo, ca să știi că Eu, Domnul, sunt conducătorul pământului. 23 Îți voi arăta diferența dintre poporul Meu și poporul tău. Semnul acesta se va vedea mâine.» 24 Domnul a făcut așa:

hoardele de tarongi au început să năvălească peste palatul lui Faraon, peste casele slujitorilor lui și peste tot Egiptul, și țara pierea din cauza insectelor.

25 Faraon i-a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Duceți-vă și aduceți jertfe Dumnezeului vostru aici, în țară!” 26 Moise a zis: „Ar fi o nebunie, căci jertfele pe care le aducem Domnului, Dumnezeului nostru, sunt o ocară pentru egipteni. Dacă ne aducem jertfele înaintea ochilor lor, fiindcă acestea sunt o urâciune și o prihană pentru egipteni, nu ne vor ucide ei cu pietre? 27 Trebuie să mergem în pustie, la o călătorie de trei zile de aici, și acolo să aducem jertfe Domnului, Dumnezeului nostru, așa cum ne-a poruncit.” 28 Faraon a zis: „Vă voi lăsa să plecați”, a zis Faraon, „ca să aduceți jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în pustie; dar nu vă îndepărtați prea mult. Rugați-vă pentru mine.” 29 Moise a zis: „Când vă voi părăsi, mă voi ruga Domnului ca mâine să se îndepărteze taurii de Faraon, de slujitorii lui și de poporul lui. Faraon va înceta să ne mai amăgească și să împiedice poporul nostru să aducă jertfe Domnului.” 30 Moise a ieșit de la Faraon și s-a rugat Domnului. 31 Domnul a făcut așa cum îi spusese Moise lui Faraon. A îndepărtat muștele de la Faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui; n-a mai rămas niciunul. 32 Dar Faraon s-a încăpățânat și n-a lăsat poporul să plece.

9 Domnul i-a poruncit lui Moise să meargă la Faraon și să-i spună: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: «Lasă poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească!» 2 Dacă refuzi să-i lași să plece, ci continui să-i oprești, 3 atunci să știi sigur că urgia Domnului va veni peste tine : o urgie cumplită va lovi vitele tale care sunt pe câmp: caii tăi, măgarii tăi, cămilele tale, boii tăi, oile tale. 4 Domnul va despărți vitele israeliților de vitele egiptenilor: niciunul dintre vitele copiilor lui Israel nu va muri.” 5 Domnul a stabilit un timp pentru această urgie, zicând: „Mâine voi lăsa să se întâmple lucrul acesta în țară.” 6 A doua zi, Domnul a făcut așa; toate vitele egiptenilor care rămăseseră pe câmp au murit . Dar niciunul dintre vitele copiilor lui Israel n-a murit. 7 Faraon a trimis niște oameni să vadă ce se întâmplase, iar ei i-au confirmat că niciunul dintre vitele israeliților nu murise. Totuși, inima lui Faraon a rămas de piatră și nu i-a lăsat pe poporul lui Israel să plece .

8 Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron: „Luați pumni de cenușă din cuptor și Moise s-o arunce spre cer, sub ochii lui Faraon. 9 Se va împrăștia ca niște particule de praf în tot Egiptul și oamenii și animalele vor fi acoperite de puroi pe toată țara.” 10 Moise și Aaron au luat cenușa din cuptor și, când au venit la Faraon, Moise a aruncat cenușa spre cer și puroi au apărut pe oameni și animale. 11 Dar vrăjitorii n-au putut face nimic de genul acesta ca să se împotrivească lui Moise, pentru că puroiile au lovit pe vrăjitori, la fel ca pe toți ceilalți egipteni. 12 Domnul a lăsat pe Faraon să se încăpățâneze în încăpățânarea lui [476] și nu a vrut să asculte de Moise și Aaron, așa cum îi spusese Domnul lui Moise.

13 Domnul i-a dat lui Moise următoarea poruncă: „Du-te mâine dis-de-dimineață la Faraon și spune-i: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească. 14 Să știi că de data aceasta toate urgiile pe care le-am trimis vor cădea peste tine, peste slujitorii tăi și peste poporul tău; atunci vei ști că nu este nimeni ca Mine pe tot pământul. 15 Aș putea să-Mi arăt puterea și să trimit o urgie peste tine și peste poporul tău, și ați dispărea de pe fața pământului. 16 Dar de aceea te las să trăiești, ca să-ți arăt ție și tuturor slujitorilor tăi puterea Mea , pentru ca Numele Meu să

fie cunoscut pe tot pământul din generație în generație . 17 „Și, fiindcă tu continui să împiedici poporul Meu și refuzi să-l lași să plece, 18 să știi că mâine, pe vremea aceasta, voi trimite asupra Egiptului o grindină așa cum n-a mai fost văzută în Egipt de la începutul zilelor lui. 19 De aceea, poruncește să se ascundă repede turmele tale și să se adune pe toți cei ce sunt pe câmp. Căci grindina va cădea peste oricine nu se va refugia în casa lui, fie om, fie animal, și va pieri cu toții.”

20 Unii dintre curtenii faraonului, când au auzit acest avertisment [478] de la Domnul, s-au înspăimântat: și-au adunat repede slujitorii și turmele în ascunzători, 21 dar cei care n-au ascultat de cuvintele Domnului și-au lăsat atât slujitorii, cât și turmele pe câmp.

22 A doua zi, Domnul i-a poruncit lui Moise: „Întinde-ți mâna spre cer și să cadă grindină peste țara Egiptului, peste oameni, peste animale și peste orice plantă din toată țara!” 23 Și Moise și-a ridicat toiagul spre cer. Domnul S-a arătat prin tunete, fulgere și avalanșe de grindină care au căzut pe pământ. Grindina a căzut din cauza Domnului peste țara Egiptului. 24 Grindină a căzut, fulgere, o grindină puternică, așa cum nu se mai văzuse niciodată în tot Egiptul de când locuiau poporul acolo . [479] 25 Grindina a lovit tot ce era în câmpul Egiptului, de la oameni până la animale și a lovit tot ce creștea în orice loc, rupând chiar și toți copacii. 26 Numai în țara Gosen, unde locuiau israeliții, nu a fost grindină.

27 Faraon i-a chemat din nou la el pe Moise și pe Aaron. „Mărturisesc că am păcătuit de data aceasta”, a zis el. „Domnul este drept, dar eu și poporul meu am păcătuit. 28 Rugați-vă Domnului: nu mai putem suporta tunetele și grindina care vin de la Dumnezeu. Vă voi lăsa să plecați și nu vă voi mai reține.” 29 „De îndată ce voi ieși din cetate”, i-a zis Moise, „îmi voi ridica mâinile în rugăciune către Domnul. Tunetele vor înceta și nu va mai fi grindină, ca să știți că Domnul stăpânește pământul. 30 Deși văd că tu și curtenii tăi încă nu ați fost – vai! – impregnați de frica Domnului [480] Dumnezeu.” 31 (Inul și orzul au fost distruse de grindină, pentru că orzul era deja în spic, iar inul era înflorit, 32 dar grâul și spelta au fost cruțate, pentru că încă nu încolțiseră [481] .)

33 Moise a părăsit Faraonul și a ieșit din cetate și și-a ridicat mâinile către Domnul în rugăciune. Atunci tunetele și grindina au încetat și ploaia a încetat să cadă pe pământ. 34 Când a văzut Faraon că nenorocirea s-a terminat , că nu mai era ploaie, nici grindină și că nu se mai auzea sunetul tunetelor, a căzut din nou în același păcat: el și curtenii lui au permis ca încăpățânarea să le cuprindă inimile. 35 Voința lui Faraon a rămas neclintită și nu i-a lăsat pe copiii lui Israel să plece, așa cum spusese Domnul prin Moise.

10 Domnul i-a zis din nou lui Moise: „Du-te la Faraon și vorbește-i din nou, căci tot ce am făcut ca să-l îndure pe tărâmul lui l-a încăpățânat și mai tare pe el și pe slujitorii lui. [482] De aceea am putut să le arăt aceste semne ale Mele. 2 Vei putea să le spui copiilor tăi și nepoților tăi cât de aspru i-am tratat pe egipteni și ce semne am făcut în mijlocul lor. După tot ce vei fi îndurat aici, vei ști că Eu sunt Domnul!” 3 Moise și Aaron au venit la Faraon și i-au zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: «Până când veți stărui în căile voastre, ca să nu vă smeriți înaintea Mea? Acum, lăsați pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească. 4 Dacă nu vreți să-i lăsați să plece, să știți că mâine voi trimite lăcuste în

țara voastră. 5 Ele vor acoperi toată țara și nici pământul nu se va mai vedea. Lăcustele vor mânca tot ce a mai rămas după grindină și vor mânca copacii care cresc în câmpurile voastre. 6 Lăcustele nu vor intra numai în casele voastre și în casele robilor voștri, ci toate casele din Egipt se vor umple de lăcuste. Nici părinții voștri, nici strămoșii voștri n-au văzut așa ceva, din ziua în care au început să locuiască pe pământ până în ziua aceasta.» După ce a spus Moise aceste cuvinte, s-a întors și a ieșit de la Faraon, împreună cu Aaron . 7 Slujitorii lui Faraon i-au zis: „Până când ne va mai înspăimânta omul acesta? Lasă pe oamenii aceștia să plece, ca să-I slujească Domnului Dumnezeului lor. Nu vedeți că Egiptul piere?”

8 Moise și Aaron au fost aduși înapoi la Faraon, care le-a zis: „Duceți-vă și slujiți Domnului Dumnezeului vostru. Dar cine va merge cu voi în călătorie?” 9 Moise a răspuns: „Vom merge cu toții împreună, tinerii și bătrânii, fiii și fiicele noastre. Vom lua cu noi oile și boii, toate vitele noastre, căci avem o sărbătoare pentru Domnul și o vom sărbători într-o călătorie sfântă.” 10 Faraon a zis: „Așa să fie!”, a zis Faraon, „și Domnul să fie cu voi dacă vă voi lăsa să plecați pe voi, pe copiii voștri și pe nevestele voastre! Cu siguranță aveți gânduri rele! 11 Numai pe bărbații aceștia să meargă și să-I slujească Domnului, așa cum ați cerut.” Și i-au alungat dinaintea lui Faraon.

12 Domnul i-a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna și arată toată țara Egiptului, ca să vină roiuri de lăcuste și să mănânce toată iarba din ea, tot ce a mai rămas după grindină.” 13 Moise și-a întins toiagul peste țara Egiptului. Domnul a trimis un vânt de răsărit care a suflat toată ziua și toată noaptea. A doua zi dimineață, vântul a adus lăcustele.

14 Lăcustele au venit peste tot Egiptul și s-au așezat peste tot în Egipt. Nu mai fusese niciodată o asemenea urgie de lăcuste și nici nu va mai fi. 15 Lăcustele au acoperit tot pământul, așa că nu se mai vedea pământul. Au mâncat orice fir de iarbă de pe pământ și tot ce găseau în pomii roditori care fuseseră distruși de grindină. În tot Egiptul nu a mai rămas nimic verde pe copaci sau pe plantele câmpului.

16 Faraon i-a chemat repede pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului vostru și împotriva voastră. 17 Vă rog să-mi iertați păcatul încă o dată și rugați-vă Domnului Dumnezeului vostru ca să îndepărteze de la mine această urgie mortală.” 18 După ce Moise a plecat de la Faraon și s-a rugat Domnului, 19 Domnul a trimis o uragan dinspre vest, care a luat lăcustele și le-a aruncat în Marea Roșie, până le-a îndepărtat complet din ținutul Egiptului. 20 Dar, cu porunca Domnului, voința lui Faraon a rămas fermă chiar și după această urgie și nu i-a lăsat pe israeliți să plece.

21 Domnul i-a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna spre cer și toată țara Egiptului va fi acoperită de întuneric, de un întuneric pe care îl vei putea atinge.” 22 Moise și-a întins mâna spre cer și timp de trei zile tot Egiptul a fost întuneric deplin. 23 În întunericul de afară, nici măcar un frate nu putea fi recunoscut. De aceea poporul s-a speriat atât de tare încât nu și-a ieșit din case. Dar acolo unde locuiau copiii lui Israel, era lumină.

24 Faraon l-a chemat pe Moise și a zis: „Duceți-vă și slujiți Domnului! Dar vitele voastre, turmele și cirezile, vor rămâne aici; copiii voștri și soțiile voastre vor merge cu voi.” 25 Moise i-a zis lui Faraon: „Ne vei da, oare, destule vite ca să aducem jertfe și arderi de tot Domnului Dumnezeului nostru? 26 Vitele noastre să meargă cu noi; nici măcar o copită nu va rămâne aici, căci s-ar putea să avem nevoie de toate vitele, ca să slujim Domnului Dumnezeului nostru. Și nu vom ști ce vom aduce Domnului până nu vom ajunge acolo.”

27 Și din nou, ceea ce făcuse Domnul l-a încăpățânat pe Faraon; acesta nu i-a mai lăsat pe israeliți să plece. 28 „Ieșiți de aici!”, a strigat el către Moise. „Nici să nu vă mai gândiți să veniți la Mine! Dacă vă prindeți privirea, veți fi pedepsiți chiar în ziua aceea!” 29 „Adevărat ai spus”, a răspuns Moise. „ După ce vă voi fi spus tot ce mi se va spune , nu mă voi mai arăta înaintea voastră.”

11 Domnul i-a zis lui Moise: „Îl voi pune la încercare pe Faraon și tot Egiptul cu ultima lovitură a răzbunării Mele. Faraon vă va lăsa să plecați; și nu numai că vă va lăsa să plecați, dar vă va izgoni pe toți de aici. 2 De aceea, spuneți poporului: „Fiecare bărbat sau femeie să ceară vecinului său vase de argint și de aur.” 3 Egiptenii au răspuns cu bunăvoință la cererile copiilor lui Israel; Domnul a făcut așa. Toți locuitorii Egiptului, atât slujitorii lui Faraon, cât și poporul de rând, îl considerau pe Moise un om important.”

4 Atunci Moise i-a zis lui Faraon: „Așa vorbește Domnul: «La miezul nopții voi trece prin Egipt. 5 Niciun întâi născut din țara Egiptului nu va supraviețui, de la întâiul născut al lui Faraon, care va ședea pe tron, până la întâiul născut al roabei care macină făina. Orice întâi născut al animalelor va pieri.» 6 Atunci va fi o jale mare în tot Egiptul, cum nu s-a mai văzut și cum nu se va mai vedea vreodată. 7 Dar câinii de pază ai israeliților nu vor lătra; niciun rău nu se va întâmpla nici omului, nici dobitoacei în noaptea aceea, [483] ca să vă fie clar că Domnul face o diferență între egipteni și israeliți. 8 Atunci toți slujitorii tăi vor veni la mine și se vor arunca la picioarele mele și vor zice: «Pleacă, tu și tot poporul care te urmează!» Apoi eu voi pleca.” După ce a transmis cuvintele Domnului, Moise, copleșit de mânie, a ieșit de la Faraon.

9 „Faraon nu vă va asculta”, i-a zis Domnul lui Moise, „dar așa trebuie să fie: semnele prezenței Mele și lucrările Mele se vor arăta și mai mult în Egipt [484] .” 10 Toate aceste fapte mari și uimitoare [485] le-au făcut Moise și Aaron înaintea lui Faraon, dar indiferent ce a făcut Domnul prin ei, Faraon a continuat să fie încăpățânat și nu i-a lăsat pe israeliți să plece din țara sa.

12 Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron, pe când erau încă în Egipt: 2 „Luna aceasta va fi prima lună a anului vostru. [486] 3 „Spuneți tuturor copiilor lui Israel: [487] a , în ziua a zecea a acestei luni, fiecare cap de familie să aleagă un miel sau un ied potrivit [488] b pentru familia sa, câte unul pentru fiecare familie. 4 Dacă familia este prea mică pentru a mânca un miel întreg, se va alătura vecinilor lor cei mai apropiați, ținând cont de numărul familiei și de cât poate mânca fiecare persoană, astfel încât un miel să fie suficient pentru fiecare. 5 Și animalul să fie fără cusur , [489] de maximum un an, mascul. Îl puteți lua din turma de oi sau de capre. 6 Să-l îngrijiți până în ziua a paisprezecea a acestei luni și în ziua a paisprezecea, la căderea serii, să-l junghiați; fiecare israelit, fiecare din acest

popor, să facă așa . [490] 7 Să ia din sânge și să-l pună pe amândoi stâlpii ușii și pe pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. 8 În noaptea aceea, să mănânce carnea friptă la foc; s-o mănânce cu azime și cu ierburi amare. 9 Să nu mâncați carne crudă sau fiartă, ci friptă la foc, cu capul, cu picioarele și cu măruntaiele. 10 Să nu rămână carne până dimineața; dacă va mai rămâne până dimineața, s-o ardeți. 11 S-o mâncați îmbrăcată pentru drum, [491] cu încălțămintea în picioare și cu toiagul în mână și, știind de pericol , s-o mâncați repede; este Paștele Domnului. 12 În noaptea aceasta voi trece prin toată țara Egiptului și voi ucide pe toți întâii născuți din Egipt, de la oameni până la animale. Îmi voi îndeplini judecata împotriva tuturor dumnezeilor țării. Eu sunt Domnul. 13 Atunci sângele, care este semnul de pe casele în care veți fi, va fi o ocrotire pentru voi [492] ; când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi; judecata pe care o voi aduce asupra Egiptului nu se va atinge de voi. 14 Această zi va fi o aducere aminte pentru voi . Sărbătoriți-o ca o sărbătoare în cinstea Domnului, sărbătoriți-o din generație în generație, ca o lege veșnică.

15 Șapte zile să mâncați numai azimi. În prima zi să scoateți din casele voastre orice aluat. Oricine mănâncă ceva dospit în timpul acesta, din prima zi până în ziua a șaptea, va fi nimicit din adunarea lui Israel. 16 În prima zi să aveți o adunare sfântă și în ziua a șaptea o adunare sfântă. Să nu faceți nicio lucrare în aceste zile. Fiecare dintre voi să facă numai ce este necesar pentru gătit. 17 Țineți Sărbătoarea Azimelor, căci în ziua aceasta v-am scos din Egipt, așezați ca o oștire pe generații și pe semințiile. Și să țineți ziua aceasta din generație în generație, ca o lege veșnică. 18 Din ziua a paisprezecea a lunii întâi, seara, până în ziua a douăzeci și una, seara, să mâncați numai azimi. 19 Să nu fie aluat în casele voastre șapte zile; căci oricine mănâncă ceva dospit va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie băștinaș. 20 Să nu mâncați nimic dospit în zilele acelea; în toate locuințele voastre să nu mâncați decât pâine nedospită.”

21 Moise i-a chemat pe toți bătrânii lui Israel și le-a poruncit să spună tuturor capilor de familie: „Alegeți din turma voastră câte un miel sau câte un ied pentru fiecare familie și jertfiți jertfa de Paște. 22 Luați apoi un mănunchi de isop și înmuiați-l în paharul care conține sângele mielului junghiat. Puneți din sânge în pahar, pe pragul de sus și pe amândoi stâlpii ușii. După aceea, nimeni dintre voi să nu treacă pragul casei lui până dimineața. 23 Când va trece Domnul prin țară ca să pedepsească egiptenii, va vedea sângele de pe pragul de sus și pe stâlpii ușii și va trece pe lângă ușa aceea, ca să nu permită nimicitorului să intre și să vă omoare. 24 Să țineți aceasta ca o lege pe vecie pentru voi și pentru urmașii voștri. 25 Dar când veți intra în țara pe care Domnul a promis că v-o va da, să țineți și acolo acest rit sacru . 26 Și dacă copiii voștri vă vor întreba: „Ce este acest obicei?” 27 Veți răspunde: „Aceasta este jertfa de Paște pentru Domnul, care, când a pedepsit egiptenii, a trecut pe lângă casele israeliților și a eliberat familiile noastre din robie .” Poporul s-a aruncat la pământ și s-a închinat Domnului . 28 Apoi copiii lui Israel s-au dus și au făcut după tot ce le poruncise Domnul lui Moise și Aaron; așa au făcut.

29 La miezul nopții, Domnul a ucis pe toți întâii născuți din Egipt, de la întâiul născut al lui Faraon, care trebuia să stea pe tron, până la întâiul născut al captivului care lâncezea în temniță. Fiecare întâi născut al animalelor a murit. 30 În noaptea aceea, Faraon s-a

sculat din pat, toți slujitorii lui și toți egiptenii. S-a auzit un mare gemet în tot Egiptul; n-a rămas nicio casă fără vreun mort . 31 Pe când era încă noapte, Faraon i-a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Am fost de acord cu tot ce am făcut. Acum, ieșiți din țara mea și din poporul meu, amândoi voi și toți israeliții. Duceți-vă și slujiți Domnului, așa cum ați promis. 32 Luați cu voi turmele și cirezile pe care le-ați cerut și duceți-vă și pentru mine și cereți o binecuvântare.” 33 Egiptenii i-au îndemnat pe israeliți să se grăbească să plece din țară, zicând: „Vom muri cu toții dacă nu plecați .” 34 Și- au luat repede jgheaburile cu aluatul nedospit, le-au înfășurat în hainele lor și le-au dus pe umeri.

35 Așa cum poruncise Moise, israeliții au cerut egiptenilor argint, aur și haine. 36 Domnul i-a îndemnat pe egipteni să dea mult israeliților și au luat mult din ceea ce aduseseră din Egipt.

37 Copiii lui Israel au plecat din Ramses la Sucot. Erau cam șase sute de mii, numai bărbați , [495] afară de femei și copii. 38 Mulți străini s-au alăturat celor care plecau. La toți cei care părăseau Egiptul au venit turme și vite, turme mari de animale. 39 La prima oprire, israeliții au început să coacă aluatul pe care îl luaseră cu ei când ieșiseră din Egipt. Au copt numai turte nedospite, căci aluatul lor era nedospit, căci fuseseră alungați din țară atât de repede încât nici măcar nu avuseseră timp să pregătească mâncare pentru călătorie.

40 Copiii lui Israel au trăit în Egipt patru sute treizeci de ani [496] . 41 Și chiar în ziua în care s-au împlinit cei patru sute treizeci de ani, fiecare familie, fiecare clan și fiecare semințe [497] a poporului Domnului a ieșit din Egipt. 42 Noaptea aceea a fost o noapte de priveghi pentru Domnul, ca să-Și scoată poporul din Egipt. De aceea, toți israeliții din generațiile viitoare trebuie să prăznuiască noaptea aceea ca o noapte de priveghi, închinată Domnului.

43 Domnul a zis lui Moise și lui Aaron: „Iată legea Paștelui : [498] Niciun străin nu va putea mânca din Paște, 44 dar sclavul cumpărat de un evreu va putea mânca din el, după ce stăpânul lui l -a circumcis . 45 Dar nici străinul, nici lucrătorul plătit nu va putea mânca din el. 46 Puteți mânca din mielul de Paște sub același acoperiș. Să nu-i scoateți carnea din casă și să nu-i zdrobiți oasele.

47 Întreaga adunare a lui Israel să respecte acest ritual cu sfințenie. 48 Dacă este printre voi un străin care vrea să sărbătorească Paștele Domnului, toți membrii familiei lui trebuie să fie circumcișI, înainte de a putea lua parte la sărbătoare, căci după circumcizie va fi ca băștinașii din țara voastră. Dar nimeni să nu mănânce Paștele dacă nu este circumcis. 49 Aceeași lege este valabilă atât pentru băștinașul israelit, cât și pentru străinul care locuiește printre voi.” 50 Toți copiii lui Israel au făcut așa cum le poruncise Domnul lui Moise și lui Aaron.

51 În ziua în care Domnul i-a scos pe copiii lui Israel din Egipt ca o oștire,

13 El i-a dat lui Moise următoarea poruncă: 2 „Să-Mi închini pe orice întâi născut de parte bărbătească. Întâiul născut al israeliților este al Meu și întâiul născut al vitelor este al Meu.”

3 Atunci Moise a zis poporului: „Aduceți-vă aminte de ziua aceasta, ziua în care ați ieșit din Egipt, din țara robiei voastre ; Domnul v-a scos de acolo cu mână puternică. În ziua aceasta să nu mâncați pâine dospită, 4 căci chiar în ziua aceasta, în luna Abib, ieșiți din Egipt . 5 Domnul a jurat părinților voștri că vă va da țara canaaniților, a hetiților, a amoriților, a heviților și a iebusiților. Și când vă va aduce în țara în care curge lapte și miere , să țineți această ceremonie în fiecare an în luna aceasta: 6 Șapte zile să mâncați azimi, iar în ziua a șaptea să aveți o sărbătoare în cinstea Domnului. 7 Șapte zile să mâncați numai azimi. Să nu fie aluat dospit, nici aluat în locul unde locuiți. 8 În ziua aceea, fiecare dintre voi să spuneți copiilor săi : [501] „ Aceasta este o aducere aminte a ceea ce a făcut Domnul pentru mine când am ieșit din Egipt.” 9 Acesta va fi ca un semn pe mâna ta sau ca o aducere aminte pe fruntea ta, ca să-ți amintești neîncetat de porunca Domnului, căci cu mână puternică te-a scos Domnul din Egipt. 10 Aceasta este o lege sfântă pe care o vei ține an de an, la vremea ei hotărâtă .

11 Când te va aduce Domnul în țara Canaanului și ți-o va da, ca să împlinească jurământul pe care ți l-a jurat ție și părinților tăi, 12 să închizi Domnului pe fiecare întâi născut din pântecele mamei tale; și fiecare întâi născut de parte bărbătească din vitele tale va fi al Domnului. 13 Poți răscumpăra orice întâi născut de măgar dând un miel în locul lui; dar dacă nu-l vei răscumpăra, să -l tai; și să răscumperi orice întâi născut de parte bărbătească. 14 Când va veni ziua când fiul tău te va întreba ce înseamnă aceasta, să-i spui: „Prin mână puternică ne-a scos Domnul din Egipt, din țara robiei noastre. 15 Faraonul s-a încăpățânat să nu ne lase să plecăm, și Domnul a ucis pe toți întâii născuți din Egipt, de la oameni până la animale. De aceea, eu jertfesc Domnului pe fiecare întâi născut din vitele mele și pe fiecare întâi născut al fiilor mei; îl răscumpăr. 16 Aceasta va fi ca un semn pe mâna ta sau ca o bandă pe fruntea ta, căci cu mână puternică ne-a scos Domnul din Egipt.”

17 Când Faraon i-a trimis pe copiii lui Israel să plece , Dumnezeu nu i-a condus prin țara filistenilor, chiar dacă drumul era drept și scurt. Căci Dumnezeu a zis: „Dacă războiul îi amenință pe israeliți pe drumul acela, s-ar putea să se răzgândească și să se întoarcă în Egipt.” 18 Așadar, Dumnezeu i-a condus prin pustiu, luând un drum ocolitor spre Marea Roșie [504] . Israeliții au plecat din Egipt în formație, fiecare trib separat . 19 Moise a luat de acolo rămășițele lui Iosif, căci îi pusese pe copiii lui Israel să jure un jurământ: „Dumnezeu se va purta de grijă de voi”, le spusese el, „așa că luați rămășițele mele cu voi când veți pleca de aici.”

20 Israeliții au plecat din Sucot și au tăbărât la Etam, lângă pustie. 21 Domnul mergea înaintea lor într-un stâlp de nor ziua, călăuzindu-i pe drum, și într-un stâlp de foc noaptea, luminându-le calea, ca să poată călători atât ziua, cât și noaptea. 22 Mulțimea de nori ziua și stâlpul de foc noaptea nu se depărtau de popor.

14 Domnul i-a zis lui Moise: 2 „Poruncește-le israeliților să se întoarcă și să-și așeze tabăra la Pi-Hahirot, între Migdol și mare. Să tabărăști lângă mare, chiar în fața lui Baal-Țefon. 3 Atunci Faraon va crede că israeliții rătăcesc fără țintă, pentru că pustiul nu-i va lăsa să scape. 4 Îl voi lăsa pe Faraon să se încăpățâneze în încăpățânarea lui [505] și vă va urmări [506] și îl voi lăsa pe el și armata lui să vă urmărească. Dar rezultatul va fi că chiar și neamurile Mi se vor închina și egiptenii vor recunoaște că Eu sunt Domnul.” Și israeliții au făcut așa cum li s-a spus.

5 Când regelui Egiptului i s-a spus că israeliții fugiseră, Faraonul și curtenii săi și-au dat seama brusc ce însemna acest popor pentru ei [507] și și-au zis unul altuia: „Cum am putut face una ca asta? I-am trimis pe slujitorii noștri, pe israeliți [508] care ne-au slujit!” 6 Atunci Faraonul a poruncit să fie pregătite carele; și-a adunat armata [509] 7 șase sute de care alese și toate celelalte care ale Egiptului, cu câte un scutier pe fiecare dintre ele. 8 Dar Domnul i-a îngăduit lui Faraon, regele Egiptului, să se încăpățâneze, așa cum promisese, și a pornit în urmărirea israeliților care scăpaseră în liniște și cu îndrăzneală [510] dinaintea lui . 9 Egiptenii i-au urmărit cu caii și carele lui Faraon, cu călărețiii lui și cu toată armata lui și i-au ajuns la mare, unde își așezaseră tabăra la Pi-hahirot, lângă Baal-Țefon. 10 Când Faraonul era deja aproape, israeliții i-au văzut brusc pe egipteni urmărind-i. S-au îngrozit și au strigat către Domnul după ajutor. 11 „Nu erau oare morminte în Egipt, de ne-ai luat ca să murim în pustie? De ce ne-ai condamnat scoțându-ne din Egipt?”, l-au acuzat ei pe Moise . „ 12 Nu ți-am spus noi oare aceasta în Egipt, zicând: «Lasă-ne în pace, ca să le slujim egiptenilor!» Mai bine este să fim robii egiptenilor decât să murim în pustie.” 13 „Nu vă temeți”, le-a răspuns Moise. „Stați pe loc și vedeți ce va face Domnul astăzi și ce mântuire v-a pregătit! Egiptenii de care vă temeți acum nu vor mai fi niciodată văzuți. 14 Domnul va lupta pentru voi, dar voi să rămâneți liniștiți.”

15 Domnul i-a zis lui Moise: „De ce strigi către Mine? Spune-le israeliților să-și ridice tabăra . 16 Ridică-ți apoi toiagul și întinde-ți mâna spre mare, ca apele să se despartă și israeliții să poată trece marea pe uscat. 17 Dar voi lăsa egiptenii să fie încăpățânați ca mai înainte și vor năvăli după voi. Dar, până la urmă, neamurile Mă vor cinsti din cauza lui Faraon , a întregii lui armate , a carelor lui și a călăreților lui . 18 Și din cauza lui Faraon, a carelor lui și a călăreților lui voi fi înălțat, și egiptenii vor ști că Eu sunt Domnul.”

19 Între timp, îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea întregii oștiri a lui Israel, a trecut înapoi și a închis coada. Și stâlpul de nor care era în față s-a mutat și a stat în spate, 20 despărțind egiptenii de israeliți . [513] Toată noaptea aceea, norul i-a ținut pe unul în întuneric și i-a luminat pe celălalt, așa că nu s-au întâlnit unul cu altul în noaptea aceea. 21 Apoi Moise și-a întins mâna spre mare, așa cum i se spusese, și Domnul a trimis un vânt puternic de est să sufle apele mării toată noaptea și a prefăcut marea în uscat. Apele s-au despărțit. 22 Și israeliții au mers pe uscat în mijlocul mării, cu ziduri de apă la dreapta și la stânga lor. 23 Și egiptenii au alergat după ei, și toți călărețiii lui Faraon, carele și călărețiii au alergat pe fundul mării ca să-i ajungă din urmă. 24 Aceasta s-a întâmplat în zori. Atunci Domnul nu a trebuit decât să privească în jos din stâlpul de foc și de nor spre egipteni, și întreaga lor oștire a fost cuprinsă de confuzie: 25 roțile [514] s-au oprit și era greu să miște carele. „Să fugim dinaintea israeliților!”, au strigat egiptenii.

„Domnul Însuși este pentru ei; El este Cel ce luptă cu noi [515] b !” 26 Atunci Domnul i-a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna spre mare, ca apele să țâșnească peste egipteni, peste carele lor și peste călărețiii lor.” 27 Moise și-a întins mâna spre mare și, spre dimineață, apele au țâșnit cu putere peste egiptenii care fugeau în întâmpinarea lor și apoi s-au întors la locul lor de dinainte. Astfel, Domnul i-a înecat pe egipteni [516] în mare. 28 Apele s-au întors și au acoperit carele și călărețiii, toată oștirea faraonului care intrase pe țărmul mării. Niciun egiptean n-a scăpat. 29 Israeliții au mers însă pe uscat prin mijlocul mării, cu ziduri de apă la dreapta și la stânga lor. 30 În ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Israel din Egipt. Când au văzut israeliții trupurile moarte ale egiptenilor pe țărmul mării, 31 și au văzut cât de mare fusese bătutul pe egipteni de către Domnul, s-au umplut de frică de Domnul și au crezut în El și în robul Său Moise.

15 Și iată cum au cântat atunci Moise și toți copiii lui Israel Domnului [517] :

„Cântecul meu către Domnul: cum S-a înălțat El!”

A aruncat calul și călărețul în mare!

2 Domnul [518] S-a descoperit în mântuirea mea!

El este puterea mea și cântecul meu de laudă,

El este Dumnezeul meu și Îl voi lăuda!

El este și Dumnezeul tatălui meu, Îl voi lăuda!

3 Domnul nostru este un războinic; de aceea Numele Lui este Domnul!

4 A aruncat în mare carele lui Faraon și armata lui:

Cei mai buni războinici ai faraonului s-au înecat în Marea Roșie -

5 Valurile mării i-au acoperit și s-au scufundat la fund ca pietrele.

6 Cât de glorioasă este mâna Ta, Doamne, în puterea ei,

Cu dreapta Ta, Doamne, ai zdrobit pe vrăjmaș.

7 În măreția Sa nemărginită

I-ai doborât pe toți cei ce s-au ridicat împotriva Ta.

Ai lăsat furia care ardea în tine să se reverse,

și i-a devorat ca pe paie.

8 Din suflarea ta [519] s-a ridicat marea,

Apele clocotitoare au fost oprite de Tine,

valurile au înghețat chiar în mijlocul mării.

9 Inamicul s-a gândit atunci:

„Îi voi urmări și-i voi ajunge din urmă;

Voi fi cu prada, mă voi îmbăta de represaliile împotriva lor.

Îmi voi scoate sabia din teacă –

Mă voi ocupa eu de ei!

10 Dar Tu... o singură suflare a Ta a fost de ajuns pentru asta,

pentru ca marea să-i acopere pe egipteni,

și s-au scufundat ca plumbul în apele adânci.

11 Cine este asemănător cu Tine printre zei, Doamne?

Cine se poate compara cu Tine în măreția sfințeniei?!

Lucrările Tale sunt vrednice de laudă și minunate,

ne fac să tremurăm!

12 Ți-ai întins mâna și pământul i-a înghițit,

13 și poporul pe care l-ai răscumpărat,

Prin dragostea Ta neschimbătoare, m-ai scos din sclavie

și acum, prin puterea Lui

Tu ne conduci la sfânta Ta locașură.

14 Când neamurile au auzit aceasta, au tremurat,

Groaza i-a cuprins pe locuitorii Filistiei,

15 Prinții Edomului s-au înfricoșat,

conducătorii moabiților au căzut în confuzie,

toți locuitorii Canaanului sunt în disperare.

16 Frica și groaza au venit peste aceste națiuni.

Au fost încremeniți în picioare înaintea marii Tale puteri.

și au stat nemișcați când a trecut poporul Tău, Doamne,

în timp ce cei pe care i-ai găsit pentru Tine însuți mergeau.

17 Îi vei duce la muntele moștenirii Tale

și să- i așezi acolo, Doamne,

unde Ți-ai pregătit locuința,

Locul Tău cel sfânt, lucrarea mâinilor Tale, Doamne!

18 Domnul va domni în veci de veci!”

19 Și așa s-a întâmplat: de îndată ce călăreții lui Faraon au intrat în mare, Domnul a adus apele mării peste ei, și valurile s-au întors. Dar copiii lui Israel au scăpat de urmărire și au trecut prin mijlocul mării pe uscat.

20 Atunci Miriam, sora lui Aaron, profetesa, a luat o tamburină, și toate femeile care erau cu ea [521] aveau și ele tamburine, bucurându-se și dansând. 21 Și Miriam, făcând ecou cântecului bărbaților, a cântat cu voce tare:

„Cântați Domnului! Cum S-a înălțat El!”

„A aruncat calul și călărețul în mare!”

22 Atunci Moise le-a poruncit copiilor lui Israel să plece de pe țărmul Mării Roșii și să meargă în pustiul Șur. Au călătorit trei zile fără să găsească apă. 23 Dar când au ajuns la Mara, nu și-au putut potoli setea nici acolo, căci apa era amară. (De aceea au numit locul acela Mara, care înseamnă „amărăciune”). 24 Atunci poporul a început din nou să cârte. „Ce vom bea?”, l-au întrebat pe Moise. 25 Apoi a strigat către Domnul, iar Domnul i-a arătat un copac care stătea puțin departe. Moise a aruncat o ramură a lui în apă și apa a devenit bună de băut. [522]

Acolo, Domnul le-a arătat israeliților regula imuabilă [523] b

și acolo i-a pus la încercare.

26 El a zis: „Dacă vei asculta de Domnul Dumnezeul tău și vei face ce-I este plăcut și vei urma poruncile Lui și vei păzi toate legile Mele, atunci toate bolile pe care le-am adus asupra egiptenilor vor trece de la tine, iar eu voi fi Domnul, vindecătorul tău.”

27 Au ajuns curând la Elim, unde erau doisprezece izvoare și șaptezeci de curmali. Copiii lui Israel și-au așezat tabăra la aceste izvoare.

16 Toată adunarea lui Israel a plecat din Elim și a ajuns în pustiul Sin, care este între Elim și Sinai. Aceasta s-a întâmplat în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieșirea lor din Egipt. 2 Copiii lui Israel au cârtit din nou împotriva lui Moise și a lui Aaron, în pustiu, și au zis ei: 3 „De ce am fi murit în Egipt și am fi căzut loviți de mâna Domnului!”, ziceau ei. „Căci acolo am stat lângă oalele cu carne și ne-am săturat de pâine! Dar voi ne-ați dus în pustiu ca să înfometăm toată această mulțime de oameni!”

4 Domnul i-a zis lui Moise: „Vă voi da pâine, o voi face să cadă din cer ca ploaia. Să iasă poporul la câmp în fiecare zi și să strângă provizia de fiecare zi. Aceasta va fi o încercare pentru popor, ca să vadă dacă va asculta sau nu de poruncile Mele. 5 În a șasea zi, când vor găti din ce au adus, vor avea de două ori mai multă mâncare decât au adunat în celelalte zile.”

6 Moise și Aaron au zis tuturor copiilor lui Israel: „În această seară veți ști că Domnul v-a scos din Egipt. 7 Dar mâine dimineață veți vedea slava Lui și puterea Lui. El a auzit cârtirile voastre împotriva Lui; împotriva Lui, într-adevăr , și nu împotriva noastră . Cine suntem noi ca să cârtim împotriva Lui?”

8 „Dar astăzi”, a continuat Moise, „veți vedea singuri că, drept răspuns la plângerile voastre, Domnul vă va da carne seara și pâine din belșug [526] . Căci ați murmurat împotriva Lui. Dar cine suntem noi? Murmurările voastre nu sunt împotriva noastră, ci împotriva Domnului Însuși.”

9 Moise i-a poruncit lui Aaron să vorbească întregii adunări a lui Israel: „Apropiați-vă înaintea Domnului; El v-a auzit murmurele!” 10 După ce a vorbit Aaron tuturor israeliților, ochii lor s-au întors spre pustie și acolo li s-a arătat slava Domnului în nor. 11 Domnul a vorbit din nou lui Moise și a zis: 12 „Am auzit murmurele israeliților. Iată ce să le spui: «Seara veți mânca carne și dimineața vă veți sătura de pâine, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.»”

13 În aceeași seară, prepelițele au zburat și toată tabăra a fost acoperită de ele. Dimineața, o rouă groasă a căzut în jurul taberei. 14 Dar când a dispărut, tot pustiul a fost acoperit cu ceva foarte mic și tare, ca o brumă ușoară pe iarbă . [527] 15 Israeliții s-au mirat de aceasta și se întrebau unii pe alții: „Ce este aceasta?” [528] căci nu știau ce este. Atunci Moise le-a zis: „Aceasta este pâinea pe care v-a dat-o Domnul să o mâncați. 16 Și iată ce a poruncit El: „Strângeți după nevoile fiecăruia, un omer [529] pentru fiecare persoană, strângeți pentru fiecare persoană în cortul lui.” 17 Și toți copiii lui Israel au făcut așa și au adunat cât le-a trebuit, unii mai mult, alții mai puțin. 18 Dar când l-au măsurat cu omerul,

cei ce adunaseră mai mult nu au avut prea mult, iar cei ce adunaseră mai puțin nu au avut lipsă. Fiecare persoană a avut doar atât cât îi trebuia. [530]

19 „Să nu lăsați mană până dimineața”, le-a zis Moise. 20 Unii dintre ei nu l-au ascultat și au pus deoparte până a doua zi dimineața. Ceea ce au rămas s-a umplut de viermi și a emanat un miros urât . [531] Moise s-a mâniat pe cei care nu l-au ascultat. 21 Așadar, israeliții au adunat mană dimineața, fiecare adunând cât avea nevoie; iar când a început să strălucească soarele, ce a mai rămas s-a topit de căldură.

22 În ziua a șasea a săptămânii, vineri, fiecare a adunat de două ori mai multă pâine, câte doi omeri pentru fiecare om. Căpeteniile semințiilor și ale familiilor [532] au venit la Moise și i-au spus despre aceasta. 23 Moise a răspuns: „Iată ce v-a spus Domnul: Mâine este o zi de odihnă sfântă [533] , un Sabat sfânt pentru Domnul. Tot ce trebuie să coaceți astăzi și tot ce trebuie să fierbeți astăzi, fierbeți astăzi și tot ce a mai rămas, puneți deoparte și păstrați-l pentru mâine.” 24 Așadar, israeliții au pus deoparte ce a rămas vineri până dimineața, așa cum poruncise Moise; și nu s-a stricat și nu au apărut viermi în el. 25 Apoi Moise a zis: „Mâncați astăzi ce ați pregătit ieri, căci astăzi este Sabatul Domnului și nu veți mai găsi nimic în câmp. 26 Șase zile adunați mană, dar în ziua a șaptea, Sabatul, nu va fi acolo.” 27 Unii au ieșit însă să adune în ziua a șaptea, dar n-au găsit nimic. 28 Domnul a zis copiilor lui Israel prin Moise: „Până când veți refuza să păziți poruncile și hotărârile Mele? 29 Nu vedeți voi că Eu , Domnul, v-am rânduit Sabatul și că în ziua a șasea vă dau hrană pentru două zile ? În ziua a șaptea să rămâneți în locuințele voastre; să nu le părăsiți.” 30 Poporul a ascultat de aceste cuvinte și s-a odihnit în ziua a șaptea.

31 Astfel, israeliții [535] aveau o mâncare pe care o numeau mană („Ce este aceasta?”). Era albă la culoare și semăna cu semințele de coriandru, iar gustul ei era ca al turtelor cu miere.

32 Atunci Moise a zis: „Iată ce a poruncit Domnul: «Adunați un omer de mană și păstrați-l pentru urmașii voștri, ca să vadă hrana cu care v-am hrănit în pustie, când v-am scos din Egipt.»” 33 Moise i-a zis lui Aaron: „Ia un vas, pune în el un omer de mană și pune-l înaintea Domnului, ca să-l păstreze ca mărturie pentru urmașii voștri.” 36 (Un omer este a zecea parte dintr-o efă.) 34 Aaron a făcut așa cum i-a poruncit Domnul lui Moise: a pus vasul înaintea chivotului tablelor Legii [536] . Acolo a fost păstrat.

35 Și copiii lui Israel au mâncat mană timp de patruzeci de ani, până au ajuns într-o țară în care puteau locui. Au mâncat mană până au ajuns în Canaan.

17 Toată adunarea copiilor lui Israel, la porunca Domnului, a părăsit pustiul Sin și a pornit mai departe, oprindu-se ici și colo. S-au oprit la Refidim, dar poporul nu avea ce bea și nu găsise apă acolo. 2 Au început să-l mustre pe Moise pentru a nu știu câta oară, zicând: „Dă-ne apă, căci ne este sete!”, au strigat ei mânioși la el . „De ce mă mustrezi? Îl ispitești pe Domnul!”, a răspuns Moise. 3 Poporul era lipsit de apă și continua să cârtească împotriva lui Moise, zicând: „De ce ne-ai scos din Egipt ca să ne omori de sete pe noi, pe copiii noștri și pe vitele noastre?” 4 Moise a strigat către Domnul: „Ce să fac

cu acest popor? Sunt pe cale să mă ucidă cu pietre!” 5 Domnul i-a dat lui Moise următoarea poruncă: „Du-te și stai acolo înainte să ajungă poporul; să fie cu tine câțiva dintre bătrânii lui Israel. Ia în mână toiagul cu care ai lovit apele Nilului în vremea ta și pleacă! 6 Eu te voi aștepta [537] la stânca din Horeb. O vei lovi cu toiagul tău și va ieși apă din ea, și poporul va putea bea.” Moise a făcut aceasta în fața bătrânilor lui Israel. 7 A numit locul acela Masa-Meriba [538] , pentru că acolo copiii lui Israel l-au ocărât și L-au ispitit pe Domnul, zicând: „Este Domnul cu noi sau nu este cu noi?”

8 După un timp, amaleciții au ajuns la Refidim și au început să-i atace pe israeliți. 9 Atunci Moise i-a zis lui Iosua [539] Nun : „Alege niște bărbați ca să meargă să lupte împotriva amaleciților. Cât despre mine, eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.” 10 Iosua a făcut așa cum i-a spus Moise. A doua zi s-a luptat cu amaleciții, iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului. 11 Cât timp Moise își ridica pe rând mâinile, Israel avea avantaj; dar de îndată ce își cobora mâinile, Amalec avea avantaj. 12 Când mâinile lui Moise au devenit grele , a fost adusă o piatră și Moise s-a așezat pe ea, cu Aaron și Hur stând lângă el, fiecare sprijinindu-și mâinile pe lângă el.

Până la apusul soarelui, Moise și-a întins mâinile spre cer, 13 și Iosua și oamenii lui [540] au fost victorioși asupra lui Amalec și a poporului lui. 14 Atunci Domnul i-a zis lui Moise: „Scrie aceasta într-o carte [541] ca poporul să-și amintească și să-i spună adesea lui Iosua: «Voi șterge orice amintire a amaleciților de pe tot pământul [542] b ».” 15 Și Moise a zidit un altar și l-a numit Yahweh Nissi [543] , 16 zicând: „Cu adevărat, mâna este pe tronul Domnului! [544] Domnul poartă război împotriva lui Amalec; acest război va continua din generație în generație!”

18 Ietro, preotul Madianului și socrul lui Moise, a auzit de tot ce făcuse Dumnezeu pentru Moise și pentru poporul său Israel și cum îi scosese Domnul din Egipt. 2 Ietro s-a dus la Moise, luând cu el pe Sefora, soția lui Moise, pe care o trimisese acasă la el, 3 și pe cei doi fii ai ei. (Moise i-a pus unuia numele Gherșom , căci în vremea aceea zicea despre sine: „Am ajuns străin într-o țară care mi-a fost străină.” 4 Pe celălalt i-a pus numele Eliezer , zicând: „Dumnezeul tatălui meu m-a ajutat și m-a izbăvit de sabia faraonului.”)

5 Ietro i-a dus în pustie, la muntele lui Dumnezeu, unde tăbărase Moise. 6 Atunci i s-a spus lui Moise: „Ietro, socrul tău, a venit la tine, împreună cu soția ta și cei doi fii ai tăi.” 7 Moise a ieșit în întâmpinarea socrului său, s-a închinat înaintea lui și l-a sărutat. După ce s-au întrebat respectuos unul pe altul de sănătate, au intrat în cort. 8 Moise însuși i-a povestit socrului său tot ce făcuse Domnul faraonului și egiptenilor pentru a-i elibera pe israeliți . [547] Moise i-a povestit, de asemenea, despre toate încercările și greutățile pe care le înduraseră pe drum și cum îi eliberase Domnul. 9 Ietro s-a bucurat de binefacerile pe care Domnul le arătase israeliților eliberându-i de sub jugul egiptenilor. 10-11 „Binecuvântat să fie Domnul, care v-a eliberat din mâna egiptenilor și a faraonului”, a zis Ietro. „Acum știu sigur că Domnul este mai mare decât toți ceilalți dumnezei, căci El a izbăvit poporul din mâna egiptenilor, care i-au tratat cu atâta aroganță.”

12 Ietro, socrul lui Moise, a adus lui Dumnezeu arderi de tot și jertfe. Aaron și toți bătrânii lui Israel au venit să mănânce cu socrul lui Moise înaintea lui Dumnezeu.

13 A doua zi, Moise s-a așezat pe banca lui și a judecat neînțelegerile dintre israeliți, care se adunaseră în jurul lui de dimineața până seara. 14 Când a văzut Ietro tot ce făcuse Moise pentru popor, i-a zis: „Ce faci? De ce stai toată ziua înaintea mulțimii, judecând singur și obligând tot acest popor să stea în jurul tău de dimineața până seara?” 15 Moise i-a răspuns: „Poporul vine la mine ca să cunoască voia lui Dumnezeu . [548] 16 Ori de câte ori au o neînțelegere, vin la mine ca să-i judec și să-i învăț imediat poruncile și poruncile lui Dumnezeu.” 17 „Nu faci bine”, i-a zis socrul său. „ 18 Te vei obosi pe tine și pe poporul care stă aici înaintea ta mult timp, căci această problemă este prea grea pentru tine ca să o rezolvi singur. 19 Acum ascultă-mă și îți dau un sfat și fie ca Dumnezeu să fie cu tine, ca să-mi accepți sfatul . Datoria ta este să fii reprezentantul tuturor acestor oameni înaintea lui Dumnezeu și să vorbești cu El despre treburile lor. 20 Să explici poporului hotărârile și poruncile lui Dumnezeu și să-i înveți cum să se comporte și ce să facă. 21 Dar, în același timp, alege dintre tot poporul oameni capabili, temători de Dumnezeu, oameni sinceri [549] și nestricăcioși. Pune-i conducători pentru fiecare o mie de oameni, pentru fiecare sută, pentru fiecare cincizeci și pentru fiecare zece. 22 Atunci ei vor putea fi judecători pentru popor în orice moment. Să-ți raporteze fiecare pricină deosebit de importantă, dar să judece ei înșiși toate pricinile mici. În felul acesta, îți vor ușura povara și o vor împărți cu tine. 23 Dacă te hotărăști să faci aceasta - și cred că Dumnezeu îți va porunci să faci „asta - vei putea îndura totul singur , iar acești oameni se vor întoarce acasă în pace [550] .”

24 Moise a ascultat de socrul său și a făcut tot ce i-a spus acesta. 25 A ales bărbați capabili din toți copiii lui Israel și i-a pus conducători peste popor, conducători peste o mie, peste o sută, peste cincizeci și peste zece. 26 Ei erau judecători ai poporului în orice vreme; ei raportau lui Moise cele mai grele pricini, dar ei se ocupau de cele mici și simple.

27 Într-o zi, Moise l-a părăsit pe socrul său, care se întorcea în țara sa.

19 1–2 După ce și-au părăsit tabăra de la Rephidim, israeliții au ajuns în deșertul Sinai și acolo și-au așezat tabără lângă munte; aceasta s-a întâmplat în a treia lună după ieșirea lor din Egipt... în această zi [551] au intrat în deșertul Sinai.

3 Pe când se suia Moise pe munte ca să-L întâlnească pe Dumnezeu, Domnul l-a chemat de pe munte: „Iată ce trebuie să spui casei lui Iacov în Numele Meu și să le spui copiilor lui Israel: 4 „Ați văzut ce am făcut egiptenilor și cum v-am ridicat și v-am luat ca pe un vultur cu puii pe aripi și cum v-am adus la Mine cum își aduce mirele mireasa . 5 Acum, dacă veți asculta de cuvintele Mele [552] a și veți respecta legământul Meu [553] b , atunci vă voi alege dintre toate neamurile și veți fi comoara Mea specială. Întregul pământ și toate popoarele de pe el sunt ale Mele. 6 Dar voi veți fi pentru Mine o împărăție de preoți, un neam sfânt.’ Spune aceste cuvinte copiilor lui Israel.” 7 Când s-a întors Moise, a chemat pe bătrânii poporului și le-a spus ce i-a dat Domnul să facă. 8 Ei au răspuns într-un gând: „Vom face tot ce poruncește Domnul.” Cu acest răspuns din partea bătrânilor poporului, Moise s-a înfățișat înaintea Domnului.

9 „Să știi”, i-a zis Domnul, „că Eu voi veni la tine într-un nor gros și-ți voi vorbi în fața poporului, pentru ca încrederea lor în tine să nu slăbească niciodată.” Moise a spus aceste cuvinte după ce i-a spus Domnului cuvintele poporului.

10 Apoi Domnul i-a dat lui Moise această poruncă: „Du-te la popor și fă din această zi și din ziua următoare zile sfinte [554] . Să-și spele hainele 11 și să se pregătească pentru a treia zi, căci în a treia zi Mă voi coborî [555] pe Muntele Sinai în fața întregului popor. 12 Pune un hotar în jurul muntelui și spune poporului: „Luați seama să nu încercați să vă suiți pe muntele acesta și să nu vă atingeți de poalele lui! Oricine se atinge de munte trebuie să fie pedepsit cu moartea. 13 Trebuie să fie ucis cu pietre sau împușcat cu săgeată, ca nimeni să nu se poată atinge de el. Fie că este animal, fie că este om, nu poate trăi. Cei chemați vor putea să se apropie de munte [556] numai atunci când se va auzi un sunet lung de trâmbiță .”

14 Apoi Moise s-a coborât de pe munte la israeliți și le-a poruncit să facă tot ce era necesar pentru sfințirea lor [557] . Și și-au spălat hainele ca semn al sfințirii . 15 Și Moise le-a zis: „Pregătiți-vă pentru a treia zi. Nu vă atingeți de femei [558] .”

16 În a treia zi, dis-de-dimineață, au fost tunete și fulgere și un nor gros a acoperit muntele. Apoi s-a auzit un sunet de trâmbiță atât de puternic, încât poporul din tabără a tremurat de frică. 17 Moise i-a scos din tabără ca să-L întâmpine pe Dumnezeu și au stat la poalele muntelui. 18 Muntele Sinai era acoperit de fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el cu foc. Fumul se ridica ca un nori dintr-un cuptor și tot muntele se cutremura. 19 Sunetul trâmbiței se întărea tot mai tare. Dar Dumnezeu răspundea cu glas limpede la fiecare cuvânt pe care-l rostea Moise . 20 De îndată ce Domnul S-a pogorât pe Muntele Sinai, pe vârful lui, i-a poruncit și lui Moise să se suie acolo. Când Moise s-a suit pe munte, 21 Domnul i-a zis: „Coboară-te și avertizează poporul încă o dată cu tărie, ca nimeni să nu încerce să treacă hotarul ca să-L vadă pe Domnul, ca să nu piară mulți din popor. 22 Dar preoții care se apropie de Domnul în slujba lor [560] să se sfințească acum, ca nu cumva Domnul să-i nimicească.” 23 Moise s-a grăbit să-L liniștească pe Domnul: „Poporul nu va îndrăzni să se suie pe Muntele Sinai, căci ne-ai poruncit cu tărie să punem un hotar în jurul muntelui și să-l păstrăm ca loc sfânt. ” 24 Domnul a zis: „Coboară-te acum la popor și întoarce-te aici cu Aaron. Dar nici preoții, nici poporul să nu încerce să se suie aici la Domnul, ca să nu-i nimicesc [561] .” 25 Moise s-a coborât la popor și le-a spus tot ce auzise de la Dumnezeu.

20 Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte [562] :

2 „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. 3 Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. [563]

4 Să nu-ți faci idoli, nici vreo înfățișare a vreunui lucru care este sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai sub pământ. 5 Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești. Căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc, 6 dar Mă îndur

până la miile de neamuri de oameni pentru cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. [564]

7 Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia Numele Lui în deșert. [565]

8 Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. 9 Să lucrezi șase zile și să-ți faci toată lucrarea. 10 Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care este în porțile tale. 11 Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele și S-a odihnit în ziua a șaptea. De aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o. [566]

12 Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău. [567]

13 Să nu ucizi.

14 Să nu comiți adulter [568] .

15 Să nu furi.

16 Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău. [569]

„17 Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.” [570]

18 Când toți cei adunați în jurul muntelui [571] au auzit tunetele și sunetul trâmbiței și au văzut flăcările și muntele acoperit de fum, au tremurat de frică , s-au dat înapoi și s-au oprit la distanță. 19 „Dacă ne-ai fi vorbit”, i-au zis ei lui Moise, „am fi ascultat; dar dacă Dumnezeu nu ne-ar fi vorbit, n-am fi putut suporta; am fi pierit.” 20 „Nu vă temeți”, i-a asigurat Moise. „Dumnezeu S-a pogorât ca să vă încerce; El vrea să-L venerați și să nu păcătuiți.” 21 Totuși, poporul stătea la distanță, privind cum Moise se apropia de întunericul unde Dumnezeu îl aștepta.

22 Domnul i-a poruncit lui Moise: „Spune copiilor lui Israel: «Voi ați fost de față și ați văzut că Eu v-am vorbit din ceruri. 23 Să nu vă faceți dumnezei în locul Meu; să nu vă faceți dumnezei de argint sau de aur!

24 Zidește-Mi numai un altar ca să-Mi slujești și fă-l din bulgări de pământ [572] a și adu pe el arderile tale de tot și jertfele tale de mulțumire [573] b ; și aceste jertfe să fie din turmele și din cirezile tale. În orice loc pe care l-am ales să mă închin, oriunde este onorat Numele Meu [574] c , Mă voi arăta și te voi binecuvânta. 25 Dar dacă vrei să-Mi zidești un altar din pietre, să nu-l zidești din pietre cioplite, căci orice unealtă de cioplit le va

pângări. 26 Și să nu te sui la altarul Meu pe trepte, ca să nu ți se descopere goliciunea deasupra lui.

21 Acestea sunt instrucțiunile Divine [575] pe care trebuie să li le declari.

2 Dacă cumperi un rob evreu, el să-ți slujească șase ani, iar în al șaptelea an va fi eliberat fără nicio răspundere. 3 Dacă a venit singur, va ieși singur; dar dacă a avut o soție, soția lui va merge cu el. 4 Dar dacă stăpânul lui i-a dat o soție și ea a născut fii sau fiice, soția și copiii ei vor rămâne cu stăpânul, dar sclavul va ieși singur. 5 Dar dacă sclavul zice: „Sunt loial stăpânului meu și îmi iubesc soția și copiii; nu vreau libertate”, 6 stăpânul îl va aduce înaintea judecătorilor [576] a și îi va face să-l audă, apoi îl va aduce la ușă sau la stâlpul ușii și îi va străpunge urechea cu o sulă ca semn că va rămâne sclavul său pentru totdeauna [577] b . 7 Dar când un bărbat își vinde fiica ca sclavă [578] , ea nu poate ieși liberă așa cum fac sclavii. 8 Dacă stăpânul ei, care intenționa să o ia pentru sine, devine nemulțumit de ea, el va permite rudelor ei să o răscumpere; dar nu are dreptul să o vândă altei persoane, întrucât el însuși s-a purtat cu ea cu trădare. 9 Dacă hotărăște să o dea fiului său, o va trata ca pe o fiică. 10 Dar dacă ia o altă femeie de soție, nu va îngrădi drepturile primei femei și nici nu o va lipsi de hrană, îmbrăcăminte sau relații conjugale. 11 Și dacă nu îndeplinește aceste trei îndatoriri, ea are dreptul să-l părăsească, devenind liberă fără nicio răscumpărare [579] .

12 Oricine lovește pe un om și îl omoară trebuie pedepsit cu moartea. 13 Dar dacă ucigașul nu a avut intenția să săvârșească crima, ci Dumnezeu a îngăduit-o, atunci ucigașul se va putea ascunde în locurile pe care vi le voi da [580] . 14 Dar pe oricine își ucide aproapele cu intenție [581] , atacându-l cu trădare, să-l omorîți, chiar dacă se va refugia la altarul Meu și va căuta acolo refugiu.

15 Oricine își lovește tatăl sau mama va fi pedepsit cu moartea. 16 Oricine fură un copil sau un adult , fie că l-a vândut, fie că îl mai ține în brațe, va fi, de asemenea, pedepsit cu moartea. 17 Oricine dezonorează sau insultă [582] un tată sau o mamă va fi pedepsit cu moartea.

18 Dacă se întâmplă ca în focul unei certuri o persoană să lovească pe alta cu o piatră sau cu pumnul, iar aceasta din urmă nu moare, ci se îmbolnăvește doar 19 și după un timp este în stare să se ridice și să iasă din casă, chiar dacă numai cu ajutorul unei cârje, atunci cel care l-a lovit nu va fi pedepsit pentru aceasta, ci va trebui să plătească victimei timpul pierdut de aceasta și să acopere cheltuielile tratamentului acesteia.

20 Dacă un stăpân lovește un sclav, bărbat sau femeie, cu un băț, iar lovitura îl ucide, stăpânul trebuie pedepsit. 21 Dar dacă sclavul, bărbat sau femeie, supraviețuiește o zi sau două, nu va exista nicio pedeapsă pentru ei; sclavul este proprietatea [583] stăpânului.

22 Dacă bărbații [584] în timpul unei lupte, fără intenția de a face acest lucru, împing o femeie însărcinată și aceasta pierde sarcina, dar nu suferă niciun alt prejudiciu, atunci vinovatul va fi obligat să plătească despăgubiri bănești - atât cât îi cere soțul femeii și cât decid judecătorii. 23 Dar dacă femeii i se întâmplă ceva [585] , atunci viața ei va fi plătită

cu viața ei, 24 ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, 25 arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie.

26 Dacă un stăpân lovește ochiul unui sclav, fie el, fie el, sclava, pentru ochiul lovit. 27 De asemenea, dacă scoate un dinte al unui sclav, fie el, el va elibera din cauza dintelui.

28 Dacă taurul cuiva împunge un bărbat sau o femeie până la moarte, taurul va fi ucis cu pietre, iar carnea lui nu va fi mâncată. Totuși, proprietarul taurului nu este vinovat de aceasta. 29 Dar dacă taurul a mai împungut înainte [586] și proprietarul a fost avertizat despre acest lucru, atunci proprietarul este vinovat pentru că nu a supravegheat taurul și i-a permis să împungă un om . [587] Animalul va fi atunci ucis cu pietre, iar proprietarul va fi pedepsit cu moartea. 30 Totuși, dacă această execuție este comutată într-o răscumpărare în bani, atunci el va plăti răscumpărarea pentru viața sa care i se cere. 31 Același lucru i se va face dacă taurul său împunge un băiat sau o fată . [588] 32 Dar dacă un bou împunge un sclav sau o sclavă, atunci proprietarul bouului va plăti proprietarului acestuia treizeci de sicli [589] de argint, iar boul va fi ucis cu pietre până la moarte.

33 Dacă cineva deschide o groapă săpată anterior [590] pentru apă sau sapă o groapă nouă și nu o închide bine , și cade boul sau măgarul cuiva înăuntru, 34 atunci cel vinovat [591] va despăgubi pierderea în argint, dar trupul animalului [592] b va rămâne al lui. 35 Dacă boul cuiva împunge boul aproapelui său și îl omoară, acesta va vinde boul viu și va împărți banii în jumătate, precum și trupul animalului. 36 Dar dacă se știa deja că boul era un împungător și proprietarul nu a avut grijă de el cum trebuie, atunci va da propriul său boul în locul celui care a fost ucis, dar trupul animalului va putea păstra pentru sine.

22 Dacă un om fură un bou sau o oaie și-l junghie sau-l vinde, să dea cinci boi pentru unul furat și patru oi pentru unul furat.

2 Dacă un hoț care încearcă să spargă o casă noaptea [593] a este prins în flagrant și moare din cauza loviturii care i s-a aplicat, aceasta nu este considerată crimă pedepsibilă prin lege [594] b . 3 Dar dacă acest lucru se întâmplă după răsăritul soarelui, ucigașul este vinovat de vărsare de sânge. Cu toate acestea, dacă hoțul supraviețuiește, trebuie să plătească pentru paguba, iar dacă nu are cu ce să plătească, el însuși trebuie vândut ca plată pentru bunul furat. 4 Dacă bunul furat, fie că este un bou, un măgar sau o oaie, este găsit viu în posesia hoțului, acesta trebuie să plătească dublu.

5 Dacă un om distruge ogorul sau via altuia, lăsându-și vitele să pască acolo, va da despăgubire cu ce e mai bun din ogorul sau via lui.

6 Dacă cineva aprinde foc în propria sa proprietate și flăcările înghit un tufiș de spini plantat la hotar, astfel încât snopi [595] de grâu, sau o parte din grâul în picioare, sau întregul câmp al vecinului său sunt arse, cel care a provocat focul trebuie să despăgubească paguba.

7 Dacă un om dă bani [596] sau obiecte de valoare aproapelui său spre păstrare, iar acestea sunt furate din casa lui, atunci hoțul, dacă este prins, trebuie să plătească dublu. 8

Dar dacă hoțul nu este prins, atunci cel care a primit bunurile spre păstrare trebuie adus în fața judecătorilor [597] pentru a se stabili dacă a însușit bunurile aproapelui său.

9 Dacă se ivește o neînțelegere cu privire la un bun, fie că este vorba de un bou, de un măgar, de o oaie, de haine sau de ceva ce se găsește și despre care ambele părți pretind că este al lor, pricina să fie adusă înaintea judecătorilor, și oricine va fi găsit vinovat va fi obligat să plătească aproapelui său dublu.

10 Dacă un om aduce aproapelui său un măgar, un bou, o oaie sau orice alt animal ca să-l aibă în grijă, iar animalul moare sau este schilodit sau este luat într-un jaf fără ca nimeni să-l vadă, 11 atunci cel care a îngrijit animalul să jure pe Domnul [598] că nu a luat proprietatea aproapelui său; și proprietarul va recunoaște acest jurământ, deși nu va primi nicio despăgubire. 12 Dar dacă animalul a fost furat de la cel care l-a îngrijit, acesta va plăti proprietarului acestuia . 13 Dar dacă animalul este sfâșiat de fiare sălbatice, cel căruia i-a fost încredințat animalul va prezenta rămășițele lui ca dovadă; pentru ceea ce a fost sfâșiat nu se va da nicio despăgubire.

14 Dacă cineva ia vite de la vecinul său pentru nevoile gospodăriei, iar animalul, în absența proprietarului, este rănit în vreun fel sau chiar moare, atunci utilizatorul acestor vite [599] trebuie să plătească pentru ele. 15 Dar dacă proprietarul însuși a fost martor la deteriorarea sau moartea vitelor sale, cel care le-a luat nu va plăti. Totuși, dacă vitele au fost transferate cu titlu oneros, atunci folosința lor trebuie plătită.

16 Dacă un bărbat seduce o fecioară nelogodită, o va da drept răscumpărare rudelor ei și o va lua de nevastă. 17 Dar dacă tatăl fetei refuză să o dea seducătorului, totuși va plăti în argint suma cerută pentru răscumpărarea fetei.

18 Nu lăsa o vrăjitoare în viață.

19 Fiara va fi, de asemenea, pedepsită cu moartea.

20 Oricine aduce jertfe altor dumnezei decât Domnului trebuie neapărat nimicit [600] .

21 Să nu asupreși pe străin; să nu-l asupreși, căci și voi ați fost străini în Egipt. 22 Să nu asupreși pe văduvă și pe orfan. 23 Dacă-i vei asupri, când vor striga către Mine, le voi auzi strigătul. 24 Mânia Mea se va aprinde împotriva voastră și vă voi lovi cu sabia; nevestele voastre vor rămâne văduve și copiii voștri vor rămâne orfani.

25 Dacă dai cu împrumut vreunuia din poporul Meu, săracilor care locuiesc aproape de tine, să nu-l tratezi ca un cămătar și să nu-i ceri dobândă.

26 Dacă iei haina aproapelui tău ca zălog, dă-i-o înapoi înainte de apusul soarelui. 27 Căci aceasta este singura lui învelitoare. În ce va dormi noaptea? Și dacă va striga către Mine, îi voi răspunde, căci Eu sunt îndurător.

28 Să nu huliți pe Dumnezeu [601] și să nu batjocoriți pe conducătorul poporului vostru.

29 Nu întârzia să aduci daruri din belșugurile câmpului tău și din jgheaburile teascului tău. [602] Dă-i pe întâii născuți ai tăi fii ca să-Mi slujească. 30 Să-Mi dai și pe întâii născuți ai vitelor și turmelor tale. Șapte zile va rămâne cu mama lui, iar în ziua a opta să-l aduci la Mine.

31 Vei fi cu Mine cu sfinții; de aceea, să nu mănânci carne de animale sfâșiate pe câmp; arunc-o la câini.

23 Nu răspândi zvonuri deșarte [603] ; nu sprijini pe un om rău, care depune mărturie mincinoasă și răuvoitoare la tribunal. 2 Nu te lua după mulțime într- o faptă rea și nu te ține de partea majorității într-un proces, părăsind adevărul [604] . 3 La tribunal, nu te grăbi să-i arăți preferință unui om sărac doar pentru că este sărac .

4 Dacă întâlnești un bou sau un măgar al vrăjmașului tău care s-a rătăcit, adu-l înapoi la el. 5 Și când vei vedea că măgarul celui ce te urăște a căzut și nu mai poate purta povara, să nu treci pe lângă el, ci ajută vrăjmașul tău să descarce din ea.

6 Nu fi nedrept când judeci pricina săracului. 7 Nu te implica în acuzații false, ca să nu pierzi pe cel nevinovat și pe cel drept. Nu voi achita pe cel vinovat. 8 Nu lua mită, căci ele orbesc chiar și pe cei ce văd și înșeală cauza celui drept.

9 Nu asupri pe poporul care vine să locuiască în țara ta, căci și tu ai fost străini în Egipt și știi ce este pentru un om să fie într-o țară străină.

10 Să semeni pământul tău în fiecare an și să-i culegi roadele timp de șase ani, 11 dar în al șaptelea an să-l lași necul . Cei săraci din poporul tău vor mânca ce va crește pe el, iar fiarele sălbatice vor mânca ce va mai rămâne din el. La fel să faci și cu via ta și cu livada ta de măslini.

12 Șase zile să-ți faci treaba, dar în a șaptea să te oprești , [605] ca să se odihnească atât boul tău, cât și măgarul tău. Fiul roabei tale și străinul care lucrează pentru tine să prindă putere în ziua aceea.

13 Vedeți să nu neglijați nimic din ce v-am poruncit. Dar uitați numele altor zei [606] , nici nu-i pomeniți în treacăt.

14 De trei ori pe an să ții sărbători [607] și să le dedici Mie. 15 Să sărbătorești Sărbătoarea Azimelor, așa cum ți-am poruncit [608] , mâncând azime timp de șapte zile rânduite pentru acest scop în luna Abib, luna în care ai ieșit din Egipt. Nimeni să nu vină să Mi se închine cu mâinile goale în aceste zile. 16 Apoi va fi Sărbătoarea Prăgilor din Munca Ta, care cresc în câmpul pe care l-ai semănat. Și, în sfârșit, Sărbătoarea Recoltei, la sfârșitul anului [609] , când vei fi adunat tot rodul muncii tale de pe câmp. 17 Acestea sunt de trei ori pe an când toți bărbații tăi se vor prezenta înaintea Mea, Domnului Dumnezeu.

18 Să nu amestecați niciodată pâine dospită cu sângele jertfei care Mi se aduce. [610] Să nu lăsați până dimineața grăsimea animalelor care se jertfesc în zilele sărbătorilor pe care le-am rânduit.

19 Să aduci în Casa Domnului Dumnezeului tău cele mai bune roade din pământul tău, cele dintâi recolte ale recoltei tale.

Și să nu fierbeți iedul în laptele mamei sale. [611]

20 Să știți, deci, că Eu trimit un înger înaintea voastră ca să vă păzească pe drum și să vă ducă la locul pe care vi l-am pregătit. 21 Luați seama, fiecare din voi, să locuiască cu El și să-L ascultați și să nu vă răzvrătiți împotriva voinței Lui, căci El nu vă va ierta fărădelegile voite , fiindcă El sunt Eu Însuși . 22 Dar dacă Îl veți asculta și veți face tot ce vă spun prin El, Eu voi fi dușmanul dușmanilor voștri și potrivnicul potrivnicilor voștri. 23 Când Îngerul Meu va merge înaintea voastră și vă va duce la amoriți, hetiți, fereziți, canaaniți, heviți și iebusiți, îi voi nimici pe toți . 24 Dar să nu vă închinați zeilor lor, să nu le slujiți și să nu urmați obiceiurile acestor neamuri. Să le distrugeți idolii și să le zdrobiți pietrele sfinte. 25 Să slujiți numai Domnului Dumnezeului vostru și El vă va binecuvânta pâinea și apa voastră. Voi îndepărta orice boală din voi. 26 Nu vor mai fi nașteri premature, nici femei stearpe în țara voastră; viața voastră va fi lungă.

27 Pe tot drumul pe care îl vei face, groaza pe care am adus-o înaintea ta va merge și voi învălui toate neamurile pe unde vei merge, așa că vei vedea doar spatele dușmanilor tăi fugind dinaintea ta. 28 Voi trimite viespi rău înaintea ta , și vor izgoni pe toți heviții, canaaniții și hetiții dinaintea ta. 29 Nu-i voi izgoni pe toți deodată într-un an, ca nu cumva țara să rămână necinstită și să crească acoperită de buruieni și să se înmulțească fiare sălbatice în ea, spre paguba ta. 30 Ci voi izgoni aceste neamuri puțin câte puțin, până când urmașii tăi se vor înmulți și vei putea stăpâni toată țara aceasta. 31 Îți voi stabili hotarele de la Marea Roșie până la Marea Filistenilor, de la pustiul cel mare până la râul Eufrat ; „Îi voi da în mâinile voastre pe locuitorii acestor țări și, în devoțiunea voastră față de Mine , îi veți izgoni dinaintea voastră. 32 Să nu faceți legământ cu ei, nici cu zeii lor. 33 Să nu rămână în țara voastră, ca nu cumva să vă facă să păcătuiți împotriva Mea, ademenindu-vă să slujiți zeilor lor.”

24 Lui Moise i s-a spus că, după ce se va întâlni cu poporul, va trebui să se suie din nou pe munte la Domnul, luându-i cu el pe Aaron, Nadab, Abihu și pe cei șaptezeci de bătrâni ai lui Israel; lor li se va permite să-și închine închinarea doar de la distanță. [616] 2 Dar numai lui Moise i s-a permis să se apropie de Domnul și nimeni altcineva în afară de el; și poporul nu va trebui să se suie pe munte cu el.

3 Moise a venit și a dat poporului toate poruncile Domnului și toate instrucțiunile Sale. Și poporul a răspuns într-un gând: „Vom face tot ce a poruncit Domnul . ” 4 Moise a scris tot ce spusese Domnul și israeliții în Cartea Legământului . S-a sculat dis-de-dimineață, a zidit un altar pe munte și a pus lângă el douăsprezece pietre sfinte , după numărul semințiilor lui Israel. 5 Apoi le-a poruncit tinerilor lui Israel să aducă arderi de tot și să junghie tauri, ca pregătire pentru confirmarea legământului , pentru ca poporul și leviții

să poată ospăta împreună și să aducă jertfe de mulțumire Domnului . 6 Moise a adunat sângele animalelor și a turnat jumătate din el în potirele pentru slujbă, iar restul a stropit altarul. 7 Apoi a luat Cartea Legământului cu scrierea pe care tocmai o făcuse și a citit-o poporului. „Vom face tot ce a poruncit Domnul și Îl vom asculta ”, au zis israeliții. 8 Moise a stropit poporul cu sângele turnat în potire și a zis: „Acesta este sângele legământului, al legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi, conform tuturor cuvintelor scrise în sul .”

9 Moise s-a suit apoi pe munte, luând cu el pe Aaron, Nadab, Abihu și pe cei șaptezeci de bătrâni ai lui Israel. 10 Și au văzut chipul Dumnezeului lui Israel. Sub picioarele Lui era ceva ca o podea de safir, albastră și curată ca cerul însuși. 11 Dumnezeu n-a îngăduit ca conducătorii poporului lui Israel să piară ; ei erau vrednici să-I vadă chipul și , rămânând în viață , au mâncat și au băut cu bucurie după jertfele pe care le aduseseră .

12 Domnul i-a zis din nou lui Moise: „Suie-te la Mine pe munte și stai acolo, căci îți voi da tablele de piatră cu Legea, poruncile pe care le-am scris ca să înveți poporul Meu.” 13 Apoi Moise s-a dus direct la muntele lui Dumnezeu împreună cu Isus, care slujea cu el . 14 El le-a zis bătrânilor: „Așteptați-ne aici la poalele muntelui Sinai până ne vom întoarce la voi. Aaron și Hur vor rămâne cu voi. Dacă cineva are vreo nepretenție de judecat, să vină la tine.”

15 Moise s-a suit pe munte, și norul l-a acoperit. 16 Slava Domnului era pe Muntele Sinai, și norul l-a acoperit timp de șase zile. În ziua a șaptea, Domnul l-a chemat pe Moise din nor. 17 Slava Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, așa cum o vedeau copiii lui Israel. 18 Moise a intrat în nor și s-a suit pe munte. A stat acolo patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

25 În vremea aceea, Domnul i-a zis lui Moise: 2 „Cheamă copiii lui Israel să-Mi aducă o ofrandă. Cei care aduc ofrandele să primească de la fiecare ce vrea să-Mi dea. 3 Iată ce se poate accepta: aur, argint, cupru, 4 fire albastre, purpurii și stacojii, in fin, [621] păr de capră, 5 piei de berbec roșii și alte piei fine, [622] lemn de salcâm, 6 ulei de brad [623] pentru sfeșnic, tămâie pentru untdelemnul de ungere și pentru tămâia parfumată, 7 pietre de onix și alte pietre prețioase, care vor fi așezate în monturile lor potrivite pe efod [624] sau pe pieptar. 8 Apoi să-Mi facă un sanctuar, ca Eu să locuiesc în mijlocul lor. 9 Acest loc al locuinței Mele - Cortul [625] a și tot ce este în el - fă-l întocmai după modelul [626] b pe care ți-l voi arăta acum.

10 Să faci chivotul din lemn de salcâm; lungimea lui să fie de doi coți și jumătate, lățimea lui să fie de un cot și jumătate și înălțimea lui să fie de un cot și jumătate . 11 Să-l acoperi cu aur curat pe dinăuntru și pe dinafară și să-i faci o bordură de aur turnată de jur împrejur. 12 Să toarni pentru chivot patru inele de aur și să le prinzi în fiecare colț de jos: câte două inele pe o parte și două inele pe cealaltă parte. 13 Să faci drugi din lemn de salcâm și să-i acoperi cu aur. 14 Să bagi drugii în inelele de pe ambele părți ale chivotului, ca să poată fi purtat. 15 Să ții drugii în inelele chivotului tot timpul; să nu le scoți niciodată. 16 Să pui apoi în chivot tablele legii , pe care ți le voi da .

17 Partea de sus a chivotului , Acoperământul Ispășirii, [629] a , să o faci și din aur curat. Lungimea ei va fi cât chivotul, doi coți și jumătate și un cot și jumătate [630] b . 18 La fiecare capăt al lui să pui doi heruvimi de aur bătut, 19 câte unul la fiecare capăt. Heruvimii să fie făcuți astfel încât să facă parte dintr-o singură bucată cu Acoperământul de aur al ispășirii, 20 și să stea unul față în față cu celălalt. Aripile heruvimilor să se întindă peste Acoperământul Ispășirii, să-l umbrească, iar fețele lor să se îndoaie peste el. 21 Să pui în chivot tablele Legii pe care ți le dau și să le pui pe el și peste el să pui Acoperământul Ispășirii. 22 Acolo Mă voi întâlni cu tine [631] și chiar din locul împăcării - locul dintre cei doi heruvimi care stau pe chivot cu tablele Legii, voi vorbi cu tine despre tot ce îți poruncesc cu privire la copiii lui Israel.

23 Să pui în cort o masă, tot din lemn de salcâm, lungă de doi coți, lată de un cot și înaltă de un cot și jumătate . 24 Să acoperi masa aceasta cu aur curat și să-i faci o bordură de aur turnat de jur împrejur. 25 Să-i faci o bordură de jur împrejur, lată de o palmă , și o bordură de aur turnat pe bordură. 26 Să faci pentru masa aceasta patru inele de aur și să le prinzi de cele patru picioare ale mesei. 27 Inelele să fie puse sub bordură, și vor servi drept picioare pentru drugii, ca să ducă masa. 28 Să faci acești drugi din lemn de salcâm și să-i acoperi cu aur, pentru ca masa să fie dusă pe ei. 29 Să faci vasele pentru slujbă : farfurii, cănițele, ulcioarele și paharele pentru jertfele de băutură, toate din aur curat. 30 Pâinea care este pusă înaintea Mea [634] va fi neîncetat pe masa aceasta.

31 Să faci un sfeșnic special din aur curat, a cărui lucrare va fi astfel: baza lui, tulpina lui, ramurile lui și cupele lui cu petalele lor pe dinafară și pe dinăuntru ; toate vor fi una. 32 Sfeșnicul va avea șase ramuri: trei ramuri de o parte și trei de cealaltă parte. 33 Pe fiecare dintre aceste ramuri vor fi trei cupe în formă de floare de migdal , cu petalele pe dinafară și pe dinăuntru; așa va fi pe toate cele șase ramuri, ieșind dintr-o singură tulpină. 34 Pe sfeșnic, pe tulpina lui, vor fi patru cupe în formă de floare de migdal, cu petale mari și bombate pe dinafară și mici pe dinăuntru. 35 Cupele vor fi pe tulpină sub toate cele șase ramuri care ies din el, câte o cupă sub fiecare pereche de ramuri. 36 Totul, cupele și ramurile, va fi o singură bucată cu sfeșnicul și va fi din aur curat, lucrat bătut. 37 Să faci și șapte candele și să le pui pe sfeșnic, ca să lumineze de jur împrejur . [636] 38 Și cleștele sfeșnicului, precum lingurile lui, să fie de asemenea făcute din aur curat. 39 Un talant întreg [637] de aur curat să folosești pentru sfeșnic și pentru toate uneltele lui. 40 Dar vezi să faci totul după modelul pe care ți l-am arătat pe munte.

26 Să faci pentru Cort zece covoare, țesute din in subțire și din fire albastre, purpurii și cărămizii. Pe ele să fie țesute heruvimi, într-o lucrare frumoasă. 2 Lungimea fiecărui covor să fie de douăzeci și opt de coți și lățimea de patru coți . [638] Toate covoarele să fie de aceeași mărime. 3 Coase cinci dintre ele împreună și coase la fel și celelalte cinci. 4 Să faci cheițe albastre de-a lungul marginii exterioare a primei bucăți a covorului pe care o coși și tot așa și pe cealaltă bucată, de-a lungul marginii exterioare a covorului. 5 Să fie cincizeci de cheițe la fiecare bucată, una față în față cu cealaltă. 6 Să faci cincizeci de cârlige de aur și să prinzi cu ele cele două bucăți ale covorului, și Cortul va deveni un singur întreg.

7 Să faci unsprezece covoare din păr de capră, care vor fi folosite ca învelitoare a cortului acestui tabernacol. 8 Toate să fie de aceeași mărime, fiecare lungime de treizeci de coți și lățime de patru coți . 9 Să coși cinci covoare împreună și să coși încă șase împreună; să împături a șasea bucată de la a doua bucată în jumătate, astfel încât să atârne deasupra intrării. 10 Să faci cheițe: cincizeci pe marginea ultimei covoare din prima bucată a acestei învelitoare și cincizeci pe marginea de îmbinare a celeilalte bucăți. 11 Să faci cincizeci de cârlige de aramă; să pui cârligele în cheițe și să unești cele două bucăți ale învelitoarei cortului, așa că vor fi una singură.

12 Cea mai mare parte a covoarelor care înveleau cortul, adică jumătate dintr-o covoroșă, să atârne peste peretele din spate al tabernacolului. 13 Cea mai mare parte a covoarelor care înveleau cortul, un cot de o parte și de cealaltă, să fie pe laturile lui, ca să-l acopere complet.

14 Pentru tabernacol și pentru învelitoarea lui să faci două învelitoare tari: una din piei de berbec vopsite în roșu și una din piei fine deasupra lui.

15 Să faci și niște scânduri din lemn de salcâm pentru scândura Cortului. 16 Lungimea lor să fie de zece coți și lățimea de un cot și jumătate. [640] 17 Fiecare scândură să aibă câte două cepuri, față în față. Toate scândurile Cortului să fie așa. 18 Să așezi douăzeci de scânduri în Cort, astfel: douăzeci să fie așezate pe partea de miazăzi, 19 cu patruzeci de baze de argint pentru fiecare scândură, câte două pentru fiecare cep; și două pentru fiecare scândură lângă ea, câte o bază pentru fiecare cep. 20 Să așezi douăzeci de scânduri pe partea de miazănoapte a Cortului. 21 Să faci patruzeci de baze de argint pentru acestea, câte două pentru fiecare scândură. 22 Să faci șase scânduri pentru peretele din spate al Cortului, pe partea de apus, 23 și să mai faci două scânduri de colț pentru același perete al Cortului. 24 În aceste colțuri, acestea să fie duble de jos în sus și să se îmbine într-un singur inel . [641] Așa să fie ambele unghiuri. 25 În total, să fie opt unghiuri și cu ele șaisprezece baze de argint, câte două baze sub fiecare unghi.

26 Să faci cinci stâlpi de lemn, tot de salcâm, pentru a uni scândurile de o parte a Cortului , 27 și cinci pentru cealaltă parte; încă cinci pentru scândurile de pe peretele de apus, sau din spate. 28 Stâlpul din mijloc să meargă de-a lungul mijlocului scândurilor, unindu-le de la un capăt al Cortului la celălalt. 29 Să acoperi scândurile cu aur și să faci inele de aur, socluri pentru stâlpi, și să acoperi stâlpii cu aur. 30 Așa să construiești Cortul, după modelul [642] care ți-a fost arătat pe munte.

31 Pe lângă acestea, să faci o perdea din lână albastră, purpurie și stacojie și din in subțire, cu heruvimi țesuți pe ea, cu model lucrat cu măiestrie. 32 Să o agăți cu cârlige de aur de patru stâlpi de lemn de salcâm, acoperiți cu aur și așezați pe patru temelii de argint. 33 După ce vei agăța perdea pe cârlige, să aduci chivotul cu tablele Legii în spatele lui . [643] Perdea va semnifica pentru tine că în Cort este separat Locul Sfânt de Locul Preasfânt . [644] 34 Să pui Acoperământul Ispășirii de aur peste chivotul cu tablele Legii, care este în Locul Preasfânt. 35 Să pui masa pâinii în fața perdelei și sfeșnicul în fața ei. Masa va fi pe partea de miazănoapte, iar sfeșnicul pe partea de miazăzi. 36 La intrarea Cortului să fie o perdea. Să o faci din diferite culori: albastru,

purpurie, stacojie și in subțire. 37 Să faci pentru perdea cinci stâlpi din lemn de salcâm și să-i acoperi cu aur și să le pui cârlige de aur. Să toarni cinci baze de aramă pentru stâlpi.

27 Să faci un altar din lemn de salcâm, de cinci coți în pătrat, de o parte și de trei coți înălțime . 2 Să faci coarne în cele patru colțuri ale altarului, ca să facă o singură bucată cu altarul și să le acoperi cu aramă. 3 Să faci din aramă tot ce trebuie să faci pentru altar : lighene pentru cenușă și grăsimea care se scurge pe ele , lingurițe, cupe pentru stropire, furculițe pentru carne și vase pentru cărbuni încinși. 4 Să faci pentru altar un grătar de aramă, în formă de grilaj. Să pui patru inele de aramă la grilaj, la cele patru colțuri ale lui. 5 Să prinzi grilajul înăuntru, sub pervazul care înconjoară altarul, astfel încât să fie la jumătatea înălțimii altarului. 6 Să faci drugii pentru altar din lemn de salcâm și să-i acoperi cu aramă. 7 Prăjitorii să fie introduși în inelele de pe ambele părți ale altarului, când va fi purtat. 8 Să faci altarul gol pe dinăuntru, din scânduri, așa cum ți s-a arătat pe munte.

9 Când vei face perdeaua pentru curtea tabernacolului, să faci pentru partea de miazăzi covoare de in subțire, lungi de o sută de coți. 10 Și pentru aceste covoare să ai douăzeci de stâlpi cu douăzeci de baze de aramă; cârligele stâlpilor și inelele care îi leagă să fie de argint. 11 Și tot așa pentru partea de miazănoapte să faci covoare de in, lungi de o sută de coți, și pentru ele să ai douăzeci de stâlpi cu douăzeci de baze de aramă; și cârligele stâlpilor și inelele care îi leagă să fie de argint. 12 Și pe lățimea curții, în partea de apus , să fie covoare de cincizeci de coți lungime , și acestea să fie prinse de zece stâlpi cu zece baze sub ei. 13 Și pe partea de răsărit, curtea să fie de cincizeci de coți. 14 În plus, o distanță de cincisprezece coți [649] de la intrarea până la colțul curții, pe o parte, va fi acoperită cu perdele fixate pe trei stâlpi cu trei baze sub ei, 15 iar pe cealaltă parte de la intrare aceeași distanță va fi acoperită cu perdele pe trei stâlpi și cu trei baze sub ei. 16 Și intrarea curții va fi acoperită cu o perdea lungă de douăzeci de coți [650] , care va fi țesută din in subțire și brodată cu măiestrie pe ea cu fir albastru, purpuriu și stacojiu. Să se facă pentru ea patru stâlpi și patru baze de aceeași lungime. 17 Pe toți stâlpii curții să fie margini de argint, iar cârligele lor să fie, de asemenea, de argint, iar bazele stâlpilor să fie de aramă. 18 Lungimea curții să fie de o sută de coți, lățimea de cincizeci și înălțimea perdelei de in subțire de cinci coți [651] ; 19 Toate uneltele tabernacolului , care sunt folosite pentru orice fel de slujbă în afara cortului , inclusiv toți țărușii lui și cei pentru gardul curții, să fie de aramă.

20 Poruncește copiilor lui Israel să-ți aducă untdelemn curat pentru candelă. Candela din tabernacol va arde în fiecare noapte . [652] 21 La perdeaua Cortului Întâlnirii, în spatele căruia este chivotul cu tablele Legii , [653] Aaron și fiii lui vor ține candelele aprinse înaintea Domnului de la apusul soarelui până în zori. Aceasta va fi o lege veșnică pentru urmașii lor în mijlocul copiilor lui Israel.

28 Dintre toți copiii lui Israel, să- l alegi mai ales pe fratele tău Aaron și pe fiii lui , ca să-Mi slujească ca preot; împreună cu el, vor fii lui Nadab, Abihu, Eleazar și Itamar. 2 Să pregătești fratelui tău Aaron veșminte sfinte , care să-i dea mai multă podoabă și strălucire slujbei. 3 Să faci niște meșteri iscusiți, pe care i-am înzestrat cu măiestrie , veșminte vrednice de sfințirea lui Aaron, ca să fie preot și să-Mi slujească. 4 Iată

veșmintele pe care le vor face meșterii: un pieptar, un efod, o mantie, o tunică cu broderie, un turban și un brâu. 5 Să facă aceste veșminte pentru fratele tău Aaron și pentru fiii lui, care vor să-Mi slujească ca preoți. 6 Să facă veșminte din aur, din lână albastră, purpurie și stacojie și din in subțire.

6 Când vor face efodul, să folosească fire de aur, fire albastre, purpurii și stacojii și in fin; lucrarea să fie măiestrească. 7 Și cele două umerale să fie cusute la cele două margini de sus ale lui, astfel încât va fi un singur veșmânt . 8 Și cingătorul efodului, făcut ca o parte din el, să fie din aur, fire albastre, purpurii și stacojii și in fin. 9 Apoi să iei două pietre prețioase de onix și să gravezi pe ele numele celor doisprezece fii ai lui Israel, 10 în ordinea în care s-au născut: șase nume pe o piatră și celelalte șase pe cealaltă. 11 Și să faci un gravor cu peceți să graveze pe pietre numele celor doisprezece fii ai lui Israel. Apoi să pui pietrele în monturi de aur, 12 și să le prinzi pe amândouă pe umeralele efodului; acestea sunt pietre de aducere aminte pentru fiii lui Israel. Aaron va purta aceste nume pe umeri înaintea Domnului, ca aducere aminte neîncetat. 13 Să faci pietrele să fie montate în monturi de aur, lucrate cu măiestrie. 14 Să faci două lănțișoare de aur curat, ca un șnur împletit, și să le prinzi la monturi.

15 Să faci apoi un pieptar lucrat cu măiestrie [657] a , numit pieptarul hotărârilor [658] b . Să fie făcut și el ca efodul, din fir de aur , din fire albastre, purpurii și stacojii și din in fin. 16 Să fie împăturit în două și făcut pătrat, lung de o palmă și lat de o palmă [659] . 17 Să pui pe acest pieptar patru rânduri de pietre în monturi, în această ordine: primul un rubin, un topaz și un smarald - acesta este primul rând; 18 în al doilea rând, turcoaz, safir [660] a și diamant [661] b ; 19 în al treilea rând, iacint [662] , agat și ametist; 20 și în al patrulea rând, crisolit, onix și iaspis. Toate pietrele vor fi în monturi de aur, lucrate cu măiestrie. 21 Pietrele vor fi douăsprezece în număr, tot atâtea nume care vor fi gravate pe piatră, ca un inel cu sigiliu; pe fiecare piatră va fi numele uneia dintre cele douăsprezece seminții. 22 Pentru pieptar să faci lănțișoare de aur curat, împletite ca un șnur. 23 Să faci și două inele de aur și să le prinzi la cele două capete ale pieptarului. 24 Să prinzi cele două lănțișoare de aur împletite la cele două inele de la colțurile de sus ale pieptarului. 25 Și să prinzi celelalte capete ale celor două lănțișoare la cele două monturi de pietre de pe umerari, pe care le vei prinde la umerarii efodului, pe partea din față. 26 După aceea, să mai faci două inele de aur și să le prinzi la cele două colțuri de jos ale pieptarului, pe dinăuntru, care este lângă efod. 27 Să faci două inele de aur și să le pui la marginile de jos ale umerarilor, pe partea din față, chiar lângă cusătura umerarilor, chiar deasupra brâului efodului. 28 Pieptarul va fi prins cu un șnur albastru, trecându-l prin inelele lui și prin inelele efodului, astfel încât să nu cadă de pe efod, ci să fie deasupra cingătoarei lui. 29 Pe acest pieptarul hotărârilor divine , Aaron va purta numele fiilor lui Israel când va intra în Sanctuar, ca să le pomenească neîncetat înaintea Domnului. 30 Și în pieptarul hotărârilor divine să pui cele două pietre sfinte , Urimul și Tumimul [663] , și ele vor fi neîncetat pe inima lui Aaron ori de câte ori va intra în Sanctuar, înaintea Domnului. Aaron le va purta neîncetat pe inima lui, înaintea Domnului, ca să dea hotărâri cu privire la copiii lui Israel .

31 Roba pe care se va purta efodul este o robie albastră . 32 La mijloc va avea o deschizătură pentru cap, cu o margine strânsă, ca să nu se rupă roba. 33 Pe tivul ei să fie

niște ghemotoace de ață albastră, purpurie și stacojie , ca niște rodii; le vei coase de jur împrejur, iar între ele, de jur împrejur, să coși niște clopoței de aur. 34 Să le prinzi pe rând: un clopoțel de aur și o rodie, un clopoțel de aur și o rodie, de jur împrejurul tivul robei. 35 Aaron o va purta când va sluji, când va intra în Locul Sfânt să stea înaintea Domnului și când va ieși de acolo (și cei din afară vor auzi sunetul ei), ca să nu moară acolo.

36 Să toarni placa de aur curat [665] și să gravezi pe ea, ca pe o pecete, cuvintele: „Sfințenie Domnului”. 37 Să treci un șnur albastru prin găurile de la margini și să-l legi ca să-l prinzi de turbanul din față, 38 pe fruntea lui Aaron, pentru ca aceasta să poarte toate peticele din ofrandele sfinte ale copiilor lui Israel, pe care le consacră. Această scriere să fie mereu pe fruntea lui Aaron, pentru ca Domnul să fie binevoitor și să accepte ofrandele. 39 Tunica și turbanul să fie țesute din in fin, iar cingătoarea să fie asortată cu ele, împodobită cu broderie.

40 Și pentru fiii lui Aaron, tunici, brâie și bentițe, ca să le mai dea demnitate și strălucire slujbei . 41 Să pui toate aceste veșminte pe fratele tău Aaron și pe fiii lui împreună cu el. Să-i ungi cu untdelemn și să-i înveți cum se vor îndatori și cum vor avea dreptate și să-i sfințești ca să-Mi slujească ca preoți. 42 Să le faci lenjerie de in, ca să le acopere goliciunea de la coapse până la picioare. 43 Aaron și fiii lui să le poarte lenjerie de in ori de câte ori vor intra în Cortul Întâlnirii sau se vor apropia de altar ca să slujească în Locul Sfânt, ca să nu se facă vinovați de dispreț față de lucrurile sfinte și să moară. Aceasta este o lege veșnică pentru Aaron și pentru toți urmașii lui.

29 Cât despre ce trebuie să faci pentru ei, ca să-i sfințești, ca să devină preoți și să-Mi slujească: Să ai în ziua aceea [667] un vițel tânăr și doi berbeci fără cusur. 2 Să ai azime și turte nedospite frământate cu untdelemn și turte nedospite unse cu untdelemn. Să le coci din cea mai bună făină de grâu 3 și să le pui într-un coș, ca să -Mi fie date la vremea potrivită [668] , ca vițelul tânăr și cei doi berbeci.

4 Când îi vei aduce pe Aaron și pe fiii lui la intrarea Cortului Întâlnirii, să-i speli. 5 Apoi iei veșmintele pe care le-ai pregătit și îmbraci pe Aaron tunica, mantaua care pune sub efod și efodul. Pune peste el pieptarul și încinge-l cu cingătorul efodului. 6 Pune mitra [669] a pe capul lui și pune diadema sfântă [670] b . 7 Apoi iei untdelemnul și torni-l pe capul lui Aaron și să faci ungerea solemnă .

8 Poruncește-le apoi fiilor lui să vină la tine și îmbracă-i și cu tunici 9 și încinge-i cu bonete înalte, atât pe Aaron, cât și pe fiii lui; și preoția va fi dreptul și datoria lor pe vecie. Așa să hirotonești pe Aaron și pe fiii lui în preoție [671] .

10 Să aduci un vițel la Cortul Întâlnirii; Aaron și fiii lui să-și pună mâinile pe capul vițelului. 11 Să junghii vițelul înaintea Domnului, la intrarea Cortului Întâlnirii . 12 Să iei din sângele lui și să-l pui cu degetul tău pe coarnele altarului, iar restul sângelui să-l torni la baza altarului. 13 Să scoți apoi toată grăsimea care acoperă măruntaiele, să îndepărtezi lopata de pe ficat , cei doi rinichi și grăsimea de pe ei și să le arzi ca fum pe altar. 14

Carnea vițelului, pielea lui și toate celelalte măruntaie, împreună cu balega lor, să le arzi afară din tabără, căci este o jertfă de păcat, o jertfă de sfințire specială .

15 După ce vei face aceasta, să aduci un berbec. Aaron și fiii lui își vor pune mâinile pe capul animalului. 16 Să-l junghii și să-i stropești sângele pe altar, de jur împrejur. 17 Să tai berbecul în bucăți, să-i speli măruntaiele și picioarele și să le pui peste capul lui și peste celelalte părți ale lui. 18 Să-l arzi și să aduci tot berbecul în fum pe altar. Acesta va fi o jertfă de tot Domnului, o mireasmă plăcută, o jertfă mistuită de foc [673] Domnului.

19 Să aduci apoi al doilea berbec. Aaron și fiii lui își vor pune mâinile pe capul lui de data aceasta. 20 Să-l junghii. Să iei din sângele lui și să-l pui pe vârful urechii drepte a lui Aaron și a fiilor lui, pe degetele mari ale mâinii lor drepte și pe degetele mari ale picioarelor lor drepte. Din restul sângelui să stropi altarul de jur împrejur. 21 Să iei din sângele de pe altar și din untdelemnul de ungere și să stropi pe Aaron și pe veșmintele lui, pe fiii lui și pe veșmintele lor. Astfel, Aaron și fiii lui și veșmintele lor vor fi sfințiți.

22 Să iei din berbec toată grăsimea, coada și grăsimea care acoperă măruntaiele, lopata care acoperă ficatul, cei doi rinichi cu grăsimea de pe ei și spata dreaptă a berbecului, căci berbecul acesta este pentru hirotonirea în preoție. 23 Din coșul cu azime, pe care l-ai pus înaintea Domnului, ia o pâine, o plăcintă frământată cu untdelemn și o turtă. 24 Pune-le în mâinile lui Aaron și ale fiilor lui și le leagănă împreună cu ele ca jertfă legănată înaintea Domnului . 25 Să iei apoi aceste jertfe din mâinile lor și să le arzi pe altar, ca fum, împreună cu jertfa arse, ca o mireasmă plăcută Domnului. Este o jertfă adusă prin foc Domnului.

26 Pieptul berbecului care a fost închinat lui Aaron ca dar preoțesc, să-l ridici ca dar legănat înaintea Domnului; aceasta va fi darul tău, partea ta. 27 (Să pui sfânt aceste părți din jertfa închinată lui Aaron și fiilor lui: pieptul berbecului care a fost legănat ca dar legănat și spata berbecului care a fost adus ca dar de mulțumire. 28 Și, printr-o poruncă pe vecie, aceste părți vor fi un dar perpetuu pentru Aaron și fiii lui din partea copiilor lui Israel. Și aceasta va fi darul lor Domnului din jertfele de mulțumire [675] cu care se vor îndrepta înaintea Lui.

29 Veșmintele sfinte ale lui Aaron vor fi ale fiilor lui după el, ca să-i ungă cu ele pe urmașii lui și să-i hirotonească preoți. 30 Preotul care va fi numit în locul lui dintre fiii lui, acela care va intra în Cortul Întâlnirii ca să slujească în Locul Sfânt, va purta aceste veșminte în primele șapte zile ale sfințirii sale .

31 Carnea berbecului pentru hirotonire, pieptul și spata lui , să le fierbi în locul sfânt, în curtea tabernacolului . 32 Aaron și fiii lui să mănânce carnea și pâinea care rămâne în coș, la intrarea Cortului Întâlnirii. 33 Ei să mănânce aceste daruri, prin care au fost redați lui Dumnezeu [676] , pentru a primi slujba și slujba de consacrare. Nimeni altcineva să nu le mănânce, pentru că sunt sfânte. 34 Dacă rămâne ceva din carnea sau din pâinea pregătită pentru hirotonire până dimineața, să arzi ce a mai rămas; nu se va mai putea mânca, pentru că sunt sfânte. 35 De aceea, fă toate acestea pentru Aaron și pentru fiii lui, așa cum ți-am poruncit. Șapte zile va fi hirotonirea lor pentru slujbă.

36 În fiecare dintre aceste zile să junghii un viţel ca jertfă de păcat pentru cei ce sunt consacraţi slujbei , pentru a-i restabili uniunea cu Dumnezeu . Şi să cureţi altarul cu aceeaşi jertfă de păcat , pregătindu-l pentru slujba sfântă pe el; [677] şi să nu uiţi să ungi altarul şi să-l sfinţeşti astfel. 37 În toate cele şapte zile să pregăteşti altarul pentru slujba sfântă pe el şi să-i faci sfinţirea, şi va deveni preasfânt, apoi tot ce se atinge de el va fi sfinţit . [678]

38 Iată ce să aduci pe altarul acesta: doi miei de un an, în fiecare zi şi neîncetat. 39 Un miel să-l aduci dimineaţa şi celălalt seara, înainte să se întunece. 40 Când vei aduce primul miel pe altar , să aduci o zecime dintr-o efă de făină fină, frământată cu un sfert de hin de untdelemn curat, stors din măsline, şi un sfert de hin de vin, ca jertfă de băutură pe altar. 41 Pe celălalt miel să-l aduci seara, împreună cu darul de mâncare şi jertfa de băutură, ca dimineaţa; aceasta va fi o mireasmă plăcută, o jertfă arse, mistuită în întregime de foc pentru Domnul. 42 De acum înainte, din generaţie în generaţie, această jertfă arse va fi adusă înaintea Domnului, la intrarea Cortului Întâlnirii, unde Mă voi întâlni cu tine ca să- ţi vorbesc .

43 Voi fi acolo în părtăşie cu copiii lui Israel, şi locul va fi sfinţit prin prezenţa Mea . 44 Voi sfinţi tabernacolul întâlnirii şi altarul; îi voi sfinţi pe Aaron şi pe fiii lui, ca să-Mi slujească ca preoţi. 45 Voi locui în mijlocul copiilor lui Israel şi voi fi Dumnezeul lor. 46 Şi vor şti că Eu, Domnul, sunt Dumnezeul lor, care i-am scos din Egipt ca să fiu cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor.

30 Cât despre pregătirile ulterioare ale sfântului locaş , să faci şi un altar pentru tămâie mirositoare; să-l faci din lemn de salcâm. 2 Să fie pătrat, de câte un cot de fiecare parte şi de două ori mai înalt . [682] Coarnele altarului să fie o singură bucată cu el. 3 Să acoperi tot altarul cu aur curat, atât partea de sus, cât şi laturile lui şi coarnele menţionate mai sus. Să faci de jur împrejur o bordură de aur turnată , lucrată după model . 4 Sub el, sub această bordură, de ambele părţi ale altarului, să prinzi două inele de aur; acestea vor fi socluri pentru drugii pe care va fi purtat altarul. 5 Să faci şi drugii din lemn de salcâm şi să-i acoperi cu aur.

6 Aşează altarul acesta înaintea perdelei, în spatele căreia este chivotul cu tablele legii [683] a , chiar în faţa capacului de aur al ispăşirii care stă deasupra tablelor [684] b , unde voi fi în părtăşie cu tine. 7 Aaron să ardă tămâie pe el. Ori de câte ori va pregăti candelele, dimineaţa, când le va inspecta, 8 şi seara, când va verifica dacă sunt aprinse, să ardă tămâie. Această jertfă de tămâie înaintea Domnului să nu înceteze niciodată, în generaţiile voastre. 9 Dar nicio altă tămâie să nu se aducă pe acest altar, nici ardere de tot, nici dar de mâncare; şi să nu turnaţi nicio jertfă de băutură pe acest altar. 10 Aaron să facă o slujbă pe coarnele altarului o dată pe an, permiţând poporului să-şi restabilească părtăşia [685] cu Dumnezeu. Această slujbă anuală pentru restaurarea acestei părtăşii să fie săvârşită din generaţie în generaţie, folosind sângele jertfei pentru păcat. Este un lucru preasfânt pentru Domnul.”

11 Domnul i-a zis lui Moise: 12 „Când vei face numărătoarea copiilor lui Israel, fiecare dintre voi să dea Domnului o jertfă de răscumpărare pentru sine, când va fi numărat, ca să nu-i ajungă nicio nenorocire când va fi numărat. [686] 13 Pentru fiecare persoană care vine la numărătoare, se va da jumătate de șekel de argint (șekelul care se folosește în sanctuar [687] , douăzeci de ghere în șekelul respectiv). Această jumătate de șekel este jertfa Domnului. 14 Oricine vine la numărătoare, de douăzeci de ani sau mai mult, să aducă această jertfă Domnului. 15 Bogatul să nu dea mai mult, dar săracul să nu dea mai puțin de jumătate de șekel ca jertfă de răscumpărare pentru Domnul. 16 Când vei primi argintul de răscumpărare de la copiii lui Israel, să-l folosești numai pentru slujba [688] Cortului Întâlnirii. Apoi, înaintea Domnului - în acest Cort - acesta va slujbi ca aducere aminte copiilor lui Israel cu privire la răscumpărarea plătită pentru viața lor.”

17 Domnul i-a zis lui Moise: 18 „Fă un lighean mare de aramă pentru spălare și un suport de aramă pentru el. Pune-l între Cortul Întâlnirii și altar, în curte, și umple-l cu apă. 19 Aaron și fiii lui să-și spele mâinile și picioarele în apă. 20 Așa să facă ori de câte ori vor intra în Cortul Întâlnirii, ca să nu moară. De asemenea, ori de câte ori se vor apropia de altar ca să se închine și să aducă în fum jertfa mistuită de foc Domnului, 21 să-și spele mâinile și picioarele, ca să nu moară. Aceasta va fi o lege pentru ei, pentru Aaron și pentru urmașii lui, din generațiile lor, pe vecie.”

22 Domnul i-a zis iarăși lui Moise: 23 „Ia din cele mai bune mirodenii: cinci sute de sicli de smirnă curată, jumătate din scorțișoară dulce, două sute cincizeci [689] de trestie parfumată, două sute cincizeci, 24 de cassia, cinci sute de sicli (în siclii sfinți) și un hin [690] de untdelemn. 25 Din toate acestea, să prepari un amestec special pentru untdelemnul sfântului ungerii, așa cum face un tămâietor iscusit. Acesta va fi untdelemnul sfânt al ungerii, 26 cu care să ungi atât tabernacolul mărturiei, cât și chivotul cu tablele legii, 27 masa cu toate uneltele ei și sfeșnicul cu toate părțile lui. Să ungi și altarul tămâiei dulci, 28 altarul arderilor de tot cu toate uneltele lui și ligheanul cu suportul lui. 29 După ce vei fi sfințit totul, va fi preasfânt; și tot ce se va atinge de el va fi sfințit [692] b . 30 Să ungi pe Aaron și pe fiii lui și să-i sfințești, ca să fie preoți și să-Mi slujească. 31 Să le spui copiilor lui Israel: «Untdelemnul sfânt al ungerii este untdelemnul Domnului; așa va rămâne pentru toate generațiile voastre. 32 Să nu ungeți cu el pe nimeni care nu este preot și să nu faceți ceva asemănător pentru voi. Este sfânt, sfânt și va fi pentru voi. 33 Dar oricine face o astfel de alcătuire și unge cu ea pe cineva care nu este sfințit , va fi nimicit din mijlocul poporului său.”

34 Domnul i-a zis lui Moise: „Ia și alte mirodenii: nataf, shehelet, halbensum parfumat și tămâie curată , toate în părți egale. 35 Fă un amestec de mirodenii pentru tămâie, cum face un tămâietor iscusit. Să fie amestecat cu sare, curat și sfânt. 36 Apoi să-l macini mărunt și să-l arzi ca tămâie înaintea chivotului tablelor Legii, în Cortul Întâlnirii, unde te voi chema la împărtășire. Tămâia aceasta să fie preasfântă pentru tine. 37 Să nu vă faceți niciodată vreuna din aceste mirodenii; să le considerați sfinte Domnului. 38 Dar oricine face aceasta pentru propria plăcere să fie nimicit din mijlocul poporului său.”

31 Domnul a continuat să vorbească cu Moise și i-a zis: 2 „Să știi că l-am ales pe Bețaleel, fiul lui Urie, nepotul lui Hur, din seminția lui Iuda, pentru un scop special. 3 L -

am umplut cu Duhul lui Dumnezeu și prin el i-am dat multă pricepere , pricepere și cunoștințe în tot felul de arte, 4 ca să poată concepe lucrări de artă și să lucreze în aur, argint și aramă, 5 să taie pietre prețioase și să le pună în monturi și să sculpteze lemn, adică să facă tot felul de lucruri măiestrite. 6 Mai mult, i-am dat ca ajutor al lui pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan, și i-am dat pricepere și tuturor celor care erau deja iscusiți în lucrarea lor, ca să poată îndeplini tot ce ți-am poruncit să faci: 7 Cortul Întâlnirii, Chivotul în care este păstrată Mărturia voinței Mele , Acoperământul de aur al Ispășirii și toate celelalte unelte ale Cortului; 8 masa cu toate uneltele ei, sfeșnicul, toate de aur curat, altarul jertfei dulci tămâie, 9 altarul arderilor de tot cu toate uneltele lui, vasul cel mare pentru spălare și suportul lui; 10 și veșminte iscusite [699] a pentru preotul Aaron și pentru fiii lui, veșminte diferite de cele obișnuite [700] b , ca să le poarte în slujba preoțească; 11 În cele din urmă , acei lucrători iscusiți vor fi chemați să pregătească untdelemnul de ungere și tămâia aromatică pentru Sanctuar. Să facă tot ce ți-am poruncit să faci.”

12 Continuând să vorbească despre închinare, Domnul i-a poruncit lui Moise: 13 „Vorbește copiilor lui Israel: «Să țină Sabatele Mele neîncetat, căci ele sunt un semn al legământului dintre Mine și voi, din generație în generație, ca să știți că Eu, Domnul, vă sfințesc. 14 De aceea, să țineți Sabatul; este sfânt pentru voi. Oricine profanează acest lucru sfânt va fi pedepsit cu moartea. Oricine lucrează în Sabat nu va avea loc în poporul său; va fi nimicit. 15 Se poate lucra timp de șase zile, dar ziua a șaptea este Sabatul, o zi de odihnă sfântă [701] , dedicată Domnului. Oricine lucrează în Sabat va fi pedepsit cu moartea. 16 Copiii lui Israel să țină Sabatul și să-l celebreze din generație în generație, ca semn al legământului lor veșnic cu Mine . 17 Sabatul va fi un semn al legământului dintre Mine și copiii lui Israel pentru totdeauna. Căci Eu, Domnul, am făcut cerurile și pământul în șase zile, dar în ziua a șaptea n-am făcut nimic [702] a, și, cum ați spune voi , m-am odihnit [703] b .”

18 Și când Domnul a terminat de vorbit cu Moise pe Muntele Sinai, El i-a dat cele două table cu Mărturia voinței Sale , table de piatră pe care acea Mărturie fusese scrisă de degetul Său divin.

32 Când poporul a văzut că Moise nu era cu ei, că nu coborâse de pe munte, s-a înfricoșat și a fost dezamăgit . [704] S-au adunat în jurul lui Aaron și i-au zis: „Destul cu așteptarea! Fă-ne un dumnezeu [705] care să meargă în mod vizibil înaintea noastră și să ne conducă ! Nu știm ce s-a întâmplat cu acest om, Moise, care ne-a scos din Egipt!” 2 Aaron le-a satisfăcut dorința, zicând: „Ei bine, strângeți toți cerceii de aur pe care îi poartă soțiile, fiii și fiicele voastre și aduceți-i la mine.” 3 Și poporul a făcut exact așa: și-a adunat toți cerceii de aur și i -a adus lui Aaron. 4 Aaron a luat tot ce i s-a dat și a început imediat să topească aurul. Așa că a făcut un vițel, acoperind cu aur o icoană sculptată din lemn a acestuia . [706] Poporul a strigat de bucurie : „Acesta este dumnezeul tău, Israele! Acesta este cel care te-a scos din Egipt!” 5 Când a văzut Aaron lucrul acesta, a zidit un altar înaintea taurului și a strigat tuturor: „Mâine este o sărbătoare în cinstea Domnului!”

6 A doua zi, trezindu-se dis-de-dimineață, ei, așa cum era obiceiul , au adus unele animale ca jertfă, arse întregi, iar altele ca jertfă de mulțumire [707] a . După aceea au organizat un ospăț festiv: au mâncat și au băut, apoi, conform obiceiului păgân , s-au dedat desfrâului [708] b .

7 Domnul i-a zis lui Moise: „Întoarce-te repede, căci poporul tău, pe care l-ai scos din Egipt, s-a stricat. 8 Cât de repede s-au abătut de la calea pe care le-am poruncit să urmeze! Și-au făcut un idol , un vițel turnat, și au început să se închine lui, să-i aducă jertfe și să zică: «Israele, acesta este dumnezeul tău! Acesta este cel ce te-a scos din Egipt!»” 9 Domnul a adăugat: „Am văzut pe poporul acesta și cât de încăpățânat este. 10 De aceea, părăsește-Mă acum, ca să trimit asupra lor focul mâniei Mele, aprins din răutatea lor , și-i voi nimici. Dar din tine voi face un neam mare.”

11 Moise s-a rugat Domnului Dumnezeului său: „Doamne, pentru ce Te mânii atât de tare împotriva acestui popor, pe care l-ai scos din Egipt cu mare putere și cu puterea mâinii Tale? 12 De ce le dai egiptenilor prilej să ne bată joc, zicând: «I-a dus cu răutate, ca să-i nimicească în munți și să-i șteargă de pe fața pământului»? Preface-Ți mânia în îndurare și nu pedepsi poporul Tău cu nenorocire! 13 Adu-Ți aminte de Avraam, Isaac și Israel , robii Tăi, cărora le-ai jurat pe Tine Însuți: «Îți voi face sămânța mare, ca stelele cerului!»” Adu-Ți aminte de promisiunea ta , zicând: «Toată țara aceasta, pe care ți-am promis-o, o voi da urmașilor tăi și o vor stăpâni pe vecie.» 14 Domnul a avut îndurare și S-a căit de nenorocirea pe care hotărâse să o aducă peste poporul Său.

15 Moise a pornit la drumul său de întoarcere. A coborât de pe munte ținând în mână cele două table ale Legii [710] . Pe table era scris pe ambele părți, atât pe față, cât și pe spate. 16 Tablele erau lucrarea mâinilor lui Dumnezeu , iar scrierea de pe ele era scrierea lui Dumnezeu.

17 Atunci Isus, când l-a întâmpinat pe Moise pe când acesta cobora de pe munte , a auzit zarva și strigătele poporului, și a zis el: „Zgomot de luptă în tabără”, a zis el.

18 „Nu”, i-a răspuns Moise, „

acesta nu este strigătul învingătorilor

și nu lamentarea celor învinși.

Aud sunete de cântece!

19 Și iată, când s-a apropiat Moise de tabără, a văzut vițelul și dansul sălbatic . S-a mâniat atât de tare încât a zdrobit tablele de piatră pe stânci și le-a aruncat pe munte. 20 A luat vițelul pe care îl făcuseră și l-a ars în foc, iar ce a mai rămas l-a zdrobit și l-a măcinat până s-a făcut praf. Moise a turnat praful în apă și a dat-o să bea pe toți israeliții. 21 Apoi l-a întrebat pe Aaron: „Ce au făcut poporul acesta ca să te necăjească, de i-ai adus într-un păcat atât de grav?” 22 „Nu te mânia, domnul meu”, a răspuns Aaron. „Tu cunoști poporul acesta; este neascultător și îndelungat spre rău. 23 M-au silit și au zis:

«Fă-ne un dumnezeu care să ne conducă!» 24 Și m-au silit să ne fac un dumnezeu care să ne conducă. Căci nu știm ce s-a întâmplat cu acest Moise, omul care ne-a scos din Egipt.” 24 Atunci le-am zis: „Cine are aur, să-l ia de la voi!” Mi-au dat aurul și l-am aruncat în foc. Și a ieșit vițelul acesta.”

25 Moise a văzut că poporul căzuse într-o desfrâuare nestăpânită (Aaron dăduse frâu liber acestui lucru, spre batjocura dușmanilor lor). 26 Atunci Moise s-a oprit la intrarea în tabără și a strigat: „Cine este de partea Domnului, să vină la mine!” Și toți fiii lui Levi s-au adunat în jurul lui. 27 Moise le-a zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Luați-vă săbiile și treceți prin toată tabăra, de la un capăt la altul, înainte și înapoi ; ucideți pe orice răzvrătit , oricine ar fi el, fie fratele vostru, fie prietenul vostru, fie vecinul vostru [711] ». 28 Și fiii lui Levi au făcut așa cum a poruncit Moise. Până la trei mii de oameni din Israel au murit în ziua aceea. 29 Totul a fost conform cuvântului lui Moise: „Astăzi, ori de câte ori cineva dintre voi se va duce împotriva fiului său sau a fratelui său, dedicați-vă [712] slujbei Domnului și El să vă binecuvânteze!”

30 A doua zi, Moise a zis întregului popor: „Ați săvârșit un păcat mare. Mă voi întoarce la Domnul și poate vă voi aduce din nou legătura cu El, care a fost ruptă prin păcatul pe care l-ați săvârșit . ” 31 Apoi Moise s-a întors la Domnul și a strigat către El: „Vai, poporul acesta a păcătuit foarte mult: și-au făcut un dumnezeu de aur și au început să se închine Lui! 32 De le -ai ierta păcatul de data aceasta! Dar dacă nu, atunci Te rog, șterge-mi numele din cartea Ta, din cartea pe care ai scris-o despre cei ce vor trăi .” 33 Dar Domnul i-a răspuns: „Oricine a păcătuit împotriva Mea, îl voi șterge din cartea Mea. 34 Acum, du-te și condu poporul acesta acolo unde ți-am arătat și amintește-ți că Îngerul Meu va merge întotdeauna înaintea ta. Dar Eu voi pedepsi pe cei ce au păcătuit când va veni ziua pedepsei Mele.” 35 (Domnul i-a pedepsit pe israeliți pentru vițelul pe care îl făcuseră, pe care îl turnase Aaron pentru ei.)

33 „ Acum, Domnul i-a zis lui Moise, ridică tabăra și du-te, tu și tot poporul pe care l-ai scos din Egipt, în țara pe care am jurat-o lui Avraam, Isaac și Iacov, zicând: «Seminței tale o voi da!» 2 Voi trimite un înger înaintea ta și voi izgoni pe canaaniți, pe amoriți, pe hetiți, pe periziți, pe heviți și pe iebusiți. 3 Vei ajunge într-o țară în care curge lapte și miere, dar Eu Însumi nu voi merge cu tine, ca nu cumva prezența Mea în mijlocul tău să te facă să pieri în călătoria aceasta, [715] căci ești un popor încăpățânat.” 4 Poporul s-a întristat când a auzit această sentință aspră și nimeni nu a îndrăznit să-și pună bijuteriile sau hainele de sărbătoare .

5 Domnul i-a zis lui Moise: „Vorbește-le copiilor lui Israel: «Dacă voi merge cu ei, chiar și pentru puțin timp, s-ar putea să-i nimicesc din cauza încăpățânării lor. Să-și scoată podoabele, și Eu voi hotărî ce să fac cu ele.»” 6 (Așadar, copiii lui Israel și-au scos podoabele la muntele Horeb și nu le vor mai purta niciodată .)

7 Înainte de a fi zidit Sanctuarul , Moise obișnuia să întindă un cort afară din tabără, pe care l-a numit Cortul Întâlnirii [716] . Atunci, oricine dorea să afle de la Domnul, putea ieși afară din tabără la acest cort. 8 Ori de câte ori Moise intra la cort, toți israeliții se ridicau și ieșeau din locuințele lor și-l priveau până când intra în cort. 9 Ori de câte ori

Moise intra în cort, stâlpul de nor se cobora și se oprea la intrarea cortului, iar Domnul vorbea cu Moise. 10 Ori de câte ori poporul vedea stâlpul care stătea la intrarea cortului lui Moise, se ridicau din locurile lor și cădeau cu fața la pământ de frică în fața locuințelor lor. 11 În vremea aceea, Domnul vorbea cu Moise [717] cum vorbește un om cu prietenul său. Apoi Moise se întorcea în tabără, iar Domnul îi vorbea

12 Atunci Moise i-a zis Domnului: „Iată, Tu îmi spui: «Condu acest popor», dar nu mi-ai dezvăluit pe cine vei trimite cu mine, deși mi-ai spus: «Te-am ales [718] și ai căpătat favoare înaintea mea». 13 Dar dacă Îmi găsești cu adevărat plăcere, te rog să-Ți arăți scopurile și să mă ajuți să Te înțeleg, ca să pot continua să-Ți fiu plăcut, Doamne. Și te rog să-Ți amintești că acești oameni sunt poporul Tău.” 14 Domnul i-a răspuns: „Dar dacă semnele limpezi ale iubirii Mele te însoțesc [719] până la capăt , vei avea pace?” 15 „Dacă aceste semne limpezi ale grijii și iubirii Tale [720] nu sunt cu noi ”, a răspuns Moise cu îngrijorare , „atunci nu ne îndepărta de aici. 16 Altfel cum vom ști, eu și poporul Tău, că am căpătat favoare înaintea Ta? Nu vei merge Tu cu noi? Aceasta ne va deosebi de toate popoarele de pe pământ?” 17 Domnul i-a zis lui Moise: „Voi face ce-mi spui, căci ai căpătat favoare înaintea Mea și te-am ales.”

18 Moise a zis: „Fă-mi să văd slava Ta!” 19 Domnul a răspuns: „O voi face cu siguranță. Îți voi face cunoscută bunătatea Mea atotputernică și îți voi vesti astfel ce înseamnă Numele Domnului : Voi avea milă de cine vreau să am milă și voi avea milă de cine vreau să am milă. 20 Dar tu nu vei putea vedea fața Mea, căci cine M-a văzut nu poate trăi.” 21 Domnul a zis: „Iată, este lângă Mine un loc unde poți sta pe stâncă. 22 De îndată ce se va arăta lumina strălucitoare a slavei Mele, te voi ascunde în crăpătura acestei stânci și te voi ocroti cu mâna Mea până voi trece. 23 Când Îmi voi retrage mâna, te vei uita la mine din spate, dar fața Mea nu-Mi vei vedea.

34 Domnul i-a poruncit lui Moise: „Taie două table de piatră ca primele și voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi, pe care le-ai spart. 2 Pregătește-te pentru dimineață, ca să te sui pe Muntele Sinai și să stai înaintea Mea pe vârful lui. 3 Nimeni să nu te însoțească, nimeni să nu se găsească pe tot muntele acela și nicio vită să nu pască la poalele muntelui acela.” 4 Moise a tăiat două table de piatră ca primele, așa cum îi poruncise Domnul. Și, în zori, s-a suit pe Muntele Sinai cu ele în mâini. 5 Domnul S-a pogorât pe munte într-un nor și Moise a stat acolo înaintea Lui și a vestit Numele Lui : „DOMNUL” .

6 Când a trecut pe lângă Moise, El a zis: „Doamne, Doamne Dumnezeule, plin de îndurare, Dumnezeu îndurător, încet la mânie , [722] neschimbător și credincios în iubire, 7 care Îți arată iubirea neschimbătoare de-a lungul miilor de generații și iartă nelegiuirea, răzvrătirea și păcatul, dar nu Te dai în lături de la pedepsirea celor vinovați; El cerșetor ia asupra copiilor și nepoților păcatele pe care părinții le trec asupra lor până la a treia și a patra generație [723] care continuă să- L respingă .” 8 Moise a căzut imediat cu fața la pământ și s-a închinat lui Dumnezeu 9 și a zis: „Fiindcă am căpătat astăzi har înaintea Ta, [724] Te rog să mergi Tu însuți cu noi. Chiar dacă acest popor este încăpățânat, iartă-ne nelegiuirea și păcatul nostru și primește-ne ca ai Tăi!”

10 Domnul a răspuns: „Iată! Voi face cu tine un legământ nou. Voi face minuni, cum n-au mai fost făcute niciodată pe tot pământul sau la vreun alt popor. Toți copiii lui Israel și toți cei din jurul tău vor vedea și se vor teme de ceea ce Eu, Domnul, fac pentru voi. 11 Fiecare dintre voi să păzească ce-i poruncesc astăzi . [726] Dar voi izgoni pe toți cei ce stau în calea ta: amoriții, canaaniții, hetiții, periziții, heviții și iebusiții. 12 Dar să nu faci niciun legământ cu locuitorii țării în care intri, ca să nu-ți devină o cursă. 13 Să le dărâmi altarele, să le spargi pietrele sfinte și să le tai dumbrăvile Așerei . [727] 14 Să nu te închini la niciun alt dumnezeu, căci Eu, Domnul, sunt un Dumnezeu care nu tolerează necredința în iubire și nu tolerează trădarea. 15 De aceea, să nu intri în nicio lege .” alianță cu locuitorii țării, ca nu cumva, atunci când vor comite adulter, închinându-se zeilor lor și aducând jertfe lor, să te invite cineva să te alături și să fii obligat să mănânci din jertfele lor; 16 ca nu cumva să iei fiicele lor de soții pentru fiii tăi și ca ele să comită adulter, închinându-se zeilor lor și să-i ducă și pe fiii tăi la idolatrie.

17 Să nu-ți faci dumnezei turnați.

18 Ține -ți promisiunea făcută mie dinainte : sărbătorește Sărbătoarea Azimelor, mâncând azime timp de șapte zile, rânduite pentru aceasta în luna Abib, așa cum ți-am poruncit, căci în luna Abib ai ieșit din Egipt.

19 Întâiul născut al oricărei mame este al Meu; așa și toate vitele tale, cirezile și turmele tale: întâii născuți de parte bărbătească sunt ai Mei. 20 Poți răscumpăra orice întâi născut de măgar dând un miel în locul lui; dar dacă nu-l răscumperi, să-l junghii . [729] Și să-Mi aduci drept răscumpărare pentru toți întâii tăi născuți ai tăi. Nimeni să nu vină să Mi se închine cu mâinile goale.

21 Șase zile să lucrezi, dar în ziua a șaptea să te odihnești ; [730] să te oprești de la muncă, chiar și în timpul aratului și al secerișului.

22 Să sărbătorești Săptămânile, când începi să seceri primele spice coapte de grâu, precum și Sărbătoarea Recoltei Grâului, la sfârșitul sezonului [731] de muncă a câmpului.

23 De trei ori pe an, toți bărbații se vor înfățișa înaintea Domnului Dumnezeului, Dumnezeului Suveran al lui Israel. 24 Căci, după ce voi fi izgonit neamurile ca să vă fac loc și vă voi fi lărgit hotarele, nimeni nu va mai îndrăzni să se năpustească asupra țării voastre când veți ieși din casa voastră ca să vă înfățișați înaintea Domnului Dumnezeului vostru de trei ori pe an .

25 Să nu amestecați pâine dospită cu sângele jertfei aduse Mie. [733] Și să nu lăsați jertfa de Paște până dimineața.

26 Cele mai bune roade din pământul tău, cele dintâi recolte ale recoltei tale, să le aduci în Casa Domnului Dumnezeului tău.

Și nu fierbeți iedul în laptele mamei sale [734] .

27 Domnul i-a zis lui Moise: „Scrie aceste cuvinte, căci acestea sunt cuvintele legământului pe care îl închei cu tine și cu Israel.”

28 Moise a rămas în comuniune cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți - în acest timp n-a mâncat pâine și n-a băut apă. Acolo, pe munte, Domnul a scris din nou pe table cuvintele Legământului, Cele Zece Porunci [735] ale Sale.

29 Moise se cobora de pe Muntele Sinai, purtând în mâini cele două table ale Legii . Nu știa că fața lui strălucea după ce vorbise cu Domnul. 30 Aaron și toți israeliții au văzut lucrul acesta și s-au temut să se apropie de el. 31 Moise i-a chemat, iar Aaron și toți conducătorii poporului au venit la el. Moise le-a vorbit. 32 Apoi, ceilalți israeliți au venit la ei și Moise i-a chemat să-și asume responsabilitatea de a împlini tot ce - i spusese Domnul pe Muntele Sinai. 33 (Și imediat ce Moise a terminat de le spus poruncile Domnului, și-a acoperit fața cu un văl. 34 Și când Se înfățișa înaintea Domnului ca să vorbească cu El, își scotea vălul până ieșea din Cortul Întâlnirii; și când se întorcea la copiii lui Israel, le spunea tot ce i se poruncise încă să li-l spună. 35 Și au văzut raze de lumină ieșind din fața lui Moise; și după ce rostea cuvintele Domnului, și-a acoperit din nou fața până s-a întâlnit din nou cu Domnul în Cortul Întâlnirii.)

35 Moise a chemat imediat întreaga adunare a lui Israel și a strigat: „Iată poruncile pe care vi le-a dat Domnul: 2 «Șase zile veți putea lucra, dar ziua a șaptea să fie sfântă pentru voi, Sabatul, o zi de odihnă sfântă [738] , închinată Domnului. Oricine va lucra în ziua aceea va fi pedepsit cu moartea. 3 Nici măcar să nu aprindeți foc în ziua Sabatului în niciuna dintre locuințele voastre.»”

4 Apoi Moise a continuat să se adreseze întregii adunări a lui Israel, zicând: „Iată o altă poruncă pe care v-a dat-o Domnul: 5 „Din ceea ce aveți, puneți deoparte contribuția voastră pentru Domnul. Fiecare persoană care se oferă de bunăvoie să aducă Domnului aur, argint, aramă, 6 fire albastre, purpurii și stacojii, in, păr de capră, 7 piei de berbec roșii și piei fine [739] ; lemn de salcâm poate fi adus; 8 ulei pentru candelă, mirodenii aromate pentru untdelemnul de ungere și tămâie aromată; 9 pietre de onix și alte pietre prețioase, pentru a fi așezate în monturi potrivite pe efod sau pe pieptar. 10 Și toți lucrătorii iscusiți dintre voi să se adune și să facă tot ce a poruncit Domnul: 11 Ei să facă tabernacolul, învelitoarea cortului lui și învelitoarea lui tare și să facă toate cârligele și scândurile tabernacolului, toți stâlpii și stâlpii cu bazele lor, 12 chivotul și stâlpii lui, învelitoarea de aur a ispășirii și perdeaua de învelitoare, 13 masa cu stâlpii ei și toate uneltele ei, masa pe care se va pune pâinea.” „să le pui înaintea Domnului . 14 Să facă sfeșnicul pentru lumină, candelele lui și uneltele pentru candele; și să nu uite untdelemnul pentru candele. 15 Să facă altarul tămâiei mirositoare și drugii lui; „Să pregătească apoi untdelemnul de ungere și tămâia mirositoare pentru Sfântul Loc și perdeaua care va acoperi intrarea tabernacolului, 16 altarul arderilor de tot cu grătarul lui de aramă, drugii lui și toate uneltele lui, vasul de spălat și suportul lui. 17 Curtea tabernacolului să fie împrejmuită cu draperii pe stâlpi cu temelii și o perdea care va acoperi intrarea curții. 18 Pe lângă toate acestea, să mai pui țărușii pentru tabernacol și pentru curte și frânghiile lor. 19 Să faci și veșminte lucrate manual și pentru slujba în Sfântul Loc, veșminte diferite de

veșmintele obișnuite , pentru preotul Aaron și pentru fiii lui , ca să le poarte când slujesc în preoție.”

20 După ce israeliții [744] l-au auzit pe Moise, s-au întors acasă . 21 Apoi, toți cei a căror inimă i-a mișcat, al căror duh s-a aprins să asculte de cuvintele lui , au venit cu darurile lor Domnului, cu tot ce le trebuia pentru lucrarea Cortului Întâlnirii, pentru slujba lui și pentru veșmintele sfinte. 22 Au venit atât bărbați , cât și femei. Toți cei a căror inimă i-a mișcat au adus tot felul de bijuterii de aur: brățări [745] , cercei , inele și pandantive; fiecare și-a adus aurul ca dar special dedicat Domnului . 23 Fiecare a adus ce avea: fire albastre, purpurii sau stacojii, in fin, păr de capră, piei de berbec roșii sau piei fine. 24 Și toți cei care au putut oferi argint sau aramă l-au adus ca dar Domnului. Și toți cei care au avut lemn de salcâm potrivit pentru lucrarea sfântă l-au adus. 25 Fiecare femeie iscusită la tors a început lucrul și a adus fire albastre, purpurii și cărămizii și in fin, 26 iar cele care erau binevoitoare și iscusite au tors păr de capră. 27 Căpeteniile semințiilor și ale familiilor au adus pietre prețioase și pietre prețioase, ca să fie puse în monturi potrivite pe efod și pe pieptar. 28 S-a făcut și provizii pentru mirodenii, pentru candelă, pentru untdelemnul de ungere și pentru tămâia parfumată. 29 Toți israeliții, bărbați și femei, care au simțit că vor să aducă ceva pentru lucrarea despre care le vorbise Domnul prin Moise, au făcut-o de bunăvoie.

30 Atunci Moise le-a zis israeliților: „Să știți că Domnul l-a ales pe Bețalel , fiul lui Urie, nepotul lui Hur, din semința lui Iuda, pentru această lucrare specială . 31 Domnul l-a umplut cu Duhul lui Dumnezeu și i-a dat o mare pricepere [748] și pricepere și cunoștințe în tot felul de meșteșuguri, 32 ca să poată concepe lucrări de artă și să lucreze în aur, argint și aramă, 33 să taie pietre prețioase și să le pună în monturi, să sculpteze lemn, adică să facă tot felul de meșteșuguri. 34 Domnul i-a dat lui Bețalel un alt dar mare , capacitatea de a-l învăța pe alții și i -a dat și pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din semința lui Dan. 35 Amândurora le-a dat pricepere în tot felul de lucrări: atât gravorului în metal [749] , cât și modelatorului, și broderii iscusite , iscusite în mânuirea firului albastru, purpuriu și stacojiu și a inului fin, precum și țesătorului. Ei sunt meșteri iscusiți în orice lucrare artistică și în executarea modelelor complexe .”

36 Atunci Moise a zis: „Acum, Bețaleel și Oholiab să se apuce de lucru, împreună cu toți lucrătorii iscusiți cărora Domnul le-a dat multă pricepere și pricepere, ca să facă toată lucrarea necesară pentru a zidi Locul Sfânt, așa cum a poruncit Domnul.” 2 Așadar, Moise i-a chemat pe Bețaleel și pe Oholiab, precum și pe lucrătorii iscusiți cărora Domnul le dăduse înțelepciune și a căror inimă era mișcată să se apuce de lucru și să o facă. 3 Și le-a dat toate darurile pe care copiii lui Israel le aduseseră pentru a zidi Locul Sfânt. În fiecare dimineață, tot mai multe daruri soseau. 4 Când lucrarea devenea dificilă , lucrătorii iscusiți care lucrau pentru Locul Sfânt și-au părăsit unul câte unul sarcinile date și s-au dus 5 și i-au spus lui Moise: „Poporul aduce mai mult decât este nevoie pentru a face tot ce a poruncit Domnul.” 6 Deci Moise a dat poruncă și s-a vestit în tabără ca nimeni, bărbat sau femeie, să nu pregătească sau să aducă daruri noi pentru Locul Sfânt. Abia atunci poporul a încetat să-și aducă darurile. 7 S-a strâns mai mult decât suficient pentru a face toată lucrarea.

8 Toți meșterii iscusiți care se apucaseră de lucru au făcut pentru Cort zece covoare din in subțire și din fire albastre, purpurii și cărămizii. Pe ele, sub îndrumarea lui Bețaleel, au țesut heruvimi cu măiestrie. 9 Fiecare covor avea douăzeci și opt de coți lungime și patru coți lățime ; toate covoarele erau de aceeași mărime. 10 Au cusut cinci dintre ele împreună și au cusut la fel și pe celelalte cinci. 11 Au făcut cheițe albastre de-a lungul marginii exterioare a primei bucăți pe care au cusut-o împreună și la fel au făcut și pe cealaltă bucată, de-a lungul marginii exterioare a ei. 12 Erau cincizeci de cheițe pe marginea exterioară a fiecărei bucăți pe care au cusut-o împreună, iar cheițele erau una față în față cu cealaltă. 13 Au făcut și cincizeci de cârlige de aur, cu care au legat cele două bucăți ale pânzei cusute, astfel încât Cortul să fie un întreg.

14 După aceea au țesut alte unsprezece covoare din păr de capră, care intrau în învelitoarea cortului, sub care se afla tabernacolul. 15 Toate covoarele erau de aceeași mărime, fiecare având o lungime de treizeci de coți și o lățime de patru coți. 16 Au cusut cinci dintre ele împreună și au cusut celelalte șase covoare împreună. 17 Au făcut pentru ele cheremule: cincizeci pe marginea ultimei covoare, în prima parte a covorului, și cincizeci pe marginea de îmbinare, în cealaltă parte. 18 Au făcut cincizeci de cârlige de aramă, pentru a uni cele două părți ale învelitoarei cortului, ca să formeze o singură covoraș. 19 Au făcut, de asemenea, pentru tabernacol și pentru învelitoarea lui o învelitoare din piei roșii de berbec și, deasupra, o altă învelitoare din piei fine.

20 La vremea potrivită, au făcut scândurile tabernacolului, scândurile de susținere din lemn de salcâm, 21 lungi de zece coți și late de un cot și jumătate. 22 Fiecare scândură avea câte două cepuri, sau cepuri, așezate una față în față cu cealaltă. Toate scândurile tabernacolului erau așa. 23 Pentru latura de miazăzi a tabernacolului au făcut douăzeci de scânduri 24 și patruzeci de baze de argint pentru ele: câte două baze pentru fiecare scândură, pentru fiecare cep; și câte două baze pentru fiecare cep sub fiecare scândură dincolo de aceasta. 25 Și pentru cealaltă latură a tabernacolului, spre miazănoapte, au făcut douăzeci de scânduri 26 și patruzeci de baze de argint pentru ele, câte două baze pentru fiecare scândură. 27 Pentru partea din spate a tabernacolului, spre apus, au făcut șase scânduri 28 și două scânduri de colț pe lângă acestea au fost făcute pentru același perete al tabernacolului. 29 Erau duble de jos în sus și îmbinate într-un singur inel . Aceste scânduri erau la fel la ambele colțuri. 30 În total, opt scânduri au fost așezate pe partea din spate a cortului și șaisprezece picioare de argint pentru ele, câte două picioare pentru fiecare scândură. 31 Pentru a lega scândurile, au făcut cinci stâlpi de lemn pentru o latură a Cortului, 32 și cinci pentru cealaltă latură; și alți cinci stâlpi au fost pregătiți pentru latura din spate, spre apus, a Cortului. 33 Au făcut și un stâlp din mijloc, care trebuia să treacă de-a lungul mijlocului scândurilor, legându-le de la un capăt al Cortului la celălalt. 34 Au acoperit scândurile cu aur și au făcut inele de aur, socluri pentru stâlpi, și stâlpii au fost acoperiți cu aur.

35 Au țesut o perdea albastră, purpurie, stacojie și in subțire și au țesut pe ea heruvimi cu măiestrie. 36 Și patru stâlpi ai ei erau făcuți din lemn de salcâm și acoperiți cu aur; și cele patru baze ale lor erau din argint turnat, iar cârligele stâlpilor erau de aur.

37 Au făcut și o perdea din in subțire, din fire albastre, purpurii și stacojii, pe toate culorile, ca să acopere intrarea tabernacolului. 38 Și pentru perdea, cinci stâlpi cu cârlige prinse de ei (acești stâlpi și inelele lor erau acoperite cu aur deasupra); și cele cinci baze ale lor erau turnate din bronz.

37 Bețalel a făcut un chivot din lemn de salcâm; lung de doi coți și jumătate, lat de un cot și jumătate și înălțime de un cot și jumătate. 2 L-a acoperit cu aur curat, pe dinăuntru și pe dinafară, și i-a făcut o bordură de aur turnat împrejur. 3 Apoi, el și oamenii lui au turnat pentru chivot patru inele de aur și le-au pus în cele patru colțuri de jos ale lui: două inele pe o parte și două inele pe cealaltă. 4 A făcut și drugi pentru chivot din lemn de salcâm și i-a acoperit cu aur. 5 Prăjitorii au pus în inelele de ambele părți ale chivotului, ca să-l poată duce. 6 Partea de sus a chivotului , capacul ispășirii, a turnat-o din aur curat, lungă cât chivotul, de doi coți și jumătate și lată de un cot și jumătate. 7 A făcut și doi heruvimi cu aur gofrat, așezându-i la ambele capete ale vălului de aur, 8 câte unul de fiecare parte, în așa fel încât să nu se despartă de vălul de aur, ci să fie una cu el. 9 Heruvimii își întindeau aripile peste el și îl umbreau cu aripile lor, stăteau unul față în față cu celălalt, cu fețele lor plecate îndreptate spre acest văl de aur al reconcilierii.

10 Bețalel a făcut și masa pentru pâinea care se punea înaintea Domnului; a făcut-o tot din lemn de salcâm. Masa era lungă de doi coți, lată de un cot și înaltă de un cot și jumătate. 11 Au acoperit-o cu aur curat și au făcut de o parte și de alta a mesei câte o bordură de aur turnat , ca o podoabă . 12 Au făcut și o bordură împrejurul mesei, lată de o palmă, și pe marginea ei o bordură de aur turnat. 13 Au turnat și patru inele de aur pentru masă și le-au prins lângă cele patru picioare ale mesei, 14 așezate sub bordură; acestea erau socluri pentru drugi, ca să se poată duce masa. 15 Au făcut și drugii din lemn de salcâm și i-au acoperit cu aur, căci erau de folos la ducerea mesei. 16 Au făcut și vasele care trebuiau să stea pe masă: farfurii, căciuli, ulcioare și pahare (pentru jertfe de băutură) - toate din aur curat.

17 Bețalel a făcut un sfeșnic special din aur curat, tot bătut. Baza lui, tulpina lui, ramurile lui, cupele lui și petalele lor, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru, erau toate una. 18 Din tulpina lui ieșeau șase ramuri , câte trei ramuri de fiecare parte. 19 Pe fiecare dintre aceste ramuri erau câte trei cupe, ca o floare de migdal deschisă , cu petale pe dinafară și pe dinăuntru, pe toate cele șase ramuri, ieșind dintr-o singură tulpină. 20 Pe sfeșnic, pe tulpina lui, erau alte patru cupe, ca o floare de migdal, cu petale mari și bombate pe dinafară și mici pe dinăuntru. 21 Cupele erau pe tulpină sub toate cele șase ramuri care ieșeau din el, câte o cupă sub fiecare pereche de ramuri. 22 Așadar, totul, atât cupele, cât și ramurile, formau o singură bucată cu sfeșnicul și totul era din aur curat, bătut cu ciocanul. 23 Bețaleel și slujitorii lui au făcut și șapte candele pentru sfeșnic, mucătoare și fărașe, toate din aur curat. 24 Un talant întreg [755] de aur curat au folosit pentru a face sfeșnicul și toate uneltele lui .

25 Bețalel a făcut altarul tămâiei mirositoare din lemn de salcâm, de un cot pe o parte și un cot pe cealaltă; l-a făcut pătrat și înalt de doi coți; coarnele altarului erau o singură bucată cu el. 26 A acoperit tot altarul cu aur curat, partea de sus a altarului, laturile lui și coarnele menționate, și a făcut de jur împrejur toată marginea de sus a altarului o bordură

de aur turnată , lucrată în aur. 27 Sub acesta, sub bordură, de ambele părți ale altarului, a făcut două inele de aur, ca să bage în ele drugii, ca să ducă altarul. 28 A făcut drugii din salcâm și le-a acoperit cu aur. 29 A pregătit untdelemnul sfânt pentru ungere și o tămâie aromată specială, curată, cum se face de miroase aromă, făcută de miroase aromă.

38 Bețalel a făcut altarul arderilor de tot din lemn de salcâm, pătrat, cu cinci coți de o parte și trei coți înălțime. 2 A făcut coarne în cele patru colțuri ale lui, unul lângă altar, și l-a acoperit totul cu aramă. 3 A făcut și tot ce era necesar pentru slujba altarului: lighene pentru cenușă și grăsimea care se scurgea pe cenușă , linguriță, cupe pentru stropire, furculițe pentru carne și vase pentru cărbuni. A turnat toate uneltele altarului de aramă. 4 A făcut și un grătar de aramă pentru altar, ca o plasă, și l-a prins înăuntru, sub pervazul care împrejmuia altarului, până la jumătatea înălțimii lui. 5 A turnat patru inele și le-a pus în cele patru colțuri ale grătarului de aramă, ca socluri pentru drugi, 6 pe care i-a făcut din lemn de salcâm și i-a acoperit cu aramă. 7 Și-a băgat drugii în inelele de ambele părți ale altarului, ca să poată fi purtat. Altarul era făcut din scânduri și era gol.

8 Bețalel a făcut vasul pentru spălat, în formă de lighean mare, și suportul lui, din oglinzile de aramă pe care le foloseau mai înainte femeile care slujeau [756] la intrarea în Cortul Întâlnirii.

9 A făcut și tot împrejmuitorul curții. Latura de miazăzi a curții era lungă de o sută de coți, iar perdelele ei erau țesute din in fin. 10 Și pentru ei au fost făcute douăzeci de stâlpi cu baze de aramă; cârligele stâlpilor și inelele care îi legau erau de argint. 11 Și partea de miazăzi avea o lungime de o sută de coți, și pentru ea au fost făcute perdele la fel, cu douăzeci de stâlpi cu bazele lor de aramă, iar cârligele și inelele de argint. 12 Latura de apus a curții era lungă de cincizeci de coți, și pentru ea au fost făcute perdele și stâlpi, din care erau zece, cu bazele lor zece; cârligele stâlpilor și inelele de pe ei erau de argint. 13 Latura din față, sau cea de est, avea cincizeci de coți lungime, și la mijloc era intrarea în curte . 14 Și pentru aceasta au fost făcute perdele cu trei stâlpi și trei baze sub ei, ca să acopere o distanță de cincisprezece coți, de la intrarea de o parte până la colțul curții, 15 și tot așa perdele cu trei stâlpi și trei baze sub ei pentru cealaltă parte de la intrare, unde erau și cincisprezece coți până la colțul curții. 16 Toate perdelele de jur împrejurul curții erau din in subțire. 17 Bazele stâlpilor erau de aramă, cârligele și inelele lor de argint; vârful fiecăruia era acoperit cu argint, și toți stâlpii curții erau legați între ei cu drugi de argint . 18 Draperia porții curții era țesută din in subțire, brodată cu măiestrie, cu fir albastru, purpuriu și stacojiu . Lungimea draperiei era de douăzeci de coți, iar înălțimea era de cinci coți, ca perdelele gardului curții. 19 Pentru perdea au făcut patru stâlpi și patru baze de aramă; cârligele și inelele stâlpilor erau de argint, iar vârful fiecăruia era acoperit cu argint. 20 Toți țărușii tabernacolului și ai curții lui erau de aramă.

21 Acesta este inventarul materialelor [759] necesare pentru Cortul Întâlnirii - Cortul în care se află Mărturia voinței Domnului - și acest inventar a fost făcut de leviți sub supravegherea lui Itamar, fiul preotului Aaron, la porunca lui Moise.

22 (Betaleel, fiul lui Urie, nepotul lui Hur, din seminția lui Iuda, a făcut tot ce-i poruncise Domnul lui Moise să facă. 23 Și Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan, fierar, modelator și brodeur iscusit , iscusit în albastru, purpuriu, stacojiu și in fin, îl ajuta.)

24 Tot aurul care a fost folosit pentru construirea Sanctuarului, aurul adus ca dar, a fost de douăzeci și nouă de talanți și șapte sute treizeci de șecheli (șechelii care erau folosiți în Sanctuar [760]). 25 Argintul care a ieșit din recensământul adunării a fost de o sută de talanți și o mie șapte sute șaptezeci și cinci de șecheli [761] (șecheli sfinți). 26 Aceasta însemna că de la toți cei care au venit la recensământ, de douăzeci de ani în sus (erau șase sute trei mii cinci sute cincizeci de ani), se primea o becă [762] de argint, adică o jumătate de șechel (șechel sfânt). 27 O sută de talanți de argint au fost folosiți pentru a turna temeliile stâlpilor Sanctuarului și ale stâlpilor perdelei sale - o sută de talanți pentru o sută de temelii, câte un talant pentru fiecare temelie. 28 O mie șapte sute șaptezeci și cinci de șecheli de argint au fost folosiți pentru cârligele stâlpilor și pentru inelele lor și pentru a acoperi vârfurile stâlpilor. 29 Oferta de aramă a fost de șaptezeci de talanți și două mii patru sute de șekeli . 30 Din aramă au făcut bazele stâlpilor de la intrarea cortului întâlnirii, altarul, zăbrelele lui și toate uneltele altarului. 31 Din aramă au turnat bazele stâlpilor întregii curți, bazele stâlpilor porții, toți țărușii tabernacolului și perdelele curții de jur împrejur.

39 Au țesut cu mare măiestrie veșminte din fire albastre, purpurii și stacojii, pentru slujba în sanctuar; au pregătit veșmintele sfinte pentru Aaron, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.

2 Betalel și lucrătorii lui au făcut efodul din in fin, aur și fire albastre, purpurii și stacojii. 3 A rulat aurul și l-a tăiat în fire, ca să-l țească cu fire albastre, purpurii și stacojii și cu in fin; lucrarea era minunată. 4 Au cusut umerarii pe partea de sus a efodului. 5 Brâul efodului, o parte din el, era lucrat cu măiestrie, din aur, fire albastre, purpurii și stacojii și in fin, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise. 6 Au pregătit și pietre prețioase de onix pentru veșmânt ; le-au pus în monturi de aur, lucrate cu măiestrie și au gravat pe ele, cum se gravează chipuri pe o pecete, numele fiilor lui Israel. 7 Betalel a pus aceste pietre pe umerarii efodului, ca să slujească de aducere aminte copiilor lui Israel, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.

8 A făcut și un pieptar [766] lucrat cu măiestrie, așa cum făcuse efodul, folosind în acest scop fire de aur, albastru, purpuriu și stacojiu și in fin. 9 Împăturit în două, era pătrat: lung de o palmă și lat de o palmă, dublat. 10 Pe acest pieptar erau așezate patru rânduri de pietre prețioase în această ordine: primul, un rubin, un topaz și un smarald - acesta era primul rând; 11 în al doilea rând, turcoaz, safir [767] a și diamant [768] b ; 12 în al treilea rând, iacint [769] , agat și ametist; 13 și în al patrulea rând, crisolit, onix și iaspis. Toate erau așezate în monturi de aur, lucrate cu măiestrie. 14 Erau doisprezece pietre, după numele fiilor lui Israel, și pe fiecare piatră era gravat, ca o pecete, numele uneia dintre cele douăsprezece seminții. 15 Au făcut pentru pieptarul lui Dumnezeu lănțișoare de aur curat, răsucite ca un șnur împletit. 16 Au făcut și două monturi de aur cu motive și două inele de aur; au prins inelele la cele două colțuri de sus ale pieptarului. 17 Au prins apoi două lănțișoare de aur la cele două inele de la colțurile de sus ale pieptarului. 18 Și

celelalte capete ale celor două lănțișoare le-au prins la cele două monturi, pe care le-au prins de umerarii efodului, pe partea din față. 19 Au făcut și două inele de aur și le-au prins la cele două colțuri de jos ale pieptarului, pe dinăuntru, pe partea care atinge efodul. 20 Au mai făcut două inele de aur; le-au prins la marginea de jos a umerarilor, pe partea din față, chiar la cusătura umerarilor, chiar deasupra brâului efodului. 21 Au prins pieptarul de inelele efodului și de inelele efodului, trecând un șnur albastru prin inelele lui și prin inelele efodului. Aceasta este porunca Domnului lui Moise.

22 Bețaleel și oamenii lui au țesut o haină albastră, ca să fie purtată sub efod. 23 La mijlocul hainei au tăiat o deschizătură pentru cap, iar marginea a fost bine cusută, ca să nu se rupă haina. 24 Pe toată tivul hainei au atârnat niște bile mici în formă de rodii, țesute din fire albastre, purpurii și stacojii. 25 Între rodii au cusut, de-a lungul tivului, niște clopoței de aur curat, unul după altul: 26 un clopoțel și o rodie, un clopoțel și o rodie și așa mai departe pe toată tivul hainei; acestea erau necesare pentru slujba Cortului, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.

27 Au țesut tunici de in fin pentru Aaron și fiii lui, 28 au făcut un turban de in și benzi de in pentru cap ; au cusut și acoperământul preotului din in fin răsucit. 29 Au făcut și un brâu din același in, împletit cu fire albastre, purpurii și cărămizii, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.

30 Au făcut o placă de aur curat, în formă de floare, o diademă sfântă, și au gravat pe ea, cum se gravează pe o pecete, cuvintele: „Sfințenie Domnului”. 31 Au pus de ea un șnur albastru, ca să lege diadema peste mitră. Aceasta a fost porunca Domnului lui Moise.

32 Astfel, toată lucrarea la Tabernacol, la Cortul Întâlnirii, a fost terminată. Copiii lui Israel au făcut întocmai cum poruncise Domnul lui Moise.

33 După ce s-a terminat lucrarea, au adus la Moise toate perdelele tabernacolului și învelitoarea lui , toate părțile și toate uneltele lui: cârligele, ramele, stâlpii, stâlpii și bazele lor. 34 Au adus și învelitoarea, una din piei de berbec vopsite în roșu și cealaltă din piele fină; perdeaua care acoperă Sfânta Sfintelor ; 35 chivotul cu tablele Legii , cu drugii lui și învelitoarea de aur a ispășirii; 36 au adus masa cu toate uneltele ei și pâinea care este pusă înaintea Domnului ; 37 sfeșnicul de aur curat cu candelele așezate pe el și celelalte unelte ale lui și untdelemnul pentru lumină; 38 I-au arătat lui Moise altarul de aur și untdelemnul ungerii; au adus, de asemenea, tămâie și perdeaua care acoperea intrarea cortului; 39 I-au arătat, de asemenea, altarul de aramă cu grătarul lui de aramă, drugii lui și toate celelalte unelte ale lui. N-au uitat să arate vasul cel mare pentru spălat și suportul lui, 40 precum și draperiile curții, stâlpii și suporturile lui, perdeaua de la poarta curții, frânghiile, țărușii și tot ce era făcut pentru slujba în Cortul Întâlnirii. 41 Au adus și veșmintele lucrate cu măiestrie, ca să poarte în Locul Sfânt: veșmintele sfinte ale preotului Aaron și veșmintele fiilor lui, care urmau să slujească în preoție. 42 Așa cum poruncise Domnul lui Moise, așa au făcut copiii lui Israel toate lucrurile.

43 Moise s-a uitat la tot ce era pregătit și a văzut că făcuseră întocmai cum poruncise Domnul. Și Moise i-a binecuvântat.

40 Domnul i-a zis lui Moise: 2 „În ziua întâi a lunii întâi, să pui Tabernacolul , Cortul Întâlnirii. 3 Să aduci chivotul cu tablele Legii și să-l ascunzi în spatele perdelei. 4 În prima odă a Tabernacolului să pui o masă și pe ea să aranjezi tot ce trebuie să fie acolo . Apoi să aduci sfeșnicul și să-i pui candelele pe el. 5 Să pui altarul de aur al tămâiei înaintea perdelei care acoperă chivotul cu tablele Legii și să acoperi intrarea Cortului cu cealaltă perdea. 6 Altarul arderilor de tot să fie înaintea intrării Cortului Întâlnirii. 7 Între Cort și altar să pui un vas de spălat și să-l umpli cu apă. 8 Să faci o curte împrejurul Locașului sfânt , cu stâlpi și perdele și să atârne perdeaua la porțile lui. 9 Să iei apoi untdelemnul ungerii și să ungi tabernacolul și tot ce este în el, sfințind amândouă „Locuința sfântă și toate uneltele lui va fi sfântă. 10 Să sfințești altarul arderilor de tot în același fel: cu același untdelemn să-l ungi, împreună cu toate uneltele altarului, și va fi preasfânt. 11 Vasul pentru spălare și suportul lui vor fi sfințite în același fel. 12 Să aduci apoi pe Aaron și pe fiii lui la intrarea cortului întâlnirii și să-i speli. 13 După ce vei face aceasta, să îmbraci pe Aaron cu veșmintele sfinte și, ungându-l cu untdelemn, să-l sfințești ca preot, ca să-Mi slujească. 14 Să aduci apoi pe fiii lui și să-i îmbraci cu tunicile care li s-au pregătit . 15 Să-i ungi cu aceeași ungere cu care ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi slujească ca preoți. Prin ungerea aceasta vor primi preoția pe vecie, din generație în generație.”

16 Moise a făcut tot ce-i poruncise Domnul. 17 În prima lună a celui de-al doilea an , în prima zi a lunii, a fost așezat Cortul. 18 După ce a așezat Moise Cortul, a pus temeliile, a așezat scândurile, a băgat stâlpii în ele și a așezat stâlpii. 19 Apoi a acoperit Cortul cu pânza cortului și cu toate învelitoarea lui, așa cum îi poruncise Domnul. 20 A luat cele două table ale Legii și le-a pus în chivot, a băgat stâlpii în inelele chivotului și a pus peste el Acoperământul de aur al Ispășirii. 21 Apoi a adus chivotul în cort și a atârnat perdeaua înaintea lui, acoperind chivotul Mărturiei, așa cum îi poruncise Domnul. 22 Apoi Moise a așezat masa în Cortul Întâlnirii, în partea de miazănoapte a primei camere a Cortului, în fața perdelei care acoperea chivotul . 23 A așezat pâinea pe masă înaintea Domnului, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise. 24 A așezat sfeșnicul în fața mesei, în partea de sud a Cortului Întâlnirii, a Cortului Întâlnirii, 25 și a așezat candelele pe el, ca să ardă înaintea Domnului, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise. 26 Moise a așezat de asemenea altarul de aur în Cortul Întâlnirii, înaintea perdelei chivotului , 27 și a ars tămâie pe el, așa cum îi poruncise Domnul. 28 A acoperit intrarea Cortului Întâlnirii cu perdeaua, 29 și a așezat altarul arderilor de tot la intrarea Cortului Întâlnirii, a Cortului Întâlnirii, și a adus pe el arderi de tot și daruri de mâncare, așa cum îi poruncise Domnul. 30 A pus un vas mare între Cortul Întâlnirii și altar și l-a umplut cu apă pentru spălare, 31 pentru ca Moise, Aaron și fiii lui să-și spele acolo mâinile și picioarele , 32 ori de câte ori intrau în Cortul Întâlnirii sau se apropiau de altar, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise. 33 În cele din urmă, sub supravegherea lui, curtea a fost înconjurată de Tabernacol și de altar și a fost pusă o perdea la poarta curții. Astfel a terminat Moise această lucrare.

34 Și iată, un nor acoperea Cortul Întâlnirii și slava [780] Domnului umplea Cortul. 35 Dar Moise nu putea intra în Cortul Întâlnirii în acel moment, căci norul se coborâse peste Cort și slava Domnului umplea Cortul.

36 De atunci înainte, ori de câte ori se ridica norul deasupra Cortului, copiii lui Israel porneau la drum pe tot parcursul călătoriei lor. 37 Dar dacă norul nu se ridica, nu se mișcau până nu se ridica. 38 Căci norul Domnului stătea deasupra Cortului ziua, iar umbra lui cădea peste tabără , iar noaptea era plină de foc. Și toți copiii lui Israel vedeau aceasta [781] pe tot parcursul călătoriei lor.

A treia carte a lui Moise. Leviticul

Eu voi locui în mijlocul vostru și voi fi Dumnezeul vostru , iar voi veți fi poporul Meu (26:12).

A trăi înseamnă a fi constant în prezența lui Dumnezeu, o relație cu care nu trebuie să-L uităm nici măcar o clipă. În natura noastră păcătoasă umană, avem o dorință neîncetată de a-L reduce pe Dumnezeu până la punctul de a fi în deplină conformitate cu planurile, dorințele și gusturile noastre. Dar Sfintele Scripturi insistă și mai mult în a ne spune contrariul: nu putem impune planurile noastre lui Dumnezeu – trebuie să ne încadrăm în ale Sale.

„Sfânt" este cuvântul din Levitic care îl plasează pe Dumnezeu deasupra tuturor fanteziilor noastre de a obține succes și prosperitate fără a accepta calea unei vieți depline, pline de puritate și sfințenie, pe care El o oferă. Această carte este plină de instrucțiuni detaliate despre cum o persoană poate trăi cu un Dumnezeu sfânt. Citirea acestor detalii poate fi la fel de plictisitoare pentru cineva care își petrece vacanța la mare ca și citirea unei broșuri despre regulile de conduită la o centrală nucleară. Dar dacă acest cititor s-ar afla lângă un reactor nuclear funcțional, această cunoaștere ar deveni vitală pentru el. În mod similar, cartea Leviticului nu prezintă niciun interes pentru nimeni care nu a realizat adevărul uimitor din spatele fiecărui rând al acestei narațiuni antice: Dumnezeu, Creatorul universului, a intrat în viața unui trib mic și nesemnificativ. Israeliții nu L-au putut „adapta" pe Dumnezeu la modul lor de viață. Au trebuit să-și reconstruiască viața - toate aspectele acesteia, inclusiv cultura hranei, relațiile intime, menajul, pentru a intra în lumea Lui. Neglijarea instrucțiunilor Sale a dus la distrugere, așa cum s-a întâmplat cu cei doi fii ai lui Aaron (capitolul 10).

Cartea numită Levitic în traducerea rusă (după tribul lui Levi, din care provenea toată preoția) conține instrucțiuni sau îndrumări nu doar pentru preoți, ci se adresează întregii comunități a israeliților. Și existau cel puțin două motive pentru aceasta: în primul rând, poporul trebuia să-și cunoască privilegiul și responsabilitatea; și, în al doilea rând, era imposibil să se permită preoților să dobândească putere despotică asupra poporului, bazată pe dreptul exclusiv de a ști cum să se apropie de Dumnezeu.

Tradițiile evreiești și creștine asociază scrierea Pentateuhului în general și a cărții Leviticului în special cu numele lui Moise. Întrebarea despre cine a fost autorul și când a început să fie scrisă cartea este rezolvată în ultimul său verset: „Acestea sunt poruncile pe care Domnul le-a dat lui Moise pe Muntele Sinai pentru copiii lui Israel". Acest fapt este confirmat de cincizeci și șase de ori în cele douăzeci și șapte de capitole ale Leviticului. Cercetările continue asupra istoriei Israelului și asupra criticii textuale biblice vor

clarifica mai devreme sau mai târziu data apariției cărții, pe care diverși cercetători o atribuie celei de-a doua jumătăți a secolului al XV-lea și chiar începutului secolului al XIII-lea î.Hr. Dar niciun studiu serios nu poate, fără a prejudicia adevărul, să ignore afirmația Scripturii că, în sensul cel mai deplin și mai real, Autorul ei este Dumnezeu. Ce parte a revelației divine a scris însuși Moise, ce parte a fost dictată de un scrib sau ce clarificări au fost făcute ulterior de un editor inspirat, nu are o importanță fundamentală pentru nimeni care acceptă afirmația directă a Bibliei despre Autorul ei.

Astăzi, datorită lui Isus Hristos, nu trăim în lumea descrisă în Levitic. Odată cu jertfa perfectă a lui Isus, nu a mai fost nevoie de jertfe zilnice de animale. El a abolit funcția de mare preot, devenind Avocatul nostru la Dumnezeu. În El avem sursa prin care putem fi spălați de păcatele noastre și harul care ne transformă natura. Cartea Leviticului a fost menită să-i învețe pe oameni adevărurile elementare despre Dumnezeu. Cei care au învățat aceste lecții au putut merge mai departe pentru a înțelege și a accepta adevărul despre El, care a devenit „garantul unui legământ mai bun decât primul” (după cuvintele scriitorului cărții Evrei, care a descris această tranziție).

Dumnezeul din Levitic este mare, sfânt și puternic. El a fost și este „un foc care mistuie tot ce-I provoacă mânia” (Evrei 12:29). Dorind să restabilească uniunea omului cu Sine, uniunea pe care păcatul o rupsese, El i-a învățat pe israeliții din vechime și ne învață și pe noi astăzi cum să trăim în prezența Lui.

Legile ofrandelor și sacrificiilor 1:1–7:38

Consacrarea lui Aaron și a fiilor săi pentru slujire 8:1–10:20

Legile purității și impurității rituale 11:1–15:33

Ziua Ispășirii 16:1–34

Legile sfințeniei în viață și rânduielile de închinare 17:1–27:34

1 Domnul l-a chemat pe Moise și i-a vorbit din Cortul Întâlnirii, din Cort . [782] 2 El le-a poruncit israeliților să spună: „Ori de câte ori cineva va vrea să aducă o jertfă Domnului, jertfa lui să fie un animal domestic [783] din cireadă sau din turmă.

3 Dacă cineva dorește să-și completeze jertfa de vite cu o ardere de tot, [784] a , trebuie să-și aducă jertfa, un bărbat fără cusur, [785] b , la intrarea Cortului Întâlnirii, ca să capete favoare înaintea Domnului . [786] c 4 Să-și pună mâna pe capul jertfei pe care a adus-o ca să fie arsă, pentru ca aceasta să fie acceptată ca înlocuitor al său, [787] a , și astfel să-i fie restabilită comuniunea cu Dumnezeu . [788] b 5 Omul trebuie să junghie animalul [789] a înaintea Domnului. Și fiii lui Aaron, preoții, trebuie să facă ceremonia , aducând [790] b sângele vărsat și stropindu-l de toate părțile pe altarul care este la intrarea Cortului Întâlnirii. 6 Apoi persoana care aduce jertfa să jupuie animalul, care va fi ars complet, și să-l taie în bucăți. 7 Apoi, fiii preotului Aaron vor pune cărbunii aprinși [791] pe altar și lemnele pe ei. 8 Pe lemnele care ard pe altar, fiii lui Aaron, preoții, vor

pune bucățile tăiate ale animalului , capul și grăsimea 9 (persoana care aduce jertfa va spăla măruntaiele și picioarele). Și preotul va arde în fum tot ce se pune pe altar - o ardere de tot, o jertfă [792] și o mireasmă plăcută Domnului [793] .

10 Dacă cineva aduce ca jertfă de turmă, berbec sau țap, ca jertfă de tot, să fie parte bărbătească fără cusur. 11 Cine aduce jertfa să o junghie înaintea Domnului, în partea de miazănoapte a altarului; fiii lui Aaron, preoții, să stropească din sânge pe altar de jur împrejur. 12 Apoi să-l taie în bucăți, și preotul să le așeze pe lemnele care arde pe altar, împreună cu capul și grăsimea. 13 Să spele măruntaiele și picioarele animalului junghiat și preotul să le aducă pe toate ca jertfă și să le ardă pe altar. Aceasta este o jertfă de tot adusă prin foc, o mireasmă plăcută Domnului.

14 Dacă cineva aduce o pasăre ca jertfă de tot Domnului, aceasta să fie o turturele sau un pui de porumbel. 15 Preotul să aducă pasărea la altar, să-i stoarcă capul, să -l despartă și să-l ardă în fum pe altar. Sângele păsării să fie strecurat pe marginea altarului. 16 Preotul să despartă apoi buba păsării și să o arunce, împreună cu ce este în ea, spre partea de răsărit a altarului, unde este cenușa și grăsimea care s-a scurs pe ea . 17 Preotul să ia pasărea de aripi, să o deschidă, dar fără să o despică în bucăți, și să o pună apoi pe lemnele aprinse, ca să se transforme în fum care se ridică de pe altar. Este o jertfă de tot, o jertfă adusă prin foc, o mireasmă plăcută Domnului.

2 Dacă cineva aduce o jertfă de mâncare [794] ca jertfă mistuită de foc Domnului, jertfa lui să fie din făină fină, să pună peste ea untdelemn de măsline și să pună tămâie peste ea; 2 apoi să dea jertfa fiilor lui Aaron. Apoi preotul să ia din jertfa de mâncare un pumn de făină, puțin din untdelemn și toată tămâia și să ardă partea aceea din jertfa de mâncare ca fum pe altar, ca să o aducă o mireasmă plăcută Domnului. 3 Ceea ce rămâne din jertfa de mâncare să fie a lui Aaron și a fiilor lui , ca un lucru preasfânt, pus deoparte dintre jertfele Domnului.

4 Când aduceți Domnului o jertfă de mâncare coaptă în cuptor, aceasta să fie niște plăcinte nedospite din făină de grâu fin, frământate cu untdelemn, și niște turte nedospite unse cu untdelemn .

5 Dacă darul tău de mâncare este o jertfă de mâncare coaptă în tigaie, aceasta să fie o turtă nedospită din făină fină, făcută dintr-un aluat frământat în untdelemn. 6 Să o rupi în bucăți și să torni peste ea puțin din untdelemn; aceasta va fi o jertfă de mâncare.

7 Dacă darul tău de mâncare este o jertfă de mâncare pregătită într-o oală, atunci să fie din făină fină și cu untdelemn.

8 Aceasta este jertfa de mâncare pe care o veți aduce Domnului. Dara voastră să o dați preotului, și el o va aduce la altar. 9 Preotul să ia din mirodeniile jertfei de mâncare și să o ardă pe altar; aceasta este o mireasmă plăcută Domnului. 10 Ceea ce va mai rămâne din jertfa de mâncare va fi a lui Aaron și a fiilor lui; este un lucru preasfânt, pus deoparte dintre jertfele Domnului.

11 Dar nicio jertfă de mâncare pe care o vei aduce Domnului ca să fie arsă pe altar , să nu fie făcută din aluat dospit, căci pâinea dospită sau mierea [797] nu se vor transforma în fum ca jertfă adusă Domnului. 12 Să le aduci pe toate ca jertfă de pârgă Domnului, dar să nu cadă pe altar, căci nu vor fi o mireasmă plăcută Domnului. 13 Să condimentezi orice jertfă de mâncare cu sare [798] ; niciuna dintre jertfele tale de mâncare nu va lipsi de sarea legământului Dumnezeului tău; și să aduci sare cu toate jertfele tale. 14 Când vei aduce Domnului o jertfă de mâncare din cele dintâi roade, să o aduci zdrobită din spice noi, prăjită la foc [799] ; aceasta este jertfa de mâncare din cele dintâi roade. 15 Să adauge peste ea untdelemn de măsline și să pună tămâie pe ea; aceasta este jertfa de mâncare. 16 Preotul să ia din el o parte pentru miros și să o ardă în fum, din boabele zdrobite și din untdelemnul de măsline, împreună cu toată tămâia; aceasta este jertfa de mâncare adusă Domnului.

3 Dacă cineva aduce o jertfă de mulțumire spre bucurie, [800] dacă aduce Domnului un animal din vită, poate fi mascul sau femelă, dar să fie fără cusur. 2 Să-și pună mâna pe capul jertfei și s-o junghie la intrarea cortului întâlnirii; iar fiii lui Aaron, preoții, să stropească din sânge pe altar de jur împrejur. 3 Din jertfa de mulțumire pe care o aduce Domnului spre bucurie, când trăiește în pace și prosperitate, [801] să dea grăsimea care acoperă măruntaiele și tot lobul, 4 cei doi rinichi și grăsimea care este pe ei și pe mușchii șoldurilor; lobul care este pe ficat îl va lua împreună cu rinichii. 5 Fiii lui Aaron să ardă toate acestea pe altar, împreună cu ce mai rămâne din jertfa arse care arde pe lemne. Aceasta este o jertfă de mâncare pentru o mireasmă plăcută Domnului.

6 Dacă jertfa cuiva este o jertfă de mulțumire pentru un suflet care se simte bine și în pace, aceasta este aleasă dintre vitele mici ca jertfă pentru Domnul, fie că este mascul sau femelă, trebuie să fie fără cusur.

7 Dacă cineva jertfește un miel, să-l aducă înaintea Domnului, 8 punându-și mâna pe capul mielului și junghiindu-l înaintea Cortului Întâlnirii. Apoi fiii lui Aaron să stropească din sângele mielului pe toate împrejurimile altarului. 9 Din această jertfă de mulțumire, să aducă grăsimea mielului ca jertfă mistuită de foc Domnului: coada tăiată până la șira spinării, toată grăsimea care acoperă măruntaiele și toată lopata, 10 cei doi rinichi și grăsimea de pe ei și de pe mușchii șoldurilor; lopata de pe ficat o va scoate împreună cu rinichii. 11 Preotul să le ardă pe toate pe altar, ca jertfă [802] Domnului.

12 Dacă cineva jertfește un țap, să aducă jertfa înaintea Domnului, 13 punându-și mâna pe capul lui și apoi să-l junghie înaintea Cortului Întâlnirii. Fiii lui Aaron să stropească din sângele animalului pe altar de jur împrejur. 14 După aceea, să aducă o parte din jertfa mistuită de foc, ca jertfă mistuită de foc Domnului: grăsimea care acoperă măruntaiele și toată lopata, 15 cei doi rinichi și grăsimea care este pe ei și pe mușchii șoldurilor; lopata care este pe ficat o va lua împreună cu rinichii. 16 Preotul să le ardă pe altar, ca jertfă adusă de o mireasmă plăcută. Toată grăsimea este partea Domnului.

17 Voi însă să nu mâncați niciodată grăsime sau sânge. Aceasta va fi o lege veșnică și neschimbată pentru toate generațiile voastre, oriunde veți locui.”

4 Domnul i-a poruncit lui Moise [803] 2 să le spună israeliților: „Când cineva [804] a
păcătuiește fără voie, abătându-se de la vreuna dintre poruncile Domnului, încălcând
[805] b ceva ce nu trebuie încălcat, iată ce trebuie să facă: 3 dacă marele preot [806]
păcătuiește și de aceea poporul este vinovat împreună cu el , atunci, pentru păcatul pe
care l-a săvârșit, să aducă Domnului un vițel tânăr fără cusur din turma sa, ca jertfă de
păcat pentru păcatul lui. 4 Să-l aducă la intrarea Cortului Întâlnirii, înaintea Domnului,
să-și pună mâna pe capul vițelului și să-l junghie înaintea Domnului. 5 Apoi marele preot
să ia din sângele animalului junghiat și să-l aducă în Cortul Întâlnirii. 6 Și acolo preotul
să-și înmoaie degetul în sânge și să-l stropească de șapte ori înaintea perdelei dinăuntru a
Locului Sfânt, înaintea Domnului. 7 După aceea, să pună din sânge pe coarnele altarului
tămâierii, înaintea Domnului, în Cortul Întâlnirii, și pe tot sângele pe care l-a adus tămâia
înaintea Domnului, în Cortul Întâlnirii . Restul de sânge al vițelului să-l toarne la baza
altarului care este la intrarea cortului întâlnirii și care este pentru arderile de tot.
8 Preotul să ia toată grăsimea jertfei pentru păcat, grăsimea care acoperă
măruntaiele și tot leagănul, 9 cei doi rinichi și grăsimea de pe ei *și* de pe mușchii
șoldurilor; leagănul de pe ficat îl va lua împreună cu rinichii, 10 cum se face cu
vitele aduse ca jertfă de mulțumire; și preotul să le ardă pe altarul jertfelor arse.
11 Pielea taurului, toată carnea lui, capul, picioarele și măruntaiele, împreună cu
bălegarul lor, 12 tot *ce a mai rămas* din taur , va fi dus afară din tabără într-un loc
curat și neîntinat, unde se varsă cenușa [807] și se arde pe lemne aprinse.
Aceasta se va face în locul unde se varsă cenușa.
13 Dar dacă toată adunarea lui Israel, fără să știe , cade într-un păcat, abătându-se
de la poruncile Domnului, rupând ce nu trebuie rupt și aducând astfel
vina, 14 atunci, când vor ști că au căzut în păcat, toată adunarea să aducă un vițel
tânăr ca jertfă de păcat. Să-l aducă la intrarea Cortului Întâlnirii. 15 Și acolo,
înaintea Domnului, bătrânii adunării să-și pună mâinile pe capul vițelului și unul
dintre ei să-l junghie înaintea Domnului.
16 Marele preot să ia din sângele animalului junghiat și să-l aducă în Cortul
Întâlnirii. 17 Preotul să-și înmoaie degetul în sânge și să-l stropească de șapte ori
înaintea Domnului, în fața perdelei *dinăuntru a Locului Sfânt* . 18 Apoi să pună din
sânge pe coarnele altarului care este în Cortul Întâlnirii, înaintea Domnului. Iar
sângele *care va mai rămâne* din jertfă să-l verse la baza altarului arderilor de tot,
care este la intrarea Cortului Întâlnirii.
19 După aceasta, trebuie să separe toată grăsimea animalului și să o ardă pe
altar. 20 Pe scurt, același lucru trebuie făcut cu acest taur ca și cu taurul care a
fost adus ca jertfă pentru păcat [809] a . Și astfel, preotul va îndeplini pentru ei
acea slujbă care îi va conduce la unirea cu Dumnezeu [810] b și vor găsi iertare.
21 După aceea, *ce va mai rămâne* din vițel va fi dus afară din tabără și ars, așa
cum *a fost adus* vițelul ca jertfă de păcat a preotului. Aceasta este jertfa de păcat
pentru tot poporul [811] .
22 Dacă însă conducătorul *unei semințiisau al unei familii* s-a abătut de la vreuna din
poruncile Domnului Dumnezeului său și, fără să știe, a încălcat vreuna din
lucrurile legiuite și s-a făcut vinovat, 23 când va ști că a păcătuit, va aduce ca
jertfă un țap fără cusur. 24 Să-și pună mâna pe capul țapului și să-l junghie
înaintea Domnului, în locul unde se junghie jertfa arse. Aceasta este o jertfă
pentru păcat. 25 După aceea, preotul va lua cu degetul din sângele jertfei pentru

păcat și îl va pune pe coarnele altarului jertfelor arse și va turna *restul* sângelui la baza altarului. [26] Grăsimea țapului va fi arsă pe altar, cum se arde grăsimea jertfei de mulțumire. Astfel, preotul va face slujba pentru conducătorul *seminției sau al familiei* și va restabili unitatea lui cu Dumnezeu - și păcatul lui va fi iertat.
[27] Și când cineva din poporul de rând [812] a păcătuit abătându-se de la vreuna dintre poruncile Domnului și a încălcat fără voie ceea ce nu trebuie încălcat și s-a făcut vinovat prin aceasta, [28] atunci când va ști că a păcătuit, va aduce o capră fără cusur ca jertfă de păcat pentru păcatul pe care l-a săvârșit. [29] Cel ce a păcătuit să-și pună mâna pe capul jertfei de păcat și să o junghie în locul jertfei arse. [30] Apoi preotul să ia din sânge cu degetul și să-l pună pe coarnele altarului jertfelor arse și să toarne *restul* sângelui la baza lui. [31] Preotul să despartă toată grăsimea jertfei, așa cum face și pentru jertfa de mulțumire, și să ardă grăsimea pe altar, ca o mireasmă plăcută Domnului. Astfel, preotul va îndeplini slujba de dragul celui *care a venit cu jertfa sa* , pentru a-și restabili unitatea cu Dumnezeu - și păcatul lui va fi iertat.
[32] Dacă un păcătos aduce un miel ca jertfă pentru păcat, să aducă și o parte femelă fără cusur. [33] Să-și pună mâna pe capul mielului și să-i junghie jertfa pentru păcat în locul unde se junghie jertfele arse. [34] Preotul să ia cu degetul din sânge și să-l pună pe coarnele altarului jertfelor arse, iar *restul* sângelui să-l verse la baza altarului. [35] Preotul să despartă toată grăsimea jertfei, așa cum se desparte de mielul adus ca jertfă de mulțumire. Să ardă grăsimea pe altar și *să o pună* peste jertfele aduse Domnului. Aceasta este slujba preotului pentru cel păcătos: astfel, el va fi înapoi înaintea Dumnezeului său și păcatul lui va fi iertat.
5 Dacă cineva păcătuiește refuzând să depună mărturie în instanță, chiar dacă a auzit de blestemul *asupra celor care refuză să depună mărturie* și ar fi putut să depună mărturie despre ceea ce s-a întâmplat să vadă sau să audă despre ceea ce s-a întâmplat, dar nu a făcut-o, acela va fi tras la răspundere pentru aceasta [813] ; [2] sau dacă cineva atinge ceva care îl face necurat ceremonial, fie un animal mort, fie o vită moartă sau o reptilă, și atinge acel lucru fără să știe [814] , devine necurat și se face vinovat; [3] sau dacă cineva atinge o persoană cu necurăție [815] , orice necurăție care îl face necurat, și cel care s-a atins de lucru nu a observat acest lucru pe atunci, dar, dându-și seama mai târziu, și-a dat seama că se face vinovat; [4] Sau dacă cineva jură că va face ceva rău sau bun, așa cum se întâmplă cu cei care jură fără să gândească, și își dă seama că *a căzut în vorbe deșarte și* și-a atras vina depunând unul dintre aceste jurăminte [816] , [5] atunci oricine a săvârșit vreuna dintre aceste greșeli trebuie să o mărturisească [6] și pentru păcatul pe care l-a săvârșit, ca pedeapsă pentru păcatul său, [817] [să aducă] Domnului un animal din vită mică, o capră sau o oaie, ca jertfă pentru păcatul său. Preotul va îndeplini slujba rânduită pentru el, pentru a-și restabili unirea cu Dumnezeu, care a fost ruptă din cauza păcatului [818] [b] .
[7] Dacă cineva nu poate să dea un miel, atunci să aducă Domnului, ca jertfă pentru păcatul pe care l-a săvârșit, două turturele sau doi pui de porumbel, unul ca jertfă pentru păcat și celălalt ca jertfă de tot. [8] Omul să aducă păsările la preot. Preotul să stoarcă capul primei păsări, care este jertfă pentru păcat, dar să nu o despartă de trup. [9] Apoi preotul să stropească din sângele ei pe marginea altarului, iar restul sângelui să fie strecurat la picioarele altarului. Aceasta este o

jertfă pentru păcat. [10] Preotul să dea a doua pasăre ca jertfă de tot, după cum este cuvenit , și să facă slujba pentru omul acela, pentru a restabili legătura cu Dumnezeu, care a fost ruptă prin păcatul pe care l-a săvârșit, și păcatul lui i se va ierta.
[11] Dacă cineva nu are două turturele sau doi porumbei tineri, atunci să aducă a zecea parte dintr-o efă [820] de făină fină ca jertfă pentru păcat; dar să nu stropească untdelemn pe făină și să nu pună tămâie pe ea, căci este o jertfă pentru păcat. [12] Cel vinovat să aducă darul său preotului și să ia din dar un pumn de făină și toată tămâia și să ardă această parte, care era destinată mirodeniei, pe altar, împreună cu celelalte jertfe pentru Domnul, ca fum . [821] Aceasta este o jertfă pentru păcat. [13] Preotul să îndeplinească slujba datorată păcatului prin care a rupt această uniune în oricare dintre cazurile menționate mai sus, pentru a se întoarce la Dumnezeu; și păcatul lui va fi iertat. *Ceea ce rămâne* din această *jertfă pentru păcat* va fi al preotului, ca darul de mâncare . [822]
[14] Domnul i-a zis lui Moise [823] : [15] „Dacă cineva dintre voi va săvârși o nelegiuire [824] [a] , păcătuind fără voie împotriva vreunui lucru sfânt al Domnului, va aduce Domnului, ca pedeapsă, din turma sa, un berbec fără cusur, în valoare de șecheli de argint (șechelii [825] [b] care sunt în circulație în Sanctuar). [16] În plus, va despăgubi integral paguba adusă lucrului sfânt împotriva căruia a păcătuit și va adăuga a cincea parte din valoarea lui. Va da toate acestea preotului, iar acesta, după ce va junghia berbecul - această jertfă a celui care și-a mărturisit vina - își va restabili uniunea cu Dumnezeu și va găsi iertare.
[17] Oricine păcătuiește, călcând chiar și una dintre poruncile Domnului, va fi tras la răspundere pentru nelegiuirea lui; chiar dacă nu știe ce face, se face vinovat. [18] Apoi să aducă preotului din turma sa un berbec fără cusur, de preț potrivit, ca jertfă pentru vină. Preotul va face slujba pentru persoana aceea, pentru a-i restabili legătura cu Dumnezeu, care fusese ruptă din cauza greșelii lui (chiar dacă a făcut-o fără voie), și omisiunea lui va fi iertată. [19] Aceasta va fi jertfa celui ce își mărturisește vina, pentru că a fost găsit vinovat înaintea Domnului.”
6 Domnul i-a zis lui Moise: [2] „Dacă cineva păcătuiește și comite o nelegiuire împotriva Domnului, negând că a luat ceva de la aproapele său spre păstrare sau ceva pe credit, sau dacă a furat sau a extorcat ceva de la el, [3] sau dacă găsește ceva pierdut și nu-l mărturisește, sau dacă a jurat strâmb despre ceva ce crede că poate face și astfel se face vinovat, [4] atunci cel ce a făcut aceasta și se face vinovat să restituie [826] tot ce a furat sau a extorcat și, de asemenea, să restituie ceea ce i-a fost încredințat spre păstrare sau bunurile altuia pe care le-a găsit, [5] sau orice altceva pe care l-a luat cu jurământ strâmb. În plus, va despăgubi integral proprietarul de drept pentru pierdere și, în plus, va aduce a cincea parte din valoarea lucrului furat și, în aceeași zi, va aduce jertfa celui vinovat [827] . [6] El va aduce Domnului jertfa celui care și-a mărturisit vina: va aduce preotului din turma sa un berbec fără cusur, de valoarea potrivită. [7] Preotul va sluji Domnului în numele lui, pentru ca omul vinovat să-I fie înapoi și toate păcatele lui să-i fie iertate.
[8] Domnul i-a zis lui Moise: [9] „Iată cum se face jertfa arse : Aaron și fiii lui să o facă. Jertfa arse să rămână pe altar și să ardă acolo toată noaptea până dimineața; iar focul să rămână aprins pe altar.

10 *Dimineața,* preotul, îmbrăcat în hainele sale de in și în lenjeria sa de in, va
aduna pe altar toată cenușa pe care a scos-o focul de la jertfa arse și va turna
cenușa lângă el. 11 Apoi preotul își va schimba hainele și va duce cenușa afară din
tabără, într-un loc curat, neîntinat în niciun fel.
12 Focul de pe altar trebuie să fie aprins neîncetat; preotul să adauge lemne în
fiecare dimineață, ca să aprindă focul pe el și să aducă pe el arderea de tot și să
aprindă pe el grăsimea jertfei de mulțumire . 13 Focul trebuie să fie aprins neîncetat
pe altar, arzând neîncetat.
14 Iată rânduiala jertfei de cereale: Unul dintre fiii lui Aaron [830] o va aduce
înaintea Domnului, la altar. 15 Să ia din jertfa de cereale un pumn de făină fină,
tămâia care *a fost pusă deasupra jertfei* și untdelemnul de măsline și să ardă
mirodeniile [831] ca fum pe altar, ca o mireasmă plăcută Domnului. 16 Aaron și fiii
lui vor mânca ce va mai rămâne din jertfa de cereale, făcând din ea turte
nedospite, dar o vor mânca în locul sfânt, în curtea Cortului Întâlnirii. 17 Să nu se
coacă din ea pâine dospită. L-am dat preoților ca parte din jertfa Mea mistuită de
foc; este preasfântă, ca jertfa pentru păcat și ca jertfa pentru vină. 18 Numai
urmașii de parte bărbătească ai lui Aaron vor putea mânca din acest lucru sfânt,
ca partea lor din jertfele mistuite de foc [832] Domnului, din generație în generație, pentru
totdeauna. Oricine se va atinge de el va fi sfințit [833] b ».
19 Domnul a vorbit lui Moise și a zis: 20 „Iată jertfa pe care Aaron și fiii lui trebuie
să o aducă Domnului în ziua ungerii lor: o zecime dintr-o efă de făină fină și o
jertfă de mâncare continuă, jumătate dimineața și jumătate seara. 21 O jertfă să
fie gătită într-o tigaie cu untdelemn. Jertfa de mâncare, înmuiată în untdelemn,
să fie sfărâmată în bucăți și adusă *pe altar,* ca o mireasmă plăcută Domnului.
22 Preotul, urmașul lui Aaron, care va fi uns după el, va pregăti această jertfă; ea
este Domnului și trebuie arsă în fum, 23 căci orice jertfă de mâncare a preotului
trebuie arsă în fum și nu trebuie mâncată!”
24 Domnul i-a poruncit lui Moise 25 să le spună lui Aaron și fiilor lui: „Iată cum se
face jertfa pentru păcat: Ea trebuie junghiată înaintea Domnului, în locul unde se
junghie jertfa arse; este un lucru preasfânt. 26 Preotul care aduce jertfa pentru
păcat să mănânce carnea ei; ea trebuie mâncată în locul sfânt, în curtea Cortului
Întâlnirii. 27 Orice atinge carnea jertfei pentru păcat va fi sfânt; dar dacă sângele ei
ajunge pe o haină, locul stropit va fi spălat într-un loc sfânt. 28 Vasul de lut în care
a fost fiartă carnea trebuie spart. Dar dacă carnea a fost fiartă într-un vas de
aramă, vasul va fi curățit și clătit cu apă. 29 Toți membrii casei preotului pot
mânca carnea jertfei pentru păcat, care este preasfântă. 30 Totuși, carnea jertfei
pentru păcat nu trebuie niciodată mâncată dacă sângele ei este adus în Cortul
Întâlnirii pentru a restabili uniunea poporului cu Dumnezeu în Sanctuar; o astfel
de jertfă trebuie arsă în foc.
7 Iată cum se aduce jertfa pentru vină, *aducând aminte că* este *o* jertfă
preasfântă. 2 În locul unde se junghie jertfa arse, să se junghie jertfa celui ce și-a
mărturisit vina. Sângele ei să fie stropit pe altar de jur împrejur. 3 După aceea, să
se aducă toată grăsimea: coada grăsimei și grăsimea care acoperă
măruntaiele, 4 cei doi rinichi și grăsimea care este pe ei și pe mușchii șoldurilor.
Șervețelul care este pe ficat să fie îndepărtat împreună cu rinichii. 5 Preotul să
ardă toate acestea pe altar ca jertfă mistuită de foc pentru Domnul. Aceasta este

jertfa pentru vină. 6 Membrii bărbătești din familiile preoților pot mânca din carnea acestei jertfe; dar trebuie mâncată într-un loc sfânt, căci este preasfântă.
7 Jertfa pentru vină, ca și jertfa pentru păcat (sunt aceleași), este a preotului care îndeplinește slujba prin care păcătosul este adus în unire cu Dumnezeu. 8 La fel și jertfa care este arsă complet: pielea ei rămâne pentru preotul care a adus jertfa arse. 9 Orice jertfă de mâncare coaptă în cuptor și orice jertfă gătită într-o oală sau într-o tigaie va fi a preotului care a adus jertfa. 10 La fel și orice jertfă de mâncare, fie cu untdelemn, fie fără untdelemn. Și aceasta este pentru toți fiii lui Aaron; oricare dintre ei poate mânca din ea.
11 Iată cum poate un om să aducă Domnului o jertfă de mulțumire [835] , *exprimându-și bucuria pentru pacea și prosperitatea pe care le va aduce* . 12 Dacă o aduce pentru a onora *mila Domnului , va aduce, pe* lângă această jertfă de mulțumire, plăcinte nedospite frământate cu untdelemn de măsline, sau turte nedospite stropite cu untdelemn de măsline, sau plăcinte din făină fină, înmuiate în același untdelemn. 13 De asemenea, va aduce împreună cu jertfa de mulțumire pâine făcută din aluat dospit. 14 Una dintre acestea va fi adusă ca ofrandă [836] Domnului. Aceasta va aparține preotului care a stropit sângele jertfei de mulțumire *, conform obiceiului* . 15 Carnea acestei jertfe de mulțumire și de cinstire *a milei Domnului* o va mânca în aceeași zi *cu leviții, cu rudele sale și cu săracii* . Nu va rămâne nimic din carnea aceea pentru el până dimineața.
16 Dacă jertfa cuiva este adusă ca o jurământ sau din zel special, atunci, deși trebuie mâncată în aceeași zi în care a fost adusă, totuși ce a mai rămas poate fi mâncat a doua zi. 17 Dar a treia zi, ce a mai rămas din animalul jertfit trebuie ars.
18 Dar dacă cineva mănâncă a treia zi carnea jertfei de mulțumire, aceasta nu va fi plăcută lui Dumnezeu și nu i se va socoti, căci această carne se întinerește [837] și persoana care o mănâncă își va plăti pentru nelegiuirea sa.
19 Și dacă, *prin omisiune,* carnea unei *astfel de jertfe* se atinge de ceva necurat, aceasta să nu se mănânce; s-o ardă. Cât despre carnea *celui curat* , oricine este curat o poate mânca.
20 Dacă cineva dintre voi, fiind necurat, mănâncă carnea jertfei de mulțumire aduse Domnului, va fi nimicit din poporul său. 21 Dacă cineva dintre voi se atinge de vreun lucru necurat, fie că este necurăția unui om, fie a unui animal necurat, fie *trupul* unei târâtoare, și îndrăznește să mănânce carnea jertfei de mulțumire aduse Domnului, va fi și el nimicit din poporul său.
22 Domnul le-a poruncit lui Moise, zicând: 23 „Vorbește-le copiilor lui Israel să nu mănânce niciun fel de grăsime de *animal* , nici de vită, nici de oaie, nici de capră. 24 Grăsimea unui animal mort sau sfâșiat de fiare poate fi folosită la orice scop, dar nu poate fi mâncată. 25 Dar oricine mănâncă grăsimea unui animal jertfit Domnului va fi nimicit din mijlocul poporului său.
26 Oriunde locuiți, să nu mâncați sânge de niciun fel, nici de pasăre, nici de animal. 27 Oricine mănâncă sânge va fi nimicit din poporul său.”
28 Domnul a vorbit din nou cu Moise și i-a zis: 29 „Învățați-i pe copiii lui Israel că oricine aduce o jertfă de mulțumire înaintea Domnului, să aducă o parte din ea ca jertfă specială Domnului. 30 Omul să aducă o jertfă Domnului cu propriile mâini. Să aducă pieptul animalului cu grăsimea de pe el și să-l ridice ca jertfă adusă înaintea Domnului . 31 Preotul să ardă grăsimea pe altar, dar pieptul

animalului să fie pentru Aaron și fiii lui. 32 Spata dreaptă a jertfei de mulțumire să fie dată preotului ca jertfă specială. 33 Spata dreaptă este partea fiului lui Aaron, care a îndeplinit procedura rânduită cu sângele și grăsimea jertfei de mulțumire. 34 De aceea, iau de la copiii lui Israel, din jertfele lor de mulțumire, pieptul animalelor ca jertfă de ridicat și spata ca jertfă specială, o iau ca să o dau preotului Aaron și fiilor lui, partea lor neîncetată din ceea ce jertfesc israeliții [841] .
35 Aceasta este partea lui Aaron și a fiilor lui, care le revine din jertfele mistuite de foc Domnului, din ziua în care Moise i-a rânduit să slujească ca preoți Domnului. 36 În prima zi a ungerii preoților, Domnul a poruncit ca fiii lui Israel să le dea aceste părți din carnea jertfelor. Aceasta va fi o lege veșnică și neschimbată pentru toți urmașii lui Israel.
37 Acestea sunt rânduielile care trebuie respectate pentru arderea de tot, darul de mâncare, jertfa pentru păcat, jertfa pentru vină, jertfa de sfințire și jertfele de mulțumire. 38 Ele au fost date lui Moise pe Muntele Sinai, în ziua în care Domnul le-a poruncit copiilor lui Israel în pustiul Sinai să aducă jertfe Domnului lor.
8 Domnul i-a zis lui Moise: 2 „Poruncește lui Aaron și fiilor lui să vină *la intrarea Cortului Întâlnirii* , unde să pregătiți veșmintele preoțești, untdelemnul de ungere, vițelul pentru jertfa de păcat și cei doi berbeci; să aveți acolo și un coș cu azime. 3 Apoi să adunați acolo toată adunarea lui Israel.” 4 Moise a făcut tot ce poruncise Domnul. Când a ajuns poporul la intrarea Cortului Întâlnirii, 5 Moise le-a zis: „Iată, iată ce mi-a poruncit Domnul să fac.”
6 După aceste cuvinte, Moise a adus pe Aaron și pe fiii lui și i-a spălat. 7 Apoi a îmbrăcat pe Aaron cu tunica și a legat-o cu brâul. Peste tunică a pus mantaua pe cel ce era consacrat și a pus efodul peste ea, prinzând-o cu brâul brodat al efodului. 8 Moise a pus și pieptarul pe Aaron, punând pe el Urim și Tumim. 9 Și i-a acoperit capul cu turbanul [842] , prinzându-i înainte o placă de aur *ca o floare* , diadema sfântă. A făcut tot ce-i poruncise Domnul.
10 Apoi Moise a luat untdelemnul ungerii și a sfințit tabernacolul, ungând cu untdelemn tot ce era acolo. 11 Cu untdelemn a stropit de șapte ori altarul, ligheanul și suportul lui, închinându-le *lui Dumnezeu* . 12 A turnat puțin din untdelemnul ungerii pe capul lui Aaron, închinându-l *pentru slujbă* .
13 Moise i-a chemat la el pe fiii lui Aaron, le-a pus tunici, i-a legat cu cingători și le-a acoperit capetele cu miare, așa cum îi poruncise Domnul.
14 Apoi au adus la Moise vițelul pentru jertfa de păcat, iar Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul vițelului. 15 Apoi Moise l-a junghiat, a luat din sânge, și-a înmuiat degetul în el și l-a pus pe fiecare coarne ale altarului, îndepărtând de pe el necurăția de păcat *pe care o adusese poporul* . [843] Apoi Moise a vărsat sângele la baza altarului. Astfel a sfințit altarul, săvârșind și ritualul de purificare pe el . [844] 16 Apoi Moise a adunat toată grăsimea care acoperea măruntaiele, teaca care acoperă ficatul și cei doi rinichi cu grăsimea de pe ei și le-a ars pe altar. 17 Și Moise a ars vițelul - pielea, măruntaiele și carnea lui - în afara taberei, așa cum îi poruncise Domnul.
18 Apoi a adus berbecul care trebuia adus ca jertfă de tot lui Aaron și fiilor lui, și și-au pus mâinile pe capul berbecului. 19 După ce l-a junghiat, Moise a stropit din sângele lui pe altar de jur împrejur. 20 Apoi berbecul a fost tăiat în bucăți, iar

Moise a ars atât capul, cât și restul trupului mort, împreună cu toată grăsimea. [21] Măruntaiele jertfei și picioarele ei au fost spălate în apă, înainte ca Moise să le ardă pe altar. A adus întregul berbec ca jertfă de tot, o mireasmă plăcută, o jertfă mistuită de foc Domnului, așa cum îi poruncise lui Moise.
[22] Au adus la Moise celălalt berbec, pe cel care era pentru sfințire. Aaron și fiii lui și-au pus din nou mâinile pe capul jertfei. [23] Și au junghiat berbecul. Moise a luat din sângele vărsat și l-a pus pe lobul urechii drepte a lui Aaron și l-a pus pe degetul mare al mâinii lui drepte și pe degetul mare al piciorului lui drept. [24] După ce au adus fiii lui Aaron, Moise a pus și el din sânge pe lobul fiecăruia dintre ei, pe urechea dreaptă, pe degetul mare al mâinii lui drepte și pe degetul mare al piciorului lui drept. Apoi Moise a stropit cu restul sângelui altarul, stropindu-l de jur împrejur. [25] A luat apoi grăsimea, coada și toată grăsimea care acoperă măruntaiele, lopata care acoperă ficatul, amândoi rinichii cu grăsimea de pe ei și spata dreaptă. [26] A luat apoi o plăcintă nedospită din coșul cu azime care era *în cort,* înaintea Domnului, una coaptă în untdelemn și o turtiță pe deasupra. și le-a pus peste grăsime și peste spata dreaptă a jertfei. [27] Le-a pus în mâinile lui Aaron și ale fiilor lui și le-a ridicat *împreună cu ele ca jertfă legănată înaintea Domnului.* [28] Moise a luat darul din mâinile lui Aaron și ale fiilor lui și l-a grămat peste jertfa arse și l-a fumat pe altar. Acestea au fost jertfele de sfințire și erau o mireasmă plăcută, ridicate ca jertfă legănată înaintea Domnului. [29] Moise a luat apoi pieptul berbecului și l-a ridicat ca jertfă legănată înaintea Domnului. Aceasta a fost partea lui Moise din berbecul sfințit, așa cum i-a rânduit Domnul.
[30] Moise a luat din untdelemnul ungerii și din sângele care rămăsese pe altar și i-a stropit pe Aaron, pe fiii lui și pe veșmintele lor. A sfințit astfel pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui și veșmintele lor.
[31] În cele din urmă, Moise le-a zis lui Aaron și fiilor lui: „Fierbeți carnea la intrarea Cortului Întâlnirii. *Luați* carnea și pâinea din coșul jertfelor de sfințire și mâncați-o acolo, așa cum v-am poruncit, zicând: «Aaron și fiii lui să o mănânce.» [32] Cealaltă carne și pâine să o ardeți și să o aruncați în foc. [33] Și să nu vă depărtați de intrarea Cortului Întâlnirii timp de șapte zile, până se vor împlini toate zilele sfințirii voastre, căci sfințirea voastră va dura [845] șapte zile. [34] Domnul Însuși ne-a poruncit să facem ceea ce am făcut acum, pentru ca să vă întoarceți la El. [35] De aceea, să petreceți șapte zile întregi, toate aceste zile și nopți, la intrarea Cortului Întâlnirii. Și voi, *în timp ce sunteți în timpul sfințirii de șapte zile* , să păziți rânduiala Domnului, ca să nu pieriți. Aceasta este porunca care mi-a fost dată.” [36] Aaron și fiii lui au făcut tot ce le-a fost poruncit. Domnul le-a poruncit prin Moise.
9 După ce s-au împlinit cele șapte zile ale sfințirii, în ziua a opta, Moise a chemat din nou pe Aaron, pe fiii lui și pe bătrânii lui Israel, [2] și i-a zis lui Aaron: „Ia un vițel tânăr din turmă, pentru jertfa de păcat, și un berbec pentru jertfa de tot, amândoi fără cusur, și adu-le *în sanctuar,* înaintea Domnului. [3] Poruncește apoi copiilor lui Israel să ia un țap, pentru jertfa de păcat, un vițel de un an și un miel pentru jertfa de tot, amândoi fără cusur. [4] Și, pentru jertfa de mulțumire, un vițel și un berbec, pentru a le aduce înaintea Domnului, și o dar de mâncare *din aluat* frământat cu untdelemn. Toate acestea trebuie să se facă, căci acum Domnul Însuși vi se va arăta.”

5 Au adus animalele și tot ce poruncise Moise la Cortul Întâlnirii și toată adunarea
s-a adunat acolo și a stat în picioare înaintea Domnului. 6 Apoi Moise a zis: „Iată
ce v-a poruncit Domnul să faceți, ca să vi se descopere slava Lui.” 7 Și i-a zis lui
Aaron: „Du-te la altar și adu jertfa ta pentru păcat și jertfa ta arse, ca să restaurați
părtășia dintre voi și popor cu Domnul . [848] Apoi adu și animalele pe care le-a
adus poporul, ca să restaurați părtășia dintre toți cei ce au venit aici cu Domnul,
așa cum a poruncit Domnul.”
8 Aaron s-a apropiat de altar și a junghiat vițelul, jertfa lui pentru păcat. 9 Fiii lui i-
au adus din sângele animalului junghiat. El și-a înmuiat degetul în sânge și a pus
din el pe coarnele altarului, iar *restul* a turnat-o la baza altarului. 10 Aaron a adus
grăsimea animalului, rinichii lui și lotiunea de pe ficat ca jertfă pentru păcat și le-a
ars pe altar, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise. 11 Dar carnea și pielea le-a
ars în foc, afară din tabără.
12 Aaron a junghiat apoi jertfa arse, iar fiii lui i-au dat din nou sângele, iar el l-a
stropit pe altar de jur împrejur. 13 Au adus apoi jertfa arse în bucăți la Aaron, care
a adus capul și a ars-o pe altar. 14 Aaron a spălat și măruntaiele și picioarele și a
ars pe altar tot ce era de ars.
15 Apoi a adus jertfele poporului *pe altar* . Mai întâi Aaron a junghiat țapul pentru
jertfa de păcat a poporului, făcând ispășire pentru el, așa cum *făcuse pentru
păcatul său.* 16 Apoi a adus jertfa arse și a jertfit-o după obiceiul general. 17 A adus
și darul de mâncare, luând un pumn din el și suflând-o în foc pe altar (aceasta
era pe lângă jertfa arse *zilnică* de dimineață).
18 Apoi Aaron a junghiat taurul și berbecul ca jertfă de mulțumire pentru popor. Fiii
lui Aaron i-au adus mai mult sânge, iar el l-a stropit pe altar. 19 După aceea, au
separat grăsimea de la taur și de la berbec: grăsimea de la coadă, grăsimea care
acoperea *măruntaiele* , rinichii și lopata care acoperă ficatul. 20 Toată această
grăsime a fost pusă mai întâi pe fiecare piept *al jertfei* , iar apoi Aaron a fumat-o
pe altar. 21 Aaron a ridicat părțile din față ale animalelor, inclusiv spata dreaptă, ca jertfă
legănată înaintea Domnului *, înainte de a le da preoților* , așa cum poruncise
Moise.
22 După ce Aaron a terminat de adus toate jertfele, jertfa pentru păcat, arderea de
tot și jertfa de mulțumire, și-a ridicat mâinile și a binecuvântat poporul. Apoi s-a
coborât *de pe altar* , 23 ca să intre cu Moise în cortul întâlnirii. Și când au ieșit de
acolo, au binecuvântat din nou poporul. Atunci slava Domnului s-a arătat
întregului popor. 24 Și a ieșit foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot care *rămăsese* pe altar, împreună cu
grăsimea . Când a văzut poporul lucrul acesta, s-a bucurat și a căzut cu fața la
pământ.
10 Nadab și Abihu, fiii lui Aaron, și-au luat cădelnițele, au pus în ele cărbuni
aprinși, au pus deasupra tămâie mirositoare și s-au înfățișat cu tămâie înaintea
Domnului, folosind un foc străin despre care nu le spusese El. 2 Atunci a ieșit foc
de la Domnul și flăcările lui i-au cuprins imediat pe frați și au pierit înaintea
Domnului. 3 Când a văzut Moise lucrul acesta, i-a zis lui Aaron: „Așa a vorbit
Domnul când a zis:
„Prin cei ce se apropie de Mine Îmi voi arăta sfințenia
și voi fi glorificat înaintea tuturor oamenilor.”
Aaron a rămas tăcut.

4 Moise i-a chemat pe Mișael și Elțafan, fiii lui Uziel, unchiul lui Aaron, și le-a zis:
„Duceți-vă și scoateți-vă frații din sanctuar, afară din tabără.” 5 Mișael și Elțafan s-
au dus și au scos pe cei morți afară din tabără, așa cum poruncise Moise, și i-au
dus în tunicile lor preoțești.
6 Moise le-a poruncit lui Aaron și fiilor lui, Itamar și Eleazar, zicând: „Să nu vă
lăsați părul despletit în timp ce sunteți de doliu și să nu vă rupeți hainele, ca să
nu muriți și ca Domnul să se mânie pe toată adunarea. Numai frații voștri, toți
copiii lui Israel, să se plângă din cauza focului pe care l-a trimis Domnul. 7 Să
nu vă depărtați de Cortul Întâlnirii , ca să nu muriți, căci untdelemnul ungerii
Domnului este peste voi.” Și au făcut așa cum le-a poruncit Moise.
8 Domnul a vorbit lui Aaron și i-a zis: 9 „Să nu bei vin, nici băutură tare, nici tu, nici
fiii tăi, când veți intra în Cortul Întâlnirii, ca să nu muriți. Aceasta va fi o lege
veșnică, întărită pentru generațiile voastre, 10 ca să puteți deosebi totdeauna între
ce este sfânt și ce este profan, între ce este necurat și ce este curat, 11 și ca să
învățați pe toți copiii lui Israel legile pe care le-am dat prin Moise.”
12 După ce *a terminat Moise toate slujbele zilei acelei zile* , le-a zis lui Aaron și
fiilor lui care-i mai rămăseseră, lui Itamar și Eleazar: „Luați darul de mâncare
care a mai rămas din jertfa de mâncare mistuită de foc pentru Domnul și
mâncați-l; mâncați-l nedospit și mâncați-l lângă altar, căci este preasfânt. 13 Să-l
mâncați în locul sfânt, ca partea voastră din jertfa de mâncare mistuită de foc
pentru Domnul, căci este partea voastră și a fiilor voștri; aceasta este porunca pe
care v-am dat-o.”
14 Tu, fiii tăi și fiicele tale, puteți mânca pieptul jertfei legănate și spata jertfei
legănate într-un loc curat; acestea sunt partea ta, partea ta și a copiilor tăi din tot
ce aduc copiii lui Israel ca jertfă de mulțumire lui *Dumnezeu* . 15 Spata jertfei
legănate și pieptul jertfei legănate să fie aduse împreună cu grăsimea, *după
ce* vor fi ridicate ca jertfă legănată înaintea Domnului. Aceasta va fi partea ta pe
vecie, a ta și a fiilor tăi, căci așa a poruncit Domnul.”
16 Moise a căutat apoi țapul care urma să fie jertfa de păcat, dar acesta fusese
deja ars. Moise s-a mâniat pe Itamar și Eleazar, fiii lui Aaron care rămăseseră în
viață, și le-a zis: 17 „De ce n-ați mâncat carnea jertfei de păcat în locul sfânt? Căci
este preasfântă și v-a fost dată ca să purtați păcatele adunării și să le îndepărtați,
astfel încât poporul să se apropie din nou de Domnul. 18 Dar nici măcar sângele
jertfei n-ați adus în interiorul sfântului locaș; n-ați mâncat carnea acolo, în curte,
împotriva poruncii mele.” 19 Aaron *s-a apărat* atunci față de Moise, zicând: „Am
adus astăzi jertfa de păcat și jertfa de tot înaintea Domnului, dar *tu ai văzut* ce s-
a întâmplat. Dacă aș mânca astăzi carnea jertfei de păcat, ar fi bine
Domnului?” 20 Moise a fost de acord cu argumentele lui.
11 Domnul le-a poruncit lui Moise și lui Aaron 2 să le spună copiilor lui Israel: „ Să
mâncați numai animalele *care locuiesc pe pământ,* 3 care au copita despicată,
sunt complet despicate și rumegă. Acestea pot fi mâncate. 4 Dar orice n-are
copita despicată și nu rumegă, să nu se mănânce. Să nu mâncați cămila, căci,
deși rumegă, n-are copita despicată; este necurată pentru voi . 5 La fel și cu
hiraxul ; deși rumegă, n-are copita despicată; de aceea este necurat pentru
voi. 6 Să nu mâncați iepurele; este necurat pentru voi, pentru că rumegă, dar n-
are piciorul despicat. 7 La fel și porcul, a cărui copită este despicată și complet

despicată, dar nu rumegă, este necurat pentru voi. 8 Să nu mâncați carnea
acestor animale și să nu vă atingeți de trupurile lor moarte; sunt necurate pentru
voi.
9 Dintre viețuitoarele care *sunt* în apă , puteți mânca numai cele care au solzi și
înotătoare, fie că *sunt* în mare , fie că sunt în râuri, acestea pot fi mâncate. 10 Dar
orice n-are înotătoare și solzi, fie că este în mare, fie în râuri, fie că este o
viețuitoare care mișună în ape puțin adânci , acestea sunt o urâciune pentru
voi. 11 Să le considerați o urâciune; să nu le mâncați carnea și trupurile lor moarte
vor fi o urâciune pentru voi. 12 Și orice *trăiește* în apă și n-are înotătoare și solzi, să fie
o urâciune pentru voi.
13 Cât despre păsări, acestea sunt cele care trebuie să fie urâte și nu pot fi
mâncate, căci sunt o urâciune: vulturul, vulturul și pescarul pescar [854] trebuie
să fie urâte . 14 Să nu mâncați gaie, șoim, 15 corb [855] , 16 struț [856] , bufniță ,
pescăruș sau șoim, 17 bufnița mică, cormoranul și ibisul, 18 bufnița vultur,
pelicanul [857] și vulturul, 19 barza sau stârc [858] , pupăza sau liliacul [859] .
20 Toate insectele înaripate care se mișcă ca animalele cu patru picioare [860] să
fie considerate o urâciune pentru voi. 21 Totuși, printre insectele înaripate care se
mișcă ca animalele cu patru picioare, sunt unele pe care le puteți mânca, și
anume cele ale căror picioare sunt articulate, astfel încât să poată sări. 22 Și
dintre acestea puteți mânca lăcustele mari de tot felul și lăcusta cu capul lung de tot
felul, lăcusta verde de tot felul și lăcusta de pustiu de tot felul [861] . 23 Dar toate
celelalte insecte înaripate care se mișcă ca animalele cu patru picioare să fie
considerate o urâciune pentru voi.
24 Iată animalele care vă fac necurați (oricine se atinge de trupurile lor moarte va
fi necurat până seara; 25 oricine le duce trupurile moarte să-și spele hainele și va
fi necurat până seara): 26 orice animal care are copita despicată, dar nu este
complet despicată sau care nu rumegă vă face necurați; este necurat pentru voi;
și oricine se atinge de el va fi necurat. 27 orice animal cu patru picioare care
merge pe labe este necurat pentru voi; oricine se atinge de trupurile lor moarte
va fi necurat până seara. 28 oricine le duce trupurile moarte să-și spele hainele și
va fi necurat până seara; sunt necurate pentru voi.
29 Dintre animalele mici care se mișcă pe pământ, acestea sunt necurate pentru
voi: cârtița, șoarecele și orice fel de șopârlă - 30 gecko [862] , varanul,
salamandra, șlindrica și cameleonul.
31 Dintre toate vietățile care se târăsc pe pământ, acestea le veți considera
necurate. Oricine se atinge de ele, chiar și după ce sunt moarte, va fi necurat
toată ziua până seara.
32 De asemenea, orice lucru pe care cade vreuna dintre aceste creaturi moarte va
fi necurat până seara: orice vas de lemn, orice îmbrăcăminte, orice lucru făcut
din piele sau din pânză. Apoi, orice astfel de lucru de uz casnic să fie pus în apă;
va fi necurat și nu se va cura până nu va sta în apă până seara. 33 Dar dacă o astfel
de creatură cade într-un vas de lut, tot ce este în el va fi necurat și vasul va fi
spart. 34 Căci orice mâncare pe care a căzut apă dintr-un astfel de vas va fi
necurată; și orice băutură dintr-un astfel de vas va fi, de asemenea,
necurată. 35 Orice lucru pe care cade chiar și o parte dintr-un cadavru necurat va
fi necurat; chiar și un cuptor sau o vatră vor fi sparte dacă sunt spurcate și vor fi

necurate pentru voi. 36 Dar un izvor sau o groapă de colectare și depozitare a
apei va rămâne întotdeauna curată. (Dar dacă cineva atinge trupul unui animal
care a căzut în el, va fi necurat.) 37 La fel și cu sămânța gata de semănat: chiar
dacă o parte dintr-un trup necurat cade pe ea, ea va rămâne curată. 38 Dar dacă
sămânța este în apă, chiar dacă vreo parte din trupul ei cade peste sămânță,
aceasta va fi necurată pentru voi.
39 Dacă moare vreun animal, chiar și dintre cele pe care le mâncați, oricine se
atinge de trupul lui mort va fi necurat până seara. 40 Și oricine a mâncat carnea
animalului mort să-și spele hainele și va fi necurat până seara; de asemenea,
oricine a adus cu sine resturi de animale să-și spele hainele și va fi necurat până
seara.
41 Orice viețuitoare mică și târâtoare de care mișună pământul este
necurată [863] . Să nu le mâncați. 42 Niciunul din cele care se târăsc pe burtă,
sau umblă în patru labe, sau oricare dintre viețuitoarele mici de care mișună
pământul, să nu mâncați; sunt o urâciune. 43 Și să nu vă faceți urâți din cauza
niciunuia dintre aceste viețuitoare; să nu vă spurcați cu ele, ca să nu deveniți
spurcați din cauza lor. 44 Căci Eu, Domnul, sunt Dumnezeul vostru. Sfințiți-vă deci
și fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt. Nu vă spurcați cu niciuna dintre viețuitoarele de
care mișună pământul. 45 Eu, Domnul, sunt Cel ce v-am scos din Egipt ca să fiu
Dumnezeul vostru. De aceea, să fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.
46 Aceasta este legea pentru animalele cu patru picioare, pentru păsări, pentru
viețuitoarele care înoată în apă și pentru toate viețuitoarele care se târăsc pe
pământ, 47 ca să puteți deosebi ce este necurat de ce este curat și ce este
animalul care poate fi mâncat de ce nu poate fi mâncat.”
12 Domnul i-a poruncit lui Moise 2 să le spună copiilor lui Israel: „Dacă o femeie
va rămâne însărcinată și va naște un copil de parte bărbătească, va fi necurată
șapte zile după aceea; va fi necurată ca atunci când ar avea menstruație. 3 În
ziua a opta, prepuțul copilului de parte bărbătească trebuie circumcis. 4 Femeia
care a născut să rămână acasă treizeci și trei de zile, din cauza sângerării ei. Să
nu se atingă de nimic sfânt și să nu intre în Locul Sfânt în timpul acesta, până se
vor împlini zilele purificării ei.
5 Dacă o femeie naște o fată, va fi necurată două săptămâni, ca în timpul
menstruației ei; și până se va curăți complet de sângerarea ei, va trebui să stea
acasă șaizeci și șase de zile.
6 Când se va împlini vremea curățirii pentru un fiu sau pentru o fiică, femeia care
a născut un copil să aducă preotului, la intrarea Cortului Întâlnirii, un miel de un
an ca jertfă de tot și un pui de porumbel sau o turturele ca jertfă de
păcat . [864] 7 El să aducă aceste lucruri înaintea Domnului ca jertfă, pentru ca
femeia să se întoarcă la comuniunea cu Dumnezeu, care a fost întreruptă prin
necurăția ei . [865] Și o va declara curată după sângerarea ei. Aceasta este
legea pentru femeia care a născut un copil, fie băiat, fie fată.
8 Dacă însă nu poate găsi un miel, să aducă două turturele sau doi pui de
porumbel, unul pentru jertfă de tot și celălalt pentru jertfă de păcat. Atunci preotul
va restaura legătura cu Dumnezeu, care a fost întreruptă din cauza necurăției ei
și o va declara curată după vărsarea sângelui.”

13 Iată ce le-a poruncit Domnul lui Moise și lui Aaron: [2] „Dacă cineva are o
umflătură pe piele, o erupție cutanată sau o pată care se transformă într-o boală
de lepră [866] [a] , trebuie adus la preot, la Aaron sau la unul dintre fiii lui [867] [b] . 3
Preotul va examina zona inflamată de pe pielea persoanei respective și, dacă
părul de pe ea s-a făcut alb și rana este adâncă în piele, atunci este o rană de
lepră [868] . După ce va examina pe o astfel de persoană, preotul îl va declara
necurat. 4 Dar dacă rana de pe pielea persoanei respective este albă, dar nu
este mai adâncă decât suprafața pielii și părul de pe ea nu s-a făcut alb, preotul
să-l separe de ceilalți oameni timp de șapte zile. 5 În ziua a șaptea, preotul va
examina din nou omul și, dacă vede că pata nu și-a schimbat aspectul și nu s-a
întins pe piele, va prelungi separarea persoanei respective de ceilalți oameni
încă șapte zile. [6] [Dar] dacă, după examinarea persoanei respective , va vedea că
pata nu și-a schimbat aspectul și nu s-a întins pe piele, va prelungi separarea
persoanei respective de ceilalți oameni pentru încă șapte zile. Dacă pacientul
este din nou (din nou în ziua a șaptea), preotul va vedea că pata s-a estompat și
nu s-a întins pe piele, îl va declara pe omul curat, căci este doar o erupție fără
pericol. Pacientul își va spăla hainele și va fi curat.
[7] Dar dacă erupția se întinde pe piele după ce bolnavul a fost adus la preot ca să
fie declarat curat, atunci bolnavul trebuie să se întoarcă la preot. [8] Și dacă preotul
vede că erupția s-a întinde pe piele, să declare bolnavul necurat, căci este o
boală periculoasă.
[9] Oricine prezintă semne de boală de leucenie gravă trebuie adus la
preot. [10] Preotul va examina persoana respectivă și, dacă va găsi pe pielea ei o
umflătură albă cu păr alb pe ea și o rană deschisă [869] pe umflătură, [11] dacă va
vedea toate aceste semne ale unei boli deja vechi, preotul va declara persoana
bolnavă necurată și o va deosebi de toți ceilalți ca fiind necurată.
[12] Dacă rana se întinde pe toată pielea cuiva, din cap până în picioare, și acoperă
toată pielea celui lovit de ea, în orice loc unde preotul poate vedea, [13] atunci
preotul, după ce va vedea că pielea este în aceeași stare pe tot corpul, va
declara pe acel om curat. Căci *odată cu apariția pielii noi,* el a devenit complet
alb și de aceea este curat. [14] Omul devine necurat de îndată ce apar răni
deschise pe corpul lui. [15] Când preotul le vede, îl va declara necurat, căci astfel
de răni sunt cu adevărat necurate, fiindcă sunt o boală periculoasă. [16] Dar dacă
rănile încep să se schimbe și să se albească, omul să se întoarcă la
preot, [17] care îl va examina; și dacă zonele inflamate s-au albit, să declare pe cel
bolnav curat, căci este cu adevărat curat.
[18–19] Dacă cineva are o furunculă purulentă pe piele și apoi se vindecă, dar lasă în
urmă o umflătură albă sau o pată roșiatică în același loc, să fie adus la
preot. [20] Preotul să-l examineze și, dacă furuncula este adâncă în piele și părul
de pe ea s-a făcut alb, să-l declare necurat, căci în locul furunculei a apărut o
boală de leu. [21] [Dar] dacă preotul vede că părul nu s-a făcut alb și că furuncula este
superficială și a dispărut deja, atunci cel bolnav să fie separat de ceilalți oameni
doar șapte zile. [22] Dar dacă furuncula s-a întins pe piele, preotul să-l declare
necurat, căci boala lui este periculoasă. [23] Dar dacă furuncula rămâne în același
loc și nu s-a întins mai mult, atunci este doar o cicatrice de la furunculă. Atunci
preotul să-l declare curat.

24 Același lucru este valabil și pentru arsurile de pe pielea unui om, de pe corpul său. Dacă pe o zonă vindecată apare o pată roșiatică sau albă, 25 iar preotul,
examinând-o, vede că părul de pe ea s-a făcut alb și pata este sub suprafața
pielii, este o boală *vădită* care a provenit din arsură. Preotul să declare pe bolnav
necurat, căci este o boală periculoasă. 26 Dar dacă preotul, examinând pata, vede
că părul de pe pată nu s-a făcut alb, ci pata este la suprafață și s-a estompat, să
izoleze pe bolnav timp de șapte zile. 27 În a șaptea zi, preotul să examineze din
nou omul. Și dacă pata s-a întins mai mult pe piele, să-l declare necurat, căci
acesta este un semn de boală gravă. 28 Dar dacă pata rămâne în același loc, nu
s-a întins pe piele și chiar s-a estompat, atunci este doar o umflătură de la
arsură. Preotul să declare pe omul curat, pentru că are o cicatrice de la o arsură.
29 Dacă un bărbat sau o femeie are o rană pe pielea capului sau pe
bărbie, 30 dacă preotul examinează rana și vede că este mai adâncă decât
suprafața pielii și că părul de pe ea s-a subțiat și s-a îngălbenit, va declara
persoana necurată; căci este o râie, o boală contagioasă, care a apărut pe cap
sau pe bărbie. 31 Dar dacă preotul constată, după examinare, că rana nu este mai
adâncă decât suprafața pielii și că nu există păr galben pe ea, va ține persoana
cu rana în izolare, așa cum este obișnuit, timp de șapte zile. 32 În a șaptea zi,
preotul va examina din nou rana. Dacă vede că rana nu s-a întins mai mult și că
nu există păr galben pe pată și că pata nu este mai adâncă în piele, 33 atunci
persoana cu rana se va rade, lăsând doar părțile afectate de râie; și preotul va
ține persoana în izolare din nou timp de șapte zile. 34 În ziua a șaptea, preotul să
examineze râia și, dacă vede că nu s-a întins pe piele sau nu s-a adâncit mai
adânc decât suprafața pielii, să declare pe cel bolnav curat. Apoi să-și spele
hainele și va fi curat. 35 Dar dacă râia s-a întins pe piele după ce a fost declarat
curat, 36 preotul să-l examineze din nou și, dacă râia s-a întins, atunci preotul să
nu mai caute păr galben; cel bolnav este necurat. 37 Dacă râia rămâne așa cum
era, dar a crescut un păr negru pe ea, rana a trecut și omul este din nou curat.
Preotul să-l declare curat.
38 Dacă un bărbat sau o femeie are pete albe pe piele, 39 preotul trebuie să-i
examineze, iar dacă petele sunt palide, este o simplă erupție cutanată [870] .
Prin urmare, bolnavul este curat.
40 Dacă unui bărbat îi cade părul pe cap, este chelie și nu este necurat. 41 Cine
are părul căzut în față este curat - aceasta este doar o chelie. 42 Dar dacă pe
chelie apare o ulceră roșiatică sau albă pe piele - fie în față, fie în spate -
înseamnă că chelia este afectată de o boală periculoasă. 43 Preotul să examineze
apoi cu atenție bolnavul și, dacă vede pe chelia lui - fie în față, fie în spate - o
umflătură ulceroasă albă sau roșu deschis, care apare de obicei ca o boală
periculoasă de piele - 44 aceasta înseamnă că acea persoană este infectată cu o astfel de boală, este necurată. Preotul să-l declare ca atare, căci *există semne evidente* ale unei boli grave pe capul lui .
45 Cel ce este bolnav de această boală contagioasă să poarte haine rupte și să-și
lase părul despletit de pe cap, să-și acopere partea de jos a feței *cu un pânză* și
să strige: „Necurat! Necurat!” 46 Va fi necurat în toate zilele bolii lui. Va locui
singur și va locui afară din tabără.
47 Dacă apare *chiar și o mică* pată de mucegai [871] pe haine, fie de lână, fie de
in, 48 pe firele de in sau de lână, *pe firele longitudinale ale războiului de țesut* ,

adică pe urzeală sau *pe firele transversale* - pe bătătură, pe piele, pe un articol de piele - [49] și dacă această mucegai pe haine, piele, urzeală sau bătătură sau articol de piele este verzuie sau roșiatică, atunci este o ciupercă periculoasă. Mucegaiul trebuie arătat preotului. [50] El îl va examina și va ascunde articolul infectat timp de șapte zile. [51] În a șaptea zi, preotul va examina din nou mucegaiul și, dacă s-a răspândit pe haine, urzeală sau bătătură sau pe orice articol de piele, atunci este o ciupercă persistentă, dăunătoare și tot ceea ce a apărut este necurat. [52] Preotul va arde haina aceea, fie urzeală, fie bătătură (pentru țesături de lână sau de in), sau orice lucru făcut din piele, dacă este afectat de o astfel de mucegai; înseamnă că este o ciupercă dăunătoare și trebuie distrusă cu foc.
[53] Dar dacă preotul găsește că mucegaiul nu s-a întins nici pe haină, nici pe urzeală, nici pe bătătură, nici pe piele, [54] va spăla lucrul cu mucegai și îl va ascunde din nou șapte zile. [55] După aceste zile, preotul va cerceta lucrul spălat pe care a fost mucegaiul. Dacă preotul găsește mucegaiul în starea lui originală, chiar dacă nu s-a întins, este totuși necurat; îl veți arde, fie că pata cu mucegai este pe față, fie pe spate.
[56] Dacă preotul, după ce va examina, va vedea că mucegaiul s-a estompat după spălare, va despărți doar partea afectată, rupând-o sau tăind-o de pe haină, de pe piele, de pe urzeală sau de pe bătătură. [57] Dacă însă mucegaiul apare din nou pe haină, pe urzeală, pe bătătură sau pe obiectul de piele, acesta va fi aspectul lui nou și atunci, orice ar fi obiectul cu o astfel de pată infectată, acesta va fi aruncat în foc. [58] Și obiectul de pe care a dispărut mucegaiul după spălare va fi spălat din nou și va fi curat.
[59] Acestea sunt rânduielile privind deteriorarea prin mucegai a hainelor de lână sau de in, a urzelii sau a bătăturii și a lucrurilor de piele și cum să le declari curate sau necurate.”
14 Atunci Domnul i-a zis lui Moise: [2] „Aceasta este legea pentru ziua curățirii pentru omul care are o lepră gravă . [872] Omul respectiv să fie adus la preot, [3] acesta să iasă cu el afară din tabără și să-l examineze acolo. Dacă omul este vindecat de boala lui, [4] preotul să poruncească să se aducă două păsări vii (dintre cele curate, desigur), o bucată de lemn de cedru, fir stacojiu și isop . [873] [5] Preotul să junghie una dintre păsări deasupra unui vas de lut cu apă de izvor. [874] [6] Apoi preotul să ia pasărea vie, bucata de lemn de cedru, firul stacojiu și isopul și să le înmoaie pe toate, împreună cu pasărea vie, în sângele păsării care a fost junghiată deasupra apei curate. [7] Apoi preotul să stropească din sânge peste persoana curățită de șapte ori și să o declare curată. Și să elibereze pasărea vie pe câmp. [8] Dar cel curățit în acest fel trebuie să se spele.” „Își va rade tot părul de pe cap, se va spăla în apă și va fi curat. Apoi va putea intra în tabără, dar va rămâne afară din cort șapte zile. [9] În ziua a șaptea, să-și îndepărteze din nou tot părul: să-și radă capul, să-și radă barba, mustața și sprâncenele, să-și spele toate hainele și să-și scalde corpul în apă și va fi curat.” [10] În ziua a opta, va aduce doi miei fără cusur și o mielușea de un an fără cusur, ca să le aducă ca jertfă și va adăuga peste ele trei zecimi de măsură [875] din făină aleasă, amestecată cu untdelemn (pentru darul de mâncare), și un log [876] de untdelemn, separat. [11] Preotul care face ispășire să

aducă pe om la intrarea Cortului Întâlnirii și să-l aducă acolo, împreună cu toate darurile lui, înaintea Domnului. 12 Apoi preotul să ia unul dintre miei și să-l aducă împreună cu logul de untdelemn, ca jertfă pentru vină [877] [a] - și, făcând aceasta, le va legăna ca jertfă legănată înaintea Domnului [878] [b] . 13 Apoi preotul să junghie și pe celălalt miel în locul unde se junghie jertfa pentru păcat și jertfa arse, adică în locul sfânt; căci jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină sunt ale preoților; este preasfântă. 14 Preotul să ia din sângele jertfei pentru vină și să-l pună pe lobul urechii drepte a celui ce trebuie curățit, pe degetul mare al mâinii lui drepte și pe degetul mare al piciorului lui drept. 15 Preotul să ia apoi untdelemnul de măsline, din logarul de untdelemn care i s-a adus, să-l toarne în palma mâinii lui stângi , 16 să-și înmoaie degetul drept în untdelemnul din palma lui și să stropească de șapte ori din untdelemnul de pe deget înaintea Domnului. 17 Preotul să ungă din untdelemnul rămas din palmă lobul urechii drepte a celui ce trebuie curățit, degetul mare al mâinii lui drepte și degetul mare al piciorului lui drept, aplicându-l peste sângele jertfei pentru vină cu untdelemnul care a mai rămas în palmă. 18 Preotul să ungă și capul celui ce trebuie curățit, pentru ca, prin slujba aceasta săvârșită înaintea Domnului, cel ce a suferit de boală să fie întărit înaintea Domnului.
19 Apoi preotul va aduce jertfa de păcat pentru cel ce se curăță de necurăție, ca să facă împăcare cu Domnul, după aceea va junghia arderea de tot 20 și va aduce arderea de tot și darul de mâncare pe altar. În felul acesta, preotul va restabili uniunea cu Domnul a celui ce a fost lovit de lepră și va deveni curat.
21 Dacă un om este sărac și nu are cum să-și poată permite toate aceste lucruri, să ia un singur miel ca jertfă pentru vină. Acesta va fi adus ca jertfă legănată, ca să-și restabilească părtășia cu Domnul . Și ca jertfă de mâncare, să ia a zecea parte dintr-o măsură de făină fină, dresă cu untdelemn, și un log de untdelemn, 22 și, tot ce poate duce , două turturele sau doi pui de porumbel, unul ca jertfă pentru păcat și unul ca ardere de tot. 23 În ziua a opta, să le aducă preotului, ca să-și facă ispășirea de ispășire la intrarea Cortului Întâlnirii, înaintea Domnului. 24 Preotul va lua mielul, jertfa pentru vină a omului și logul de untdelemn și le va legăna ca jertfă legănată înaintea Domnului. 25 Va junghia jertfa, va lua din sângele ei și îl va pune pe lobul urechii drepte a celui ce se curăță, pe degetul mare al mâinii lui drepte și pe degetul mare al piciorului lui drept. 26 După aceea, preotul va turna untdelemn în palma mâinii stângi , 27 apoi va stropi de șapte ori înaintea Domnului din untdelemnul care este în palma mâinii drepte, înaintea Domnului. 28 Apoi, cu untdelemnul pe care l-a turnat în palmă, preotul îl va pune pe lobul urechii drepte a celui ce se curăță, pe degetul mare al mâinii drepte și pe degetul mare al piciorului drept, peste sângele jertfei celui ce și-a mărturisit vina. 29 Și cu untdelemnul care a mai rămas în palmă, preotul îl va pune pe capul celui ce se curăță, după ce a îndeplinit această ceremonie pentru el înaintea Domnului, cu care va fi din nou în legătură cu împărtășirea lui. 30 După aceea, cel ce săvârșește ritualul va aduce una dintre păsările (turturele sau pui de porumbel pe care le-a dobândit cel ce se curăță), una dintre păsările 31 pe care cel ce se curăță și le-a dobândit din banii săi, ca să o aducă ca jertfă de păcat, și una ca jertfă de tot împreună cu darul de mâncare.

Astfel, preotul va săvârși ritualul de restabilire a relației persoanei vindecate cu Dumnezeu, înaintea Domnului.
32 Acestea sunt rânduielile pentru cel vindecat de lepră, dar care nu poate veni la preot cu jertfa obișnuită pentru curățirea sa.”
33 Domnul a vorbit mai departe lui Moise și lui Aaron, zicând: 34 „Când veți intra în țara Canaanului, pe care v-o dau în stăpânire, se poate întâmpla să apară în unele dintre casele voastre din *țara* aceea o rană, cum ar fi lepra . 35 Stăpânul casei să se ducă la preot și să-i spună: „Am văzut pe casă ceva care seamănă cu o rană de piele.” 36 Atunci preotul va lua tot ce se poate scoate din casă până când va veni să cerceteze rănile. Numai după ce se va face acest lucru, pentru ca ceea ce rămâne în casă să nu devină necurat, va veni preotul să cerceteze casa. 37 Dacă, în timpul inspecției casei, găsește vreo pată, răni pe perete, adâncituri verzui sau roșiatice vizibil adâncite *în perete* , 38 preotul va ieși din casă și o va încuia timp de șapte zile. 39 În a șaptea zi, preotul va veni din nou și va cerceta casa. Și dacă, la o nouă inspecție, vede că rana care roade zidul s-a întins, 40 va sfărâma toate pietrele care au urme de răni corozive și le va arunca într-un loc necurat, afară din cetate. 41 Și toată casa va fi răzuită pe dinăuntru, iar lutul care a fost răzuit de pe pereți va fi aruncat și afară din cetate, în același loc necurat. 42 Apoi vor fi luate alte pietre și vor fi puse în locul celor dintâi, iar casa va fi tencuită cu argilă proaspătă.
43 Dar dacă plăgile apar din nou în casă după ce au fost puse pietrele la loc și casa a fost răzuită și tencuită din nou, 44 preotul să vină și să cerceteze din nou casa. Și dacă vede că plăgile continuă să se răspândească în toată casa, atunci plăgile sunt corozive și casa însăși este necurată. 45 Atunci toată casa trebuie dărâmată și toate pietrele, grinzile și tencuiala ei trebuie duse afară din cetate, într-un loc necurat.
46 Și oricine intră într-o casă închisă în timpul carantinei va fi necurat până seara. 47 Și oricine doarme în casa aceea să-și spele hainele, la fel și oricine mănâncă acolo să-și spele hainele. 48 Dar dacă preotul vede că după ce a fost tencuită din nou casa, nu au apărut răni caustice pe pereții ei, atunci va declara casa ritualic curată - nenorocirea a trecut [880] .
49 Preotul va lua două păsări, o bucată de lemn de cedru, un fir stacojiu și isop, ca să curețe complet casa de necurăția cu care a pătat-o. 50 Va junghia una dintre păsări deasupra unui vas de lut cu apă de izvor. 51 După aceea, preotul va lua lemnul de cedru, isopul, firul stacojiu și pasărea vie și le va înmuia pe toate în sângele păsării junghiate care a curs în apa curentă și va stropi casa de șapte ori. 52 Astfel, casa va fi curățită de necurăție cu sângele păsării, cu apa curentă, cu pasărea vie, cu lemnul de cedru, cu isop și cu firul stacojiu. 53 Va elibera pasărea vie în câmp, afară din cetate. Astfel, preotul va curăța casa și ea va fi curată.
54 Acestea sunt rânduielile privind diversele boli de piele și râiele, 55 precum și despre mucegaiul de pe haine și *ulcerațiile de pe pereții* casei, 56 precum și despre tumorile *de pe corpul omului* , erupțiile cutanate și petele, 57 pentru a determina când ceva este curat și când este necurat. Acestea sunt rânduielile privind bolile de piele.”

15 Domnul le-a poruncit lui Moise și lui Aaron [2] să transmită fiilor lui Israel
următoarele instrucțiuni: „Dacă cineva se găsește că are o scurgere dureroasă
din trup, acela este necurat din cauza scurgerii sale. [881] 3 Și nu contează dacă
această scurgere continuă sau s-a oprit - aceasta este necurăția lui.
4 Orice pat pe care se culcă o persoană cu o astfel de scurgere va fi necurat și
orice lucru pe care se așază o astfel de persoană va fi, de asemenea, necurat.
[5] Oricine se atinge de patul unui astfel de om să se scalde, să-și spele hainele și
va fi necurat până seara.
[6] Oricine se așează pe vreun lucru pe care a așezat cel cu scurgere, se va spăla
și el, își va spăla hainele și va fi necurat până seara.
[7] Oricine se atinge de omul cu scurgere să-și spele hainele și să se scalde; și
omul care s-a atins de el va fi necurat până seara.
[8] Dacă o persoană cu o astfel de scurgere scuipă [882] pe o persoană curată, și
ea trebuie să-și spele hainele și el însuși să se spele. Dar și el va rămâne
necurat până seara.
[9] Orice șa [883] pe care a călărit cineva care suferă de scurgere va deveni
necurată.
[10] Și oricine se atinge de vreun lucru care a fost sub cel ce a șezut pe șaua aceea
va fi necurat până seara, ca și cel ce a cărat lucrurile acelea; el își va spăla
hainele, se va scalda în apă și va fi necurat până seara.
[11] De asemenea, oricine se atinge de o persoană care are o scurgere fără să-și
spele mai întâi mâinile, trebuie să-și spele hainele, să se scalde în apă și va fi
necurat până seara.
[12] Un vas de lut atins de o persoană cu scurgere trebuie spart, iar un vas de lemn
trebuie clătit cu apă.
[13] După ce se va vindeca cel ce are scurgerea, va trebui să petreacă șapte zile
ca să se curețe, să-și spele hainele și să-și scalde tot trupul în apă curgătoare,
ca să devină curat. [14] În ziua a opta, cel vindecat să cumpere două turturele sau
doi pui de porumbel și să-i aducă Domnului, la intrarea Cortului Întâlnirii, și acolo
să-i dea preotului. [15] Preotul să aducă unul ca jertfă pentru păcat și pe celălalt ca
ardere de tot și va sluji înaintea Domnului, ca să-l aducă înapoi pe cel ce are
scurgerea.
[16] Dacă un bărbat are o scurgere de spermă [884] , trebuie să-și spele tot corpul
în apă și va fi necurat până seara. [17] Orice îmbrăcăminte sau articol de piele pe
care va cădea spermă trebuie spălat și va rămâne necurat până seara. [18] Dacă
un bărbat s-a culcat cu o femeie și are o scurgere de spermă, atât ea, cât și el
trebuie să se spele în apă și amândoi vor fi necurați până seara.
[19] Dacă o femeie are o scurgere de sânge, și aceasta este scurgerea
ei *menstruală* obișnuită , atunci necurăția ei va dura șapte zile; oricine se va
atinge de ea va fi necurat până seara.
[20] Orice lucru pe care se culcă ea în timp ce este necurată va deveni necurat,
precum și orice lucru pe care se așază.
[21] Oricine se va atinge de patul ei în acel moment să-și spele hainele, să se
scalde și va fi necurat până seara.

22 Oricine atinge ceva pe care a șezut ea să-și spele hainele, să se scalde și va fi
necurat până seara. 23 Chiar și oricine atinge ceva din patul sau din scaunul pe
care a șezut femeia care are scurgere va fi necurat până seara .
24 Dacă în vremea aceea soțul ei se culcă cu ea, pângărindu-se prin necurăția ei,
va fi necurat șapte zile întregi și orice pat în care se va culca va fi necurat.
25 Dacă o femeie nu are scurgere de sânge în timpul menstruației sau dacă
aceasta durează mai mult decât de obicei, va fi necurată în toate zilele
menstruației ei, la fel ca în timpul menstruației ei. 26 Orice pat în care se culcă
femeia în timp ce are scurgere va fi necurat și orice lucru pe care șade va fi
necurat, la fel ca în timpul menstruației ei. 27 Oricine se atinge de aceste lucruri
va fi necurat; va trebui să-și spele hainele, să se scalde în apă și va fi necurat
până seara.
28 Când se va opri sângerarea ei, ea să numere șapte zile, după care va deveni
curată. 29 În ziua a opta, ea să vină la intrarea Cortului Întâlnirii cu două turturele
sau doi pui de porumbel și să-i dea preotului. 30 Preotul să aducă unul ca jertfă de
păcat și celălalt ca jertfă arsă. Preotul să slujească înaintea Domnului, ca să-l
aducă înapoi pe femeia care a devenit necurată în zilele sângerării ei . ” 31
Apoi Domnul a adăugat: „Așa veți păzi pe copiii lui Israel de orice lucru care i-ar
putea face să devină necurați, ca să nu se nimicească singuri, pângărind
tabernacolul în care locuiesc Eu în mijlocul lor.”
32 Acestea sunt regulile pentru bărbatul care devine necurat din cauza unei scurgeri
sau a ejaculat, 33 și pentru femeie când are menstruație, adică atât pentru bărbat,
cât și pentru femeie când au o scurgere, precum și pentru soțul care se culcă cu
o soție necurată.”
16 [886] După moartea celor doi fii ai lui Aaron (ei au pierit când au stat înaintea
Domnului *cu foc străin*), Domnul i-a vorbit lui Moise 2 și i-a poruncit: „Spune-i
fratelui tău Aaron să nu intre niciodată dincolo de perdea, în Sanctuar, la
Capacul de aur al ispășirii, care este deasupra chivotului, ca să nu piară, căci
deasupra Capacului acela Mă voi arăta în nor.
3 Când va intra Aaron în sanctuar, iată ce trebuie să facă: să aducă un vițel tânăr
pentru jertfă de păcat și un berbec pentru ardere de tot. 4 Apoi Aaron să îmbrace
tunica sfântă de in și veșmintele de in care îi acoperă partea inferioară a corpului,
să se încingă cu un brâu de in și să-și acopere capul cu un turban de in [887] [a] .
Acestea sunt veșminte sfinte [888] [b] , de aceea Aaron trebuie să-și spele mai
întâi corpul cu apă și abia apoi să le îmbrace.
5 Aaron să ia din partea adunării lui Israel doi țapi ca jertfă de păcat și un berbec
ca ardere de tot. 6 Aaron să aducă un vițel ca jertfă de păcat la locul de închinare,
pentru ca el și toată casa lui să se întoarcă la Domnul. 7 Apoi să ia cei doi țapi și
să-i pună înaintea Domnului, punându-i la intrarea în Cortul Întâlnirii. 8 Aaron să
tragă la sorți pentru cei doi țapi, ca să aleagă care va fi pentru Domnul și care va
fi țapul ispășitor . 9 Cel ales pentru Domnul este cel pe care Aaron îl va aduce ca
jertfă de păcat. 10 Celălalt, asupra căruia a căzut sorțile „să fie țapul ispășitor”,
trebuie să fie adus viu înaintea Domnului, pentru ca, înainte de a fi trimis în
pustie ca țap ispășitor, să se poată săvârși o ceremonie asupra lui care
restabilește unitatea israeliților cu Dumnezeu.

11 Aaron să-și aducă taurul pentru jertfa de păcat, ca să-și restabilească părtășia
cu Dumnezeu și cu toată casa lui. Să-și junghie taurul pentru jertfa de
păcat, 12 apoi să umple cădelnița cu cărbuni aprinși de pe altar, înaintea
Domnului, să ia doi pumni de tămâie zdrobită și să o aducă dincolo de perdea, *în
Sfânta Sfintelor* . 13 Acolo să pună tămâia pe focul *din cădelniță,* înaintea Domnului ,
și un nor de tămâie va acoperi acoperirea de aur a ispășirii care este
pe *chivotul* care conține tablele Legii [890] , pentru ca Aaron să nu piară. 14 După
aceea, să ia din sângele taurului și să-l stropească cu degetul său pe partea de
est a Capacului Ispășirii și, înaintea acestui Capac, să stropească același sânge
cu degetul său de șapte ori.
15 Apoi Aaron va junghia țapul pentru jertfa de păcat pentru tot poporul și va
aduce sângele lui dinăuntru, dincolo de perdea. Acolo va face cu sângele cum a
făcut cu sângele vițelului: îl va stropi pe Capacul Ispășirii și chiar înaintea
lui. 16 Astfel va săvârși ritualul ispășirii, curățind Sfânta Sfintelor [891] , care a fost
pângărită din cauza necurăției copiilor lui Israel, a fărădelegilor lor și a tuturor
păcatelor lor.
Același lucru să se facă și cu Cortul Întâlnirii, care este înconjurat de aceeași
necurăție. 17 Nimeni să nu fie în Cortul Întâlnirii când intră Aaron să facă ispășire
pentru Sfânta Sfintelor; nimeni să nu fie în Cort până nu iese el.
Acolo Aaron va readuce la unire pe ai lui, toată casa lui și întreaga adunare a lui
Israel cu Dumnezeu. 18 După aceea, va ieși la altarul care este înaintea Domnului
și va face și ritualul de curățire pe el : [892] va lua sângele unui taur tânăr și al
unui țap, va unge cu el coarnele altarului împrejurul lor, 19 și va stropi cu același
sânge cu degetul său de șapte ori pe altar - și astfel îl va curăți de necurăția fiilor
lui Israel și îl va sfințește.
20 După ce Aaron va termina de curățit Sfânta Sfintelor, Cortul Întâlnirii si altarul,
va aduce țapul viu, 21 și își va pune amândouă mâinile pe capul țapului și, *cu
pocăință smerită,* va vesti peste el toate nelegiuirile copiilor lui Israel, toate
fărădelegile lor și toate păcatele lor. Aaron le va pune pe toate pe capul țapului și
îl va trimite prin mesager în pustie, 22 pentru ca țapul să ducă asupra lui toate
nelegiuirile copiilor lui Israel în țara nelocuită. Acolo, în pustie, țapul va fi eliberat.
23 Aaron va intra în cortul întâlnirii și va scoate veșmintele de in pe care le
îmbrăcase înainte de a intra în Locul Preasfânt și le va lăsa acolo. 24 Apoi își va
spăla din nou trupul cu apă în locul sfânt, se va îmbrăca cu veșmintele lui dintâi
și va ieși afară ca să aducă jertfa arse pentru el și pentru tot poporul și să
restabilească părtășia lui cu Dumnezeu și cu poporul. 25 Grăsimea jertfei pentru
păcat o va arde și o va fumega pe altar.
26 Cel ce a dus țapul ispășitor să-și spele hainele și să se scalde în apă înainte de
a intra în tabără. 27 *Ceea ce a mai rămas din* taur și din țap, care au fost aduse ca
jertfă pentru păcat și cu al căror sânge s-a făcut ispășirea pentru Locul Preasfânt
în Cort, să fie scos afară din tabără și ars acolo: pieile, carnea și toate
măruntaiele *cu* balega din ele. 28 Cel ce arde aceste lucruri să-și spele hainele și
să se scalde, apoi să se poată întoarce în tabără.
29 Aceasta va fi o lege veșnică pentru voi: În ziua a zecea a lunii a
șaptea [894] să vă smeriți [895] . Nimeni să nu facă nicio lucrare în ziua aceea,
nici băștinașul, nici străinul care locuiește printre voi. 30 Căci în ziua aceea va fi

pentru voi o curățire, ca să vă curățiți; și veți fi curați înaintea Domnului, *curați* de toate păcatele voastre. 31 Va fi pentru voi o zi de Sabat, o odihnă sfântă, în care vă veți smeri. Va fi o lege veșnică. 32 Slujba va fi îndeplinită de preotul care este uns și ales să slujească după tatăl său. Numai acest preot va purta veșmintele de in, veșmintele sfinte. 33 El va face ispășire pentru Sfânta Sfintelor, pentru Cortul Întâlnirii și pentru altar. El va restaura comuniunea tuturor preoților și a întregii adunări a lui Israel, care a fost destrămată din cauza păcatelor lor. 34 Aceasta va fi o lege veșnică pentru voi: o dată pe an se va face această slujbă pentru copiii lui Israel, pentru a restabili legătura cu Dumnezeu, care fusese ruptă din cauza tuturor păcatelor lor."
Și Moise a făcut totul întocmai cum i-a poruncit Domnul.
17 Domnul i-a vorbit lui Moise 2 să le spună lui Aaron, fiilor lui și tuturor israeliților ce poruncise Domnul: 3 „Orice israelit care *jertfește* un bou, o oaie sau o capră, fie în tabără, fie afară, 4 în loc să-l aducă la intrarea Cortului Întâlnirii și să-l aducă ca jertfă Domnului înaintea Cortului Său, va fi vinovat de vărsarea de sânge. Nu va avea loc în mijlocul poporului său; va fi smuls, 5 ca o avertizare pentru israeliți, ca să aducă preoților animalele pe care le jertfesc pe câmp. Ei le vor aduce la intrarea Cortului Întâlnirii și le vor jertfi acolo ca jertfă de mulțumire Domnului. 6 Preotul va turna din sângele vărsat pe altarul Domnului, înaintea intrării Cortului Întâlnirii, iar grăsimea animalului va fi arsă și va fi fumegândă pe altar, ca o mireasmă plăcută Domnului. 7 Copiii lui Israel nu vor mai aduce jertfe demonilor, [896] în a căror închinare comit desfrânări. Aceasta va fi o lege pe vecie pentru ei și pentru urmașii lor."
8 Moise a trebuit să le spună și acestea: „Orice israelit sau străin care locuiește printre voi, care aduce o ardere de tot sau orice altă jertfă, 9 dar nu-și aduce animalul la intrarea Cortului Întâlnirii ca să aducă o jertfă Domnului, va fi nimicit din poporul său.
10 Dacă vreunul din casa lui Israel sau dintre străinii care locuiesc printre voi mănâncă sânge, voi judeca pe cel ce mănâncă sânge și-l voi nimici din mijlocul neamului său. 11 Căci viața oricărei trupuri este în sânge și vi l-am dat ca jertfă de ispășire pentru voi pe altar ; căci sângele *care se varsă pentru al vostru* face ispășire pentru viața care este în el. 12 De aceea le spun copiilor lui Israel: Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge. De asemenea, străinii care locuiesc printre voi să nu mănânce sânge.
13 Oricine din Israel sau străinul care locuiește printre voi și vânează și ucide vreun vânat sau o pasăre bună de mâncat, să vărseze tot sângele din el și să acopere sângele cu pământ. 14 Căci viața oricărei viețuitoare este sângele lui. De aceea le-am spus copiilor lui Israel: „Să nu mâncați sângele vreunei viețuitoare, căci viața oricărei viețuitoare este sângele lui." Oricine îl mănâncă trebuie să fie vărsat.
15 Oricine mănâncă un animal mort sau sfâșiat de fiară, fie că este băștinaș sau străin, să-și spele hainele și să se scalde în apă; va rămâne necurat până seara, apoi va fi curat. 16 Dar dacă nu-și spală hainele și nu-și scaldă trupul, își va pedepsi nelegiuirea."
18 Domnul i-a poruncit lui Moise 2 să vestească copiilor lui Israel: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. [900] 3 Să nu faceți cum au făcut ei în țara Egiptului,

unde ați locuit, sau cum au făcut ei în țara Canaanului, unde vă duc; să nu urmați obiceiurile lor *imorale* . [4] Să ascultați de poruncile Mele și să împliniți legile Mele. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. [5] Să păzești legile și poruncile Mele; omul care le păzește va trăi negreșit.
Așa poruncesc, Doamne.
[6] Nimeni dintre voi să nu se apropie de o rudă apropiată de sânge ca să aibă relații sexuale cu ea [901] . *Aduceți-vă aminte* că Eu, Domnul, *am poruncit aceasta .*
[7] Să nu necinstești pe tatăl tău având relații cu mama ta. Ea este mama ta; să n-o necinstești.
[8] Și să nu ai legătură cu *cealaltă* nevăstie a tatălui tău, căci și aceasta îl necinstește pe tatăl tău.
[9] Să nu ai legătură cu niciuna dintre surorile tale, fie că este fiica tatălui tău, fie a mamei tale, fie că s-a născut în casa ta, fie că s-a născut în afara casei tale, să nu ai legătură cu ea.
[10] Să nu ai legătură cu nepoatele tale, nici cu fiica fiului tău, nici cu fiica fiicei tale. Să nu ai legătură cu ele, căci aceasta ți-ar aduce o rușine.
[11] Fiica soției tatălui tău, născută din tatăl tău, este sora ta. Să nu ai legătură cu ea și nici să n-o necinstezi.
[12] Să nu ai legătură cu sora tatălui tău; ea este rudă de sânge cu tatăl tău.
[13] Și cu sora mamei tale - ea este rudă cu mama ta.
[14] Să nu necinstești pe fratele tatălui tău și să nu te apropii de nevasta lui *din pricina poftei , căci este mătușa ta.*
[15] Să nu ai legătură cu nora ta; ea este soția fiului tău; n-o necinstești.
[16] Să nu ai legătură cu nevasta fratelui tău; aceasta este o necinste pentru el.
[17] Dacă ai legătură cu o femeie, să nu ai legătură cu fiica ei, nici cu nepoata ei, nici cu fiica fiului ei, nici cu fiica fiicei ei, căci sunt rude de sânge. Acesta va fi un rău mare [902] .
[18] Să nu iei de nevastă pe sora soției tale ca pe o rivală a ei; să nu ai legătură cu ea cât timp trăiește soția ta.
[19] Să nu te apropii de o femeie în timpul menstruației ei ca să te împarți cu ea, când este necurată.
[20] Să nu te culci cu nevasta aproapelui tău pentru a avea relații sexuale [903] , ca să nu te pângărești.
[21] Să nu jertfești lui Moloh niciunul dintre copiii tăi, ca să nu fie hulit Numele Domnului Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul Dumnezeul *tău* .
[22] Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cu o femeie; este o urâciune.
[23] Să nu ai împreunare cu fiare, ca să nu te pângărești. Femeia nici ea să nu stea înaintea vreunei fiare ca să se împreuneze cu ea; aceasta este o faptă profană.
[24] Să nu vă spurcați cu niciunul din aceste lucruri, căci neamurile pe care le-am izgonit înaintea voastră au făcut așa și s-au spurcat. [25] Chiar și țara lor a fost spurcată și am pedepsit-o pentru nelegiuirile lor. Și țara a vărsat pe locuitorii ei.
[26] Ci să păziți legile și poruncile Mele; nici băștinașul din Israel, nici străinul care locuiește printre voi să nu săvârșească vreuna din aceste urâciuni. [27] Căci popoarele care erau în țară înainte de voi au săvârșit toate aceste urâciuni, și

țara a fost pângărită. [28] Și țara vă va vărsa dacă o veți pângări, așa cum i-a vărsat pe popoarele care erau aici înainte de voi.
[29] Și oricine face vreuna din aceste urâciuni nu va avea loc în poporul său; va fi nimicit. [30] Așadar, ascultați de poruncile Mele [904] și nu urmați urâciunile care se practicau aici înaintea voastră. Nu vă spurcați cu ele. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.”
19 Domnul i-a poruncit lui Moise [2] să spună întregii adunări a lui Israel următoarele cuvinte: „Fiți sfinți, căci Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt.
3. Tratează pe fiecare [905] cu respect profund, atât față de mama sa, cât și față de tatăl său.
Să păziți Sabatele Mele. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
4 Nu vă întoarceți la idoli *care nu au viață* și nu vă faceți dumnezei turnați. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
[5] Când aduceți o jertfă, o jertfă de mulțumire Domnului, să o faceți în așa fel încât să găsiți favoare înaintea Lui. [6] Carnea jertfelor să se mănânce în ziua în care le aduceți și în ziua următoare. Dar ce rămâne în a treia zi să fie arsă; [7] căci este deja stricată. Și dacă cineva mănâncă din ea în a treia zi, jertfa lui nu va fi considerată plăcută. [8] Și oricine mănâncă din ea va fi socotit vinovat de păcatul acesta [906] : a pângărit sanctuarul Domnului. Omul acela va fi nimicit din poporul său.
[9] Când vei secera recolta din țara ta, să nu seceri nici măcar marginea câmpului, nici să nu culegi spicele rămase după recoltă. [10] Să nu-ți desființezi via și să nu culegi strugurii care au căzut; să-i lași pentru săraci și pentru străin. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
[11] Să nu furați, să nu mințiți și să nu vă înșelați unii pe alții. [12] Să nu jurați niciodată pe Numele Meu, ca să nu înșelați pe nimeni, pentru că așa veți pângări Numele Dumnezeului vostru. Eu sunt Domnul. [13] Să nu asupriți pe aproapele vostru și să nu-l jefuiți. Să nu păstrați peste noapte plata unui tocmit. [14] Să nu blestemați pe surd și să nu puneți nimic în calea orbului, ca să-l facă să se poticnească. Să vă temeți de Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul.
[15] Să nu fii nedrept în judecată; să nu cauți părtinire față de sărac și să nu tratezi favorabil pe bogat, ci să-ți judeci aproapele cu dreptate. [16] Să nu răspândești bârfe printre poporul tău și să nu faci nimic care ar putea pune viața fratelui tău în pericol. [907] Eu sunt Domnul. [17] Să nu-ți urăști fratele în inima ta, ci să-ți avertizezi aproapele cu seriozitate, arătându-i păcatele, ca să nu fii tras la răspundere pentru păcatul lui. [18] Să nu te răzbuni și să nu porți pică împotriva vreunui din poporul tău. Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți. Eu sunt Domnul.
[19] Trebuie să păziți toate legile Mele.
Să nu încrucișezi animale de două rase diferite. Să nu semeni ogorul tău cu două feluri de semințe. Să nu porți haine țesute din două feluri de fire diferite, din lână și din in.
[20] Dacă un bărbat se culcă cu o femeie care este roabă logodită cu un alt bărbat și care nu a fost încă răscumpărată sau eliberată, va exista o pedeapsă pentru aceasta; dar nu vor fi pedepsiți cu moartea, pentru că ea nu este liberă. [21] Omul vinovat să aducă o jertfă pentru sine Domnului, ca unul care își recunoaște vina și să aducă un berbec ca jertfă pentru vină la intrarea Cortului Întâlnirii. [22]

Apoi preotul să facă slujba cu berbecul ca jertfă pentru vină pentru păcatul pe care
l-a săvârșit, ca să-l întoarcă înaintea Domnului; și păcatul lui va fi iertat.
23 Când vei planta un pom roditor, când vei intra în țara ta, să socotești cele dintâi
roade ale lui ca fiind o pricină nelegiuită [908] . Timp de trei ani să-l socotești ca
o pricină nelegiuită; să nu-l mănânci. 24 Dar în al patrulea an, tot rodul pomului
acela va *fi* sfânt, ca jertfă de mulțumire Domnului, ca o sărbătoare
solemnă. 25 Dar în al cincilea an, vei putea mânca rodul pomului, și acesta va
crește mai roditor în fiecare an. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău.
26 Să nu mâncați carne cu sânge. Să nu ghiciți și să nu faceți vrăjitorie.
27 Să nu vă radeți părul de pe tâmple [909] și să nu vă stricați marginile
bărbii. 28 Să nu vă faceți tăieturi în carne ca să jeliți pe morți și să nu vă acoperiți
cu litere pictate. Eu sunt DOMNUL.
29 Nu-ți îndemna fiica la lucruri josnice și vulgare, împingând-o în desfrâu, ca nu
cumva toată țara să se desfrâneze și să se umple de desfrâu.
30 Să păziți Sabatele Mele neîncetat și să vă temeți de sanctuarul Meu. Eu sunt
Domnul.
31 Să nu te îndrepți spre cel care cheamă duhurile cerului sau spre vrăjitor și să
nu-i cauți, ca să nu te întipari. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău.
32 Ridică-te înaintea celor cu peri albi, cinstește pe bătrâni și teme-te de
Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul.
33 Dacă un străin locuiește în mijlocul tău, în țara ta, să nu-l asupreși. 34 Să te
porți cu străinul care locuiește în mijlocul tău așa cum te porți cu israeliții care s-
au născut acolo; să-l iubești cum te iubești pe tine însuți, căci și tu ai fost străini
în Egipt. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
35 Să nu mințiți când măsurați lungimi, când cântăriți greutăți sau când numărați
cantități . [910] 36 Cântarul vostru să fie exact , [911] și greutățile voastre, efele și
hin-urile, să fie exacte. [912] Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care v-a scos din
Egipt. 37 Să aveți grijă și să păziți toate legile Mele și toate poruncile Mele. Eu
sunt Domnul.”
20 Domnul a vorbit lui Moise 2 și le-a zis israeliților: „Orice israelit sau străin care
locuiește printre israeliți, care dă vreunul dintre copiii săi lui Moleh, va fi pedepsit
cu moartea; locuitorii țării voastre să-l ucidă cu pietre. 3 Voi face
judecată împotriva acelui om și voi pune capăt prezenței lui în mijlocul poporului,
pentru că și-a dat fiul lui Moleh și a pângărit Sanctuarul Meu și a pângărit
Numele Meu cel sfânt. 4 Dar dacă adunarea lui Israel trece cu vederea
păcatul *unui* om care dă vreunul dintre copiii săi lui Moleh și nu socotește că este
necesar să-l omoare, 5 voi face judecată împotriva lui și împotriva familiei lui și
voi pune capăt prezenței lui în mijlocul poporului din care făcea parte și a tuturor
celor care l-au urmat în nelegiuirea lor, închinându-se lui Moleh.
6 Îl voi judeca și pe cel ce se duce la duhovnici și la vrăjitori și comite desfrânare
și nu-i voi permite omului acela să locuiască în mijlocul poporului său.
7 Sfințiți-vă, *ferindu-vă de urâciunile idolilor* și trăiți în sfințenie, căci Eu sunt
Domnul Dumnezeul vostru.
8 Să păziți și să împliniți legile Mele. Eu, Domnul, vă sfințesc.

9 Oricine blestemă pe tatăl său sau pe mama sa va fi pedepsit cu moartea. Dacă
a blestemat pe tatăl său sau pe mama sa, atunci el însuși este vinovat de
moartea sa [914] .
10 Dacă un bărbat comite adulter cu o femeie măritată, chiar și cu nevasta
aproapelui său, atunci atât adulterul, cât și adultera trebuie pedepsiți cu moartea.
11 Dacă un om se culcă cu nevasta tatălui său, își necinstește tatăl. Amândoi
adulterinii trebuie pedepsiți cu moartea; ei sunt vinovați de propria lor moarte.
12 Dacă un om se culcă cu nora sa, amândoi să fie pedepsiți cu moartea; este o
josnicie ce fac ei și sunt vinovați de moartea lor.
13 Dar dacă un bărbat se culcă cu un alt bărbat ca și cum ar fi cu o femeie, amândoi
au săvârșit o urâciune și trebuie neapărat pedepsiți cu moartea, pentru care ei
înșiși se fac vinovați.
14 Dacă un bărbat se culcă cu o femeie și cu fiica ei, este o desfrânare. Toți
trebuie arși cu arsură, atât el, cât și cele două femei, pentru ca să nu fie nimeni
desfrânat printre voi.
15 Omul care se împreunează cu un animal va fi pedepsit cu moartea. Animalul
va fi, de asemenea, ucis.
16 Dacă o femeie îndrăznește să se culce cu vreo fiară, atât ea, cât și fiara să fie
pedepsite cu moartea. Ele să fie pedepsite cu moartea; și ele însele se vor face
vinovate de această moarte.
17 Dacă un bărbat își ia în casă sora, fiica tatălui său sau a mamei sale, și, cu
voința ei, se culcă cu ea, este o rușine. Trebuie nimicite în fața întregului popor; a
necinstit-o pe sora sa și va trebui să răspundă pentru păcatul său.
18 Cine se culcă cu soția sa în timpul menstruației îi descoperă sângele, iar ea îi
descoperă sângele ei. Amândoi nu au ce căuta în poporul lor; trebuie smulși din
ei.
19 Să nu ai legătură cu sora mamei tale sau cu sora tatălui tău; oricine face așa
ceva își necinstește ruda de sânge și își va pedepsi nelegiuirea.
20 Cine se culcă cu mătușa sa a necinstit deja pe soțul acesteia [915] [a] . Atât
bărbatul, cât și ruda lui vor răspunde pentru această nelegiuire; și vor muri fără
copii [916] [b] .
21 Și dacă un om se culcă cu nevasta fratelui său [917] - aceasta este o urâciune;
el și-a necinstit deja fratele. Cei care cad într-un astfel de păcat vor rămâne fără
copii.
22 Să aveți grijă să păziți toate legile Mele și toate poruncile Mele, ca nu cumva
țara în care vă duc să vă verse ca să locuiți în ea. 23 De aceea, nu urmați
obiceiurile neamurilor [918] pe care le izgonesc dinaintea voastră; ele au făcut
toate aceste lucruri și au devenit o urâciune pentru Mine. 24 Dar v-am spus: „Veți
stăpâni țara lor; vă voi da în stăpânire țări în care curge lapte și miere.” Eu sunt
Domnul Dumnezeul vostru, care v-am depărtat de celelalte neamuri.
25 Deosebiți, așadar, între animalele curate și cele necurate, între păsările
necurate și cele curate. Nu vă spurcați cu niciun animal, nici cu nicio pasăre, nici
cu vreunul dintre târâtoarele care se târăsc pe pământ și pe care vi le-am rânduit
ca fiind necurate.
26 Trăiți în sfințenie pentru Mine, căci Eu, Domnul vostru, sunt sfânt și v-am
depărtat de neamuri, ca să fiți poporul Meu.

27 Orice duh al morții sau vrăjitor, bărbat sau femeie, va fi pedepsit cu moartea;
va fi ucis cu pietre, dar ei înșiși sunt vinovați de propria lor moarte.”
21 Domnul a poruncit lui Moise să vestească preoților, fiii lui Aaron, astfel:
„Niciunul dintre ei să nu se priveze de curățenia ceremonială pentru moartea
2 vreunei rude a lui, afară de rudele lui cele mai apropiate: mama și tatăl său, fiul
3 său și fiica sa și fratele său. El se poate face spurcat pentru sora sa fecioară,
4 dacă aceasta locuia cu el și nu era căsătorită. Un preot nu are voie să se
spurce pentru cei cu care este rudă prin soția sa [919] , căci procedând astfel, va
atrage după sine o spurcăciune .
5 Preoții să nu-și radă creștetul capului ca semn de jelire pentru un mort, să nu-și
6 tundă marginile bărbii și să nu-și facă tăieturi în carne. Să fie sfinți, neîncetat în
slujba Dumnezeului lor și să nu necinstească Numele Lui. Preoții care aduc
darurile [920] Domnului, pâinea Dumnezeului lor, să fie sfinți.
7 Să nu se căsătorească cu prostituate sau cu femei care s-au necinstit pe sine.
Preotul să nu se căsătorească cu o femeie divorțată [921] , căci este sfânt și
slujește Dumnezeului său.
8 Să aveți grijă să fie sfânt [922] , căci el aduce darul pâinii Dumnezeului vostru.
El este sfânt pentru voi, căci Eu, Domnul, care vă sfințesc, sunt sfânt.
9 Dacă fiica unui preot comite adulter și își necinstește tatăl, ea va fi arsă.
10 Marele preot, preotul cel mai în vârstă [923] [a] , cel pe al cărui cap a fost turnat
untdelemnul ungerii și care poartă veșmintele sfinte, să nu-și lase părul de pe
cap să-și atârne și să-și rupă veșmintele [924] [b] . 11 Să nu intre în locul unde zace
trupul unui mort, chiar dacă este vorba de tatăl sau de mama lui, ca să nu devină
12 necurat. Ca să nu pângărească Locul Sfânt al Dumnezeului său, din care nu va
putea ieși, căci pe el este sfințirea untdelemnului ungerii Dumnezeului său. Eu
sunt Domnul.
13 Marele preot nu poate lua de soție decât o fecioară. 14 Nu poate lua de soție o
văduvă, o femeie divorțată, o femeie care s-a necinstit în vreun fel, nici o
prostituată. Nu poate lua de soție decât o fecioară din poporul său, 15 ca să nu-și
necinstească urmașii din poporul său, căci Eu, Domnul, îi sfințesc.”
16 Domnul i-a poruncit lui Moise 17 să-i dea lui Aaron această poruncă: „Niciun
urmaș al tău, în generațiile tale, care va avea vreo cusur pe trup, să nu se
apropie de altar ca să aducă pâinea Dumnezeului său. 18 Căci nimeni care va
avea vreo cusur pe trup să nu se apropie de preoție: orb sau șchiop, cu fața
diformă sau cu membre disproporționate, 19 cu piciorul sau cu brațul rupt, 20 cu
cocoșatul sau piticul, cu cataractă la ochi, cu scabie sau cu râie, sau cu
testiculele rănite. 21 Niciun urmaș al preotului Aaron să nu se apropie de locul
slujbei ca să aducă darurile Domnului. El are vreo cusur pe trup și de aceea nu
va ieși ca să aducă pâinea Dumnezeului său.
22 Omul acesta va putea mânca din pâinea lui Dumnezeu, din lucrurile preasfinte
și din *celelalte* lucruri sfinte [925] , 23 dar, din cauza cusurului de pe trupul său, nu
va putea intra dinaintea perdelei și nu se va apropia de altar, pentru că aceasta
ar necinsti slava tuturor obiectelor din sanctuarul Meu [926] , căci Eu, Domnul, le
sfințesc.”
24 Moise le-a spus toate acestea lui Aaron și fiilor lui și tuturor copiilor lui Israel.

22 Domnul i-a zis lui Moise: [2] „Poruncește-le lui Aaron și fiilor lui să aibă grijă
cum împart jertfele [927] copiilor lui Israel, căci ele Mi le consacră, pentru ca
preoții să nu profaneze Numele Meu cel sfânt. Eu sunt Domnul.”
3 Spune-le: „Dacă vreunul dintre urmașii voștri, în generațiile voastre, se apropie
de jertfele sfinte pe care copiii lui Israel le-au adus Domnului, fiind necurat, va fi
nimicit *de la slujba* Mea. Eu sunt Domnul.
[4] Niciun urmaș al lui Aaron, care are vreo boală de lebădă sau o scurgere
dureroasă, nu va putea mânca din jertfele sfinte până nu va fi curat. Și cine se
atinge de ceva ce a devenit necurat prin *contactul cu* un mort sau de cineva care
a avut o scurgere de spermă; [5] și oricine se atinge de un animal necurat sau de o
persoană care este necurată pentru el și devine prin aceasta necurat - [6] oricine
se atinge de ceva de genul acesta va fi necurat până seara. Nu va putea mânca
din lucrurile sfinte; trebuie să-și spele mai întâi corpul cu apă, [7] și după apusul
soarelui va fi curat. Apoi va putea mânca partea lui din jertfele sfinte, căci
aceasta este hrana lui [928] .
[8] Să nu mănânce nimic mort sau sfâșiat de fiare, ca să nu se pângărească. Eu
sunt Domnul.
[9] Preoții să asculte de poruncile Mele, ca nu cumva să se facă vinovați și să piară
din cauza profanării sanctuarului . [929] Eu sunt Domnul, Eu îi sfințesc.
[10] Niciun străin să nu mănânce din lucrurile sfinte; niciun străin, nici tocmitul
preotului să nu mănânce din lucrurile sfinte. [11] Dar robul pe care preotul îl cumpără cu bani ca pe banii lui va putea
mânca din ele; *chiar și* cel născut în casa preotului va putea mânca din ele .
[12] Fiica preotului, care nu este căsătorită cu un preot [930], nu va mânca nimic
din jertfa luată din jertfele sfinte. [13] Dacă însă fiica preotului este văduvă sau
divorțată și nu are copii și s-a întors în casa tatălui ei și locuiește acolo ca în
zilele tinereții ei, ea va putea mânca din mâncarea tatălui ei. Dar străinii nu o vor
mânca. [14] Dacă cineva mănâncă din jertfa sfântă din nepăsare, va da preotului o
sumă egală cu valoarea jertfei, adăugând la ea a cincea parte din ea.
[15] Preoții să nu pângărească lucrurile sfinte pe care copiii lui Israel le aduc
Domnului, [16] permițându-le să mănânce din jertfele sfinte fără să le aducă vestea
bună și să-și asume astfel vina și pedeapsa; căci Eu, Domnul, îi sfințesc.”
[17] Domnul a vorbit din nou cu Moise, [18] și le-a zis lui Aaron, fiilor lui și tuturor
israeliților: „Dacă vreun israelit sau vreun prins de război care locuiește în Israel
va aduce Domnului o jertfă arse, din cauza unei jurăminte sau din râvnă
specială, [19] atunci jertfa lui să fie plăcută Domnului; să fie o doamnă bărbătească,
fără cusur, din boi, din oaie sau din capră. [20] Să nu aduceți nimic care să
aibă *vreo* cusur; nu va fi primit de la voi.
[21] Dacă cineva aduce un animal din turmă sau din turmă ca jertfă de mulțumire
Domnului, pentru a împlini o juruință sau pentru a onor o jurământ, trebuie ca
jertfa să fie fără cusur sau fără vreo schilodire. [22] Dacă este oarbă, zdrobită, ciungă,
sau are o rană purulentă sau o râie, să nu aduci astfel de jertfe Domnului și nici
să nu le oferi pe altarul Domnului. [23] Un bou sau o oaie prea lungă sau prea
mică poate fi adusă ca jertfă de mulțumire, dar un astfel de jertfă nu va fi primită
ca jurământ. [24] Dacă vreun animal are testiculele zdrobite, rupte, sfâșiate sau
tăiate, să nu-l aduci ca jertfă Domnului; să nu faci niciodată așa ceva în țara

ta. [25] Să nu iei astfel de animale de la un străin ca să le oferi Dumnezeului tău. Dacă sunt schilodi sau au vreo rană, nu vor fi primite de la tine.”
[26] Iată ce i-a zis Domnul lui Moise: [27] „Un vițel, un miel sau un ied, când se naște, să rămână șapte zile cu mama lui, iar din a opta zi va fi gata să fie adus ca jertfă Domnului. [28] Nici vaca, nici oaie să nu fie junghiate cu puii lor în aceeași zi.
[29] Dacă aduceți Domnului o jertfă [de] mulțumire , ca să fie primită de la voi, *30* să o mâncați în ziua aceea; să nu o lăsați până dimineața. Eu sunt Domnul.
[31] Să păziți și să păziți poruncile Mele. Eu sunt Domnul. [32] Să nu pângăriți Numele Meu cel sfânt, căci Eu sunt un om sfințit copiilor lui Israel. Eu sunt Domnul, care vă sfințesc, [33] Cel ce v-a scos din Egipt ca să fiu Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul.”
23 Domnul i-a poruncit lui Moise [2] să vorbească copiilor lui Israel: „Acestea sunt sărbătorile pe care le-a rânduit Domnul și pe care le veți vesti ca adunări sfinte; acestea sunt sărbătorile pe care le-am rânduit Eu.
[3] Aveți șase zile în care să vă faceți lucrul zilnic. A șaptea zi este Sabatul, o zi de odihnă sfântă [932] , o zi de adunare sfântă, în care să nu faceți nicio lucrare, căci este Sabatul Domnului în toate locuințele voastre, oriunde locuiți.
[4] Acestea sunt sărbătorile rânduite de Domnul, adunări sfinte, pe care le veți ține la vremurile lor hotărâte.
[5] În ziua a paisprezecea a lunii întâi [933] , seara, înainte de lăsarea întunericului, este Paștele Domnului. [6] În ziua a cincisprezecea a aceleiași luni este Sărbătoarea Azimelor în cinstea Domnului. Șapte zile să mâncați azime. [7] [În] prima zi a sărbătorii sărbătorii veți avea o adunare sfântă; în ziua aceea să nu faceți nicio lucrare obișnuită. [8] În toate cele șapte zile să aduceți o jertfă [936] Domnului . Și în ziua a șaptea veți avea o adunare sfântă; în ziua aceea să nu faceți nicio lucrare obișnuită.”
[9] Domnul i-a poruncit lui Moise [10] să le spună copiilor lui Israel următoarele cuvinte: „Când veți intra în țara pe care v-o dau și veți fi adunat cele dintâi roade ale ei, să aduceți preotului un snop din cele dintâi roade ale secerișului vostru. [11] El să ridice snopul ca jertfă legănată înaintea Domnului , [ca] să fie primită de la voi. În dimineața de după Sabat, preotul să ridice snopul. [12] În ziua acestei ceremonii, să aduceți ca jertfă Domnului o jertfă arse, un miel de un an, fără cusur. [13] [Împreună] cu snopul și cu mielul, să aduceți o jertfă de mâncare de două zecimi dintr-o efă de făină fină, amestecată cu untdelemn, jertfă mistuită de foc pentru Domnul, o mireasmă plăcută Lui. Să aduceți și o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin . [14] Să nu mâncați grâu nou, fie prăjit, fie proaspăt copt, până în ziua în care veți aduce o jertfă mistuită de foc Dumnezeului vostru. Aceasta va fi o lege veșnică în tot pământul vostru. generații, oriunde ați locui.
[15] După Sabatul acela, să numărați șapte săptămâni întregi, din ziua în care ați adus snopul de grâu ca jertfă ridicată lui Dumnezeu. [16] Prima zi după al șaptelea Sabat este a cincizecea zi. În ziua aceea, să aduceți Domnului o jertfă nouă de mâncare. [17] Acestea vor fi două pâini ridicate, ca acelea pe care le coaceți în porțile voastre, fiecare coaptă în două zecimi dintr-o măsură de făină fină. Să fie coapte cu aluat dospit. Acestea vor fi cele dintâi roade ale câmpului, o jertfă pentru Domnul. [18] Pe lângă jertfa de mâncare, să aduceți șapte miei de un an fără cusur, un vițel tânăr și doi berbeci. Toate acestea vor fi o jertfă arse

Domnului, împreună cu jertfa de mâncare și jertfa de băutură. Sunt o jertfă pentru Domnul, o mireasmă plăcută Lui. 19 Să aduceți un țap ca jertfă pentru păcat și doi miei de un an ca jertfă de mulțumire pentru cei ce sunt în pace și prosperitate. 20 Preotul să legene cei doi miei împreună cu darul de mâncare din cele dintâi roade ale câmpului, ca dar legănat înaintea Domnului. Acestea sunt lucruri sfinte, *aduse* Domnului ; ele sunt ale preotului.
21 În ziua aceasta a sărbătorii să țineți o adunare sfântă și să nu se facă nicio lucrare obișnuită. Aceasta va fi o lege obligatorie pentru toate generațiile voastre, în toate locurile în care veți locui.
22 Când vei secera recolta din țara ta, să nu seceri nici măcar marginea câmpului, nici să nu culegi spicele rămase după recoltă; să le lași pentru săraci și pentru străin. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.”
23 Domnul i-a poruncit lui Moise 24 să le spună copiilor lui Israel: „Ziua întâi a lunii a șaptea să fie pentru voi o zi de odihnă, o zi de aducere aminte. Să o prăznuiți cu o adunare sfântă și cu sunet de trâmbițe. 25 Să nu faceți nicio lucrare, ci să aduceți o jertfă Domnului.”
26 Domnul i-a zis lui Moise: 27 „A zecea zi a acestei a șaptea luni va fi pentru voi Ziua Ispășirii [940] și veți avea din nou o adunare sfântă în ea, în care vă veți smeri [941] și veți aduce o ofrandă Domnului. 28 Să nu faceți nicio lucrare în ea, căci este Ziua Ispășirii, în care vă veți uni cu Domnul Dumnezeul vostru. 29 Dar oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicit din mijlocul poporului său. 30 De asemenea, oricine lucrează în ziua aceea nu voi lăsa să rămână [942] în mijlocul vostru; 31 să nu faceți nicio lucrare. Aceasta va fi o lege veșnică pentru generațiile voastre, oriunde veți locui. 32 Va fi pentru voi un Sabat, petrecut în odihnă sfântă și smerenie a sufletului. Din a noua zi a lunii aceleia încolo, de la apusul soarelui până la apusul soarelui, să vă țineți Sabatul.”
33 Domnul i-a poruncit lui Moise 34 să le vorbească copiilor lui Israel: „În a cincisprezecea zi a acestei a șaptea luni, *să prăznuiți* Sărbătoarea Corturilor [943] în cinstea Domnului timp de șapte zile . 35 În prima zi să aveți o adunare sfântă și să nu faceți nicio lucrare din zilele voastre. 36 În toate cele șapte zile să aduceți Domnului o jertfă mistuită de foc. Dar în ziua a opta să vă întoarceți la adunare sfântă și să aduceți Domnului o jertfă mistuită de foc. Aceasta este o zi de adunare solemnă și să nu faceți nicio lucrare din zilele voastre.
37 Acestea sunt sărbătorile rânduite de Domnul, pe care le veți ține ca adunări sfinte, ca să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc: arderea de tot și darul de mâncare, jertfa și jertfele de băutură, toate în ziua hotărâtă, 38 pe lângă Sabatele Domnului, pe lângă darurile voastre și pe lângă orice făgăduință sau dar pe care îl veți da Domnului.
39 Începând cu a cincisprezecea zi a lunii a șaptea, după ce veți fi adunat roadele pământului vostru, veți avea șapte zile sfinte Domnului; prima zi va fi zi de odihnă, [944] și a opta zi va fi zi de odihnă. 40 În prima zi să culegeți cele mai bune roade din pomi și să luați ramuri de palmier, ramuri de copaci cu frunze late și ramuri de sălcii de pârâu și să vă bucurați șapte zile înaintea Domnului Dumnezeului vostru. 41 Să țineți această zi sfântă Domnului în fiecare an, timp de

șapte zile de fiecare dată. În fiecare lună a șaptea a fiecărui an, aceasta va fi o lege veșnică pentru generațiile voastre.
42 Veți locui în colibe în cele șapte zile ale sărbătorii. Toți copiii lui Israel vor locui în colibe în zilele acelea, 43 pentru ca urmașii voștri să știe că i-am făcut pe copiii lui Israel să locuiască în colibe când i-am scos din Egipt. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.”
44 Moise le-a vorbit copiilor lui Israel despre sărbătorile pe care le rânduise Domnul.
24 Atunci Domnul i-a zis lui Moise: 2 „Poruncește copiilor lui Israel să-ți aducă untdelemn curat pentru lumină, pentru ca candelele să ardă neîncetat *la vremurile lor hotărâte* . 3 Aaron să aibă candelele în rânduială în Cortul Întâlnirii, lângă perdeaua *dinapoia căreia este* chivotul cu tablele Legii , pentru ca ele să ardă neîncetat înaintea Domnului, de la apusul soarelui până la răsăritul soarelui. Aceasta va fi o lege veșnică pentru generațiile voastre. 4 Să ai grijă în fiecare zi de candelele de pe sfeșnicul de aur curat , *sfeșnicul* care stă înaintea Domnului.
5 Să faci douăsprezece pâini din făină fină (fiecare pâine se coc cu două zecimi dintr-o efă [947] de făină) 6 și să le pui în două grămezi, câte șase în fiecare, pe o masă curată [948] înaintea Domnului. 7 Să pui puțină tămâie curată peste fiecare rând de pâini, ca să le dai mireasmă ; este o jertfă mistuită de foc pentru Domnul. 8 Să fie puse înaintea Domnului la un timp stabilit, în fiecare Sabat; este o jertfă din partea copiilor lui Israel, un legământ veșnic. 9 Pâinile vor fi ale lui Aaron și ale fiilor lui și le vor mânca într-un loc sfânt. Să fie preasfinte pentru Aaron și pentru fiii lui, o parte veșnică din jertfele mistuite de foc pentru Domnul. Este o lege veșnică.”
10-11 În tabăra lui Israel era un om, a cărui mamă era israelită și al cărui tată era egiptean; numele mamei lui era Șelomit, fiica lui Divri, din seminția lui Dan. El umbla printre copiii lui Israel și s-a certat și s-a luptat cu unul dintre ei. În același timp, fiul femeii israelite a hulit și a blestemat Numele lui Dumnezeu. Apoi l-au adus la Moise 12 și l-au lăsat în pază, așteptând să li se descopere voia Domnului.
13 Domnul a vorbit lui Moise și a zis: 14 „Omul care a blasfemiat să fie scos afară din tabără; toți cei ce l-au auzit să-și pună mâinile pe capul lui, iar după aceea toată adunarea să-l ucidă cu pietre. 15 Dar să le spuneți copiilor lui Israel: «Oricine blasfemiază pe Dumnezeul său va fi pedepsit pentru păcatul său.
16 Oricine hulește Numele Domnului va fi pedepsit cu moartea. Întreaga adunare să-l ucidă cu pietre. Oricine hulește Numele Domnului, fie străin, fie băștinaș, va fi pedepsit cu moartea.
17 De asemenea, oricine ia viața altuia trebuie pedepsit cu moartea.
18 Dacă cineva ucide un animal domestic, trebuie să dea un alt animal în schimbul lui – viață pentru viață.
19 Dacă un om își rănește aproapele, i se va da întocmai cum a făcut: 20 Os rupt pentru os rupt, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Așa cum a schilodit un om, așa va fi schilodit. 21 Cine ucide un animal domestic va da despăgubire pentru el, dar cine ucide un om va fi pedepsit cu moartea. 22 Fiecare va fi judecat la fel, fie străin, fie băștinaș. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.”

23 După ce Moise le-a spus aceste lucruri copiilor lui Israel, l-au scos afară din
tabără pe cel ce rostise blasfemia și l-au ucis cu pietre. Astfel au împlinit porunca
Domnului pe care o primise Moise.
25 Domnul i-a vorbit lui Moise pe Muntele Sinai și i-a poruncit: 2 „Spune-le
israeliților: „Când veți intra în țara pe care v-o dau, țara să țină Sabatele
Domnului. 3 Șase ani să semeni ogoarele tale, să tai vița ta și să strângi
roadele. 4 Dar în al șaptelea an, țara să aibă o odihnă de Sabat , o odihnă de Sabat
dedicată Domnului. Să nu semeni ogoarele tale și să nu tai vița ta. 5 Să nu seceri
nici măcar ce crește de la sine din recoltă și să nu culegi struguri din vița
netăiată, căci țara ta are nevoie de un an de odihnă. 6 Dar veți putea mânca din
rodul pământului în timpul Sabatului său: tu, robii tăi și roabele tale, lucrătorii tăi
și străinii care locuiesc în mijlocul tău; 7 vitele tale și animalele care se plimbă
prin țara ta. Toate roadele acelui an vor fi hrana voastră tuturor.
8 Să numărați șapte astfel de ani de Sabat, adică de șapte ori șapte ani,
patruzeci și nouă de ani. 9 Apoi, în ziua a zecea a lunii a șaptea, Ziua Ispășirii, să
sunați din trâmbiță mare; să sunați din ea cu sunet tare în toată țara
voastră. 10 Așadar, să vestiți anul al cincizecilea [951] an sfânt și să dați libertate în
țara voastră tuturor locuitorilor ei. Acesta va fi un an de jubileu [952] b , când fiecare se va
întoarce la ogorul lui, fiecare se va întoarce la rudele lui. 11 Al cincizecilea an să fie pentru voi un jubileu: să nu
semănați și să nu secerați nimic din ce crește de la sine în câmp și să nu culegeți
struguri din vița netăiată. 12 Căci anul de jubileu vă va fi sfânt. Puteți mânca tot ce
crește de la sine în câmp.
13 În anul Jubileului, fiecare va lua din nou în stăpânire moșia familiei sale. 14 De
aceea, dacă vinzi aproapelui tău sau cumperi de la el, să nu faci un profit în
detrimentul aproapelui tău. 15 El va cumpăra pământ de la aproapele său în
funcție de numărul anilor care au trecut de la anul Jubileului și îl va vinde în
funcție de numărul anilor de recoltă care au mai rămas. 16 Cu cât numărul anilor
este mai mare, cu atât prețul este mai mare; cu cât anii sunt mai puțini, cu atât
prețul este mai mic, căci numărul recoltelor este cel care se vinde. 17 Nu vă
înșelați unii pe alții, ci temeți-vă de Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul
Dumnezeul vostru.
18 Păziți legile Mele și păziți poruncile Mele și veți locui în siguranță în țara care v-
a fost dată. 19 Pământul își va da roadele, veți mânca din belșug și veți locui în
siguranță în ea.
20 Poate că veți întreba: „Ce vom mânca în tot anul al șaptelea, când nici nu
semănăm, nici nu secerăm?” 21 În anul al șaselea vă voi binecuvânta atât de
mult, încât pământul va rodi roade timp de trei ani întregi. 22 În anul al optulea veți
semăna din nou, dar veți trăi tot din aceleași roade până la secerișul din anul al
nouălea.
23 Niciun pământ nu va putea fi vândut pentru totdeauna, căci pământul este al
Meu și voi sunteți atât oaspeți, cât și locuitori temporari în el. 24 De aceea, în tot
pământul pe care îl dețineți acum, să dați dreptul de răscumpărare. 25 Dacă
cineva dintre voi devine sărac și este nevoit să-și vândă pământul, atunci ruda lui
cea mai apropiată să vină și să răscumpere ceea ce a vândut săracul. 26 Dar
dacă nu are pe nimeni să-l răscumpere, dar mai târziu poate strânge destui bani
pentru a-l răscumpăra, 27 atunci se va scădea din acesta valoarea pământului pentru

anii care au trecut de la vânzare și va putea plăti cumpărătorului diferența rămasă [953] și se va întoarce la pământul său. 28 Dar dacă nu poate strânge suma necesară pentru a-l răscumpăra, atunci ceea ce a fost vândut va rămâne în mâinile cumpărătorului până la Anul Jubileului. În anul aniversar, va deveni din nou proprietatea primului proprietar și acesta va putea să se întoarcă și să locuiască pe pământul său.
29 Dacă cineva vinde o casă de locuit în interiorul zidurilor cetății, o poate răscumpăra în termen de un an de la data vânzării. În acest timp, își păstrează acest drept. 30 Dar dacă în termen de un an casa din interiorul zidurilor cetății nu este răscumpărată, ea va reveni cumpărătorului pentru totdeauna, în deplină posesie pentru el și urmașii săi și nu va fi returnată nici măcar în anul jubiliar. 31 Totuși, casele din satele care nu sunt înconjurate de ziduri sunt considerate parte a pământului. Ele sunt supuse răscumpărării și trebuie returnate în anul jubiliar.
32 Leviții au însă dreptul de răscumpărare a proprietății lor din cetățile lor, 33 fiecare dintre ei având dreptul să-l exercite; căci o casă vândută în cetatea care le-a fost dată se va întoarce la vechiul ei proprietar, levitul, în anul Jubileului. Căci casele din cetățile leviților sunt proprietatea lor între copiii lui Israel. 34 Dar împrejurimile cetăților leviților nu pot fi vândute deloc, căci au fost date leviților în stăpânire veșnică.
35 Dacă fratele tău, care este israelit, devine sărac și nu mai poate locui singur în cetatea ta, să-l întreții cum întreții pe un străin care s-a mutat la tine; el să locuiască lângă tine. 36 Să nu-i ceri camătă prea mare și să nu-l abuzezi. Să te temi de Dumnezeul tău și să-l lași pe fratele tău să locuiască lângă tine. 37 Să nu-i împrumuți banii tăi cu camătă și să nu-i împrumuți grâul cu camătă . 38 Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din Egipt ca să-ți dau țara Canaanului și ca să fiu Dumnezeul tău.
39 Dar dacă fratele tău, care este israelit, devine atât de sărac și se vinde ție ca să-și plătească datoria, să nu-l pui să slujească ca rob. 40 El va locui la tine ca un sicrit sau ca un străin și îți va sluji până la anul Jubileu, 41 când va putea să te părăsească împreună cu copiii lui și să se întoarcă la rudele lui, în țara părinților lui. 42 Căci cei pe care i-am scos din Egipt sunt robii Mei; nu vor fi vânduți ca sclavi. 43 Să nu-l porți cu asprime; teme-te de Dumnezeul tău.
44 Cât despre robii, fie ei, fie robii, care vor fi ai tăi, îi puteți cumpăra de la popoarele care locuiesc în jurul vostru. 45 De asemenea, puteți cumpăra ca robi pe copiii exilatului care locuiesc printre voi ca străini, copiii din familiile lor, care s-au născut în țările voastre. Ei vor fi proprietatea voastră. 46 Și îi puteți lăsa în moștenire copiilor voștri ca moștenire. Robii pe care îi veți cumpăra vor rămâne robii voștri pentru totdeauna. Dar cât despre frații voștri, copiii lui Israel, nimeni să nu fie stăpân pe fratele său și să nu-l asuprească.
47 Dacă vreunul din poporul tău, care locuiește printre tine, se îmbogățește și fratele tău, un israelit, sărăcește și se vinde unui străin care locuiește printre tine sau unui membru al familiei exilatului, 48 atunci omul care s-a vândut îl poate răscumpăra. Unul dintre frații lui, 49 unchiul lui sau vărul lui îl poate răscumpăra; sau una dintre rudele lui din propria lui familie îl poate răscumpăra. Sau poate se poate răscumpăra la timp. 50 El și omul care l-a cumpărat să socotească numărul

anilor de la data tranzacției până la Anul Jubileu. Prețul pentru eliberarea lui va fi egal cu plata unui lucrător plătit pentru același număr de ani. 51 Dacă mai sunt mulți ani până la Anul Jubileu, va returna cea mai mare parte din banii care au fost plătiți pentru el. 52 Și dacă anul Jubileu este aproape, atunci va număra anii rămași și va returna răscumpărarea sa conform numărului anilor. 53 El va fi pentru cel care l-a cumpărat ca un slujitor plătit pe un an. Și nu vei îngădui ca stăpânul lui să-l trateze cu asprime.
54 Dacă omul acela nu este răscumpărat în niciun fel, atunci va fi eliberat în anul Jubileului, el și copiii lui împreună cu el. 55 Căci toți copiii lui Israel sunt robii Mei; ei sunt robii Mei, pe care i-am scos din Egipt. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
26 Să nu-ți faci chip cioplit *fără suflet* , nici chip cioplit, nici stâlp sacru. Să nu pui în țara ta nicio piatră cioplită ca să te închini înaintea ei ca să te închini; căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. 2 Să păziți cu strictețe Sabatele Mele și să vă temeți de Locașul Meu cel Sfânt; Eu sunt Domnul.
3 Dacă veți urma hotărârile Mele și veți păzi poruncile Mele, 4 vă voi trimite ploaie la vremea ei și pământul vostru va da rod, și pomii voștri vor rodi . 5 Treieratul vostru va ține până la culesul roadelor și culesul roadelor până la semănatul nou. Veți mânca din belșug și veți trăi în pace în pământul vostru.
6 Voi da pace în țara ta și nimeni nu-ți va tulbura somnul. Voi izgoni fiarele rele din țara ta și nicio sabie nu va mai ataca țara ta. 7 Pune-ți pe fugă vrăjmașii, și vor cădea uciși de sabie înaintea voastră. 8 Cinci dintre voi vor urmări o sută, și o sută dintre voi vor putea urmări zeci de mii. Și vrăjmașii voștri vor cădea uciși de sabie.
9 Îți voi arăta favoarea Mea, te voi face roditor și înmulțitor și voi ține legământul Meu, legământul Meu cu tine.
10 Fără să fi mâncat vechile provizii de hrană, vei scăpa de ele în favoarea unora noi.
11 Ci Îmi voi așeza cortul în mijlocul vostru și nu vă voi lepăda de la Fața Mea. 12 Voi locui în mijlocul vostru și voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu. 13 Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care v-am scos din Egipt, ca să nu mai fiți robi acolo, și care v-am izbăvit de sub jugul vostru și v-am făcut să umblați cu dreptate.
14 Dar dacă Mă veți nesocoti și nu veți păzi toate aceste porunci, 15 dacă veți nesocoti legile Mele și dacă veți respinge poruncile Mele, ca să nu păziți poruncile Mele și să rupeți legământul Meu, legământul Meu cu voi, 16 atunci iată ce vă voi face: voi trimite peste voi groază, tuberculoză și frisă. Atunci vi se vor întuneca ochii, sufletul vostru va slăbi de durere. Veți semăna în zadar și vrăjmașul vostru vă va lua recolta. 17 Îmi voi executa judecata împotriva voastră [956] - vrăjmașii voștri vă vor zdrobi; cei ce vă urăsc vă vor stăpâni *și vă va apuca frica* , așa că veți fugi când nimeni nu vă va urmări.
18 Dar dacă totuși refuzați să mă ascultați, veți suferi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. 19 Voi zdrobi încăpățânarea mândriei voastre. Voi face cerul de deasupra voastră ca fierul, ca să *nu mai primiți ploaie* , iar pământul *va fi uscat și tare* ca arama, 20 astfel încât puterea voastră va fi irosită, pământul nu vă va mai da hrană și pomii lui vor înceta să mai dea rod.

21 Dacă vă veți răzvrăti împotriva Mea și nu veți asculta, vă voi înmulți
nenorocirile de șapte ori mai mult din cauza nelegiuirii voastre. 22 Voi trimite
împotriva voastră fiare sălbatice care vă vor lipsi copiii și vă vor nimici toate
vitele; veți fi atât de puțini la număr, încât drumurile voastre vor deveni pustii.
23 Dar dacă aceasta nu te îndreptățește, și vei continua să te răzvrătești împotriva
Mea, 24 atunci voi face la fel: Mă voi duce și voi adăuga de șapte ori la necazurile
tale. 25 Voi trimite asupra ta o sabie a răzbunării, ca pedeapsă pentru
legământul [957] pe care l-ai încălcat . Dacă te vei refugia în cetăți, te voi lovi
acolo cu o pesmă mortală și vei fi neputincios înaintea puterii
vrăjmașului. 26 Când îți voi epuiza proviziile de grâu , [958] zece femei îți vor coace
pâine într-un singur cuptor, îți vor da porții mici [959] ca să mănânci, dar să nu te
sături.
27 Și dacă, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu Mă veți asculta și Mă veți respinge
totuși, 28 vă voi respinge în mânia Mea *din cauza păcatelor voastre și nu voi
înceta să vă pedepsesc de șapte ori pentru păcatele voastre.* 29 Vă veți mânca fiii
și fiicele, *ca să vă potoliți foamea cea mare .* 30 Voi nimici toate dealurile voastre
în care vă închinați idolii; voi dărâma altarele tămâiei *aduse dumnezeilor falși* ; și
vă voi arunca trupurile moarte peste dărâmăturile idolilor [960] - așa că veți
deveni o urâciune pentru Mine *în păcatele voastre* . 31 Voi preface cetățile voastre
în ruine și voi pune locurile voastre în pustiu; Mă *voi întoarce și* nu voi mai mirosi
mirosurile plăcute [962] ale jertfelor *voastre* . 32 Voi face țara aceasta atât de pustie,
încât chiar și dușmanii voștri se vor înspăimânta când vor veni aici. 33 Vă voi
împrăștia printre neamuri, vă voi împinge în spate cu ascuțișul sabiei, până când
țara voastră va fi o pustietate și cetățile voastre vor ajunge ruine. 34 Atunci țara se
va bucura de Sabatele ei; în tot timpul pustiirii ei, cât veți fi prinși în țara
vrăjmașilor voștri, țara voastră se va odihni și se va bucura de odihna
Sabatului. 35 Cât timp va fi pustie, va avea odihna Sabatului pe care n-o avea cât
timp ați locuit în ea. 36 Dar pe toți cei care vor rămâne în țara vrăjmașilor voștri îi
voi îngrozi atât de tare încât vor fugi la foșnetul frunzei purtate de vânt, cum fuge
cineva de sabie; și vor cădea chiar dacă nimeni nu-i va urmări. 37 Se vor
împiedica unii de alții, ca cei ce fug de sabie, fără ca nimeni să-i urmărească. Nu
veți putea să vă împotriviți vrăjmașilor voștri. 38 Veți pieri astfel printre neamuri;
țara vrăjmașilor voștri vă va înghiți. 39 Și cei care vor mai rămâne dintre voi vor
pieri din cauza nelegiuirilor voastre în țara vrăjmașilor voștri și vor pieri din cauza
nelegiuirilor părinților voștri.
40 Dar când își vor da seama de nelegiuirea lor și de păcatele părinților lor -
trădarea și ostilitatea lor față de Mine, 41 care M-a determinat să devin adversarul
lor și să-i izgonesc în țara dușmanilor lor - dacă se va întâmpla ca inimile lor
necircumcise să se smerească și să dorească să restabilească ceea ce a fost
pierdut [963] în viața lor din cauza păcatelor lor grave, 42 atunci le voi arăta că Îmi
amintesc de legământul Meu cu Iacov și de legământul cu Isaac și de legământul
cu Avraam, Îmi voi aminti de țară.
43 Căci pământul le va fi lăsat ca să se bucure de odihna Sabatului, fiind pustiu
după plecarea lor. Și vor trebui să compenseze ce au pierdut din cauza
nelegiuirilor lor, pentru că au disprețuit legile Mele și au respins judecățile Mele.

44 Chiar dacă vor locui în țara vrăjmașilor lor, nu-i voi disprețui, nu-i voi lepăda
complet și nu voi dori să-i nimicesc; nu voi rupe legământul Meu cu ei, căci Eu
sunt Domnul Dumnezeul lor. 45 De dragul lor Îmi voi aduce aminte de legământul
Meu cu strămoșii lor, pe care i-am scos din Egipt în fața neamurilor, ca să fiu
Dumnezeul lor. Eu sunt Domnul.”
46 Acestea sunt legile, poruncile și poruncile pe care Domnul le-a dat prin Moise
pe Muntele Sinai, stabilind *legământul* între *El* și copiii lui Israel.
27 Domnul i-a dat lui Moise 2 aceste instrucțiuni suplimentare pentru copiii lui
Israel: „Când cineva face o jurământă ca să se închine Domnului *pe sine sau pe
cineva apropiat de el* , să o facă după prețuirea ta. [964] 3 Dacă este un bărbat
cu vârsta între douăzeci și șaizeci de ani, prețuirea lui să fie de cincizeci de sicli
de argint [965] (șiclii uzuali în Sanctuar). 4 Dacă este o femeie, prețuirea ei să fie
de treizeci de sicli [966] .
5 Dacă are între cinci și douăzeci de ani, atunci bărbatul este evaluat la douăzeci
de șekeli, iar femeia la zece [967] .
6 Dacă vârsta inițiatului este de la o lună la cinci ani, băiatul va fi evaluat la cinci
șekeli de argint, iar fata la trei [968] .
7 Și dacă are șaizeci de ani sau mai mult, atunci să-l prețuiești pe bărbat la
cincisprezece și pe femeie la zece șecheli [969] .
8 Dar dacă cineva este prea sărac și nu poate plăti după aprecierea ta, adu-l pe
cel închinat preotului, iar atunci acesta va fi obligat să-i aprecieze capacitatea,
ținând cont de averea celui care a făcut jurământul.
9 Dacă se face o jurământ pentru un animal care se oferă ca jertfă Domnului,
atunci orice animal care se oferă ca jertfă Domnului devine sfânt. 10 Nimeni nu-l
poate schimba cu altceva, nimeni nu poate schimba un animal bun cu unul rău și
nimeni nu poate schimba un animal rău cu unul bun. Dar dacă cineva schimbă
un animal cu altul, ambele animale devin sfinte. 11 Dacă este un animal necurat
care nu este adus ca jertfă Domnului, atunci acesta să-l aducă preotului, 12 iar
preotul să-i stabilească prețul mediu. Prețuitorul va fi prețuit de preot. 13 Dar dacă
cineva vrea să-l răscumpere, să adauge la preț a cincea parte din valoarea lui.
14 Dacă cineva vrea să-și închine casa Domnului, preotul să facă prețuirea casei,
fie ea bună, fie ea rea; așa va fi prețuirea preotului. 15 Dacă cel ce a închinat casa
vrea să răscumpere casa, să adauge la prețuire a cincime din prețul stabilit, și
casa va fi din nou a lui.
16 Ori de câte ori un om va vrea să închine Domnului o parte din pământul familiei
sale, să-l prețuiești după cantitatea de grâu care poate fi semănată acolo: pentru
un homer [970] de orz semănat, cincizeci de sicli de argint.
17 Dacă un om dorește să-și sfințe ogorul în anul jubiliar, aceeași valoare va fi
reținută conform aprecierii voastre. 18 Dar dacă după anul jubiliar un om dorește
să-și sfințe ogorul, preotul va calcula valoarea acelui ogor în funcție de ani până
la anul jubiliar următor [971] și va reduce valoarea stabilită de voi.
19 Dacă însă cel ce și-a închinat ogorul voiește să-l răscumpere pentru sine, va
adăuga la prețul de răscumpărare a cincimea din prețul ogorului, și acesta va fi al
lui. 20 Dacă însă nu răscumpără ogorul *înainte de Anul Jubileu* sau dacă îl vinde
altuia, nu-l va mai putea răscumpăra. 21 În Anul Jubileu, dreptul asupra ogorului
va fi pierdut [972] atât de fostul proprietar, cât și de cumpărător, și acesta va

deveni sfânt Domnului, ca un ogor dat lui fără plată [973] va trece la preot și va fi proprietatea lui.
22 Dacă un om vrea să închine Domnului un ogor care nu este al lui, ci este al familiei sale, 23 preotul să-i calculeze valoarea după timpul rămas până la anul jubiliar următor și să plătească pe loc valoarea ogorului care a devenit închinat Domnului. 24 În anul jubiliar, ogorul va fi returnat celui de la care a fost cumpărat și căruia îi aparținea mai înainte familia sa. 25 Orice lucru va fi evaluat în șechelii uzați în Sanctuar, fiecare fiind douăzeci de ghere.
26 Nimeni să nu închine întâiul născut al unui animal care este deja al Domnului; întâiul născut al unui animal, fie taur, fie miel, este al Domnului. 27 Dar dacă este un animal necurat, stăpânul lui îl poate răscumpăra la prețul pe care l-ai stabilit, plus o cincime din preț. Dacă stăpânul lui nu-l răscumpără, va trebui vândut la prețul lui.
28 Nimeni nu va putea vinde sau răscumpăra vreun lucru pe care l-a dat Domnului din moșia sa ca lucru închinat spre sfințenie, fie că este vorba de un om, fie de un animal, fie de un ogor al familiei sale. Orice lucru dat astfel este preasfânt Domnului.
29 Și niciun om care a fost blestemat [974] nu poate fi răscumpărat - trebuie să fie omorât.
30 Orice zeciuială din pământ, din grâu sau din rodul pomilor este a Domnului; este sfântă Domnului. 31 Dar dacă cineva vrea să răscumpere zeciuiala lui, să adauge la prețul de răscumpărare a cincea parte din acesta.
32 Zeciuiala din cireadă sau din turmă, orice zecime din toiagul păstorului, va fi sfântă Domnului. 33 Stăpânul, când face numărătoarea, să nu se uite dacă vitele sunt bune sau rele și nici să nu le schimbe cu altele. Dar dacă cineva schimbă un vită cu altele, amândouă vor fi sfinte și nu vor putea fi răscumpărate."
34 Acestea sunt poruncile pe care Domnul le-a dat lui Moise pe Muntele Sinai pentru copiii lui Israel.

Cartea a patra a lui Moise. Numeri

Această carte descrie evenimentele care au avut loc înainte ca israeliții să intre în țara pe care Dumnezeu o desemnase ca moștenire a lor. Prezintă în mod viu procesul complex de reînnoire a vieții și de creștere spirituală a poporului. În detalii nemiloase de veridicitate, Numeri povestește despre murmurele și răzvrătirile celor pe care Dumnezeu i-a condus prin deșert, cu șerpi și scorpioni, către o țară „în care curge lapte și miere". Dacă israeliții ar fi fost ascultători de Dumnezeu, dacă ar fi arătat răbdare și încredere în El, această călătorie ar fi putut fi parcursă în două săptămâni, dar a durat aproape patruzeci de ani.

Primii care au cârtit au fost cei pentru care propriul lor stomac se dovedea a fi Dumnezeu: își doreau delicatese egiptene; „mana" trimisă de Dumnezeu le devenea dezgustătoare. Foarte curând, imensa mulțime de oameni care părăsiseră sclavia egipteană a început să dea dovadă de desfrânare morală. Foștii sclavi, care nu depășiseră îngustimea și caracterul pământesc al intereselor lor, nu aveau timp pentru Dumnezeu, care încheiase o Alianță (Legământ) cu ei. Din când în când îi copleșeau pe Moise și pe Dumnezeu cu reproșuri amare, stârneau revolte deschise, conspirau împotriva conducătorilor lor și nu

își ascundeau atitudinea disprețuitoare față de Domnul. Acest spirit rebel i-a cuprins uneori pe toți: preoți, lideri militari, cercetași, rudele lui Moise și chiar Moise însuși.

Titlul celei de-a patra cărți a lui Moise, Numeri, ne vine din traducerea sa greacă, Septuaginta. În Tora este numită Bemidbar , „În deșert". Și această sintagmă enigmatică (preluată din primele cuvinte ale cărții), printre altele, vorbește despre zadarnicia eforturilor umane de a-și organiza viața fără Dumnezeu. Acoperind toți anii de rătăciri prelungite, povestea lor se termină acolo unde au început: în Cades, unde credința israeliților a suferit un naufragiu. Dintre miile de membri ai acelei generații care au părăsit Egiptul, doar doi au intrat în Țara Promisă: Iosua și Caleb.

În toate firele sale narative și în expunerea detaliată a legilor, Numeri vorbește despre sfințenia lui Dumnezeu, despre ireconcilierea Sa constantă cu orice păcat, oriunde și în oricine ar apărea. Prin Providența Divină, toate suferințele și experiențele israeliților în deșert au devenit o școală a vieții pentru poporul Său, de a cărui nevoie și creștere spirituală El a avut grijă constant. Și în opoziția Sa față de păcat și în împlinirea promisiunilor și intențiilor Sale, Dumnezeu este întotdeauna neschimbător și credincios. Vorbind despre sfințenie ca o garanție a bunăstării creației Sale, Dumnezeu lasă în același timp fiecărei persoane dreptul de a alege. Și, prin urmare, în ceea ce se spune în Numeri despre Dumnezeu, există un răspuns clar la vechea întrebare sofistică: „Poate Dumnezeu Atotputernicul să creeze o piatră pe care să nu o poată mișca?" „Da", spun Numeri, „și acea piatră este omul".

În mod tradițional, și nu fără motiv, Cartea Numeri este asociată cu numele lui Moise, care a avut suficient timp să lucreze la acest text sacru în anii săi de rătăcire prin deșert. Aceasta nu înseamnă, însă, că vreun editor sau copist inspirat nu ar fi putut adăuga ulterior unele completări sau clarificări la textul pregătit de Moise.

Israeliții înainte de a părăsi Sinaiul 1:1–9:23

– Primul recensământ 1:1–4:49

– Diverse legi și ordonanțe 5:1–8:26

– Al doilea Paște după Exodul din Egipt 9:1–23

Călătoria de la Muntele Sinai la câmpiile Moabului 10:1–21:35

Profetul Balaam și șederea lui Israel în Moab (al doilea recensământ) 22:1–32:42

Un rezumat al călătoriei lui Israel din Egipt până în Moab 33:1–49

Porunca de a intra în Țara Promisă 33:50–36:13

1 Domnul a vorbit cu Moise în Cortul Întâlnirii (care era în pustiul Sinai, în prima zi a lunii a doua, în al doilea an după ieșirea copiilor lui Israel din Egipt) și le-a dat lui și lui

Aaron această poruncă : 2 „Faceți o numărătoare a tuturor membrilor adunării lui Israel, familii după familii, pe fiecare parte bărbătească pe nume, unul câte unul, 3 de la vârsta de douăzeci de ani în sus, pe toți cei ce sunt în stare să servească în oștirea lui Israel. Tu și Aaron să-i înregistrați în rândurile oștirii. 4–5 Câte un bărbat din fiecare seminție, căpeteniile familiilor lor, să vă ajute.

Iată numele lor: Elițur, fiul lui Ședeur, din seminția lui Ruben;

6 Șelumiel, fiul lui Țurișadai, din seminția lui Simeon;

7 Nahșon, fiul lui Aminadab, din seminția lui Iuda;

8. Netaneel [975] , fiul lui Țuar, din seminția lui Isahar;

9 Eliab, fiul lui Helon, din seminția lui Zabulon;

10 Elișama, fiul lui Amihud, din seminția lui Efraim;

Gamliel, fiul lui Pedațur, din seminția lui Manase;

(Efraim și Manase sunt fiii lui Iosif).

11 Abidan, fiul lui Ghedeoni, din seminția lui Beniamin;

12 Ahiezer, fiul lui Amişada, din seminţia lui Dan;

13 Pagiel, fiul lui Ocran, din seminția lui Așer;

14 Eliasaf, fiul lui Deuel, din seminția lui Gad;

15 Ahira, fiul lui Enan, din seminția lui Neftali.”

16 Cei pe care Dumnezeu i-a ales din întreaga adunare sunt căpeteniile miilor lui Israel, conducătorii [976] acelor seminții care își trag originea până la cei doisprezece strămoși ai lor.

17 Moise și Aaron au adunat pe toți bărbații care fuseseră numiți 18 și au chemat întreaga adunare în prima zi a lunii a doua. În ziua aceea, toți israeliții , de la vârsta de douăzeci de ani în sus, și-au făcut numărătoarea după neamurile lor, după familiile lor și după familiile lor; fiecare dintre ei a fost numărat pe nume, 19 așa cum îi poruncise Domnul lui Moise. Și i-a numărat în pustiul Sinai.

20 Dintre urmașii lui Ruben, întâiul născut al lui Israel, au fost numărați toți bărbații de la vârsta de douăzeci de ani în sus; toți cei în stare să servească în armată au fost numărați pe nume, unul câte unul, după numărul clanurilor și familiilor lor. 21 Numărații celor din seminția lui Ruben au fost de patruzeci și șase de mii cinci sute de bărbați.

22 Toți bărbații urmașilor lui Simeon, de la douăzeci de ani în sus, au fost numărați; toți cei în stare de război au fost înscriși în armată pe nume, unul câte unul, conform înregistrărilor care fuseseră ținute în fiecare dintre familiile și familiile lor. 23 Număratul acestora în semința lui Simeon a fost de cincizeci și nouă de mii trei sute de bărbați.

24 Toți bărbații din semința lui Gad, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, au fost numărați; și toți cei ce erau în stare să servească în armată au fost înscriși pe nume, unul câte unul, după numărul familiilor și clanurilor lor. 25 Număratul celor din semința lui Gad a fost de patruzeci și cinci de mii șase sute cincizeci de bărbați.

26 Toți bărbații lui Iuda, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, au fost numărați; toți cei în stare să servească în armată au fost înscriși pe nume, unul câte unul, după nume, după nume, după familiile și familiile lor. 27 Număratul acestora în semința lui Iuda a fost de șaptezeci și patru de mii șase sute.

28 Toți bărbații din semința lui Isahar au fost numărați de la vârsta de douăzeci de ani în sus; toți cei în stare să servească în armată au fost înscriși pe nume, unul câte unul, conform înregistrărilor care fuseseră ținute pentru fiecare dintre familiile și familiile lor. 29 Numărații celor din semința lui Isahar au fost cincizeci și patru de mii patru sute de bărbați.

30 Toți bărbații din semința lui Zabulon, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, au fost numărați; toți cei în stare să servească în armată au fost înscriși pe nume, unul câte unul, conform înregistrărilor care fuseseră ținute pentru fiecare dintre familiile și familiile lor. 31 Număratul acestora în semința lui Zabulon a fost de cincizeci și șapte de mii patru sute de bărbați.

32–35 Dintre urmașii lui Iosif, adică urmașii lui Efraim și Manase, toți bărbații de la vârsta de douăzeci de ani în sus au fost numărați; toți cei în stare de război au fost înscriși în armată pe nume, unul câte unul, conform numărătorii făcute în fiecare dintre clanurile și familiile lor. Numărul acestora în semința lui Efraim era de patruzeci de mii cinci sute de bărbați , iar în semința lui Manase, treizeci și două de mii două sute de bărbați.

36 Toți bărbații din semința lui Beniamin, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, au fost numărați; toți cei în stare să servească în armată au fost înscriși pe nume, unul câte unul, conform înregistrărilor care fuseseră ținute pentru fiecare dintre familiile și familiile lor. 37 Număratul acestora în semința lui Beniamin a fost de treizeci și cinci de mii patru sute de bărbați.

38 Toți bărbații din semința lui Dan, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, au fost numărați; toți cei în stare să servească în armată au fost înscriși pe nume, unul câte unul, conform înregistrărilor care fuseseră ținute pentru fiecare dintre familiile și familiile lor. 39 Număratul acestora în semința lui Dan a fost de șaizeci și două de mii șapte sute de bărbați.

40 Toți bărbații din seminția lui Așer, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, au fost numărați; toți cei în stare să servească în armată au fost înscriși pe nume, unul câte unul, conform înregistrărilor care fuseseră ținute pentru fiecare dintre familiile și familiile lor. 41 Numărații acestora în seminția lui Așer au fost de patruzeci și una de mii cinci sute de bărbați.

42 Toți bărbații din seminția lui Neftali, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, au fost numărați; toți cei în stare să servească în armată au fost înscriși pe nume, unul câte unul, după numărul familiilor și clanurilor lor. 43 Număratul celor din seminția lui Neftali a fost de cincizeci și trei de mii patru sute de bărbați.

44 Acesta a fost numărătoarea pe care au făcut-o Moise și Aaron împreună cu cele doisprezece căpetenii ale lui Israel, reprezentând toate familiile seminției lor. 45 Totalul numărătorului tuturor israeliților, după toate familiile și clanurile lor, toți bărbații de la douăzeci de ani în sus, toți cei în stare să servească în armată în Israel. 46 Și cei numărați au fost șase sute trei mii cinci sute cincizeci .

47 Leviții nu trebuiau numărați după familiile lor, ca ceilalți israeliți, 48 căci Domnul vorbise lui Moise: 49 „Numai să nu numărați pe niciunul din seminția lui Levi și să nu-l includeți în numărătoarea generală a israeliților. 50 Leviții vor avea propria lor slujbă : ei vor fi responsabili de Cortul unde este Legământul Domnului , de uneltele lui și de tot ce este în el. Ei vor duce Cortul și toate uneltele lui; vor sluji lui și își vor întinde tabăra în jurul lui. 51 Leviții vor da jos și vor ridica Cortul ori de câte ori vor călători și îl vor ridica ori de câte ori își vor întinde tabăra. Dar oricine nu este calificat pentru această slujbă [977] și îndrăznește să o facă va fi pedepsit cu moartea. 52 Toți ceilalți israeliți vor tăbărî la o distanță, în taberele lor, sub steagurile lor, conform unităților lor militare. 53 Leviții își vor întinde tabăra în jurul Cortului unde este Mărturia voinței Domnului. „... ca niciun străin să nu se apropie de el . Atunci mânia Lui nu va cădea peste adunarea lui Israel; leviții vor fi mereu păzitorii Cortului Mărturiei.”

54 Israeliții au făcut așa cum i-a poruncit Domnul lui Moise.

2 Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron: 2 „Fiecare dintre copiii lui Israel să-și întindă cortul sub steagul oștirii sale, cu cele trei cete ale ei, și sub semnele seminției și familiilor sale, în jurul Cortului Întâlnirii, dar la o oarecare distanță de el.

3 La răsărit de Cortul Întâlnirii , spre răsăritul soarelui, își vor așeza corturile bărbații din tabăra lui Iuda, așezându-și tabăra sub steagul seminției lor , așezați după cetele oștirilor lor. Căpetenia lor va fi Nahșon, fiul lui Aminadab. 4 Oștirea lui va fi alcătuită din șaptezeci și patru de mii șase sute de oameni.

5 Seminția lui Isahar va sta lângă ei , de această parte ; conducătorul ei va fi Netaneel, fiul lui Țuar. 6 Oștirea lui va fi alcătuită din cincizeci și patru de mii patru sute de oameni.

7 La răsărit era seminția lui Zabulon, iar conducătorul ei era Eliab, fiul lui Helon. 8 Oștirea lui era formată din cincizeci și șapte de mii patru sute de oameni.

9 Numărul celor împărțiți în aceste trei cete ale taberei lui Iuda era de o sută optzeci și șase de mii patru sute de oameni. Ei trebuiau să fie cei dintâi care să plece din tabără când israeliții porneau .

10 În partea de miazăzi a Cortului Întâlnirii vor fi garnizoanele taberei lui Ruben, sub steagul lor; conducătorul lor va fi Elițur, fiul lui Ședeur. 11 În oștirea lui să fie patruzeci și șase de mii cinci sute de oameni.

12 Cerbul lui Simeon va sta lângă ei , la miazăzi , iar conducătorul lui va fi Șelumiel, fiul lui Țurișadai. 13 Oștirea lui va fi alcătuită din cincizeci și nouă de mii trei sute de oameni.

14 Seminția lui Gad este , de asemenea, la miazăzi ; conducătorul ei este Eliasaf, fiul lui Deuel . 15 În oștirea lui sunt patruzeci și cinci de mii șase sute cincizeci de oameni.

16 Numărul celor adunați în aceste trei cete ale taberei rubeniților este de o sută cincizeci și una de mii patru sute cincizeci de oameni. Ei să pornească în al doilea rând și să pornească.

17 În timpul oricărei campanii, Cortul Întâlnirii adunat împreună cu tabăra leviților trebuie să fie întotdeauna în centru , printre celelalte tabere, care trebuie să se miște din tabără și să se deplaseze în aceeași ordine în care au fost amplasate în timpul taberei, astfel încât fiecare să fie la locul său [979] și cu steagul său.

18 La apus va fi garnizoana lui Efraim sub steagul lor , iar conducătorul lor va fi Elișama, fiul lui Amihud. 19 În oștirea lui vor fi patruzeci de mii cinci sute de oameni.

20 Seminția lui Manase urma să stea lângă ei, la apus , și conducătorul ei era Gamaliel, fiul lui Pedahțur. 21 Oștirea lui era formată din treizeci și două de mii două sute de oameni.

22 Seminția lui Beniamin era la apus , iar conducătorul ei era Abidan, fiul lui Ghidoni. 23 În oștirea lui erau treizeci și cinci de mii patru sute de oameni.

24 Numărul celor adunați în aceste trei cete ale taberei lui Efraim este de o sută opt mii o sută. Ei vor fi al treilea care va ieși din tabără.

25 Pe partea de miazănoapte va fi garnizoana taberei lui Dan sub steagul lor, iar căpetenia lor va fi Ahiezer, fiul lui Amișadai. 26 În oștirea lui vor fi șasezeci și două de mii șapte sute de oameni.

27 Seminția lui Așer urma să stea lângă ei, la miazănoapte , și conducătorul ei era Pagiel, fiul lui Ocran. 28 Oștirea lui era formată din patruzeci și una de mii cinci sute de oameni.

29 Seminția lui Neftali este, de asemenea, la miazănoapte ; conducătorul lor este Ahira, fiul lui Enan. 30 Și oștirea lui este de cincizeci și trei de mii patru sute de oameni.

31 Numărul celor aduși în aceste trei cete ale taberei lui Dan este de o sută cincizeci și șapte de mii șase sute. Ei vor fi ultimii care vor ieși din tabără, pornind sub steagurile lor.

32 Aceștia sunt israeliții care au fost numărați după familiile lor. Și numărul total al tuturor taberelor, după ce au fost numărate toate cetele lor, una câte una, a fost șase sute trei mii cinci sute cincizeci. 33 Dar leviții n-au fost numărați împreună cu ceilalți israeliți, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.

34 Și copiii lui Israel au făcut așa cum i-a poruncit Domnul lui Moise; și-au așezat taberele sub steagurile lor și a pornit fiecare cu familia lui și cu casa lui din tabără.

3 Aceștia sunt urmașii lui Aaron și ai lui Moise , fratele său , pe vremea când Domnul a vorbit cu Moise pe Muntele Sinai.

2 Numele fiilor lui Aaron erau Nadab (întâiul născut), Abihu, Eleazar și Itamar. 3 Acești fii ai lui Aaron, care sunt numiți pe nume, au fost preoți numiți în această slujbă [981] prin ungere. 4 Totuși , doi dintre ei , Nadab și Abihu, au pierit înaintea Domnului când au încercat să aducă foc nelegiuit [982] pentru tămâie înaintea Lui în pustiul Sinai . Nu au lăsat fii în urmă și astfel numai Eleazar și Itamar au îndeplinit slujba preoțească sub conducerea tatălui lor Aaron.

5 Domnul i-a zis lui Moise: 6 „Să știe copiii lui Levi că sunt dați lui Dumnezeu ! Pune-i la preotul Aaron, ca să-l ajute. 7 Ei vor avea grijă de tot ce este de trebuință pentru el și pentru întreaga adunare din Cortul Întâlnirii, ca să facă slujba Tabernaculului. 8 Ei vor avea grijă de toate uneltele Cortului Întâlnirii și de slujba Tabernaculului și vor ajuta copiii lui Israel în slujba lor. 9 Să-i pui pe leviți la Aaron și la fiii lui, ca să-l ajute . Numai ei sunt supuși lui din toți copiii lui Israel. 10 Să-i pui pe Aaron și pe urmașii lui să îndeplinească slujba preoțească. Oricine se va ruga să facă slujba aceasta , va fi pedepsit cu moartea.”

11 Domnul i-a zis lui Moise: 12 „Dintre toți fiii lui Israel, îi voi lua pe leviți ca înlocuitor pentru toți întâii născuți, ca înlocuitor pentru pântecele mamelor lui Israel. Și leviții vor fi ai Mei. 13 Când am ucis pe toți întâii născuți ai Egiptului, pe toți, i-am pus deoparte pe toți întâii născuți ai lui Israel, de la oameni până la animale. Ei vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul.”

14 Acolo, în pustiul Sinai, Domnul i-a zis lui Moise: 15 „Numără-i pe urmașii lui Levi, generație după generație, familii după familii; numără toți copiii lor de parte bărbătească, de la vârsta de o lună în sus, fără nicio vârstă.” 16 Moise a făcut așa și i-a numărat, așa cum i-a poruncit Domnul. 17 Acestea sunt numele fiilor lui Levi: Gherșon, Chehat și Merari.

18 Numele fiilor lui Gherșon și ale familiilor lor erau Libni și Șimi.

19 Fiii lui Chehat și familiile lor: Amram, Ițehar, Hebron și Uziel.

20 Fiii lui Merari și familiile lor: Mahli și MușI.

Acestea sunt toate familiile levitice, după familiile lor.

21 Gherșon a fost strămoșul seminției lui Libni și al seminției lui Șimei, care se numeau semințiile lui Gherșon. 22 Toți bărbații din tribul lor, de la vârsta de o lună în sus, erau în număr de șapte mii cinci sute. 23 Semințiile lui Gherșon trebuiau să-și așeze tabăra în spatele Cortului, la apus. 24 Conducătorul lor era Eliasaf, fiul lui Lael. 25 Fiii lui Gherșon erau responsabili de Cortul Întâlnirii, de învelitoarea lui și de perdeaua care acoperea intrarea cortului. 26 Ei erau responsabili de draperiile curții, de perdeaua de la intrarea curții care înconjura Cortul și altarul, de frânghiile curții și de toate uneltele ei.

27 Chehat a fost strămoșul clanurilor lui Amram, Ițehar, Hebron și Uziel, cunoscute sub numele de clanurile lui Chehat. 28 Dintre ei, cei de parte bărbătească, de peste o lună, erau în număr de opt mii șase sute, și își îndeplineau slujba în Sanctuar. 29 Toți urmașii lui Chehat trebuiau să tăbărească în partea de sud a Cortului. 30 Conducătorul lor era Elițafan, fiul lui Uziel. 31 Ei aveau grijă de chivot, de masă, de sfeșnic, de altare și de toate uneltele Sanctuarului, care erau necesare pentru slujbă, precum și de perdeaua care acoperea Locul Preasfânt . 32 Căpetenia tuturor căpeteniilor leviților era Eleazar, fiul preotului Aaron, care era pus să supravegheze pe toți cei ce aveau grijă de Sanctuar.

33 Merari a fost strămoșul clanurilor lui Mahli și MușI, care se numeau clanurile lui Merari. 34 Când au fost numărați toți bărbații de peste o lună, s-a ajuns la șase mii două sute. 35 Conducătorul lor era Țuriel, fiul lui Abihail. Ei își așezau tabăra în partea de nord a Cortului. 36 Ei erau responsabili de toți stâlpii Cortului, de stâlpii lui, de stâlpii lui cu bazele lor și de toate celelalte unelte și de tot ce era necesar pentru folosința lor, 37 precum și de stâlpii curții care înconjura Locul Sfânt , cu bazele lor, cu țărușii și cu frânghiile lor.

38 Iar pe partea de răsărit, în fața Cortului, chiar înaintea intrării în Cortul Întâlnirii, trebuiau să-și așeze tabăra Moise, Aaron și fiii lui, care erau responsabili de slujbele din Sanctuar, de tot ce trebuia făcut acolo pentru copiii lui Israel. Oricine nu era consacrat pentru această slujbă [984] și care îndrăznea să se apropie de acest lucru sfânt , urma să fie omorât.

39 Toți leviții de parte bărbătească, de la vârsta de o lună în sus, pe care i-au numărat Moise și Aaron, generație după generație, după porunca Domnului, au fost douăzeci și două de mii.

40 Domnul i-a zis lui Moise: „Numără toți întâii născuți de parte bărbătească din semințiile mai mari ale copiilor lui Israel, care au peste o lună, și scrie-le numele . 41 Apoi să vestiți tuturor și să-Mi puneți deoparte pe leviți – Eu sunt Domnul! – ca să

înlocuiască toți fiii mai mari ai copiilor lui Israel. Și vitele leviților vor înlocui întâii născuți din vitele copiilor lui Israel.”

42 Moise a făcut așa și a numărat pe toți întâii născuți ai copiilor lui Israel, așa cum îi poruncise Domnul. 43 Toți întâii născuți de parte bărbătească, de peste o lună, numărați pe nume, au fost douăzeci și două de mii două sute șaptezeci și trei. 44 Domnul i-a zis lui Moise: 45 „Ia-i pe leviți în locul tuturor întâilor născuți ai copiilor lui Israel și întâii născuți din vitele leviților în locul vitelor lor. Leviții vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul. 46 Fiindcă întâii născuți ai copiilor lui Israel sunt mai mulți decât leviții în total cu două sute șaptezeci și trei, cei care rămân vor fi răscumpărați. 47 Pentru fiecare dintre ei să iei cinci sicli și jumătate, siclul sfântului locaș de douăzeci de ghere . 48 Și să dai argintul lui Aaron și fiilor lui ca argint de răscumpărare pentru întâiul născut care rămâne.”

49 Moise a luat argintul de răscumpărare pentru întâii născuți ai lui Israel , care era mai mult decât răscumpăraseră leviții pentru ceilalți. 50 De la întâii născuți ai copiilor lui Israel, a primit o mie trei sute șaizeci și cinci de sicli de argint , care se găsesc în Sfântul Loc. 51 Moise, după cuvântul Domnului, a dat argintul de răscumpărare lui Aaron și fiilor lui, împlinind porunca Domnului.

4 Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron: 2 „Faceți numărătoarea urmașilor lui Levi, care au urmat din fiul său Chehat, generație după generație, familii după familii, 3 numărând toți bărbații de la treizeci până la cincizeci de ani, pe toți cei în stare să slujească la Cortul Întâlnirii.

4 Fiii lui Chehat aveau îndatorirea de a păzi lucrurile preasfinte la Cortul Întâlnirii.

5 Când toată oștirea ta este pe cale să pornească, Aaron și fiii lui să intre în tabernacol și să îndepărteze perdeaua dinăuntru care acoperă Sfânta Sfintelor și să acopere chivotul cu ea [989] . 6 Să pună peste ea o altă învelitoare de piele fină [990] și să pună peste ea o învelitoare de piele albastră. Apoi să introducă drugii în inelele chivotului.

7 Apoi să pună masa pe care vor pune pâinea înaintea Mea; să întindă pe ea o învelitoare albastră și să pună pe ea toate farfuriile, polonicele, paharele și ulcioarele; și pâinea care se pune de obicei pe ea va fi și acolo. 8 Să acopere toate acestea cu o pânză stacojie și peste aceasta să pună o altă învelitoare de piele fină; și să introducă drugii în inele, ca să ducă masa .

9 Să ia o pânză albastră și să înfășoare în ea sfeșnicul, împreună cu candelele lui, mucătoarele lui , lingurile lui și vasele lui pentru untdelemn. 10 Apoi să înfășoare sfeșnicul și toate uneltele lui într-o învelitoare de piele fină și să-l pună pe o leagăn.

11 După aceea, să acopere altarul de aur, cel pentru tămâie, cu o pânză albastră și să-l poleiască cu piele fină; și să pună drugi în inelele altarului .

12 Apoi vor lua toate celelalte unelte, tot ce este folosit pentru slujba în sanctuar, le vor înfășura într-o pânză albastră, le vor acoperi cu piele fină și le vor pune pe o targă.

13 Să curețe altarul ofrandelor arse de cenușa și de grăsimea lui și să întindă pe el o pânză purpurie . 14 Să adune în ea toate uneltele altarului care sunt folosite la slujbă: vasele pentru foc, furculițele pentru carne, cenușa și stropitoarele; să acopere toate aceste unelte cu piele fină și să introducă drugii în inelele altarului.

15 După ce Aaron și fiii lui vor termina de strâns toate lucrurile Sfântului Locaș și toate uneltele lui pentru călătorie, când pornește tabăra, fiii lui Chehat se vor apropia să ducă lucrurile adunate . Dar să nu se atingă de uneltele sfinte, ca să nu piară. Fiii lui Chehat să ducă tot ce este în cortul întâlnirii. 16 Eleazar, fiul lui Aaron, care este preot, va fi însărcinat cu untdelemnul pentru candele, cu tămâia pentru ardere, cu darurile de mâncare zilnice pentru Dumnezeu și cu untdelemnul de ungere; el va fi însărcinat cu tot cortul și cu tot ce este în el, cu sanctuarul și uneltele lui.

17 Domnul le-a poruncit lui Moise și lui Aaron: 18 „Să nu se piardă familiile lui Chehat din tribul lui Levi. 19 Ci, ca să trăiască și să nu piară când se vor apropia de lucrurile preasfinte, iată ce să faceți: Aaron și fiii lui să vină la ei și să-i învețe pe fiecare în slujba lui și în sarcina lui. 20 Fiii lui Chehat să nu se apropie și să nu se uite la lucrurile sfinte, nici măcar o clipă, ca să nu piară.”

21 Domnul i-a zis lui Moise: 22 „Numără-i pe urmașii lui Gherșon, generație după generație, familii după familii. 23 Numără-i pe toți bărbații de la treizeci până la cincizeci de ani, pe toți cei în stare să slujească la Cortul Întâlnirii.

24 Iată îndatoririle familiilor gherșoniților, după familiile lor, ca slujitori și cărători: 25 Ei vor avea sarcina de a duce toate covoarele Cortului și ale Cortului Întâlnirii, cu învelitoarea lui de piele fină și cu învelitoarea lui de piele fină, precum și covoarele de la învelitoarea de la intrarea Cortului Întâlnirii, 26 covoarele de la gardul curții, perdeaua de la intrarea curții care împrejmuiește Cortul și altarul, și toate frânghiile și toate uneltele pentru a prinde covoarele. Așa vor face urmașii lui Gherșon.

27 Toată slujba lor, fie că este vorba de purtarea poverilor, fie de îndeplinirea oricărei alte îndatoriri, va fi sub conducerea lui Aaron și a fiilor lui. Și să le dai sarcinile de care va fi fiecare în sarcina lui. 28 Aceasta este slujba urmașilor lui Gherșon la Cortul Întâlnirii; Itamar, fiul preotului Aaron, îi va conduce.

29 Cât despre urmașii lui Merari, numărați-i după familiile lor și după familiile lor, 30 pe toți bărbații de la treizeci până la cincizeci de ani, pe toți cei în stare să slujească la Cortul Întâlnirii.

31 Iată poverile pe care fiii lui Merari trebuie să le ducă când vor sluji la Cortul Întâlnirii: scândurile Cortului, toți stâlpii lui și stâlpii lui cu bazele lor, 32 stâlpii curții cu bazele lor, țărușii și frânghiile pentru toate uneltele și tot ce este necesar pentru întreținerea lor și pentru folosirea lor. Să dai fiecăruia ce are de dus când va ieși și ce are de făcut .

33 Iată ce vor face urmașii lui Merari, când vor face slujba lor la Cortul Întâlnirii, sub conducerea lui Itamar, fiul preotului Aaron.”

34 Moise , Aaron și conducătorii adunării lui Israel i-au numărat pe urmașii lui Chehat, după fiecare seminție și după fiecare familie. 35 Toți bărbații de la treizeci până la cincizeci de ani, care erau în stare să slujească la Cortul Întâlnirii, 36 numărați după semințiile și familiile lor , au fost două mii șapte sute cincizeci. 37 Acesta este numărul total al celor din familiile chehatiților care slujeau la Cortul Întâlnirii și pe care i-au numărat Moise și Aaron, după cuvântul Domnului dat prin Moise.

38 Urmașii lui Gherșon au fost numărați, după fiecare seminție și după fiecare familie. 39 Toți bărbații de la treizeci până la cincizeci de ani, care erau în stare să slujească la Cortul Întâlnirii, 40 numărați după semințiile și familiile lor, au fost două mii șase sute treizeci . 41 Acesta este numărul total al celor din familiile lui Gherșon care slujeau la Cortul Întâlnirii, pe care i-au numărat Moise și Aaron, după cuvântul Domnului dat prin Moise.

42 Urmașii lui Merari au fost numărați după familiile și după familiile lor. 43 Toți bărbații de la treizeci până la cincizeci de ani, care erau în stare să slujească la Cortul Întâlnirii, 44 numărați după familiile și familiile lor, au fost trei mii două sute. 45 Acesta este numărul total al celor din familiile lui Merari care slujeau la Cortul Întâlnirii, pe care i-au numărat Moise și Aaron, după cuvântul Domnului dat prin Moise.

46 Moise, Aaron și conducătorii lui Israel i-au numărat pe toți leviții, în fiecare seminție și în fiecare familie. 47 Toți bărbații, de la treizeci de ani până la cincizeci de ani, care erau în stare să slujească în Cortul Întâlnirii, să facă vreo lucrare în el sau să ajute la ducerea lui, 48 erau opt mii cinci sute optzeci. 49 După cuvântul Domnului dat prin Moise, fiecare dintre ei a fost însărcinat cu slujba lui, fiecare cu lucrarea lui și cu sarcina lui; și au fost numărați așa cum i-a poruncit Domnul lui Moise.

5 Domnul i-a zis lui Moise: 2 „Poruncește-le israeliților să scoată afară din tabără pe oricine are o lepră [992] sau o scurgere, sau pe oricine s-a necurat prin atingerea unui cadavru. 3 Toți acești oameni, bărbați și femei, să fie scoși afară. Scoateți-i pe toți afară din tabără, ca să nu-și pângărească tabăra, unde locuiesc Eu în mijlocul lor.”

4 Copiii lui Israel au împlinit porunca aceasta și i-au scos afară din tabără, făcând exact așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.

5 Domnul i-a dat lui Moise 6 aceste instrucțiuni pentru fiii lui Israel: „Dacă un bărbat sau o femeie face vreun rău aproapelui său [993] , și aceasta este trădare și față de Domnul - cei care au făcut aceasta își aduc vina asupra lor, 7 trebuie să mărturisească păcatul pe care l-au săvârșit și să despăgubească integral daunele [994] cauzate de păcatul lor, adăugând pe deasupra încă o cincime și să o dea celui căruia i-au făcut rău.

8 Dar dacă cel care a suferit prejudiciul nu a lăsat moștenitori [995] care să primească despăgubirea, atunci aceasta devine a Domnului și trebuie dată preotului, așa cum

berbecul a fost jertfa necesară de reconciliere pentru a-l aduce pe cel vinovat în unire cu Dumnezeu . 9 Fiecare ofrandă [996] a copiilor lui Israel din toate lucrurile sfinte pe care le aduc preotului trebuie să fie a lui. 10 Preotul are dreptul să folosească darurile sfinte care îi sunt aduse; și ceea ce i se dă rămâne cu el.”

11 Domnul i-a dat lui Moise 12 aceste instrucțiuni pentru copiii lui Israel: „Dacă soția cuiva se abate de la legea poporului și devine infidelă față de soțul ei, 13 culcându-se pe ascuns cu un alt bărbat, fără să știe nimic despre necurăția ei, deși nu a existat niciun martor și nu a fost prinsă, 14 dar soțul ei este stăpânit de un duh de suspiciune și nu crede pe soția lui, care a devenit necurată, sau, presupune, o suspectează pe soția lui de infidelitate și este gelos pe ea, chiar dacă este nevinovată, 15 atunci soțul să vină cu ea la preot și să aducă ofranda potrivită pentru ea - a zecea parte dintr-o efă [997] de făină de orz. Dar untdelemnul de măsline să nu fie turnat peste făină și tămâie să nu fie pusă pe ea, căci este o jertfă de mâncare provocată de gelozie, o jertfă de mâncare - o aducere aminte, care demască fărădelegile.

16 Preotul să poruncească femeii să vină și să stea înaintea Domnului. 17 Preotul să ia apă sfințită într-un vas de lut, să ia un pumn de țărână de pe podeaua Cortului și să o arunce în vas. 18 Apoi să descopere capul femeii pe care a adus-o înaintea Domnului și să pună în palma ei darul de mâncare, darul de mâncare al geloziei. În mâna preotului va fi apa amară, care aduce blestem.

19 Preotul va chema femeia să jure, zicând: „Dacă nu te-ai culcat cu alt bărbat și dacă ai rămas credincioasă soțului tău și nu te-ai pângărit, apa aceasta amară, care aduce blestem, nu-ți va face niciun rău. 20 Dar dacă ai comis adulter și te-ai necurat pentru că un alt bărbat decât soțul tău s-a culcat cu tine, 21 preotul o va pune pe femeie să jure, chemând nenorocirea asupra ei și-i va zice: „Domnul să te facă respinsă și blestemată în mijlocul poporului tău, când pântecele tău va fi stearp și nu va mai putea concepe. 22 Și apa aceasta, care aduce blestem, va intra acum în pântecele tău și va face pântecele tău stearp și nu va mai putea concepe.” Atunci femeia să zică: „Amin, așa să fie!”

23 Preotul va scrie aceste cuvinte într-o sulă și le va spăla în apă amară. 24 Și va da femeii să bea această apă amară, care poartă un blestem, pentru ca apa aceasta să intre în ea și să-i provoace o suferință amară .

25 Dar mai întâi preotul să ia din mâna femeii darul de mâncare pe care l-a adus din gelozia ei și să-l legene înaintea Domnului și să-l aducă pe altar. 26 Apoi să ia partea din darul de mâncare care era menită pentru mireasmă [998] și să o ardă pe altar și apoi să-i dea femeii apa să bea.

27 El îi va da apă să bea, iar dacă s-a pângărit comițând adulter împotriva soțului ei, atunci apa care aduce blestem va intra în ea și o va amări, făcându-i pântecele steril și incapabil să conceapă și o va face urâtă printre poporul ei. 28 Dar dacă femeia nu este pângărită, dacă este curată, atunci poate bea din apă fără teamă ; aceasta nu-i va face niciun rău și va putea concepe.

29 Iată legea geloziei: ce trebuie să faci când o femeie măritată se rătăcește și se spurcă,
30 sau când soțul este cuprins de gelozie și îl face să suspecteze pe soția sa, atunci să o
aducă înaintea Domnului, iar preotul să facă tot ce este poruncit de această lege. 31 În
felul acesta, soțul nu va fi vinovat, dar soția, dacă se face vinovată , va trebui să răspundă
pentru păcatul ei.

6 Domnul i-a poruncit lui Moise 2 să dea următoarea poruncă copiilor lui Israel: „Când
un bărbat sau o femeie face jurământul de nazireu, jurământul de a se consacra
Domnului, 3 să se abțină de la vin și de la băutură tare, conform jurământului lor . Să nu
bea oțet făcut din vin sau băutură tare, să nu mănânce must de struguri sau struguri,
proaspeți sau uscați. 4 În tot timpul consacrării lor, să nu mănânce nimic din vița de vie;
să nu mănânce nici măcar sâmburii, nici pielițele strugurilor . 5 Cât timp sunt legați de
jurământul lor de nazireu, briciul să nu-i atingă capul. Să-și lase părul să crească până se
împlinesc zilele consacrării lor, ca să se păstreze sfinți Domnului. 6 În tot timpul
consacrării lor față de Domnul, nazireul să nu se apropie de niciun mort. 7 El nu se poate
lăsa necurat [999] , chiar dacă moare tatăl său, mama sa, sora sau fratele său, căci poartă
semnul consacrării lor față de Dumnezeu – părul de pe capul său. 8 În toate zilele acestei
jurăminte, el este un om închinat Domnului.

9 Dacă însă cineva moare în prezența lui, pângărindu-și astfel consacrarea [1000] , își va
rade capul în ziua curățirii sale; în ziua a șaptea îl va rade. 10 În ziua a opta, va aduce
două turturele sau doi pui de porumbel la intrarea Cortului Întâlnirii pentru preot. 11
Preotul va aduce una dintre păsări ca jertfă de păcat și cealaltă ca jertfă arse, pentru a-l
aduce înapoi înaintea lui Dumnezeu pe cel care nu s-a ferit de necurăția sa prin
apropierea de mort [1001] a ; și în aceeași zi își va reînnoi jurământul de sfințenie [1002]
b . 12 Bărbatul se va consacra din nou Domnului pentru termenul complet al consacrării
sale și va aduce un miel de un an ca jertfă de mărturisire. [1003] Zilele anterioare ale
consacrării sale nu se iau în considerare; a fost pângărită.

13 Iată rânduiala nazireului în ziua în care se împlinește consacrarea lui și când este adus
la intrarea Cortului Întâlnirii. 14 Acolo, nazireul să aducă Domnului o jertfă mistuită de
foc: un miel de un an, fără cusur, ca jertfă de tot, o mielușea de un an, fără cusur, ca jertfă
de păcat și un berbec fără cusur, ca jertfă de mulțumire, 15 împreună cu darul de mâncare
și jertfa ei de băutură, un coș cu plăcinte nedospite din făină fină, frământate cu
untdelemn, și turte nedospite unse cu untdelemn. 16 Preotul să aducă aceste lucruri
înaintea Domnului și să aducă jertfa de păcat și jertfa de tot. 17 Berbecul pe care îl aduce
Domnului ca jertfă mistuită de foc va fi o jertfă de mulțumire, împreună cu coșul cu
plăcinte nedospite, darul de mâncare și jertfa ei de băutură. 18 Nazireul să-și radă capul
înainte de a intra în Cortul Întâlnirii, să-și îndepărteze părul care semnifică consacrarea
lui ; să strângă părul și să-l arunce în focul care arde sub jertfa de mulțumire. 19 Preotul
să ia spata berbecului fiert și turta nedospită din coș, să ia și turta nedospită și să le pună
pe toate în mâinile nazireului. 20 Preotul să ridice aceste daruri împreună cu el ca jertfă
legănată înaintea Domnului. După aceea, darurile vor rămâne la preot; pieptul berbecului
care este ridicat și spata lui vor fi ale lui. Și după toate acestea, nazireul va putea bea vin.

21 Acestea sunt rânduielile pentru nazireul care jură să aducă aceste daruri Domnului cu ocazia nazireatului său, pe lângă alte daruri pe care le poate oferi, și să facă așa cum a jurădit el însuși, așa și conform tuturor poruncilor pentru o astfel de consacrare.”

22 Domnul i- a zis lui Moise: 23 „Iată ce le vei porunci lui Aaron și fiilor lui: «Să binecuvânteze pe copiii lui Israel cu aceste cuvinte :

24 „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească,

25 Fața Domnului să strălucească peste voi și să se vadă îndurarea Lui față de voi,

26 Domnul să-și îndrepte privirea asupra ta și să-ți dea pacea !

27 Așa să cheme ei Numele Meu împotriva copiilor lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta.”

7 În ziua în care Moise a așezat Cortul, l-a uns și l-a sfințit împreună cu toate uneltele lui, altarul și toate uneltele lui. 2 Atunci conducătorii lui Israel, căpeteniile familiilor lor, adică conducătorii semințiilor, cei ce erau însărcinați cu numărătoarea, au venit cu darurile lor. 3 Au așezat înaintea Cortului, ca dar pentru Domnul: șase care acoperite și doisprezece boi (câte un car de la fiecare dintre cele două conducători și câte un bou de la fiecare dintre ei). 4 Domnul i-a zis lui Moise: 5 „Ia de la ei boii și carele pentru slujba Cortului Întâlnirii și dă-le leviților, fiecăruia după rânduiala slujbei lui.” 6 Moise a luat deci carele și boii și le-a dat leviților. 7 Fiii lui Gherșon au primit două care cu patru boi pentru slujba lor, iar fiii lui Gherșon au primit două care cu patru boi pentru slujba lor. 8 Moise le-a dat fiilor lui Merari patru care cu opt boi, ca să-și îndeplinească slujba sub conducerea lui Itamar, fiul lui Aaron. 9 Fiilor lui Chehat nu li s-a dat nimic, pentru că slujba lor la sanctuar consta în a duce pe umeri toate lucrurile tabernacolului .

10 După ce a fost uns altarul, conducătorii și-au adus darurile, ca să marcheze începutul slujbei pe altar, și și-au pus darurile înaintea altarului. 11 Domnul i-a zis lui Moise: „Câte un conducător să-și aducă darul în fiecare zi, după rândul lui, ca să marcheze începutul slujbei pe altar.”

12 Nahșon, fiul lui Aminadab, din semința lui Iuda, și-a adus darul în prima zi a sărbătorii . 13 Darul lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau umplute cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 14 A adus, de asemenea, un lighean mare de aur în greutate de zece sicli , plin cu tămâie mirositoare. 15 Și pentru jertfa arse un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 16 și pentru jertfa de păcat un țap. 17 Pentru jertfa de mulțumire a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Nahșon, fiul lui Aminadab.

18 A doua zi, Netaneel, fiul lui Țuar, căpetenia fiilor lui Isahar, și-a adus ofranda. 19 Ofranda lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru ofranda de cereale. 20 A adus și un

lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 21 Un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an pentru arderea de tot, 22 și un țap pentru jertfa de păcat. 23 Pentru jertfa de mulțumire, a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Aceasta a fost ofranda lui Netaneel, fiul lui Țuar.

24 În a treia zi, a venit Eliab, fiul lui Helon, conducătorul fiilor lui Zabulon . 25 Dara lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 26 A adus, de asemenea, un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 27 Și pentru jertfa arse un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 28 și un țap ca jertfă pentru păcat. 29 Pentru jertfa de mulțumire, a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Aceasta a fost jertfa lui Eliab, fiul lui Helon.

30 În a patra zi a venit Elițur, fiul lui Ședeur, conducătorul rubeniților . 31 Darul lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 32 A adus, de asemenea, un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 33 Și pentru jertfa arse un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 34 și un țap ca jertfă pentru păcat. 35 Pentru jertfa de mulțumire a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Elițur, fiul lui Ședeur.

36 În a cincea zi a venit Șelumiel, fiul lui Țurișadai, conducătorul fiilor lui Simeon . 37 Darul lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 38 A adus, de asemenea, un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 39 Și pentru jertfa arse un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 40 și un țap ca jertfă pentru păcat. 41 Pentru jertfa de mulțumire a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Șelumiel, fiul lui Țurișadai.

42 În ziua a șasea a venit Eliasaf, fiul lui Deuel, căpetenia fiilor lui Gad . 43 Darul lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 44 A adus, de asemenea, un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 45 Și pentru jertfa arse un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 46 și un țap ca jertfă pentru păcat. 47 Pentru jertfa de mulțumire a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Eliasaf, fiul lui Deuel.

48 În ziua a șaptea, a venit Elișama, fiul lui Amihud, conducătorul fiilor lui Efraim . 49 El a adus o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 50 A adus și un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare, 51 și un vițel tânăr, un berbec și un miel

de un an pentru arderea de tot, 52 și un țap pentru jertfa de păcat. 53 Pentru jertfa de mulțumire, a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Elișama, fiul lui Amihud.

54 În ziua a opta a venit Gamliel, fiul lui Pedahțur, conducătorul fiilor lui Manase . 55 Darul lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 56 A adus, de asemenea, un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 57 Și pentru jertfa arse un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 58 și un țap ca jertfă pentru păcat. 59 Pentru jertfa de mulțumire a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Gamliel, fiul lui Pedahțur.

60 În ziua a noua a venit Abidan, fiul lui Ghidoni, conducătorul fiilor lui Beniamin . 61 Darul lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 62 A adus, de asemenea, un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 63 Și pentru jertfa arse un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 64 și un țap ca jertfă pentru păcat. 65 Pentru jertfa de mulțumire a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Abidan, fiul lui Ghidoni.

66 În ziua a zecea, a venit Ahiezer, fiul lui Amișadai, conducătorul fiilor lui Dan . 67 Darul lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 68 A adus, de asemenea, un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 69 Și pentru arderea de tot un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 70 și un țap ca jertfă pentru păcat. 71 Pentru jertfa de mulțumire a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Ahiezer, fiul lui Amișadai.

72 În ziua a unsprezecea, a venit Pagiel, fiul lui Ohran, căpetenia fiilor lui Așer . 73 Darul lui a fost o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 74 A adus, de asemenea, un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 75 Și pentru arderea de tot, un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 76 și un țap ca jertfă pentru păcat. 77 Pentru jertfa de mulțumire, a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Pagiel, fiul lui Ohran.

78 În ziua a douăsprezecea a venit Ahira, fiul lui Enan, conducătorul fiilor lui Neftali . 79 El a adus o farfurie de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și un lighean de argint în greutate de șaptezeci de sicli. Farfuria și ligheanul erau pline cu făină de grâu fină stropită cu untdelemn, după obiceiul pentru darul de mâncare. 80 A adus și un lighean mare de aur în greutate de zece sicli, plin cu tămâie mirositoare. 81 Și pentru jertfa arse un vițel tânăr, un berbec și un miel de un an, 82 și un țap ca jertfă pentru păcat. 83 Pentru

jertfa de mulțumire a adus doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acesta a fost darul lui Ahira, fiul lui Enan.

84 În ziua ungerii altarului, la sfințirea lui, conducătorii lui Israel au adus douăsprezece farfurii de argint, douăsprezece potire de argint pentru stropire și douăsprezece potire de aur. 85 Fiecare potir cântărea o sută treizeci de sicli , și fiecare potir șaptezeci. Argintul din aceste vase se ridica la două mii patru sute de sicli [1006] (folosite în Sanctuar). 86 Fiecare dintre cele douăsprezece potire de tămâie cântărea zece sicli. Aurul din ele se ridica la o sută douăzeci de sicli [folosite în Sanctuar] .

87 Toate vitele pe care le-au adus pentru arderea de tot au fost doisprezece tauri, doisprezece berbeci și doisprezece miei de un an; pentru jertfa de păcat au adus doisprezece țapi; 88 și pentru jertfa de mulțumire au adus douăzeci și patru de tauri, șaizeci de berbeci, șaizeci de țapi și șaizeci de miei de un an.

Acestea au fost darurile care au fost aduse la sfințirea altarului, după ungerea lui.

89 Și ori de câte ori Moise intra în Cortul Întâlnirii ca să vorbească cu Domnul, auzea un Glas care îi vorbea de acolo, de unde cei doi heruvimi stăteau deasupra Acoperământului de aur care era pe chivotul cu tablele Legii [1008] , și așa i-a vorbit Domnul.

8 Domnul i-a poruncit lui Moise 2 să-i dea lui Aaron următoarea poruncă: „Când vei așeza candelele, să luminezi toate cele șapte candele ale sfeșnicului în fața lui.” 3 Aaron a făcut exact așa cum i-a poruncit Domnul lui Moise: a așezat candelele în fața sfeșnicului. 4 Sfeșnicul era făcut din aur bătut, de la tijă până la petalele dinăuntru [1009] și arăta așa cum i-l arătase Domnul lui Moise.

5 Domnul i-a zis lui Moise: 6 „Cheamă la tine pe leviții israeliților și săvârșește ritualul de purificare asupra lor. 7 Iată ce trebuie să faci pentru a-i purifica: stropește-i cu apă de curățire și să-și radă tot corpul și să-și spele hainele. Apoi vor fi curați. 8 Să ia apoi un vițel tânăr pentru ardere de tot, împreună cu darul de mâncare rânduit, din făină fină stropită cu untdelemn, și un alt vițel tânăr pentru jertfă de păcat. 9 Apoi poruncește leviților să se adune înaintea Cortului Întâlnirii. După ce vei fi adunat acolo toată adunarea lui Israel, 10 și vei fi adus pe leviți înaintea Domnului, israeliții să-și pună mâinile peste ei. 11 Aaron să-i conducă pe leviți înaintea Domnului, înainte și înapoi la Locul Sfânt și înapoi la popor , ca o jertfă ridicată [1011] din partea copiilor lui Israel, ca să slujească Domnului în Locul Sfânt. 12 Leviții să-și pună mâinile pe capetele taurilor tineri, dintre care unul va fi adus ca jertfă de păcat, iar celălalt ca jertfă de tot Domnului, ca să 13 Să-i pui înaintea lui Aaron și a fiilor lui și să-i dai ca dar ridicat Domnului, ca să le slujească . 14 Astfel să-i deosebești pe leviți de toți ceilalți copii ai lui Israel; leviții vor fi ai Mei. 15 Apoi vor putea intra în cortul întâlnirii ca să slujească acolo, după ce s-au purificat și au fost dați lui Dumnezeu ca dar ridicat.

16 Dintre toți copiii lui Israel, aceștia Mi-au fost dați în întregime; pe aceștia i-am luat pentru Mine în locul întâilor născuți ai lui Israel, în locul pârghiilor mamelor lor. 17 Căci orice întâi născut al copiilor lui Israel este al Meu și întâii născuți ai vitelor sunt al Meu.

În ziua în care am nimicit pe întâii născuți ai Egiptului, Mi-am pus deoparte pe întâii născuți ai lui Israel. 18 Dar acum i-am luat pe leviți în locul tuturor întâilor născuți ai lui Israel. 19 Dintre toți copiii lui Israel, i-am rânduit pe leviți, pe Aaron și pe fiii lui , ca oameni sfințiți, ca să facă slujba la Cortul Întâlnirii pentru copiii lui Israel și să le restabilească legătura cu Dumnezeu , ca nu cumva să li se întâmple vreo nenorocire dacă ar îndrăzni să se apropie prea mult de Sanctuar.”

20 Moise și Aaron, împreună cu toți copiii lui Israel, [1012] au făcut tot ce-i poruncise Domnul lui Moise cu privire la sfințirea leviților. 21 Leviții s-au purificat [1013] și și-au spălat hainele, iar Aaron i-a adus ca jertfă înaintea Domnului; el le-a restabilit uniunea cu Dumnezeu , astfel încât au fost curați. 22 După aceea, leviții și-au început slujba în Cortul Întâlnirii, ca să-i ajute pe Aaron și pe fiii lui. Așa poruncise Domnul lui Moise cu privire la leviți.

23 Domnul i-a zis lui Moise: 24 „Iată ce se întâmplă și cu leviții: La vârsta de douăzeci și cinci de ani, vor începe slujba lor și vor face datoriile lor la Cortul Întâlnirii. 25 După cincizeci de ani, vor părăsi slujba și nu vor mai face nimic. [1014] 26 Pot să-i ajute pe frații lor, împlinind o parte din datoriile la Cortul Întâlnirii. Dar ei înșiși nu vor face nicio slujbă. Așa să le dai datoriile leviților.”

9 În prima lună a celui de-al doilea an după ieșirea copiilor lui Israel din Egipt, Domnul i-a vorbit lui Moise în pustiul Sinai: 2 „Copiii lui Israel să sărbătorească Paștele la vremea hotărâtă [1016] . 3 În a paisprezecea zi a acestei luni, să-l sărbătorească seara, înainte de lăsarea întunericului, conform tuturor legile și poruncilor referitoare la Paște.”

4 De aceea Moise le-a poruncit copiilor lui Israel să prăznuiască Paștele. 5 În ziua a paisprezecea a lunii întâi, seara, înainte să se întunece, copiii lui Israel au prăznuit Paștele în pustiul Sinai. Au făcut tot ce le poruncise Domnul lui Moise.

6 Dar s-a întâmplat ca unii oameni să nu poată sărbători Paștele în ziua aceea, pentru că își pierduseră puritatea din cauza mortului. Așa că au venit la Moise și Aaron 7 și le-au zis: „Ne-am făcut necurați din cauza mortului. Dar de ce să fim împiedicați să aducem jertfe Domnului împreună cu restul israeliților la vremea hotărâtă, din cauza unei lucruri care nu ne este impusă ? ” 8 Moise a răspuns: „Stați până voi ști ce vă poruncește Domnul să faceți.”

9–10 Domnul i-a dat lui Moise această poruncă copiilor lui Israel: „Oricine dintre voi și urmașii voștri, care va fi necurat din cauza unui mort sau va fi în călătorie, va putea totuși să sărbătorească Paștele. 11 Dar să facă aceasta în ziua a paisprezecea a lunii a doua, înainte de lăsarea întunericului. Să mănânce mielul de Paște cu azime și ierburi amare. 12 Să nu lăsați nimic din mâncare până dimineața și să nu zdrobiți niciun os al mielului. Să sărbătoriți Paștele cu desăvârșire. 13 Dar omul care nu a sărbătorit Paștele, ci l-a neglijat, chiar dacă este curat și nu este în călătorie, va fi nimicit din mijlocul poporului său, pentru că nu a adus o jertfă mistuită de foc Domnului la timpul hotărât. Omul acela va purta socoteală pentru păcatul său .

14 Dacă un străin care locuiește printre voi vrea să sărbătorească Paștele Domnului, va putea să o facă, dar va trebui să respecte toate legile și rânduielile referitoare la Paște. Este o singură rânduire pentru fiecare om, atât pentru străin, cât și pentru băștinaș.”

15 În ziua în care a fost ridicat Cortul, un nor a acoperit Cortul în care se află Mărturia Domnului . Norul de deasupra Cortului, de seara până dimineața, era ca o strălucire de foc. 16 Așa a rămas tot timpul; norul care acoperea Cortul, avea ca o strălucire de foc noaptea.

17 Ori de câte ori se ridica norul deasupra Cortului, israeliții își ridicau tabăra și porneau mai departe; și oriunde se oprea norul, acolo își așezau tabăra. 18 La porunca Domnului, israeliții își ridicau tabăra și porneau mai departe; și la porunca Lui își așezau din nou tabăra; și își așezau tabăra atâta timp cât norul stătea deasupra Cortului. 19 Chiar și când norul stătea deasupra Cortului mult timp, israeliții ascultau de porunca Domnului și nu se mișcau. 20 Așa se întâmpla și când norul stătea deasupra Cortului doar câteva zile, la porunca Domnului stăteau în tabără și la porunca Lui porneau mai departe. 21 Uneori, norul stătea nemișcat de seara până dimineața, dar de îndată ce se ridica din nou dimineața, își ridicau tabăra. Fie că era zi, fie că era noapte, de îndată ce se ridica, porneau mai departe. 22 Așadar , dacă norul stătea deasupra Cortului două zile, o lună sau mai mult, copiii lui Israel își așezau tabăra și nu se mișcau. Dar când se ridica, porneau mai departe. 23 La porunca Domnului, copiii lui Israel se ridicau și porneau, și la porunca Lui își așezau tabăra, ascultând de poruncile Domnului, pe care li le dăduse prin Moise.

10 Domnul i-a zis lui Moise: 2 „Fă două trâmbițe de argint bătut și folosește-le ca să chemi poporul și să înștiințezi taberele când trebuie să pornească. 3 Dacă se sună din amândouă trâmbițele, toată adunarea [1018] să se adune înaintea ta, la intrarea în Cortul Întâlnirii. 4 Dar dacă se sună din o singură trâmbiță , să vină numai conducătorii, căpeteniile miilor lui Israel.

5 Când trâmbițele vor suna scurt și ascuțit pentru a semnala începutul călătoriei, taberele din partea de est a Cortului vor porni . 6 Și când aceleași sunete vor suna a doua oară, taberele din partea de sud vor porni. Sunetele scurte și ascuțite vor fi un semn că este timpul să pornească. 7 Cu aceste trâmbițe veți chema și adunările poporului, dar nu cu sunete scurte și ascuțite. 8 Fiii lui Aaron, preoții, vor suna din trâmbițele de argint . Aceasta va fi o lege veșnică pentru voi, din generațiile voastre.

9 Ori de câte ori veți lupta în țara voastră împotriva vrăjmașului care va veni împotriva voastră, să sunați din toate trâmbițele; și aceasta va fi o aducere aminte pentru Domnul Dumnezeul vostru și pentru nădejdea voastră în El , ca să fiți mântuiți de cei ce vor veni împotriva voastră. 10 Să sunați din trâmbițe în ziua bucuriei voastre, la sărbătorile voastre și în prima zi a fiecărei luni, când aduceți arderi de tot și jertfe de mulțumire. Și sunetul trâmbițelor va fi o aducere aminte pentru Dumnezeu, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.”

11 În al doilea an după ieșirea lor din Egipt , în ziua a douăzeci a lunii a doua, norul s-a ridicat din locul unde era Cortul, ținând mărturia voinței Domnului . 12 Copiii lui Israel au pornit în călătoriile lor din pustia Sinai și au călătorit până când norul s-a oprit în pustia Paran.

13 Așadar, israeliții au pornit pentru prima dată, conform poruncii pe care o primise Moise de la Domnul cu privire la călătoria lor . 14 Oștirile celor trei seminții ale taberei au mers una după alta, după steagul taberei lui Iuda . Comandantul întregii oștiri era Nahșon, fiul lui Aminadab. 15 Comandantul oștirii seminției lui Isahar era Netaneel, fiul lui Țuar. 16 Comandantul oștirii seminției lui Zabulon era Eliab, fiul lui Helon.

17 După ce a fost demontat și asamblat Cortul, leviții , urmașii lui Gherșon și Merari, care îl purtaseră, au pornit după el.

18 Apoi, oștirile celor trei seminții ale taberei au mers după steagul rubeniților, una după alta . Și conducătorul întregii oștiri era Elițur, fiul lui Ședeur. 19 Căpetenia simeoniților era Șelumiel, fiul lui Țurișadai. 20 Căpetenia gadiților era Eliasaf, fiul lui Deuel.

21 Urmașii lui Chehat au pornit și ei în călătorie, cărând obiectele sfinte [1020] (Cortul Însuși trebuia ridicat înainte de sosirea lor).

22 Oștirea celor trei seminții ale taberei a mers una după alta, după steagul taberei lui Efraim . Căpetenia întregii oștiri era Elișama, fiul lui Amihud. 23 Căpetenia oștirii seminției lui Manase era Gamliel, fiul lui Pedahțur. 24 Și căpetenia oștirii seminției lui Beniamin era Abidan, fiul lui Ghidoni.

25 În cele din urmă, sub steagul taberei lui Dan, care încheia coada, au pornit oștirile celor trei seminții ale acelei tabere, una după alta . Căpetenia întregii oștiri era Ahiezer, fiul lui Amișadai. 26 Căpetenia oștirii seminției fiilor lui Așer era Pagiel, fiul lui Ocran. 27 Și căpetenia seminției fiilor lui Neftali era Ahira, fiul lui Enan.

28 Aceasta a fost rânduiala urmașilor israeliților când au pornit, oștire cu oștire, la drum.

29 Moise i-a zis lui Hobab, fiul socrului său, Reuel, madianitul: „Mergem în țara pe care Domnul a promis că ne-o va da. Vino cu noi și vei prospera așa cum am prosperat și noi, căci Domnul a promis prosperitate lui Israel.” 30 El a răspuns: „Nu mă voi duce, ci mă voi întoarce în țara mea și în rudele mele.” 31 Moise a insistat: „Te rog, nu ne părăsi, căci știi toate locurile de tabără din pustiul acesta și ne vei fi călăuză . [1021] 32 Dacă vii cu noi, vom împărtăși cu tine toate lucrurile bune pe care Domnul ni le va da.”

33 Au pornit de la muntele Domnului și au mers trei zile, chivotul legământului Domnului fiind înaintea lor, ca să găsească un loc potrivit pentru a tăbărî.

34 Norul Domnului era peste ei ziua, când porneau din tabere.

35 Ori de câte ori era scos chivotul din Sanctuar , Moise striga:

„Scoală-te, Doamne!”

Și dușmanii tăi vor fi împrăștiați,

și să fugă de la Tine toți cei ce Te urăsc.”

36 Și când s-au oprit, Moise s-a rugat,

„Rămâne [1022] cu noi, Doamne,

cu mulțimea miilor lui Israel.”

11 În vremea aceea, israeliții s-au comportat ca oamenii care se plâng Domnului de orice necaz [1023] a . Când Domnul a auzit aceasta, S-a indignat [1024] b . Atunci focul pe care l-a trimis El a izbucnit printre cei care se plângeau și a început să facă ravagii la marginea taberei. 2 Poporul a strigat și a alergat la Moise. Moise a strigat către Domnul și focul s-a stins. 3 (Au numit locul acela Tabera [1025] , adică incendiul , pentru că acolo focul Domnului a izbucnit printre ei.)

4 Străinii care se alăturaseră israeliților au început să tânjească după hrană mai bună când aceștia au părăsit Egiptul . Israeliții au strigat din nou după ei: „O, de-am avea carne!”, gemeau ei. 5 „Ne amintim cum mâncam pește în Egipt, pe care îl primeam pe gratis, castraveți, pepeni verzi, [1026] praz, usturoi și ceapă. 6 Dar acum suntem complet secătuiți în pustiu ; nu vedem decât mană.”

7 (Această mana era ca semințele de coriandru, albă ca laptele . [1027] 8 Dimineața, oamenii o adunau ca să o macine în pietre de moară sau să o piseze în mortar, apoi o fierbeau în cazane sau făceau turte din ea, al căror gust era ca de clătite cu unt. 9 Mana cădea peste tabără împreună cu roua nopții.)

10 Moise a auzit poporul murmurând și plângând, fiecare familie plângând la intrarea corturilor sale. Domnul s-a mâniat foarte tare și Moise s-a întristat foarte tare . [1028] 11 De aceea a zis Domnului:

„Pentru ce ai adus această nenorocire asupra robului tău?”

Cu ce ți-am greșit?

De ce mă lași singur să port povara întregului popor?

12 Sunt eu oare mama lor? I-am născut eu?

că m-ai obligat să le port în brațe, -

ca o doică care poartă un copil, în țara aceea,

pe care le-ai făgăduit părinților lor.

13 Dar de unde aș putea lua atâta carne,

să hrănească toți oamenii?

Și ei strigă: „Dați-ne carne, hrăniți-ne!”

14 Tot acest popor este o povară prea grea pentru mine,

Nu pot să-l car singur!

15 Dacă vrei să continui să mă tratezi așa,

atunci omoară-mă repede !

Fă aceasta , căci am aflat favoarea Ta,

ca să pot fi eliberat de durerea care mă chinuie .”

16 Domnul i-a zis lui Moise: „Adună șaptezeci de bărbați dintre bătrânii lui Israel, pe care îi știi că sunt bătrâni minunați și înțelepți și conducători ai poporului. Cheamă-i la Cortul Întâlnirii și să stea acolo cu tine. 17 Apoi Mă voi coborî la tine și-ți voi vorbi acolo. Voi lua din Duhul [1029] care este peste tine și-l voi trimite peste acești șaptezeci de bărbați. Ei te vor ajuta să porți povara acestui popor și să nu o faci singur.

18 Și spuneți poporului: „Sfințiți-vă, ca să fiți pregătiți pentru ziua de mâine, când veți mânca carne. Ați vrut ca Domnul să vă asculte când ați strigat: «De-am avea carne!» Și iată, mai bine ne-ar fi fost în Egipt.” Domnul vă va da carne și vă va hrăni. 19 Și nu veți mânca carne din aceasta o zi, nici două, nici cinci, nici zece, nici douăzeci de zile, 20 ci o lună întreagă, până când vă va ieși pe nări și vă veți îmbolnăvi. Aceasta vă va fi pentru că L-ați disprețuit pe Domnul, care locuiește în mijlocul vostru, și ați strigat înaintea Lui, zicând: «Pentru ce am ieșit din Egipt?»”

21 „Ce?”, a zis Moise uimit. „Șase sute de mii de bărbați sunt în jurul meu și zici: «Le voi da carne pentru o lună întreagă!» 22 „Dacă s-ar junghia toți boii și oile, le-ar fi de ajuns? Sau dacă s-ar prinde toți peștii din mare, le-ar fi de ajuns?” 23 „ Mâna Domnului este prea scurtă? Acum vei vedea dacă se va împlini cuvântul Meu sau nu.”

24 Moise a ieșit la popor și le-a spus ce auzise de la Domnul. Apoi a chemat șaptezeci dintre bătrânii poporului și i-a așezat în jurul Cortului Întâlnirii. 25 Acolo Domnul li S-a arătat în nor și a vorbit cu Moise . Domnul a luat din Duhul care era pe Moise și l-a dat tuturor bătrânilor care erau adunați acolo. Și când Duhul a venit peste ei , au început să profețească, dar nu au mai făcut -o .

26 Doi dintre bătrâni, Eldad și Medad, erau încă în tabără. Duhul a venit și peste ei, căci și ei fuseseră numărați printre cei șaptezeci . Și aceștia doi, deși nu ieșiseră la Cort, au început să profetească în tabără. 27 Un tânăr a alergat la Moise și i-a zis: „Eldad și Medad prorocesc în tabără!” 28 Iosua, slujitorul lui Moise și unul dintre tinerii care erau cei mai apropiați de el, a intervenit și a zis: „Domnul meu Moise, oprește-i!” 29 Moise i-a zis: „Ești gelos pentru mine? De-ar fi de-a face tot poporul Domnului să fie proroci, ca Domnul să pună Duhul Său peste fiecare dintre ei!” 30 Moise s-a întors apoi în tabără cu bătrânii aleși ai lui Israel.

31 Un vânt de la Domnul s-a stârnit și a adus din mare nori de prepelițe și le-a împrăștiat pe pământ, atât în tabără, cât și la o distanță de ea, cale de o zi în toate direcțiile. Acestea au acoperit țara cam de doi coți . 32 Toată ziua aceea, toată noaptea aceea și toată ziua următoare, copiii lui Israel au ieșit și au adunat prepelițe. Și cei care au adunat cel mai puțin au avut nu mai puțin de zece homeri de păsări . Și au răspândit tot ce adunaseră în jurul taberei. 33 Dar înainte ca israeliții să fi avut timp să mestece bine carnea, Domnul s-a mâniat pe ei și a lovit copiii lui Israel cu o mare urgie .

34 De aceea au numit locul acela Chibrot-Hataava, adică Mormântul poftelor , pentru că acolo i-au îngropat pe oamenii care se dedau poftelor.

35 Apoi poporul a plecat de la Kivrot-Hataava la Hațerot și, când au ajuns acolo, și-au așezat tabăra acolo.

12 În timp ce locuiau în Hațerot, Miriam și Aaron au început să-l critice pe nedrept pe Moise, acuzându-l că se căsătorise cu o femeie etiopiană [1036] . 2 Au început să se plângă deschis: „Oare a vorbit Domnul cu adevărat numai lui Moise? Nu ne-a vorbit El și nouă?” Și Domnul a auzit. 3 (Moise era un om care suferise mai mult decât oricine altcineva de pe pământ [1037] .)

4 Domnul le-a zis imediat lui Moise, lui Aaron și Miriam: „Duceți-vă, toți trei, la Cortul Întâlnirii!” Pe când plecau ei, 5 Domnul S-a pogorât într-un stâlp de nor, a stat la intrarea Cortului și i-a chemat pe Aaron și pe Miriam. Ei au pornit. 6 Domnul le-a zis: „ Duceți-vă, Moise, Aaron și Miriam!”

„Ascultă acum ce-ți spun,

fiecare profet al Domnului dintre voi

Mă deschid într-o viziune

sau vorbesc cu el în somn.

7 Dar nu fac așa cu slujitorul Meu Moise,

Ca nimeni altul, în toate este credincios Mie în Casa Mea [1038] .

8 De aceea îi vorbesc față în față,

direct, nu în parabole.

I s-a dat ocazia să vadă chipul Meu.

Cum se face că nu ți-e frică să performezi?

împotriva robului Meu Moise?”

9 Domnul s-a mâniat pe ei și i-a părăsit.

10 Și când s-a îndepărtat norul de la cort, trupul Miriamei era acoperit de lepră, ca de zăpadă. Aaron s-a întors spre ea și a văzut că se îmbolnăvise de lepră.

11 Aaron a început să-l implore pe Moise, zicând: „Domnul meu, te rog, nu ne pedepsi pentru păcatul pe care l-am săvârșit în nebunie. 12 Nu lăsa ca Miriam să fie ca un copil născut mort, al cărui corp a fost mistuit când a fost scos din pântecele mamei sale.”

13 Moise a strigat către Domnul: „Dumnezeule, vindec-o!”

14 Domnul i-a răspuns lui Moise așa: „Dacă tatăl ei ar fi scuipat-o în față, nu s-ar fi ascuns oare șapte zile de rușine? Să stea afară din tabără o săptămână, apoi va fi primită.”

15 Au scos-o pe Miriam afară din tabără timp de șapte zile, și poporul nu s-a mișcat până când s-a întors ea. 16 Apoi poporul a plecat din Hațerot și s-a dus în pustiul Paran.

13 Domnul i-a zis lui Moise: 2 „Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului [1039] a , pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om din fiecare dintre cele douăsprezece seminții [1040] b , câte unul dintre conducătorii lor.”

3 Moise, după porunca Domnului, a trimis din pustiul Paran pe conducătorul copiilor lui Israel.

4 Iată numele lor: din semința lui Ruben, Șamua, fiul lui Zacur;

5 din semința lui Simeon: Șafat, fiul lui Hori;

6 din semința lui Iuda, Caleb, fiul lui Iefune;

7 din semința lui Isahar: Igal, fiul lui Iosif;

8 din semința lui Efraim: Osea, fiul lui Navin;

9 din semința lui Beniamin: Palti, fiul lui Rafa;

10 din seminția lui Zabulon: Gadiel, fiul lui Sodi;

11 din seminția lui Iosif, adică din seminția lui Manase, Gadi, fiul lui Șușai;

12 din seminția lui Dan: Amiel, fiul lui Ghemali;

13 din seminția lui Așer: Setur, fiul lui Mihail;

14 din seminția lui Neftali: Nahbi, fiul lui Bofsi;

15 Din seminția lui Gad: Gheuel, fiul lui Machail.

16 Acestea sunt numele bărbaților pe care i-a trimis Moise să iscodească țara. (Moise i-a dat lui Osea, fiul lui Nun, numele Iisus. [1041])

17 Moise le-a poruncit să cerceteze țara Canaanului și le-a zis: „După ce veți trece prin Neghev [1042] , suiți-vă în munți 18 și vedeți cum este țara aceea și oamenii care o locuiesc, dacă sunt puternici sau slabi, puțini sau mulți. 19 În general, ce fel de țara este a oamenilor în care locuiesc, este bună sau rea? Ce fel de cetăți sunt oamenii în care locuiesc, sunt înconjurate de ziduri sau nu? 20 Ce fel de pământ este acesta, este roditor sau nu și cresc copaci în el? Fiți curajoși și aduceți înapoi din roadele țării.” (Acum era timpul [1043] ca primele roade ale strugurilor să se coacă.)

21 Apoi au ieșit și au cercetat țara de la pustiul Țin până la Rehob, care este pe drumul spre Amat. 22 Au trecut prin partea de miazăzi și au ajuns la Hebron, unde locuiau pe atunci Ahiman, Șeșai și Talmai, urmașii lui Anac . (Hebronul fusese zidit cu șapte ani înainte de Țoan, în Egipt.) 23 Și când au ajuns în Valea Eșcol, au tăiat de acolo o ramură cu un singur ciorchine de struguri, pe care doi dintre ei l-au dus într-o prăjină. Au luat și rodii și smochine. 24 (De aceea locul acela a fost numit Valea Eșcol, care înseamnă Ciorchine de Struguri , din cauza ciorchinelui de struguri pe care l-au tăiat copiii lui Israel acolo.)

25 După ce au trecut patruzeci de zile, după ce au cercetat țara, s-au întors 26 și au venit la Moise, Aaron și toată adunarea fiilor lui Israel la Cades, care este în pustiul Paran, și le-au spus lor și tuturor celor ce adunaseră ce văzuseră și le-au arătat roadele țării.

27 S-au întors către Moise și au zis: „Noi eram în țara în care ne-ai trimis; într-adevăr, ea curge lapte și miere. Și iată roadele care cresc acolo. 28 Dar vai! Poporul care locuiește în țara aceasta este puternic și înfricoșător! Și cetățile lor sunt mari și bine întărite. Și, mai rău, am văzut acolo pe urmașii lui Anac. 29 Amaleciții locuiesc în Neghev; hetiții, iebusiții și amoriții locuiesc în munte; iar canaaniții locuiesc lângă mare și de-a lungul Iordanului.”

30 Caleb a intervenit și a făcut liniște oamenilor din jurul lui Moise. Apoi a zis: „Haidem să mergem și să luăm țara în stăpânire chiar acum. Putem s-o facem!” 31 Dar cei ce merseseră cu el au zis: „Nu este treaba noastră să ne suim împotriva acestui popor; sunt

mai puternici decât noi.” 32 Apoi au început să-i descurajeze pe israeliți, zicând: „Țara aceasta prin care am trecut în timp ce o cercetam este o țară care va devora pe oricine îndrăznește să locuiască în ea. Toți cei pe care i-am văzut acolo erau înalți de statură. 33 Când i-am văzut acolo pe uriași, pe fiii lui Anac, care erau din seminția uriașilor, arătam ca niște lăcuste. Și trebuie să se fi uitat și ei la noi așa.”

14 Toată adunarea era în zarvă în noaptea aceea, strigând și plângând. 2 Israeliții s-au răzvrătit împotriva lui Moise și a lui Aaron, zicând: „Mai bine am fi murit în Egipt sau am fi pierit în pustiul acesta! 3 De ce ne-a adus Domnul în țara aceasta, ca să cădem uciși de sabie și ca nevestele și copiii noștri să fie pradă de război? De ce nu ne întoarcem imediat în Egipt?” 4 Răzvrătiții au început chiar să vorbească între ei despre alegerea unui alt conducător și întoarcerea în Egipt.

5 Moise și Aaron s-au aruncat cu fața la pământ înaintea adunării adunate a copiilor lui Israel. 6 Iosua și Caleb, fiul lui Iefune, care amândoi văzuseră țara Canaanului, și-au rupt hainele de durere. 7 Și au vorbit întregii adunări a copiilor lui Israel: „Țara prin care am trecut ca să o vedem este frumoasă! 8 Dacă Domnul ne va fi plăcut, El ne va duce în țara aceasta, o țară în care curge lapte și miere și ne-o va da. 9 Numai să nu vă răzvrătiți împotriva Domnului și să nu vă temeți de locuitorii țării acelei țări. Îi vom trata ca pe o bucată de pâine. Nu au nicio apărare, căci Domnul este cu noi. Nu vă temeți de ei.”

10 Dar întreaga adunare n-a ascultat cuvintele lui Iosua și Caleb și amenința că-i va ucide cu pietre. Atunci, deodată, slava Domnului s-a arătat la Cortul Întâlnirii, în fața tuturor copiilor lui Israel. 11 Domnul i-a zis lui Moise: „Până când mă va socoti poporul acesta ca un nimic? Până când nu vor crede în Mine, în ciuda tuturor semnelor pe care le-am făcut în mijlocul lor? 12 Voi trimite o ciumă asupra lor [1044] și-i voi lepăda. Dar voi face din urmașii tăi un neam mai mare și mai puternic decât ei.”

13 Atunci Moise a răspuns Domnului: „Dar se va auzi lucrul acesta în Egipt, de unde ai scos pe acest popor prin puterea Ta, 14 și vor spune locuitorilor acestei țări, Canaanului . Și ei au auzit că Tu, Doamne, ești în mijlocul acestui popor și că Te arăți lor față în față, Doamne; norul Tău stă deasupra lor și Tu mergi înaintea lor ziua într-un stâlp de nor și noaptea într-un stâlp de foc. 15 Și dacă îi vei ucide pe toți cu o singură lovitură, atunci neamurile care au auzit de slava Ta vor zice: 16 „Domnul n-a putut să ducă pe acest popor în țara pe care le-o jurase și i-a nimicit în pustie!” 17 Așadar, să se arate puterea Domnului meu în măreția ei, așa cum ai vestit: 18 „Domnul este îndelung răbdător [1045] și mare în bunătatea Lui neclintită, iartă nelegiuirea și fărădelegile, dar nu Se dă pe spate să pedepsească pe cel vinovat; „El cerșea chiar și de la copii păcatele pe care părinții le transmit până la a treia și a patra generație, care continuă să- L respingă .” 19 Așadar, iartă păcatul acestui popor după măreția îndurării Tale neclintite, așa cum i-ai iertat până acum, de când au ieșit din Egipt.”

20 Domnul a zis: „I-am iertat, după ce ai cerut-o. 21 Dar pe cât de adevărat este că Eu sunt viu și tot pământul va fi plin de slava Mea [1046] , 22 așa că niciunul dintre cei ce au văzut slava Mea și semnele pe care le-am făcut în Egipt și în pustie și care, cu toate

acestea, s-au răzvrătit împotriva Mea iar și iar [1047] n-au ascultat de glasul Meu, 23 nu va vedea țara pe care am jurat-o părinților lor că o voi da, niciunul dintre cei ce M-au hulit. 24 Numai pe Caleb, robul Meu, un om cu un alt duh, cu totul devotat Mie, îl voi aduce în țara în care a intrat deja și urmașii lui o vor stăpâni 25 (căci acum amaleciții și canaaniții locuiesc în valea aceea). Mâine te vei întoarce și te vei duce în pustiu, pe drumul care duce la Marea Roșie [1048] .

26 Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron: 27 „Până când va continua această cârtire a unui popor plin de răutate împotriva Mea ? Am auzit destul de cârtirea lui Israel. 28 Spune-le: «Vă voi asculta și vă voi face așa cum spuneți», zice Domnul, «pe moartea Mea. 29 Pustia aceasta va fi plină de cadavrele tuturor celor de la douăzeci de ani în sus, care au fost numărați, toți cei ce au cârtit împotriva Mea. 30 Niciunul dintre voi nu va intra în țara în care am jurat că vă voi așeza acolo , afară de Caleb, fiul lui Efune, și de Iosua. 31 Dar copiii mici despre care ați spus că vor fi pradă de război, pe ei îi voi aduce în țara pe care ați lepădat-o; și o vor cunoaște și o vor cunoaște cât de bună este . 32 Cât despre voi, pustia va fi plină de cadavrele voastre. 33 Copiii voștri vor rătăci în pustie ca păstorii cu turmele lor timp de patruzeci de ani, suferind din cauza necredincioșiei voastre, până când va muri ultimul dintre voi. 34 După numărul zilelor Ai cercetat Canaanul — patruzeci de zile, o zi pentru un an — vei suferi patruzeci de ani pentru răutatea ta și vei ști ce înseamnă să umbli împotriva Mea . [1051] 35 Eu, Domnul, am vorbit aceasta și voi face cu siguranță acestei adunări rele care a uneltit împotriva Mea. Sfârșitul lor va veni în pustiul acesta. Aici vor muri.”

36 Bărbații pe care Moise i-a trimis să iscodească țara și care au adus o zvon rău despre ea și, când s-au întors, au făcut ca întreaga adunare să cârte împotriva lui Moise, 37 acești oameni care au vorbit de rău despre Țara Promisă au murit înaintea Domnului, iar El i-a pedepsit. 38 Numai Iosua și Caleb, fiul lui Efune, au supraviețuit , singurii care au iscodit țara .

39 După ce Moise a spus aceste cuvinte tuturor israeliților, ei au fost foarte îndurerați. 40 A doua zi dimineață, s-au sculat devreme și s-au pregătit să se ducă pe creasta muntelui, zicând: „Am păcătuit, dar acum suntem gata să mergem în locul despre care a vorbit Domnul.” 41 Moise a zis: „Pentru ce călcați porunca Domnului? Nu va ieși nimic bun din aceasta. 42 Nu vă luptați, căci Domnul nu este cu voi; dușmanii voștri vă vor învinge. 43 Căci amaleciții și canaaniții sunt înaintea voastră și veți cădea loviți de sabie, pentru că v-ați abătut de la a urma pe Domnul și El nu va fi cu voi.” 44 Dar ei s-au dus cu încredere pe creasta muntelui. (Dar chivotul legământului Domnului și Moise au rămas în tabără.) 45 Apoi amaleciții și canaaniții care locuiau pe acele dealuri s-au pogorât și i-au învins zdrobitor, izgonindu-i până la Horma.

15 Domnul i-a poruncit lui Moise 2 să le vorbească israeliților: „Când veți intra în țara pe care v-o voi da ca să o locuiți în ea , 3 și veți aduce Domnului jertfe mistuite de foc, fie jertfe aduse pentru o juruință sau pentru o ocazie specială, fie jertfe aduse la sărbătorile rânduite, fie din vite, fie din turme, 4 cine își aduce jertfa Domnului să aducă și o jertfă de mâncare: o zecime dintr - o efă de făină fină, stropită cu un sfert de hin de untdelemn de măsline, 5 și o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin pentru fiecare miel pe care îl

aduceți ca jertfă arse sau pentru orice altă jertfă. 6 Dar dacă aduceți un berbec ca jertfă, jertfa de mâncare să fie două zecimi dintr-o efă de făină fină, stropită cu o treime dintr-un hin de untdelemn de măsline. 7 Să aduceți și o treime dintr-un hin de vin ca jertfă de băutură, ca o mireasmă plăcută Domnului. 8 Când aduceți un vițel ca jertfă arse Domnului, fie ca jertfă pentru împlinirea unei făgăduințe, fie ca jertfă de mulțumire, 9 să aduceți și o jertfă de mâncare: trei zecimi dintr-o efă de făină fină, stropite cu o jumătate de hin de untdelemn de măsline. 10 Și o jumătate de hin de vin să aduceți ca jertfă de băutură. Toate acestea vor fi jertfa voastră , o mireasmă plăcută Domnului . 11 Așa se va face ori de câte ori aduceți Domnului un vițel, un berbec, un miel sau un țap. 12 Indiferent de numărul jertfelor pe care le aduceți, să aduceți și o jertfă de mâncare la fiecare jertfă .

13 Așa va face fiecare băștinaș al lui Israel când aduce o jertfă de mireasmă plăcută Domnului. 14 Dar dacă un străin locuiește printre voi sau dacă cineva locuiește printre urmașii voștri în viitor și va vrea să aducă o jertfă de mireasmă plăcută Domnului, va face totul întocmai cum faceți voi. 15 Să aveți o singură lege pentru tot poporul vostru [1053] , pentru voi și pentru străinii care locuiesc printre voi, o lege obligatorie pentru toate generațiile voastre. Să nu fie nicio diferență înaintea Domnului în jertfe între voi și străini. 16 O singură lege și o singură poruncă [1054] pentru voi toți, atât pentru voi, cât și pentru străinii care locuiesc printre voi.”

17 Domnul i-a poruncit lui Moise 18 să le vorbească copiilor lui Israel: „Când veți intra în țara în care vă duc, 19 și veți mânca grâul țării, să aduceți din el ca dar ridicat Domnului. 20 Să aduceți o plăcintă din cea dintâi pâine a pâinii voastre ca dar ridicat, așa cum faceți cu darul ridicat din arie, când vă treierați grâul . 21 În toate generațiile voastre viitoare, să aduceți acest dar ridicat Domnului în fiecare an, de la cea dintâi pâine a pâinii voastre.

22 Dar dacă nu veți păzi toate poruncile pe care Domnul le-a spus lui Moise, 23 tot ce a poruncit Domnul prin Moise, începând din ziua în care Domnul v-a dat poruncile la Sinai și după aceea, făcându-le obligatorii pentru generațiile voastre, 24 atunci, din cauza acestei omisiuni care a fost făcută din greșeală și pe care adunarea n-a luat-o în seamă, când și-au dat seama de ea , vor face toate pregătirile pentru a aduce o ardere de tot, un vițel tânăr, o mireasmă plăcută Domnului, împreună cu darul de mâncare și jertfa de băutură, și un țap ca jertfă de păcat. 25 Atunci preotul va face pentru ei slujba care va aduce întreaga adunare a copiilor lui Israel la comuniune cu Dumnezeu și li se va ierta, pentru că a fost făcută din greșeală și din cauza omisiunii lor au adus o jertfă Domnului, au adus o jertfă de păcat înaintea Lui. 26 Și toată adunarea copiilor lui Israel și a prinșilor de război care locuiesc în mijlocul vostru vor găsi iertare, pentru că tot poporul a păcătuit fără voie.

27 Dar dacă un om păcătuiește fără voie, să aducă o capră de un an ca jertfă pentru păcat. 28 Preotul va sluji Domnului, ca să- I întoarcă pe omul care a greșit și a păcătuit fără voie, și i se va ierta. 29 Aceeași lege se va aplica atât băștinașului israelit, cât și străinului care locuiește printre voi, dacă păcătuiesc fără voie. 30 Dar dacă cineva păcătuiește cu încăpățânare, [1055] fie băștinaș, fie străin, a călcat pe Domnul. Va fi nimicit din mijlocul

poporului. 31 Căci a disprețuit cuvântul Domnului și a călcat porunca Lui. De aceea va fi nimicit pentru totdeauna și vina lui va fi asupra lui.”

32 Pe când copiii lui Israel erau încă în pustie, a fost văzut un om adunând lemne în ziua de Sabat. 33 Când l-au găsit pe cel rău făcând aceasta, l-au adus înaintea lui Moise, a lui Aaron și a întregii adunări. 34 L- au pus sub pază până când vor hotărî ce să facă cu el. 35 Domnul i-a zis lui Moise: „Omul acesta trebuie pedepsit cu moartea; poporul să-l ucidă cu pietre afară din tabără.” 36 L-au adus afară din tabără și a fost ucis cu pietre până a murit, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.

37 Domnul i-a poruncit lui Moise 38 să le spună copiilor lui Israel: „Să coaseți ciucuri [1057] în cele patru colțuri ale hainelor voastre și să faceți așa în generațiile voastre. Să țeseți fire albastre în ciucuri. 39 Când vă veți uita la ciucure, vă veți aduce aminte de toate poruncile Domnului, ca să le păziți și să nu vă desfătați în curvie după poftele ochilor voștri și ale inimii voastre. 40 Acesta va fi un semn ca să vă aduceți aminte de toate poruncile Mele și să le împliniți, închinându-vă Dumnezeului vostru. 41 Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care v-a scos din Egipt ca să fiu Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.”

16 Atunci s-a ridicat Core , fiul lui Ițehar, fiul lui Chehat , din seminția lui Levi, și cu el Datan și Abiram, din seminția lui Ruben , fiii lui Eliab, și On, fiul lui Pelet. 2 Ei s-au răzvrătit împotriva lui Moise și li s-au alăturat două sute cincizeci de bărbați, fiii lui Israel, căpeteniile adunării, bărbați de renume, aleși de întreaga adunare ca sfetnici . 3 Toți au venit la Moise și Aaron și le-au zis: „Destul! Ați luat prea mult asupra voastră. Toată adunarea este sfântă și nu numai voi . Domnul este cu toți ei și nu numai cu voi . Vă înălțați voi mai presus de întreaga adunare a Domnului?”

4 Când a auzit Moise aceasta, s-a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului. 5 Apoi a răspuns lui Core și tuturor celor ce se aflau cu el: „Mâine, Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfânt și pe cine va lăsa să se apropie de El. Și pe cine va alege El, acela se va apropia de El. 6 Iată ce faceți voi : Luați-vă cădelnițele, tu, Core și toți cei ce se aflau cu tine, 7 și mâine puneți cărbuni aprinși în ele și tămâie deasupra. Și pe cine va alege Domnul, acela este sfânt. Ajunge vouă, fiii lui Levi; nu vă agățați prea mult.”

8 Moise i-a zis lui Core: „Ascultați-mă, leviților! 9 Nu vă este de ajuns că Dumnezeul lui Israel v-a depărtat de adunarea lui Israel și v-a apropiat de Sine, ca să slujiți adunării în tabernacolul Domnului? 10 V-a apropiat de Sine pe voi și pe toți frații voștri, fiii lui Levi, și acum vreți să fiți preoți? 11 Tu și tovarășii tăi ați uneltit împotriva Domnului. Ce nelegiuire a făcut Aaron , de-L vorbiți de rău?”

12 Moise i-a chemat pe Datan și Abiram, fiii lui Eliab. Dar ei au răspuns: „Nu vom veni. 13 Nu este de ajuns că ne-ai luat dintr-o țară în care curge lapte și miere, ca să ne nimicești în pustie? Și totuși, trebuie să domnești peste noi? 14 Nu ne-ai adus într-o țară în care curge lapte și miere și nu ne-ai dat nici ogoare, nici vii ca să ne stăpânim? Te gândești oare să arunci țărână în ochii unor oameni ca noi? Nu ne aștepta, căci nu vom

veni.” 15 Moise s-a mâniat foarte tare și a zis Domnului: „Nu vei fi binevoitor cu darurile lor de mâncare. Dar eu n-am luat nici măcar un măgar de la ei și n-am făcut niciun rău.”

16 Moise i-a zis lui Core: „Mâine prezentați-vă înaintea Domnului, tu și toată ceata ta, tu și aceștia și Aaron cu tine. 17 Luați fiecare din voi cădelnița și puneți tămâie în ea. Aduceți cădelnițele voastre, toți cele două sute cincizeci dintre voi, înaintea Domnului. Aduceți cădelnițele voastre și Aaron cu voi.” 18 A doua zi, totul s-a întâmplat exact așa cum fusese. Fiecare dintre ei a luat o cădelniță cu cărbuni aprinși și tămâie și au venit cu Moise și Aaron la intrarea Cortului Întâlnirii. 19 După ce Core a adus acolo toată adunarea, pe toți cei ce erau împotriva lui Aaron și Moise, slava Domnului s-a arătat tuturor celor ce se adunaseră.

20 Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron: 21 „Despărțiți-vă de această mulțime, ca s-o pot nimici imediat!” 22 Ei au căzut însă cu fețele la pământ și au implorat: „Dumnezeule, Dumnezeul duhurilor oricărui trup, Te vei mânia oare împotriva întregii adunări pentru că a păcătuit un singur om?” 23 Domnul i-a zis lui Moise: 24 „Poruncește tuturor copiilor lui Israel să se îndepărteze de locuințele lui Core, Datan și Abiram.”

25 Moise s-a sculat și s-a dus la Datan și Abiram, iar bătrânii lui Israel l-au urmat. 26 Apoi Moise a zis adunării lui Israel : „Depărtați-vă de corturile acestor păcătoși și nu vă atingeți de nimic din ce le aparține, ca să nu fiți și voi nimiciți din cauza păcatului lor.” 27 Și s-au îndepărtat de locuințele lui Core, Datan și Abiram.

Datan și Abiram au ieșit din corturile lor, împreună cu soțiile, fiii și copiii lor, și au stat la intrările locuințelor lor. 28 Moise a vorbit adunării și a zis: „Iată cum veți ști că nu am făcut aceste lucruri de la mine, ci la porunca Domnului: 29 Dacă oamenii aceștia mor de moarte naturală, cum mor toți ceilalți, atunci nu m-a trimis Domnul. 30 Dar dacă Domnul face ceva neobișnuit, dacă pământul se deschide și îi înghite cu toate averile lor și se coboară de vii în Locuința Morților [1061] , atunci veți ști că oamenii aceștia au blasfemiat pe Domnul.”

31 Și îndată ce Moise a rostit aceste cuvinte, o crăpătură a apărut în pământ sub picioarele răzvrătiților, 32 și s-a deschis și i-a înghițit pe ei, pe familiile lor și toată casa lui Core și toate averile lor.

33 Așa că s-au coborât de vii în Locuința Morților cu tot ce aveau; pământul i-a acoperit și nu au mai fost în mijlocul adunării. 34 Toți israeliții care stăteau în jur au auzit strigătele lor și au început să fugă. „Luați seama”, au strigat ei, „ca nu cumva să ne înghită și pe noi pământul!”

35 Domnul a trimis foc [1062] și focul a mistuit două sute cincizeci de oameni – pe toți cei ce aduceau tămâie în cădelnițele lor .

36 Domnul a vorbit din nou cu Moise și a zis: 37 „Poruncește lui Eleazar, fiul preotului Aaron, să strângă cădelnițele din locul unde este focul, căci sunt sfințite, și să arunce cărbunii aprinși din ele departe de tabără . 38 Să facă niște pânze din cădelnițele

oamenilor care au pierit pentru păcatul lor și să le acopere altarul cu ele; ele sunt sfințite, pentru că oamenii aceștia au stat cu ei înaintea Domnului. Ele să fie deci o avertizare pentru copiii lui Israel.”

39 Preotul Eleazar a adunat cădelnițele de aramă ale celor ce fuseseră mistuiți de foc și le-a rostogolit ca să acopere altarul, 40 ca acestea să le servească drept aducere aminte copiilor lui Israel ca niciun străin, afară de urmașii lui Aaron, să nu încerce să ardă tămâie Domnului, ca să nu sufere așa cum a pățit Core și tovarășii lui, așa cum poruncise Domnul prin Moise.

41 A doua zi, israeliții au început să se plângă de Moise și Aaron, zicând: „Voi sunteți vinovați de nimicirea poporului Domnului!” 42 În timp ce poporul s-a adunat ca să se plângă de Moise și Aaron, s-au îndreptat spre Cortul Întâlnirii și, deodată, un nor l-a acoperit și slava Domnului s-a văzut înaintea tuturor .

43 De îndată ce Moise și Aaron s-au apropiat de Cortul Întâlnirii, 44 Domnul i-a zis lui Moise [și lui Aaron]: [1065] 45 „ Ieșiți din mijlocul acestei adunări, altfel o voi nimici imediat.” Dar ei au căzut cu fețele la pământ. 46 Și Moise i-a zis lui Aaron: „ Repede, ia cădelnița, pune foc de pe altar și tămâie în ea și du-o imediat la popor și slujește acolo pentru a restabili comuniunea poporului cu Dumnezeu , căci mânia Domnului a venit și a început nimicirea lor.” 47 Așadar, Aaron a luat cădelnița, așa cum îi poruncise Moise, și a alergat direct în mulțime, unde începuse într-adevăr nimicirea poporului. Aaron a pus tămâie în cădelniță ca să o ardă și a restabilit comuniunea poporului cu Dumnezeu , 48 stând între cei vii și cei morți, iar nimicirea a încetat. [1066] 49 Și cei care au pierit în această nimicire au fost paisprezece mii șapte sute de oameni, afară de cei care pieriseră mai înainte cu Core. 50 Aaron s-a întors la Moise la ușa cortului întâlnirii, după ce s-a terminat nimicirea.

17 După ce s-au întâmplat toate acestea, Domnul i-a zis lui Moise: 2 „Vorbește copiilor lui Israel și ia de la ei câte un toiag de la fiecare seminție, de la fiecare dintre cele douăsprezece căpetenii. Scrie numele fiecăruia dintre acești oameni pe toiagul lui. 3 Scrie numele lui Aaron pe toiagul lui Levi, câte un toiag de la fiecare căpetenie de seminție. 4 Pune toiegele în Cortul Întâlnirii, înaintea Chivotului Mărturiei [1067] , unde Mă voi arăta înaintea ta. 5 Atunci toiagul omului pe care l-am ales va prinde viață și va încolți. Astfel voi opri cârtirile copiilor lui Israel, care cârtesc neîncetat împotriva ta.”

6 Moise le-a spus israeliților aceste lucruri, iar căpeteniile lor i-au dat doisprezece toiege, câte unul de la fiecare căpetenie, câte unul de la fiecare seminție. Toiagul lui Aaron era printre ele. 7 Moise a pus toate toiegele înaintea Domnului, în Cortul Întâlnirii, lângă Chivotul Mărturiei. 8 A doua zi, Moise a intrat în Cortul Întâlnirii și a văzut că toiagul lui Aaron, toiagul seminției lui Levi, înflorise, ieșise muguri, flori înfloriseră și migdalele cocuseră. 9 Apoi Moise a scos toate toiegele care erau înaintea Domnului și le-a arătat tuturor israeliților. Ei le-au examinat și fiecare și-a luat toiagul.

10 Domnul i-a zis lui Moise: „Ia înapoi toiagul lui Aaron și pune-l lângă chivotul mărturiei; să fie păstrat acolo ca o avertisment pentru cei ce se răzvrătesc, ca să le

potolești cârtirile împotriva Mea și să nu moară.” 11 Moise a făcut așa cum i-a poruncit Domnul.

12 Copiii lui Israel i-au zis însă lui Moise: „Nu vom mai trăi în lumea aceasta; aceasta este condamnarea noastră la moarte. 13 Oricine se apropie de cortul Domnului nu va mai trăi. Suntem oare noi cu toții condamnați la moarte?”

18 Domnul i-a zis lui Aaron: „Tu, fiii tăi și toată familia ta veți fi trași la răspundere pentru orice păcat împotriva Locului Sfânt [1068] . În plus, tu și fiii tăi veți fi trași la răspundere pentru orice neîndeplinire a slujbei preoțești. 2 Frații tăi din seminția lui Levi, seminția tatălui tău, să vină cu tine la slujbă; cei pe care i-ai adus tu [1069] să te ajute pe tine și pe fiii tăi în slujba ta la Cortul Întâlnirii. 3 Ei să slujească sub tine și să facă tot ce le vei porunci să facă în tot Cortul Întâlnirii. Dar să nu se apropie de uneltele sfinte sau de altar, ca să nu fie nimiciți ei și tu. 4 Numai acești leviți să fie cu tine și să ajute la slujba de la Cortul Întâlnirii, în orice lucrare de acolo. Dar cei din afară să nu se apropie de tine. 5 Voi veți fi responsabili pentru tot ce se întâmplă în Locul Sfânt și pe altar, ca să nu vină mânia Mea asupra israeliților. 6 Adu-ți aminte că iau pe frații tăi, leviții, din mijlocul tuturor celorlalți israeliți. Ei au fost sfințiți. „Ți l-a dat Domnul să slujești la Cortul Întâlnirii. 7 Tu și fiii tăi veți sluji ca preoți la altar, înaintea intrării Cortului și înăuntru, dincolo de perdea. Aceasta este datoria ta. Ți-am dat preoția ca un dar care nu poate fi transferat nimănui altuia. Oricine se va împotrivi acestui lucru va fi pedepsit cu moartea . ”

8 Domnul i-a zis lui Aaron: „Să știi că Eu Însumi am hotărât pentru tine ce ai dreptul să iei din darurile [1070] a care vin la Mine , adică toate lucrurile sfinte [1071] b pe care le aduc copiii lui Israel, am hotărât pentru tine și pentru fiii tăi ca parte preoțească, dată ție pe vecie.

9 Partea din lucrurile preasfinte, care nu se ard pe altar, va fi pentru tine și pentru fiii tăi; din toate darurile de mâncare care Îmi sunt preasfinte, fie că este vorba de daruri de mâncare, fie de jertfe pentru păcat, fie de darurile celui ce și-a mărturisit vina, acea parte va fi a ta și a fiilor tăi. 10 Să o mâncați cu respect; este preasfântă; orice bărbat din familia ta poate mânca din ea. Și va fi sfântă pentru voi.

11 Iată partea ta: tot ce este pus deoparte dintre darurile aduse de copiii lui Israel, pieptul și spata unui animal , ți le dau ție, fiilor tăi și fiicelor tale, ca o porțiune veșnică; oricine este curat în casa ta va putea mânca din ele.

12 Ție ți-o dau pe cea mai bună parte a untdelemnului de măsline, cea mai bună parte a mustului nou și cele dintâi roade ale grâului pe care le vor aduce ca jertfă Domnului. 13 Orice pârgă care se coace în țara lor, rodul pe care îl vor aduce ca jertfă Domnului, va fi al tău; oricine este curat în casa ta va putea mânca din ele. 14 Tot ce este în Israel închinat lui Dumnezeu va fi al tău. 15 Și pârga oricărui pântece care este adus ca jertfă Domnului, fie om, fie dobitoc, va fi a ta. Dar vei primi un preț de răscumpărare pentru întâiul născut al omului și pentru întâiul născut al oricărui animal necurat. 16 Când copilul va avea o lună, va fi răscumpărat cu un preț pe care îl vei stabili: cinci sicli de argint [1073] (șiclii

care sunt uzați în Sfântul Locaș, douăzeci de ghere pentru un siclu). 17 Dar întâiul născut al unei vaci sau al unei oi, sau întâiul născut al unei capre, să nu-l răscumperi, căci sunt sfinte. Sângele lor să stropi pe altar, iar grăsimea lor să fie o jertfă de tot, o mireasmă plăcută Domnului. 18 Carnea lor va fi însă pentru tine, precum și pieptul și spata dreaptă, ca dar legănat. 19 Orice dar legănat din darurile sfinte pe care copiii lui Israel le vor aduce Domnului, fără excepție, ți-l dau ție, fiilor tăi și fiicelor tale, ca moștenire pentru totdeauna. Acesta este un legământ veșnic, pecetluit cu sare la fiecare jertfă , un legământ [1074] făcut înaintea Domnului cu tine și cu urmașii tăi."

20 Domnul i-a zis lui Aaron: „Nu vei avea moștenire în Israel, nici parte de pământ între ei. Eu sunt partea ta și moștenirea ta între copiii lui Israel.

21 Dau leviților toate zeciuiala lui Israel, ca parte a lor, din cauza slujbei pe care o fac la Cortul Întâlnirii. 22 Israeliții să nu se mai apropie de Cortul Întâlnirii, ca să nu moară din cauza păcatului lor. 23 Leviții, și numai leviții, vor sluji la Cortul Întâlnirii și vor fi trași la răspundere pentru tot ce se va face acolo. Aceasta este o poruncă veșnică, valabilă pentru toți urmașii tăi. Dar leviții nu vor avea nicio moștenire de pământ printre copiii lui Israel. 24 Căci lor le dau zeciuiala copiilor lui Israel, pe care o pun deoparte ca dar Domnului. De aceea spun despre ei: «Nu vor avea nicio moștenire printre copiii lui Israel.»"

25 Domnul i-a poruncit lui Moise 26 să le vorbească leviților: „Când veți lua zeciuiala israeliților, partea pe care v-am hotărât-o, să puneți deoparte din ea o jertfă pentru Domnul, a zecea parte din zeciuială. 27 Jertfa voastră va fi ca jertfele altor popoare: grâu din arie și vin nou din teascul lor. 28 Să puneți deoparte deci o jertfă pentru Domnul din toate zeciuiala pe care o luați de la israeliți; și din acestea să dați preotului Aaron partea Domnului. 29 Din toate darurile pe care le primiți, să puneți deoparte o jertfă pentru Domnul; și darul pe care îl închinați este cel mai bun din ceea ce ați primit.

30 „Să le spui leviților: «După ce veți fi separat ce e mai bun din darurile de mâncare, ce va rămâne va fi al vostru, ca grâul din arie și vinul din teascul vostru. 31 Le veți putea mânca oriunde, voi și toată casa voastră, căci este plata voastră pentru munca voastră la Cortul Întâlnirii. 32 Să nu purtați niciun păcat pentru că ați adus ce e mai bun din darurile de mâncare. Să nu vă faceți vinovați de pângărirea lucrurilor sfinte ale copiilor lui Israel și să nu muriți.»"

19 Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron: 2 „Iată cum se procedează conform legii Domnului: Poruncește copiilor lui Israel să-ți aducă o junică roșie, sănătoasă și fără cusur, care n-a fost niciodată sub jug. 3 Ea să fie dată preotului Eleazar, care o va scoate afară din tabără și o va junghia înaintea lui . 4 Eleazar să-și înmoaie degetul în sânge și să stropească din el de șapte ori spre Cortul Întâlnirii. 5 Junica să fie arsă sub ochii lui: pielea ei, carnea ei și sângele ei , împreună cu toată necurăția ei. 6 Preotul să ia o bucată de lemn de cedru, o ramură de isop și ață stacojie și să le arunce peste junică, în timp ce este arsă. 7 După aceea, preotul să-și spele hainele, să-și scalde trupul în apă și să se întoarcă în tabără; dar va rămâne necurat până seara. 8 Omul care a ars vaca să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă și va fi și el necurat până seara. 9 Omul care va fi în

Cel însărcinat cu strângerea cenușei vacii arse o va pune afară din tabără, într-un loc curat. Adunarea copiilor lui Israel va păstra cenușa pentru a face apa de curățire. Aceasta este jertfa de curățire [1076] . 10 Omul care a adunat cenușa vacii își va spăla hainele și va fi necurat până seara. Această lege va fi obligatorie pentru totdeauna pentru copiii lui Israel și pentru străinii care locuiesc printre ei.

11 Oricine se atinge de trupul unui mort va fi necurat șapte zile. 12 Să folosească apa de curățire a treia zi și a șaptea zi și atunci va fi curat. Dar dacă nu folosește apa a treia zi și a șaptea zi, nu va fi curat. 13 Oricine nu se curățǎ după ce se atinge de trupul unui mort, pângărește cortul Domnului; o astfel de persoană nu are loc în Israel; trebuie smulsă din el. Dacă nu este stropit cu apa de curățire, va rămâne necurat și necurăția lui va rămâne asupra lui.

14 Iată legea pentru când cineva moare într-un cort: Oricine intră în cortul unde este mortul și cei ce se află în el va fi necurat șapte zile. 15 Orice vas deschis din cortul acela , care n-are un capac bine închis, va fi necurat. 16 Și dacă cineva atinge un mort în câmp deschis, fie că atinge un os, fie mormântul lui, va fi necurat șapte zile.

17 Iată ce trebuie să se facă pentru cel ce a devenit necurat din cauza unei astfel de atingeri: să se ia cenușă din jertfa de ispășire, să se pună într-un vas și să se toarne apă curgătoare în ea. 18 Cel ce este curat să ia o ramură de isop, să o înmoaie în apă și să stropească cu ea cortul și tot ce este în el, toate vasele și oamenii care sunt în el. De asemenea, să stropească pe oricine s-a atins de oase omenești, de un mormânt, de un om ucis sau de un mort. 19 Cel curat să stropească pe cel necurat cum se cuvine în a treia zi și în a șaptea zi; în a șaptea zi își va ispăși purificarea. Cel ce a stropit să-și spele hainele, să se scalde în apă și va fi și el curat seara. 20 Dar oricine, fiind necurat, a neglijat să se curețe, va fi nimicit din adunare; nu va avea loc în adunare, pentru că a pângărit sanctuarul Domnului; apa de curățire n-a fost stropită pe el și rămâne necurat.

21 Aceasta este o lege veșnică pentru copiii lui Israel. Oricine stropește cu apa de curățire își va spăla hainele, dar oricine se atinge de apa de curățire va fi necurat până seara. 22 Orice atinge omul necurat va fi necurat și oricine se atinge de ea va fi necurat până seara . ” [1077]

20 În al patruzecilea an după ieșirea din Egipt, în prima lună, toată adunarea lui Israel a ajuns în pustiul Țin și și-a așezat tabăra la Cades. Acolo a murit Miriam și a fost îngropată.

2 Fiindcă nu era apă pentru adunarea unde își făcuse tabără , poporul s-a unit împotriva lui Moise și a lui Aaron. 3 Au început să-l mustre pe Moise, zicând: „De ce am fi murit noi, când frații noștri au căzut morți înaintea Domnului! 4 De ce ați adus toată adunarea Domnului în pustiul acesta, ca să ne nimiciți atât oamenii, cât și vitele? 5 De ce ne-ați adus din Egipt în aceste locuri jalnice? Aici nu se seamănă nimic; nu cresc nici smochine, nici struguri, nici rodii; nici măcar apă nu este de băut.”

6 După ce au ieșit Moise și Aaron din adunare, au ajuns la intrarea Cortului Întâlnirii și au căzut cu fețele la pământ de întristare . Îndată li s-a arătat slava Domnului. 7 Domnul i-a zis lui Moise: 8 „Ia-ți toiagul și adună tot poporul împreună cu fratele tău Aaron. Poruncește stâncii care este înaintea ochilor lor să scoată apă. Vei scoate apă pentru ei din stâncă și vei da de băut tuturor oamenilor și vitelor lor.”

9 Moise a luat toiagul care era pus înaintea Domnului , așa cum fusese poruncit . 10 Apoi, el și Aaron au chemat tot poporul la stâncă. Și Moise le-a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Nu din stânca aceasta trebuie să vă scoatem apă?” 11 Moise și-a ridicat mâna cu toiagul și a lovit stânca o dată și de două ori. [1078] Apa a țâșnit ca un pârâu mare și au băut toți din ea, deopotrivă oamenii și animalele.

12 Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron: „Pentru că nu ați avut încredere în Mine ca să arătați sfințenia Mea înaintea ochilor copiilor lui Israel, nu veți aduce poporul în țara pe care le-am dat - o .” 13 De aceea, acea oază a fost numită Meriba, adică „Ceartă ”, pentru că acolo copiii lui Israel L-au batjocorit pe Domnul, dar El le-a arătat sfințenia Sa.

14 Moise a trimis mesageri din Cades la regele Edomului, spunându-i: „Iată veștile de la fratele tău Israel . Tu știi necazurile care au venit peste noi: 15 cum s-au coborât părinții noștri în Egipt și au locuit acolo multă vreme; și știi cât de rău ne-au tratat egiptenii pe noi și pe părinții noștri în trecut. 16 Am strigat către Domnul, și El ne-a auzit strigătul; ne-a trimis un înger și ne-a scos din Egipt. Și iată că suntem la Cades, o cetate de la hotarul tău. 17 Lasă-ne, te rog, să trecem prin țara ta. Nu vom trece prin ogoarele tale, nici prin viile tale, nici nu vom bea apă din fântânile tale. Vom merge pe drumul regelui și nu ne vom abate de la el nici la dreapta, nici la stânga, până nu vom trece de hotarele țării tale.” 18 Edom a zis: „Dacă nu treci pe la mine, te voi întâlni cu sabia.” 19 Israeliții au încercat să-i înduplece pe edomiți , zicând: „Vom merge pe drumul cel bătătorit. Și dacă vom bea apa voastră, fie noi, fie vitele noastre, o vom plăti. Vom merge pe jos și nu ne lipsește nimic mai mult.” 20 Dar edomiții i-au refuzat și au ieșit împotriva lor cu o oștire mare și bine înarmată. 21 Și pentru că edomiții nu le-au permis israeliților să treacă prin țara lor, au fost nevoiți să se retragă.

22 După ce au plecat din Cades, toată adunarea israeliților a ajuns la Muntele Hor. 23 Și acolo, pe muntele acesta, la granița țării Edomului, Domnul le-a vorbit lui Moise și lui Aaron: 24 „Iată că s-a apropiat vremea ca Aaron să se întoarcă la părinții lui . El nu va intra în țara pe care am dat-o copiilor lui Israel, pentru că amândoi n-ați ascultat de porunca Mea la apele Meribei. 25 Ia deci pe Aaron și pe fiul lui Eleazar și suie-te cu ei pe Muntele Hor . 26 Acolo să-l dezbraci pe Aaron de veșmintele lui preoțești și să le îmbraci pe Eleazar, căci Aaron se va duce la părinții lui și va muri acolo.”

27 Moise a făcut tot ce i-a poruncit Domnul: s-a suit împreună cu Aaron și fiul său pe muntele Hor, în fața întregii adunări. 28 Moise a luat veșmintele lui Aaron și le-a pus pe Eleazar. Și Aaron a adormit acolo, pe vârful muntelui. Când s-au coborât Moise și Eleazar de pe munte, 29 toată lumea și-a dat seama că Aaron murise. Și tot Israelul l-a jelit pe Aaron treizeci de zile.

21 Regele Aradului, un canaanit care locuia în Neghev [1084] , a auzit că israeliții coborau pe drumul spre Atarim, i-a atacat și i-a luat captivi. 2 Atunci israeliții au făcut o jurământ Domnului, zicând: „Dacă ne dai pe acest popor, le vom nimici cu desăvârșire cetățile [1085] .” 3 Domnul a ascultat cererea lui Israel și le-a dat pe canaaniți. Israeliți i-au nimicit pe ei și cetățile lor, iar locul acela s-a numit Horma (care înseamnă „destinat nimicirii”).

4 De pe Muntele Hor au luat drumul care ducea la Marea Roșie [1086] ca să ocolească țara Edomului. Dar pe drum poporul a început să-și piardă răbdarea 5 și a vorbit împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise, zicând: „De ce ne-ați scos din Egipt ca să murim sigur în pustiul acesta, unde nu este nici hrană, nici apă? Și pâinea săracă pe care o adunăm ne-a ajuns o scârbă.” 6 Atunci Domnul a trimis șerpi veninoși [1087] să atace poporul. Aceștia i-au mușcat pe israeliți și mulți dintre ei au murit. 7 Apoi poporul a venit la Moise și și-a mărturisit vina, zicând: „Am păcătuit și am cârtit împotriva Domnului și împotriva ta. Acum roagă-te Lui ca să ne scape de șerpi!” Moise s-a rugat pentru popor. 8 Domnul i-a poruncit: „Fă o imagine a unui șarpe veninos și ridică-l ca pe un steag pe un toiag. Oricine este mușcat se va uita la el și va trăi.” 9 Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a ridicat ca pe un steag. Și când șarpele mușca pe cineva, omul se uita la șarpele de aramă și trăia.

10 Israeliții și-au continuat drumul spre Obot și au tăbărât acolo o vreme. 11 Apoi au pornit de acolo și au tăbărât la Iie-Abarim, în pustie, la hotarul de răsărit al Moabului. 12 După aceea, au pornit din nou și au tăbărât de data aceasta în Valea Zered. 13 De acolo au pornit, au trecut Arnonul și au tăbărât în pustia care se întinde din țara amoriților. Arnonul acesta era hotarul dintre Moab și țara amoriților. 14 De aceea este scris în Cartea Războaielor Domnului:

„Vakhev în Sufa și albiile râurilor secate,

Arnon 15 cu cheile sale stâncoase,

care se întind până la zonele populate din apropierea Ara

și vor dispărea doar la granițele Moabului.”

16 De acolo s-au dus la Beera (la fântână). Domnul i-a zis lui Moise: „Adună poporul și le voi da apă.” 17 Atunci Israel a cântat acolo cântecul acesta:

„Umpleți-vă, ei bine!”

Cântați-i în cor,

18 fântâna săpată de prinți,

deschis de nobili din popor

cu toiele și bețele lor.”

Din pustiul acela au mers la Matana; 19 din Matana la Nahaliel; și după Nahaliel la Bamot; 20 și de acolo au pornit în valea care ducea drept spre Moab, pe vârful Pisga, care se înălța deasupra pustiului [1088] .

21 Atunci Israel a trimis mesageri la Sihon, regele amoriților, cu această rugăminte: 22 „Lasă-ne să trecem prin țara ta; nu ne vom abate în ogoarele tale sau în viile tale și nu vom bea apă din fântânile tale. Vom merge pe drumul împărătesc până vom trece de hotarele țării tale.”

23 Dar Sihon n-a lăsat pe Israel să treacă prin ținutul lui; și-a adunat toată oștirea și a ieșit în pustie ca să-l înfrunte pe Israel. Ajuns la Iahața, a luptat împotriva lui acolo. 24 Israel a luptat cu vitejie și l-a învins complet pe Sihon și a luat în stăpânire tot țara de la Arnon până la Iaboc, până la hotarul amoniților. Acolo și-au așezat tabăra israeliții , pentru că hotarul amoniților era întărit.

25 Când Israel a cucerit cetățile amoriților, aceștia s-au așezat în ele, inclusiv în Heșbon și satele din împrejurimi. 26 Heșbonul era cetatea lui Sihon, regele amoriților, care a luat-o de la fostul rege al Moabului, când acesta a luat în stăpânire toate ținuturile Moabului până la Arnon. 27 De aceea cântăreții:

„Du-te la Heșbon!”

Fie ca ea să fie restaurată și întărită,

dacă este posibil , orașul Sikhona.

28 Căci foc a izbucnit din Heșbon,

flacără - din fortăreața Sikhon,

și a ars Ar Moabul

și toți cei care stăpâneau dealurile Arnonului [1089] .

29 Vai de tine, Moab! Ești nimicit, popor al lui Chemoș!

fiii voștri au devenit refugiați,

și fiicele au ajuns captive ale lui Sihon, regele amoriților.

30 Dar noi am lansat săgețile noastre –

și Heșbonul a pierit,

până la Divon

i-am exterminat locuitorii [1090] a .

L-am distrus până la Nofa,

ars cu foc la Medva [1091] b ».

31 Israel s-a așezat astfel în țara amoriților. 32 Moise a trimis oameni să iscodească drumurile spre Iazer, iar israeliții au cucerit toate cetățile din împrejurimi și i-au alungat pe amoriți de acolo.

33 Apoi s-au întors spre miazănoapte și au luat drumul spre Basan. Dar Og, regele Basanului, a ieșit înaintea lor cu toată oștirea lui ca să lupte împotriva lor la Edrei. 34 Domnul i-a zis lui Moise: „Nu te teme de el; căci l-am dat în mâinile tale, pe el, pe poporul lui și țara lui. Fă-i cum ai făcut mai înainte cu Sihon, regele amoriților, care locuia la Heșbon.” 35 Copiii lui Israel l-au ucis prin asprimea sabiei pe regele Og, pe fiii lui și pe tot poporul, fără să lase pe nimeni cu viață. Așa că israeliții au luat în stăpânire țara lui.

22 Copiii lui Israel au pornit în curând și au tăbărât în câmpiile Moabului, lângă Iordan, de cealaltă parte a acestuia fiind Ierihonul.

2 Balak, fiul lui Țipor, a aflat tot ce făcuse Israel amoriților. 3 Moabiții se temeau de năvala acestui popor, pentru că erau atât de numeroși.

Moabiții se temeau atât de tare de israeliți , încât le-au zis bătrânilor Madianului: „Hoarda aceasta va linge tot ce ne înconjoară, cum linge o vacă iarba pe câmp.”

Atunci Balak, fiul lui Țipor, care era pe atunci împăratul Moabului, 5 a trimis mesageri să-l cheme pe Balaam [1092] , fiul lui Beor, care locuia în Petor, pe râul Eufrat , în țara lui natală, și i-a zis: „Să știi că un popor a ieșit din Egipt și umple acum toate țările dimprejur și este deja la ușa mea. 6 Vino repede și blestemă poporul acesta și fă aceasta ca să mă ajuți, căci este mai puternic decât mine. Poate atunci voi putea să-l biruiesc și să-l izgonesc din țară. Căci știu că binecuvântat este acela pe care îl binecuvântezi și blestemat este acela pe care îl blestemi.”

7 Bătrânii Moabului și ai Madianului au luat cu ei răsplata pentru ghicirea lui Balaam [1093] și au venit la Balaam și i-au spus cuvintele lui Balak. 8 „Rămâne peste noapte aici”, a zis el, „și mâine dimineață îți voi spune ce-mi va da Domnul răspunsul.” Așa că prinții Moabului și ai Madianului au rămas cu Balaam. 9 Dumnezeu i s-a arătat lui Balaam în vis și l-a întrebat: „Cine sunt acești oameni care sunt cu tine?” 10 Balaam a răspuns: „Balak, fiul lui Țipor, regele Moabului, i-a trimis la mine cu următoarele cuvinte: 11 „Să știi că poporul care a ieșit din Egipt cuprinde toate țările dimprejur. Vino acum și blestemă-l din pricina mea! Poate că-l voi putea învinge și alunga.” 12 Atunci Dumnezeu i-a zis lui Balaam: „Să nu te duci cu ei. Să nu blestemi pe poporul acela, căci

este binecuvântat.” 13 Balaam s-a sculat dis-de-dimineață și a zis căpeteniilor care veniseră de la Balak: „Întoarceți-vă în țara voastră . Domnul nu vrea să merg cu voi.” 14 Căpeteniile Moabului s-au întors la Balak și i-au spus: „Balaam a refuzat să meargă cu noi.”

15 Balak a trimis alți domnitori, mai onorați decât cei dinainte și mai numeroși. 16 Aceștia au venit la Balaam și l-au îndemnat din nou, zicând: „Balak, fiul lui Țipor, te-a rugat să vii la el. 17 El a zis: „Îți voi arăta multă cinste și voi face pentru tine tot ce-mi vei cere. Vino acum și blestemă poporul acesta.” 18 Balaam le-a răspuns mesagerilor lui Balak: „Chiar dacă Balak mi-ar da palatul lui plin de argint și aur, n-aș putea încălca porunca Domnului Dumnezeului meu, nici în vreo chestiune mică, nici în vreo chestiune mare. 19 Dar rămâneți și voi peste noapte, ca să văd ce are de spus Domnul în continuare.” 20 Dumnezeu i S-a arătat din nou lui Balaam noaptea și i-a zis: „Fiindcă oamenii aceștia au venit la tine și te cheamă, scoală-te și du-te cu ei, dar fă numai ce-ți poruncesc eu.” 21 Balaam s-a sculat dimineața, și-a pus șaua pe măgar și a plecat cu domnitorii Moabului.

22 Pe când Balaam își continua drumul, Dumnezeu s-a mâniat pe el și un înger al Domnului i-a oprit calea. Balaam era călare pe un măgar și doi dintre slujitorii lui erau cu el. 23 Măgărița a văzut pe Îngerul Domnului cu sabia scoasă în mână și s-a abătut din drum și a trecut printr-un câmp. Balaam a bătut măgărița ca s-o facă să se întoarcă pe drum.

24 Îngerul Domnului s-a așezat înaintea lor pe cărarea dintre viile împrejmuite cu ziduri de piatră. 25 Măgărița a văzut pe Îngerul Domnului și s-a lipit de zid și i-a zdrobit piciorul lui Balaam de zid. Balaam a lovit-o din nou.

26 Îngerul Domnului le-a stat în cale într-un alt loc, atât de îngust încât nu se puteau abate nici la dreapta, nici la stânga. 27 Măgărița a văzut din nou pe Îngerul Domnului și s-a culcat în picioare pe potecă. Balaam s-a înfuriat și a început să bată măgărița fără milă cu un băț.

28 Domnul îi dăduse măgăriței darul vorbirii, iar ea a strigat către Balaam: „Ce ți-am făcut de m-ai lovit a treia oară?” 29 Balaam i-a răspuns: „Îți bați joc de mine! Dacă aș avea o sabie în mână, te-aș omorî pe loc.” 30 Măgărița a răspuns: „Nu sunt eu măgărița pe care ai călărit-o toată viața ta? Ți-am făcut vreodată așa?” Balaam a răspuns: „Nu.”

31 Atunci Domnul a deschis ochii lui Balaam, și el a văzut pe Îngerul Domnului stând în drum cu sabia scoasă în mână. Balaam s-a închinat înaintea îngerului și a căzut cu fața la pământ. 32 Îngerul Domnului l-a mustrat, zicând: „De ce ți-ai lovit măgărița de trei ori? Am venit să te opresc să faci răul în ochii Mei. [1095] 33 Măgărița m-a văzut și s-a întors de trei ori. Dacă nu s-ar fi întors, te-aș fi omorât, dar am cruțat-o.” 34 Balaam i-a răspuns Îngerului Domnului: „Am păcătuit, dar nu știam că stai în drum. Dar dacă te împotrivești, mă voi întoarce.” 35 Dar Îngerul Domnului nu l-a întors, zicând: „ Du-te pe drumul tău cu oamenii aceștia și vorbește numai ce-ți voi spune.” Și Balaam a pornit după căpeteniile lui Balak.

36 Când a auzit Balak că vine Balaam, a ieșit călare să-l întâmpine și l-a întâlnit la Ara, în țara Moabului , pe malul Arnonului, chiar la hotarul țării. 37 Atunci Balak l-a mustrat și a zis: „Nu te-am chemat de multe ori, strigându-te după ajutor? De ce n-ai venit la mine? Credeai că nu te voi putea onora?” 38 „Iată-mă, după cum vezi”, a răspuns Balaam. „Dar este în puterea mea să vorbesc de la mine? Voi vorbi numai cuvintele pe care Dumnezeu mi le pune în gura.”

39 Balaam a mers cu Balak până au ajuns la Chiriat-Huțot, 40 unde Balak a jertfit boi și oi și a dat părți din ele lui Balaam și căpeteniilor care îl însoțeau. 41 Și a doua zi dimineață, Balak l-a chemat pe Balaam cu el și l-a dus pe dealurile lui Baal . De acolo au văzut marginea marii tabere a lui Israel .

23 Atunci Balaam i-a zis lui Balak: „Zidește-mi șapte altare în locul acesta și pregătește șapte tauri tineri și șapte berbeci pentru jertfă .” 2 Balak a făcut așa cum i-a cerut Balaam și au jertfit câte un taur și câte un berbec pe fiecare altar. 3 „Stai aici lângă una dintre jertfele tale arse”, i-a zis Balaam lui Balak, „până mă duc. Poate că Domnul îmi va ieși în întâmpinare și-ți voi spune ce-mi va descoperi.” Așa că a început să se urce pe vârful unuia dintre dealurile goale [1098] .

4 Dumnezeu s-a întâlnit cu Balaam, iar acesta a început să-I spună: „Iată, am zidit șapte altare și pe fiecare am jertfit câte un taur și un berbec…” 5 Dar Domnul, împlinind voia Sa , a pus o profeție în gura lui Balaam și i-a poruncit: „Întoarce-te la Balak și spune-i această profeție.” 6 Când Balaam s-a întors la Balak, el stătea încă lângă jertfa lui arse și toți prinții Moabului erau cu el. 7 Și Balaam a rostit această profeție [1099] :

„Balac m-a adus din Aram,

regele Moabului - din munții de la răsărit:

„Veniți și blestemați pe Iacov,

„Vino și distruge Israelul.”

8 Cum aș putea blestema dacă Dumnezeu nu blestemă?!

Cum te pot trăda până la nimicire, dacă Domnul nu te trădează?

9 Din vârful stâncii îl văd,

Din dealuri privesc spre poporul lui Israel:

acest popor trăiește separat de ceilalți,

și este considerată specială printre alte națiuni.

10 Cine poate număra nisipul acesta - acești urmași ai lui Iacov?

Și cine va număra măcar un sfert din Israel?

Lasă-mă să mor așa cum vor muri acești oameni drepți!

Și fie ca sfârșitul meu să fie același cu al lor!

11 „Ce ai făcut?”, a zis Balak lui Balaam. „Te-am chemat să-mi blestemi vrăjmașii, dar tu i-ai binecuvântat!” 12 „N-ar fi trebuit să spun doar ce mi-a pus Dumnezeu în gură?” 13 „Vino cu mine într-un alt loc de unde vei vedea marginea taberei lor”, i-a strigat Balak. „Nu vei vedea toată tabăra. Și de acolo, pentru mine, blestemă pe Israel.”

14 Balak l-a dus pe Balaam la dealul Țofim , care este aproape de vârful Pisga, a zidit din nou șapte altare și a jertfit câte un taur și un berbec pe fiecare dintre ele. 15 Balaam i - a zis din nou lui Balak : „Stai aici lângă una dintre jertfele tale arse până mă voi coborî și-L voi întâlni .” 16 Domnul s-a întâlnit cu Balaam, a pus o profeție în gura lui Balaam și i-a poruncit: „Întoarce-te la Balak și spune-i această profeție.” 17 Balaam s-a întors la Balak și el stătea încă lângă jertfa lui arse și toți domnitorii Moabului erau cu el. Balak l-a întrebat: „Ce a spus Domnul?” 18 Balaam a profețit apoi astfel:

„Ridică-te, Balak, și ascultă,

Ascultă-mă, fiul lui Țipor!

19 Dumnezeu nu este om ca să mintă,

și nu ca muritorii să-și schimbe părerea.

El este cel care va spune și nu va face?

Va promite și nu va îndeplini promisiunea?

20 Mi s-a poruncit să binecuvântez,

și trebuie să binecuvântez -

Nu e treaba mea să anulez asta.

21 Iacov nu vede nicio necaz,

și orice nenorocire în Israel. [1101]

Domnul, Dumnezeul lor, este cu ei,

proclamat Rege printre ei.

22 Ce sunt coarnele puternice pentru un taur sălbatic,

atunci pentru ei Dumnezeu este cel care i-a scos din Egipt.

23 De aceea nu există vrăjitorie împotriva lui Iacov

și nu există nicio ghicire împotriva lui Israel. [1102]

Acum trebuie spus despre Iacov și Israel:

„Ce n-a făcut Dumnezeu pentru ei !”

24 Ca o leoaică, acest popor se ridică,

ca un leu, se ridică!

Nu se va culca până nu-și va înghiți prada,

și nu voi bea sângele celor uciși.”

25 Balak l-a oprit, zicând: „Dacă nu vrei să blestemi, măcar nu mă binecuvânta!” 26 Balaam i-a răspuns: „Nu ți-am spus eu mai dinainte că trebuie să fac numai ce-mi poruncește Domnul?”

27 Balak a zis: „Haidem să mergem în alt loc. Poate că va fi voia lui Dumnezeu să blestemi pe Israel de acolo, așa cum am cerut.”

28 Apoi l-a dus pe Balaam pe vârful muntelui Peor, care domină pustiul . [1103] 29 Balaam i-a zis din nou lui Balak: „Zidește și aici șapte altare și pregătește șapte tauri și șapte berbeci pentru jertfe .” 30 Balak a făcut întocmai totul și a adus câte un taur și câte un berbec pe fiecare altar.

24 Când Balaam a înțeles că Domnul a vrut să binecuvânteze pe Israel, n-a mai ieșit, cum făcuse mai înainte, să caute semne sau prevestiri prevestitoare, ci și-a întors imediat fața spre pustie. 2 Privind spre ea, Balaam a văzut poporul lui Israel așezat în ordine după semințiile lor. Duhul lui Dumnezeu a venit peste el, 3 și a rostit această profeție [1104] proprie :

„Așa vorbește Balaam, fiul lui Beor,

așa spune soțul cu ochiul deschis [1105] b ;

4 Așa spune cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu.

El este captivat de viziunea pe care Cel Atotputernic [1106] a trimis-o,

El primește un răspuns de sus și ochii i se deschid. [1107] b

5 Corturile tale sunt glorioase, Iacove,

și locuințele tale, Israele!

6 Sunt ca rândurile de palmieri care se întind pe larg,

ca niște grădini lângă râu;

precum pomii stacojii sădiți de Domnul;

ca niște cedri care cresc lângă ape.

7 Apa va curge din gălețile pline ale lui Israel -

va fi din belșug pentru sămânța lui.

Regele lui va fi mai mare decât dușmanul Agag ,

și împărăția lui va fi înălțată mai presus de toate celelalte.

8 Ce sunt coarnele puternice pentru un taur sălbatic,

atunci pentru ei este Dumnezeu, care i-a scos din Egipt;

și va înghiți neamurile vrăjmașe,

le va zdrobi oasele,

străpungând trupurile cu săgețile lor.

9 Când Israel se închină la pământ și doarme ca un leu,

ca o leoaică, cine ar îndrăzni să-l tulbure?!

Binecuvântat este cel ce te binecuvântează,

„și blestemat fie cel ce te blestemă!”

10 Balak s-a mâniat, și-a ridicat mâinile și i-a zis lui Balaam: „Te-am chemat să-mi blestemi vrăjmașii, dar i-ai binecuvântat de trei ori! 11 Destul, ieși de aici! Am promis că te voi onora foarte mult și că-ți voi mulțumi mult, dar se pare că Domnul a hotărât să nu-ți dea cinste.” 12 Balaam i-a răspuns: „Nu le-am spus eu mesagerilor tăi pe care mi i-ai trimis: 13 „Chiar dacă Balak mi-ar da tot palatul lui plin de argint și aur, n-aș putea

încălca porunca Domnului; n-aș putea face nici bine , nici rău de la mine . Voi spune doar ce-mi va spune Domnul!”

14 Mă voi întoarce la poporul meu. Dar mai întâi să vă spun ce va face poporul acesta poporului vostru în zilele care vor veni.”

15 Și apoi a rostit această profeție:

„Așa vorbește Balaam, fiul lui Beor,

așa vorbește soțul cu ochii deschiși;

16 Iată ce spune cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu,

cine cunoaște gândurile [1109] Celui Preaînalt.

El este captivat de viziunea trimisă de Cel Atotputernic,

El primește un răspuns de sus și ochii i se deschid.

17 Îl văd, dar nu ca pe unul care a venit deja;

Înțeleg, dar nu e nici pe departe așa .

O stea va răsări din Iacov,

și sceptrul este ridicat din Israel [1110] a ;

El va zdrobi frunțile Moabului

și craniile [1111] tuturor urmașilor lui Set.

18 Edom va fi cucerit,

și Seir, dușmanul său, va avea aceeași soartă -

Israelul va da dovadă de putere pretutindeni.

19 Unul dintre urmașii lui Iacov va domni,

și îi va nimici pe cei ce vor rămâne în cetate” [1112] .

20 Balaam a prevăzut viitorul lui Amalek și a rostit profeția sa despre el:

„Să fie considerată semința lui Amalek cea dintâi dintre toate semințiile ,

dar sfârșitul ei este nimicirea completă.”

21 Balaam a prevăzut viitorul cheniților și a rostit profeția sa cu privire la ei:

„Lăcașul tău pare indestructibil,

căci ți-ai făcut cuibul pe stâncă.

22 Dar Cain a fost condamnat să fie ars,

de îndată ce Assur te va duce în captivitate.”

23 Balaam a rostit o altă profeție:

„Vai! Cine va rămâne în viață,

când va face Dumnezeu asta?

24 Corăbiile vor veni de pe coasta Chitimului,

Ei vor smeri Asiria și Eberul.

Dar și ei înșiși vor pieri.”

25 După aceea, Balaam s-a sculat și s-a întors acasă, iar Balak și-a plecat pe drumul său.

25 Pe când israeliții erau în Sitim, bărbații lor au comis adulter cu femeile moabite. 2 I-au invitat să vină și să aducă jertfe zeilor lor. Israeliții au mâncat cu ei și s-au închinat zeilor lor. 3 Când Israel s-a atașat de Baal-Peor, Domnul S-a mâniat pe ei. 4 Domnul i-a poruncit lui Moise: „Prindeți pe toți conducătorii poporului care au comis adulter și executați-i în public înaintea Domnului, pentru ca mânia Domnului să se abată de la Israel.” 5 Moise le-a poruncit judecătorilor lui Israel : „Fiecare dintre voi”, le-a zis el, „să omoare pe toți bărbații din semința voastră care s-au atașat de Baal-Peor.”

6 Pe vremea aceea, un israelit aducea o femeie madianită în cortul său, în văzul tuturor celor care jeleau de pocăință la intrarea Cortului Întâlnirii. A făcut aceasta fără să-l mai țină în seamă pe [1115] Moise și pe întreaga adunare a lui Israel. 7 Când a văzut Fineas [1116] a , fiul lui Eleazar, nepotul preotului Aaron, s-a despărțit de cei care jeleau de pocăință [1117] b și, luând o suliță, 8 a mers după el în cortul său. Cu o singură lovitură de suliță, i-a străpuns pe israelit și pe femeie, pironindu-i la pământ. Atunci nimicirea fiilor lui Israel a încetat. 9 Dar douăzeci și patru de mii dintre ei fuseseră deja uciși până atunci .

10 Domnul i-a zis lui Moise: 11 „Fineas, fiul lui Eleazar, nepotul preotului Aaron, Mi-a abătut mânia de la copiii lui Israel, mâniindu-se din cauza păcatului care a săvârșit în mijlocul lor, așa cum sunt mânios și Eu din cauza lui, și nu i-am nimicit în mânia Mea .

[1118] 12 De aceea, spune -i : «Am făcut cu el un legământ de pace. 13 Legământul acesta va fi pentru el și pentru toată urmașii lui un legământ de preoție veșnică pentru ei, pentru că Fineas a arătat o râvnă vrednică de laudă față de păcat, pentru Dumnezeul său, și i-a adus înapoi pe copiii lui Israel la Domnul .»”

14 Numele israelitului care a fost ucis împreună cu madianita era cunoscut : Zimri, fiul lui Salu, una dintre căpeteniile seminției lui Simeon. 15 Numele madianitei era Cozbi, fiica lui Țur, căpetenia seminției lui Madian.

16 Iată ce i-a zis Domnul lui Moise: 17 „Urmărește-i pe Madianiți și nimicește-i. 18 Căci ei v-au urmărit cu viclesugurile lor, până v-au ademenit la rude rușinoase la Peor, cum s-a întâmplat cu femeia aceea [1119] numită Cozbi, fiica conducătorului Madianului, care a fost ucisă în ziua nimicirii poporului din cauza Peorului.”

26 După nimicirea poporului la muntele Peor , Domnul le-a poruncit lui Moise și lui Eleazar, fiul preotului Aaron, zicând: 2 „Numărați acum pe toți cei din adunarea copiilor lui Israel, după familiile lor , de la vârsta de douăzeci de ani în sus, pe toți cei în stare să servească în oștirea lui Israel.”

3 Așadar, în câmpiile Moabului, lângă Iordan, nu departe de Ierihon, Moise și preotul Eleazar au poruncit 4 să se facă numărătoarea tuturor celor de peste douăzeci de ani, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise.

Și iată fiii lui Israel care au ieșit din Egipt [1121] : 5 seminția lui Ruben, întâiul născut al lui Israel. Urmașii lui, după numele părinților lor: seminția lui Enoh, seminția lui Palu, 6 seminția lui Hețron, seminția lui Carmi. 7 Acestea sunt seminșiile lui Ruben; numărul bărbaților numărați printre ei a fost de patruzeci și trei de mii șapte sute treizeci .

8 Fiul lui Palu a fost Eliab. 9 Fiii lui Eliab: Nemuel, Datan și Abiram. (Datan și Abiram erau printre conducătorii adunării, care s-au ridicat împotriva lui Moise și Aaron și erau printre tovarășii lui Core, care s-au răzvrătit împotriva Domnului. 10 Atunci pământul s-a deschis sub cei ce s-au răzvrătit și i-a înghițit, împreună cu Core, ai cărui tovarăși au pierit când două sute cincizeci de oameni au fost mistuiți de foc. Și din acel moment înainte, ce s-a întâmplat cu ei este o avertizare pentru alții. 11 Dar fiii lui Core n-au fost printre cei ce au pierit.)

12–13 Urmașii lui Simeon, după numele părinților lor: familia lui Nemuel, familia lui Iamin, familia lui Iahin, familia lui Zerah și familia lui Saul. 14 Acestea sunt familiile seminției lui Simeon: douăzeci și două de mii două sute de bărbați.

15–17 Urmașii lui Gad: clanul lui Țifion, clanul lui Haghi, clanul lui Șuni, clanul lui Ozni, clanul lui Eri, clanul lui Arodi și clanul lui Areli. 18 Acestea sunt clanurile seminției lui Gad; și după numărul bărbaților, au fost patruzeci de mii cinci sute.

19 Iuda a avut fii: Er și Onan, dar au murit în Canaan. 20 Urmașii lui Iuda care au rămas în seminția lui au fost seminția lui Șela, seminția lui Pereț și seminția lui Zerah. 21

Urmașii lui Pereț au fost seminția lui Hețron și seminția lui Hamul. 22 Acestea sunt familiile seminției lui Iuda; după numărul bărbaților, au fost șaptezeci și șase de mii cinci sute.

23–24 Urmașii lui Isahar, după numele părinților lor: familia lui Tola, familia lui Puba, familia lui Iașub, familia lui Șimron. 25 Acestea sunt familiile seminției lui Isahar; și după numărul bărbaților, au fost șaizeci și patru de mii trei sute.

26 Urmașii lui Zabulon, după numele părinților lor: clanul lui Sered, clanul lui Elon, clanul lui Iahleel. 27 Acestea sunt clanurile seminției lui Zabulon; și după numărul bărbaților, au fost șaizeci de mii cinci sute.

28 Urmașii lui Iosif au fost numărați după familiile lor, urmașii lui Manase și ai lui Efraim. 29 Urmașii lui Manase, după numele părinților lor, au fost: familia lui Machir (Mahir a fost tatăl lui Galaad) și familia lui Galaad. 30–32 Urmașii lui Galaad au fost: familia lui Iazer, familia lui Helec, familia lui Așriel, familia lui Sihem, familia lui Șemida și familia lui Hefer. 33 (Fiul lui Hefer, Țelofhad, n-a avut fii, ci doar fiice. Numele fiicelor lui Țelofhad sunt: Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța.) 34 Acestea au fost familiile lui Manase și, după numărul bărbaților, au fost cincizeci și două de mii șapte sute.

35 Iată urmașii lui Efraim, după numele părinților lor: familia lui Șutela, familia lui Becher și familia lui Tahan. 36 Din fiul lui Șutela, Eran, a pornit o familie aparte . 37 Acestea sunt familiile seminției lui Efraim; după numărul bărbaților, au fost treizeci și două de mii cinci sute.

Toți aceștia au fost urmașii lui Iosif, după familiile lor.

38 Urmașii lui Beniamin, după numele părinților lor: familia lui Bela, familia lui Așbel, familia lui Ahiram, 39 familia lui Șefufam și familia lui Hutam. 40 Urmașii lui Bel, după fiii săi, Ard și Naaman, sunt familiile care le poartă numele. 41 Acestea sunt familiile seminției lui Beniamin; după numărul bărbaților, au fost patruzeci și cinci de mii șase sute.

42 Urmașii lui Dan erau familia lui Șuham. Această familie reprezenta seminția lui Dan. 43 După numărul bărbaților, familia lui Șuham era de șaizeci și patru de mii patru sute.

44 Urmașii lui Așer, după numele părinților lor, au fost seminția lui Imna, seminția lui Așvi și seminția lui Beria. 45 Urmașii lui Beria au fost seminția lui Heber și seminția lui Micalchiel. 46 (Fiica lui Așer se numea Serah.) 47 Acestea sunt familiile seminției lui Așer; și după numărul bărbaților, au fost cincizeci și trei de mii patru sute.

48–49 Urmașii lui Neftali, după numele părinților lor: clanul lui Iahțeel, clanul lui Guni, clanul lui Ețer și clanul lui Șilem. 50 Acestea sunt clanurile seminției lui Neftali; după numărul bărbaților, au fost patruzeci și cinci de mii patru sute.

51 Și numărul tuturor copiilor lui Israel, care au fost numărați, a fost de șase sute una mie
șapte sute treizeci de bărbați .

52 După aceea, Domnul i-a zis lui Moise: 53 „Țara, ca moștenire, va fi împărțită între ei
după numărul numelor înregistrate în fiecare familie . 54 Familiei celei mai mari i se va
da o moștenire mai mare, iar familiei celei mai mici i se va da o moștenire mai mică.
Fiecare dintre ei își va primi moștenirea după numărul celor înregistrate în familia aceea.
55 Pământul va fi împărțit prin sorți. Fiecare familie va primi o moștenire pe nume, 56
atât cea mare, cât și cea mică.”

57 Toți leviții au fost numărați după familiile lor, după numele părinților lor: familia lui
Gherșon, familia lui Chehat și familia lui Merari.

58 Acestea sunt și familiile lui Levi, care se trage din cele trei familii principale : familia
lui Libni, a lui Hebron, a lui Mahli, a lui MușI și a lui Core.

Chehat a devenit tatăl lui Amram. 59 El s-a căsătorit cu Iocheved [1122] , care era tot o
fiică a lui Levi (soția lui Levi o născuse în Egipt). Iocheved i-a născut pe Amram, pe
Aaron, pe Moise și pe sora lor Miriam. 60 Aaron a devenit, la rândul său, tatăl lui Nadab,
Abihu, Eleazar și Itamar. 61 (Dar Nadab și Abihu au murit când au adus Domnului foc
străin.)

62 Toți leviții, de parte bărbătească, peste vârsta de o lună, au fost numărați în număr de
douăzeci și trei de mii. Ei au fost numărați separat de restul israeliților, pentru că nu
primiseră pământ ca moștenire ca ceilalți israeliți.

63 Aceștia sunt toți cei numărați de Moise și preotul Eleazar în câmpiile Moabului, lângă
Iordan, în fața Ierihonului. 64 Niciunul dintre ei nu era printre cei numărați de Moise și
Aaron când au făcut numărătoarea copiilor lui Israel în pustiul Sinai. 65 Căci Domnul
spusese despre ei: „În pustiul acesta vor muri cu toții.” N-a mai rămas niciunul dintre ei
în viață, afară de Caleb, fiul lui Efune, și Iosua.

27 Fiicele lui Țelofhad au auzit de numărătoare și de împărțirea pământului și au venit la
sanctuar . Tatăl lor era fiul lui Hefer, nepotul lui Ghilad, al cărui tată era Machir, un
urmaș al lui Manase, fiul lui Iosif. Numele lor erau Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța. 2
Ele s-au prezentat înaintea lui Moise, a preotului Eleazar și a căpeteniilor adunării, a
tuturor celor ce se adunaseră la intrarea Cortului Întâlnirii, și au zis: 3 „Tatăl nostru a
murit în pustiul acesta. Dar nu a fost tovarășul celor ce s-au alăturat lui Core în
răzvrătirea lui împotriva Domnului. Pentru păcatul lui a murit fără să lase fii. 4 Este oare
drept ca numele tatălui nostru să fie uitat în seminția lui, fiindcă n-a avut niciun fiu?
Acum, dați-ne o țară ca moștenire printre rudele tatălui nostru.”

5 Atunci Moise a adus acest lucru înaintea Domnului, 6 iar Domnul i-a zis: 7 „Fiicele lui
Țelofhad au vorbit adevărul. Trebuie să le dai moștenirea lor ca moștenire între rudele
tatălui lor. Aceasta va fi moștenirea tatălui lor, care li se va cuveni. 8 Să le spui copiilor
lui Israel: «Dacă un om moare fără fiu, moștenirea lui va trece la fiica lui. 9 Dar dacă n-

are fiică, moștenirea lui va trece la frații lui. 10 Dar dacă n-are frați, frații tatălui său vor fi moștenitori. 11 Dar dacă tatăl său n-are frați, moștenirea va trece la ruda cea mai apropiată de sânge din familia lui. Aceasta va fi legea obișnuită în Israel, după porunca Domnului dată prin Moise.»”

12 Domnul i-a zis lui Moise: „Suie-te pe muntele Nebo [1123] și vezi țara pe care am dat-o copiilor lui Israel. 13 După ce o vei vedea, vei fi adăugat și tu la părinții tăi [1125] , așa cum a fost adăugat și fratele tău Aaron. 14 Căci tu și Aaron n-ați ascultat de porunca Mea când adunarea s-a răzvrătit împotriva Mea în pustiul Țin și nu M-ați sfințit în fața mulțimii care murmura la Meriba, lângă apele Cetății, la Cades, în pustiul Țin.”

15 Atunci Moise L-a întrebat pe Domnul, zicând: 16 „Doamne, Domnul vieții și al morții peste orice făptură, [1126] rânduiește peste această adunare un om, 17 care să poată merge înaintea lor, să-i conducă și să-i călăuzească [1127] , pentru ca poporul Domnului să nu fie ca oile fără păstor.” 18 Domnul i-a răspuns lui Moise: „Cheamă-l pe Iosua, fiul lui Nun, pe cel care are duhul să facă această lucrare ; pune-ți mâinile peste el. 19 Pune-l înaintea preotului Eleazar și înaintea întregii adunări și pune-l la conducerea acestei slujbe în văzul tuturor. 20 Pe cât este posibil, îmbracă-l cu măreția autorității tale [1128] , pentru ca întreaga adunare a fiilor lui Israel să-l asculte. 21 El se va duce la preotul Eleazar și va întreba pe Domnul despre voia Lui prin Urim [1129] a . Tot ce va spune Eleazar va fi obligatoriu atât pentru Isus însuși, cât și pentru întreaga adunare, în toate faptele și felul lor de viață [1130] b .”

22 Moise a făcut așa cum îi poruncise Domnul: l-a chemat pe Isus, l-a adus înaintea preotului Eleazar și a întregii adunări. 23 Și-a pus mâinile peste el și i-a dat slujba pe care Domnul o poruncise prin el, Moise.

28 Domnul i-a dat lui Moise 2 aceste porunci suplimentare pentru copiii lui Israel: „Să aveți grijă ca toate jertfele Mele, mâncarea Mele și jertfele de o mireasmă plăcută să fie înaintea Mea la timpul lor hotărât.

3 Spune-le: „Iată jertfa zilnică pe care să o aduceți Domnului: doi miei de un an, fără cusur, o jertfă de tot neîncetat, care nu se va termina niciodată. 4 Primul miel să fie adus dimineața, iar al doilea seara, înainte să se întunece. 5 La aceasta să adăugați o jertfă de mâncare: o zecime dintr-o efă de făină fină, stropită cu un sfert de hin de untdelemn curat, stors din măsline. 6 Această jertfă de tot neîncetat a fost instituită pe Muntele Sinai, ca o mireasmă plăcută Domnului. 7 Jertfa de băutură pentru fiecare miel să fie de un sfert de hin de băutură tare ; aceasta să fie turnată înaintea Domnului, în locul sfânt. 8 Al doilea miel să fie ars seara, înainte să se întunece, și să se facă cu el ca la jertfa de dimineață, adăugând o jertfă de băutură. Este o jertfă adusă prin foc Domnului, o mireasmă plăcută Lui.

9 În ziua Sabatului, să aduceți ca jertfă doi miei de un an, fără cusur, împreună cu două zecimi dintr-o efă de făină fină stropită cu untdelemn și jertfele de băutură rânduite. 10 Această jertfă arse să fie adusă în fiecare Sabat, pe lângă jertfele arse necurmate și jertfele de băutură rânduite.

11 În prima zi a fiecărei luni [1133] să aduceți Domnului o jertfă de tot: doi viței, un
berbec și șapte miei de un an, toți fără cusur. 12 Cu fiecare vițel să aduceți o jertfă de
mâncare de trei zecimi dintr-o efă de făină fină stropită cu untdelemn; cu fiecare berbec,
două zecimi dintr-o efă de făină stropită cu untdelemn; 13 cu fiecare miel, o zecime dintr-
o efă de făină stropită cu untdelemn. Aceasta este o jertfă de tot, o mireasmă plăcută
Domnului. 14 Jertfele de băutură cu aceste jertfe vor fi acestea: o jumătate de hin de vin
pentru fiecare vițel, o treime pentru berbec și un sfert de hin pentru fiecare miel. Acestea
sunt jertfele de tot ale fiecărei luni, în prima zi a lunii, în tot anul. 15 Pe lângă jertfa de tot
necurmată, să aduceți Domnului un țap ca jertfă de păcat, împreună cu jertfa lui de
băutură.

16 În ziua a paisprezecea a lunii întâi, să aduceți Domnului jertfa de Paște. 17 Și a
cincisprezecea zi a lunii să fie o zi sfântă pentru voi. Timp de șapte zile, să mâncați
numai azimi. 18 În prima zi a lunii să începeți o adunare sfântă; în ziua aceea, să nu faceți
nicio lucrare obișnuită. 19 Și, ca jertfă mistuită de foc și ca ardere de tot, să aduceți
Domnului o jertfă mistuită de foc: doi viței tineri, un berbec și șapte miei de un an, fără
cusur. 20 Și darul de mâncare să fie din făină aleasă, unsă în untdelemn: pentru fiecare
vițel tânăr, trei zecimi de efă, pentru fiecare berbec, două zecimi de efă, 21 și o zecime
pentru fiecare dintre cei șapte miei. 22 Și , ca jertfă pentru păcat, un țap, ca să vă
întoarceți înapoi înaintea Dumnezeului vostru . 23 Aceste jertfe să fie aduse pe lângă
jertfa arse de dimineață, care este jertfa arse necurmată. 24 Să faceți așa în fiecare dintre
cele șapte zile, aducând o jertfă mistuită de foc, o mireasmă plăcută Domnului. 25 Dar în
ziua a șaptea veți avea din nou o adunare sfântă și în ziua aceea nu veți face nicio lucrare
din ziua aceea.

26 În ziua aducerii jertfei celor dintâi roade, când veți aduce Domnului cele dintâi roade
din grâul nou, la Sărbătoarea Săptămânilor [1134] , veți vesti o adunare sfântă; să nu
faceți nicio lucrare din ziua de azi. 27 Să aduceți ca jertfă arse doi viței tineri, un berbec
și șapte miei de un an, ca o mireasmă plăcută Domnului. 28 Darul de mâncare să fie din
făină aleasă, unsă cu untdelemn: trei zecimi de efă pentru fiecare vițel, două zecimi de
efă pentru fiecare berbec, 29 și o zecime pentru fiecare dintre cei șapte miei. 30 Și ca
jertfă pentru păcat, un țap, ca să vă aduceți din nou la părtășia voastră cu Dumnezeu . 31
Aceste jertfe arse, care trebuie să fie fără cusur, să fie aduse pe lângă jertfa arse de
dimineață și pe jertfa de mâncare a jertfei arse necurmate.

29 În prima zi a lunii a șaptea să țineți o adunare sfântă; să nu faceți nicio lucrare din
zilele voastre. În ziua aceea, să sunați din trâmbițe. 2 Și să aduceți o jertfă arse de o
mireasmă plăcută Domnului: un vițel, un berbec și șapte miei de un an, toți fără cusur. 3
Și o dar de mâncare din făină aleasă, stropită cu untdelemn: trei zecimi dintr-o efă pentru
vițel, două zecimi dintr-o efă pentru berbec , 4 și o zecime pentru fiecare dintre cei șapte
miei . 5 Și ca jertfă pentru păcat, să aduceți un țap, ca să vă reconciliați cu Dumnezeu . 6
Aceste jertfe pentru Domnul, o mireasmă plăcută Lui, vor fi pe lângă jertfele arse de la
începutul fiecărei luni și în fiecare zi, împreună cu darurile lor de mâncare și jertfele lor
de băutură.

7 În ziua a zecea a lunii a șaptea, să țineți o adunare sfântă și să vă smeriți în ziua aceea și să nu faceți nicio lucrare. 8 Să aduceți ca jertfă de tot Domnului, de o mireasmă plăcută Lui, un vițel tânăr, un berbec și șapte miei de un an, toți fără cusur. 9 Darul de mâncare să fie din făină de cea mai bună calitate, stropită cu untdelemn: trei zecimi dintr-o efă pentru vițel, două zecimi dintr-o efă pentru berbec, 10 și o zecime pentru fiecare dintre cei șapte miei. 11 Să aduceți ca jertfă de păcat un țap, pe lângă jertfa de păcat a întregului popor în Ziua Ispășirii și pe lângă jertfa de tot a jertfei de tot necurmate, darul de mâncare și jertfele de băutură ale ei.

12 În ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, să aveți o adunare sfântă. Să nu faceți nicio lucrare obișnuită. Să țineți o sărbătoare pentru Domnul timp de șapte zile. 13 Să aduceți Domnului o ardere de tot mistuită de foc, de o mireasmă plăcută: treisprezece viței tineri, doi berbeci și paisprezece miei de un an, toți fără cusur. 14 Darul de mâncare să fie din făină aleasă, unsă în untdelemn: trei zecimi de efă pentru fiecare vițel tânăr, două zecimi de efă pentru fiecare berbec, 15 și o zecime pentru fiecare dintre cei paisprezece miei. 16 Să aduceți și un țap ca jertfă pentru păcat, pe lângă jertfa de tot necurmată, darul ei de mâncare și jertfa ei de băutură.

17 În a doua zi, doisprezece tauri tineri, doi berbeci și paisprezece miei de un an, fără cusur, 18 împreună cu darul de mâncare și jertfa de băutură, după numărul taurilor tineri, al berbecilor și al mieilor. 19 Și ca jertfă pentru păcat, să se aducă un țap, pe lângă jertfa de tot necurmată, darul ei de mâncare și jertfa ei de băutură.

20 În a treia zi , unsprezece tauri tineri, doi berbeci și paisprezece miei de un an, fără cusur, 21 împreună cu darul de mâncare și jertfa de băutură, după numărul taurilor tineri, al berbecilor și al mieilor. 22 Și ca jertfă pentru păcat, să se aducă un țap, pe lângă jertfa de tot necurmată, darul ei de mâncare și jertfa ei de băutură.

23 În ziua a patra , zece tauri tineri, doi berbeci și paisprezece miei de un an, fără cusur, 24 împreună cu darul de mâncare și jertfa de băutură, după numărul taurilor tineri, al berbecilor și al mieilor. 25 Și ca jertfă pentru păcat, să se aducă un țap, pe lângă jertfa arse necurmată, darul ei de mâncare și jertfa ei de băutură.

26 În ziua a cincea , nouă tauri tineri, doi berbeci și paisprezece miei de un an, fără cusur, 27 împreună cu darul de mâncare și jertfa de băutură, după numărul taurilor tineri, al berbecilor și al mieilor. 28 Și ca jertfă pentru păcat, să se aducă un țap, pe lângă jertfa de tot necurmată, darul ei de mâncare și jertfa ei de băutură.

29 În ziua a șasea , opt tauri tineri, doi berbeci și paisprezece miei de un an, fără cusur, 30 împreună cu darul de mâncare și jertfa de băutură, după numărul taurilor tineri, al berbecilor și al mieilor. 31 Și ca jertfă pentru păcat, să se aducă un țap, pe lângă jertfa de tot necurmată, darul ei de mâncare și jertfa ei de băutură.

32 În ziua a șaptea , șapte tauri tineri, doi berbeci și paisprezece miei de un an, fără cusur, 33 împreună cu darul de mâncare și jertfa de băutură, după numărul taurilor tineri,

al berbecilor și al mieilor. 34 Și ca jertfă pentru păcat, să se aducă un țap, pe lângă jertfa de tot necurmată, darul ei de mâncare și jertfa ei de băutură.

35 În ziua a opta să țineți o adunare solemnă. Nicio lucrare obișnuită să nu se facă în ziua aceea. 36 Ca jertfă arse, ca jertfă mistuită de foc și ca o mireasmă plăcută Domnului, să aduceți un vițel tânăr, un berbec și șapte miei de un an, toți fără cusur, 37 împreună cu darul de mâncare și jertfele de băutură, după numărul lor, pentru vițelul tânăr, pentru berbeci și pentru miei. 38 Și ca jertfă pentru păcat, să aduceți un țap, pe lângă jertfa arse necurmată, darul ei de mâncare și jertfa ei de băutură.

39 Acestea sunt jertfele pe care le veți aduce Domnului la aceste sărbători, pe lângă jertfele voastre pentru jurăminte, jertfele voastre, jertfele voastre de băutură și jertfele voastre de mulțumire.”

30 Moise le-a spus copiilor lui Israel tot ce i-a poruncit Domnul.

2 Moise a dat următoarea poruncă din partea Domnului conducătorilor care reprezentau toate semințiile fiilor lui Israel: 3 „Dacă cineva face un jurământ Domnului că va face ceva pentru El sau se leagă cu jurământ că se va abține de la a face ceva, să-și țină cuvântul [1138] , să împlinească cu exactitate tot ce a rostit cu buzele sale.

4 Dacă o femeie, încă virgină, locuind încă în casa tatălui ei, face un jurământ Domnului sau promite să se abțină de la ceva, 5 atunci trebuie să-și țină toate jurămintele și orice promisiune de abținere trebuie îndeplinită. Dar aceasta numai dacă tatăl ei, auzind de jurământul sau promisiunea fiicei sale, nu s-a opus ei. 6 Dar dacă el, auzind de jurământul sau promisiunea ei de abținere, o oprește să-l îndeplinească, ea este dezlegată de el. Domnul nu-i va ține vina, pentru că tatăl ei i-a interzis să facă acest lucru.

7 Dacă o femeie măritată face jurăminte sau făgăduințe pripite de care s-a legat, 8 să nu le țină, până când soțul ei nu le află și nu spune nimic. 9 Dar dacă soțul ei le aude și o împiedică să-și țină jurământul sau făgăduința pripită de care s-a legat, le-a declarat nule. Domnul nu-i va ține vina pe ele.

10 Orice jurământ făcut de o văduvă sau de o femeie divorțată rămâne obligatoriu pentru ea.

11 Dacă o femeie care locuiește cu soțul ei face un jurământ sau promite să se abțină de la ceva, 12 iar el, când aude de el, nu-i spune nimic sau o oprește, toate jurămintele și promisiunile de abținere pe care le-a făcut trebuie să fie împlinite. 13 Dar dacă soțul unei astfel de femei refuză să le recunoască când aude de ele, atunci nimic din ce a spus ea, din ce a promis sau din ce a promis că se va abține de la ceva nu va fi obligatoriu pentru ea, căci soțul ei le-a anulat și Domnul nu o va trage la răspundere pentru aceasta.

14 Orice jurământ sau jurământ făcut de o femeie pentru smerenia sufletului ei [1139] , soțul ei are dreptul să-l confirme sau să-l interzică.

15 Dacă însă soțul, auzind despre ele, tace o zi sau două, atunci el își exprimă astfel consimțământul față de jurămintele ei și față de obligațiile pe care și le-a asumat în ceea ce privește abstinența și le recunoaște prin tăcerea sa. 16 Dacă însă le anulează la ceva timp după ce a aflat despre ele, atunci el va fi răspunzător pentru vina ei.”

17 Acestea sunt legile pe care Domnul i le-a dat lui Moise cu privire la relațiile dintre soț și soție și dintre tată și fiică, în anii fecioarei ei, cât timp locuiește încă în casa tatălui ei.

31 Domnul i-a zis lui Moise: 2 „Răzbună-te pe Madianiți pentru copiii lui Israel! [1140] a După aceea te vei duce la părinții tăi . [1141] b ” 3 Moise a zis poporului: „Înarmați-vă ca să luptați împotriva Madianiților și să duceți la îndeplinire răzbunarea Domnului asupra lor. 4 Câte o mie de oameni din fiecare seminție a lui Israel să participe la oaste.”

5 Câte o mie de oameni înarmați din fiecare seminție, douăsprezece mii în total, au fost recrutați în armată dintre miile lui Israel. 6 Moise i-a trimis la luptă, câte o mie din fiecare seminție, și cu ei pe Fineas, fiul preotului Eleazar, care a luat cu el vasele sanctuarului și trâmbițele.

7 Apoi au atacat pe Madianiți, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise, și le-au nimicit toți bărbații, 8 inclusiv pe cei cinci regi ai Madianului: Evi, Rechem, Țur, Hur și Reba; și l-au lovit cu sabia pe Balaam, fiul lui Beor. 9 Dar copiii lui Israel au luat captive femeile din Madian și copiii lor și au luat toate vitele și turmele Madianiților ca pradă și le-au luat toate averile. 10 Cetățile care fuseseră învinse și satele lor din împrejurimi au fost arse. 11 Au luat toate lucrurile luate, toată prada, oameni și animale , 12 și au adus totul - pe prinși, lucruri luate și prada - la Moise, la preotul Eleazar și la întreaga adunare a copiilor lui Israel în tabără, care era situată în câmpiile Moabului, lângă Iordan, unde era Ierihonul dincolo.

13 Moise , preotul Eleazar și mai-marii obștii au ieșit în întâmpinarea ostașilor lor. 14 Moise s-a mâniat pe căpeteniile peste mii și sute care se întorseseră din campanie. 15 „Le-ați cruțat pe toate femeile?” 16 „ Căci ei au fost cei care, la sfatul lui Balaam, i-au amăgit pe copiii lui Israel să comită trădare și să fie necredincioși față de Domnul la Peor, provocând această mare nenorocire asupra adunării Domnului. 17 Acum, omorâți toți băieții și femeile care au cunoscut un bărbat. 18 Dar păstrați pentru voi fecioarele care n-au cunoscut un bărbat. 19 Dar să rămâneți afară din tabără șapte zile. Căci oricine ucide pe cineva sau se atinge de cineva ucis – nu numai voi, ci și prinșii voștri de război – trebuie să se purifice în a treia zi și în a șaptea zi. 20 De asemenea, să vă curățiți toate hainele, orice obiect de piele și de păr de capră și uneltele voastre de lemn.”

21 Preotul Eleazar le-a spus soldaților care plecau în campanie că aceasta este rânduiala ritualului de purificare prescris de Legea pe care Domnul i-a poruncit-o lui Moise, și a adăugat: 22 „Tot ce este făcut din aur, argint, cupru, fier, staniu și plumb, 23 tot ce poate rezista focului, puneți-l în foc și va fi curat. Dar să treacă și prin apele de purificare. Și tot ce se teme de foc să fie purificat numai cu apă.

24 În ziua a șaptea, când vă veți fi spălat hainele, veți fi curați și vă veți putea întoarce în tabără.”

25 Domnul i-a zis lui Moise: 26 „Tu, Eleazar și căpeteniile familiilor voastre să faceți numărătoarea pradei luate, atât a oamenilor, cât și a vitelor. 27 Împărțiți-le în două părți egale, câte una pentru fiecare om care a luptat în război și câte una pentru restul adunării. 28 Din rândurile bărbaților care au luptat în război, să puneți deoparte ca dar Domnului: din fiecare cinci sute de bărbați, o femeie prinsă în robie, un vite, un măgar și o oaie. 29 Aceasta este darul Domnului din jumătatea lor din pradă și va fi dată preotului Eleazar. 30 Și din jumătatea pradei a israeliților, să luați din fiecare cincizeci de bărbați o femeie prinsă în robie, un vite, un măgar și o oaie. Acestea să le dați leviților, care sunt în grija cortului Domnului.”

31 Moise și preotul Eleazar au făcut așa cum îi poruncise Domnul lui Moise. 32 Toată prada pe care o luaseră ostașii, adusă în tabără , era șase sute șaptezeci și cinci de mii de vite, 33 șaptezeci și două de mii de boi, 34 șaizeci și una de mii de măgari. 35 Printre prinșii de război erau treizeci și două de mii de fecioare, care nu cunoscuseră niciodată bărbat. 36 Jumătatea care a căzut în mâinile oștirii a fost trei sute treizeci și șapte de mii cinci sute de vite, 37 din care darul Domnului a fost șase sute șaptezeci și cinci. 38 Ostașii au primit treizeci și șase de mii de vite, din care darul Domnului a fost șaptezeci și două de capete. 39 Și au primit treizeci de mii cinci sute de măgari, din care darul Domnului a fost șaizeci și una de capete. 40 Din cele șaisprezece mii de fecioare care au căzut în mâinile oștirii, treizeci și două au fost date Domnului. 41 Moise a dat partea Domnului ca dar lui Eleazar preotul, așa cum îi poruncise Domnul.

42 Jumătatea pe care a dat-o Moise copiilor lui Israel din prada luată de oamenii de război, 43 a fost de asemenea de trei sute treizeci și șapte de mii cinci sute de oi, 44 treizeci și șase de mii de vite, 45 treizeci de mii cinci sute de măgari. 46 Și li s-au dat șaisprezece mii de fecioare. 47 Din această jumătate din toată prada, din partea copiilor lui Israel care nu luptaseră în luptă , Moise a luat a cincizecia parte din toți prinșii de război și din vite și a dat-o pe toată leviților, care erau însărcinați cu păzirea tabernacolului Domnului, așa cum îi poruncise Domnul.

48 Căpeteniile oștirii, căpeteniile peste mii și sute, au venit la Moise 49 și i-au zis: „Robii tăi i-au numărat pe toți oamenii de sub comanda noastră și niciunul dintre ei n-a fost ucis. 50 De aceea, aducem Domnului lucrurile de aur pe care le-am luat fiecare dintre noi: brățări, brățări, inele, cercei și pandantive, ca să restabilească legătura ruptă cu Domnul.” 51 Moise și Eleazar au luat aurul de la ei, toate aceste lucruri meșteșugărite. 52 Tot aurul pe care căpeteniile oștirii, căpeteniile peste mii și sute, aurul pe care Moise și Eleazar l-au adus ca dar Domnului, cântărea șaisprezece mii șapte sute cincizeci de sicli .

53 Fiecare dintre războinici și-a luat prada . 54 Moise și preotul Eleazar, după ce au luat aurul de la căpeteniile oștirilor, căpeteniile peste mii și sute, l-au adus în Cortul Întâlnirii, pentru copiii lui Israel, ca să le fie ca aducere aminte înaintea Domnului [1143] .

32 Rubeniții și gadiții aveau turme mari de vite și au văzut că ținutul Iazerului și al Ghiladului era foarte bun pentru pășunatul vitelor lor. 2 Au venit la Moise, la preotul Eleazar și la căpeteniile adunării și le-au zis: 3 „Atarot, Dibon, Iazer, Nimra, Heșbon, Elale, Sebam, Nebo și Beon — 4 cetățile din ținutul pe care Domnul l-a smerit pentru adunarea lui Israel — sunt ținut cu pășuni bune, și noi, slujitorii tăi, avem vite.” 5 Apoi au zis: „Dacă am căpătat favoare înaintea ta, dă-ne aceste ținuturi nouă, slujitorilor tăi, ca moștenire a noastră. Nu ne duce dincolo de Iordan . ”

6 „Vreți să rămâneți aici, în timp ce frații voștri pleacă la război?”, le-a zis Moise urmașilor lui Gad și Ruben. 7 „ De ce vreți să slăbiți hotărârea celorlalți fii ai lui Israel de a trece în țara pe care le-a dat-o Domnul? 8 Așa au făcut strămoșii voștri când i-am trimis din Cades-Barnea să iscodească țara Canaanului. 9 Au mers până la Valea Eșcol, au iscodit-o și s-au întors și i- au descurajat pe fiii lui Israel să treacă în țara pe care Domnul hotărâse să le-o dea. 10 În ziua aceea, Domnul s-a mâniat și a jurat, zicând: 11 „Niciun om care a ieșit din Egipt, de peste douăzeci de ani, nu va vedea țara pe care am jurat-o lui Avraam, Isaac și Iacov că Mă va urma. Ei au refuzat să Mă urmeze, căci nu a fost dorința inimii lor. 12 Nimeni nu M-a urmat, afară de Caleb, fiul lui Iefune chenizitul, și Iosua, fiul lui Nun; ei M-au urmat și lucrul acesta a fost drept în inima lor. 13 În mânia Lui împotriva israeliților, Domnul i-a făcut să rătăcească în pustie timp de patruzeci de ani, până când a murit toată generația celor ce făcuseră rău înaintea Domnului . [1145] 14 Acum voi, o generație de păcătoși, luați locul părinților voștri, ca să atrageți mânia cumplită a Domnului asupra lui Israel. 15 Dacă refuzați să-L urmați, El va face din nou să rămână poporul în pustie, iar voi îi veți face să piară.”

16 Atunci s-au apropiat de el și au zis: „Nu vrem decât să construim aici țarcuri pentru vitele noastre și cetăți pentru familiile noastre. 17 Apoi vom lua armele și vom fi gata să ieșim ca avangardă pentru copiii lui Israel, până când vom merge cu ei acolo unde se vor așeza. Atunci familiile noastre vor putea locui în cetăți întărite, care le vor apăra de locuitorii țării. 18 Nu ne vom întoarce acasă până când fiecare dintre copiii lui Israel nu-și va primi moștenirea. 19 Și nu vom cere nicio moștenire pentru noi dincolo de Iordan sau dincolo de acesta, căci pământurile ne-au fost deja date ca moștenire aici, la răsărit de Iordan.”

20 Atunci Moise a zis: „Dacă faceți așa și vă ridicați armele ca să mergeți la război înaintea Domnului, înaintea chivotului Său , 21 și fiecare dintre oamenii voștri va trece Iordanul ca să fie acolo înaintea Domnului [1146] până când El îi izgonește pe dușmanii Săi, 22 și se vor întoarce acasă numai după ce țara va fi supusă înaintea Domnului, atunci vă veți fi împlinit datoria față de El și față de Israel, iar Domnul va recunoaște aceste ținuturi ca fiind ale voastre. 23 Dar dacă nu faceți așa, veți păcătui împotriva Domnului. Și să știți că păcatul vostru vă va ajunge ca să vă pedepsească [1147] . 24 Acum, zidiți-vă cetăți pentru copiii voștri și staule pentru vitele voastre, dar împliniți ceea ce ați promis.”

25 Fiii lui Gad și ai lui Ruben au zis lui Moise: „Vom face tot ce ne poruncești, domnul nostru, robii tăi. 26 Copiii noștri, soțiile noastre, toate turmele și cirezile noastre și toate vitele noastre vor rămâne aici, în cetățile Ghiladului. 27 Noi, robii tăi, vom trece râul; toți

cei ce sunt în stare să poarte arme, vom merge la război înaintea Domnului, așa cum ne poruncești, domnul nostru.”

28 Moise a dat porunci preotului Eleazar, lui Iosua și tuturor căpeteniilor semințiilor lui Israel cu privire la ei, 29 zicând: „Dacă urmașii lui Gad și ai lui Ruben, toți cei în stare să poarte arme, vor trece cu voi Iordanul ca să lupte înaintea Domnului, atunci, după ce veți fi cuceriți de voi, să le dați Ghiladul în moștenire. 30 Dar dacă nu vor veni cu voi înarmați, moștenirea lor va fi între voi în țara Canaanului.”

31 Fiii lui Gad și ai lui Ruben au fost de acord cu aceasta, zicând: „Să facem tot ce ne-a poruncit Domnul, robilor tăi, 32 să trecem râul înaintea Domnului, să intrăm cu armele noastre în țara Canaanului și să ne păstrăm moștenirea de dincoace de Iordan.” 33 Moise a dat fiilor lui Gad și ai lui Ruben și jumătății seminției lui Manase, fiul lui Iosif, împărăția lui Sihon, împăratul amoriților, și împărăția lui Og, împăratul Basanului. Le-a dat toate ținuturile acestor împărății, împreună cu cetățile lor și satele lor dimprejur .

34 Apoi, urmașii lui Gad au zidit din nou cetățile Dibon, Atarot, Aroer, 35 Atrot-Șofan, Iazer, Iorga, 36 Bet-Nimra și Bet-Haran, cetăți întărite și staule pentru vite. 37 Urmașii lui Ruben au zidit din nou Heșbonul, Elaleh, Chiriatim, 38 Nebo, Baal-Meon și Sibma și au dat cetăților pe care le-au zidit din nou nume.

39 Fiii lui Machir, fiul lui Manase, au atacat cetatea Galaadului și au cucerit-o, alungând pe amoriții care locuiau acolo. 40 Moise i-a dat Galaadul lui Machir, fiul lui Manase, și acesta a locuit acolo. 41 Dar un alt fiu al lui Manase, Iair, a cucerit satele din împrejurimi, împrejurimile, și le-a numit Satele lui Iair . 42 Noba s-a dus însă și a cucerit Chenatul și satele din împrejurimi și a numit ținutul după numele său Noba.

33 Aceasta este relatarea locurilor pe care le-au parcurs copiii lui Israel în timpul călătoriei lor din Egipt, când, sub conducerea lui [1149] Moise și Aaron, au mers cu oștirile lor, o semințe după alta . 2 Moise, la porunca Domnului, a ținut o evidență a fiecărui marș pe care l-au făcut de la o stație la alta.

3 Au plecat din Ramses a doua zi după masa de Paște, în ziua a cincisprezecea a lunii întâi. Au plecat în liniște și cu îndrăzneală [1150] în fața tuturor egiptenilor. 4 Egiptenii își îngropau întâii născuți, pe care îi ucisese Domnul când executase judecata împotriva zeilor lor.

5 Copiii lui Israel au plecat din Ramses și s-au dus la Sucot, unde și-au așezat tabăra. 6 Au plecat din Sucot și și-au așezat tabăra la Etam, nu departe de pustie. 7 Din Etam s-au întors spre Pi-hahirot, care este în fața lui Baal-Țefon, și și-au așezat tabăra lângă Migdol. 8 După ce și-au terminat șederea la Pi-hahirot , au traversat marea și au mers trei zile prin pustia Etam și și-au așezat tabăra la Mara. 9 Din Mara, copiii lui Israel au plecat la Elima, unde erau doisprezece izvoare și șaptezeci de curmali; și acolo și-au așezat din nou tabără. 10 Au plecat din Elima și și-au așezat tabăra lângă Marea Roșie. 11 După aceea, au călătorit din nou și au ajuns în pustia Țin, unde și-au așezat tabăra. 12 Au plecat din pustia Sin și s-au dus la Dafca, unde au așezat tabăra, 13 și de acolo la Aluș, unde au

așezat din nou tabăra . 14 Au plecat din Aluș și au ajuns la Refidim, unde au tăbărât; dar nu era apă de băut. 15 După Refidim, au pornit și au tăbărât în pustiul Sinai. 16 După pustiul Sinai a venit Chibrot-Hataava, 17 de unde au mers la Hațerot, unde au tăbărât, 18 și de acolo au trecut la Ritma. 19 Au plecat din Ritma și au tăbărât la Rimon-Pereț, 20 și apoi au tăbărât la Libna. 21 Din Libna au trecut la Rissa, unde au tăbărât, 22 și din Rissa la Chehleta și acolo au tăbărât. 23 Apoi s-au dus la muntele Șafer, unde au tăbărât și ei . 24 Au plecat din locul acela și au tăbărât la Harad . 25 Apoi au pornit și au tăbărât la Macelot. 26 Au plecat din Macelot și au tăbărât la Tahat. 27 Dincolo de Tahat era Tara, 28 Dincolo de Tara era Mitca. 29 Au pornit din Mitca și au tăbărât la Hașmona. 30 Copiii lui Israel au plecat din Hașmona și au ajuns la Moserot, unde și-au tăbărât. 31 Au pornit din Moserot și au tăbărât la Bene-Iaacan. 33–37 Au existat noi treceri și noi opriri: în Hor-Haghidgad, apoi în Iotvata, apoi în Avron, în Ețion-Gheber și apoi în pustiul Țin, adică în Cades. Părăsind Cades, s-au oprit deja la Muntele Hor, la granița cu țara Edomului. 38Preotul Aaron s-a suit pe muntele Hor, la porunca Domnului, și a murit acolo. Era în al patruzecilea an după ieșirea israeliților din Egipt, în prima zi a lunii a cincea a acelui an. 39 Aaron era în vârstă de o sută douăzeci și trei de ani când a murit pe muntele Hor. 40 Atunci regele Aradului, care locuia în Neghev, a aflat de înaintarea israeliților spre țara Canaanului . 41 Israeliții au plecat din Hor la Țalmona, unde au tăbărât. 42 Și au pornit din Țalmona și au tăbărât la Funon. 43 Și din Funon, israeliții au plecat la Obot, unde au tăbărât. 44 Și au pornit din Obot și au tăbărât la Iie-Haavarim, care este la granița cu Moabul. 45 Și au plecat din Iie și au ajuns la Dibon-Gad, unde au tăbărât. 46 După ce au plecat din Dibon-Gad, au tăbărât la Almon-Diblataima. 47 După ce au plecat din Almon-Diblataima, au ajuns la munții Abarimei și și-au așezat tabăra acolo, la muntele Nebo. 48 După ce au părăsit munții Abarimei, și-au așezat tabăra în câmpiile Moabului, lângă Iordan, unde era Ierihonul dincolo. 49 Și-au așezat tabăra acolo, lângă Iordan, în câmpiile Moabului, de la Bet-Hașimot până la Abel-Hașitim. 50 Acum, aici, în câmpiile Moabului, lângă Iordan, în fața Ierihonului, Domnul i-a poruncit lui Moise 51 să le vorbească copiilor lui Israel: „Când veți trece Iordanul și veți intra în țara Canaanului, 52 să plecați și să izgoniți pe toți locuitorii de acolo, să le dărâmați idolii, să le distrugeți chipurile cioplite și să netezi dealurile unde se închină idolilor . 53 Luați în stăpânire țara și locuiți în ea, căci v-am dat-o ca să o stăpâniți. 54 Să împărțiți țara familiilor voastre prin sorți, ca moștenire; familia mai mare va moșteni mai mult pământ, iar familia mai mică va moșteni mai puțin; și moștenirea voastră va fi în locul pe care sorții îl atribuie fiecărei seminții și familii voastre. 55 Dar dacă nu îi veți izgoni pe locuitorii Canaanului din mijlocul vostru, atunci cei pe care îi veți lăsa în urmă vor fi ca un spin în coastă și vă vor face să vă simțiți ca și cum ați sta pe ace [1153] ; ei vor încerca mereu să vă izgonească din țările în care vă așezați. 56 Atunci vă voi face așa cum v-am făcut am decis să le facem.”

34 Domnul i-a poruncit lui Moise 2 să dea următoarele porunci copiilor lui Israel: „Când veți intra în țara Canaanului (țara care va fi moștenirea voastră, Canaanul și hotarele lui), 3 marginea de sud a hotarului vostru se va întinde de la pustiul Țin până la Edom. Hotarul se va întinde de la țărmul de sud al Mării Sărate [1154] spre răsărit. 4 Apoi se va întinde la miazăzi spre suișul Acrabim și va traversa pustiul Țin, va trece de la miazăzi de Cades-Barnea până la Hațar-Adar și de acolo la Ațmon. 5 De la Ațmon se va întinde spre albia Egiptului și va ajunge la Marea cea Mare [1155] .

6 Această mare va fi hotarul țărilor voastre la apus.

7 Să vă marcați hotarul de nord: acesta se va întinde de la Marea cea Mare până la Muntele Hor, 8 și de la Muntele Hor până la Hamat; apoi hotarul se va întinde spre Țedad, 9 și se va întinde spre Zifron și se va termina la Hațar-Enan. Acesta va fi hotarul vostru de nord.

10 La răsărit să marchezi hotarul de la Hațar-Enan până la Șefama. 11 De la Șefama hotarul va merge până la Haribleh, care este la răsărit de Ain, și apoi se va întinde în jos până va ajunge la țărmul lacului Kinneret [1156] la răsărit, 12 apoi va merge de-a lungul Iordanului și se va termina la Marea Sărată.

Acestea sunt granițele din jurul pământurilor voastre.”

13 Moise le-a dat israeliților poruncile următoare: „Aceasta este țara pe care o veți împărți prin sorți ca moștenire. Domnul a poruncit să fie dată celor nouă seminții și jumătate, 14 căci rubeniții, gadiții și jumătatea seminției lui Manase și- au primit deja moștenirea. 15 Ei și-au primit partea dincolo de Iordan, la răsărit, în fața Ierihonului.”

16 Domnul i-a zis lui Moise: 17 „Iată numele bărbaților care vă vor împărți țara în moșteniri : preotul Eleazar și Iosua, fiul lui Nun. 18 Să cheme pe conducătorii fiecărei seminții, ca să-i ajute să împartă țara.

19 Din seminția lui Iuda, Caleb, fiul lui Iefune;

20 Din seminția urmașilor lui Simeon: Samuel, fiul lui Amihud;

21 din seminția lui Beniamin, Elidad, fiul lui Chislon;

22 Din seminția urmașilor lui Dan: căpetenia Buchi, fiul lui Jogli;

23 dintre urmașii lui Iosif:

din seminția urmașilor lui Manase - căpetenia Haniel, fiul lui Efod,

24 Din seminția urmașilor lui Efraim, conducătorul era Chemuel, fiul lui Șiftan;

25 din seminția urmașilor lui Zabulon: Elițafan, fiul lui Parnac;

26 Din seminția urmașilor lui Isahar, conducătorul era Paltiel, fiul lui Azana.

27 Din seminția urmașilor lui Așer: căpetenia Ahihud, fiul lui Șelomi;

28. Din seminția urmașilor lui Neftali, conducătorul era Pedael, fiul lui Amihud.”

29 Aceștia sunt bărbații cărora le-a poruncit Domnul să împartă moștenirea copiilor lui Israel în țara Canaanului.

35 Domnul a vorbit lui Moise în câmpiile Moabului, în fața Ierihonului, și a zis: 2 „Poruncește copiilor lui Israel să pună deoparte, din toată moștenirea pe care o vor avea, cetăți în care să locuiască leviții și să pună deoparte și pășuni în jurul acestor cetăți. 3 Atunci vor avea cetăți în care să locuiască și pășuni în jurul lor pentru vitele lor și pentru celelalte averi ale lor, pentru caprele și oile lor și pentru toate animalele lor. 4 Pășunatul pe care îl veți da leviților să se întindă de la zidurile cetății pe toate părțile, cel puțin o mie de coți.

5 Limitele exterioare ale unor astfel de terenuri ale orașului vor avea o lungime de două mii de coți pe fiecare dintre cele patru laturi [1157] – est, sud, vest și nord – cu orașul în centru. Și acestea vor fi terenuri aparținând orașelor.

6 Dintre cetățile pe care le veți da leviților, șase vor fi cetăți de refugiu; ucigașilor să le permiteți să se ascundă în ele. Și leviților să le dați patruzeci și două de alte cetăți, 7 astfel încât în total vor avea patruzeci și opt de cetăți cu teritoriile lor. 8 Când veți da leviților cetăți din toate moșiile copiilor lui Israel, faceți-o după numărul fiecărei semințiii; luați mai multe cetăți din semința care este mai mare și mai puține din semința care este mai mică.

9 Domnul i-a poruncit lui Moise 10 să le vorbească copiilor lui Israel: „Când veți trece Iordanul și veți intra în țara Canaanului, 11 să vă desemnați cetăți de refugiu, unde să se poată ascunde ucigașii care au ucis pe cineva fără voie. 12 Aceste cetăți și leviții care locuiesc în ele vă vor fi locuri de refugiu împotriva răzbunătorilor, pentru ca ucigașii să nu fie uciși înainte de a se înfățișa înaintea adunării. 13 Să desemnați șase cetăți de refugiu: 14 trei de această parte a Iordanului și trei în țara Canaanului. Acestea vor fi locuri de refugiu. 15 În aceste șase cetăți va găsi refugiu oricine a ucis pe cineva fără voie, fie că este israelit, fie că este străin printre voi, fie că este străin.

16 Cu totul altceva se întâmplă dacă cineva lovește pe un alt om, să zicem, cu o unealtă de fier și îl omoară. Cel ce îl lovește este, cu siguranță, un ucigaș și trebuie pedepsit cu moartea. 17 Și dacă cineva lovește pe un alt om cu o piatră cu care se poate ucide, și omul moare din cauza ei, cel ce a făcut aceasta este un ucigaș și trebuie pedepsit cu moartea. 18 Același lucru este valabil și pentru o unealtă de lemn cu care se poate ucide: dacă cineva lovește pe un alt om cu aceasta și acesta moare, atunci cel ce îl lovește este și el un ucigaș și trebuie pedepsit cu moartea. 19 Răzbunătorul sângelui lui să se poarte cu un astfel de ucigaș: de îndată ce îl întâlnește, să execute imediat pedeapsa.

20 Dacă cineva, din ură, împinge un om sau aruncă ceva asupra lui cu răutate, și acesta moare, 21 sau dacă cineva, din dușmănie, lovește pe altcineva cu mâna și acesta moare , atunci cel vinovat de moarte va fi considerat un ucigaș și trebuie pedepsit cu moartea. De îndată ce îl întâlnește răzbunătorul sângelui, să-l omoare imediat. 22 Dar dacă cineva, fără voie, nu din ură, împinge un om sau aruncă ceva asupra lui, fără răutate, 23 sau aruncă peste un om, fără să-l vadă, o piatră care poate ucide, și acesta moare - și nu este

dușmanul lui și nu este bănuit că îi vrea rău - 24 adunarea să judece între ucigașul fără voie și răzbunătorul sângelui, călăuzindu-se după aceste instrucțiuni. 25 Adunarea să scape pe un astfel de ucigaș din duelul sângeros, întorcându-l în cetatea de refugiu în care fugise. Acolo va trăi până la moartea marelui preot, care a fost uns cu untdelemnul sfânt. 26 Dacă, dintr-un motiv oarecare, ucigașul va ieși dincolo de zidurile cetății de refugiu în care găsise adăpost [1158] , 27 și răzbunătorul lui îl va întâlni în afara cetății și îl va ucide, el nu va fi tras la răspundere pentru vărsarea de sânge. 28 Căci ucigașul ar fi trebuit să rămână în cetatea sa de refugiu până la moartea marelui preot și numai după moartea sa se va putea întoarce acasă. 29 Aceasta să vă fie o poruncă pe vecie, oriunde veți locui.

30 Omul acuzat de crimă trebuie pedepsit cu moartea pe mărturia a doi sau trei martori; nimeni nu poate fi omorât pe mărturia unui singur martor. 31 Nici o răscumpărare nu se va lua pentru viața unui ucigaș; dacă este vinovat de moarte, trebuie pedepsit cu moartea. 32 Nici o răscumpărare să nu se ia de la cineva care a fugit într-o cetate de refugiu, ca să se întoarcă și să locuiască în țara lui, până la moartea marelui preot. 33 De aceea, nu pângăriți țara în care locuiți, căci vărsarea de sânge omenesc pângărește țara; țara nu poate fi curățită de sângele vărsat pe ea decât prin sângele celui ce-l varsă. 34 Să nu pângăriți țara în care locuiți, țara în care locuiesc Eu, căci Eu, Domnul, locuiesc în mijlocul copiilor lui Israel.”

36 Căpeteniile familiilor lui Galaad, fiul lui Machir, fiul lui Manase, din seminția urmașilor lui Iosif, au venit la Moise și i-au zis lui și conducătorilor, căpeteniilor semințiilor lui Israel: 2 „Domnul ți -a poruncit , domnul meu, să împarți prin sorți toată țara între copiii lui Israel, ca moștenire; și ți-a poruncit, de asemenea , domnul meu, să dai moștenirea fratelui nostru Țelofhad fiicelor lui. 3 Dar dacă se căsătoresc cu israeliți dintr-o altă seminție? Căci partea lor va fi luată din moștenirea noastră și seminția cu care se căsătoresc o va primi. De aceea, vom pierde partea noastră din țara moștenită prin sorți. 4 Dar când va veni anul Jubileului în Israel , partea acestor fiice va fi adăugată la moștenirea seminției cu care s-au căsătorit, iar partea fiicelor lui Țelofhad va fi luată din moștenirea părinților noștri.”

5 Atunci Moise, la porunca Domnului, a declarat copiilor lui Israel că pretenția acestor urmași ai seminției lui Iosif era îndreptățită. 6 Și a declarat voia Domnului cu privire la fiicele lui Țelofhad: Ele puteau să se căsătorească cu cine doreau. Totuși, puteau alege doar bărbați din propria lor clan. 7 Moștenirea copiilor lui Israel nu trebuia să treacă de la o seminție la alta; toți israeliții trebuiau să păstreze neîmpărțită proprietatea paternă a seminției lor. 8 Și fiecare fiică care moștenea o parcelă de pământ într-una dintre semințiile lui Israel putea să se căsătorească cu un bărbat din orice familie din seminția tatălui ei, astfel încât fiecare israelit să moștenească moștenirea părinților săi. 9 Nicio moștenire nu trebuia să treacă de la o seminție la alta, ci fiecare seminție din Israel trebuia să-și păstreze moștenirea neîmpărțită.

10 Fiicele lui Țelofhad au făcut așa cum le-a poruncit Domnul. 11 Toate fiicele lui Țelofhad: Mahla, Tirța, Hogla, Milca și Noa, și-au luat de nevastă verișoarele [1160] 12

din semința lui Manase, fiul lui Iosif, astfel încât moștenirea lor a rămas în familia și în semința tatălui lor.

13 Acestea sunt poruncile și legile pe care Domnul le-a dat copiilor lui Israel prin Moise, în câmpiile Moabului, lângă Iordan, nu departe de Ierihon.

A cincea carte a lui Moise. Deuteronomul

...Și acolo, dacă Îl vei căuta pe Domnul Dumnezeul tău, Îl vei găsi numai dacă Îl vei dori din toată inima ta și din tot sufletul tău (4:29).

Deuteronomul este un text antic care a ajuns până la noi de-a lungul mileniilor, în esență o consemnare a ceea ce bătrânul Moise a spus personal (și, de fapt, la persoana întâi) pentru ultima dată israeliților adunați în fața lui. Aflăm acest lucru chiar din prima propoziție a cărții: „Acestea sunt cuvintele pe care Moise le-a spus întregului popor al lui Israel în pustie, dincolo de Iordan", adică, chiar înainte de intrarea triumfătoare a israeliților în țara Canaanului. Circumstanțele în care au fost rostite aceste cuvinte se reflectă cu siguranță în întregul conținut al cărții. Vorbitorul este în văzul tuturor – nu mai este undeva în fundal, ca în majoritatea celorlalte părți ale Pentateuhului. El se adresează unui public viu, care include nu doar ascultătorii antici menționați în text, ci și pe noi, ascultătorii moderni.

Moise folosește ultima ocazie pentru a-i pregăti atât pe oamenii adunați în fața lui, cât și pe cei care stau în spatele lor pentru o viață nouă în țara pe care o primesc în stăpânire. Și, întrucât el însuși nu este destinat să intre în acea țară împreună cu poporul, el vrea să se asigure că acești oameni nu și-au uitat Legământul, Unirea cu Dumnezeu. Din acest motiv, Moise pronunță în fața poporului adunat și explică cu atenție legile și instrucțiunile divine; și din același motiv, după încheierea discursurilor sale, acestea au fost scrise și compilate în această carte.

Titlul rusesc al cărții „Deuteronom" ne-a parvenit din Septuaginta, traducerea greacă veche a Vechiului Testament, unde expresia ebraică mishneh ha - torah (17:18), însemnând, de fapt, „o copie a acestei legi / instrucțiuni", a fost tradusă prin „a doua lege" și aceste cuvinte au fost folosite pentru a denumi cartea, dar acest titlu s-a dovedit a fi greșit: Deuteronom nu conține o a doua lege. Cartea oferă o interpretare a Legii lui Dumnezeu, anunțată la Sinai, iar aceasta este făcută pentru a doua generație de israeliți care au părăsit Egiptul.

De-a lungul veacurilor, creștinii și evreii au crezut că Moise a scris Deuteronomul. (Aceasta se referă la capitolele care conțin legi, regulamente și interpretarea lor.) Iar astăzi, această credință se bazează pe conceptul teologic al Legământului-Uniune care străbate cartea, pe afirmațiile cărții despre Moise ca autor și pe mărturia scriitorilor Noului Testament. Conform tradiției evreiești, relatarea morții lui Moise a fost făcută de Iosua.

În Deuteronom, glasul lui Moise, care a proclamat poruncile, preceptele, legile și decretele, este într-o oarecare măsură inseparabil de glasul lui Dumnezeu Însuși. De aceea este justificată cerința dictată de Moise: nimic în viitor nu poate fi adăugat la ceea ce a fost spus și nimic nu poate fi scos din el (4:2). Prin urmare, avem de-a face cu un text absolut autoritar, cu o serie de discursuri care, conform înțelegerii celui care le-a rostit, aveau deja statutul de „Tora", adică Instrucțiune primită de la Dumnezeu. Astfel, Deuteronom introduce pentru prima dată în Sfânta Scriptură conceptul de canon - o parte conectată, imuabilă a cărților inspirate.

Potrivit multor cititori atenți și chibzuiți, această carte a lui Moise combină cuvintele profetului profeților, discursurile marelui legislator, „jurnalul" său unic și, în final, cântecul său emoționant de lebădă.

Prima cuvântare a lui Moise 1:1–4:43

Al doilea discurs al lui Moise 4:44–26:19

– Cele Zece Porunci 5:1–10:22

– Legi, statute și avertismente 11:1–26:19

Instrucțiuni către oamenii care urmau să intre în Canaan 27:1–28:68

Reînnoirea Legământului 29:1–30:20

Ultimele cuvinte ale lui Moise 31:1–33:29

Moartea lui Moise 34:1–12

1 Acestea sunt cuvintele pe care le-a spus Moise tuturor copiilor lui Israel în pustie, dincolo de Iordan, pe malul de răsărit al râului , în câmpia dinspre Suf, între Paran, Tofel, Laban, Hațerot și Di-Zehab. 2 (De la Horeb până la Cades-Barnea este o călătorie de unsprezece zile, dacă mergi pe drumul care duce la munții Seir.)

3 În prima zi a lunii a unsprezecea, în al patruzecilea an după ieșirea lor din Egipt, Moise a vorbit copiilor lui Israel, amintindu-le de toate poruncile pe care i le dăduse Domnul pentru ei. 4 Aceasta s-a întâmplat după ce i-au învins pe Sihon, regele amoriților, care domnea în Heșbon, și pe Og, regele Basanului, care domnea în Aștarot și Edrei. 5 Dincolo de Iordan, în țara Moabului, Moise a început să explice legile și poruncile lui Dumnezeu [1161] .

Acestea au fost cuvintele lui: 6 „Domnul Dumnezeul nostru ne-a vorbit la Horeb și a zis: «Ați stat mult timp aici, lângă acest munte. 7 Scoală-te și du-te, du-te la munții amoriților și la toți vecinii lor, care locuiesc în câmpie, în dealuri și în văi, [1162] și în Neghev [1163] și pe coastă, în țara Canaanului și în Liban, până la marele râu Eufrat. 8 Să știți că

v-am dat această țară. Du-te acolo și ia în stăpânire țara pe care am jurat că o voi da strămoșilor voștri [1164] - lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov - lor și urmașilor lor.»”

9 Atunci v-am zis: „Este peste puterea mea să port singur toată grija voastră. 10 Domnul Dumnezeul vostru a binevoit să vă înmulțiți atât de mult încât să ajungeți ca stelele cerului, fără număr. 11 (Domnul Dumnezeul părinților voștri să vă facă de o mie de ori mai mulți și să vă binecuvânteze, așa cum a făgăduit că va face.) 12 Dar cum aș putea eu singur să port această povară grea, atât pe voi, cât și luptele voastre neîncetate ? 13 Alegeți-vă din fiecare seminție a voastră bărbați capabili, înțelepți și de onoare și-i voi pune peste voi.” 14 Atunci ați fost de acord cu mine și ați zis: „Ați propus o soluție bună.” 15 Așa că am luat bărbații capabili și de onoare pe care i-ați ales din semințiile voastre și i-am pus căpetenii peste o mie, peste o sută, peste cincizeci și peste zece; și am numit oameni în alte funcții [1165] în fiecare seminție. 16 Apoi le-am dat judecătorilor voștri porunca următoare: „Judecați pricinile dintre frații voștri și judecați cu dreptate, fie că este vorba de o pricină între frații voștri, copiii lui Israel , fie că este vorba de unul dintre ei și un prins de război. 17 Fiți drepți în judecată și ascultați cu atenție atât pe omul de rând, cât și pe cel nobil, [1166] și nu vă temeți de nimeni, căci voi faceți judecata lui Dumnezeu. Orice pricină care este prea grea pentru voi, trimiteți-o la mine și eu o voi asculta.” 18 Apoi v-am dat porunci cu privire la toate îndatoririle voastre.

19 Am pornit din Horeb și am trecut prin pustiul acela mare și înfricoșător, pe care l-ați văzut destul pe drumul spre munții amoriților, așa cum ne-a poruncit Domnul Dumnezeul nostru, și am ajuns la Cades-Barnea. 20 Apoi v-am zis: „Iată că am ajuns în ținutul muntos al amoriților, pe care Domnul Dumnezeul nostru ni-l dă. 21 Să știți că Domnul Dumnezeul vostru v-a dat țara aceasta. Duceți-vă acum și luați-o în stăpânire, așa cum v-a promis Domnul, Dumnezeul strămoșilor voștri. Nu vă temeți și nu vă descurajați.” 22 Apoi ați venit la mine și mi-ați spus că vreți să trimiteți mai întâi niște oameni ca să cerceteze ținutul și să ne spună despre drumul pe care vom merge și despre cetățile la care vom ajunge. 23 Mi s-a părut că este o idee înțeleaptă, așa că am ales doisprezece oameni, câte unul din fiecare trib. 24 Ei au pornit și au mers prin munți până la Valea Eșcol și au cercetat-o. 25 Au luat din roadele țării și le-au adus înapoi cu ei. Au povestit ce văzuseră și au zis: „Țara pe care ne-o dă Domnul Dumnezeul nostru este minunată!”

26 Dar voi ați refuzat să plecați, ci v-ați răzvrătit împotriva poruncii Domnului Dumnezeului vostru. 27 Și ați murmurat în corturile voastre, zicând: „Domnul ne urăște; ne-a scos din Egipt ca să ne arunce în mâna amoriților, ca să fim nimiciți. 28 Cum putem merge acolo? Ne temem de poporul acesta, după ce am auzit ce au zis frații noștri când au venit să vadă țara . Căci sunt mai puternici și mai înalți decât noi, iar cetățile lor sunt mari, cu fortificații care ajung până la cer. Și au văzut pe urmașii lui Anac în țara aceea.”

29 Am încercat să vă risipesc temerile, zicând: „Nu vă temeți de ei! 30 Domnul Dumnezeul vostru merge El însuși înaintea voastră și Se va lupta din nou pentru voi, așa cum L-ați văzut făcând în Egipt, 31 și apoi în pustiul acesta, unde L-ați văzut purtându-vă cum poartă un tată copilul său, până ați ajuns aici.” 32 Totuși, nu v-ați încrezut în Domnul Dumnezeul vostru, 33 care mergea întotdeauna înaintea voastră, căutând locurile voastre de tabără și arătându-vă drumul, noaptea prin foc și ziua prin nor.

34 Când Domnul a auzit plângerile voastre [1168] , S-a mâniat și a jurat: 35 „Niciunul dintre acești oameni, din această generație rea, nu va vedea țara frumoasă pe care am jurat-o strămoșilor lor. 36 Nimeni, afară de Caleb, fiul lui Efune. El o va vedea. Lui și urmașilor lui îi voi da țara pe care a trecut- o deja ; o voi da celui ce Mi-a dat-o din toată inima Mea [1169] .”

37 Domnul S-a mâniat pe mine din cauza ta și a zis: „Nici tu nu vei intra în această țară. 38 Dar Iosua, cel ce-ți slujește astăzi, va intra în ea. Susține-l în hotărârea lui, căci el trebuie să facă ca Israel să moștenească țara, după planul lui Dumnezeu . 39 Cu el, cu Iosua, vor merge copiii tăi, pentru care ai plâns, pentru că vor ajunge pradă de război; fiii tăi, care încă n-au cunoscut binele sau răul, vor intra în țară. Lor o voi da și ei o vor stăpâni. 40 Cât despre voi, întoarceți-vă și mergeți în pustie, pe drumul care duce la Marea Roșie.”

41 Atunci ați zis: „Am păcătuit împotriva Domnului! Acum haidem să ne suim și să luptăm, așa cum ne-a poruncit Domnul Dumnezeul nostru!” V-ați înarmat și erați pe punctul de a porni în ținutul muntos. 42 Dar Domnul mi-a poruncit să vă spun: „Nu vă suiți în munți ca să luptați acolo, căci Eu nu sunt cu voi și veți fi înfrânți de dușmanii voștri.” 43 V-am dat porunca Domnului, dar n-ați ascultat; v-ați răzvrătit împotriva poruncii Lui și v-ați suit în munți cu aroganță. 44 Dar amoriții care locuiau în munți au ieșit împotriva voastră și v-au urmărit ca roiul de albine când este tulburat . V-au bătut și v-au urmărit prin Seir până la Horma. 45 Apoi v -ați întors plini de rușine , plângând și strigând către Domnul, dar El nu v-a ascultat și nu a luat aminte la strigătele voastre .

46 Așadar, ați rămas mult timp în Cades, tot timpul cât ați petrecut acolo.

2 Și când ne-am întors și am pornit în pustie, pe drumul spre Marea Roșie, așa cum mi-a poruncit Domnul, a trebuit să rătăcim mult, mult timp în jurul munților Seir. 2 Până când Domnul mi-a zis: 3 „Destul cu rătăcirea voastră pe lângă acești munți! Întoarceți-vă spre miazănoapte. 4 Și dă poporului această poruncă: «Veți trece prin țara fraților voștri, urmașii lui Esau, care locuiesc acum în Seir. Și ei se vor teme de voi, dar să aveți grijă 5 să nu aveți conflict cu ei. Nu vă voi da nici măcar un cot din țara lor în ținutul muntos Seir, pe care l-am dat lui Esau și urmașilor lui . 6 Pentru apa și hrana pe care le luați de la ei, să le dați întotdeauna în argint, 7 căci Domnul Dumnezeul vostru [1172] ți -a binecuvântat toată munca și te -a îngrijit [1173] în timpul călătoriei voastre prin acest pustiu vast. Domnul Dumnezeul vostru a fost cu voi patruzeci de ani și nu v-a lipsit nimic.”

8 Am trecut deci pe lângă frații noștri, urmașii lui Esau, care locuiau în regiunea muntoasă a Seirului, și am trecut pe drumul Arabei [1174] și am trecut pe lângă Elat și Ețion-Gheber [1175] b și am ajuns la drumul care duce spre pustiul Moabului. 9 Acolo Domnul mi-a poruncit din nou : „Nu te certa cu moabiții, ferește-te de orice lucru care ar putea duce la război cu ei, căci am dat tot pământul Ar [1176] în moștenire urmașilor lui Lot și nimic de acolo nu va fi al tău vreodată.”

10 (Emiții locuiau odinioară în aceste țări, un popor puternic și numeros, toți înalți de statură, ca urmașii lui Anac. 11 Ca și urmașii lui Anac, erau considerați refaimi [1177] . Dar moabiții îi numeau emiți. 12 Horiții locuiau odinioară în Seir. Dar, cu timpul, urmașii lui Esau i-au izgonit: jefuind acest popor, l-au nimicit și s-au așezat acolo, așa cum au făcut fiii lui Israel în țara pe care le-o dăduse Domnul.)

13 „Iată că este timpul să te sui și să treci Valea Zered”, a zis Domnul. Așa că am traversat valea. 14 Ne-a luat treizeci și opt de ani să călătorim de la Cades-Barnea până la această trecere a Zeredului. Până atunci nu mai rămăsese printre noi niciun războinic dintr-o întreagă generație, așa cum le jurase Domnul. 15 Mâna Domnului li s-a arătat până când i-a smuls pe toți din tabără.

16 După ce au murit toți acești oameni puternici și n-a mai rămas niciunul dintre ei în popor, 17 Domnul mi-a zis: 18 „Acum, să treci hotarul Moabului, pe lângă Ar [1178] , 19 și să treci prin ținutul amoniților. Să nu te cerți cu ei și să nu le dai frică de tine, căci am dat tot pământul acesta în stăpânire urmașilor lui Lot și nimic din el nu va fi al tău vreodată.”

20 (Aceste regiuni erau considerate odinioară țara refaimiților, care locuiau acolo din vremuri străvechi. Amoniții le numeau atunci Zamzumiți. 21 Erau un popor puternic și numeros , toți înalți de statură, ca urmașii lui Anac. Și totuși Domnul i-a nimicit; amoniții i-au izgonit, i-au jefuit și ei înșiși s-au așezat acolo. 22 Domnul a făcut același lucru pentru urmașii lui Esau, care locuiesc acum în muntele Seir, când i-a nimicit pe horiți; apoi urmașii lui Esau i-au izgonit din acele țări și locuiesc acolo până în ziua de azi. 23 Aceeași soartă le-a fost aviților, care locuiau în sate până la Gaza; dar apoi a apărut o altă semințe, venită din Caftor [1179] - au nimicit toți aviții și au locuit ei înșiși acolo.)

24 Domnul ne-a zis: „Pleacă acum, treci pârâul Arnon! Iată, înaintea ta este Sihon, amoritul, regele Heșbonului, și țara lui, pe care ți-o dau. Du-te și ia-o, luptând împotriva lui Sihon. 25 Să știi bine că, de acum înainte, voi face ca toate neamurile de sub cer să se teamă și să tremure la auzul veștii despre tine.”

26 Am trimis mesageri din pustiul Chedemot la Sihon, regele Heșbonului, care au venit la el cu această propunere de pace: 27 „Dacă mă vei lăsa să trec prin țara ta, voi umbla pe calea cea dreaptă și nu mă voi abate nici la dreapta, nici la stânga. 28 Îți voi plăti cu argint apa și pâinea pe care le voi lua de la tine; nu-mi va trebui decât să trec pe jos prin țara ta , 29 așa cum mi-au îngăduit urmașii lui Esau, care locuiesc în țara Seir, și moabiții din Ar. Apoi, eu și poporul meu vom trece Iordanul ca să ajungem în țara pe care ne-o dă Domnul, Dumnezeul nostru.”

30 Dar Sihon, regele Heșbonului, n-a vrut să ne lase să trecem prin țara lui, pentru că Domnul Dumnezeul tău îl lăsase pe rege să se încăpățâneze și să se răzvrătească, ca să-l dea pe Sihon în mâinile tale, așa cum s-a și întâmplat. 31 Dar Domnul spusese mai înainte : „Ți-l dau pe regele Sihon și toată țara lui. 32 33 Domnul Dumnezeul nostru l-a dat pe Sihon în mâinile noastre, așa cum promisese , și i-am ucis pe toți: pe rege, pe fiii lui și pe tot poporul acela. 34 Apoi le-am cucerit cetățile și le-am nimicit cu desăvârșire ,

fără să lăsăm pe nimeni în viață, bărbat, copil sau femeie. 35 Am luat ca pradă doar vitele și bunurile din toate cetățile. 36 Și în tot țara, de la Aroer, în pârâul Arnon, până la Galaad, n-am găsit nicio cetate ale cărei ziduri să ne poată ține piept. Domnul Dumnezeul nostru ne-a dat totul. 37 Dar nu v-ați apropiat de țara amoniților, de cele două părți ale râului Iaboc, nici de cetățile din ținutul muntos, căci așa ne-a poruncit Domnul Dumnezeul nostru.

3 Apoi ne-am îndreptat spre miazănoapte și am mers pe drumul care duce la Basan. Și Og, regele Basanului, ne-a ieșit înainte cu toată oștirea lui ca să lupte împotriva noastră la Edrei. 2 Domnul mi-a zis: „Nu te teme de el; îl dau în mâinile tale, pe el și tot poporul lui și țara lui. Fă-i cum ai făcut lui Sihon, regele amoriților, care locuia în Heșbon. 3 Domnul Dumnezeul nostru l-a dat în mâinile noastre pe Og, regele Basanului, și pe toți oamenii lui și i-am învins complet. Niciun om n-a supraviețuit. 4 Apoi am cucerit toate cetățile lui. N-a mai rămas niciuna pe care să n-o fi luat: șaizeci de cetăți și tot ținutul lui Argo, ținutul lui Og în Basan. 5 Cetățile acelea erau fortificate, cu ziduri înalte, porți puternice și zăvoare sigure , fără a mai vorbi de multe sate nefortificate. 6 Am nimicit complet aceste cetăți, așa cum am făcut cu cetățile lui Sihon, regele Heșbonului, ucigând pe toți bărbații, femeile și copiii din ele. 7 Numai vitele și prada de război pe care le-am luat din acele cetăți le-am păstrat pentru noi.

8 Așa am cucerit țara acestor doi regi ai amoriților, care se află la răsărit de Iordan, teritoriul lor de la râul Arnon până la muntele Hermon, 9 (sidonienii numesc acest munte Sirion, iar amoriții Senir), 10 și am luat toate cetățile din câmpie, tot Galaadul și tot Basanul, până la Salca și Edrei, cetăți din împărăția lui Og, în Basan. 11 (Acest Og, rege al Basanului, a fost ultimul dintre refaimi. Este demn de remarcat faptul că patul său [1183] este făcut din fier, lung de nouă coți [1184] și lat de patru . Se poate vedea și astăzi în Raba lui Amon.)

12 Din țara pe care o stăpâneam atunci, le-am dat urmașilor lui Ruben și ai lui Gad partea care începe de la Aroer, care este în pârâul Arnon, jumătate din muntele Galaadului cu cetățile lui. 13 Cealaltă parte a Galaadului și tot Basanul, unde domnea mai înainte Og, am dat-o jumătății seminției lui Manase. (Tot ținutul Argob din Basan se numea țara refaimiților. 14 Acest ținut al Argobului, până la hotarul țarei urmașilor lui Maacat și Gheșur, a fost dat lui Iair, unul dintre urmașii lui Manase. El a numit Basanul pe numele său; de atunci până acum este Satele lui Iair . [1185]) 15 Dar celorlalți urmași ai lui Manase , cei din semința lui Machir, le-am dat partea din ținutul muntos al Galaadului, care a rămas după ce urmașii lui Ruben și Gad primiseră prima jumătate a Galaadului până la valea Arnon (hotarul se întindea de-a lungul mijlocului acestui râu), până la râul Iaboc, hotarul țarei urmașilor lui Amon. 17 Celălalt hotar al țarei lor , de la Chineret până la Arava, adică Marea Sărată , [1186] și poalele Pisga la răsărit, era râul Iordan cu valea lui.

18 V-am dat apoi această poruncă, bărbaților din aceste trei seminții : „Domnul Dumnezeul vostru v-a dat această țară ca s-o stăpâniți. Dar voi, oricine este în stare să poarte arme, să mergeți înaintea fraților voștri israeliți. 19 Numai soțiile voastre, copiii voștri și vitele voastre, pe care știu că le aveți în număr mare, să rămână în cetățile pe

care le-ați primit, 20 până când Domnul le va da fraților voștri un loc de refugiu [1187] cum v-a dat și vouă, până când vor lua în stăpânire țara de dincolo de Iordan, pe care Domnul Dumnezeul vostru le-a dat-o. Numai atunci vă veți putea întoarce în ținutul vostru, pe care vi l-am dat.” 21 În vremea aceea, i-am dat și lui Iosua această poruncă: „Ai văzut cu ochii tăi ce a făcut Domnul Dumnezeul vostru celor doi regi ai amoriților. La fel va face și tuturor împărățiilor de dincolo de Râu , unde mergeți. 22 Nu vă temeți de ei, căci Domnul Dumnezeul vostru se va lupta pentru voi.”

23 Atunci mi-am îndreptat cererea către Domnul, zicând: 24 „Doamne Stăpâne, acum că ai început să- mi arăți , robului Tău, mărimea Ta și puterea mâinii Tale, fapte atât de mărețe, încât niciun dumnezeu din ceruri sau de pe pământ nu le poate egala, 25 nu-mi vei lăsa să trec râul și să văd țara minunată de dincolo de Iordan, munții acești frumoși și Libanul înverzit ?” 26 Dar Domnul era încă mânios pe mine din cauza voastră și nu mi-a ascultat cererea. Mi-a zis: „Așa să fie! Nu-mi mai spune nimic despre acestea. 27 Suie-te pe vârful Pisga și privește spre apus, spre miazănoapte, spre miazăzi și spre răsărit; privește totul cu ochii tăi, căci nu vei putea trece Iordanul. 28 Dă-i porunci lui Iosua și încurajează-l, căci el va duce pe acest popor dincolo de Iordan și va face țara pe care o vezi moștenirea lor.”

29 Așadar, ne-am oprit în valea din apropierea Bet-Peorului.

4 Ascultă acum, Israele, ia aminte cu atenție la hotărârile legământului și la rânduielile pe care te învăț să le împlinești. Păzește-le, ca să trăiești, să-ți împlinești viața și să stăpânești țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul părinților tăi. 2 Să nu adaugi și să nu scoți nimic din poruncile pe care ți le dau, ca să păzești poruncile Domnului Dumnezeului tău, pe care ți le pun înainte. 3 Căci ai văzut cu ochii tăi ce a făcut Domnul la Baal-Peor, cum a nimicit pe aceia dintre voi care participaseră la orgiile închinătorilor lui Baal-Peor . 4 Dar voi, care ați rămas credincioși Domnului Dumnezeului vostru, sunteți vii astăzi. 5 Iată , vă învăț acum legile și rânduielile legământului , așa cum mi-a poruncit Domnul Dumnezeul meu, ca să le împliniți când veți intra în țara aceea și o veți lua în stăpânire. 6 Păzește-le cu sârguință, și aceasta va arăta celorlalte neamuri înțelepciunea și priceperea ta. Când vor auzi de toate aceste legi, vor zice: „Acesta este cu adevărat un neam mare! Sunt înzestrați cu înțelepciune și pricepere!” 7 Și într-adevăr, există oare un alt neam mare în lume al cărui Dumnezeu este atât de aproape de el, cum Domnul Dumnezeul nostru este aproape de noi ori de câte ori Îl chemăm? 8 Și există oare un alt neam mare care a primit legi și porunci la fel de juste ca toată această Lege [1191] pe care v-o explic acum?

9 Ia seama numai, Israele , să-ți păzești sufletul neîncetat, ca să nu uiți faptele pe care le-ai văzut cu ochii tăi și să nu le șteargă din amintire în toate zilele vieții tale. Povestește-le copiilor și nepoților tăi! 10 Adu-le aminte de ziua când ai stat înaintea Domnului Dumnezeului tău, pe muntele Horeb, și Domnul mi-a vorbit și a zis: „Cheamă tot poporul, ca să audă cuvintele Mele și să învețe să se teamă de Mine în toate zilele vieții lor pe pământ și să-și învețe copiii să facă la fel.” 11 Apoi ați venit și ați stat la poalele muntelui, care ardea cu foc până la cer, deși la poalele lui era înconjurat de un nor negru și de o negură neagră. 12 Când Domnul v-a vorbit din mijlocul focului, ați auzit glasul

celui ce vorbea, dar n-ați văzut nicio înfățișare [1192] ; ați auzit doar glasul. 13 Apoi v-a făcut cunoscute cuvintele legământului Său, legământul Său și v-a poruncit să le păziți, Cele Zece Porunci; le-a scris pe două table de piatră. 14 În același timp, Domnul mi-a poruncit să vă învăț legile și rânduielile legământului , ca să le împliniți în țara pe care o veți stăpâni când o veți intra în stăpânire.

15 Căci n-ați văzut nicio înfățișare când v-a vorbit Domnul din focul Horeb. Luați seama deci la voi înșivă, 16 ca să nu vă abateți și să vă faceți vreun idol , după chipul vreunui idol, după chipul vreunui bărbat sau femeie, 17 după chipul vreunui animal care trăiește pe pământ, sau al vreunei păsări înaripate care zboară pe cer, 18 sau al vreunui animal care se târăște sau al vreunui pește care este în apele de sub pământ. 19 Când veți privi spre ceruri și veți vedea soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să nu vă lăsați ispitiți să vă închinați înaintea lor și să le slujiți, căci Domnul Dumnezeul vostru le-a rânduit să fie la locul lor, spre binele tuturor popoarelor de sub cer. 20 Dar Domnul v-a scos din cuptorul de topit, din Egipt, ca să fiți poporul Lui și moștenirea Lui, cum s-a întâmplat și acum.

21 Totuși, Domnul S-a mâniat pe mine din cauza voastră și a jurat că nu mă va lăsa să trec Iordanul și să nu intru în țara frumoasă pe care v-o dă ca moștenire Domnul Dumnezeul vostru. 22 De aceea, eu voi muri în țara aceasta; nu voi trece Iordanul. Dar voi veți trece râul și veți lua în stăpânire țara aceasta frumoasă. 23 Dar ia seama să nu uiți legământul pe care Domnul Dumnezeul vostru l-a făcut cu voi. Să nu-ți faci chip idolesc după chipul vreunui om; Domnul Dumnezeul vostru v-a poruncit să faceți așa ceva. 24 Căci Domnul Dumnezeul vostru este un foc mistuitor, un Dumnezeu care nu tolerează trădarea.

25 Când voi, copiii voștri și nepoții voștri vă veți împietri în duh în țara aceea, până când vă veți strica, făcând tot felul de idoli, făcând ce este rău în ochii Domnului Dumnezeului vostru și provocându-I mânia împotriva voastră, 26 atunci chem cerul și pământul martori că veți fi izgoniți din țara pentru care treceți Iordanul ca să o luați în stăpânire. După aceea, șederea voastră în ea va fi de scurtă durată; vă va ajunge o pustiire deplină. 27 Domnul vă va împrăștia peste tot; numai puțini dintre voi vor rămâne printre neamurile din țările în care v-a izgonit. 28 Acolo veți sluji unor dumnezei făcuți de mâini omenești, fie de lemn, fie de piatră, la tot felul de dumnezei care nu pot vedea, nu pot auzi, nu pot mânca și nu pot mirosi.

29 Dar chiar și acolo, dacă Îl vei căuta pe Domnul Dumnezeul tău, Îl vei găsi numai dacă Îl vei dori din toată inima ta și din tot sufletul tău . [1194] 30 În necazul tău, când vor veni peste tine toate aceste necazuri, când va veni vremea , [1195] întoarce-te la Domnul Dumnezeul tău și ascultă cu umilință cuvintele Lui. 31 Căci Domnul Dumnezeul tău este un Dumnezeu îndurător; El nu te va părăsi în necazul tău, nu te va nimici și nu va uita legământul Său, legământul jurământului Său cu strămoșii tăi.

32 Încercați să aflați ce s-a întâmplat înainte de voi, din ziua în care Dumnezeu a creat omul pe pământ. Întrebați de la o margine a cerului până la cealaltă. S-a întâmplat vreodată ceva atât de mare sau s-a auzit vreodată de ceva atât de mare? 33 Sau care alt

neam a auzit vreodată strigătul lui Dumnezeu din mijlocul focului și a trăit? 34 Sau a încercat vreun dumnezeu să ia vreodată un neam pentru El, să-l elibereze din mâna altui neam, prin nenorociri, semne, minuni, războaie și prin întinderea mâinii Sale puternice, cu groază mare, tot ce a făcut Domnul Dumnezeul vostru pentru voi în Egipt, sub ochii voștri?

35 Ție, Israele , ți s-a dat să vezi toate acestea, ca să înțelegi că Domnul este Dumnezeu și că nu este altul afară de El. 36 Ți-a făcut să auzi glasul Lui din ceruri, ca să te învețe; ți-a făcut să vezi un foc mare pe pământ și ai auzit din nou cuvintele Lui, de data aceasta din mijlocul focului. 37 Și pentru că i-a iubit pe strămoșii tăi, te-a ales pe tine și urmașii lor și te-a scos din Egipt cu marea Lui putere, 38 izgonind neamuri mai puternice și mai numeroase decât tine înaintea ta, ca să te aducă în țara lor și să ți-o dea ca moștenire, cum este astăzi.

39 Să știi bine și să pui la inimă: Domnul este Dumnezeu, sus în ceruri și jos pe pământ; nu este altul. 40 Să păzești hotărârile Lui și poruncile Lui, pe care ți le pun astăzi înainte, ca să prosperi tu și urmașii tăi și să trăiești mult în țara pe care ți-o va da pe vecie Domnul Dumnezeul tău.”

41 Moise a desemnat trei cetăți pe malul de răsărit al Iordanului, 42 unde se putea ascunde oricine își ucidea aproapele fără voie, pe cineva care nu-i fusese dușman înainte. Dacă omul care comisese o astfel de crimă fugea într-una dintre aceste cetăți, își scăpa viața. 43 Aceste cetăți erau: Bețerul, care este în pustiu, în câmpie, pentru urmașii lui Ruben; Ramot, care este în Galaad, pentru urmașii lui Gad; și Golanul, care este în Basan, pentru urmașii lui Manase.

44 Aceasta este legea pe care Moise a făcut-o cunoscută copiilor lui Israel: 45 Acestea sunt poruncile , legile , rânduielile și legământul pe care li l-a făcut cunoscut când au ieșit din Egipt . 46 Și erau încă dincolo de Iordan, în valea din fața Bet-Peorului, în țara lui Sihon, regele amoriților, care domnea la Heșbon. (Moise și copiii lui Israel s-au luptat cu el și l-au învins după ce au ieșit din Egipt. 47 Și au luat în stăpânire țara lui Sihon și țara lui Og, regele Basanului, acești doi regi ai amoriților, la răsărit de Iordan. 48 Și stăpânirea lor se întindea de la Aroer, care era pe malul pârâului Arnon, până la muntele Sion, care este Hermon. 49 Și cuprindea toată Araba, la răsărit de Iordan, până la Marea Câmpiei și pantele Pisga.)

5 Moise i-a chemat pe toți copiii lui Israel și le-a zis: „Ascultă, Israel, legile și poruncile legământului pe care vi le vestesc astăzi! Învățați-le și împliniți-le!

2 Domnul Dumnezeul nostru a făcut legământul Său cu noi la Horeb. 3 Nu cu strămoșii noștri, care erau departe , a făcut legământul acesta , ci cu noi toți, care suntem vii aici astăzi. 4 Domnul v-a vorbit față către față, a vorbit pe munte din mijlocul focului. 5 Eu am stat între voi și Domnul și v-am spus cuvintele Lui, pentru că focul era atât de înfricoșător încât nu v-ați urcat pe munte. Și iată ce a zis El [1199] :

6 „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. 7 Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. [1200]

8 Să nu-ți faci idoli, nici vreo înfățișare a vreunui lucru care este sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai sub pământ. 9 Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești. Căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc, 10 dar Mă îndur până la miilea generație a celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. [1201]

11 Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia Numele Lui în deșert. [1202]

12 Să ții ziua Sabatului, ca să o sfințești, așa cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău. 13 Să lucrezi șase zile și să-ți faci toată lucrarea. 14 Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău. Să nu faci nicio lucrare în ea , nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreuna din vitele tale, nici străinul care este în cetățile tale, pentru ca robul tău și roaba ta să se odihnească ca și tine. 15 Adu-ți aminte că ai fost rob în țara Egiptului și că Domnul Dumnezeul tău te-a scos de acolo cu mână puternică și cu braț întins. De aceea ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să ții ziua Sabatului. [1203]

16 Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, așa cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău, ca să ți se lungească zilele și să-ți meargă bine în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău. [1204]

17 Să nu ucizi.

18 Să nu comiți adulter [1205] .

19 Să nu furi.

20 Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău. [1206]

21 Să nu poftești nevasta aproapelui tău; să nu poftești casa aproapelui tău, nici ogorul lui, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui și nimic din ce este al aproapelui tău.” [1207]

22 Domnul a rostit aceste cuvinte întregii tale mulțimi adunate în jurul muntelui, cu un glas înfricoșător din mijlocul focului, din nor și din întuneric, și n-a mai adăugat nimic la aceste cuvinte. Apoi le-a scris pe două table de piatră și mi le-a dat.

23 Apoi ați venit la mine, toți căpeteniile semințiilor voastre și bătrânii voștri, când ați auzit glasul din norul întunecat și ați văzut muntele arzând de foc. 24 Și ați zis: „Domnul Dumnezeul nostru ne-a arătat slava și măreția Lui. Noi înșine am auzit glasul Lui din mijlocul focului. Acum știm că atunci când Dumnezeu vorbește cu oamenii, aceștia pot încă să trăiască. 25 Dar de ce să rămânem noi în pericol de moarte în acest loc , când

acest foc mare ar putea să ne mistuie? Dacă vom auzi din nou glasul Domnului Dumnezeului nostru, vom muri cu siguranță. 26 Cine dintre oamenii de rând a auzit vreodată glasul Dumnezeului celui viu din mijlocul focului, așa cum am auzit noi, și a trăit? 27 Du-te acum la Domnul Dumnezeul nostru și ascultă tot ce spune El; spune-ne tot ce spune El, și noi vom asculta și vom asculta.”

28 Domnul a auzit cuvintele tale și mi-a zis: „Știu ce ți-au spus oamenii aceștia și adevărul au spus. 29 Dacă și-ar fi pus întotdeauna inima să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, atunci ar fi trăit ei și copiii lor în pace pe vecie. 30 Du-te și spune-le să se întoarcă la corturile lor. 31 Rămâi însă aici cu Mine și te voi învăța poruncile , legile și rânduielile legământului , pe care să-i înveți să le păzească în țara pe care le-o dau în stăpânire.”

32 Țineți-vă însă de ce v-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru; nu vă abateți de la ele nici la dreapta, nici la stânga. 33 Umblați drept pe calea pe care v-a poruncit-o Domnul Dumnezeul vostru, dacă vreți să vă păstrați viața, să fiți fericiți și să trăiți mult în țara pe care o veți lua în stăpânire.

6 Iată porunca [1209] – legile și poruncile legământului pe care mi-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru să vi-l învăț, ca să trăiți după ele în țara pe care o veți lua în stăpânire. 2 Pentru ca voi toți, voi, copiii voștri și nepoții voștri, să-L cinstiți pe Domnul Dumnezeul vostru, păzind toate legile și poruncile Lui pe care vi le dau, ca să aveți viață lungă. 3 Dacă veți asculta, Israele, și dacă veți avea grijă să împliniți ce vă poruncesc, veți prospera și urmașii voștri vor fi numeroși, așa cum a promis Domnul Dumnezeul părinților voștri, când a zis că vă va da o țară în care curge lapte și miere.

4 Ascultă, Israele! Domnul este Dumnezeul nostru, Domnul este unul singur. 5 Iubește-L pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din toată puterea ta. 6 Adu-ți aminte de cuvintele pe care ți le poruncesc astăzi și păstrează-le la inimă. 7 Adu-le aminte neîncetat copiilor tăi de ele, vorbind despre ele acasă și în străinătate, [1210] când te culci și când te scoli. 8 Leagă-le la mână ca o aducere aminte și poartă-le pe fruntea ta. [1211] 9 Scrie-le pe stâlpii casei tale și pe porțile cetății.

10 Domnul Dumnezeul tău te va duce în țara pe care a jurat-o strămoșilor tăi, Avraam, Isaac și Iacov, că ți-o va da, o țară în care sunt cetăți mari și frumoase pe care nu le-ai zidit tu, 11 case pline de tot felul de bunătăți pe care nu le-ai strâns tu, fântâni în stânci pe care nu le-ai săpat tu, livezi de măslini și vii pe care nu le-ai sădit tu. După ce te vei fi săturat de tot ce-ți dorești, 12 ia seama să nu uiți de Domnul, care te-a scos din Egipt, unde erai rob . 13 Să te temi foarte mult de Domnul Dumnezeul tău, Lui să-I slujești, să te închini și să juri pe Numele Lui.

14 Să nu urmați alți dumnezei, nici dumnezeii neamurilor vecine, 15 căci Domnul Dumnezeul vostru nu tolerează trădarea; mânia Lui se va aprinde și vă va șterge de pe fața pământului. 16 Să nu-L ispitiți pe Domnul Dumnezeul vostru, cum L-ați ispitit la Masa. 17 Ci să vă țineți cu tărie de poruncile Domnului Dumnezeului vostru, de îndemnurile Lui și de legile pe care vi le-a dat. 18 Fiecare din voi să facă ce este drept și

bine în ochii Domnului, ca să vă meargă bine, ție și poporului vostru , dacă intrați și luați în stăpânire țara bună pe care Domnul a jurat părinților voștri că v-o va da, 19 după ce i-a izgonit pe toți vrăjmașii voștri dinaintea voastră, așa cum a promis.

20 Când fiul tău te va întreba în viitor: „Ce înseamnă aceste învățături, aceste legile și aceste reguli de legământ pe care ți le-a dat Domnul Dumnezeul nostru?” 21 să-i răspunzi așa: „Eram robi ai lui Faraon în Egipt și Domnul ne-a scos din Egipt cu mâna Lui cea puternică. 22 El a făcut semne mari și minuni sub ochii noștri, aducând nenorocire peste egipteni, peste Faraon și peste toată casa lui. 23 Și ne-a scos de acolo ca să ne aducă aici și să ne dea țara pe care jurase strămoșilor noștri că o va da. 24 De aceea Domnul ne-a poruncit să împlinim toate aceste legile și să ne temem de El, căci aceasta va fi întotdeauna spre binele nostru și El ne va ține în viață, cum face astăzi. 25 Și ni se va socoti ca dreptate dacă vom păzi cu atenție fiecare poruncă înaintea Domnului Dumnezeului nostru, așa cum ne-a poruncit El în ziua aceasta.”

7 Când Domnul Dumnezeul tău te va aduce în țara pe care o vei lua în stăpânire, va izgoni din ea multe neamuri: pe hetiți, pe ghirgasiți, pe amoriți, pe canaaniți, pe periziți, pe heviți și pe iebusiți – șapte neamuri mai mari la număr și la putere decât tine. 2 După ce Domnul Dumnezeul tău îi va da în mâinile tale și îi vei fi învins, să-i nimicești cu desăvârșire, pe toți . Să nu faci legământ cu ei și să nu cruți pe niciunul dintre ei. 3 Să nu te însori cu ei. Să nu-ți dai fiicele fiilor lor și să nu iei fiicele lor de soții pentru fiii tăi. 4 Ca nu cumva să-ți abată copiii de la Domnul și să slujească altor dumnezei. Atunci Domnul se va mânia pe tine și vei fi repede nimicit. 5 De aceea, iată ce să faci acestor neamuri:

altarele lor le vei dărâma din temelie,

sparge pietrele lor sacre,

dumbrăvile lor, dedicate Așerei [1219] , au fost tăiate

și le vor arde idolii ciopliți.

6 Căci voi sunteți un popor separat,

ca să fiți sfinți Domnului Dumnezeului vostru.

Dintre toate popoarele care trăiesc pe pământ,

El, Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales,

ca să poți deveni proprietatea Lui specială.

7 Nu v-a plăcut și nu v-a ales pentru că erați mai numeroși decât celelalte neamuri (căci nu sunteți atât de numeroși în comparație cu ele), 8 ci pentru că vă iubește și pentru că este fidel jurământului pe care l-a jurat odinioară strămoșilor voștri. De aceea v-a scos cu

mâna Lui cea puternică și v-a izbăvit [1220] a din robie [1221] b din mâna lui Faraon, regele Egiptului. 9 Să știți dar că Domnul Dumnezeul vostru este adevărat Dumnezeu, fidel legământului, legământului unei iubiri neschimbate, pentru o mie de generații, cu cei ce-L iubesc și umblă în poruncile Lui. 10 Dar El va răsplăti cu nimicire pe toți cei ce-L resping; nu va întârzia să pedepsească pe toți cei ce-L resping.

11 Păziți porunca aceasta, legile și rânduielile stabilite prin legământul pe care vi-l poruncesc acum, Israele , să-l împliniți.

12 Ține minte: dacă vei umbla după aceste porunci și le vei împlini cu strictețe, atunci Domnul Dumnezeul tău va fi credincios legământului pe care l-a făcut cu tine, legământul îndurării neschimbate, așa cum a jurat părinților tăi. 13 El te va iubi și te va binecuvânta și te va face, Israel , un neam numeros. Îți va da fii și roadele pământului tău : grâu, must și untdelemn. De asemenea, va binecuvânta din belșug rodul vacilor tale, al oilor tale și al caprelor tale în țara pe care ți-o va da, împlinind jurământul pe care l-a jurat părinților tăi. 14 Domnul te va binecuvânta așa cum nu o va face niciun alt popor; nici tu, nici vitele tale nu veți fi sterili. 15 Domnul te va păzi de orice boală; nu va lăsa să te atingă niciuna dintre urgiile cele mari pe care le-ai cunoscut în Egipt; ci le va trimite peste toți cei ce te urăsc.

16 Să nimicești toate neamurile pe care ți le dă Domnul Dumnezeul tău. Să nu le cruți pe niciuna dintre ele, ca să nu le slujești dumnezeilor și să devii o cursă pentru ei.

17 Poate că vei zice: „Aceste neamuri sunt mai numeroase decât noi. Cum le vom putea alunga?” 18 Nu te teme de ele. Adu-ți aminte ce a făcut Domnul Dumnezeul tău lui Faraon și întregului Egipt. 19 Ai văzut nenorocirile, semnele și minunile, mâna cea puternică și dreapta întinsă cu care Domnul Dumnezeul tău te-a scos de acolo. El va face la fel cu toate neamurile de care te temi. 20 Domnul Dumnezeul tău va trimite împotriva lor viespi feroce, până când vor ucide chiar și pe cei care au mai rămas în viață și se ascund de tine.

21 Nu te teme de ei, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine, Dumnezeul cel mare, Dumnezeul de temut. 22 El va izgoni încetul cu încetul aceste neamuri pe măsură ce vei înainta. Nu vei avea voie să le nimicești repede, ca nu cumva fiarele sălbatice să se înmulțească în țară, spre paguba ta. 23 Dar Domnul îți va da aceste neamuri în mijlocul unei mari nenorociri, până când vor fi nimicite. 24 El va da și pe împărații lor în mâinile tale și le vei șterge numele de sub ceruri. Nimeni nu va putea să-ți stea împotrivă; vei nimici aceste neamuri.

25 Să arzi chipurile lor cioplite. Să nu te uiți cu poftă la argintul sau aurul de pe idoli și să nu-l iei pentru tine, ca să nu cazi în capcană, căci este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău. 26 Să nu aduci nimic din aceste urâciuni în casa ta, ca să nu fii blestemat, tu și casa. Vor fi o urâciune și o urâciune pentru tine, căci sunt blestemate.

8 Fii sârguincios să împlinești porunca [1224] pe care ți-o dau astăzi, ca să trăiești și să te înmulțești și să intri și să stăpânești țara pe care a jurat-o Domnul strămoșilor tăi. 2 Adu-ți

aminte, Israele , cum te-a călăuzit Domnul Dumnezeul tău patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să vadă dacă vei împlini poruncile Lui din toată inima ta sau nu. 3 Te-a smerit cu durerile foamei, dar apoi te-a săturat cu mană, pe care nici tu, nici părinții tăi n-o știai înainte, învățându-te că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu ceea ce iese din gura Domnului [1225] trăiește . 4 Și hainele tale nu s-au învechit și picioarele nu ți s-au umflat în toți acești patruzeci de ani.

5 Adu-ți aminte că Domnul Dumnezeul tău se poartă cu tine așa cum se poartă un tată cu fiul său, atât îndrumând, cât și mustrând. 6 De aceea, împlinește poruncile Domnului Dumnezeului tău, umblând pe calea pe care ți-o arată El și te temi de El [1226] .

7 Căci Domnul Dumnezeul tău te duce într-o țară plăcută, cu pâraie și izvoare care udă văi și dealuri, 8 o țară cu grâu, orz, viță, smochini, rodii, măslini și miere. 9 În țara aceea nu-ți va lipsi pâinea și nu-ți va lipsi nimic. Acolo este fier ascuns în stânci și arama se scoate în munți. 10 Și când vei mânca acolo și te vei sătura, să-L lauzi pe Domnul Dumnezeul tău pentru țara plăcută pe care ți-a dat-o.

11 Dar vezi să nu uiți pe Domnul Dumnezeul tău, nepăzind poruncile Lui, hotărârile Lui și regulile legământului Său , pe care ți le fac cunoscut acum. 12 Când vei avea din belșug tot felul de hrană și vei locui în case frumoase pe care le-ai zidit, 13 când ți se vor înmulți vitele, cirezii și oile, și când ți se vor înmulți argintul și aurul și vei avea din belșug toate lucrurile, 14 atunci să nu te mândri și să nu uiți de Domnul Dumnezeul tău, căci El este Cel ce te-a scos din Egipt, unde locuiai în robie . [1227] 15 El te-a călăuzit prin pustiul cel mare și înfricoșător, plin de șerpi veninoși și scorpioni, te-a condus printr-un pământ aridot și a făcut să țâșnească pentru tine apă din stânca de granit. 16 El te-a hrănit în pustie cu mană, pe care n-o cunoșteau părinții tăi, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți fie spre bine.

17 Să nu crezi niciodată că ți- ai adus această prosperitate prin puterea ta și prin priceperea ta. [1228] 18 Adu-ți aminte că Domnul Dumnezeul tău este Acela care ți-a dat puterea să prosperi, ca să-Și împlinească legământul, legământul făcut cu strămoșii tăi, pecetluit prin jurământul Său, așa cum este astăzi. 19 Să știi dar că, dacă vei uita pe Domnul Dumnezeul tău și vei merge după alți dumnezei, le vei sluji și te vei închina lor, adevărat vă spun că veți fi nimiciți cu toții. 20 Din cauza neascultării voastre față de El, și voi veți pieri cu siguranță, ca neamurile pe care Domnul le nimicește dinaintea voastră.

9 Ascultă, Israele! Astăzi treci Iordanul ca să iei în stăpânire țara unor neamuri mai puternice și mai numeroase decât tine, care locuiesc în cetăți mari, cu fortificații care ajung până la cer. 2 Aceștia sunt urmașii lui Anac, un popor puternic și înalt. Îl cunoști bine și ai auzit spunându-se despre el: „Cine poate sta înaintea fiilor lui Anac?” 3 Să știi deci astăzi că Domnul Dumnezeul tău merge înaintea ta; El este ca un foc care mistuie totul. El va învinge aceste neamuri și le va supune înaintea ta; tu le vei izgoni și le vei nimici repede, așa cum ți-a spus Domnul. 4 Dar când Domnul Dumnezeul tău le va face să se retragă dinaintea ta, să nu spui nici în ascuns : „Din cauza faptelor mele drepte m-a adus Domnul aici ca să iau în stăpânire țara aceasta!” Din cauza răutății acestor neamuri, El le face să se retragă dinaintea ta. 5 Nu pentru faptele voastre drepte sau pentru curăția

gândurilor voastre luați voi țara aceasta, ci din cauza ticăloșiei acestor neamuri le-a făcut Domnul Dumnezeul vostru să se retragă dinaintea voastră, ca să împlinească jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, Avraam, Isaac și Iacov. 6 Să știți bine că nu pentru faptele voastre drepte vă dă Domnul Dumnezeul vostru această țară frumoasă ca să o luați în stăpânire. În afară de aceasta, căci sunteți un popor încăpățânat.

7 Adu-ți aminte și nu uita niciodată cum ai adus mânia Domnului Dumnezeului tău asupra ta în pustie, din ziua în care ai ieșit din Egipt până când ai venit aici, te-ai răzvrătit împotriva Lui de nenumărate ori. 8 Chiar și la Horeb ai provocat atâta mânie asupra Domnului, încât în mânia Lui, El era gata să vă nimicească pe toți. 9 Aceasta s-a întâmplat când m-am suit pe munte să iau tablele de piatră, tablele legământului pe care Domnul îl făcuse cu voi. Și am stat patruzeci de zile și patruzeci de nopți pe munte, fără să mănânc și fără să beau. 10 Atunci Domnul mi-a dat două table de piatră, pe care erau scrise cu degetul Lui toate cuvintele pe care vi le-a spus din mijlocul focului, în ziua în care ați fost adunați pe munte. 11 Și după patruzeci de zile și patruzeci de nopți, Domnul mi-a dat cele două table de piatră, tablele legământului, 12 El mi-a zis: „Întoarce-te repede, căci poporul tău, pe care l-ai scos din Egipt, a săvârșit o urâciune. S-au abătut repede de la calea pe care le-am poruncit să urmeze și și-au făcut un idol.” 13 Domnul mi-a zis: „M-am uitat la poporul acesta și nu văd decât încăpățânarea lui, care nu se mai potolește. 14 Nu te amesteca, și-i voi nimici, ca să nu mai rămână nicio amintire a lor sub cer . Voi face din tine un neam mai bun și mai numeros decât ar putea fi vreodată. ”

15 M-am întors și m-am coborât de pe muntele care ardea cu foc, având în mâini cele două table ale legământului. 16 Apoi v-am văzut și am văzut că ați păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului vostru, făcându-vă un vițel turnat și ați abătut repede de la calea pe care v-o poruncise Domnul. 17 În mânia mea, am luat cele două table și le-am aruncat la pământ, spărgându-le sub ochii voștri. 18 Am căzut cu fața la pământ înaintea Domnului și am stat liniștit, ca mai înainte, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, din cauza păcatului pe care l-ați săvârșit și a răului pe care l-ați făcut înaintea Domnului, făcând ca mânia Lui să se ridice împotriva voastră. 19 Căci m-am temut de mânia cea mare a Domnului, care amenința să vă nimicească. Dar Domnul mi-a ascultat și de data aceasta cererea. 20 Domnul s-a mâniat atât de tare pe Aaron, încât a vrut să-l nimicească și pe el. Dar m-am rugat și pentru el. 21 Și lucrul cu care ați păcătuit când l-ați făcut , dumnezeul- vițel , l-am luat și l-am aruncat în foc, [1234] l -am topit și l-am măcinat până s-a făcut praf și l-am aruncat în pârâul care curgea la poalele muntelui.

22 Ați provocat mânia Domnului la Tabera, la Masa și la Chivrot-Hataava. 23 Și la Cades-Barnea, când v-a poruncit: „Duceți-vă și luați în stăpânire țara pe care v-o dau”, ați disprețuit porunca Domnului și nu L-ați crezut și nu L-ați ascultat. 24 De când vă cunosc, ați făcut întotdeauna împotriva Domnului.

25 Când m-am prosternat înaintea Domnului, patruzeci de zile și patruzeci de nopți după ce a zis El că vă va nimici, 26 am strigat către El: „ Doamne , nu nimici poporul Tău, moștenirea Ta, pe care ai răscumpărat-o cu o răscumpărare și pe care i-ai scos din Egipt cu mâna Ta cea puternică! 27 Adu-Ți aminte de robii Tăi, Avraam, Isaac și Iacov, și nu privi la răzvrătirea acestui popor, la nelegiuirea lui și la păcatele lui, 28 ca să nu zică în

țara din care ai scos pe poporul Tău: «Domnul n-a putut să-i ducă în țara pe care le-a promis-o; i-a urât atât de tare încât i-a dus în pustie ca să-i nimicească acolo!» 29 Dar aceștia sunt poporul Tău, moștenirea Ta, pe care i-ai răscumpărat cu atâta putere și cu atâta mână puternică."

10 Atunci Domnul mi-a răspuns: „Taie două table de piatră ca primele și du-le la Mine pe munte. Fă și o chivot de lemn ca să le păstrezi înăuntru . 2 Voi scrie pe aceste table cuvintele care erau pe cele dintâi pe care le-ai spart și le vei pune în chivot." 3 Am făcut deci un chivot din lemn de salcâm, am cioplit două table de piatră ca primele și m-am suit pe munte cu ele în mâini. 4 Domnul a scris pe table tot ce scrisese mai înainte: Cele Zece Porunci [1235] pe care vi le-a spus din mijlocul focului, când erați adunați la munte. El mi-a dat tablele. 5 M-am întors de pe munte și le-am pus în chivotul pe care îl făcusem, așa cum poruncise Domnul; și de atunci au fost păstrate acolo.

6 Din Beerot-Bene-Iaacan [1236], israeliții s-au dus la Mosera. Acolo a murit Aaron și a fost îngropat, iar fiul său, Eleazar, a devenit mare preot în locul lui. 7 De acolo s-au dus la Gudgoda și din Gudgoda la Iotvata, un loc cu pâraie neîncetate. 8 În vremea aceea, Domnul a separat seminția lui Levi dintre toți urmașii lui Iacov , încredințând acestei seminții responsabilitatea de a purta chivotul legământului Domnului și de a sta înaintea Domnului, de a îndeplini slujba Domnului în sanctuar și de a binecuvânta pe cei ce vin acolo în numele Lui, așa cum se face până în ziua de azi. 9 De aceea, leviții n-au primit nici măcar un cot de pământ ca moștenire printre frații lor israeliți ; Domnul Însuși este moștenirea lor, așa cum le-a promis.
10 Cât despre mine, după ce am stat pe muntele acela patruzeci de zile și patruzeci de nopți, ca prima dată, Domnul m-a ascultat și a hotărât să nu te nimicească. 11 Și mi-a zis: „Scoală-te și mergi în fruntea acestui popor, ca atunci când își vor isprăvi călătoria, să ia în stăpânire țara pe care am promis că le-o voi da, așa cum am jurat părinților lor."

12 Acum , Israele, ce crezi că așteaptă Domnul Dumnezeul tău de la tine? Nu este oare să te temi de El, să umbli pe căile pe care te călăuzește El, să-L iubești și să-I slujești Domnului Dumnezeului tău din toată inima ta și din tot sufletul tău? 13 Să împlinești în toate poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le vestesc astăzi, spre binele tău?

14 Privește împrejurul tău și vezi că tot ce vezi este al Domnului Dumnezeului tău, cerurile și cerurile de sus, pământul și tot ce este în el. 15 Totuși, Lui I-a plăcut să arate o dragoste specială pentru strămoșii tăi, alegându-vă pe voi, urmașii lor, dintre toate popoarele, așa cum este astăzi. 16 De aceea, tăiați-vă inimile netăiate împrejur [1237] și nu mai fiți neascultători. 17 Căci Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeul tuturor dumnezeilor, Domnul tuturor domnilor, Dumnezeul cel mare, Dumnezeul puternic, care face pe oricine să se teamă; El este fără părtinire umană și nu poate fi mituit. 18 El veghează ca văduva și orfanul să fie tratați drept și își arată dragostea față de cei prinși în exil care locuiesc în mijlocul vostru, dându-le hrană și îmbrăcăminte. 19 De aceea, și voi să iubiți pe cei prinși în exil, aducând aminte că și voi ați fost prinși în exil în Egipt. 20 Temeți-vă deci de Domnul Dumnezeul vostru și slujiți-I, țineți-vă de El și întăriți-vă jurămintele numai în Numele Lui. 21 El este mândria voastră, El este Dumnezeul vostru. El a făcut lucruri mari și înfricoșătoare sub ochii tăi. 22 Doar șaptezeci dintre strămoșii

tăi au venit în Egipt; dar acum, uită- te în jur și vezi că ești numeros ca stelele cerului. Și Domnul Dumnezeul tău a făcut toate acestea.

11 De aceea, să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și să împlinești neîncetat tot ce ți-a poruncit El să faci: legile, rânduielile și poruncile stabilite prin legământul Lui.

2 Să știți că nu copiii voștri au cunoscut și nu au văzut cum Domnul Dumnezeul vostru Se face cunoscut oamenilor , care au văzut măreția Lui și mâna Lui întinsă și puternică, 3 semnele Lui și ce a făcut El lui Faraon, regele Egiptului, și întregii lui țări, 4 ce a făcut oștirii egiptene, călăreților și carelor lor, când a vărsat apele Mării Roșii peste ei, în timp ce vă urmăreau, și cum Domnul i-a nimicit în ziua aceea. 5 Și nu copiii voștri au văzut ce a făcut El pentru voi în pustie, când v-ați suit aici, 6 nici ce a făcut El lui Datan și Abiram, fiii lui Eliab, din semința lui Ruben, când pământul s-a deschis sub ei și i-a înghițit în fața întregului Israel, înghițindu-le casele, corturile și tot ce aveau. 7 Ci voi înșivă ați văzut cu ochii voștri toate faptele mari pe care le-a făcut Domnul!

8 De aceea, sunteți responsabili pentru împlinirea fiecărei porunci a Poruncii [1238] pe care v-o dau acum. Numai atunci veți avea puterea să mergeți și să luați în stăpânire țara pentru care veți traversa râul; 9 și vă veți bucura de o viață lungă [1239] în țara pe care Domnul a jurat că o va da strămoșilor voștri și urmașilor lor, în țara în care curge lapte și miere.

10 Țara pe care o vei lua în stăpânire nu este Egiptul, de unde ai ieșit. Acolo ți-ai semănat ogoarele și le-ai udat cu mâna ta , cum uzi o grădină de zarzavat. 11 Dar țara pe care o vei lua în stăpânire dincolo de râu este o țară a cărei dealuri și văi sunt udate de ploaia cerului. 12 Aceasta este țara de care are grijă Domnul Dumnezeul tău și de care are grijă tot anul, de la începutul ei până la sfârșitul ei. 13 Dacă vei umbla întru totul după poruncile pe care ți le dau astăzi, iubindu-L pe Domnul Dumnezeul tău și slujindu-I din tot sufletul tău și din toată inima ta, 14 atunci El va uda țara cu ploaie timpurie și cu ploaie târzie , ca să ai grâu, must și untdelemn. 15 În pășunile tale va fi iarbă pentru vitele tale și vei avea hrană din belșug. 16 Ia seama ca nimeni să nu te amăgească și să te inducă în eroare, ca să nu slujești altor dumnezei și să te închini înaintea lor ca să te închini. 17 De aceea, Domnul se va mânia pe tine; El va închide cerurile, nu va fi ploaie și pământul nu va rodi; veți pieri și nu veți rămâne mult în această țară frumoasă pe care Domnul este gata să v-o dea.

18 Fie ca cuvintele mele să-și găsească un loc în inimile voastre și să pătrundă în adâncul sufletelor voastre. Legați-le pe brațe ca o aducere aminte și purtați-le pe frunți [1243] ca pe niște bentițe. 19 Repetați-le copiilor voștri, vorbind despre ele acasă și în străinătate [1244] , când vă culcați și când vă sculați. 20 Scrieți-le pe stâlpii caselor voastre și scrieți-le pe porțile cetăților voastre. 21 Atunci voi și urmașii voștri veți trăi mult în țara pe care Domnul a jurat că o va da strămoșilor voștri, atâta timp cât cerurile vor fi deasupra pământului.

22 Dacă vei păzi cu atenție toate poruncile pe care ți le dau, iubind pe Domnul Dumnezeul tău și umblând pe căile pe care te călăuzește El și urmând calea Lui, 23 Domnul va face să se retragă dinaintea ta pe toate aceste neamuri, care sunt mai numeroase și mai puternice decât tine, și le vei izgoni din țara pe care o luau ca moștenire. 24 Fiecare cot al pământului pe care îl va călca talpa piciorului tău va fi al tău: de la pustiul cel mare până la Liban, de la râul Eufrat până la Marea de apus, va fi moștenirea ta. 25 Nimeni nu va putea să ți se împotrivească; oriunde vei merge, frica și groaza ta vor fi acolo, așa cum a spus Domnul Dumnezeul tău.

26 Așadar, vă dau astăzi de ales între binecuvântare și blestem. 27 Binecuvântarea va fi dacă veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeului vostru, pe care le vestesc astăzi. 28 Dar blestemul va fi dacă veți nesocoti poruncile Lui și vă veți abate de la calea pe care v-a poruncit-o El astăzi și veți urma alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți.

29 Când Domnul Dumnezeul vostru vă va aduce în țara pe care mergeți să o luați în stăpânire, să vestiți o binecuvântare pe muntele Garizim și un blestem pe muntele Ebal. 30 (Acești munți sunt dincolo de Iordan, pe drumul spre apus, în țara canaaniților care locuiesc în câmpie , în fața lui Ghilgal , lângă stejarii lui More.) 31 Căci iată, voi sunteți pe cale să treceți Iordanul și să luați în stăpânire țara pe care v-o dă Domnul Dumnezeul vostru. Și după ce o veți lua în stăpânire și veți locui în ea, 32 să păziți toate legile și poruncile legământului pe care vi-l pun astăzi înainte.

12 Acestea sunt legile și poruncile legământului pe care trebuie să le păziți cu grijă în țara pe care v-o dă în stăpânire Domnul Dumnezeul părinților voștri, în toate zilele vieții voastre pe pământ.

2 În țara din care veți izgoni neamurile, nu ezitați să le distrugeți sanctuarele unde se închinau și le slujeau zeilor lor, oriunde se aflau: pe munții înalți, pe dealuri, sub orice copac verde. 3 Dărâmați-le altarele, sfărâmați-le stâlpii sacri, ardeți Așerele și tăiați chipurile tuturor zeilor lor, ca să nu mai rămână acolo nicio amintire a lor.

4 Ceea ce faci acolo să nu pângărească închinarea Domnului Dumnezeului tău. 5 Să cunoști locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău în țara uneia dintre semințiile tale, ca să-I poarte acolo Numele. Să mergi acolo și să aduci arderile tale de tot și toate jertfele tale, zeciuiala ta și darurile tale, jurămintele tale și darurile tale de bunăvoie și darurile întâilor născuți din viței și turme. 7 Acolo să ții o sărbătoare înaintea Domnului Dumnezeului tău, împreună cu familiile tale, și să te bucuri de rodul muncii tale, pe care Domnul Dumnezeul tău l-a binecuvântat.

8 Când vă veți închina lui Dumnezeu de acum înainte , să nu faceți cum facem noi acum, fiecare după bunul plac. 9 Căci încă nu ați ajuns la sfârșitul odihnei și al moștenirii, pe care v-o va da Domnul Dumnezeul vostru. 10 Dar după ce veți fi trecut Iordanul și vă veți așeza în țara pe care v-o va da Domnul Dumnezeul vostru ca moștenire și după ce El vă va da odihnă, ocrotindu-vă de dușmanii voștri din toate părțile și locuind în siguranță, 11 atunci în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru ca să-Și pună acolo Numele, să aduceți tot ce v-am poruncit: arderile de tot și toate jertfele pe care le aduceți, zeciuiala

voastră și darurile voastre și cele mai frumoase jurăminte pe care le-ați făcut Domnului. 12 Acolo să aduceți înaintea Domnului Dumnezeului vostru fiii voștri și fiicele voastre, robii voștri și roabele voastre și darurile voastre... Și să nu uitați căci ei n-au o moștenire proprie și nici o parte din moștenire ca voi.

13 Să nu vă aduceți arderile de tot în niciun loc pe care îl veți alege la întâmplare; 14 ci să vă aduceți arderile de tot și tot ce v-am poruncit eu numai în locul pe care îl va alege Domnul însuși , în țara uneia dintre semințiile voastre.

15 Totuși, oriunde locuiești [1250] , nu ți se va opri, oricând dorești, să tai animale și să mănânci carnea, atât cât îți este permis, după binecuvântarea Domnului Dumnezeului tău. Oricine dintre voi, fie că este curat sau nu, poate mânca această carne, precum și carnea de gazelă și de cerb. 16 Dar să nu mănânci niciodată sângele; tornă-l pe pământ ca apa.

17 Dar să nu mănânci zeciuiala din grâul tău, din mustul tău nou sau din untdelemnul tău în locul unde locuiești, nici întâiul născut al vitelor tale sau al turmelor tale, nici vreun lucru pe care l-ai jurat că-l vei aduce Domnului, nici o dar de bunăvoie, nici o ofrandă a ta. 18 Să le mănânci pe toate înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău. Tu, fiul tău și fiica ta, robii tăi și roabele tale și levitul care locuiește în așezarea ta, le veți mânca acolo și vă veți bucura de tot rodul muncii tale înaintea Domnului Dumnezeului tău. 19 Și să nu uiți niciodată pe levit, cât timp vei trăi în țara ta.

20 Când Domnul Dumnezeul tău îți va lărgi teritoriul, așa cum a promis, și vei zice: „Dă-mi voie să mănânc carne!”, pentru că o vei pofti, vei putea să o mănânci oricând vei dori. 21 Dar dacă locul pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege ca să-Și pună Numele acolo este foarte departe de tine, atunci poți să tai cirezile și turmele pe care ți le-a dat Domnul, așa cum am spus, și să mănânci carnea oricând vei dori în locul unde locuiești. 22 Poți să o mănânci ca carnea gazelei și a cerbului; oricine poate să o mănânce, fie că este curat, fie că nu. 23 Numai fără sânge, pe care să nu-l mănânci. Căci sângele este viața [1251] și carnea care are viață nu se poate mânca. 24 Să nu mănânci sânge; să-l torni pe pământ ca apa. 25 Să nu mănânci nimic cu sânge, ca să-ți fie bine ție și urmașilor tăi, ca oamenilor care fac ce este plăcut Domnului. 26 Ci lucrurile sfinte și jertfa făcută pentru jurăminte să duci în locul pe care-l va alege Domnul. 27 Să aduci jertfa ta arse, carnea ei și sângele ei, pe altarul Domnului Dumnezeului tău. Dar sângele jertfelor să-l torni pe altarul Domnului Dumnezeului tău; dar carnea o vei putea mânca. 28 Să împlinești și să împlinești toate poruncile pe care ți le dau astăzi, ca să-ți fie bine ție și urmașilor tăi pe vecie, căci vei face ce este plăcut Domnului Dumnezeului tău și Lui Îi este plăcut.

29 Când Domnul Dumnezeul tău va nimici neamurile a căror țară vei intra ca să o iei în stăpânire, vei locui în ele și vei locui acolo. 30 După ce vor fi nimicite, ferește-te să nu fii prins în cursă, întrebând despre zeii lor și zicând: „Cum le slujeau aceste neamuri zeilor lor? De ce n-aș face și eu la fel?” 31 Să nu faci nimic din toate acestea Domnului Dumnezeului tău, căci au făcut lucruri urâte zeilor lor, lucruri pe care El le urăște, chiar și le-au ars fiii și fiicele ca să fie pe placul zeilor lor.

32 Păziți cu atenție tot ce v-am poruncit. Nimeni să nu adauge sau să nu scoată din ele.

13 Dacă se va ridica printre voi un profet sau un visător de vise și vă va spune despre un eveniment [1253] sau o minune, 2 și evenimentul sau minunea pe care a promis-o se va împlini; și spune în același timp: „Să ne întoarcem la alți dumnezei. (Aceștia sunt dumnezei de care nu știați.) Veniți, să ne închinăm lor. 3 Atunci să nu luați aminte la un astfel de profet sau la un astfel de visător de vise. Aceasta este o încercare pentru voi de la Domnul Dumnezeul vostru, ca să vedeți dacă Îl iubiți din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Ci urmați-L pe Domnul Dumnezeul vostru și vă temeți de El, [1254] păziți poruncile Lui, [1255] ascultați de învățăturile Lui. Slujiți-I și fiți- I devotați. 5 Dar profetul acela sau visătorul de vise trebuie pedepsit cu moartea, pentru că v-a chemat să vă îndepărtați de Domnul Dumnezeul vostru, care v-a scos din Egipt și v -a răscumpărat din robie. [1256] [1257] Profetul acela a încercat să vă abată de la calea pe care v-a pus Domnul Dumnezeul vostru. Nu este loc pentru un astfel de rău printre voi. eradicați-l!”

6 Dacă fratele tău, fiul mamei tale, fiul tău sau fiica ta, soția ta iubită [1258] sau cineva cu care ai fost prieten toată viața ta, te îndeamnă în secret: „Să slujim altor dumnezei!” (aceia pe care nici tu, nici părinții tăi nu i-ați cunoscut, 7 dumnezeii neamurilor de aproape de tine sau departe de tine, împrăștiați oriunde în lume), 8 nu te înțelegi cu un astfel de amăgitor, nici nu-l asculta. Nu-l îndură, nu-l cruța, nu-l acoperi. 9 Datoria ta, când te duci la judecători, este să-l omori. Tu vei arunca primul cu piatra, și apoi toți ceilalți ți se vor alătura. 10 Omoară pe omul rău și ucide-l cu pietre, căci a căutat să te îndepărteze de Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din Egipt și te-a eliberat din sclavie. 11 Tot Israelul va auzi de aceasta și se va teme, și nimeni nu va face un astfel de rău în mijlocul tău.

12 Dar dacă ți se va spune că în una dintre cetățile tale, pe care ți le dă Domnul Dumnezeul tău ca să locuiești în ele, 13 sunt niște oameni desfrânați care încearcă să-i amăgească pe locuitorii cetății acelei, șoptindu-le: „Ce-ar fi dacă începeți să slujiți și altor dumnezei împreună cu noi?” (dumnezei despre care nu știai nimic înainte), 14 atunci să verifici, să cercetezi cu atenție și să întrebi oamenii potriviți. Și dacă zvonul se adeverește și se dovedește că o astfel de urâciune a fost într-adevăr săvârșită în mijlocul tău, 15 atunci să ucizi pe toți cei din cetatea aceea și să-i lovești cu sabia; distruge toată cetatea , pune capăt la tot ce este în ea, chiar și vitele să fie nimicite cu sabia. 16 Toate averile găsite acolo, adună-le în piață și arde cetatea și tot ce se află în ea ca jertfă de tot Domnului Dumnezeului tău. Cetatea să rămână o ruină pe vecie și să nu fie zidită din nou. 17 Și să nu lași niciunul dintre lucrurile date spre blestem să se lipească de mâinile tale. Atunci Domnul își va schimba marea mânie, care a fost provocată de această urâciune , în îndurare față de tine. Și, în îndurarea Lui, El îți va înmulți urmași, așa cum a jurat părinților tăi, 18 dacă vei asculta de poruncile Domnului Dumnezeului tău, dacă vei păzi toate poruncile Lui pe care ți le spun astăzi și dacă vei face ce este plăcut Domnului Dumnezeului tău .

14 Voi sunteți fiii Domnului Dumnezeului vostru; de aceea nu vă răniți tăiindu-vă și nu vă radeți șuvițele de păr de pe frunte când vă plângeți pe un mort. 2 Căci sunteți un popor

sfânt pentru Domnul Dumnezeul vostru și El v-a ales dintre toate popoarele care locuiesc pe fața pământului ca să fiți comoara Lui specială.

3 Să nu mâncați nicio urâciune. 4 Iată animalele pe care le puteți mânca: boul, oaia, capra, 5 cerbul, gazela, căprioara, capra sălbatică, zimbrul, antilopa și oaia de munte. 6 Orice animal care are copita despicată și rumegă, poate fi mâncat. 7 Dar dacă nu are copita despicată și nu rumegă, nu poate fi mâncat. Să nu mâncați cămila, iepurele și hiraxul [1260] , căci, deși rumegă, sunt necurate pentru voi dacă nu au copitele sau picioarele despicate. 8 De asemenea, porcul, care are copita despicată, dar nu rumegă, este necurat pentru voi. Să nu mâncați carnea acestor animale și să nu vă atingeți de cadavrele lor.

9 Dintre toate viețuitoarele care locuiesc în ape, să mâncați numai cele care au solzi și înotătoare; acestea pot fi mâncate. 10 Dar tot ce n-are înotătoare și solzi să nu mâncați; sunt necurate pentru voi.

11 Și carnea oricărei păsări curate puteți mânca. 12 Dar acestea sunt cele care nu se pot mânca: vulturul, vulturul, pescarul pescar [1261] , 13 gaia, șoimul, șuimul grizonat de orice fel, 14 și corbul [1262] de orice fel, 15 și struțul [1263] , bufnița, pescărușul sau șoimul de orice fel, 16 bufnița mică, ibisul, bufnița vultur, 17 pelicanul [1264] , vulturul, cormoranul, 18 de asemenea barza, stârcul [1265] de orice fel, pupăza și liliacul [1266] b . 19 Toate insectele înaripate sunt necurate pentru voi; nici pe acestea să nu le mâncați. 20 Dar orice insectă zburătoare curată [1267] puteți mânca.

21 Să nu mănânci carnea niciunui animal mort. (O poți da emigranților care locuiesc în apropiere sau o poți vinde unui străin.) Căci ești un popor sfânt Domnului Dumnezeului tău .

Și să nu fierbeți iedul în laptele mamei sale. [1268]

22 Să pui deoparte în fiecare an a zecea parte din roadele tuturor sămânțelor care cresc în câmpul tău. 23 Să le duci în locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău ca să-Și pună acolo Numele. Acolo să te bucuri înaintea Lui și să mănânci a zecea parte din grâul tău, din mustul tău, din untdelemnul tău și din întâii născuți ai vitelor și turmelor tale, ca să înveți să te temi neîncetat de Domnul Dumnezeul tău.

24 Dacă însă călătoria este prea lungă pentru tine și ai zeciuială din belșug, prin binecuvântarea Domnului Dumnezeului tău, și nu poți să o duci acolo (locul pe care l-a ales Domnul ca să-Și pună Numele acolo este prea departe de tine), 25 atunci să transformi zeciuiala în argint și să aduci argintul în locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău. 26 Atunci să cumperi cu argintul tău tot ce-ți va plăcea: vite și turme, vin și băuturi tari și tot ce-ți va plăcea. Vei mânca toate acestea tu și casa ta, bucurându-te înaintea Domnului Dumnezeului tău. 27 Să nu uiți, ca întotdeauna , de leviții care locuiesc lângă tine, căci ei n-au moștenire a lor și n-au parte de moștenire cu tine.

28 La fiecare trei ani, să iei zeciuiala din roadele anului acela și să o pui în cămările de la poarta cetății. 29 Aceasta va fi pentru leviți, care, după cum știți, n-au nici moștenire, nici stăpânire ca voi, și pentru străini, orfani și văduve care locuiesc în așezările voastre; și toți vor mânca pe săturate. Atunci Domnul Dumnezeul vostru te va binecuvânta în toată lucrarea ta.

15 După fiecare șapte ani, să ierți datoriile. 2 Iată cum se întâmplă lucrul: Oricine a împrumutat aproapelui său își părăsește dreptul asupra lui și nu mai ia datoria de la aproapele său, căci iertarea datoriilor a fost declarată înaintea Domnului. 3 Poți lua datorii de la străini, dar ce ai împrumutat fraților tăi, copiii lui Israel, va fi iertat. 4 Numai atunci nu va mai fi niciun sărac printre tine, pentru că Domnul te va binecuvânta din belșug în țara pe care ți-o dă ca moștenire, 5 dacă vei asculta de Domnul Dumnezeul tău și vei împlini cu atenție toate poruncile pe care ți le vestesc astăzi. 6 Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta așa cum a promis și vei putea împrumuta altor neamuri fără să te îndatorezi. Vei domni peste multe neamuri, dar ele nu vor putea domni peste tine.

7 Dacă se întâmplă ca unul dintre frații tăi sărăcească în una din cetățile tale, în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău, să nu fii nepăsător și să nu fii zgârcit [1269] față de fratele tău sărac. 8 Ci fii generos și împrumută-i cât are nevoie. 9 Să nu-ți vină gândul rău, zicând: „Este aproape anul al șaptelea, anul iertării datoriilor”, ca nu cumva să privești cu dușmănie pe fratele tău sărac și să nu-i dai nimic. Căci el va vorbi Domnului despre tine și va fi păcatul tău. 10 Dă-i de bunăvoie și nu te mânia pe tine însuți pentru dărnicia ta; căci datorită acestei dărnicii te va binecuvânta Domnul Dumnezeul tău în toate faptele și lucrările tale. 11 Întotdeauna vor fi oameni săraci în țară și iată porunca mea pentru tine în această privință: Fii întotdeauna generos, nu-ți strânge argintul în pumn, ci deschide-l pentru fratele tău, israelitul, și pentru oricine din țara ta trăiește în sărăcie și nevoie.

12 Dacă un iudeu sau o evreică din cetatea ta se vinde ție ca rob și-ți lucrează șase ani, în al șaptelea an să-l lași liber. 13 Dar să nu-l lași să plece cu mâinile goale. 14 Ci dă-i din belșug din turma ta, din aria ta și din teascul tău, din tot ce te-a binecuvântat Domnul Dumnezeul tău. 15 Adu-ți aminte că ai fost rob în Egipt și că Domnul Dumnezeul tău te -a răscumpărat . De aceea îți poruncesc să faci aceste lucruri.

16 Dacă însă sclavul tău îți zice: „Nu vreau să te părăsesc”, pentru că te iubește pe tine și familia ta și pentru că a fost fericit cu tine, 17 atunci ia o sulă și găurește-i urechea la stâlpul ușii; aceasta va fi un semn că este sclavul tău pentru totdeauna. La fel să faci și cu sclava ta.

18 Când vei da drumul unui rob, să nu te mânii, căci ți-a slujit șase ani pentru jumătate din plata pe care ai da-o unui lucrător simbriat. Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta în toată lucrarea ta.

19 Să închini Domnului Dumnezeului tău pe orice întâi născut din cireada și turma ta. Să nu folosești la treabă întâiul născut al vacilor și să nu tunzi întâiul născut al turmei. 20 Să le mănânci an de an tu și casa ta, înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l

va alege Domnul. 21 Dar dacă se găsește vreo cusur la animal, fie că este șchiop, fie că este orb, fie că are vreo altă cusur, să nu-l aduci ca jertfă Domnului Dumnezeului tău. 22 Carnea lui o poți mânca în casa ta; atât cel necurat, cât și cel curat o pot mânca, cum faci cu carnea de gazelă și de cerb. 23 Dar sângele să nu-l mănânci; să-l torni pe pământ ca apa.

16 Luna Abib va fi o lună specială pentru tine, în care vei prăznui Paștele [1272] în cinstea Domnului Dumnezeului tău, căci în ea te-a scos Domnul Dumnezeul tău din Egipt noaptea. 2 Să aduci jertfa de Paște Domnului Dumnezeului tău, din oi și din cirezi, în locul pe care Domnul îl va alege ca să-Și pună Numele acolo. 3 În timpul Paștelui [1273] să nu mănânci nimic dospit. Timp de șapte zile să mănânci numai pâine nedospită, „pâinea necazului”, pentru că ai ieșit din Egipt cu frică și grabă. Și această pâine îți va aduce aminte toată viața de ziua în care ai ieșit din Egipt. 4 Nu va fi dospit în țara ta, nicăieri și la nimeni în timpul celor șapte zile. Și să nu lași până dimineața carnea vreunui animal pe care l-ai junghiat în prima zi, seara. 5 Să nu junghii jertfa de Paște în niciuna dintre cetățile sau satele pe care ți le dă Domnul Dumnezeul tău, 6 decât în locul pe care El îl va alege ca să-Și pună Numele acolo. Acolo să junghii jertfa de Paște seara, la apusul soarelui, pe vremea când ai ieșit din Egipt. 7 Să fierbi carnea jertfei și să o mănânci în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău. Și dimineața să te duci acasă. 8 Șase zile să mănânci azime, dar în ziua a șaptea, pe lângă aceasta , va fi o adunare solemnă în cinstea Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nicio lucrare din ziua aceea.

9 Din ziua în care ieși cu secerea la seceriș, numără șapte săptămâni întregi. 10 Să ții Sărbătoarea Săptămânilor în cinstea Domnului, Dumnezeului tău, în orice zi, aducându-I darurile tale de mândrie, așa cum te-a binecuvântat Domnul, Dumnezeul tău. 11 Bucură-te înaintea Domnului, Dumnezeului tău, înaintea fiilor tăi și a fiicelor tale, a slujitorilor tăi și a slujitoarelor tale și a leviților care locuiesc în cetatea ta. Să nu uiți pe cei prinși în exil, pe orfani și pe văduvele care locuiesc în mijlocul tău. Bucură-te și sărbătorește în locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să-Și pună Numele acolo. 12 Să nu uiți că și tu ai fost rob în Egipt; și să împlinești și să împlinești aceste legi.

13 După ce vei fi adunat grâul din arie și vei fi isprăvit de lucrul în teasc, să prăznuiești Sărbătoarea Corturilor timp de șapte zile . 14 Să te bucuri de sărbătoarea aceasta împreună cu fiii tăi și fiicele tale, slujitorii tăi și slujnicele tale și leviții care locuiesc în cetatea ta; și să nu uiți pe prinși în robie, pe orfan și pe văduve care locuiesc în mijlocul tău. 15 Toate aceste șapte zile va fi o sărbătoare în cinstea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care îl va alege El; căci Domnul Dumnezeul tău te-a binecuvântat la secerișul tău și la toată lucrarea mâinilor tale; de aceea să te bucuri din toată inima de ea.

16 Toți bărbații tăi să se înfățișeze înaintea Domnului Dumnezeului tău de trei ori pe an, în locul pe care îl va alege El: la Sărbătoarea Azimilor, la Sărbătoarea Săptămânilor și la Sărbătoarea Corturilor. Nimeni să nu vină la Domnul cu mâinile goale. 17 Fiecare să aducă cu el un dar, după puterea lui, răsplătind cu generozitate binecuvântările pe care i le-a dat Domnul Dumnezeul tău.

18 În toate cetățile pe care le dă Domnul fiecărei seminții, să pui judecători și dregători care să judece poporul cu judecată dreaptă . [1276] 19 Iată o poruncă pentru fiecare dintre ei : Să nu strâmbiți dreptatea, ci să judecați cu dreptate. Să nu luați mită, căci ei orbesc chiar și pe înțelepți și răstălmăcesc cuvintele celor drepți. 20 Dreptatea și numai dreptatea să fie scopul tău, ca să trăiești și să iei în stăpânire țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.

21 Să nu sădești niciun copac Așera [1277] lângă altarul Domnului Dumnezeului tău, pe care îl zidești , 22 și nici să nu pui vreun stâlp sacru, căci Domnul Dumnezeul tău îi urăște.

17 Să nu aduci ca jertfă Domnului Dumnezeului tău viței sau turmei care să aibă vreo cusur sau vreo vătămare, căci aceasta este o mare nedreptate față de Domnul Dumnezeul tău.

2–3 Dacă va fi printre tine, în vreuna dintre cetățile pe care ți le dă Domnul Dumnezeul tău, bărbat sau femeie, care va face ceva rău înaintea Domnului Dumnezeului tău, împotriva poruncii mele, rupând legământul și părăsind legământul Lui și slujind altor dumnezei și închinându-se lor sau soarelui, lunii și stelelor sau întregii oștiri a cerurilor, 4 atunci să cercetezi cu atenție lucrul, de îndată ce vei afla despre el. Dacă vei descoperi că această faptă rea a fost într-adevăr săvârșită în Israel, 5 atunci bărbatul sau femeia aceea, oricine a făcut acest rău, va fi scos afară la poartă [1279] și ucis cu pietre până va muri. 6 Dar vor fi pedepsiți pe mărturia a doi sau trei martori. Mărturia unui singur martor nu este suficientă pentru a pronunța condamnarea la moarte. 7 Martorii să arunce primii cu pietre, apoi restul poporului. Acest rău nu are loc printre voi; smulgeți-l din rădăcini!

8 Dacă în cetatea ta sunt lucruri prea greu de judecat pentru tine – dacă a fost o crimă săvârșită cu intenție sau fără urmă, dacă este dreaptă o plângere într-un proces sau dacă este corectă răzbunarea pentru o vătămare – du-le fără întârziere la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău. 9 Du-te la preoții lui Levi și la judecătorul care va fi acolo în zilele acelea; întreabă-i și ei îți vor spune ce au decis ei în privința aceea. 10 Apoi să faci așa cum au decis ei în locul pe care l-a ales Domnul; să faci tot ce te vor învăța ei. 11 Să împlinești întocmai porunca pe care ți-o dau și hotărârea pe care ți-o vestesc. Să nu te abate nici la dreapta, nici la stânga de la hotărârea pe care ți-o dau. 12 Dar oricine, în mândria lui, îndrăznește să nu asculte de preotul care slujește Domnului Dumnezeului tău sau de judecător, acela va fi pedepsit cu moartea. Astfel veți stârpi răul din Israel. 13 Și când poporul va auzi de aceasta, se va feri să nu se mai poarte cu aroganță în viitor.

14 Când vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău și o vei lua în stăpânire, și vei zice în timp ce locuiești acolo: „Vrem să ne facem un rege, ca popoarele din jurul nostru”, 15 atunci să-l faci rege din mijlocul poporului tău; să nu fie un străin, un om care nu este israelit . 16 Dar să nu aibă prea mulți cai și să nu trimită oameni în Egipt ca să-și procure cai , căci Domnul ți-a poruncit să te mai duci acolo. 17 Regele să nu-și ia multe neveste, ca să nu devină apostat . Și nu este treaba regelui să se îngrijoreze să strângă argint și aur.

18 Când se va sui pe tron, va face o copie a Legii [1283] și va fi păstrată de preoții,
urmașii lui Levi. 19 Regele va avea această copie la îndemână, ca să o citească toată viața
lui și să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul său, să asculte de bunăvoie de tot ce
spune această Lege și să țină aceste rânduieli, 20 și să nu se înalțe mai presus de frații săi
[1284] și să nu se abată de la această poruncă nici la dreapta, nici la stânga; atunci el și
urmașii lui vor domni peste Israel pentru mult timp.

18 Preoții leviți, întreaga seminție a lui Levi, nu vor avea nici pământ, nici moștenire în
Israel; ei vor mânca partea lor din jertfele aduse prin foc Domnului . 2 Leviții nu vor avea
niciodată o moștenire ca ceilalți frați ai lor, copiii lui Israel , căci Domnul este moștenirea
lor, așa cum le-a promis.

3 Iată partea obișnuită din ceea ce aduce poporul ca jertfă preoților: din bou sau din oaie,
din spată, din maxilă [1286] și din pântece. 4 Să le dai cele dintâi roade ale recoltei tale,
fie din grâu, fie din must, fie din untdelemn, precum și lâna de la cea dintâi roade ale
tunsului oilor tale. 5 Căci numai pe aceștia i-a ales Domnul Dumnezeul tău din toate
semințiile tale, ca ei și urmașii lor să stea neîncetat înaintea Domnului și să slujească în
Numele Lui.

6 Dacă un levit care locuiește într-una din cetățile tale din Israel se mută în locul pe care
Domnul îl va alege pentru El , 7 va putea sluji acolo în Numele Domnului Dumnezeului
său, la fel ca frații lui leviți care stau înaintea Domnului și-i slujesc. 8 Acest levit care s-a
mutat în Israel va trebui să aibă hrană, la fel ca toți ceilalți slujitori , chiar dacă are
venituri din vânzarea averii familiei sale.

9 Când vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu te însușești de
niciuna dintre urâciunile neamurilor care locuiesc acolo. 10 Niciunul dintre voi să nu-și
jertfească fiul sau fiica, arzându-l . [1287] Să nu se găsească la tine niciun ghicitor, niciun
vrăjitor, niciun deschizător de stele, 11 niciun care face vrăji, niciun care consultă
duhurile, niciun vrăjitor sau vreun duh care cheamă duhurile. 12 Căci oricine face aceste
lucruri este o urâciune înaintea Domnului și din cauza acestor urâciuni Domnul,
Dumnezeul tău, izgonește neamurile acelea din calea ta.

13 Fii închinat în întregime Domnului Dumnezeului tău . 14 Căci neamurile pe care le vei
izgoni din teritoriile lor au ascultat de ghicitori și de prezicători, dar Domnul Dumnezeul
tău nu este ceea ce a vrut pentru tine. 15 El îți va arăta din mijlocul tău, Israel, un profet
ca mine . Ascultă-l. 16 Căci și tu te-ai rugat Domnului Dumnezeului tău la Horeb, când
erați cu toții adunați acolo, zicând: „Te rog, ferește-ne să auzim glasul Domnului
Dumnezeului nostru și să vedem acest foc mare, ca să nu pierim!” 17 Domnul mi-a zis:
„Adevărat spun. 18 Le voi trimite un profet ca tine, Moise , unul dintre frații tăi, copiii lui
Israel. Voi pune cuvintele Mele în gura lui și el le va spune tot ce-i voi porunci. 19 Dar
oricine nu va asculta de cuvintele profetului care vorbește în Numele Meu, va răspunde
înaintea Mea. 20 Dar orice profet care se îndrăznește să vorbească în Numele Meu despre
ce nu i-am dat să spună sau care vorbește în numele altor dumnezei va fi pedepsit cu
moartea.”

21 Poate că veți întreba: „Cum putem ști dacă Domnul a spus aceste lucruri?” 22 Vă voi răspunde : „Dacă ceea ce vă spune acest profet, ca și cum ar fi vorbit în Numele Domnului, nu se adeverește sau nu se dovedește, atunci cuvintele lui nu sunt de la Domnul. Le-a rostit în aroganța Lui și nu trebuie să vă temeți de El.”

19 După ce Domnul Dumnezeul tău va fi nimicit neamurile a căror țară ți-o dă și după ce vei fi luat în stăpânire toate cetățile lor și vei locui în casele lor, 2 să pui deoparte trei cetăți în țara pe care Domnul Dumnezeul tău ți-o dă ca să o stăpânești. 3 Să hotărăști locul acestor cetăți, pentru ca ucigașul să poată fugi într-una din ele, împărțind în trei părți țara pe care Domnul Dumnezeul tău ți-o dă ca să o stăpânești. 4 Acestea sunt condițiile în care un om poate fugi ca să-și salveze viața, dacă a ucis pe un alt om fără voie și nu i-a fost mai înainte dușman .

5 Să presupunem că cineva a mers în pădure cu vecinul său [1292] ca să aducă lemne de foc, a lovit toporul pentru a tăia un copac, iar fierul a zburat din mâner și l-a lovit pe vecinul său mortal. Atunci poate fugi într-unul dintre acele orașe și să-și salveze viața. 6 Dar dacă are un drum lung în față, un răzbunător al sângelui înfuriat îl poate ajunge din urmă și se poate descurca cu el, deși nu ar putea fi condamnat la moarte, deoarece nu l-a tratat niciodată cu ostilitate pe omul ucis.

7 De aceea vă poruncesc să vă alegeți trei cetăți. 8 Dar dacă Domnul Dumnezeul vostru vă va lărgi în timp hotarul, așa cum a jurat părinților voștri, și vă va da toată țara despre care le-a vorbit, 9 dacă veți păzi și veți împlini toate poruncile acestei porunci pe care v-o dau astăzi, pentru că Îl iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru și voiți să umblați pe căile Lui, atunci veți adăuga încă trei cetăți la cele trei care erau înainte. 10 De aceea, să nu se vărse sânge nevinovat în țara pe care v-o dă Domnul Dumnezeul vostru ca moștenire și să nu veniți asupra voastră nicio vină de sânge.

11 Dar dacă un om își urăște aproapele și, prinzând o ocazie, îl va ataca și îl va ucide, și se va ascunde într-una din cetățile de refugiu, 12 atunci bătrânii cetății din care a fugit ucigașul să-l cheme în cetatea de refugiu și să-l dea în mâinile răzbunătorului sângelui, pentru ca ucigașul să-și asume pedeapsa cuvenită. 13 El nu va fi milă de el. Eliberați pe Israel de vina vărsării de sânge nevinovat și vă va merge bine.

14 Să nu muți niciodată hotarul aproapelui tău, hotarul pe care l-au trasat strămoșii tăi în țara care ți-a fost dată ca moștenire, în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău ca moștenire.

15 Mărturia unui singur martor nu poate fi considerată suficientă pentru a acuza pe cineva de vreo crimă, greșeală sau păcat comis. Orice acuzație este legală dacă este confirmată de doi sau trei martori.

16 Iată ce trebuie să faceți când un martor mincinos va încerca să învinui pe cineva de vreo nelegiuire: 17 Amândoi să se înfățișeze înaintea Domnului și înaintea preoților și judecătorilor care slujesc la slujbă în ziua aceea. 18 Judecătorii să cerceteze cu atenție pricina și, dacă se dovedește că martorul a mințit și a defăimat pe fratele său, 19 să-i

faceți întocmai cum era de gând să-i facă fratelui său. Acest rău nu are loc printre voi; smulgeți-l de pe dezrădăcinat! 20 Să știe toți ceilalți despre el și să vadă pericolul care îi amenință; atunci veți opri acest fel de rău; el nu va fi printre voi. 21 Nicio milă! El să plătească viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior!

20 Când vei ieși la luptă împotriva dușmanilor tăi și vei întâlni față în față o oștire mai mare decât a ta, o armată mai mare, cai și care, nu te teme, căci Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din Egipt, este cu tine. 2 Înainte de luptă, preotul va ieși la oștire și va zice tuturor: 3 „Ascultă, Israele! Astăzi mergi la luptă împotriva dușmanilor tăi. Nu te descuraja deci! Nu te teme, nu te înspăimânta și nu te înspăimânta de ei. 4 Domnul Dumnezeul tău merge cu tine ca să lupte împotriva dușmanilor tăi și ca să te izbăvească.”

5 Și executorii judecătorești trebuie să anunțe soldații: „Dacă cineva a construit o casă nouă, dar nu a început încă să locuiască în ea [1293] , să se întoarcă acasă. La urma urmei, s-ar putea întâmpla să cadă în luptă și altcineva să sfințească casa - sărbătoriți o casă nouă în ea.”

6 Și cine a sădit o vie și nu s-a bucurat încă de roadele ei, să se întoarcă acasă; căci dacă va cădea în luptă, roadele ei vor merge la altul.

7 Iar cel dintre voi care s-a logodit, dar n-a luat încă pe logodnica sa de soție, să se întoarcă acasă, căci dacă va cădea în luptă, altul o va lua de soție.”

8 Iată ce trebuie să spună și ofițerii: „Cine este slab de inimă și timid, să se întoarcă și el acasă, pentru ca această timiditate să nu se răspândească și la frații lui.”

9 După această adresare a executorilor judecătorești către armată, conducătorii militari vor prelua comanda.

10 Când te apropii de o cetate ca să o asediezi, să-i oferi mai întâi pace. 11 Dacă îți vor spune: „Ne înțelegem cu pacea!” și le vor deschide porțile de bunăvoie, atunci toți locuitorii ei vor trebui să-ți lucreze ca muncitori. 12 Dar dacă vor respinge oferta ta de pace și vor hotărî să lupte cu tine, atunci asediază-o. 13 Când Domnul Dumnezeul tău îți va da izbăvire, să lovești cu sabia pe toți bărbații din cetate. 14 Dar poți lua pentru tine ca pradă femeile, copiii, vitele și tot ce este în cetate, toate bogățiile ei. Poți lua ca pradă de război tot ce iei de la dușmanii tăi, tot ce ți-a dat Domnul Dumnezeul tău.

15 Iată cum să te porți cu cetățile care sunt departe de tine, nu cu cele care aparțin neamurilor de aici. 16 În cetățile acestor neamuri, a căror țară ți-o dă Domnul Dumnezeul tău ca moștenire, să nu lași pe nimeni cu viață. 17 Să nimicești și să nimicești, așa cum a poruncit Domnul Dumnezeul tău, pe hetiți, amoriți, canaaniți, periziți, heviți și iebusiți, 18 ca să nu te învețe urâciunile pe care le-au făcut ei înșiși față de zeii lor și să te facă să păcătuiești împotriva Domnului Dumnezeului tău.

19 Când vei ataca o cetate și o vei asedia mult timp, să nu tai copacii din jurul ei, căci le vei mânca roadele, deci să nu-i dai la secure. Un astfel de pom nu este un războinic pe câmp, deci să nu-l ataci. 20 Să tai doar pomii pe care îi știi că nu fac rod de mâncat, și să-i folosești ca să asediezi cetatea care te luptă până când va cădea.

21 Dacă se găsește un cadavru pe câmp, în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău în stăpânire, și nu se știe cine a ucis pe acel om, 2 bătrânii tăi și judecătorii tăi să meargă și să măsoare distanța de la cadavru până la cetățile din ținutul acela. 3 Bătrânii cetății celei mai apropiate de cadavru să ia din turmă o vacă tânără, care n-a fost niciodată folosită la muncă și pusă la jug. 4 O vor duce într-o vale prin care curge un pârâu, o vale unde nimeni n-a arat și n-a semănat, și acolo vor răsuci gâtul vacii. 5 Preoții, fiii lui Levi, vor fi acolo cei dintâi, căci Domnul Dumnezeul tău i-a ales să-I slujească și să-L binecuvânteze în Numele Lui; iar cuvântul lor va fi hotărător în orice judecată și în orice pricină de nedreptate. 6 Atunci bătrânii cetății celei mai apropiate de cadavru își vor spăla mâinile peste vaca căreia pârâul i-a frânt gâtul, 7 și vor jura: „Mâinile noastre n-au vărsat sângele acestui om și ochii noștri n-au văzut lucrul acesta. 8 Doamne, iartă poporul Tău Israel, pentru a cărui răscumpărare ai dat o răscumpărare și nu lăsa poporul Tău Israel să fie tras la răspundere pentru acest sânge nevinovat!” Atunci nu vei fi tras la răspundere pentru vărsarea acestui sânge. 9 Astfel va înceta sângele nevinovat printre voi, căci trebuie să fiți oameni care fac ce este drept înaintea Domnului.

10 Când Domnul Dumnezeul tău îți va da victoria asupra dușmanilor tăi în vreo bătălie și vei lua prizonieri, 11 se poate întâmpla să vezi o femeie frumoasă printre prizonieri și să te îndrăgostești de ea și să vrei să o iei de soție. 12 Poți s-o aduci în casa ta. Ea să-și radă capul [1295] și să-și taie unghiile, 13 să lepede hainele cu care a fost luată prinsă și să locuiască separat în casa ta timp de o lună întreagă, jelind despărțirea de părinții ei. Abia atunci poți intra la ea, să-i devii soț și s-o iei de soție. 14 Dar dacă ți se pare neplăcut să mai locuiești cu ea, las-o să plece și să locuiască unde vrea. Nu ai dreptul s-o vinzi cu niciun preț sau s-o tratezi aspru, pentru că ai obligat-o să se supună voinței tale.

15 Dacă un bărbat are două soții, una iubită și una neiubită, și amândouă îi nasc fii, iar întâiul născut este fiul celei neiubite, 16 atunci când își împarte averea între fiii săi, să nu socotească pe fiul soției iubite ca întâi născut, ci să-l prefere fiului celei neiubite, care este cu adevărat întâiul născut. 17 Ci să recunoască pe fiul femeii pe care n-a plăcut-o ca întâi născut, dându-i o parte dublă din toată averea sa, căci acesta este pârga maturității sale și lui îi aparțin drepturile de întâi născut.

18 Dacă fiul cuiva este încăpățânat și neascultător, nu ascultă de învățătura tatălui său sau a mamei sale și nu se schimbă în purtarea sa, chiar dacă îl mustră ei, 19 părinții lui să-l ia cu ajutorul dregătorilor și să-l aducă la bătrâni, la poarta cetății. 20 Ei să le spună părinților cetății: „Fiul nostru este încăpățânat și neascultător și nu ascultă de învățătura noastră; este un risipitor și un bețiv.” 21 Atunci oamenii din cetatea aceea să-l ucidă cu pietre până la moarte. Să puneți capăt acestui rău și, când va ajunge la cunoștința tuturor israeliților, le va servi drept avertisment.

22 Dacă cineva comite o crimă capitală și este executat și apoi spânzurat pe un lemn , [1296] 23 trupul lui să nu fie lăsat peste noapte pe lemn. El trebuie îngropat în aceeași zi, căci oricine este spânzurat pe un lemn este blestemat de Dumnezeu . Să nu pângări țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău ca moștenire, lipsindu-l de înmormântare, chiar și pe un răufăcător . [1297]

22 Dacă vezi boul sau oaia fratelui tău rătăcind , nu te preface că nu-l bagi în seamă, ci adu-l înapoi la stăpânul lui. 2 Dar dacă fratele tău locuiește departe sau nu știi a cui este vitul, ia-l acasă și păstrează-l până când cel căruia trebuie să-l dai înapoi va întreba despre el.

3 Fă la fel și cu măgarul lui, cu hainele lui și cu tot ce a pierdut fratele tău și ai găsit tu. Nu trebuie să rămâi indiferent!

4 Și dacă vezi că măgarul sau boul fratelui tău a căzut undeva pe drum, nu fi nepăsător, ci ajută-l să se ridice din nou pe picioare.

5 Femeia să nu poarte haină bărbătească, nici bărbatul haină femeiască. Oricine face așa este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.

6 Dacă vezi un cuib de pasăre lângă drum, fie într-un copac, fie pe pământ, cu pui sau ouă în el, și mama în cuib, să nu iei pasărea cu puiul ei sau cu ovăzul ei. 7 Poți lua puii, dar să lași mama să plece, ca să trăiești bine și să te bucuri de o viață lungă.

8 Când zidești o casă nouă, asigură-te că faci o paravană împrejmuită în jurul acoperișului, ca să nu cadă nimeni de pe ea și vina sângelui vărsat să nu cadă asupra casei tale.

9 În via ta să nu semeni două feluri diferite de semințe între rândurile ei, altfel vei pierde întreaga recoltă [1298] - atât recolta semințelor pe care le-ai semănat, cât și rodul strugurilor.

10 Să nu arăm cu bou și măgar înjugați împreună.

11 Să nu purtați haine făcute din materiale care conțin lână sau in amestecate.

12 Trebuie să coaseți ciucurii [1299] la cele patru colțuri ale hainelor cu care vă acoperiți.

13 Să presupunem că un bărbat se căsătorește, dar după ce petrece noaptea nunții cu soția sa, o antipatizează, 14 începe să o acuze și răspândește un zvon rău despre ea: „Am luat-o de soție, dar chiar în prima noapte am văzut că nu și-a păstrat virginitatea”, 15 atunci tatăl și mama proaspătului căsătorit să aducă o dovadă a virginității ei la poarta cetății și să o prezinte bătrânilor. 16 Atunci tatăl ei să le spună bătrânilor: „Am dat-o pe fiica mea de soție acestui om, dar el o antipatizează. 17 Și acum inventează acuzații împotriva ei: „Nu am găsit o dovadă a virginității fiicei tale.” Dar iată dovezile.” Și bucata de pânză sau haina potrivită pe care au adus-o să fie întinsă înaintea bătrânilor cetății. 18 Și bătrânii să

pedepsească atunci pe acel om: 19 să ia de la el o sută de sicli de argint și să-i dea tatălui ei, pentru că omul acesta a răspândit un zvon rău despre o fată israelită. Și ea va rămâne soția lui, și el nu va avea niciodată dreptul să divorțeze de ea.

20 Dar dacă acuzația este adevărată și nu există nicio dovadă că este fecioară, 21 atunci tânăra femeie să fie adusă la ușa casei tatălui ei și acolo oamenii din cetate să o ucidă cu pietre până la moarte, pentru că a făcut o faptă rușinoasă în Israel, comițând adulter în casa tatălui ei. Acest rău nu are loc printre voi; smulgeți-l din rădăcini!

22 Dacă un bărbat este prins comițând adulter cu o femeie căsătorită, atât femeia, cât și bărbatul care era cu ea să fie pedepsiți cu moartea; să stâlpiți acest rău din Israel.

23 Dacă un bărbat găsește în cetate o fecioară logodită cu altcineva și se culcă cu ea, 24 să-i duceți pe amândoi la poarta cetății și să-i ucideți cu pietre acolo: pe fată, pentru că n-a strigat în cetate , și pe bărbat, pentru că a necinstit-o pe logodnica unuia dintre vecinii săi. Acest rău nu are loc printre voi; smulgeți-l dezrădăcinat. 25 Dar dacă un bărbat necinstește pe o fată logodită pe câmp, numai bărbatul care a necinstit-o va fi pedepsit cu moartea. 26 Nu există nicio pedeapsă pentru fată, căci n-a săvârșit nicio crimă capitală. Este ca și cum un bărbat și-ar fi atacat aproapele și l-ar fi ucis. 27 A necinstit-o pe câmp și, oricât a strigat ea, n-a fost nimeni să o salveze.

28 Dar dacă un bărbat găsește o fată care nu este încă logodită și o violează, și sunt prinși, 29 bărbatul să plătească tatălui fetei cincizeci de sicli de argint și s-o ia de nevastă. Și nu va avea niciodată dreptul să o divorțeze, pentru că a violat-o.

30 Și mai departe: nimeni nu trebuie să se căsătorească cu o femeie cu care a trăit tatăl său; nu trebuie să necinstească patul tatălui său [1302] .

23 Niciun bărbat cu testiculele învinețite sau cu penisul tăiat nu va fi primit în adunarea Domnului. 2 Niciun om născut nelegitim nu va fi primit în adunarea Domnului și niciun urmaș al lui nu va fi numărat în adunarea Domnului până la a zecea generație. 3 Nici amonitul, nici moabitul nu vor fi primiți în adunarea Domnului și niciun urmaș al lor până la a zecea generație; și aceasta pentru totdeauna. 4 Căci când ați ieșit din Egipt, ei v-au refuzat pâinea și apa; și l-au tocmit pe Balaam, fiul lui Beor, din Petor din Mesopotamia, ca să vă blesteme. 5 (Dar Domnul Dumnezeul tău nu l-a ascultat; a schimbat blestemele în binecuvântări, pentru că Domnul Dumnezeul tău te iubește.) 6 Cât timp trăiești, să nu încerci să te înțelegi cu ei și să nu le faci vreun bine.

7 Să nu disprețuiești însă pe edomit, căci este fratele tău. Nici pe egipteanul, în țara căruia ai fost străini, să nu disprețuiești. 8 Urmașii egiptenilor, în a treia generație, vor putea fi primiți în adunarea Domnului.

9 Când vă întindeți tabăra ca să luptați împotriva dușmanului, feriți-vă de orice pângărire. 10 Dacă vreunul dintre voi are o scurgere de spermă noaptea și devine necurat, [1304] să iasă din tabără și să nu se întoarcă până 11 se întunecă și nu-și va spăla corpul cu apă. După apusul soarelui, se va putea întoarce în tabără.

12 Să aveți un loc afară din tabără, unde să puteți ieși ca să vă ușurați. 13 Fiecare om să aibă o lopată în trusa lui, ca atunci când va ieși din tabără, să sape o groapă ca să se ușureze și apoi să îngroape în ea vărsătura pe care a vărsat-o. 14 Căci Domnul Dumnezeul tău merge cu tabăra ta ca să te izbăvească și să-ți dea mâna împotriva dușmanilor tăi. De aceea, tabăra ta să fie sfântă, ca nu cumva Dumnezeu să vadă vreo nelegiuire în mijlocul tău și să se îndepărteze de tine.

15 Să nu dai stăpânului său pe un sclav care a fugit la tine ca să se ascundă de el. 16 Să rămână la tine, în oricare dintre cetățile tale, după cum va alege; să nu-l asupreși.

17 Nicio femeie din Israel să nu se prostitueze într-un sanctuar păgân și niciun israelit să nu-și vândă trupul într-un sanctuar păgân. 18 Să nu aduci în casa Domnului Dumnezeului tău bani câștigați de o prostituată, nici plata primită de un om care a făcut același lucru [1305] , căci Domnul Dumnezeul tău detestă toate aceste lucruri.

19 Când le dai împrumut fraților tăi, fiilor lui Israel , să nu le ceri camătă pentru argint, pentru grâu sau pentru vreun alt lucru care cere camătă. 20 Poți cere camătă unui străin, dar să nu ceri camătă fraților tăi. Atunci Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta în toată munca ta, în țara pe care o vei lua în stăpânire.

21 Când vei face o juruință Domnului Dumnezeului tău, să nu întârzii să o împlinești; Domnul Dumnezeul tău nu te va socoti nepedepsit, căci este un păcat să ții o juruință. 22 Nu este un păcat să ții o juruință. 23 Dar odată ce ai făcut o juruință, o vei împlini negreșit, așa cum ai făcut-o cu gura ta Domnului Dumnezeului tău. 24 Dacă ești în via aproapelui tău, poți mânca din strugurii de acolo cât vrei, până te vei sătura, dar să nu pui nimic în coșul tău. 25 Și dacă treci prin ogorul aproapelui tău, poți smulge spice cu mâna, dar să nu folosești secera cât timp grâul stă acolo.

24 Dacă un bărbat se căsătorește cu o femeie și începe să locuiască cu ea, dar ea nu-i poate câștiga favoarea, ci găsește ceva neplăcut la ea și îi scrie o carte de divorț [1306] , o dă femeii acesteia și o trimite afară din casa lui; 2 dacă ea îl părăsește și devine soția unui alt bărbat. 3 Dar dacă și al doilea soț al ei o antipatizează, îi scrie o carte de divorț și, după ce i-o dă, o trimite afară din casa lui (sau dacă al doilea soț moare după ce s-a căsătorit cu ea), 4 atunci primul ei soț, care a divorțat-o, nu va putea să se mai căsătorească cu această femeie, după ce ea s-a făcut necurată pentru el. Și aceasta este o urâciune înaintea Domnului. Să nu pângărești cu acest păcat țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău ca moștenire.

5 Un bărbat care s-a căsătorit recent nu este nevoit să meargă la război; și, în general, nu ar trebui să i se impună nicio îndatorire. Să rămână acasă, eliberat de serviciu timp de un an întreg, pentru a-și face pe plac tinerei soții.

6 Nimeni să nu ia drept garanție nici piatra de moară de sus, nici cea de jos, căci aceasta este ca și cum ai lua drept garanție viața unui om.

7 Dacă se prinde pe cineva răpind pe unul dintre frații lui ca să-l facă sclav sau vânzându-l, hoțul acela trebuie pedepsit cu moartea. Acest rău nu are loc printre voi; smulgeți-l de pe dezrădăcină!

8 Fii atent când se va arăta lepra [1307] și în tot ce privește boala aceasta, împlinește cu atenție toate rânduielile pe care te vor învăța preoții din seminția lui Levi, așa cum le-am poruncit eu. 9 Adu-ți aminte ce a făcut Domnul Dumnezeul tău Miriei când ai ieșit din Egipt.

10 Dacă împrumuți aproapelui tău ceva, să nu intri în casa lui ca să iei zălogul. 11 Stai afară și așteaptă, iar cel căruia i-ai împrumutat să-ți aducă zălogul. 12 Dacă este sărac, să nu te duci la culcare fără să-i dai zălogul, dacă este haina lui . 13 Să dai înapoi zălogul înainte de apusul soarelui, pentru ca săracul să aibă cu ce să se acopere când se va duce la culcare și te va binecuvânta atunci. Și va fi plăcut Domnului Dumnezeului tău.

14 Să nu asupreși pe lucrătorul plătit care este în sărăcie și nevoie mare, fie că este unul dintre frații tăi, fie un străin care locuiește în țara ta sau în una dintre cetățile tale. 15 Să-i dai plata lui zilnică în ziua aceea, înainte de apusul soarelui, căci este sărac și abia poate să-și descurce. Dacă-i vei reține plata, el va striga către Domnul și va cârti împotriva ta, și aceasta va fi păcatul tău.

16 Părinții nu trebuie condamnați la moarte pentru copiii lor, nici copiii nu trebuie pedepsiți pentru vina părinților lor. O persoană poate fi condamnată la moarte doar pentru propria sa nelegiuire.

17 Să nu lipsiți de dreptatea străinului și a orfanului și să nu luați zălog haina văduvei. 18 Adu -ți aminte că ai fost rob în Egipt și că Domnul Dumnezeul tău a plătit răscumpărare pentru eliberarea ta. De aceea îți poruncesc să faci toate aceste lucruri.

19 Când strângi secerișul și uiți un snop sau două pe câmp, nu te întoarce să-l iei; lasă-l să se ducă străinului, orfanului și văduvei, pentru ca Domnul Dumnezeul tău să te binecuvânteze în toată munca ta.

20 Când îți culegi măslinii, nu încerca să culegi până la ultimul măslin de pe ramurile lor; măslinele sunt pentru străin, orfan și văduvă.

21 Nu-ți culege via, căci ce va mai rămâne din viță va fi pentru străin, orfan și văduvă.

22 Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în Egipt, de aceea îți poruncesc să faci toate aceste lucruri.

25 Dacă doi oameni se poartă la tribunal și unul dintre ei este găsit drept, iar celălalt vinovat, 2 dacă cel vinovat trebuie biciuit, să fie pus cu fața la pământ înaintea judecătorului și să i se dea lovituri câte merită nelegiuirea lui. 3 Să i se dea până la patruzeci de lovituri, dar nu mai mult, ca nu cumva fratele tău, israelitul, să fie umilit înaintea tuturor, primind lovituri mai mari.

4 Să nu pui botniță boul când treierează grâul.

5 Când frații locuiesc împreună pe aceeași bucată de pământ și unul dintre ei moare fără a lăsa moștenitor, văduva lui nu se poate căsători în afara contractului de căsătorie cu un străin. Fratele soțului ei decedat trebuie să meargă la ea și să se căsătorească cu ea și să îndeplinească îndatoririle unui cumnat față de ea. 6 Totuși, întâiul născut pe care îl va naște în această căsătorie va continua linia genealogică [1308] fratelui ei decedat, pentru ca numele lui să nu se piardă în Israel. 7 Dar dacă fratele decedatului refuză să se căsătorească cu nora sa, ea să se ducă la poarta cetății și să le spună bătrânilor cetății: „Cumnatul meu refuză să continue familia fratelui său în Israel, refuzând să se căsătorească cu mine.” 8 Atunci bătrânii cetății acelei să-l cheme și să vorbească cu el. Dar dacă stăruie în poziția lui, zicând: „Nu vreau s-o iau de nevastă”, 9 atunci nora lui să vină la el, să-i scoată sandala, să-l scuipe în față, în fața bătrânilor, și să zică: „Așa se va răsplăti cel ce refuză să-și întărească familia fratelui său.” 10 Și familia omului aceluia se va numi în Israel „Familia desculților ”.

11 Dacă în timpul unei lupte între doi bărbați, soția unuia dintre ei, încercând să-și ajute soțul, îl apucă pe atacator de partea intima, 12 să-i tai mâna - n-o cruța.

13 Să nu porți în traistă două greutăți diferite, una mare și una mică. 14 Nici să nu ai în casă două instrumente de măsurat diferite, unul mare și unul mic. 15 Instrumentul tău de măsurat să fie întotdeauna de greutatea exactă și instrumentul tău de măsurat să fie de mărimea exactă; atunci vei trăi mult în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău. 16 Oricine face aceasta sau se poartă cu necinste este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.

17 Adu-ți aminte ce ți-au făcut amaleciții când ai ieșit din Egipt, 18 cum te-au atacat pe drum, măcar că erai târâș, slab și obosit, și totuși nu te temeai de Dumnezeu. 19 De aceea, când Domnul Dumnezeul tău îți va da odihnă de toți dușmanii tăi în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău ca moștenire, să nu mai rămână nicio amintire a amaleciților în orice loc sub cer. Să nu uiți.

26 Când vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău ca să o iei în stăpânire și să locuiești în ea, 2 să iei cele dintâi roade ale țării pe care ți-a dat-o Domnul Dumnezeul tău, să le pui într-un coș și să le duci în locul pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege ca să-Și pună acolo Numele. 3 Apoi, când te vei duce la preotul care slujește în ziua aceea, să-i spui: „Marcesc înaintea Domnului Dumnezeului tău că am intrat în țara pe care Domnul a jurat că o va da strămoșilor noștri.”

4 Preotul va lua coșul din mâna ta și îl va pune înaintea altarului Domnului Dumnezeului tău. 5 Apoi vei rosti aceste cuvinte din inimă înaintea Domnului Dumnezeului tău:

„Strămoșul meu a fost un arameean rătăcitor.”

A plecat în Egipt în vremuri grele.

și s-a stabilit acolo ca un străin,

înconjurat de câțiva membri ai familiei.

Dar o mână de urmași ai săi au crescut acolo,

Au devenit un popor mare, puternic și numeros.

6 Dar egiptenii ne-au tratat rău:

ne-au asuprit și ne-au obligat la muncă grea.

7 Atunci am strigat către Domnul, Dumnezeul părinților noștri .

Și Domnul a auzit strigătul nostru [1310] ;

când a văzut umilința noastră, truda noastră insuportabilă,

și opresiunea sub care trăiam,

8 Domnul ne-a scos din Egipt.

Atunci El a arătat puterea mâinii Sale și puterea nemăsurată,

a făcut fapte înfricoșătoare, semne și minuni.

9 El ne-a adus în acest loc

și ne-a dat această țară, în care curge lapte și miere.

10 Și iată-mă! Am adus cele dintâi roade ale recoltei țării acelei,

pe care Tu, Doamne, mi le-ai dăruit.”

Apoi vei pune coșul cu daruri de mâncare înaintea Domnului Dumnezeului tău și te vei închina înaintea Lui. 11 Atunci te vei bucura de toate lucrurile bune pe care Domnul Dumnezeul tău ți le-a dat ție și familiei tale și te vei bucura împreună cu leviții și cu cei din robie care locuiesc în mijlocul tău.

12 În al treilea an, anul zeciuielii, când vei fi strâns toate zeciuiala din roadele tale, [1311] să le dai leviților, celor prinși în robie, orfanilor și văduvelor, ca să aibă de mâncare sătulă în cetatea ta. 13 Să-i spui Domnului Dumnezeului tău:

„Mi-am eliberat casa de zeciuială, care este atât de sfântă Ție,

și l-a dat unui levit, unui străin, unui orfan și unei văduve,

așa cum mi-ai poruncit [1312] .

N-am călcat poruncile Tale, nu le-am uitat.

14 Și din această sfântă porțiune n-am mâncat nimic în necurăția mea ,

în zilele de doliu pentru cineva care a decedat;

Nu am ales acest altar din recolta mea ,

când era necurat din punct de vedere ritualic,

și n-a dedicat nimic din el morților.

Am ascultat cu umilință glasul Tău, Doamne Dumnezeul meu,

făcând așa cum mi-ai poruncit.

15 Privește spre noi din ceruri, din sfânta Ta locuință,

și binecuvântează pe poporul tău Israel și țara pe care ne-ai dat-o,

așa cum am jurat odată părinților noștri,

această țară în care curge lapte și miere.”

16 Domnul Dumnezeul tău ți-a poruncit să păzești aceste rânduieli și aceste porunci ale legământului tău și să le împlinești cu toată inima ta și cu tot sufletul tău. 17 Azi ai întărit că Domnul este Dumnezeul tău și că vei umbla neîncetat pe căile pe care te călăuzește El, ascultând de toate legile, poruncile și rânduielile Lui și ascultând cu supunere de glasul Lui. 18 Domnul ți-a încredințat astăzi că tu ești comoara Lui specială, așa cum ți-a promis, și de aceea vei păzi toate poruncile Lui. 19 El a spus că te va pune mai presus de toate neamurile pe care le-a creat spre laudă, slavă și cinste și că vei fi un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău, așa cum a spus El.”

27 După aceea, Moise a vorbit cu bătrânii lui Israel și a poruncit poporului: „Faceți tot ce vă poruncesc astăzi în porunca mea. 2 Când veți trece Iordanul și veți intra în țara pe care v-o dă Domnul Dumnezeul vostru, să puneți acolo niște pietre mari și să le albiți. 3 Să scrieți pe ele toate cuvintele acestei legi [1313] imediat ce veți trece Iordanul și veți intra în țara pe care v-o dă Domnul Dumnezeul vostru, o țară în care curge lapte și miere, așa cum v-a promis Domnul Dumnezeul părinților voștri.

4 Pietrele pe care vi le poruncesc astăzi, le veți pune pe muntele Ghebal, imediat ce veți trece Iordanul, și le veți albi. 5 Acolo să zidiți un altar Domnului Dumnezeului vostru și

să-l faceți din pietre; nicio unealtă de fier să nu se atingă de ele. 6 Să zidiți un altar Domnului Dumnezeului vostru din pietre întregi și să aduceți pe el o ardere de tot Domnului Dumnezeului vostru. 7 Acolo să aduceți și jertfe de mulțumire și să le mâncați, bucurându-vă înaintea Domnului Dumnezeului vostru. 8 Toate cuvintele acestei legi să fie scrise foarte clar pe pietrele acelea.”

9 Moise, împreună cu preoții leviți ca mesageri ai săi , a vorbit întregului Israel și a zis: „Taci și ascultă, Israele! Astăzi ai devenit cu adevărat poporul Domnului Dumnezeului tău. 10 Ascultă, deci, de Domnul Dumnezeul tău și păzește poruncile și legile Lui pe care ți le dau astăzi.”

11 În ziua aceea, Moise a dat poporului porunca următoare: 12 „Când veți trece Iordanul, urmașii lui Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Iosif și Beniamin să stea pe muntele Garizim ca să binecuvânteze poporul de acolo; 13 dar urmașii lui Ruben, Gad, Așer, Zabulon, Dan și Neftali să stea pe muntele Ebal ca să rostească blesteme de acolo.

14 Leviții vor rosti aceste cuvinte cu voce tare și răspicată, ca să le audă toți israeliții: 15 „Blestemat este omul care face un chip cioplit, o asemănare a vreunui lucru, o urâciune înaintea Domnului, lucrare a unui meșter iscusit, și îl pune într-un loc ascuns ca să fie închinat înaintea Lui !” Tot poporul va răspunde: „Amin! Așa este !”

16 „Blestemat fie cel ce își umilește tatăl sau mama!” Și tot poporul să spună: „Amin!”

17 „Blestemat fie cel ce mută hotarul aproapelui său!” Și tot poporul să zică: „Amin!”

18 „Blestemat fie cel ce rătăcește un orb!” Și tot poporul să spună: „Amin!”

19 „Blestemat fie cel ce lipsește de dreptate pe exilat, pe orfan și pe văduvă!” Și tot poporul să spună: „Amin!”

20 „Blestemat să fie omul care se culcă cu nevasta tatălui său și îl pângărește!” Și tot poporul să răspundă: „Amin!”

21 „Blestemat fie oricine se răzvrătește împotriva animalelor!” Și tot poporul să spună: „Amin!”

22 „Blestemat să fie cel ce se culcă cu sora sa, fiica tatălui său sau a mamei sale!” Și tot poporul să răspundă: „Amin!”

23 „Blestemat să fie cel ce se culcă cu soacra lui!” Și tot poporul să spună: „Amin!”

24 „Blestemat să fie cel ce ucide pe ascuns pe aproapele său!” Și tot poporul să spună: „Amin!”

25 „Blestemat fie cel ce ia pedeapsă pentru uciderea unui om nevinovat!” Și tot poporul să spună: „Amin!”

26 „Blestemat să fie omul care nu împlinește după porunca acestei Legi și n-o păzește!”
Și tot poporul să zică: „Amin!”

28 Dacă vei asculta de Domnul Dumnezeul tău în toate lucrurile, dacă vei păzi cu grijă
toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, atunci Domnul Dumnezeul tău te va face mare
și te va înălța mai presus de toate neamurile pământului. 2 Iată binecuvântările care te vor
fi din belșug, dacă vei asculta de Domnul Dumnezeul tău.

3 Binecuvântat vei fi în cetate și binecuvântat vei fi în câmp. 4 Binecuvântat va fi rodul
pântecelui tău, rodul pământului tău și rodul vitelor tale, viței vacilor tale, mieii oilor și
caprelor tale. 5 Binecuvântate vor fi coșul tău și jgheabul tău. 6 Binecuvântat vei fi când
vei ieși din locuința ta și când te vei întoarce în ea. 7 Domnul va lovi pe vrăjmașii tăi,
care vor să te nimicească. Pe un drum vor veni să te atace și pe șapte drumuri vor fugi de
tine.

8 Domnul va turna binecuvântarea Lui peste vistieria ta și peste toată munca ta și te va
binecuvânta în țara pe care ți-o va da. 9 Domnul te va face, Israele , un popor sfânt pentru
El, așa cum ți-a jurat, cu condiția să păzești poruncile Domnului Dumnezeului tău și să
umbli pe căile Lui. 10 Toate popoarele pământului vor vedea că ești numit poporul
Domnului și te vor cinsti. 11 Domnul te va face să ai copii mari, rodul vitelor tale și rodul
câmpurilor tale, în țara pe care a jurat părinților tăi că ți-o va da. 12 Domnul va deschide
larg ușile căminului Său ceresc, vistieria îndurării Sale, ca să trimită ploaie la vremea
potrivită câmpurilor tale și să binecuvânteze toată munca ta. Vei putea da cu împrumut
multor neamuri fără să fii nevoit să iei cu împrumut. 13 Domnul te va face cap, nu coadă.
Dacă vei asculta cu luare aminte de poruncile Domnului Dumnezeului tău, pe care ți le
dau astăzi, și dacă le vei împlini cu sârguință, vei fi mereu sus, nu jos. 14 Dar să nu te
abate nici la dreapta, nici la stânga de la niciuna dintre aceste porunci, pe care ți le dau
astăzi, și să nu mergi după alți dumnezei și să nu le slujești.

15 Dar dacă nu vei asculta de Domnul Dumnezeul tău în toate lucrurile și nu vei păzi cu
strictețe toate poruncile și hotărârile Lui pe care ți le dau astăzi, atunci aceste blesteme
vor cădea peste tine cu toată greutatea lor.

16 Blestemat vei fi în cetate și blestemat în câmp. 17 Blestemate vor fi coșul tău și
jgheaburile tale. 18 Blestemat va fi rodul pântecelui tău, rodul pământului tău și rodul
vitelor tale, fie vițelul vacii tale, fie mielul oilor tale, fie caprele tale. 19 Blestemat vei fi
când vei ieși din locuința ta și când te vei întoarce în ea.

20 Domnul te va lovi cu necaz și neliniște și va răsturna tot ce faci, până vei fi nimicit și
vei ajunge pe neașteptate la sfârșit, din cauza intențiilor tale rele de a-L părăsi . 21
Domnul te va lovi cu o urgie nimicitoare, până vei fi nimicit complet din țara pe care ești
pe cale să o stăpânești. 22 Domnul te va lovi cu tuberculoză , febră, tot felul de inflamații
și febră. Te va lovi cu secetă , cu ergot în spice și cu mucegai . 23 Aceste urgii te vor
urmări până vei fi nimicit. 23 Cerul deasupra ta va deveni ca arama, iar pământul de sub
picioarele tale va fi uscat și tare , ca fierul. 24 Domnul va trimite peste țara ta praf și

nisip adunat de vânt ca ploaia din cer, până te va sufoca. 25 Domnul va lăsa să te copleșească vrăjmașii tăi. Vei merge împotriva lor pe un drum și pe șapte drumuri înaintea lor. Toate împărățiile pământului se vor teme de tine [1319] . 26 Cadavrele armatei tale vor fi hrană pentru păsările de pradă și animalele sălbatice și nu va fi nimeni care să le gonească.

27 Domnul te va lovi, Israele , cu plăgi carioase, ca cele din Egipt, cu umflături, cu cruste și cu erupții pe care nu le vei putea vindeca niciodată. 28 Domnul te va lovi cu nebunie, cu orbire și cu chinuri sufletești. 29 Vei bâjbâi la amiază ca un orb în întuneric, căutând în zadar drumul. Nu va trece o zi fără să fii ocărât și jefuit și nimeni nu te va ajuta. 30 Chiar dacă ești logodit, altul îți va lua soția ca și concubină. Vei zidi o casă, dar nu vei locui în ea. Vei sădi o vie, dar nu-i vei mânca roadele. 31 Boul tău va fi junghiat sub ochii tăi, dar nu-i vei gusta carnea. Măgarul tău va fi luat dinaintea ta și nu va mai fi văzut niciodată. Oile tale vor fi mânate la dușmanii tăi, dar nimeni nu-ți va întinde mâna să-ți ajute. 32 Fiii și fiicele tale vor fi duși în robie sub ochii tăi, la o națiune străină; Vei privi în zadar la ele și vei fi chinuit în fiecare zi, pentru că nu poți face nimic. 33 Toată recolta, rodul muncii tale, va merge la un popor pe care nu-l cunoști și nu vei avea decât o asuprire crudă. 34 Tot ce vei vedea te va înnebuni. 35 Domnul te va lovi, mai ales la genunchi și la picioare, cu bube incurabile, care te vor acoperi din cap până în picioare.

36 Domnul va îngădui să te ducă pe tine și pe împăratul pe care îl vei pune pe tron, la un neam pe care nici tu, nici părinții tăi nu l-ați cunoscut. Acolo veți sluji altor dumnezei, idoli de lemn și de piatră. 37 Neamurile în care te va duce Domnul își vor aduce aminte de tine cu groază și vei ajunge de batjocură printre popoare și o pildă de apostazie .

38 Vei strânge multă sămânță în câmpul tău, dar vei aduna puțină grâu, ceea ce vor lăsa lăcustele în urmă. 39 Vei planta și vei îngriji viile tale, dar nu vei avea vin de băut și nu vei avea locuri de depozitare, căci viermii vor mânca totul. 40 Vei avea livezi de măslini în toată țara, dar nu te vei unge cu untdelemn, căci măslinii vor cădea din pomii tăi. 41 Și dacă vei avea fii sau fiice, ei nu vor locui cu tine, căci vor fi duși în captivitate. 42 Toți pomii tăi și roadele pământului tău vor fi nimicite de insecte vorace.

43 Toți emigranții care locuiesc în jurul tău se vor ridica tot mai sus deasupra ta, iar tu te vei coborî tot mai jos. 44 Ei vor da cu împrumut, dar tu nu le vei mai putea da cu împrumut. Ei vor fi capul, iar tu vei fi coada.

45 Aceste blesteme vor cădea peste tine, te vor urmări și te vor ajunge până vei fi nimicit, pentru că ai neascultat de Domnul Dumnezeul tău și n-ai ascultat de poruncile Lui și de hotărârile Lui pe care ți le-a dat. 46 Aceste blesteme vor fi un semn și o avertizare pentru tine și pentru urmașii tăi pe vecie.

47 În vremea belșugului nu I-ai slujit Domnului Dumnezeului tău cu bucurie și cu inimă bună; 48 de aceea, în foame și sete, în goală și în lipsă, vei sluji vrăjmașului pe care Domnul îl va trimite împotriva ta. Vrăjmașul te va pune cu un jug de fier pe gâtul tău, până te va nimici.

49 Într-o țară îndepărtată, la capătul pământului, Domnul va stârni împotriva ta un neam care se va năpusti deodată împotriva ta ca un vultur, un neam a cărui limbă n-o înțelegi, 50 ca fețele unui popor sălbatic și încăpățânat, care nu se ține cont de bătrâni și nu are milă de tineri. 51 După ce te vor supune, îți vor mânca rodul vitelor și roadele câmpurilor tale, până te vor mistui de foamete. Nu-ți vor lăsa nici grâu, nici must, nici untdelemn, nici pui de vită, nici pui de oi și nici de capre, ci te vor nimici cu desăvârșire și te vor ruina. 52 Acest vrăjmaș va asedia toate cetățile tale și va dărâma toate zidurile tale înalte și puternice în care te încrezi. Te va asedia peste tot și peste tot, în toată țara pe care ți-a dat-o Domnul Dumnezeul tău. 53 Apoi, vei mânca carnea fiilor și fiicelor tale pe care ți le-a dat Domnul Dumnezeul tău, în cetatea asediată de vrăjmaș, până la ruinele ei. 54 Chiar și cel mai milostiv și grijuliu dintre voi se va uita cu ochi nemiloși la fratele vostru, la iubita voastră soție și la ceilalți copii ai voștri care vor mai fi în viață, 55 refuzând să împartă cu ei carnea copilului pe care l-a mâncat el însuși, căci nu-i va mai rămâne nimic altceva în situația disperată în care l-a aruncat vrăjmașul, asediind toate cetățile voastre. 56 Tot așa, cea mai miloasă și grijulie femeie dintre voi, care în blândețea ei n-a vrut niciodată să pună piciorul gol pe pământ, se va uita cu ochi nemiloși la iubitul ei soț, la fiul ei și la fiica ei. 57 Nu va da nimănui nici urma nașterii ei, nici copilul abia născut de ea - ea, ascunzându-se de toți, îl va mânca ea însăși, neavând nimic altceva, în situația disperată în care a aruncat-o vrăjmașul, asediind toate cetățile voastre.

58 Dacă nu vei împlini cu sârguință toată Legea [1320] scrisă în sulul acesta și nu te vei teme de slava și măreția Numelui Domnului Dumnezeului tău, 59 Domnul te va lovi pe tine și pe urmașii tăi cu nenorociri de nedescris, cumplite și neîncetate, cu tot felul de necazuri cumplite și cu boli nesfârșite. 60 El va aduce din nou asupra ta toate bolile Egiptului de care te temeai atât de tare; ele vor fi ale tale. 61 Chiar și boli și nenorociri care nu sunt descrise în sulul Legii, pe care Domnul le va trimite asupra ta până vei pieri. 62 Atunci din tot poporul tău, care era la număr mare ca stelele cerului, va rămâne doar o mână, pentru că n-ai ascultat de Domnul Dumnezeul tău.

63 Domnul a fost bucuros când ți-a dat lucruri bune și te-a făcut un neam numeros; dar Se va bucura și când te va nimici și te va nimici pe tine, pe care ai rupt legământul tău cu El . Nu vei rămâne în țara pe care o vei lua în stăpânire. 64 Domnul te va împrăștia printre toate neamurile , Israele , de la o margine a pământului până la cealaltă. Acolo vei sluji altor dumnezei pe care nici tu, nici părinții tăi nu i-ați cunoscut, idoli de lemn și de piatră. 65 Nu vei avea odihnă printre neamuri, nici un loc unde să-ți odihnești picioarele. Domnul îți va umple inima de neliniște continuă, ochii de suferință și sufletul de disperare. 66 Viața ta va atârna mereu de un fir și vei fi îngrozit zi și noapte, fără să te simți niciodată în siguranță. 67 În fiecare dimineață vei zice: „Aș vrea să fie seară!” Și în fiecare seară vei zice: „Aș vrea să fie dimineață!”, din cauza fricii care îți va umple inima și din cauza a tot ceea ce vei vedea. 68 Domnul te va trimite înapoi în Egipt pe corăbii, pe drumul despre care ți-am spus: „Nu-l vei mai vedea niciodată.” Acolo te vei vinde dușmanilor tăi ca robi și nu vei găsi cumpărători.”

29 Și acestea sunt condițiile [1321] acelui Legământ, Legământul pe care Domnul i-a poruncit lui Moise să-l încheie [1322] cu fiii lui Israel în țara Moabului, pe lângă acel Legământ, Legământul pe care El l-a încheiat cu ei la Horeb.

2 Moise i-a chemat pe toți copiii lui Israel și le-a zis: „Ați văzut cu ochii voștri tot ce a făcut Domnul în Egipt lui Faraon și tuturor slujitorilor lui și întregii lui țări; 3 necazurile la care ați fost martori, semnele mari și minunile pe care le -ați făcut . 4 Dar Domnul nu v-a dat minte să pricepeți, ochi să vedeți și urechi să auziți până în ziua de azi . 5 „V-am călăuzit patruzeci de ani în pustie; dar hainele de pe voi nu s-au învechit și încălțămintea din picioare nu s-a învechit. 6 Ați lipsit de pâine, de vin și de băutură tare, ca să știți că Eu, Domnul, sunt Dumnezeul vostru.”

7 Și când ați ajuns în aceste ținuturi, Sihon, regele Heșbonului, și Og, regele Basanului, ne-au întâmpinat și s-au grăbit să lupte împotriva noastră, dar i-am învins. 8 Am luat țara lor și am dat-o ca moștenire seminției lui Ruben și a lui Gad și jumătății seminției lui Manase. 8 De aceea, luați seama să faceți tot ce vi se poruncește în cuvintele acestui legământ, ca, lucrând cu înțelepciune, să izbutiți în tot ce faceți.

10 Voi stați cu toții astăzi înaintea Domnului Dumnezeului vostru: căpeteniile semințiilor voastre, bătrânii, dregătorii, toți bărbații lui Israel, 11 copiii voștri, soțiile voastre și străinii care locuiesc în tabăra voastră, de la tăietor de lemne până la scoător de apă, 12 ca să încheiați un legământ cu Domnul Dumnezeul vostru, un jurământ de credință pe care Domnul Dumnezeul vostru îl face cu fiecare dintre voi astăzi, 13 ca să vă facă astăzi poporul Lui și ca El să fie Dumnezeul vostru, așa cum v-a jurat prin jurământ părinților voștri, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. 14 Totuși, eu fac acest legământ, acest jurământ și această promisiune nu numai cu voi, 15 care stați aici cu noi înaintea Domnului Dumnezeului nostru, ci și cu cei ce nu sunt încă aici cu noi astăzi.

16 Căci voi înșivă știți cum am trăit în Egipt și cum am trecut prin țările altor popoare, 17 și ați văzut atunci acei idoli urâți și dumnezei falși de lemn, piatră, argint și aur cu care se înconjurau.

18 Luați seama ca nu cumva să intre astăzi în inima vreunui bărbat sau a vreunei femei, a vreunei familii sau a vreunui trib, ca să se îndepărteze de Domnul Dumnezeul nostru și să slujească dumnezeilor neamurilor acelea; să nu fie printre voi vreo rădăcină al cărei rod să fie otravă și amărăciune. 19 Când o astfel de persoană aude acest jurământ al legământului, se mângâie în sufletul său și zice: „Îmi va fi bine, chiar dacă voi urma poruncile inimii mele!” Astfel, el aduce nenorocirea asupra sa și asupra altora, conform proverbului : „Pământul irigat piere odată cu pământul uscat.” [1325] . 20 Domnul nu va ierta o astfel de persoană. Nu, mânia Domnului și neîmpăcarea Lui cu păcatul [1326] se vor aprinde până când toate blestemele scrise în acest sul vor cădea peste apostat [1327] și Domnul îi va șterge chiar și numele din toate înregistrările de sub cer. 21 Domnul îl va alege dintre toate semințiile lui Israel și îl va pedepsi cu o nenorocire specială, conform tuturor blestemelor legământului, ale legământului, scrise în această carte a Legii [1328] .

22 Generația care va veni, copiii tăi care vor trăi după tine și prinșii de război care vor veni din țări îndepărtate, vor vedea necazurile care au lovit țara și bolile pe care le-a trimis Domnul peste locuitorii ei. 23 Vor vedea toată țara ca un foc de pucioasă și sare; nu se poate semăna în ea și nu rodește nimic, nu crește iarbă pe ea, ci este pustie, ca

Sodoma și Gomora, Adma și Țeboim, pe care le-a nimicit Domnul în mânia Lui cea mare.

24 Atunci ei și toate neamurile vor întreba: „De ce a făcut Domnul așa acestei țări? De ce a venit această mânie atât de mare din partea Lui?” 25 Atunci vor răspunde: „Pentru că locuitorii acestui popor au părăsit legământul Domnului, Dumnezeul părinților lor, și au rupt legământul pe care l-a făcut cu ei când i-a scos din Egipt. 26 Căci au început să slujească și să se închine altor dumnezei, pe care nu-i cunoșteau mai înainte și cărora nu ar fi trebuit să le slujească. 27 De aceea, Domnul s-a mâniat împotriva acestei țări și a adus asupra ei toate blestemele scrise în această sulă. 28 De aceea, Domnul, în mânia, mânia și marea Lui indignare, a smuls din țara aceasta pe cei ce se îndepărtaseră de ea și i-a aruncat într-o altă țară, cum este astăzi.” 29 Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, dar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie, ca să putem împlini tot ce este scris în lege.

30 Când ți se vor întâmpla toate aceste binecuvântări și blesteme pe care ți le-am pus înainte, și le vei lua în serios acolo, locuind printre neamurile printre care te va împrăștia Domnul Dumnezeul tău, 2 să te întorci la Domnul Dumnezeul tău și să-L asculți în toate, tu și copiii tăi, făcând din toată inima ta și din tot sufletul tău tot ce ți-am poruncit astăzi. 3 Atunci Domnul Dumnezeul tău îți va aduce înapoi bunăstarea ta de odinioară și, îndurându-te de tine, te va aduna și te va duce din mijlocul neamurilor printre care ai fost împrăștiat. 4 Chiar dacă vei fi împrăștiat până la marginile pământului , Domnul Dumnezeul tău nu se va sfiiți să te adune acolo și să te aducă înapoi de acolo. 5 Te va aduce în țara pe care a stăpânit-o părinții tăi și o vei stăpâni. Domnul Dumnezeul tău te va face un neam prosper și mai numeros decât în zilele părinților tăi.

6 Atunci Domnul te va circumzice pe tine și pe urmașii tăi , ca să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău, până la viața sufletului tău. 7 Atunci Domnul va întoarce toate aceste blesteme asupra vrăjmașilor tăi, asupra celor ce te-au urât și te-au prigonit. 8 Atunci vei asculta din nou de Domnul, păzind toate poruncile Lui pe care ți le poruncesc acum să le păzești. 9 Și Domnul îți va da din belșug toată munca ta, rodul pântecelui tău, rodul animalelor tale și roadele câmpurilor tale. Căci Domnul Se va bucura din nou de fericirea ta, cum S-a bucurat odinioară de fericirea părinților tăi, 10 pentru că vei asculta de Domnul Dumnezeul tău, păzind poruncile și legile Lui scrise în această carte a Legii [1331] - nu trebuie decât să te întorci la El cu toată inima ta și cu tot sufletul tău!

11 Și această Lege [1332] pe care ți-o dau acum, nu este prea dificilă pentru tine, nici de așa natură încât să fie considerată inaccesibilă. 12 Nu este undeva în ceruri, ca să zici: „Cine se va sui la ceruri ca să aducă această Lege și să ne-o facă cunoscută, ca s-o putem asculta?” 13 Și nu este dincolo de mare, ca să zici: „Cine va merge dincolo de mare ca s-o aducă și să ne-o facă cunoscută, ca s-o putem asculta?” 14 Nu! Cuvântul este foarte aproape de tine: este pe buzele tale - îl poți repeta , este în inima ta - poți gândi la el . Doar ascultă-l!

15 Luați în considerare ce v-am propus astăzi:

viață și prosperitate

sau moartea și pierderea a tot.

16 Căci îți poruncesc astăzi să iubești pe Domnul Dumnezeul tău , să umbli pe căile Lui și să păzești poruncile Lui, legile Lui și rânduielile Lui și legământul Lui ; atunci vei prospera și vei deveni un neam numeros, iar Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta în țara pe care mergi să o iei în stăpânire. 17 Dar dacă inima ta se abate de la calea adevărului și nu te vei supune, ci te vei lăsa amăgit și te vei închina altor dumnezei și le vei sluji, 18 atunci te avertizez astăzi că vei pieri negreșit; zilele tale nu vor fi lungi în țara de dincolo de Iordan, pe care o mergi să o iei în stăpânire. 19 Iau cerurile și pământul martori că am pus înaintea ta viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege, deci, viața, dacă vrei să trăiești, tu și urmașii tăi, 20 iubind pe Domnul Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui și rămânând cu El. Căci El este viața ta, o viață lungă în țara pe care Domnul a jurat că o va da strămoșilor tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.”

31 Moise și-a încheiat cuvântarea [1334] adresată întregului Israel, 2 zicând: „Sunt acum în vârstă de o sută douăzeci de ani și nu mai pot merge cu voi în campanii [1335] . Domnul mi-a zis: «Nu veți trece Iordanul.» 3 Acum, Domnul Dumnezeul vostru va trece râul înaintea voastră și va nimici toate neamurile din calea voastră și le veți stăpâni țara. (Cât despre Iosua , el va trece râul înaintea voastră, așa cum a făgăduit Domnul.) 4 Domnul va face acestor neamuri cum a făcut lui Sihon și lui Og, regii amoriților, și țarii lor; va nimici aceste neamuri. 5 Domnul vi le va da în mâini și să le faceți așa cum v-am poruncit. 6 Fiți tari și curajoși; nu vă temeți de ei și nu vă înspăimântați, căci Domnul Dumnezeul vostru va fi păzitorul vostru, Israele ; El nu va refuza să vă ajute și nu vă va părăsi niciodată.”

7 În timp ce ochii întregului Israel erau ațintiți asupra lui Moise, Moise l-a chemat pe Iosua la el și i-a zis: „Fii tare și curajos! Tu vei merge cu acești oameni în țara pe care Domnul a promis că le-o va da, așa cum a jurat strămoșilor lor. Și s-o împarți printre copiii lui Israel ca moștenire. 8 Domnul va merge înaintea ta și va fi cu tine; nu va înceta să te ajute și nu te va părăsi. Nu te teme și nu te descuraja.”

9 După ce a scris Moise această lege , a dat-o preoților, fiilor lui Levi, care duceau chivotul legământului Domnului, lor și bătrânilor lui Israel, 10 cu următoarea poruncă: „La sfârșitul fiecărui șapte an, în anul iertării datoriilor, la Sărbătoarea Corturilor, 11 când tot Israelul se va aduna înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul , această lege să fie citită cu voce tare, ca să o audă tot Israelul. 12 Adunați tot poporul – bărbați, femei, copii și pe cei din exil care locuiesc în mijlocul vostru – ca, auzind -o , să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul vostru și să păzească și să împlinească tot ce este scris în această lege. 13 Copiii lor, care nu cunosc încă această lege, vor auzi și ei ce este scris în ea și vor învăța să se teamă de Domnul Dumnezeul vostru, în toate zilele vieții voastre în țara pe care o veți lua în stăpânire după ce veți trece Iordanul.”

14 Domnul i-a zis lui Moise: „Se apropie ceasul morții tale. Cheamă-l pe Iosua și vino cu
el la Mine la Cortul Epifaniei, unde îl voi instrui.” Când au ajuns Moise și Iosua și au stat
în Cortul Epifaniei, 15 Domnul li S-a arătat într-un stâlp de nor care stătea la intrarea
Cortului.

16 Domnul i-a zis lui Moise: „În curând te vei întoarce la părinții tăi [1337] și imediat
poporul acesta se va abate și va comite adulter cu dumnezei străini, cu dumnezeii
străinilor în a căror țară se duc. Mă vor părăsi și vor călca legământul Meu, legământul pe
care l-am făcut cu ei. 17 Atunci aceasta Mă va mânia împotriva lor; îi voi părăsi și Îmi
voi ascunde fața de ei. Vor fi pradă ușoară pentru dușmanii lor și multe nenorociri se vor
abate asupra lor. Atunci vor striga: «Nu este oare pentru că Dumnezeul nostru nu este în
mijlocul nostru?» 18 Dar în ziua aceea – să știe ei – Îmi voi ascunde fața de ei din cauza
tuturor relelor pe care le-au făcut întorcându-se la alți dumnezei.

19 Scrieți acum cântecul acesta și învățați-i pe copiii lui Israel să-l cânte, ca să-l repete și
el va fi o mărturie împotriva lor. 20 Când îi voi aduce în țara în care curge lapte și miere,
țara pe care am jurat-o părinților lor, vor mânca până se vor sătura și se vor îngrășa. Apoi
se vor întoarce la alți dumnezei și le vor sluji. Dar ei Mă vor respinge și vor călca
legământul Meu, legământul Meu cu Mine. 21 Când vor veni peste ei multe nenorociri,
cântecul acesta va fi o mărturie împotriva lor pentru generațiile viitoare care vor învăța
să-l cânte și va fi o mărturie împotriva lor, confirmând că le știam toate gândurile înainte
de a-i aduce în țara pe care le-am jurat-o. 22 În aceeași zi, Moise a scris cântecul acesta și
i-a învățat pe copiii lui Israel să-l cânte.

23 Domnul i-a poruncit lui Iosua: „Fii tare și curajos și adu pe copiii lui Israel în țara pe
care le-am jurat-o. Eu voi fi cu tine.”

24 După ce a scris Moise într-un sul toate rândurile Legii, 25 le-a zis leviților care duceau
Chivotul Legământului Domnului: 26 „Luați acest sul al Legii și puneți-l lângă Chivotul
Legământului Domnului Dumnezeului vostru, ca să fie martor împotriva voastră. 27 Căci
știu cât de răzvrătiți și încăpățânați sunteți voi. Dacă v-ați răzvrătit împotriva Domnului
cât timp am trăit, ce se va întâmpla după moartea mea? 28 Acum, adunați înaintea mea pe
toți bătrânii semințiilor voastre și pe căpeteniile voastre, ca să le spun aceste cuvinte în
prezența lor, cuvintele acestei cântări . Voi chema cerurile și pământul martori împotriva
lor. 29 Căci știu că îndată după moartea mea veți face lucruri rușinoase și vă veți abate de
la calea pe care v-am poruncit-o. Și în curând tot felul de nenorociri vor veni peste voi,
pentru că, mâniind pe Domnul, veți începe să faceți lucruri rele pentru El.”

30 Moise a rostit cuvintele acestei cântări până la sfârșit în fața întregii adunări a lui
Israel.

32 „Ascultă, ceruri, cântecul meu!

Fie ca pământul să asculte cuvintele mele!

2 Fie ca mesajul meu să curgă ca ploaia,

și se va așterne ca roua nopții,

se va revărsa ca o ploaie fină peste verdeața fragedă,

ca o ploaie torențială pe pajiști.

3 Căci eu declar Cine este Domnul [1338] , așa că dați slavă Dumnezeului nostru!

4 El este o Stâncă sigură ; lucrarea Lui este desăvârșită,

El este doar întotdeauna și în toate!

Dumnezeu este credincios și în El nu este nedreptate!

El este adevărat și drept!

5 Dar copiii Săi nevrednici, acea generație decăzută și coruptă, s-au purtat cu trădare cu El.

6 Așa i-ai răsplătit Domnului,

oameni proști și nerezonabili!

Nu este El Tatăl tău, care te-a creat?

pregătit pentru viața cu Sine Însuși și aranjat?

7 Adu-ți aminte de zilele trecute,

Gândește-te la vremurile generațiilor trecute,

întreabă-l pe tatăl tău și el îți va spune,

bătrânii lor - și ei vor spune.

8 Când Cel Preaînalt a dat stăpânire neamurilor,

când a așezat oameni pe pământ,

El a stabilit hotarele locuinței lor,

după numărul fiilor lui Dumnezeu [1339] ,

9 Căci partea Domnului pe pământ este poporul Său,

Iacov este moștenirea Lui.

10 Dumnezeu a găsit acest popor într-un ținut pustiu,

în stepă, unde animalele sălbatice urlă.

L-a protejat și a avut grijă de el,

L-am păzit ca pe lumina ochilor mei .

11 Așa cum vulturul își ridică puietul din cuib

și plutește lin deasupra puilor,

își întinde aripile pentru ei

și, după ce l-a ridicat, îl duce pe pene,

12 Așadar, Domnul i-a călăuzit pe poporul Său, unul câte unul,

Nu era niciun dumnezeu străin cu El!

13 El a făcut pe acest popor stăpânitor al ținuturilor înalte,

și i-a dat roadele câmpurilor ca hrană.

L-a hrănit cu miere din stâncă,

petrol - din stâncile de silex,

14 feluri de mâncare rafinate din lapte de vacă

și le-a umplut cu brânză de oaie,

cea mai bună carne de miei și berbeci din Basan,

carne de capră și grâu select,

și băutura ta a fost sângele spumos al strugurilor.”

15 Ieșurun s-a îngrășat [1340] și s-a încăpățânat,

după ce s-a săturat, s-a îngrășat, s-a acoperit de grăsime,

L-a respins pe Dumnezeul care l-a creat,

a început să disprețuiască Stânca mântuirii sale.

16 Iată, ei Îi provoacă mânia închinându-se altor dumnezei,

Ei provoacă indignare cu fapte josnice.

17 Ei aduc jertfe demonilor, nu zeității;

zeilor care nu erau cunoscuți înainte ,

nou - și nu de departe,

despre care nici măcar părinții lor nu știau.

18 Nu ți-ai adus aminte de Stânca care te-a născut, Israele ,

L-am uitat pe Dumnezeu, care te-a adus pe lumea asta.

19 Domnul a văzut aceasta

și în indignarea Lui, Și-a lepădat fiii și fiicele.

20 „Îmi voi ascunde fața de ei”, a zis El, „voi vedea cum se va sfârși această generație perversă,

copii pentru care loialitatea este un concept străin.

21 M-au făcut să îndur durerile geloziei [1341] ,

a venera pe cineva care nu este un zeu;

supărat și enervat

cu idolii voștri fără valoare!

Iată, îi voi stârni gelozia printre popoare,

pe care nu le-au prețuit deloc,

oameni care nu înțeleg nimic,

Voi deveni o supărare pentru ei.

22 Căci în mânia mea s-a aprins un foc,

El arde până în adâncurile Șeolului [1342] ,

mănâncă pământul și roadele lui

și deja poalele munților sunt pârjolite.

23 Voi aduce peste ei nenorocire după nenorocire,

Îmi voi trage săgețile asupra lor:

24 Chinurile foamei îi vor istovi,

devastarea li se va aduce

și ciuma și infecția feroce.

Voi întoarce colții fiarelor sălbatice împotriva lor,

Le-am pregătit venin de șarpe!

25 Războiul va aduce moartea celor de pe stradă,

și groază pentru cei care s-au refugiat în casă:

atât tânărul, cât și fata,

și bebelușului și bătrânului cu părul gri.

26 Aș zice: „Îi voi nimici,

„Le voi șterge amintirea dintre oameni!”

27 Dacă nu m-aș teme că vrăjmașii mei s-ar lăuda,

dușmanii lor vor interpreta greșit acest lucru:

„Nu Domnul a făcut aceasta,

„Asta e opera noastră!”

28 Aceștia sunt oamenii care nu au niciun motiv

și cui îi lipsește viziune!

29 Dacă ar avea înțelepciune

să înțeleagă și să înțeleagă ce îi așteaptă!

30 Cum ar putea un singur om să învingă o mie?

și doi - să pună pe fugă zece mii,

de nu i-ar fi vândut Stânca lor ca sclavi ,

dacă Domnul Însuși nu i-ar fi dat în mâna dușmanilor ?

31 Căci „stânca” lor nu se compară cu Stânca noastră,

Chiar și dușmanii noștri vorbesc despre asta.

32 Căci vița lor este din vița Sodomei,

din viile Gomorei,

iar fructele sale de pădure sunt otrăvitoare,

și strugurii lui sunt amari;

33 Vinul lor este otravă de șarpe,

otrava mortală a aspidelor.

34 „Nu este aceasta ascuns la Mine,

„În cămările Mele, sub pecete?”, zice Domnul . 35 „ Lucrul Meu este răsplătirea; Eu voi răsplăti.”

La vremea potrivită se vor poticni;

ziua pieirii lor este aproape,

și în curând soarta pregătită pentru ei li se va abate.”

36 Domnul va apăra poporul Său,

El va avea milă de slujitorii Săi,

când vede că puterile lor s-au epuizat,

nu au rămas nici sclavi, nici liberi [1343] ;

37 Și el va zice: „Unde sunt dumnezeii lor,

Unde este „stânca” pe care contau atât de mult?

38 Unde sunt zeii care au mâncat grăsimea jertfelor lor

și au băut vinul jertfelor lor?

Să se ridice și să ajute,

lasă-i să-ți servească drept refugiu!

39 Să înțelegeți acum că Eu sunt singurul Dumnezeu,

și nu este alt dumnezeu afară de Mine!

Moartea și viața sunt în voia Mea,

Eu provoc răni și le vindec;

și nimeni nu-i poate elibera pe dușmanii lui Israel

din mâna Mea!

40 Cât de sigur este că trăiesc veșnic,

așa jur,

ridicând mâna spre cer:

41 Când îmi voi ascuți sabia până va străluci

și voi lua în mâinile Mele problema judecății,

atunci Mă voi răzbuna pe dușmanii Mei

și voi răsplăti pe deplin celor ce Mă urăsc;

42 Îmi voi face săgețile să bea sânge, iar sabia mea va mânca carne, cu sângele celor uciși și al captivilor,

lideri inamici cu părul lung."

43 Bucurați-vă , neamuri, împreună cu poporul Lui!

Căci El va răzbuna sângele robilor Săi,

El va pedepsi pe dușmanii Săi;

El va face ca nelegiuirea poporului Său să fie uitată în țara lor!”

44 Când a ajuns Moise la locul de adunare , a rostit toate cuvintele acestei cântări în prezența poporului care se adunase ; și Iosua [1344] era cu el . 45 După ce Moise a rostit toate aceste cuvinte către Israel, 46 le-a zis și ascultătorilor săi: „Luați aminte la toate învățăturile pe care vi le dau astăzi și porunciți-le copiilor voștri să aibă grijă să împlinească toate poruncile acestei legi [1345] . 47 Căci acestea nu sunt cuvinte deșarte pentru voi; ci sunt viețile voastre. Dacă le veți păzi, veți trăi mult în țara de dincolo de Iordan, pe care o veți stăpâni.”

48 În ziua aceea, Domnul i-a zis lui Moise: 49 „Suie-te pe munții Abarim, pe vârful muntelui Nebo, care este în țara Moabului, față în față cu Ierihonul, și privește spre țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel ca moștenire. 50 Când te vei sui pe muntele acesta, vei muri și vei fi adăugat la strămoșii tăi, așa cum fratele tău Aaron a murit pe muntele Hor și a fost adăugat la strămoșii lui. 51 Căci amândoi ați fost necredincioși față de Mine în mijlocul copiilor lui Israel: la apele amare ale Meribei, la Cades, care este în pustiul Țin, nu Mi-ați arătat sfințenia față de copiii lui Israel. 52 Vei putea vedea Țara Făgăduinței de departe, dar nu vei intra în țara pe care o dau copiilor lui Israel.”

33 Aceasta este binecuvântarea pe care Moise, omul lui Dumnezeu, a dat-o copiilor lui Israel înainte de moartea sa.

2 El a spus:

„Domnul S-a arătat de pe Sinai,

din Seir i-a luminat pe cei aleși [1346] a ,

strălucea cu raze din lanțurile muntoase Parana,

când a venit dintre miriadele de sfinți care îl înconjurau ;

la dreapta Lui este focul Legii pentru ei [1347] b .

3 Da, Tu iubești [1348] a , Doamne , poporul Tău [1349] b !

Toți sfinții sunt în mâna Ta,

sunt așezate la picioarele tale,

acceptând cuvintele tale,

4 Legea dată de Moise, moștenirea urmașilor [1350] lui Iacov.

5 Domnul [1351] a devenit rege acolo pentru Ieșurun [1352] b ,

când conducătorii triburilor lui Israel

adunați împreună cu toți oamenii.

6 Trăiască Ruben și să nu moară,

„chiar dacă a avut puțini soți!”

7 Despre Iuda a zis:

„Ascultă strigătul lui, Doamne,

și după luptă , întoarceți-l pe Iuda la poporul său!

Chiar dacă încearcă să se apere cu mâinile,

dar Tu îl ajuți în lupta împotriva dușmanilor.”

8 Iar despre Levi a zis:

„Să fie urim și tumim [1353] a , Doamne ,

cu soțul tău credincios,

pe care le-ați experimentat în Massa

și cu care s-a luptat la apele Meriba [1354] b .

9 Iată ce a spus despre tatăl și mama sa:

„Nu-i mai recunosc”

Le-a întors spatele fraților săi,

și-a neglijat copiii.

Și aceasta pentru că a păzit poruncile Tale.

și mai presus de toate am prețuit Uniunea, Legământul cu Tine.

10 Să-l învețe pe Iacov poruncile Tale,

Israel - la Legea Ta;

să ardă tămâie înaintea Ta

și pe altarul Tău

oferă o jertfă arsă.

11 Binecuvântează, Doamne, puterea lui de a sluji ,

și fie ca lucrarea lui să-Ți fie plăcută!

Lovește coapsele celor ce se ridică împotriva lui,

și cel ce-i este vrăjmaș să nu se mai ridice!”

12 Despre Beniamin a zis:

„Fie ca iubitul Domnului

își găsește pacea în El,

căci El veghează asupra lui în fiecare zi;

și iubit, ca un fiu pentru tatăl său ,

„pe umerii Săi în siguranță.”

13 El a mai spus despre Iosif și urmașii lui :

„Domnul să binecuvânteze țara lui Iosif

un dar prețios din ceruri, roua,

și ape din măruntaiele pământului ,

14 fructe excelente care se coc la soare,

și cele care cresc noaptea, în lumina lunii,

15 cadouri minunate din munții antici

și o abundență de roade pe dealurile veșnice,

16 cele mai bune daruri ale pământului și toate binecuvântările lui,

firea Celui care a locuit în rugul de spini.

Toate acestea să cadă peste capul lui Iosif,

pe fruntea celui glorificat printre frații săi.

17 El este ca întâiul născut al unui taur în puterea lui!

Coarnele lui sunt ca cele ale unui bizon,

cu ele va împunge neamurile, chiar și pe cele de la marginile pământului,

așa sunt zeci de mii de urmași ai lui Efraim

și mii dintre urmașii lui Manase.”

18 Moise a zis despre Zabulon și fratele său :

„Bucură-te, Zabulone, în faptele tale,

și tu, Isahar, în corturile tale!

19 Ei cheamă oamenii - și nu numai pe ai lor - la munte [1355] a ,

aduceți jertfe plăcute Domnului [1356] b ;

se hrănesc cu bogăția mărilor

și comorile care topesc coastele [1357] în .”

20 Despre Gad a zis:

„Binecuvântat este Cel ce întinde țara lui Gad!”

S-a întins ca o leoaică curajoasă,

a smulge brațul și capul inamicului [1358] .

21 El și-a ales o țară mai bună,

teren potrivit pentru un lider.

A intrat în luptă în fruntea poporului

și, așa cum cerea dreptatea,

a împlinit hotărârea Domnului și poruncile Sale către Israel.”

22 Moise a spus despre Dan:

„Dan este un leu tânăr,

care atacă din Basan.”

23 Iar despre Neftali a zis:

„El este plin de bunăvoință,

plin de binecuvântările Domnului.

Vestul și Sudul vor fi luate în stăpânire.”

24 Iar despre Așer a zis:

„Binecuvântat este Așer mai mult decât toți fiii lui Iacov !”

Fie ca el să trăiască ca un favorit al fraților săi,

înmuierea picioarelor în ulei de măsline!

25 Locuiește în siguranță în spatele porților,

acoperit cu fier și cupru!

Și fie ca puterea ta să nu se stingă niciodată în toate zilele vieții tale !

26 Nu este nimeni ca Dumnezeul lui Ieșurun,

Care zboară pe cer ca să te ajute,

în măreția Sa - în nori.

27 Dumnezeul cel veșnic este refugiul tău,

și sprijin - mâini eterne!

El va izgoni pe toți dușmanii tăi dinaintea ta,

dând comanda: „Exterminați!”

28 Israel va locui în siguranță,

nimeni nu va mai invada izvorul lui Iacov

în țara aceea unde e multă pâine și vin,

unde cerurile împrăștie rouă.

29 Binecuvântat ești tu, Israele! Cine este ca tine?

oameni mântuiți de Domnul?!

El este scutul tău, care te protejează,

El este sabia triumfului tău!

Vrăjmașii tăi se vor târâi înaintea ta,

și le vei călca în picioare spatele.”

34 Moise s-a suit din câmpia Moabului pe muntele Nebo, pe vârful Pisga, care este în fața Ierihonului. Domnul i-a făcut să vadă toată țara făgăduinței , de la Galaad până la Dan, 2 tot ținutul lui Neftali și țara lui Efraim și Manase. Moise a văzut și țara lui Iuda până la marea de apus . 3 A văzut toată partea de miazăzi și valea Iordanului , ținutul Ierihonului până la Țoar, cetatea palmierilor. 4 Domnul i-a zis lui Moise: „Aceasta este țara pe care am jurat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov că o voi da urmașilor lor. Ți-am făcut s-o vezi cu ochii tăi, dar tu însuți nu vei intra în ea.”

5 Moise, slujitorul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, așa cum spusese Domnul. 6 L-au îngropat acolo, în valea Moabului, în fața lui Bet-Peor. Dar nimeni nu știe până în ziua de azi unde este mormântul lui. 7 Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani când a murit; dar ochii nu i s-au stins la bătrânețe și puterea nu i-a încetat. 8 Copiii lui Israel l-au jelit treizeci de zile în câmpia Moabului, până când s-au împlinit zilele de jale pentru Moise.

9 Iosua era plin de duhul înțelepciunii, căci Moise își pusese mâinile peste el. Israeliții au făcut tot ce-i poruncise Domnul lui Moise sub conducerea lui .

10 Însă nu a mai fost în Israel un profet ca Moise, pe care Domnul să-l cunoască față în față. 11 Și nu a fost nimeni ca el în semnele și minunile pe care Domnul l-a trimis pe Moise să le facă în Egipt, împotriva lui Faraon, împotriva slujitorilor lui și împotriva întregii lui țări, 12 și în faptele puternice și uimitoare pe care le-a arătat Moise în fața întregului Israel.

Note

1. „Geneza” - în Septuaginta această carte este numită „Geneza” (Originea), care a fost tradusă în slavă, iar apoi în rusă sub numele de „Geneza”. Și, întrucât acest nume a devenit obișnuit, îl păstrăm în traducerea noastră a Bibliei.

2. 1:1 Sau: La început, când Dumnezeu a creat cerurile și pământul…

3. a 1:2 Sau: abisul.

4. b 1:2 O altă traducere posibilă: vânt / suflare / respirație.

5. a 1:4 Verbul „a văzut” aici și mai târziu în acest capitol are înțelesuri precum „s-a gândit la…”, „a observat…” sau „a concluzionat că…”.

6. b 1:4 Fiecare etapă a creării pământului, menită să fie un loc pentru locuirea umană (Isaia 45:18), primește aprobarea lui Dumnezeu („bună”), deoarece servește scopului principal: crearea celor mai favorabile condiții pentru viața umană pe pământ.

7. 1:6 Lit.: ape din ape.

8. 1:9 LXX adaugă: apele care sunt cele de sub cer s-au adunat la un loc și s-a arătat uscatul.

9. 1:11 Ebr. deshe poate fi tradus aici nu doar prin cuvântul general „vegetație”, ci și prin cuvântul „iarbă”, ca un tip separat de viață vegetală, diferit de următoarele două.

10. a 1:14 O altă traducere posibilă: Să fie niște lumini pe întindere, ca să despartă; în această traducere verbul „va fi” (haya) nu se referă la crearea luminilor pe întindere (în acest sens este folosit în v. 6), ci la scopul lor. Din aceasta rezultă evident că în a patra zi a creației, luminile despre care se vorbește în v. 14 au devenit vizibile de pe pământ.

11. b 1:14 Sau: date.

12. 1:21 Sau: suflete vii; același lucru în versetele 24 și 30.

13. a 1:26 Cuvântul „bărbat” (adam) este folosit aici într-un sens colectiv și se referă atât la bărbat, cât și la femeie (vezi 5:1, 2).

14. b 1:26 În Peshitta (traducere siriacă), ca în v. 24: peste toate fiarele pământului.

15. 1:28 Iată aceleași cuvinte ca în versetul 22, rostite în legătură cu regnul animal, cu diferența esențială, însă, că în acest verset Dumnezeu le adresează omului, cu care stabilește o relație specială. Binecuvântarea lui Dumnezeu este una dintre marile teme care leagă întreaga Geneză. Dumnezeu binecuvântează animalele (1:22), omenirea (1:28), Sabatul (2:3), Adam (5:2), Noe (9:1), patriarhii (12:3; 17:16, 20 etc.). Nașterea copiilor în familie a fost inițial recunoscută ca darul de la Dumnezeu în care binecuvântarea Lui se manifesta cel mai clar. Dar era evidentă și în alte sfere ale vieții omului: în recoltă, în familie, în bunăstarea poporului (Deuteronom 28:1-14). Un cuvânt de binecuvântare, fie rostit de Dumnezeu, fie de om, purta cu sine putere dătătoare de viață și asigura succesul.

16. a 1:30 Lit.: tuturor fiarelor pământului și tuturor păsărilor cerului.

17. b 1:30 Sau: orice iarbă.

18. 2:1 Lit.: și toată oștirea lor. Este posibil ca ebraicul tzava (al cărui sens este „oștire, serviciu militar”) să indice în acest context ordine și frumusețe; așa a fost înțeles de traducătorii LXX și ai Vulgatei.

19. a 2:2 O altă traducere posibilă: terminat în ziua a șaptea, din care rezultă că anumite acțiuni ale lui Dumnezeu: binecuvântarea și sfințirea zilei de odihnă – au fost finalizate abia în ziua a șaptea.

20. b 2:2 Evreiesc shavat poate fi tradus prin „s-a odihnit”, dar sensul său principal este „a înceta”. Aici, ca și în v. 3, nu este vorba de odihnă după epuizare, ci de încetarea procesului de creație.

21. a 2:4 Ebr. Cuvântul toldot, tradus în mod tradițional prin origine, este folosit în VT în sensuri precum: istoria originii, genealogie sau descendenți. Prima parte a versetului care folosește acest cuvânt servește aici, ca și în alte părți ale Genezei, ca un fel de titlu pentru narațiunea ulterioară.

22. b 2:4 Cuvântul „Domnul” scris cu majuscule mici este folosit acolo unde originalul conține numele impronunțabil al lui Dumnezeu, așa-numitul Tetragrammaton: יהוה/YHVH.

23. 2:5 Lit.: Niciun tufiș de câmp nu era încă pe pământ și nicio iarbă de câmp nu creștea. Cuvintele „tufiș de câmp” și „iarbi de câmp” nu se referă la vegetația despre care se vorbește în primul capitol; mai degrabă, ele anticipează „spinii și mărăcinii” și „iarbile de câmp” care aveau să apară mai târziu ca urmare a Căderii în păcat (3:18). Și în relatarea despre ploaie, se poate vedea o aluzie la Potop (7:4). Construcția relatării (v. 4-6) indică astfel faptul că, înainte de crearea omului, nu exista încă pe pământ ceea ce a luat ființă abia după Cădere.

24. 2:6 Sau: ceață. Înțelesul cuvântului ebraic „ed” folosit aici este obscur, cu excepția acestui loc în care apare în Iov 36:27. Alții îl traduc prin „fântână”, „potop” sau chiar „ape subterane”.

25. a 2:7 Lit.: sculptat / turnat; același lucru în v. 8, 19.

26. b 2:7 Lit.: în nările lui.

27. în 2:7 Lit.: și omul a devenit o ființă vie; sau: un suflet viu.

28. 2:8 Ebr. eden, adică fericire, plăcere.

29. 2:10 Lit.: începuturi / ramuri.

30. 2:12 Lit.: există bdolakh și piatra (prețioasă) shoham.

31. a 2:15 Spre deosebire de v. 8, unde se spune că Dumnezeu l-a „așezat” pe om, aici autorul folosește un verb diferit, și anume cel pe care îl folosește atunci când scrie despre odihna sau bunăstarea pe care Dumnezeu i-o dă omului (cf. Deut. 3:20; 12:10).

32. b 2:15 Traducerea tradițională „a cultivat și a întreținut (grădina)” se confruntă cu obiecții gramaticale serioase. Verbele „a cultiva” și „a păstra” în textul original al Vechiului Testament sunt cel mai adesea folosite în sensul de „a sluji (lui Dumnezeu)” și „a asculta”. Probabil, în acest caz, sunt folosite în același sens.

33. 2:23 Evreiesc. Cuvântul pentru „femeie” (ishsha) are un sunet similar cu cuvântul pentru „bărbat” (ish).

34. 3:1 Sau: Șarpele era mai deștept / mai inteligent / mai ingenios decât toate (celelalte) animale ale câmpului pe care le crease Domnul Dumnezeu.

35. 3:2 Lit.: grădină.

36. 3:5 Lit.: ca Dumnezeu; sau: ca zeii.

37. 3:8 Lit.: în vântul zilei.

38. 3:10 Lit.: Vocea / sunetul / zgomotul tău.

39. 3:14 „Există țărână” este o expresie figurativă, care vorbește despre cel mai înalt grad de condamnare; cf. Psalmul 72 (71):9; Isaia 49:23; Mica 7:17.

40. 3:15 Lit.: între sămânța ta și sămânța ei. Discursul despre sămânță/următor aici și mai târziu în acest verset folosește un substantiv colectiv la singular, ca o indicație a două grupuri aflate în conflict, conduse de indivizi specifici, despre care cititorul va afla de-a lungul narațiunii ulterioare.

41. 3:16 Înțelesul acestei propoziții în original nu este pe deplin clar; o altă traducere posibilă este: Vei pofti după soțul tău.

42. a 3:20 Sau: om.

43. b 3:20 Numele „Eva” (Havva) în ebraică este consonant cu cuvântul „viață” (hayim).

44. 4:1 Datorită polisemiei prepoziției ebraice traduse aici ca din, și a verbului ebraic tradus aici ca a găsi, sunt posibile și alte traduceri: Am creat omul, așa cum a făcut Domnul (l-a făcut); Am găsit omul cu (ajutorul) Domnului; Am găsit omul - pe Domnul.

45. 4:4 Lit.: din grăsimea lor.

46. 4:7 O altă traducere posibilă: trebuie.

47. 4:8 Așadar, în LXX și într-o altă traducere antică, cuvintele „să ieșim la câmp” lipsesc din textul masoretic.

48. a 4:15 Numărul simbolic „șapte” indică aici severitatea deosebită a pedepsei pentru cel vinovat.

49. b 4:15 În cuvântul „semn” putem vedea o aluzie la protecția divină din cetatea de refugiu pe care Cain trebuia să o construiască pentru a împiedica continuarea vărsării de sânge; vezi v. 17.

50. a 4:16 Lit.: s-au depărtat de fața / prezența Domnului.

51. b 4:16 Sau: în țara exilului / rătăcirii.

52. a 4:25 Numele Sheth (sin. trad.: Set) în ebraică este consonant cu cuvântul shat – „punut”, aici înseamnă „dat”.

53. b 4:25 Lit.: sămânță.

54. a 5:1 Vezi nota „a” la 2:4.

55. b 5:1 Sau: Adam; vezi nota „a” la 1:26.

56. a 5:2 Lit.: al lor.

57. b 5:2 Evrei: Adam.

58. 5:18 Evr.: Hanoh; miercuri 4:17.

59. 5:21 Evr.: Metusala.

60. 5:22 Sau, a umblat neîncetat; la fel și în v. 24. Scriitorul folosește expresia „a umblat cu Dumnezeu” pentru a-l reprezenta pe Enoh (și mai târziu pe Noe, cf. 6:9) ca trăind fără prihană printre contemporanii săi. Printre toți ceilalți patriarhi, inclusiv Adam, Enoh a fost excepția: el, prin părtășia sa cu Dumnezeu, a fost cel care, în cuvintele scriitorului către evrei, „a fost înălțat (de Dumnezeu la cer) fără să cunoască moartea” (Evrei 11:5).

61. 5:29 Numele Noe (ebraică: Noah) este consonant cu verbul ebraic „a mângâia” (naham).

62. a 5:32 Evr.: Sem este un nume.

63. b 5:32 Trad. sin.: Iafet.

64. 6:2 În Sfintele Scripturi, fiii lui Dumnezeu erau numiți cei care Îi erau credincioși, aleși de El; cf. Ex 4:22, 23; Deut 14:1. Probabil că și aici vorbim despre urmașii lui Set (sin. trad.: Set) ca oameni care se deosebesc de urmașii lui Cain sau, în general, de oamenii departe de Dumnezeu.

65. 6:3 Sau: a domni (un om); textul ebraic este obscur. Unele traduceri antice: a locui într-un om. Alții cred că aceasta nu vorbește despre Duh, ci despre suflare (de viață).

66. a 6:4 Ebr.: Nefilim, probabil de la verbul nafal, care înseamnă „a cădea”.

67. b 6:4 Alții, presupunând că aceasta vorbește despre legătura „fiicelor oamenilor” cu ființe supranaturale, traduc acest pasaj astfel: aceștia erau eroii din vechime, oameni de renume. Cuvântul ebraic gibbor, tradus de obicei ca om puternic, războinic, om puternic, erou, este folosit în unele cazuri în VT într-un sens negativ, așa cum este evident cazul aici; cf. Isaia 5:22; Ps. 120 (119):2-4.

68. 6:6 Lit.: și Domnul a regretat că a creat omul pe pământ.

69. 6:7 Sau: Regret (la fel ca în v. 6); aici este un antropomorfism clar, indicând însă că Dumnezeu, cu toată imuabilitatea Sa, nu rămâne în aceeași poziție în ceea ce privește atitudinea Sa față de omul schimbat.

70. 6:8 Lit.: a găsit har în ochi. Har - de obicei acest cuvânt (ebraic hen - favoare, milă, bunătate) este folosit în Biblie pentru a desemna acea favoare specială a lui Dumnezeu, pe care El o acordă tuturor oamenilor nu pentru un merit sau altul, ci numai din dragoste pentru ei.

71. a 6:9 Vezi nota „a” la 2:4.

72. b 6:9 Sau: El a umblat neîncetat cu Dumnezeu.

73. 6:12 Lit.: orice făptură și-a stricat calea pe pământ.

74. a 6:13 Lit.: cu tot felul de făptură.

75. b 6:13 Aici, în original, verbul are aceeași rădăcină ca verbul tradus prin „s-a stricat” în v. 12. Acest joc de cuvinte intraductibil arată evident că Dumnezeu distruge ceea ce s-a distrus deja singur prin corupția sa.

76. 6:14 Sau: corabie. Înțelesul cuvântului este obscur. LXX: ladă / cutie; același cuvânt din Exod 2:3, 5, unde este relatată povestea coșului uns cu catran pentru salvarea pruncului Moise.

77. 6:15 Un cot este o măsură a lungimii, aproximativ 45 cm, adică dimensiunile arca: 135×22,5×13,5 m.

78. a 6:16 O altă traducere posibilă: fereastră / deschidere pentru lumină.

79. b 6:16 Una dintre posibilele traduceri ale textului ebraic obscur. Altele traduc: și termină-l (acoperișul) astfel încât să se extindă cu un cot deasupra peretelui arca.

80. 6:18 Lit.: dar cu tine voi încheia un legământ. Legământ (ebr. berit - contract, înțelegere, testament) - în Sfintele Scripturi acest cuvânt este folosit în principal pentru a desemna relația stabilită între Dumnezeu, pe de o parte, și Israel ca popor ales, pe de altă parte. Este clar că acesta nu a fost un contract între părți egale. Cuvântul „legământ" aici nu poate fi folosit în sensul său obișnuit: acest acord special a fost încheiat între Dumnezeul cel veșnic și omul muritor. Dumnezeu însuși a stabilit termenii acordului, i-a comunicat poporului Său și le-a lăsat dreptul de a accepta sau de a respinge un astfel de acord sau legământ. Dumnezeu și poporul Său, sub acest legământ, și-au asumat anumite obligații. În esență, legământul includea tot ceea ce era necesar pentru implementarea deplină a intenției lui Dumnezeu de a mântui omul.

81. 7:2 Vezi Levitic 11 și Deuteronom 14:3–21.

82. 7:15 Lit.: din orice trup; același lucru în v. 16.

83. 7:20 Adică undeva la 7 m.

84. 7:23 În unele manuscrise: a fost distrus.

85. 8:1 „Dumnezeu Și-a adus aminte de…" este o expresie care se repetă de multe ori în Geneza și în alte cărți ale VT: Dumnezeu „Și-a adus aminte" de Avraam (19:29), El „Și-a adus aminte" de Rahela (30:22), El „Și-a adus aminte" de Legământul Său (9:15, 16) etc. Omului i se poruncește să-și amintească nu numai de trecut, ci și de viitor (vezi Isaia 47:7; Eclesiastul 11:8), așa că un echivalent mai precis al acestui cuvânt în uzul biblic este „a se gândi la…", nu a-și aminti de cineva sau ceva uitat. Când Dumnezeu „Își aduce aminte", El acționează – El îl salvează pe Lot, îi dă copiilor Rahelei, îl eliberează pe Israel din sclavie (Exod 2:24; 6:5).

86. 8:4 Sau: pe unul dintre munții Ararat. Ararat este numele ebraic pentru Urartu, un regat din nordul Asiriei (2 Samuel 19:37; Isaia 37:38; Ieremia 51:27), acum teritoriul estului Turciei, sudului Armeniei și nord-vestului Iranului.

87. 8:17 Lit.: care sunt cu voi dintre toate făpturile.

88. a 8:21 Lit.: mirosul reasigurării (sau: păcii). Antropomorfismul folosit aici de autor a avut cu siguranță scopul de a arăta că această jertfă a fost acceptată de Dumnezeu ca o expresie a recunoștinței, credinței și dăruirii.

89. b 8:21 O altă traducere posibilă: gând; lit.: a zis în inima lui.

90. la 8:21 Alții consideră că este posibil să transmită acest lucru prin cuvântul: deși.

91. 9:1 Vezi nota de la 1:28.

92. 9:3 Lit.: verdeața plantelor.

93. 9:11 Sau: Afirm.

94. a 9:12 Sau: un semn; același lucru în v. 13.

95. b 9:12 Sau: pentru toate generațiile; lit.: pentru generațiile veșnice.

96. 9:13 Lit.: (războinic) Mi-am pus arcul în nor; cuvântul ebraic keshet, tradus de obicei prin arc, aici înseamnă probabil „curcubeu”.

97. 9:14 Lit.: în nor; la fel și în v. 16.

98. 9:15 Lit.: și Îmi voi aduce aminte de legământul Meu / Tratatul Meu care este între Mine și tine; vezi nota de la 8:1.

99. 9:20 O altă traducere posibilă: Noe a început să se ocupe de agricultură și a plantat o vie.

100. 9:24 Lit.: s-a trezit după ce a bea vin.

101. 9:25 Lit.: sclav al sclavilor.

102. a 10:1 Vezi nota „a” la 2:4.

103. b 10:1 Numele descendenților fiilor lui Noe trebuie, evident, considerate ca fiind numele popoarelor antice din Orientul Apropiat.

104. 10:4 În 1 Cronici 1:7: Rodanim. Este posibil ca aceste ultime două nume, precum și cele anterioare din acest capitol, să poată fi traduse ca nume de popoare: „chitiți” și „rodaniți”.

105. a 10:5 Lit.: triburile pomor s-au despărțit de ei.

106. b 10:5 Aceste cuvinte, care lipsesc în evrei, trebuie evident reintroduse în conformitate cu versetele 20 și 31.

107. 10:6 Evr. Mizraim – Egipt.

108. 10:9 Lit.: El era un vânător puternic înaintea Domnului; la fel și în acest verset. Expresia: înaintea Domnului servea la indicarea gradului superlativ al unui adjectiv referitor la o persoană sau un lucru; cf. Iona 3:3.

109. a 10:11 O altă traducere posibilă: Așur a ieșit din țara aceea.

110. b 10:11 Sau: orașul Rehobot, orașul piețelor / parcurilor, posibil suburbiile orașului Ninive sau chiar Ninive însăși, atunci aceasta este o clarificare.

111. 10:12 Deși nu reiese clar din text la care dintre cetăți se referă această remarcă, este semnificativ faptul că este făcută în contextul mesajului despre Babilon și, ulterior, termenii „Babilon” și „marea cetate” dobândesc semnificația lor simbolică în rândul scriitorilor Bibliei, vezi Isaia 13 și 14; Apocalipsa 15:5.

112. 10:14 Conform altor surse, această sintagmă urmează cuvintelor „și caftorienii”; cf. Am 9:7.

113. a 10:25 Peleg este consonant cu cuvântul ebraic „a împărți” (pálag).

114. b 10:25 Lit.: pământul este împărțit.

115. 10:28 1 Cronici 1:22 și Pentateuhul samaritean: Ebal.

116. 10:32 Lit.: împrăștiați.

117. 11:2 Sau: mișcându-se în est; sau: venind dinspre est.

118. 11:9 În literatura babiloniană, numele Bab-Ilu înseamnă „poarta lui Dumnezeu”, iar în ebraică este reinterpretat ca fiind consonant cu cuvântul „amestec”.

119. 11:10 Vezi nota „a” la 2:4; și la v. 27.

120. 11:24 Trad. sin.: Farrah.

121. 11:29 Evr.: Sarai.

122. 12:2 Sau: Voi face Numele Tău atât de glorios încât va fi folosit în binecuvântări.

123. 12:3 O altă traducere posibilă: Toate neamurile pământului vor dori să fie binecuvântate, așa cum ești binecuvântat și tu.

124. 12:5 Lit.: suflete / personalități.

125. 12:6 Ebr. elon, tradus atât prin „stejar”, cât și prin „terebint”, este probabil folosit aici într-un sens colectiv și poate desemna o crângă de stejari. Cuvântul Moreh („învățător”) ar fi putut fi numele unuia dintre proprietarii acestei crânguri de stejari sau ar fi putut desemna un loc de cult și instruire.

126. 12:9 Sau: spre țara de sud; cuvântul ebraic negev poate fi și un nume geografic.

127. 13:5 Lit.: corturi.

128. 13:6 Lit.: averea lor era atât de mare.

129. 13:8 Sau: (ca) frați.

130. 13:13 Lit.: erau răi și foarte păcătoși înaintea Domnului (sau: împotriva Domnului).

131. 14:1 O altă traducere posibilă: rege al (mai multor) națiuni.

132. 14:3 Lit.: Marea Sărată.

133. 14:5 Lit.: în al paisprezecelea an.

134. 14:13 Cuvântul „evreu” (ebraic), folosit aici pentru prima dată în Biblie, ar putea însemna „urmaș al lui Eber” (10:25), dar dacă pornim de la faptul că în limba originală acest cuvânt este legat de verbul „a trece”, atunci înseamnă „imigrant”.

135. a 14:18 Evr. Numele Malhisedec este de obicei tradus ca „rege al dreptății” sau „rege drept”.

136. b 14:18 Evr. El-Elyon.

137. 14:20 Sau: fie el binecuvântat.

138. a 15:1 Lit.: Cuvântul Domnului a venit la Avram într-o vedenie, zicând… Ebr. davar, tradus de obicei prin „cuvânt”, în acest context înseamnă că Avram, la fel ca toți profeții biblici, a primit o revelație de la Domnul.

139. b 15:1 Sau: Care Însuși este marea ta răsplată.

140. 15:2 Lit.: fiu. Evr. textul întregii sintagme nu este pe deplin clar.

141. 15:4 Lit.: și iată că cuvântul Domnului (a fost) către el.

142. 15:5 Lit.: El a adus la iveală; acțiunile de aici, ca în v. 7 (în primul caz) și în v. 9, 13, puteau fi îndeplinite fie de Domnul Însuși, fie prin „cuvântul Domnului” – ambele interpretări sunt posibile din punct de vedere gramatical.

143. 15:6 Sau: de încredere.

144. 15:10 Lit.: i-a adus pe toți la El.

145. 15:17 Acesta era ritualul antic de încheiere a unui tratat, a unui legământ (Ieremia 34:18–20): părțile contractante tăiau animalele în bucăți și, trecând printre aceste bucăți, își cerea soarta animalelor tăiate în caz de încălcare a acordului încheiat. De aici și

expresia din original „a tăia Legământul”, care este tradusă acum prin „a încheia un Legământ”. Aici și mai jos, cuvintele „legământ” și „legământ” traduc același cuvânt ebraic berit („legământ” în traducerea tradițională). Flacăra era o imagine care indica prezența Domnului, Yahweh (cf. Exod 3:2). Vezi și nota de la 6:18.

146. 15:18 „Râul Egiptului” – probabil că aceasta se referă la un pârâu (wadi) care seacă la granița de nord-est a Egiptului.

147. 16:5 Lit.: pentru asuprirea/insulta mea.

148. 16:11 Numele Ismael (ebraic: Ismael) înseamnă: „Să audă Dumnezeu!” sau „Dumnezeu aude”.

149. 16:12 Lit.: El va locui în prezența tuturor fraților săi. O altă traducere posibilă: El va locui la răsărit de toți frații săi.

150. a 16:13 Posibil înseamnă: „Dumnezeul vedeniei” sau „Dumnezeul care vede”.

151. b 16:13 Sau: Am văzut apoi. Alții cred că textul original suna astfel: se pare că L-am văzut pe Dumnezeu și, văzându-L, am rămas în viață.

152. 16:14 Probabil înseamnă: Fântâna Celui Viu, Care mă vede.

153. a 17:1 Ebr. El Shaddai a fost tradus în mod tradițional ca „Dumnezeu Atotputernic” sau „Dumnezeul Cel Atotputernic”.

154. b 17:1 Lit.: umblați înaintea Mea.

155. 17:5 Numele Avram înseamnă „tată înălțat”, iar numele Avraam (ebraic Avraham) este în concordanță cu expresia ebraică „tatăl unei mulțimi”.

156. 17:7 Sau: Voi confirma; același lucru în v. 19, 21.

157. 17:9 Lit.: a păzi / a respecta legământul Meu.

158. 17:14 Ebr. karat – aici în sensul de „a fi despărțit” (din societatea care trăiește în Uniune/Legământ cu Dumnezeu); acest lucru se putea întâmpla fie prin pedeapsa cu moartea trimisă de Dumnezeu, fie prin expulzarea din societate sau privarea de toate drepturile și legăturile cu acea societate. Probabil că aceasta era ceea ce apostolul Pavel avea în minte în Romani 9:3.

159. 17:15 Numele Sara și Sara, în ortografia greacă, slavă bisericească și rusă, transmit respectiv ebraicele Sarai și Sara. Cea din urmă este tradusă prin „prințesă”, în timp ce prima, potrivit unor cercetători, ar putea însemna „prințesa mea”, adică Sara a fost anterior prințesa lui Avraam, apoi a devenit strămoșul unui întreg popor.

160. 17:18 Lit.: au trăit înaintea feței Tale.

161. 17:19 Numele Isaac (ebraic: Isaac) înseamnă „el râde”.

162. 18:2 Lit.: trei oameni / trei oameni…; așa vorbește adesea Sfânta Scriptură despre locuitorii cerului (cf. v. 16).

163. 18:3 Sau: O, Doamne / Stăpâne; același lucru în versetele 30, 31 și în 19:18. Astfel se adresează Avraam Celui care părea a fi cel mai important dintre cei trei vizitatori ai săi.

164. 18:6 Lit.: trei seah. Seah□ – o măsură de volum, 7 l.

165. 18:8 Sau: unt / smântână; sau: iaurt.

166. 18:10 Sau: peste nouă luni.

167. 18:11 Lit.: ceea ce este obișnuit la femei a încetat odată cu Sara.

168. 18:12 Sau: soț.

169. 18:18 O altă traducere posibilă: toate neamurile pământului vor dori să fie binecuvântate așa cum este binecuvântat el.

170. 18:19 Lit.: a aflat.

171. 18:21 Textul masoretic este neclar; traducerea este provizorie.

172. 18:22 Lit.: Domnul a rămas în picioare înaintea lui Avraam (traducere conform textului tradiției evreiești antice păstrate). Conform modificării aduse textului masoretic: „Avraam a rămas în picioare înaintea Domnului”.

173. 18:25 Sau: Conducător.

174. 19:1 În Orientul Antic, piața din fața porților orașului era un loc de judecată, de tranzacții comerciale și de diverse întâlniri.

175. 19:13 Lit.: căci strigătul lor este mare înaintea Domnului!

176. 19:14 Sau: soți.

177. 19:15 Sau: să nu piară în fărădelegile cetății.

178. 19:22 În traducerea sinonimă, ca în LXX: Zoar; numele orașului este consonant cu cuvântul ebraic mitzar, care înseamnă „a fi mic, nesemnificativ”.

179. 19:29 Lit. amintit; vezi nota de la 8:1.

180. 19:37 Conform etimologiei comune, Moab este explicat ca provenind din meav „de la tatăl (meu)”, iar Ben-Ammi este tradus ca „fiul poporului meu”.

181. 20:4 Sau: drept.

182. un raport de 20:16. Adică aproximativ 11,5 kg.

183. b 20:16 Traducere sugestivă, textul ebraic neclar.

184. 21:6 În sensul de a se bucura, a exulta, a fi vesel; vezi nota de la 17:19.

185. 21:9 LXX și Vulgata: joacă (cu fiul ei).

186. 21:12 Sau: urmașii lui vor fi recunoscuți ca ai tăi.

187. 21:13 Lit.: sămânță.

188. 21:16 LXX: Copilul a început să plângă tare.

189. 21:17 Lit.: Dumnezeu a auzit glasul copilului (din locul) unde se afla; vezi nota de la 16:11.

190. 21:31 Ebr. Beer-Șeva este tradus atât ca „Fântâna celor șapte”, cât și ca „Fântâna jurământului”.

191. 22:1 Lit.: Sunt aici; același lucru în v. 7, 11.

192. 22:5 Miercuri. Evrei 11:17–19.

193. 22:8 Sau: va purta de grijă; același lucru în v. 14.

194. 22:16 Lit.: a făcut.

195. 22:18 Sau: sămânță.

196. 22:21 Lit.: fratele său.

197. 23:3 Sau: cu fiii lui Het; același lucru în versetele 5, 7, 10, 16, 18, 20.

198. 23:10 Vezi nota de la 19:1.

199. 23:11 O altă traducere posibilă: Îți vând ogorul… Îți vând și peștera… Ți-o vând.

200. 23:15 Adică are aproximativ 4,5 kg.

201. a 24:2 Lit.: celui mai în vârstă / celui mai în vârstă din casa lui.

202. b 24:2 Se pare că această ceremonie era cerută cuiva care depunea un jurământ irevocabil.

203. 24:7 Sau: sământă.

204. a 24:10 Lit.: toate bunurile stăpânului său erau în mâna lui.

205. b 24:10 Aram-Naharaim este o regiune din nordul Mesopotamiei.

206. 24:22 Șekel - aici: o unitate de greutate, aproximativ 11,5 g.

207. 24:27 Lit.: binecuvântat fie Domnul.

208. 24:40 Lit.: înaintea căruia am umblat; vezi nota de la 5:22.

209. 24:49 Sau: ca să pot merge pe drumul meu.

210. 24:62 Sau: în țara de la miazăzi.

211. 24:63 O altă traducere posibilă: a ieșit pe câmp la plimbare; sensul verbului ebraic este neclar, așa că în unele traduceri antice.

212. 25:8 Lit.: a fost adunat la poporul său – un eufemism ebraic care înseamnă „a muri”.

213. 25:12 Vezi nota „a” la 2:4; același lucru în versetele 13, 19.

214. a 25:18 Sau: către Asiria. Poate că aceasta se referă la tribul asirian menționat în v. 3, care locuia în Peninsula Sinai.

215. b 25:18 O altă traducere posibilă: ei (lit.: el, adică Ismael) au stat pe gâtul întregii familii.

216. a 25:25 Sau: roșcat. Nu este clar din text dacă această definiție se referă la pielea sau părul copilului.

217. b 25:25 Adică aspru, păros.

218. 25:26 Adică, a se ține / a apuca de călcâi, ca și cum ar vrea să împiedice pe cineva, de unde și sensul derivat: înșelător. Numele ambilor frați sunt un joc de cuvinte pe cuvintele ebraice: „roșiatic” (admoni) și „păr” (pârjolit), ele indică locul unde vor locui urmașii lui Esau (Edom și Seir), iar numele Iacov (ebraic Yaakov) este consonant cu cuvântul ebraic „călcâi” (akev).

219. 25:30 Un joc de cuvinte: Edom (numele țării în care locuiau urmașii lui Esau) și adom („roșu”).

220. 25:31 Dreptul întâiului născut, dreptul de întâi născut, oferea atât avantaje materiale, cât și spirituale (Exod 13:2; Deut. 21:17).

221. 26:20 Adică o ceartă.

222. 26:21 Adică. Vrăjmășie.

223. 26:22 Adică vastele întinderi.

224. 26:33 Ebr. Shiva înseamnă „Jurământ” sau „Șapte”; vezi nota de la 21:31.

225. 27:2 Lit.: și nu știu ziua morții mele.

226. 27:12 Sau: batjocoritor / batjocoritor.

227. 27:36 Vezi nota de la 25:26.

228. 27:37 Sau: frați; vezi v. 29.

229. 27:40 Traducerea este conjecturală; sensul acestui pasaj este neclar.

230. 28:3 Evr. El Shaddai; vezi nota de la 17:1.

231. 28:13 O altă traducere posibilă: stătea deasupra ei (adică deasupra scării).

232. a 28:14 Lit.: vei străpunge / te vei răspândi.

233. b 28:14 Vezi nota de la 12:3.

234. 28:19 Adică. Casa lui Dumnezeu.

235. 29:1 Adică spre Mesopotamia.

236. 29:5 Laban este nepotul lui Nahor, cuvântul „fiu” înseamnă aici „descendent”.

237. 29:17 Lit.: Ochii Leii erau sensibili; unii văd în aceasta o indicație a lipsei de expresie și a ternității ochilor ei.

238. 29:32 Ruben (ebraică: Reuben) se traduce literalmente prin „privește, fiule”, acest nume ebraic este consonant cu expresia „El [Dumnezeu] mi-a văzut suferința”.

239. 29:33 Simeon (ebraică: Shimon) este consonant cu cuvântul ebraic „a auzit”.

240. 29:34 Levi (ebraică: Levi) este în consonanță cu expresia „va fi legat”.

241. 29:35 Iuda (ebraică: Yehuda) este consonant cu verbul „a lăuda”.

242. 30:3 Lit.: Voi fi repus (în drepturi).

243. a 30:6 Sau: El a decis (disputa) în favoarea mea.

244. b 30:6 Dan - acest nume este consonant cu cuvântul „judecat”.

245. 30:7 Lit.: M-am luptat cu lupta lui Dumnezeu – probabil însemnând luptă cu ajutorul lui Dumnezeu.

246. 30:8 Neftali (ebraic Neftali), din context, trebuie să însemne „lupta mea”.

247. 30:11 Numele Gad poate însemna „fericire/noroc”.

248. 30:13 Numele Așer (ebraică: Așer) înseamnă „fericire/extaz”.

249. 30:14 Ebr. dudaim (tradus în mod tradițional prin „mandragoare”) este o plantă ale cărei fructe și rădăcini, conform credințelor superstițioase ale anticilor, aveau proprietăți fermecătoare și de promovare a fertilității.

250. 30:18 Isahar - în ebraică cuvântul „răsplată” provine din aceeași rădăcină ca și acest nume.

251. a 30:20 Numele Zabulon (ebraică: Zabulun) înseamnă probabil „onoare”.

252. b 30:20 O altă traducere posibilă: va locui cu mine; sau: mă va suporta.

253. 30:22 Vezi nota de la 8:1.

254. 30:24 Numele Iosif (ebraic: Yosef) înseamnă „să adauge” și este consonant cu verbul asaf folosit mai sus („eliberat de rușine”).

255. 30:27 O altă traducere posibilă: M-am îmbogățit.

256. 30:42 Planul a fost dus la îndeplinire și acest lucru s-a întâmplat exclusiv datorită intervenției lui Dumnezeu (vezi 31:9) și deloc pentru că Iacov a fost călăuzit de credință.

257. 31:13 Aceasta se referă la piatra pe care Iacov a ridicat-o ca monument în Betel, în drum spre Mesopotamia (vezi 28:18–22).

258. 31:19 Lit.: terafimi, adică idoli, „păzitori și protectori ai casei”; vezi nota la v. 32.

259. 31:20 Lit.: a furat inima; cuvântul „inimă” (ebr. lev) din Biblie înseamnă adesea mintea sau lumea interioară a unei persoane.

260. 31:24 Traducerea acestei expresii este conjecturală. Lit.: ferește-te să nu vorbești cu Iacov (trecând) de la bine la rău; același lucru în v. 29.

261. 31:26 Lit.: mi-a furat inima; vezi nota la v. 20.

262. 31:32 Zeii voștri - Iacov, aparent din respect pentru sentimentele religioase ale lui Laban, numește acești idoli (elohim) zei, pe care autorul acestei narațiuni îi numește idoli (terafim). În ambele cazuri, vorbim despre figurine lucrate manual ale unor zeități păgâne; acestea aveau atât semnificație religioasă, cât și juridică în familie și se transmiteau de la tată la moștenitorul legal.

263. a 31:42 Probabil că aici și în v. 53 autorul folosește cuvântul „frică” în loc de numele propriu al Domnului.

264. b 31:42 Sau: judecați (ne).

265. 31:46 Sau: la care.

266. 31:47 Aram. Egar-Sahaduta și ebraica Gal-Ed înseamnă „dealul martor”.

267. 31:49 Lit.: turn de veghe / elevație (pentru observare).

268. 31:53 Lit.: Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Nahor… judecă între noi, dar în LXX, Peșita și Vulgata acest verb este la singular, indicând probabil că Nahor, fiind un idolatru, în același timp se închina lui Dumnezeu Yahweh.

269. 32:2 Evr. „Mahanaim” înseamnă „două tabere”. Probabil că Iacov se gândea la cele două oștiri de îngeri care îl înconjurau. Sau două tabere s-au întâlnit în acest loc: cea a lui Iacov și cea a îngerilor lui Dumnezeu.

270. 32:20 Lit.: El îmi va ridica fața.

271. 32:25 Cel ce a luptat… – aici, ca și în versetele 28 și 32, în textul original pronumele este El.

272. 32:28 Numele Israel este în consonanță cu cuvintele ebraice „el se luptă cu Dumnezeu” sau „Dumnezeu se luptă”.

El este consonant cu expresia ebraică „fața lui Dumnezeu”. 273. 32:30 Numele geografic Peni

274. 32:32 Lit.: tendon; care în original poate însemna atât mușchiul coapsei, cât și nervul sciatic.

275. 33:11 Sau: binecuvântare.

276. 33:12 Sau: în apropiere.

277. 33:17 Lit.: adăposturi / copertine / colibe.

278. 33:19 Lit.: o sută de kesit – presupusa valoare a o sută de oi, judecând după traducerea LXX.

279. 33:20 Lit.: Puternic este Dumnezeul lui Israel.

280. 34:1 Lit.: a privi la fiicele pământului / țării.

281. 34:3 Lit.: a vorbit inimii fetei.

282. 34:7 O altă traducere posibilă: Fiii lui Iacov s-au întors de la câmp. Când au auzit (despre ce se întâmplase), s-au supărat profund.

283. 34:8 Lit.: Sihem este fiul meu, sufletul lui tânjește după fiica ta. Aici se folosește o expresie mai puternică decât în v. 3, care indică nu doar sentimentele, ci și alegerea conștientă a lui Sihem.

284. 34:17 Lit.: fiica noastră. Unii comentatori cred că Iacov și-a transferat antipatia pentru Lea asupra fiicei sale Dina, care i s-a născut Liei. Prin urmare, frații Dinei, Simeon și Levi, au preluat efectiv rolul tatălui ei.

285. 34:27 Lit.: s-a împiedicat de (sau: a călcat pe) morți.

286. 35:4 Aceasta se referă la cercei-amulete.

287. a 35:7 Sau: Dumnezeul lui Betel.

288. b 35:7 În ebraică verbul este la plural, ceea ce probabil se referă la ființe cerești (vezi 28:12).

289. 35:11 Vezi nota „a” la 17:1.

290. 35:15 Lit.: Casa lui Dumnezeu.

291. 35:18 Ben-Oni – „fiul suferinței mele”, Beniamin (ebraică: Binyamin) – „fiul mâinii drepte”.

292. 35:29 Vezi nota de la 25:8.

293. 36:1 Vezi nota „a” la 2:4; idem v. 9.

294. 36:8 Vezi notele de la 25:26, 30.

295. 36:15 Lit.: Aceștia sunt conducătorii fiilor / urmașilor lui Esau.

296. 36:24 Semnificația acestui cuvânt ebraic este obscură; în Vulgata și Peshitta: apă.

297. 36:26 Evr. Dishan.

298. 36:37 Poate că aceasta se referă la râul Eufrat.

299. 37:2 Vezi nota de la 2:4.

300. a 37:3 Adică Iacov; vezi nota de la 32:28.

301. b 37:3 În evrei, sensul exact al acestui cuvânt este incert. Unii îl traduc ca „o cămașă colorată” sau „o cămașă care ajunge până la călcâie și are mâneci lungi”. Cuvântul apare în acest capitol (v. 23, 32) și în 2 Samuel 13:18, 19.

302. 37:21 Lit.: l-a salvat din mâinile lor.

303. 37:24 Sau: într-o fântână – adică un rezervor pentru colectarea și stocarea apei de ploaie.

304. 37:25 Sau: mirodenii.

305. 37:26 Lit.: sângele lui.

306. 37:27 Lit.: și să nu fie mâna noastră asupra lui.

307. a 37:28 „ismaeliți” și „madianiți” sunt probabil nume diferite pentru același grup de negustori.

308. b 37:28 Sau: argint (șekeli), adică pentru 200 g de argint.

309. 37:32 Textul ebraic este neclar, putându-se înțelege și că frații înșiși i-au adus haina lui Iosif tatălui lor.

310. 37:34 Lit.: își punea un sac / o cămașă de păr pe coapse. „Cămașă de sac”, ebraic sak - o pânză aspră făcută din păr de capră de culoare închisă; din ea se făceau atât saci, cât și haine de doliu.

311. 37:35 Evrei: Șeolul este locuința morților. O comparație a tuturor utilizărilor acestui cuvânt în cărțile Vechiului Testament arată că atât cei drepți, cât și cei răi merg în Șeol; acolo nu este nici activitate, nici pricepere, nici înțelepciune, nici cunoaștere (cf. Eclesiastul 9:10).

312. 38:12 Lit.: după ce a fost mângâiat (după ce a plâns), Iuda.

313. 38:18 Sigiliul (inelul), șnurul și toiagul - toate aceste lucruri le purtau de obicei babilonienii cu ei (Herodot 1, 195), apoi acest obicei a trecut în Canaan.

– dedicat, aici însemnând prostituată din templu. 314. 38:21 Ebr. kedesha

315. 38:26 Sau: ea este mai dreaptă decât mine.

316. 38:29 Adică „descoperire”.

317. 38:30 Numele Zarah în ebraică provine de la verbul „a străluci”.

318. 39:5 Lit.: Domnul a binecuvântat casa.

319. 39:6 Lit.: și nu știa nimic despre el, afară de mâncarea pe care o mânca.

320. 39:9 Lit.: împotriva lui Dumnezeu.

321. 39:10 Lit.: n-a ascultat.

322. 39:14 Lit.: ca să ne batjocorească; același cuvânt în v. 17.

323. 40:1 Lit.: după aceste cuvinte.

324. 40:13 Lit.: îți vei ridica capul; idiom ebraic, care vorbește despre restabilirea demnității anterioare a unei persoane, despre faptul că poziția și drepturile sale i-au fost restituite.

325. 40:16 O altă traducere posibilă: trei coșuri de răchită.

326. 40:19 Lit.: îți va ridica capul de deasupra ta; cf. v. 13.

327. 40:22 Lit.: interpretat.

328. 41:1 Lit.: lângă râu; același lucru în versetele 3, 17, 18.

329. 41:15 Lit.: auzi un vis pentru a-l interpreta, ceea ce poate însemna: trebuie doar să auzi un vis și deja îl poți interpreta.

330. 41:16 Lit.: nu este în mine.

331. 41:25 Lit.: Visul faraonului este unul; același lucru se întâmplă și în v. 26.

332. 41:35 Lit.: sub mâna lui Faraon.

333. 41:38 Aceste cuvinte rostite de un păgân pot fi traduse ca spiritul zeilor.

334. 41:40 Lit.: Eu (pe tronul meu).

335. a 41:43 Lit.: să-l ducă în al doilea său car.

336. b 41:43 Lit.: avrekh - probabil un cuvânt egiptean cu un sens necunoscut, dar în consonanță cu ebraicul barakh - „în genunchi”.

337. a 41:45 Semnificația numelui „Tsafnath-Paneah” este neclară. Este posibil să fie vorba de cuvintele egiptene de-pnute-ef-onkh, care înseamnă: Dumnezeu spune: „El trăiește”.

338. b 41:45 Un alt nume pentru acest oraș este Heliopolis.

339. 41:47 Lit.: și pământul a dat (boabe într-un spic) timp de șapte ani de belșug (din belșug) din mâini.

340. 41:51 Numele Manase (ebraic: Menashe) este în concordanță cu expresia „a face să uite”.

341. 41:52 Numele Efraim (ebraică: Ephraim) este una dintre formele verbului ebraic „para”, care înseamnă „a rodi”.

342. 42:2 Lit.: ca să trăim și să nu murim.

343. 42:15 Lit.: Faraonul trăiește - un jurământ sau o referire la autoritatea lui Faraon; același lucru în v. 16.

344. 42:20 Lit.: asta au făcut ei.

345. a 42:22 Lit.: să nu păcătuiești împotriva băiatului.

346. b 42:22 Lit.: sângele lui este cerut.

347. 42:34 O altă traducere posibilă: și poți face comerț în acest pământ.

348. 42:38 Lit.: atunci îmi vei coborî părul alb cu durere în Șeol.

349. 43:3 Lit.: nu vei vedea fața Mea fără fratele tău; la fel și în v. 5.

350. 43:8 Lit.: băiat / tânăr.

351. 43:11 Lit.: a lua în ulcioare / vase; sau: în saci.

352. 43:14 Vezi nota de la 17:1.

353. 43:23 Lit.: pacea fie cu voi.

354. 44:9 Lit.: slujitorii tăi.

355. 44:18 Lit.: Slujitorul tău să spună un cuvânt în urechile stăpânului meu.

356. 44:29 Lit.: îmi vei coborî părul alb cu durere în Șeol; același lucru în v. 31.

357. 44:33 Lit.: sclavului tău.

358. 45:6 Lit.: să nu arați.

359. 45:7 Lit.: să te facă o rămășiță. Din generație în generație, Dumnezeu păstrează un popor, numit în Biblie rămășiță, pentru a fi purtătorii revelației Sale către o lume care L-a uitat pe adevăratul Dumnezeu. Josephus trasează în mod corespunzător acest fir mesianic prin istoria israelită din vremea sa.

360. 45:8 Lit.: tată.

361. 45:10 Goșen (Goshen) este o regiune fertilă a Egiptului, în partea de est a Deltei Nilului.

362. 45:18 Lit.: vei mânca cele mai bune / grase.

363. 45:22 Sau: șecheli de argint, adică aproximativ 3,5 kg de argint.

364. 45:24 O altă traducere posibilă: (nu) te teme de nimic / nu te certa.

365. 45:28 Sau: Cred; lit.: destul / mult.

366. 46:1 O altă traducere posibilă: împreună cu toată casa lui.

367. 46:2 Lit.: Sunt aici.

368. 46:3 Lit.: acolo te voi face.

369. a 46:15 Dina, probabil necăsătorită după dezastrul de la Sihem, este menționată aici ca un membru special al familiei lui Iacov.

370. b 46:15 Lit.: (numărul) tuturor sufletelor fiilor și fiicelor sale. Acest număr a fost obținut fie prin excluderea lui Er și Onan (care au murit în Canaan) și includerea lui Iacov și Dina, ceea ce pare cel mai probabil, fie prin includerea primilor și excluderea celor din urmă.

371. 46:27 LXX nu-i include pe Iacov și Iosif, ci vorbește despre nouă fii ai lui Iosif, iar numărul exilaților este de șaptezeci și cinci. Acesta este numărul menționat de Ștefan în discursul său din Faptele Apostolilor (7:14).

372. 46:28 Lit.: a indica; LXX: a întâlni.

373. 47:9 Sau: reședință; același lucru mai jos în acest verset.

374. 47:12 Lit.: și toată casa tatălui său, după numărul copiilor, spus din gură.

375. 47:18 Lit.: nu vom ascunde aceasta de domnul nostru.

376. 47:21 În Pentateuhul samaritean și în LXX: i-a făcut robi.

377. 47:29 Vezi nota de la 24:2.

378. 48:3 Evr. El Shaddai; vezi nota de la 17:1.

379. 48:4 Lit.: urmașilor tăi după tine.

380. 48:6 Lit.: după numele fraților lor vor fi chemați în moștenirea lor.

381. 48:14 O altă traducere posibilă: și punând-o cu intenție.

382. 48:15 Lit.: a umblat.

383. 48:19 Lit.: va deveni plinătatea națiunilor.

384. 48:20 Lit.: prin tine (LXX: prin tine) va fi binecuvântat Israel.

385. 48:22 Sau: Sihem.

386. 49:1 Sau: la sfârșitul zilelor. În discursul său inspirat, Iacov zugrăvește o imagine a viitorului descendenților fiilor săi în Canaan, bazată pe caracteristicile caracterului lor și pe circumstanțele vieții lor. Unele predicții privesc perspectiva mai imediată, altele cea mai îndepărtată, extinzându-se până la „zilele din urmă” (în sensul mesianic al acestor cuvinte).

387. 49:4 Tribul lui Ruben nu a jucat niciodată vreun rol semnificativ în istoria lui Israel.

388. 49:5 Sau: sfat; sensul cuvântului ebraic este neclar.

389. 49:6 Lit.: a tăia venele.

390. a 49:7 Lit.: Îi voi împărți în Iacov.

391. b 49:7 Urmașii lui Levi (leviții) nu și-au primit partea de pământ în Canaan – li s-au alocat 48 de cetăți în tot teritoriul său. Urmașii lui Simeon erau atât de puțini la număr încât au primit doar câteva sate în țara urmașilor lui Iuda.

392. a 49:8 Vezi nota de la 29:35.

393. b 49:8 Lit.: mâna ta (va fi) pe gâtul dușmanilor tăi; cf. 16:12.

394. 49:9 Sau: leoaică.

395. a 49:10 Lit.: sceptrul nu se va depărta de Iuda - demnitatea regală a seminției lui Iuda, dobândită sub David, datorită legământului Domnului devine veșnică (vezi 2 Samuel 7:16) și își găsește deplina realizare în domnia lui Isus Hristos.

396. b 49:10 Una dintre posibilele traduceri ale textului ebraic înțeles diferit.

397. 49:12 Sau: Ochii lui sunt negri de la vin, dinții lui sunt albi de la lapte.

398. 49:13 Seminției lui Zabulon i se promite o poziție de coastă (între Marea Galileii și Marea Mediterană) ca sursă a bogăției sale (vezi Deut. 33:18, 19).

399. 49:14 Emblema tribului lui Isahar este un măgar puternic. I se promite o regiune fertilă, potrivită pentru agricultură, urmașii săi vor prefera sclavia războiului.

400. 49:16 O altă traducere posibilă: va apăra (onoarea și drepturile) poporului său, precum și ale celorlalte triburi. Conform lui Iacov, acest trib va juca un rol important în istoria lui Israel. Această prezicere s-a împlinit parțial în perioada judecătorilor, când Samson, un descendent al lui Dan, a condus Israelul timp de 20 de ani. În lista celor 12 triburi ale lui Israel, cele care vor intra în Canaanul ceresc, numele acestui trib este omis, aparent din cauza caracterului său (Apocalipsa 7).

401. 49:18 Aceasta este evident o scurtă rugăciune a lui Iacov în anticiparea luptei pe care urmașii săi aveau să o îndure.

402. 49:19 Lit.: îi va urmări pe urmele lor. Tribul lui Gad era supus unor raiduri constante din partea triburilor nomade arabe (Judecători 10; 1 Cronici 5:18).

403. 49:20 Într-adevăr, teritoriul lui Așer, între Carmel și Liban, la granița cu Fenicia, era cea mai fertilă regiune din Palestina.

404. 49:21 Lit.: el ține discursuri elegante; traducerea este dată conform unei alte interpretări.

405. a 49:22 O altă lectură: Iosif este fiul unui măgar sălbatic, fiul unui măgar sălbatic lângă un izvor, mânjii pe coasta dealului. Iacov, binecuvântându-l pe Iosif în toate zilele vieții sale, indică spre Dumnezeu ca sursă a acestor binecuvântări.

406. b 49:22 Sau: fiice.

407. 49:26 Deci în LXX; text masoretic: binecuvântările strămoșilor mei.

408. 49:27 Lit.: împarte prada – caracterul războinic pe care tatăl pe moarte îl vede la fiul său mai mic s-a manifestat mai târziu la descendenții săi (vezi Judecători 3:15; 1 Sam 11:6–11; 14:13–15).

409. 49:28 Sau: când i-a binecuvântat.

410. 49:29 Lit.: să fie adăugat la poporul meu; vezi nota de la 15:15.

411. 50:10 Lit.: la aria lui Atada.

412. 50:11 „Abel-Mitzraim” este tradus ca durerea egiptenilor.

413. 50:23 Lit.: fiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui Iosif, ceea ce indica adoptarea lor de către Iosif și primirea unor drepturi speciale de moștenire de la el.

414. 50:24 Lit.: Dumnezeu te va vizita; același lucru în v. 25.

415. 1:1 Lit.: cu casa lui.

416. 1:5 LXX: șaptezeci și cinci; cf. Faptele Apostolilor 7:14.

417. a 1:7 Lit.: au roiit - aici este o referință evidentă la Gen. 1:20, 21.

418. b 1:7 Vezi nota de la Gen 45:10.

419. 1:8 Lit.: care nu-l cunoșteau pe Iosif.

420. 1:10 Sau: vor subjuga țara.

421. 1:15 Nu este clar din textul original dacă aceste moașe, care au născut femeile evreice, erau evreice sau egiptene, deși numele acestor două femei (probabil cele mai în vârstă dintre celelalte moașe) sunt semitice.

422. 1:16 Lit.: vei vedea la sprijinul pietrelor, adică în momentul în care femeia în travaliu încă se împinge pe pietrele așezate sub ea.

423. 1:21 Lit.: și-au aranjat casele / familiile.

424. 2:2 Lit.: văzând că era bun; cf. Gen. 1:31.

425. 2:3 Vezi nota de la Gen 6:14.

426. 2:7 Lit.: a chema.

427. 2:8 Sau: tânără femeie – ebr. alma. Acest cuvânt se găsește și în Gen. 24:43 și Is. 7:14 cu sensul de fată de vârstă măritabilă, fecioară.

428. 2:10 Ebr. Moise (din ebr. masha – a scoate afară).

429. 2:13 Lit.: vecin.

430. 2:22 Gherșom este consonant cu cuvântul ebraic ger („străin, străin”).

431. 2:24 Vezi nota de la Gen 8:1.

432. 2:25 Lit.: El (i-a cunoscut); sau: a recunoscut. LXX: El li s-a descoperit. Verbul ebraic yada (a cunoaște) folosit aici este folosit în alte părți cu sensul de „a salva”, „a simpatiza”; cf. Gen 18:21; Ps 1:6; Am 3:2.

433. 3:1 Ebr. Yithro („Remarcabil”), probabil un titlu al lui Reuel (cf. 2:18).

434. 3:2 Sau (mai aproape de literă): a apărut… într-o flacără de foc.

435. 3:3 Lit.: a se abate de la cale; același lucru în v. 4.

436. 3:7 Lit.: Am văzut, am văzut – servește ca o indicație a duratei acțiunii. Viața în Egipt urma să devină o urâciune pentru israeliți – acest lucru necesita timp.

437. 3:8 Miere – probabil se referă la mierea de struguri și curmale, sucul îngroșat și zaharos al acestor fructe. Mierea de albine era rară și era consumată ocazional (cf. Judecători 14:8, 9).

438. 3:9 Lit.: strigătul… a venit la Mine. În versetele 7-9, antropomorfismul este folosit ca metodă de descriere expresivă a calităților divine, care ar fi complet imposibil de imaginat fără o comparație măcar parțială cu manifestările naturii umane. Prin urmare, atunci când vorbește despre Dumnezeu, autorul folosește cuvinte precum „văd”, „aud”, „s-a coborât” și „strigătul a venit la Mine”. Dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu este limitat fizic sau spațial; scopul acestei descrieri este de a arăta că Dumnezeu este o Persoană vie care observă desfășurarea evenimentelor de pe pământ și nu rămâne indiferentă.

439. 3:14 Sau: Eu voi fi, Cine va fi; ebr. ehye asher ehye. În această relatare a unuia dintre numele lui Dumnezeu, timpurile trecut, prezent și viitor ale verbului haya („a fi”) sunt combinate, evident pentru a le oferi israeliților o idee despre prezența constantă și activă a lui Dumnezeu în viața lor.

440. 3:15 Majusculele mici ale cuvântului „Domn” sunt folosite acolo unde în original apare numele impronunțabil al lui Dumnezeu, așa-numitul Tetragrammaton: יהוה/YHVH, al cărui sens este dezvăluit aici prin legătura sa cu verbul haya („a fi”).

441. 3:19 În traducerea LXX și Vulgata: dacă nu cumva.

442. 3:20 Lit.: până Îmi întind mâna.

443. 3:21 Lit.: și voi da acestui popor favoare în ochii egiptenilor; același lucru în 11:3 și 12:36.

444. 4:6 Lepră - în VT aceasta este o denumire generală pentru toate bolile de piele și nu doar lepra în sine, boala lui Hansen.

445. 4:8 Lit.: și dacă nu aud glasul primului semn, vor crede glasul celui de-al doilea.

446. 4:10 Lit.: nici ieri, nici alaltăieri.

447. 4:21 Aceste cuvinte, atunci când sunt traduse literal: „Îi voi împietri inima” – creează impresia că încăpățânarea faraonului nu a depins de voința sa, ci i-a fost impusă de Dumnezeu. O astfel de idee este profund eronată fie și numai pentru că, așa cum se spune de mai multe ori în Cartea Exodului, faraonul însuși a dat dovadă de încăpățânare (vezi 8:15, 32; 9:34), iar acest lucru a fost recunoscut ulterior chiar și de păgâni (vezi 1 Samuel 6:6). Cuvintele: „Îi voi împietri inima” – spun doar că toate acțiunile lui Dumnezeu care vizau înmuierea inimii faraonului și conducerea acestuia la pocăință (asta vrea Dumnezeu să facă cu fiecare om – Ezechiel 33:11; 1 Timotei 2:4), în cazul faraonului, prin propria sa alegere, au dus la rezultatul exact opus.

448. 4:24 Chiar și comentatorii antici credeau că, la insistențele soției sale, Moise, încălcând decretul lui Dumnezeu, nu și-a circumcis al doilea fiu la timp. Dumnezeu nu putea lăsa neascultarea lui Moise nepedepsită, deoarece acesta mergea în Egipt pentru a elibera poporul circumcis din sclavie. Există și alte interpretări.

449. a 4:25 Lit.: picioarele lui.

450. b 4:25 Lit.: mire / soț de sânge tu ești pentru mine (aceleași cuvinte în v. 26). Traducerea noastră a acestei expresii înțelese diferit se bazează pe faptul

că, în acest context, când Moise este amenințat cu moartea (vezi nota la v. 24), Sefora, ca să zicem așa, dă o răscumpărare pentru el, astfel încât, vărsând sângele fiului ei, să-l poată dobândi din nou pe Moise ca soț, deși îi aruncă un mustrare amară.

451. 5:1 Referirea la închinarea sau venerarea lui Dumnezeu în pustie (vezi 3:18) este repetată ca refren în relatările primelor nouă plăgi, cu excepția celei de-a treia și a șasea.

452. 5:6 Sau: lucrătorilor mai în vârstă.

453. 5:16 O altă traducere posibilă: ești nedrept față de poporul tău, adică față de noi, sclavii tăi, israeliții.

454. 5:21 Lit.: le-ai pus o sabie în mâini.

455. 5:22 Lit.: și Moise s-a întors / s-a întors la Domnul.

456. 6:1 Lit.: cu mâna; același lucru și mai jos în acest verset.

457. a 6:3 Evr. El-Shaddai; vezi nota „a” la Geneza 17:1.

458. b 6:3 Vezi nota de la 3:15.

459. 6:5 Lit.: și-au adus aminte de legământ. Vezi nota de la Gen. 8:1.

460. 6:8 Sau: în posesie.

461. 6:12 Sau: buzele mele necurate; lit.: buze necircumcise; cf. Isaia 6:5; același lucru în v. 30.

462. 6:14 Lit.: acestea sunt familiile / clanurile lui Ruben; la fel în v. 15, 19, 24, 25.

463. 6:21 Evr. Korah.

464. 6:25 Evr. Pinhas.

465. 7:3 Lit.: Îi voi împietri inima / îi voi împietri / de neclintit; vezi nota de la 4:21.

466. 7:9 Sau: balaurul; același lucru în versetele 10 și 12.

467. 7:14 Lit.: Inima lui Faraon este împietrită / încăpățânată.

468. 7:17 Lit.: Veți ști că Eu sunt Domnul: iată, cu toiagul acesta care este în mâna Mea voi lovi apele – Dumnezeu vorbește aici despre acțiunile lui Moise și

Aaron ca fiind propriile Sale acțiuni, deoarece amândoi au fost instrumente în mâinile lui Dumnezeu.

469. 8:2 Sau: broaște.

470. 8:12 O altă traducere posibilă: din broaște, așa cum i-a promis el (Moise) lui Faraon.

471. 8:19 O altă traducere posibilă: al magilor; literal: al lor.

472. 8:21 Semnificația cuvântului ebraic arov este neclară. În LXX (și, în consecință, în traducerile slave și sinonice) este redat ca muște de câine; în alte traduceri – insecte dăunătoare, paraziți.

473. 8:23 Deci, conform LXX și Vulgatei; text masoretic: răscumpărare.

474. 9:3 Lit.: mână.

475. 9:5 Lit.: Domnul.

476. 9:12 Vezi nota de la 4:21.

477. 9:16 Sau, conform Romani 9:17: asupra voastră.

478. 9:20 Lit.: cuvânt.

479. 9:24 Sau: a apărut.

480. 9:30 Lit.: ei nu se temeau de Domnul.

481. 9:32 Lit.: sunt târzii (boabe).

482. 10:1 Lit.: căci i-am împietrit inima și inima curtenilor lui; vezi nota de la 4:21; același lucru în v. 20 și 27.

483. 11:7 Lit.: și niciun câine nu-și va ascuți limba împotriva vreunui dintre fiii lui Israel, nici om, nici dobitoc – această expresie neobișnuită în acest context trebuia să indice nu numai că nu se va întâmpla niciun rău nimănui, dar nici măcar nu se va auzi un sunet tulburător.

484. 11:9 Lit.: Minunile Mele vor deveni și mai mari în țara Egiptului.

485. 11:10 Sau: minuni.

486. 12:2 Astfel a fost stabilită o nouă ordine a lunilor anului, conform căreia luna de primăvară Nisan (sau Aviv – „luna spicelor de grâu”) a devenit prima și cea mai importantă în legătură cu eliberarea din sclavia egipteană.

487. a 12:3 Lit.: întreaga adunare a lui Israel.

488. b 12:3 Aici și mai jos, litere: un cap de vite mici.

489. 12:5 Ebr. tamim - sănătos, perfect, fără cusur.

490. 12:6 Lit.: Întreaga adunare a congregației lui Israel să-l junghie între seri.

491. 12:11 Lit.: trebuie mâncat cu un brâu.

492. 12:13 Lit: și sângele va fi un semn pentru voi în casele unde veți fi, adică va fi spre folosul vostru.

493. 12:15 Ebr. karat - aici în sensul de a fi despărțit (din societatea care trăiește în Uniune/Legământ cu Dumnezeu); aceasta putea fi fie prin pedeapsa divină a morții, fie prin expulzarea din societate, fie prin privarea de toate drepturile și legăturile cu acea societate. Aceasta ar putea fi ceea ce apostolul Pavel avea în minte în Romani 9:3; același lucru și în cazuri similare.

494. 12:22 Hisopul este o plantă joasă (posibil maghiran), a cărei corolă stufoasă permitea folosirea sa ca o perie.

495. 12:37 Lit.: soldați de infanterie.

496. 12:40 Pentateuhul samaritean și LXX includ în acest număr de ani întreaga perioadă a șederii patriarhilor în Canaan.

497. 12:41 Lit.: toate oștirile.

498. 12:43 Sau: instituirea Paștelui; cuvântul ebraic pesach („Paște”) din VT poate însemna: sărbătoarea (12:48; 2 Regi 23:21), sau mâncarea jertfei de Paște (12:11; 2 Cronici 30:18), sau jertfa de Paște în sine, mielul de Paște (12:21; 2 Cronici 30:15).

499. 12:44 Lit.: un sclav dobândit de tine, după ce ai făcut.

500. 13:3 Lit.: acasă; la fel și în v. 14.

501. 13:8 Lit.: declară fiului tău.

502. 13:9 Lit.: pentru tine.

503. 13:13 Lit.: să-i rupă gâtul. Pentru a preveni refuzul de a îndeplini această poruncă privind răscumpărarea animalelor, israeliților li s-a poruncit să le omoare.

504. 13:18 Sau: spre Marea Roșie; sau: spre marea Suf; Sin. trad.: spre Marea Roșie.

505. a 14:4 Lit.: Îi voi împietri inima / îi voi împietri / de neclintit (la fel în vv. 8 și 17); vezi nota de la 4:21.

506. b 14:4 Lit.: în spatele lor.

507. a 14:5 Sau (mai aproape de literal): și-au răzgândit (literal: inima lor) cu privire la acest popor.

508. b 14:5 Lit.: Israel.

509. 14:6 Lit.: poporul său.

510. 14:8 Lit.: cu (sub) o mână puternică; este posibilă și o altă înțelegere: sub protecția unei mâini puternice (a lui Dumnezeu).

511. a 14:17 Sau (mai aproape de literă): (și apoi) din cauza lui Faraon...

512. b 14:17 Sau: Mă voi descoperi în slavă; la fel și în v. 18.

513. 14:20 Lit.: formațiune / armată a Egiptului din formațiune / armată a Israelului.

514. a 14:25 Traducere conform LXX și altor traduceri antice; Text masoretic: A luat roțile.

515. b 14:25 Lit.: împotriva Egiptului.

516. 14:27 Lit.: răsturnat.

517. 15:1 Lit.: Către Domnul; același lucru și mai jos în acest verset.

518. 15:2 Evr.: Yah este o formă prescurtată a numelui personal al lui Dumnezeu, „Yahweh”.

519. 15:8 Sau: izbucniri de mânie; lit.: o rafală puternică de vânt din nări („nări” aici ca o indicație a mâniei).

520. 15:17 Lit.: vei planta (ca o plantă).

521. 15:20 Lit.: a urmat-o.

522. a 15:25 Lit.: apa s-a îndulcit (sau: gustoasă).

523. b 15:25 Această minune a fost în concordanță cu speranța dată oamenilor, adică, de acum înainte, ascultarea de poruncile și rânduielile lui Dumnezeu le va aduce vindecare, atât fizică, cât și morală.

524. 16:1 Lit.: întreaga comunitate / societate a fiilor lui Israel; același lucru în versetele 2, 9, 10.

– lege / învățătură; același lucru în v. 28. 525. 16:4 Ebr. torah

526. 16:8 Lit.: Domnul va da… pâine pe săturate, pentru că Domnul v-a auzit murmurele.

527. 16:14 Lit.: pe pământ.

528. 16:15 ebr. man hu, de la care, probabil, pâinea cerească a primit numele „mană” (ebr. manna), cf. v. 31.

mer (traducere sinonimă: gomor) – o măsură de solide în vrac, aproximativ 2 litri. 529. 16:16 O

530. 16:18 Lit.: fiecare s-a adunat.

531. 16:20 Sau: și a fost corupt; la fel și în v. 24.

532. 16:22 Lit.: toți prinții / conducătorii comunității.

533. 16:23 Sau: mâine este zi de sărbătoare (ebr. Shabbaton).

534. 16:29 Lit.: dăruiește.

535. 16:31 Lit.: (la) casa lui Israel.

536. 16:34 Sau: înaintea mărturiei. Cuvântul ebraic folosit aici, eduth, are și înțelesuri precum „aducere aminte”, „semn de avertizare”, dar cel mai adesea este identificat cu Cele Zece Porunci, în special în legătură cu Sanctuarul (38:21), cu chivotul (25:21, 22) și cu tablele Legii (24:12; 31:18; 32:15; 40:20), care sunt uneori numite simplu „mărturia” în sensul că mărturisesc despre voința lui Dumnezeu cu privire la om.

537. 17:6 Lit.: Voi sta înaintea Ta.

538. 17:7 Massa – încercare, ispită; Meriba – discordie, litigiu, dispută.

539. 17:9 Isus este numele pe care Moise l-a dat lui Osea (ebraică: Hoshea, „mântuire”), fiul lui Nun (ebraică: ben Nun). Ebraică: Yehoshuah înseamnă „Domnul mântuiește”. Forma greacă a acestui nume este Isus. Moise l-a ales pe Isus din seminția lui Efraim ca să fie cel mai apropiat asistent al său (24:13; 33:11; Numeri 13:8, 16).

540. 17:13 Lit.: cu ascuțișul sabiei.

541. a 17:14 Sau: sul.

542. b 17:14 Lit.: sub cer.

543. 17:15 Adică, Domnul este steagul meu.

544. 17:16 La fel și în Pentateuhul samaritean și în alte traduceri. Semnificația textului ebraic este neclară.

545. 18:3 Vezi nota de la 2:22.

546. 18:4 Adică Dumnezeu este ajutorul meu.

547. 18:8 Lit.: ce a făcut Domnul… pentru Israel.

548. 18:15 Sau: vine la mine să-L întrebe pe Dumnezeu.

549. 18:21 Sau: de încredere / credincios.

550. 18:23 O altă traducere posibilă: va ajunge în țara (făgăduită).

551. 19:1–2 Există trei interpretări posibile ale acestor cuvinte: 1) a 15-a zi a lunii în care israeliții au ieșit din Egipt (12:17,18); 2) aceeași zi cu luna, adică a 3-a zi a lunii a 3-a (lună nouă); 3) aceeași zi, adică prima zi a lunii.

552. a 19:5 Lit.: ascultați glasul Meu.

553. b 19:5 Sau: Tratatul/legământul Meu (cu tine). Legământul-Legământ de la Sinai a fost făcut cu Israel ca o confirmare a legământului care fusese făcut anterior cu Avraam (2:24; 3:16). Acest Legământ-Legământ nu poate fi numit legalist, deoarece a fost făcut cu un popor ales, răscumpărat sau eliberat și deja acceptat de Dumnezeu (2:25; 4:22; 6:6-8). Locul principal în el a fost acordat uniunii spirituale (cf. 6:7); este de obicei numit „legământul vechi/străvechi” (Evrei 8:13). Deoarece poporul nu a apreciat pe deplin intenția lui Dumnezeu și nu a fost impregnat de adevăratul spirit al acestui legământ, acesta s-a dovedit a fi complet diferit de noul legământ sau al evangheliei (cf. Galateni 4:1-5).

554. 19:10 Lit.: sfințește-i astăzi și mâine.

555. 19:11 Lit.: Domnul.

556. 19:13 Sau: a urca pe un munte.

557. 19:14 Lit.: și i-a sfințit.

558. 19:15 Lit.: femeilor.

559. 19:19 Evreiesc, cuvântul kol poate însemna aici cu tunet și pur și simplu cu voce (pronunțând distinct cuvintele).

560. 19:22 Poate că aceasta se referă la seminția lui Levi.

561. 19:24 Lit.: El.

562. 20:1 Cele Zece Porunci (v. 2-17) sunt de obicei împărțite astfel: I – v. 2, 3; II – v. 4-6; III – v. 7; IV – v. 8-11; V – v. 12; VI – v. 13; VII – v. 14; VIII – v. 15; IX – v. 16; X – v. 17.

563. 20:3 2„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din Egipt, unde erai rob [lit.: din casa robiei]. 3Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

564. 20:6 4Să nu-ți faci chip cioplit [sau: chip cioplit / imagine] - nicio asemănare a vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai sub pământ. 5Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, un Dumnezeu care așteaptă devoțiune exclusivă față de El [lit.: un Dumnezeu gelos; când este aplicat la Dumnezeu, cuvântul ebraic kanna înseamnă că El așteaptă devoțiune exclusivă (34:14), că El este complet intolerant față de păcat (Numeri 25:11) și că El mijlocește cu pasiune pentru cei aflați în pericol (cf. Ioel 2:18)], care chiar și pe copii îi trage la răspundere pentru păcatele pe care părinții le transmit până la a treia și chiar a patra generație care continuă să Mă respingă [sau: să Mă urască]. [Dumnezeu nu pedepsește copiii pentru păcatele părinților lor (Deuteronom 24:16 și Ezechiel 18:20), ci avertizează că păcatul este contagios și are un efect negativ asupra destinelor urmașilor lor] 6Dar celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele le arăt îndurare până la a miea generație.

565. 20:7 Să nu iei Numele Domnului Dumnezeului tău în zadar [sau: ca să înșeli; sau: în zadar / fără respectul cuvenit] - El nu va socoti nevinovat pe cel ce face așa.

566. 20:11 8Adu-ți aminte de ziua Sabatului și ține-o sfântă pentru tine. 9Șase zile să lucrezi și să faci tot ce este necesar. 10Dar ziua a șaptea este Sabatul, o zi sfântă Domnului Dumnezeului tău. Să nu faci nicio lucrare în ea, nici numai tu, ci și fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta, vitele tale și străinul care locuiește în mijlocul tău. 11Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul și marea și

tot ce este în ele și S-a odihnit în ziua a șaptea. De aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o.

567. 20:12 Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să trăiești mult în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.

568. 20:14 Sau: Nu te schimba; sau: Nu seduce nevasta altuia; sau: Nu comite curvie.

569. 20:16 Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

570. 20:17 Să nu poftești averea aproapelui tău [lit. Să nu poftești casa lui - aici cuvântul ebraic beit (casă) este folosit într-un sens larg: propria ta casă, precum și familia ta, oamenii care locuiesc împreună, gospodăria lor]: să nu te amăgești cu gândul de a-i lua soția sau de a-i însuși sclavul sau roaba lui, boul lui sau măgarul lui. Să nu te amăgească nimeni și nimic din averea aproapelui tău.”

571. 20:18 Lit.: tot poporul.

572. a 20:24 Tot ce avea legătură cu închinarea trebuia creat din mijloace disponibile și nu din cele făcute de mâna omului, pentru a nu deveni obiect de închinare.

573. b 20:24 Vezi nota de la 24:5.

574. la 20:24 Lit.: adus aminte; sau: proclamat.

575. 21:1 Sau: decizii (ale instanței).

576. a 21:6 Lit.: lui Dumnezeu – probabil că judecătorii, în calitate de martori, L-au reprezentat pe Dumnezeu.

577. b 21:6 O altă traducere posibilă: pentru mult timp.

578. 21:7 Poate și ca concubine. În vremurile străvechi, având în vedere condițiile în care se încheiau căsătoriile și sărăcia extremă a multor familii, părinții puteau încerca să găsească o soartă mai bună pentru fiicele lor decât a lor.

579. 21:11 Lit.: va dispărea degeaba, fără argint.

580. 21:13 Lit.: ție.

581. 21:14 Sau: din ură.

582. 21:17 Sau: oricine rostește blesteme asupra.

583. 21:21 Lit.: bani.

584. 21:22 Sau: oameni.

585. 21:23 Lit.: dacă se produce un accident.

586. a 21:29 Lit.: ieri – alaltăieri.

587. b 21:29 Lit.: bărbat sau femeie.

588. 21:31 Lit.: fiu sau fiică.

589. 21:32 Șekelul este o unitate de valoare echivalentă cu valoarea a 11,5 g de argint.

590. 21:33 Sau: ei bine; vezi nota la Gen 37:24.

591. a 21:34 Lit.: proprietarul gropii.

592. b 21:34 Lit.: mort (animal); același lucru în v. 35, 36.

593. a 22:2 Lit.: când se intră prin efracție / se sapă (într-o casă).

594. b 22:2 Lit.: a murit, nu este nicio vină de sânge asupra lui (cel care a lovit).

595. 22:6 Sau: căpițe de fân.

596. 22:7 Lit.: argint.

597. 22:8 Sau: lui Dumnezeu; același lucru în v. 8.

598. 22:11 Lit.: jurământul Domnului va fi între ei.

599. 22:14 Lit.: el.

600. 22:20 Lit.: trebuie să fie blestemat.

601. 22:28 Sau: Nu vorbiți de rău pe judecători (cf. 21:6); sau: Nu blestemați.

602. 22:29 Lit.: nu întârzia cu plinătatea (recoltei tale) și curgerea (musului sau untdelemnului tău).

603. 23:1 Sau: zvonuri mincinoase; sau: bârfe.

604. 23:2 Sau: pervertind (dreptatea).

605. 23:12 Sau: rămâneți în pace; cf. Gen 2:2 și notați „b” la Gen 2:2.

606. 23:13 Lit.: nu-ți aduce aminte; aici verbul ebraic zachar este folosit în sensul cultic de „a chema / a evoca”.

607. 23:14 Cuvântul ebraic tahog (din rădăcina hagag) era folosit pentru a descrie o sărbătoare însoțită de un pelerinaj. Moise îl folosește pentru prima dată în discursul său către faraon (5:1).

608. 23:15 Vezi 13:3–10.

609. 23:16 Sfârșit de vară – început de toamnă.

610. 23:18 Lit.: să nu junghii (să versezi sânge) jertfa Mea cu pâine dospită (în casa ta), adică nu poți mânca mielul de Paște cu pâine dospită.

611. 23:19 Se pare că această interdicție a fost o reacție la un vechi obicei canaanit și sirian.

612. 23:20 Lit.: în fața ta.

613. 23:21 Lit.: pentru că Numele Meu este în El - această expresie poate fi considerată o identificare clară a Îngerului cu Dumnezeu; în general, în Sfânta Scriptură cuvântul „nume” reprezintă în mai multe cazuri o persoană (cf. Num. 1:2) și, într-un mod special, se referă la Dumnezeu atunci când El se descoperă oamenilor (cf. Ps. 8:1; Zah. 10:12; Ioan 17:6).

614. 23:27 Lit.: Voi trimite teroarea Mea înaintea ta.

615. 23:28 Viespea este o insectă mare (aproximativ 3,5 cm) din ordinul viespilor, comună în Palestina, a cărei înțepătură poate provoca moartea; totuși, sensul cuvântului ebraic tsira este controversat. Poate că este folosit aici în sens figurat, ca frica și panica în care Domnul îi va cufunda pe locuitorii Canaanului.

616. 24:1 Povestea continuă, întreruptă la 20:21 de conținutul „Sulului Legământului/Tratatului” (20:22 – 23:33).

617. 24:3 Lit.: vom împlini toate cuvintele pe care le-a rostit Domnul.

618. 24:5 Sau: dintr-o jertfă adusă ca semn de bunăstare și pace (ebr. zevah shelamim - traducerea tradițională este „jertfă de pace”; o altă traducere posibilă: „jertfă de împărtășanie” - o jertfă care indică restabilirea comuniunii dintre Dumnezeu și om. Cuvântul shelamim include concepte precum sănătate, integritate, bunăstare și pace); astfel de jertfe erau aduse de cei care doreau să se bucure împreună cu ceilalți israeliți de prosperitatea și viața lor în pace cu Dumnezeu și cu oamenii, ospătând cu rudele și leviții chiar în curtea

Sanctuarului. De obicei, aceasta era precedată de o jertfă pentru păcat și o ardere de tot.

619. 24:10 Deși cuvântul „chip” nu se găsește în original, probabil că acesta este sensul, deoarece se spune despre Moise că „vede chipul / asemănarea Domnului” (Numeri 12:8); la fel și în v. 11.

620. 24:11 Lit.: Nu Și-a întins mâna împotriva.

621. 25:4 Cuvântul ebraic, și de fapt împrumutat egiptean, „șeș”, servea la desemnarea inului de o fabricație foarte fină. Mumiile faraonilor egipteni, bandajate în cele mai fine țesături de in, de o rezistență uimitoare, au supraviețuit până în zilele noastre.

622. 25:5 O altă traducere posibilă: piele de animale marine – ebr. neclar.

623. 25:6 Sau: ulei de măsline.

624. 25:7 Efod - un șorț țesut din aur sau o haină exterioară scurtă.

625. a 25:9 Ebr. mishkan – „locuință”; acest cuvânt este adesea folosit în VT pentru a desemna templul portabil al israeliților. În LXX este tradus prin cuvântul skene (cort), prin urmare, în Bibliile slave și sinodale, precum și în această traducere, este redat în mod tradițional prin cuvântul „tabernacol”.

626. b 25:9 ebr. tavnit — un model, model, desen; unii comentatori cred că lui Moise i s-a arătat sanctuarul ceresc; același lucru se întâmplă și în v. 40.

627. 25:10 Un cot este o măsură de lungime, de aproximativ 45 cm, adică dimensiunile arca sunt de aproximativ 1,1 x 0,7 x 0,7 m.

628. 25:16 Lit.: a depune Mărturia (cu o indicație); același lucru în v. 21, 22; vezi nota de la 16:34.

629. a 25:17 Sau: loc al împăcării – așa și în LXX.

630. b 25:17 Adică 1,1 × 0,7 m.

631. 25:22 Sau: Când ne vom întâlni, îți voi face cunoscută voia Mea. În ebraică, acest lucru este exprimat prin verbul yaad, care nu înseamnă pur și simplu „a se întâlni” în sensul obișnuit al cuvântului, ca în 5:3; sensul principal al verbului folosit aici este „a stabili / determina timpul sau locul”. Prin urmare, începând cu Exodul 27, întregul Sanctuar, ebraic ohel moed, este descris ca fiind Cortul Întâlnirii cu o semnificație specială, adică locul unde Dumnezeu, prin Moise, își revelează voia lui Israel. În traducerea noastră, este „Cortul Apocalipsei”.

632. 25:23 Adică 0,9 × 0,45 × 0,7 m.

633. 25:25 Adică aproximativ 8 cm.

634. 25:30 Lit.: pâine (înaintea) Feței, adică pâinea care ar trebui pusă întotdeauna înaintea Domnului, în prezența Lui; cf. Lev 24:6.

635. 25:31 Sau: cu boboci și flori.

636. 25:37 Lit.: și să strălucească înaintea lor.

637. 25:39 Ebr. kikkar – aproximativ 35 kg; același lucru în 37:24; 38:24, 25, 27, 29.

638.26:2 Adică 12,6 × 1,8 m.

639. 26:8 Adică 13,5 × 1,8 m.

640. 26:16 Adică 4,5 × 0,7 m.

641. 26:24 Sau: la un inel.

642. 26:30 Ebr. mishpat este folosit aici cu sensul de: plan, proiect.

643. a 26:33 Lit.: chivotul Mărturiei (cu indicație); același lucru în v. 34; vezi nota de la 16:34.

644. b 26:33 Sau: din Sfânta Sfintelor (pace / separare).

645.27:1 Adică 2,3 × 2,3 × 1,4 m.

646. 27:9 Adică aproximativ 45 m, la fel ca în v. 11.

647. 27:10 Sau: încheieturi / tije; același lucru în versetele 11 și 17.

648. 27:12 Adică aproximativ 23 m, la fel și în versetul 13.

649. 27:14 Adică aproximativ 6,8 m.

650. 27:16 Adică aproximativ 9 m.

651. 27:18 Adică aproximativ 45×23×2,3 m.

652. 27:20 Lit.: întotdeauna.

653. 27:21 Lit.: în spatele căreia Mărturia; vezi nota de la 16:34.

654. 28:2 Sau: special, cf. v. 4.

655. 28:3 Lit.: plin de duhul înțelepciunii.

656. 28:4 Sau: o bandă pentru cap, ca un turban; același lucru în versetele 37, 39.

657. a 28:15 Sau: buzunar de piept (detașabil) (cf. v. 30: pune două pietre în pieptar).

658. b 28:15 Sau: pieptarul judecății.

659. 28:16 Adică 23 cm.

660. a 28:18 Sau: lapis lazuli.

661. b 28:18 Sau: diamant; sau: jet.

662. 28:19 Sau: opal.

663. 28:30 Urim și Tumim sunt pietre sacre folosite pentru a determina voința lui Dumnezeu. Semnificațiile probabile ale acestor cuvinte sunt, respectiv: lumină de foc/iluminare și plenitudine/perfecțiune; în LXX: manifestare și adevăr.

664. 28:32 Lit.: și marginea tăieturii va fi țesută, ca tăietura unei armuri de piele.

665. 28:36 Lit.: floare, adică o farfurie în formă de floare.

666. 28:41 Lit.: a le umple mâinile - o expresie care indică de obicei întreținerea primită de preoți din slujba pe care o îndeplineau. Aici, însă, discursul este despre numirea la slujbă (cf. Lev. 8:28); la fel și în 29:9.

667. 29:1 Lit.: luați - mai departe în acest verset și în următorul există o listă cu ceea ce va fi necesar pentru dedicare.

668. 29:3 Sau: prezentat (Mie) – cuvântul folosit în original înseamnă: a aduce / a oferi ceva la altar sau a jertfi ceva lui Dumnezeu; la fel și în v. 4, unde este tradus prin „vei aduce”.

669. a 29:6 Sau: o bandă de cap similară unui turban.

670. b 29:6 Sau: simbol al rangului preoțesc.

671. 29:9 Lit.: Vei umple mâinile lui Aaron și ale fiilor lui - printre națiunile răsăritene, învestitura era de obicei însoțită de prezentarea unui semn sau a unei embleme a acelei funcții. În acest caz, anumite părți ale sacrificiului erau un

astfel de semn. Același lucru sub formă verbală sau substantivă în versetele 22, 26, 31, 34, 35.

672. 29:13 Sau: o parte din ficat; sau: cea mai bună parte a ficatului; același lucru în v. 22.

673. 29:18 Evreiesc ishshe a fost tradus în mod tradițional ca jertfă (oferită) în foc sau ceva similar, dar conform cercetărilor lingvistice și teologice recente, sensul său mai precis este „dar/ofrandă” sau „hrană oferită ca jertfă”.

674. 29:24 O altă traducere posibilă: și le legănați-i cu toate acestea, adică, ținându-le mâinile cu ofranda în mâinile voastre, le legănați-i înainte și înapoi, ceea ce, evident, trebuia să exprime disponibilitatea de a da și de a primi. Același lucru se întâmplă și în versetele 26 și 27.

675. 29:28 Vezi nota de la 24:5.

676. 29:33 Lit.: prin care li se făcea o acoperământ (pentru protecție de pedeapsă). În acest serviciu ziditor și tipic, sângele animalului sacrificat acoperea simbolic păcatele săvârșite de oameni, fiind vărsat în locul lor, îi încuraja să privească înainte cu credință spre acea Jertfă prin care Dumnezeu „va împăca toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1:20). Același lucru se întâmplă și în versetele 36 și 37.

677. 29:36 Mai aproape de literă: întinderea unei învelișuri (pacificare) peste el, care se realiza simbolic prin aplicarea sângelui jertfei pe coarnele altarului și turnarea lui la baza lui. La fel și în v. 37. Făcut de mâini omenești și, prin urmare, necurat ritualic, altarul - înainte ca acțiunea sacră să înceapă asupra lui - avea nevoie de o jertfă de purificare.

678. 29:37 Sau: trebuie/ar trebui să devină sfânt, adică va fi destinat unei slujbe sfinte.

679. 29:40 Efa – 22 l, gin – 4 l.

680. 29:42 Lit.: cu tine.

681. 29:43 Lit.: glorie.

682. 30:1 Adică aproximativ 0,5×0,5×0,9 m.

683. a 30:6 Lit.: chivotul Mărturiei; același lucru în v. 26 și 36; vezi nota de la 16:34.

684. b 30:6 Lit.: deasupra Mărturiei.

685. 30:10 Sau: ritul reconcilierii; pentru sensul cuvântului folosit în original, vezi nota de la 29:33.

686. 30:12 Acest dar, dat cu conștiința dependenței complete de Dumnezeu, a avut semnificația unei jertfe ispășitoare, care alunga mânia Domnului.

687. 30:13 Lit.: șechelul Sanctuarului; același lucru în v. 24. Șechelul este o măsură de greutate (și valoare), 11,5 g, adică trebuie plătit aproximativ 6 g de argint.

688. 30:16 Sau: pentru muncă.

689. 30:23 Adică, 500 de șekeli reprezintă aproximativ 6 kg, 250 reprezintă aproximativ 3 kg.

690. 30:24 Aproximativ 4 litri.

691. a 30:29 Sau: oricine care.

692. b 30:29 Sau: trebuie/ar trebui să devină sfânt.

693. 30:32 Lit.: carne omenească.

694. 30:33 Lit.: străin / venit din afara orașului.

695. 30:34 Prima dintre aceste trei denumiri pentru substanțe aromatice este literalmente „picătură” și se poate referi la orice fel de rășină sau gumă care emană dintr-un copac. A doua înseamnă, aparent, „coajă” (moluște) de un anumit fel din care se obținea substanța aromatică, iar a treia este galbanum (ebr. halbena), o rășină asemănătoare gumei din planta Galbanum officinale.

696. 31:2 Lit.: Am chemat pe nume.

697. 31:3 Sau, l-a dat înțelepciune. Cuvântul ebraic chochmah, tradus de obicei prin „înțelepciune”, se referă aici la marea îndemânare sau măiestrie necesară pentru construirea Sanctuarului.

698. 31:6 Lit.: El a pus (mai multă) înțelepciune în inima tuturor celor înțelepți la inimă.

699. a 31:10 Sau: articole de îmbrăcăminte tricotate / țesute.

700. b 31:10 Lit.: veșminte sacre / Sanctuare.

701. 31:15 Adică ziua în care munca se oprește complet.

702. a 31:17 Vezi nota „b” la Gen 2:2.

703. b 31:17 Sau: a căpătat putere - în dorința Sa de a transmite oamenilor importanța păzirii Sabatului, Dumnezeu folosește un limbaj care se referă în mod clar la experiența umană. Același cuvânt nafash („a respira”) este folosit aici ca și în porunca de a da odihnă robului (23:12).

704. a 32:1 O altă traducere posibilă: Când poporul a văzut că Moise zăbovea pe munte și nu cobora.

705. b 32:1 Sau: zei; același lucru în v. 4, 8.

706. 32:4 Sau (mai aproape de literal): a făcut un vițel turnat - cuvântul „turnat”, ebr. massecha, în VT se referea atât la chipurile de lemn ale idolilor cu înveliș metalic, cât și la cele turnate din metal.

707. a 32:6 Vezi nota de la 24:5.

708. b 32:6 Lit.: a început să se joace / să se distreze.

709. 32:13 Adică Iacov.

710. 32:15 Sau: tablele Mărturiei; vezi nota de la 16:34.

711. 31:27 Sau: relativ (ceea ce); lit.: apropiat.

712. 32:29 Lit.: umpleți-vă mâinile - această expresie era folosită la consacrarea pentru slujba din Sanctuar. Însemna: luați (în mâinile voastre) o jertfă pentru Dumnezeu și astfel să se împlinească hirotonirea voastră la preoție.

713. 32:30 Sau: Voi putea obține iertare pentru voi, care ați păcătuit înaintea Lui.

714. 32:32 Lit.: a șterge / a netezi; același lucru în v. 33.

715. 33:3 Lit.: ca să nu te nimicesc.

716. 33:7 Cortul Întâlnirii (sau: Cortul Întâlnirii; ebr. ohel moed) a fost numit mai târziu Sanctuarul care a fost construit conform instrucțiunilor Domnului (vezi 28:43).

717. 33:11 Lit.: a vorbit... față în față, adică în imediata apropiere.

718. 33:12 Lit.: Te cunosc pe nume – aceasta indică o relație personală specială (la fel și în v. 17).

719. 33:14 Lit.: (dacă) fața Mea merge cu tine… – aceasta poate fi înțeleasă atât ca o indicație a prezenței personale a Domnului, cât și ca o manifestare specială a iubirii Sale pentru Moise și popor în slujba promisă a Îngerului (vezi 23:20; Isa. 63:9). O altă traducere posibilă: Prezența Mea (pe cale) îți va fi evidentă și îți voi da odihnă.

720. 33:15 Lit.: dacă fața Ta nu merge (cu noi).

721. 33:19 Lit.: a trece.

722. 34:6 Lit.: reticent în a se mânia.

723. 34:7 Vezi nota de la 20:6.

724. 34:9 Evr. Adonai.

725. 34:10 O altă traducere posibilă: prin voi. Pronumele „voi” (în diferitele sale forme) este folosit aici și mai jos până la v. 27 pentru a se aplica fiecărui israelit în mod individual.

726. 34:11 Lit.: păzește cu strictețe ce îți poruncesc; vezi nota la v. 10.

727. 34:13 Sau: Stâlpii Așerei; lit.: tăiați-i în bucăți Așere - simboluri ale zeiței mamă, soția zeității păgâne supreme El în mitologia canaanită antică (ea trebuie distinsă de Astarteea, zeița canaanită a fertilității). Cultul Așerei, căreia i s-a atribuit nașterea a șaptezeci de zei ai panteonului canaanit, era răspândit în diferite țări din Orientul Mijlociu, în special în Fenicia - vecinul nordic al Israelului.

728. 34:14 Lit.: Al cărui nume.

729. 34:20 Lit.: a-i rupe gâtul; vezi nota de la 13:13.

730. 34:21 Sau: a opri (a lucra) – același verb ca în propoziția următoare.

731. 34:22 Lit.: ani.

732. 34:24 O altă traducere posibilă: dacă.

733. 34:25 Vezi nota de la 23:18.

734. 34:26 Vezi nota de la 23:19.

735. 34:28 Lit.: zece cuvinte / zicători.

736. 34:29 Sau: tablele Mărturiei; vezi nota de la 16:34.

737. 34:32 Sau: le-a poruncit să se conformeze cu acel... – din context este clar că vorbim despre restabilirea relațiilor care decurg din Legământul-Uniune al israeliților cu Domnul.

738. 35:2 Adică, în această zi munca încetează complet; ebr. Shabbat Shabbaton.

739. 35:6 O altă traducere posibilă: piele de animale marine – ebr. neclar, aceeași în v. 23.

740. 35:10 Lit.: (oameni) cu o inimă înțeleaptă, adică capabili să ia decizii înțelepte.

741. 35:13 Lit.: pâine (în fața) Feței; vezi nota de la 25:30.

742. a 35:19 Sau: articole de îmbrăcăminte tricotate / țesute.

743. b 35:19 Lit.: veșminte sacre / Sanctuare.

744. 35:20 Lit.: întreaga comunitate a fiilor lui Israel, la fel ca în versetele 1 și 4.

745. a 35:22 Lit.: inele (în nas).

746. b 35:22 Sau: ca o jertfă adusă cu legănare, care indica dedicarea sa față de Dumnezeu.

747. 35:30 Lit.: chemat pe nume.

748. 35:31 Sau: i-a dat înțelepciune.

749. 35:35 Sau: un meșteșugar iscusit.

750. 36:1 Lit.: toți oamenii cu o inimă înțeleaptă, cărora Domnul le-a dat înțelepciune și pricepere; vezi nota de la 31:3.

751. 36:8 Lit.: el i-a făcut; mai jos, în textul ebraic al acestei povestiri, toate verbele sunt la singular, ca o indicație a conducerii lui Bețaleel.

752. 36:9 Toate măsurătorile de aici și de mai jos sunt aceleași ca în capitolele 25–30.

753. 36:29 Sau: la un inel.

754. 36:38 Sau: conexiuni / tije.

755. 37:24 Talentul este o măsură a greutății, aproximativ 34 kg.

756. 38:8 Sau: cei care s-au adunat (cf. 1 Samuel 2:22). Verbul ebraic tzava („a lupta”, „a sluji”) de aici poate servi ca o indicație a faptului că slujirea lui Dumnezeu este legată de lupta spirituală sau de război. Versetul 8 poate fi interpretat și astfel: Betalel a făcut vasul pentru spălat și suportul lui din oglinzile de cupru care aparțineau femeilor care se adunaseră / se înghesuiseră la (pe atunci doar un loc marcat) intrarea în Cortul Întâlnirii pentru a-și renunța acolo la oglinzi. Având această înțelegere, ultimele cuvinte ale versetului vorbesc despre considerabila abnegație a femeilor israelite.

757. 38:10 Sau: încheieturi / tije; același lucru în versetele 11, 12, 17, 19 și 28.

758. 38:17 Lit.: argint.

759. 38:21 Lit.: iată inspecția.

760. 38:24 Lit.: șecheli ai Sanctuarului; același lucru în versetele 25 și 26.

761. 38:25 Adică, greutatea aurului pentru construirea Sanctuarului a fost de aproximativ 1 tonă, iar a argintului - 3,4 tone.

762. 38:26 Beka – unitate de măsură a greutății, aproximativ 5,5 g.

763. 38:28 Adică aproximativ 20 kg de argint.

764. 38:29 Greutatea cuprului utilizat în construcție este de 2,4 tone.

765. 39:2 Lit.: el; vezi nota de la 36:8.

766. 39:8 Sau: buzunar (detașabil) la piept.

767. a 39:11 Sau: lapis lazuli.

768. b 39:11 Sau: diamant; sau: jet.

769. 39:12 Sau: opal.

770. 39:28 Sau: o bandă pentru cap, ca un turban; același lucru în v. 31.

771. 39:33 Vezi 26:7–14.

772. 39:35 Sau (mai aproape de literă): chivotul Mărturiei; vezi nota de la 16:34.

773. 39:36 Lit.: pâine (în fața) Feței; vezi nota de la 25:30.

774. 40:2 Forma verbală ebraică kum („a pune” sau „a ridica”) subliniază faptul că este vorba de instrucțiuni privind ordinea acțiunilor lui Moise ca și conducător.

775. 40:3 Sau: chivotul mărturiei; același lucru în versetele 5 și 20; vezi nota de la 16:34.

776. 40:12 Sau: a-Mi prezenta – cuvântul folosit în original înseamnă: a aduce / a aduce la altar sau a jertfi ceva lui Dumnezeu; la fel și în v. 14.

777. 40:17 Al doilea an după Exodul din Egipt; cf. 12:2.

778. 40:23 Sau: a așezat pâinile una peste alta.

779. 40:33 Lit.: a amenajat o curte interioară.

780. 40:34 Sau: și strălucirea maiestății; același lucru în versetele următoare.

781. 40:38 Lit.: toată casa lui Israel.

782. 1:1 Acum Domnul este aproape de Moise și de popor: după încheierea Legământului-Uniune și înființarea Cortului, El nu vorbește de pe munte sau din rugul aprins, ci din Cort.

783. 1:2 Dumnezeu este mulțumit de o jertfă care este valoroasă pentru dătătorul însuși, care dorește să fie în relație strânsă cu Dumnezeu.

784. a 1:3 Ebr. ola (ceea ce se ridică în sus) indica urcușul rugător al sufletului către Dumnezeu; iar arderea completă a jertfei vorbea despre dăruirea de sine neîmpărțită a celui care o aducea lui Dumnezeu.

785. b 1:3 Ebr. tamim - sănătos, perfect, fără cusur.

786. în 1:3 O altă traducere posibilă: pentru ca Domnul să o accepte (jertfa).

787. a 1:4 Lit.: căci / din pricina lui… – ideea principală din spatele imaginii jertfei animale: „păcatul aduce moartea” (Romani 6:23) și „fără vărsare de sânge nu este iertare” a păcatului (Evrei 9:22), prin urmare, vărsarea sângelui animalului indica simbolic faptul că animalul ia locul păcătosului (Isaia 53:4, 6). O astfel de substituție nu era, desigur, echivalentă, dar sângele victimei era o reprezentare tipică a Jertfei perfecte a Împăcării care venea.

788. b 1:4 Lit.: pentru a-l acoperi (de sus). În această slujbă ziditoare și tipică, sângele animalului sacrificat acoperea păcatul ca fiind ceva la care Dumnezeu, în sfințenia Sa, nu putea privi (cf. Habacuc 1:13). Păcatul trebuia acoperit (și acest lucru se aplica nu numai oamenilor, ci și obiectelor pe care le făceau, cum ar fi altarul – Exod 29:36). În același timp, păcătosul, care era și el ferit de mânia și pedeapsa lui Dumnezeu prin această jertfă, era insuflat cu ideea dezgustării păcatului și că, prin pocăință și credință, putea restaura unirea cu Dumnezeul sfânt, unire care fusese ruptă prin crima sa. Verbul ebraic kafar, folosit aici și mai

jos, în contextul VT, pe lângă cele de mai sus, capătă semnificații precum a curăța sau a netezi / a spăla (tot ceea ce stă în calea unor relații bune, cf. Gen 32:20). Acolo unde contextul nu sugerează un sens diferit, acest verb este tradus „a restabili uniunea (cu Dumnezeu)”, deoarece acesta este scopul principal atât al purificării, cât și al ispășirii pentru păcate; același lucru se întâmplă și în versetele 20, 26, 31 și 35.

789. a 1:5 Lit.: fiu (al turmei), adică un vițel / taur.

790. b 1:5 Sau: să-Mi aducă (Mie) – cuvântul folosit în original înseamnă: a aduce / a oferi ceva la altar sau a jertfi ceva lui Dumnezeu. Aici sângele, în care este viața făpturii vii, este înapoiat lui Dumnezeu, Dătătorul de viață.

791. 1:7 Lit.: vor pune… foc.

792. a 1:9 ebr. ishshe a fost tradus în mod tradițional ca o jertfă (oferită) în foc sau ceva similar.

793. b 1:9 Sau: o mireasmă de pace (un dar) pentru Domnul; același lucru în v. 13, 17 și, de asemenea, în 3:5, 16.

794. a 2:1 Lit.: suflet / personalitate.

 – dar, ofrandă) – o jertfă fără sânge sau o jertfă de cereale, ale cărei elemente constitutive erau făina (sau cerealele) și uleiul de măsline – ambele obținute prin munca umană. Această ofrandă vorbea despre dorința omului de a-L sluji pe Dumnezeu prin munca sa. 795. b 2:1 Jertfa de cereale (ebraică mincha

796. 2:2 Ebr. azkarah este tradus în mod tradițional ca porțiunea „memorială” sau „sărată” a ofrandei de cereale, arsă pe altar. Conform interpretării rabinice, azkarah simboliza rugăciunea (în special în legătură cu pâinile așezate în sanctuar înaintea Domnului; cf. 24:7); în acest context poate fi înțeleasă ca o cerere oferită odată cu tămâia de către donator pentru a fi amintit de Dumnezeu și ca un semn că el însuși își amintește de darurile bune ale Domnului; de asemenea, în versetele 9 și 16.

797. 2:11 Aluatul, cu fermentația sa, era considerat un simbol al păcatului și, prin urmare, nimic dospit nu putea fi ars pe altar ca ofrandă adusă lui Dumnezeu. (Vinul și băuturile tari erau oferite doar ca jertfe și nu erau date focului.) Acest lucru se aplica și mierii ca mijloc de fermentare și, de asemenea, pentru că în cultele păgâne mierea era considerată un aliment preferat al zeilor; interdicția de a o folosi în timpul închinării avea scopul de a-i proteja pe israeliți de ideile păgâne despre Dumnezeu.

798. 2:13 Sarea, cu proprietatea sa de a proteja de corupție, era un simbol al constanței și imuabilității „legământului veșnic al sării” (vezi Numeri 18:19).

Folosirea ei era obligatorie în toate jertfele specificate în versetele 4-10 și 14-16. Conform învățăturii rabinice, sarea de pe masa din casă conferea mesei sfințenia altarului.

799. 2:14 Sau: ușor prăjit.

800. 3:1 Sau: ca jertfă pentru bunăstare și pace (ebr. zevah shelamim - traducerea tradițională este „jertfă de pace”; cuvântul shelamim include concepte precum sănătate, plenitudine, bunăstare și pace); astfel de jertfe erau aduse de cei care doreau să se bucure împreună cu ceilalți israeliți de prosperitatea și viața lor în pace cu Dumnezeu și cu oamenii, ospătând cu rudele și leviții chiar în curtea Sanctuarului. De obicei, aceasta era precedată de o jertfă pentru păcat și o ardere de tot.

801. 3:3 LXX și Vulgata: ar trebui să însemne „fiii lui Aaron, preoți”.

802. 3:11 Sau (mai aproape de literă): Aceasta este mâncarea/pâinea jertfei (o altă traducere posibilă: jertfe prin foc) Domnului. Întrucât jertfa festivă de ispășire era considerată o participare la masa Domnului, partea din animal dată lui Dumnezeu pe altar era considerată partea Lui în această sărbătoare (cf. Apocalipsa 3:20); de asemenea, în v. 16.

803. 4:1 În 4:1–5:13 sunt date instrucțiuni detaliate cu privire la jertfa pentru păcatul neintenționat. Scopul acestei jertfe era de a ilumina, printr-un ritual prescris, păcătosul pocăit care, ajungând la conștientizarea vinovăției sale, dorea să-și restabilească deplina părtășie cu Dumnezeu. Exista atât o convingere de păcat, cât și o asigurare a iertării.

804. a 4:2 Lit.: suflet / personalitate.

805. b 4:2 În evrei, aici și în tot acest verset se folosește verbul „a face/a împlini”. În legislația cultică, orice omisiune în îndeplinirea unei porunci este considerată nu doar o omisiune, ci o decizie de a o încălca; la fel și în versetele 13, 22 și 27.

806. 4:3 Lit.: preot uns; ebr. mashiach – uns cu untdelemn (ulei de măsline) ca semn al dedicării, vezi Exod 29; același lucru în versetele 5 și 16.

807. 4:12 Sau: cenușă amestecată cu grăsime.

808. 4:13 Lit.: și (dacă) este ascuns de ochii adunării.

809. a 4:20 Vezi mai sus, în versetele 3–10.

810. b 4:20 Lit.: preotul le va închide sau: va îndeplini slujba rânduită, pentru a le aduce la pace (cu Dumnezeu); același lucru în v. 26, 31, 35. Vezi nota „b” la 1:4.

811. 4:21 Lit.: comunități / adunări, cf. v. 13.

812. 4:27 Lit.: de la oamenii țării.

813. 5:1 Sau: el își va purta nelegiuirea / vina - în sensul că oricine păcătuiește devine datornic față de sine însuși, față de societate și față de Dumnezeu și trebuie să plătească integral datoriile rezultate din păcatul său.

814. 5:2 Lit.: dacă i-a fost ascuns; același lucru în versetele 3 și 4.

815. 5:3 Pentru mai multe detalii, vezi capitolele 12–15.

816. 5:4 Sau: vinovat de unul dintre aceste cazuri.

817. a 5:6 Sau: și pentru… păcat să oferi Domnului ca jertfă pentru fărădelegea ta… Cuvântul ebraic asham (lit.: „vinovăție”) se poate referi atât la crimă, cât și la consecințele acesteia. Aici probabil înseamnă pedeapsă pentru păcat.

818. b 5:6 Lit.: preotul îl va acoperi (de pedeapsă) pentru păcatul lui; vezi nota „b” la 1:4; același lucru în versetele 10, 13, 16, 18 și 26.

819. 5:10 Vezi 1:14–17.

820. 5:11 Efa – o măsură de solide în vrac, aproximativ 22 de litri.

821. 5:12 Vezi nota de la 2:2.

822. 5:13 Mie 2:10.

823. 5:14 În 5:14–26 și 7:1–10 se vorbește despre jertfa de mărturisire. În timp ce „jertfa pentru păcat” era adusă în principal pentru ofensele comise împotriva lui Dumnezeu, „jertfa de mărturisire” era adusă în principal pentru ofensele comise împotriva aproapelui sau împotriva serviciului din Sanctuar, iar restituirea era necesară pentru daunele cauzate.

824. a 5:15 Sau (mai aproape de literă): va comite trădare, adică nu va face distincție între ceea ce este obișnuit și ceea ce îi aparține față de lucrurile sfinte ale Domnului, cum ar fi zeciuiala, darurile de mâncare, întâii născuți etc.

825. b 5:15 Șekel - aici: o unitate de valoare echivalentă cu valoarea a 11,5 g de argint.

826. 6:4 Sau: pentru a compensa.

827. 6:5 O altă traducere posibilă: în ziua în care vinovăția sa va fi dezvăluită, va trebui să despăgubească proprietarul legitim (pentru prejudiciu), adăugând la (valoarea celui însușit) o cincime din aceasta – așa este în LXX.

828. 6:9 Evr. torah – lege / învățătură; același lucru în versetele 14 și 25.

829. 6:10 Sau: cenușă amestecată cu grăsime.

830. 6:14 Lit.: fiii lui Aaron.

; vezi nota de la 2:2. 831. 6:15 Ebr. azkarra

832. a 6:18 O altă traducere posibilă: aceasta este o instituție despre…; la fel și în v. 22.

833. b 6:18 Sau: trebuie/ar trebui să fie sfânt.

834. 6:20 Lit.: trebuie să aducă.

835. 7:11 În versetele 11–20 sunt prezentate trei feluri de ofrande de mulțumire: o jertfă pentru a onora mila Domnului, o ofrandă făcută prin jurământ și o ofrandă voluntară din zel special.

836. 7:14 Sau: ca acea parte (a jertfei, ebr. terumah) care este oferită prin ridicarea și legănarea ei. Mai târziu în Levitic, această ofrandă sacrificială este redată prin expresiile „o ofrandă ridicată” sau „un dar/donație specială”.

837. 7:18 Sau: corupt; sau: necurat din punct de vedere ritualic.

838. 7:20 Ebr. karat - aici în sensul de a fi despărțit (dintr-o societate care trăiește în Uniune/Legământ cu Dumnezeu); aceasta putea fi fie prin pedeapsa divină a morții, fie prin expulzarea din societate, sau privarea de toate drepturile și legăturile cu acea societate. Probabil că la asta se referea apostolul Pavel în Romani 9:3; același lucru se întâmplă și în cazuri similare.

839. 7:29 Lit.: aduce Domnului - aici se înțelege că, deși cel care a adus jertfa de mulțumire a mâncat-o împreună cu ceilalți israeliți, acest lucru s-a întâmplat ca o expresie a recunoștinței sale față de Domnul.

840. 7:30 O altă traducere posibilă: a prezenta ca o porțiune dedicată Domnului. Pieptul animalului și spata acestuia, date preotului, erau mai întâi prezentate Domnului cu gesturi descrise ca fluturarea pieptului animalului înainte și înapoi și prezentarea spatei (v. 34). Vezi 8:25–29; 9:21; 10:14–15; Exod 29:24–27 și notele aferente.

841. 7:34 O altă traducere posibilă: Aceasta este o lege veșnică pentru copiii lui Israel.

842. 8:9 Sau: o bandă pentru cap, ca un turban; același lucru în v. 13.

843. a 8:15 Evr. verbul hata (a păcătui) indică aici o acțiune opusă celei indicate de verbul „a păcătui”, adică în acest caz Moise nu a curățit pur și simplu altarul, ci a făcut ceva de genul dezinfectării lui.

844. b 8:15 Ritul de purificare a obiectelor neînsuflețite care intraseră în contact direct sau indirect cu impuritatea și păcătoșenia umană sublinia natura dezgustătoare a păcatului și incompatibilitatea lui cu sfințenia lui Dumnezeu.

845. 8:33 Lit.: mâinile tale vor fi umplute; vezi nota de la Exod 28:41.

846. 9:2 Sau: vițel - același cuvânt ca în Exod 32, unde se vorbește despre un idol de aur, un vițel; același lucru în versetele 3 și 8.

847. 9:3 LXX și Pentateuhul samaritean: către bătrâni.

848. 9:7 LXX și Pentateuhul samaritean: al casei tale.

849. 10:4 Lit.: de la persoana Celui Sfânt / sanctuarul.

850. 10:6 Lit.: casă.

851. 10:7 Lit.: de la intrarea în Cort.

852. 11:4 Printre diversele motive pentru împărțirea animalelor în curate și necurate, comentatorii evidențiază două dintre cele mai probabile: spirituale și sanitare. În legile privind curățenia fizică și morală, primul loc a fost acordat chestiunilor legate de dietă - alimentele consumate constant afectează întreaga ființă a unei persoane. În acest capitol, în versetele 43-45, este clar enunțat scopul legii privind dieta. Dumnezeu l-a scos pe Israel din Egipt pentru ca acesta să fie un „popor sfânt”, distins de ceilalți și prin modul său de viață, ajutându-l să dobândească sfințenia. Din primul capitol al Genezei este clar că Dumnezeu a stabilit pentru om o dietă vegetală ca fiind ideală și abia după Potop, din necesitate, le-a permis oamenilor să mănânce carnea acelor animale care sunt numite „curate” în Biblie, adică, poate din motive sanitare, mai puțin dăunătoare sănătății umane.

853. 11:5 Hyraxii sunt animale care trăiesc în locuri stâncoase și seamănă ca aspect cu marmotele fără coadă (vezi Psalmul 104 (103):18).

854. 11:13 Sau: vultur cu cap alb.

855. 11:15 Sau: o cioară.

856. 11:16 Sau: bufniță cu urechi lungi.

857. 11:18 Sau: o bufniță.

858. a 11:19 Sau: chiparos; sau: plovier.

859. b 11:19 Liliecii, desigur, nu aparțin păsărilor, ci mamiferelor (ordinul Chiroptera), dar, întrucât trăiesc în „aer”, sunt încadrați în această clasă.

860. 11:20 Lit.: toate înaripate, roiind (adică înmulțindu-se rapid), care se mișcă în patru labe; la fel și în versetele 21 și 23.

861. 11:22 Niciuna dintre aceste patru tipuri de lăcuste nu este cunoscută cu certitudine. Din acest motiv, învățătorii Legii au interzis în cele din urmă consumul tuturor tipurilor de lăcuste.

862. 11:30 Gecko - sensul acestui cuvânt și al următoarelor trei este speculativ.

863. 11:41 Lit.: dezgustător - din mesajul biblic este clar că, după căderea omului și ruperea relațiilor sale cu Dumnezeu, un blestem a căzut asupra întregii naturi de pe pământ (Gen. 3:17-19): au început să acționeze forțe care au adus degradarea creației odinioară frumoase a lui Dumnezeu.

864. 12:6 Sau: pentru o jertfă pentru păcat; același lucru în v. 8.

865. 12:7 Jertfele pentru păcat sau jertfele de purificare erau necesare pentru curățirea Sanctuarului, atât pentru păcatul propriu-zis, cât și pentru necurăția fizică (vezi 15:31 și 16:5-19, 29-34). O femeie care născuse nu era obligată să aducă jertfe preotului pentru „păcat”; cu siguranță nu exista niciun păcat în nașterea unui copil. O jertfă pentru păcat (sau, în acest caz, o „jertfă de purificare”) era necesară din cauza necurăției ei rituale din zilele sângerării ei. Maria a adus, de asemenea, o astfel de jertfă la Templu după nașterea lui Isus (Luca 2:22-24).

866. a 13:2 Sau: lepră - aici și mai jos în acest capitol acesta este un nume general pentru toate bolile de piele și nu doar lepra însăși, boala lui Hansen (cf. v. 3).

867. b 13:2 Preoții nu acționau ca medici, declarând o persoană „bolnavă” sau „sănătoasă”, ci ca judecători în domeniul chestiunilor sacre: „curau” o persoană sau o considerau „necurată”.

868. 13:3 Sau: o boală gravă de piele.

869. 13:10 Sau (mai aproape de literă): carne sălbatică vie (care sângerează).

870. 13:39 Sau: eczemă, sensul cuvântului este probabil.

871. 13:47 Sau: ciupercă; lit.: semn al unei boli periculoase.

872. 14:2 Lit.: pentru un lepros; vezi nota „a” la 13:2.

873. 14:4 Hisopul este o plantă joasă (posibil maghiran), a cărei corolă stufoasă permitea folosirea sa ca o perie.

874. 14:5 Lit.: viu, adică curgător; același lucru în versetele 5, 6, 50–52.

875. o 14:10 Adică aproximativ 6 l.

876. b 14:10 Logarithm – o măsură a volumului corpurilor lichide, aproximativ 0,3 l; același lucru se aplică în Art. 12, 15, 21 și 24.

877. a 14:12 Scopul principal al acestei jertfe era probabil acela de a restabili uniunea ruptă a omului cu Dumnezeu, a cărui slujire corectă fusese întreruptă de boală (vezi v. 18).

878. b 14:12 Lit.: și le legănați cu o fluturare a mâinii înaintea Domnului; vezi nota de la 7:30; același lucru în v. 24.

879. 14:21 Adică aproximativ 2 l.

880. 14:48 Sau: vindecat de boală.

881. 15:2 Versetele 2–15 tratează secrețiile anormale la bărbați, în timp ce versetele 16–18 tratează secrețiile normale.

882. 15:8 Sau: (din greșeală) a scuipa.

883. 15:9 Sau: un loc într-o căruță și, prin urmare, întreaga căruță.

884. 15:16 Visele ude sunt menite.

885. 15:30 O femeie care suferea de hemoragie se putea ruga lui Dumnezeu acasă, dar era privată de dreptul de a participa la slujba de cult. Putea fi complet nevinovată de starea sa dureroasă (vezi nota de la 12:7), dar în orice abateri umane, nu numai spirituale, ci și fizice, sunt vizibile urme ale condiției umane generale de ruptură în relația cu Dumnezeu. Legile privind puritatea rituală aveau ca scop insuflarea în oameni a dorinței de a restabili această relație (cf. 12:2-8).

886. 16 Acest capitol formează centrul cărții Levitic: vorbește despre un serviciu de o importanță deosebită care trebuia săvârșit o dată pe an, într-o zi stabilită în acest scop. Toate jertfele și ceremoniile prescrise anterior nu puteau restabili complet pacea între israeliții care căzuseră în păcat și impuritate și Dumnezeul cel sfânt. Păcătosul, care venea cu jertfa sa la intrarea în Sanctuar și își mărturisea păcatul acolo, primea iertare, dar făcând acest lucru (prin ritualurile prescrise) păcatul său era transferat figurativ în Sanctuar. Fiecare persoană putea primi iertare completă și fi în cele din urmă împăcată cu Dumnezeu doar la momentul stabilit, prin serviciul descris în acest capitol. În ebraică, Ziua Ispășirii se numește Yom HaKippurim (vezi 23:27 și 25:9), numele provenind de la verbul kaphar, „a acoperi” sau „a aduce la împăcare / acord”. Acest cuvânt apare în VT în legătură cu diverse jertfe și servicii ale sistemului ritualic și este tradus și ca „a restabili uniunea (cu Dumnezeu)”, iar în alte cazuri ca „a curăța” sau „a ispăși”. În Noul Testament corespunde cuvântului „împăcare” (Romani 5:11).

887. a 16:4 Sau: o bandă de cap similară unui turban.

888. b 16:4 Sau: special.

889. 16:8 Sau: Care dintre ele este pentru Domnul și care pentru Azazel. Ebr. azazel (în traducerile antice: un țap gonit) poate fi înțeles și ca nume propriu. Întregul ritual cu țapul oferit ca jertfă pentru păcat și acesta gonit în locuri nelocuite, mărturisea figurativ faptul că păcatele mărturisite ale oamenilor pocăiți sunt acoperite de sângele ispășitor, iertate și îndepărtate pentru totdeauna de la ei (cf. Ps. 103 (102):12 și Mica 7:19); același lucru în versetele 10 și 26.

890. 16:13 Lit.: despre Mărturie; vezi nota la Exod 16:34.

891. 16:16 Sau: curățirea Sanctuarului / sfântului (departamentul Cortului), privind sensul cuvintelor „curățare / curățire” vezi nota „b” la 1:4; același lucru în versetele 17 și 27.

892. 16:18 Vezi nota „b” la 1:4 și 8:15.

893. 16:20 Evreiesc. Verbul kaphar, tradus de obicei prin „a restabili unitatea”, aici și în versetele 30 și 33 înseamnă cu siguranță „a realiza/completa purificarea”. Pentru sensul acestui verb, vezi nota „b” la 1:4.

894. 16:29 Adică luna Tișri, a zecea lună conform calendarului lunar (cel mai adesea sărbătoarea cade în septembrie).

895. 16:29 Sau: Postește; același lucru în v. 31.

896. 17:7 Lit.: capre ciufulite - închinarea demonilor sub formă de capră, împrumutată de evreii din Egipt, nu era doar un act de infidelitate spirituală față de Dumnezeu (adulteru), ci era însoțită și de orgii sălbatice.

897. 17:10 Lit.: împotriva celor… Îmi voi întoarce fața.

898. a 17:11 Ebr. nephesh înseamnă „suflet, viață, persoană” și este tradus și prin pronume personale; astfel, este tradus în aceste sensuri diferite în acest capitol în versetele 10, 11, 12, 14 și 15.

899. b 17:11 Mai exact: acoperire (a păcatului) sau ca mijloc de unire (cu Dumnezeu).

900. 18:2 Aceste cuvinte anunțau Sursa de la care proveneau instrucțiunile și Autoritatea din spatele lor.

901. 18:6 Lit.: să-i descopere goliciunea; același lucru în versetele 7-19.

902. 18:17 Sau: desfrâu.

903. 18:20 Lit.: să-și reverse sămânța; același lucru în v. 23.

904. 18:30 Sau: îngrijește-te de slujba Mea.

905. 19:3 Sau: să vă temeți / să vă înfricoșați fiecare (înaintea…); același lucru în versetele 30 și 32.

906. 19:8 Vezi nota de la 5:1.

907. 19:16 O altă traducere posibilă: să nu profitați de sânge.

908. 19:23 Lit.: necircumcis.

909. 19:27 Lit.: Să nu vă tăiați părul de pe cap în formă rotundă. Acest verset și următoarele vorbesc despre diverse obiceiuri de exprimare a durerii pentru morți, obiceiuri practicate de păgâni în cultul lor de închinare la morți.

910. 19:35 Sau: determinați volumul.

911. a 19:36 Este posibil să vorbim despre respectarea standardului din acea vreme.

912. b 19:36 Efa – 22 l, gin – 4 l, aici efa indică toate măsurile de volum ale solidelor vrac, iar gin – măsuri de volum ale solidelor lichide.

913. 20:3 Lit.: Îmi voi întoarce fața; același lucru în versetele 5 și 6.

914. 20:9 Lit.: și sângele lui este asupra lui; același lucru în v. 11–13, 16, 27.

915. a 20:20 Lit.: unchiul său.

916. b 20:20 Poate că se înțelege că, dacă se nasc copii în timpul unei astfel de conviețuiri, ei nu vor ști cine au fost tații lor. O altă traducere posibilă: vor muri jefuiți.

917. 20:21 Lit.: va lua (de soție) pe soția fratelui său.

918. 20:23 Text masoretic: al poporului; în unele manuscrise ebraice, în Pentateuhul samaritean și în traducerea veche: al poporului.

919. 21:4 Sau: a fi necurat în poziția de cap (respectat) al unei familii în poporul său. Probabil, conform obiceiului popular, nu ar fi trebuit să jelească pe niciuna dintre rudele sale decedate din partea soției sale - trebuia să-și păstreze demnitatea slujbei preoțești.

920. 21:6 Vezi nota „a” la 1:9.

921. 21:7 Lit.: alungată de soțul ei.

922. 21:8 Lit.: îl sfințești / îl dedici; această chemare se adresează întregii comunități, este în interesul ei și trebuie să aibă grijă ca preotul să nu-și piardă dreptul de a săvârși slujba printr-o căsătorie nedemnă.

923. a 21:10 Lit.: printre frații săi.

924. b 21:10 Vezi 10:6.

925. 21:22 Toate ofrandele aduse Domnului erau împărțite în două tipuri: „preasfântă” și simplu „sfântă”. Preasfânte erau părțile din ofrandele de cereale date preotului (2:3,10; 6:17), părți din jertfe precum jertfa pentru păcat (6:29), ofranda cuiva care își recunoștea vina (7:1) și pâinea pusă înaintea Domnului (24:9). Și sfinte erau ofrandele care erau adunate, cele dintâi roade, zeciuiala și tot ceea ce era dat complet și irevocabil Domnului (Numeri 18:11-19 și 26-29).

926. 21:23 Lit.: Să nu profaneze sanctuarele Mele.

927. 22:1 Lit.: cu altare; la fel și mai jos.

928. 22:7 Sau: pâine.

929. 22:9 Lit.: ei, adică mâncare sacră.

930. 22:12 O altă traducere posibilă: nu pentru un evreu; lit.: pentru un străin / om străin.

931. 22:23 LXX: cu urechile tăiate sau cu coada tăiată.

932. 23:3 Evr. shabbat shabbaton – o expresie superlativă care subliniază sfințenia și solemnitatea odihnei.

933. 23:5 Vezi nota la Exod 12:2.

934. 23:6 Ebr. hag nu este doar un „festival”, ci și o „călătorie sacră” (cf. arabă „hajj”); de fapt, trei dintre festivalurile enumerate în acest capitol, „Paștele”, „Rusaliile” și „Sărbătoarea Corturilor”, erau festivaluri de „pelerinaj”, când toți bărbații (uneori cu familiile lor) trebuiau să vină la Sanctuar sau, mai târziu, la Templu.

935. 23:7 Pe lângă Sabatul săptămânal (v. 3), conform legii Vechiului Testament, șapte Sabate anuale sau ceremoniale, care cădeau în zile diferite ale săptămânii pe parcursul anului, erau și zile festive (vezi în acest capitol v. 7, 8, 21, 24, 27, 32–36 și în 25:3–7).

936. 23:8 Vezi nota „a” la 1:9.

937. a 23:11 Vezi nota la 7:30 și Exod 29:24.

938. b 23:11 Sau: zi de odihnă.

939. 23:13 Adică 4,5 litri de făină și aproximativ 1 litru de vin.

940. a 23:27 Vezi capitolul 16 și notele aferente.

941. b 23:27 Sau: a posti; același lucru în v. 32.

942. 23:30 Lit.: Voi distruge / anihila.

943. 23:34 Sau: colibe.

944. 23:39 Sau: ziua de sâmbătă (festivă).

945. 24:3 Lit.: la vălul Mărturiei; vezi nota de la Exod 16:34.

946. 24:4 Lit.: întotdeauna; același în v. 8.

947. 24:5 Vezi nota de la 23:13.

948. 24:6 Sau: pe o masă de aur curat (aur).

949. 24:7 Lit.: care va servi drept azkară pentru pâine; vezi nota de la 2:2.

950. 25:4 Adică anul în care munca încetează complet.

951. a 25:10 Așa cum în 23:15, 16 șapte săptămâni (de duminică până duminică) sunt numite cincizeci de zile, folosind calculul inclusiv, tot așa aici perioada de patruzeci și nouă de ani (mai mult în sens emblematic decât calendaristic) poate fi numită cincizeci de ani.

952. b 25:10 Sau: anul în care se sună în cornul berbecului (ebraică: yovel).

953. 25:27 Valoarea pământului se stabilește pe baza anilor rămași până la anul jubileu, vezi Art. 15–16.

954. 26:4 Lit.: copacii câmpului.

955. 26:12 Lit.: a umbla; sau: a trăi.

956. 26:17 Lit.: Îmi voi întoarce fața împotriva voastră.

957. 26:25 Sau: pedeapsa, hotărâtă prin Legământ; lit.: pedeapsa Legământului.

958. a 26:26 Lit.: Îți voi rupe grisinii, adică prăjinile pe care ai atârnat pâinea.

959. b 26:26 Lit.: a emite după greutate.

960. 26:30 Lit.: pe cadavrele idolilor.

961. a 26:31 Cuvintele „sanctuarele voastre” arată că Dumnezeu nu vrea să Se identifice cu un astfel de templu, de unde și „al vostru” în contrast cu „Sanctuarul Meu” (v. 2). Pluralul se poate referi la diferitele compartimente ale Sanctuarului.

962. b 26:31 Lit.: mirosul reasigurării (sau: păcii). Antropomorfismul folosit aici de autor a avut scopul de a arăta că sacrificiul a fost acceptat de Dumnezeu ca o expresie a recunoștinței, credinței și dăruirii, atunci când acesta mărturisea o disponibilitate pentru ascultare și devotament.

963. 26:41 Sau: vor vrea să compenseze; aici este folosit același verb raṣa ca în v. 34, unde este tradus prin „a profita de / a se bucura de”; țara se bucura de pace (aici se folosește personificarea), iar fiii lui Israel „se bucură” de conștientizarea beneficiului pedepsei pe care au îndurat-o; același verb este tradus prin „a restaura / a completa (ceea ce s-a pierdut)”; la fel și în v. 43.

964. 27:2 Cartea Leviticului se încheie cu o discuție despre consacrarea/sfințirea ofrandelor (ebraică: korban) care nu erau așezate pe altar. În cazul în care cineva decidea să-și dedice viața sau viața altcuiva Domnului, atunci în loc să sacrifice persoana, așa cum făceau păgânii, trebuia plătită o compensație bănească în vistieria Cortului Întâlnirii, conform evaluării date de Moise, în conformitate cu instrucțiunile Domnului: vezi mai jos.

965. 27:3 Adică aproximativ 0,6 kg de argint.

966. 27:4 Adică aproximativ 0,3 kg.

967. 27:5 Adică aproximativ 0,2 kg și, respectiv, 0,1 kg.

968. 27:6 Adică aproximativ 60 g și, respectiv, 30 g.

969. 27:7 Adică aproximativ 170 g și, respectiv, 120 g.

970. 27:16 Homer – o măsură a volumului de solide în vrac, aprox. 220 l.

971. 27:18 Miercuri 25:15, 16.

972. a 27:21 Lit.: câmpul va deveni liber.

973. b 27:21 Evr. cherem - „ceva dedicat, un act de dedicare, un jurământ.” Un astfel de jurământ de dedicare era un act mai solemn decât o ofrandă obișnuită; în esență, însemna a da ceva / pe cineva lui Dumnezeu, adică a te dedica complet și irevocabil slujbei Sale (ca aici și în v. 28) sau a-l condamna la distrugere.

974. 27:29 Sau: sortit nimicirii; vezi nota de la Deut 2:34.

975. 1:8 Sin. Trad.: Natanael.

976. 1:16 Sau: prinți.

977. 1:51 Lit.: (care) este un străin / un venit din exterior.

978. 2:14 La fel și în alte manuscrise antice, precum și în Vulgata, cf. 1:14; text masoretic: fiul lui Reuel.

979. 2:17 Lit.: din mâna lui - aceasta servea ca o indicație clară că fiecărei persoane i se atribuia propriul loc special.

980. 3:1 Vezi nota „a” la Gen 2:4.

981. 3:3 Sau: pe care l-a consacrat slujbei preoțești; vezi nota de la Exod 32:29.

982. 3:4 Lit.: străin.

983. 3:6 Lit.: a aduce aproape semința lui Levi. – Același verb ebraic karav „a da / a prezenta ca dar” este folosit aici ca și în v. 4 – în esență un joc de cuvinte. Acum, ritul hirotonirii preoților este descris cu același cuvânt – ei sunt dați lui Dumnezeu.

984. 3:38 Lit.: străin.

985. 3:40 Verbul ebraic nasa („a lua”) este folosit aici cu sensul de „a aduna, a introduce într-un recensământ, a înregistra” nume.

986. 3:41 Lit.: a lua.

987. 3:47 Șekel - o măsură de greutate și valoare, 11,5 g, ger - 0,6 g.

988. 3:50 Adică aproximativ 16 kg.

989. 4:5 Sau (mai aproape de literă): chivotul mărturiei; vezi nota la Exod 16:34.

990. 4:6 O altă traducere posibilă: piei de animale marine – ebr. neclar; același lucru în versetele 8, 10–12, 14, 25.

991. 4:34 Sau: prinți / conducători ai comunității.

992. 5:2 Sau: lepră; un cuvânt ebraic folosit pentru diverse boli de piele și nu doar pentru lepra propriu-zisă, boala lui Hansen.

993. 5:6 O altă traducere posibilă: va cauza rău, așa cum este tipic oamenilor.

994. 5:7 Vezi nota de la Levitic 5:14.

995. 5:8 Lit.: răscumpărătorul, adică ruda cea mai apropiată care se consideră obligat să acționeze ca garant și este gata să ramburseze datoria.

996. 5:9 Sau: orice parte (a jertfei, ebr. terumah) care este oferită prin ridicarea și legănarea ei. Mai târziu în cartea Numeri, această ofrandă sacrificială este tradusă ca „ofrandă/dar ridicat” sau „dar/donație specială”.

997. 5:15 Efa este o măsură a volumului solidelor în vrac, aproximativ 22 l.

; vezi nota de la Levitic 2:2. 998. 5:26 Ebr. azkarra

999. 6:7 Această persoană, bărbat sau femeie, trebuie să fie curată ritualic în orice moment pentru a putea lua parte la jertfa Domnului și apoi la masa Domnului. El (sau ea) trebuie să fie treaz pentru a putea face distincția între curat și necurat.

1000. 6:9 Lit.: și-a pătat / și-a spurcat capul, aici se folosește metonimia, adică vorbim despre părul lung ca semn al jurământului de nazireu.

1001. a 6:11 Lit.: pentru că a păcătuit din cauza morților. Cuvântul „păcat” are multe înțelesuri, inclusiv „a rata ținta”.

1002. b 6:11 Lit.: a-și sfinți capul cuiva.

1003. 6:12 Nazireatul este acordat întotdeauna pentru o perioadă specifică, relativ scurtă. Pentru femeile aflate la vârsta fertilă, această perioadă este în mod natural mai mică de o lună, altfel impuritatea ei fiziologică va face ca jurământul să nu poată fi îndeplinit.

1004. 6:26 Lit.: îți va pune o povară.

1005. 7:14 Adică, vasul cântărea 1,5 kg, vasul cu stropitoare - 0,8 kg și vasul de aur - 0,1 kg; la fel și în cazuri similare din acest capitol.

1006. 7:85 Adică 27,6 kg.

1007. 7:86 Adică 1,4 kg. Deși semințiile lui Israel erau diferite ca număr și, prin urmare, se deosebeau în bogăția lor, darurile lor erau egale. O listă atât de lungă a darurilor identice ale fiecărui trib este un dispozitiv ilustrativ al narațiunii, al cărei scop este de a arăta înălțimea morală a poporului lui Dumnezeu, atunci când semința mai bogată nu vrea să-l umilească pe cea mai puțin bogată.

1008. 7:89 Lit.: pe chivotul Mărturiei.

1009. 8:4 Sau: florilor.

1010. 8:7 Lit.: apa păcatului; este posibil ca apa din vasul mare de cupru pentru abluțiuni (vezi Exod 30:18) să fi fost folosită pentru acest rit. În comentariile rabinice, această apă curățitoare este identificată cu cea despre care se vorbește mai jos, în cap. 19.

1011. 8:11 Aceasta este o posibilă traducere a sintagmei, tradusă literal: a legăna leviții... ca dar ridicat - darul ridicat legănat făcând parte din ritul jertfei de mulțumire și indicând porția preoților, care era astfel prezentată lui Dumnezeu pentru ca toți să o vadă. Aaron trebuia probabil să-și legene mâinile peste leviți, indicând într-un fel că poporul îi dăduse lui Dumnezeu, care îi înapoia israeliților în calitate de slujitori ai acelui popor. Cu alte cuvinte, ei erau un fel de „jertfă vie”, adusă pentru slujba Sanctuarului. O referire la o astfel de jertfă poate fi văzută în Romani 12:1. De asemenea, în versetele 13, 15 și 21.

1012. 8:20 Lit.: cu toată adunarea fiilor lui Israel.

1013. 8:21 Sau (mai aproape de literă): curățit de păcat.

1014. 8:25 Slujirea la Cortul Întâlnirii era o muncă grea din punct de vedere fizic. Prin urmare, după cincizeci de ani, leviții erau eliberați de slujba grea. Dar puteau totuși să îndeplinească și alte îndatoriri, de exemplu, să-i învețe pe tinerii leviți.

1015. 8:26 O altă traducere posibilă: frații trebuie să vegheze la Cort.

1016. 9:2 Vezi nota de la Exod 12:43.

1017. 9:19 Sau: ei I-au slujit Domnului; la fel și în v. 23.

1018. 10:3 Evreiesc. Cuvântul edah este tradus de obicei prin „comunitate”, aici vorbim despre reprezentanții comunității, capii familiilor.

1019. 10:10 Lit.: lună nouă, adică începutul unei noi luni, care era determinată de calendarul lunar.

1020. 10:21 Ebr. mikdash înseamnă aici obiectele sacre ale acelui Sanctuar care au fost purtate de urmașii lui Gherșon și Merari (vezi 4:15).

1021. 10:31 Lit.: prin ochii noștri.

1022. 10:36 Prieten care citește: întoarce-te (la noi).

1023. a 11:1 Sau (mai aproape de literal): Poporul s-a plâns și a vorbit rău în urechile Domnului. În ebraica originală, ra („rău/necaz”) se poate referi atât la ceea ce spuneau, cât și la dificultățile de care se plângeau.

1024. b 11:1 Sau (mai aproape de literă): mânia s-a aprins. Aceasta este, în limbajul Scripturii, reacția invariabilă a lui Dumnezeu la fiecare manifestare a răului. Trei aspecte importante pot fi observate în fenomenul mâniei Domnului. În primul rând, mânia Lui apare doar ca răspuns la păcat, care aduce distrugere creației Sale (cf. Deut. 32:16, 21). În al doilea rând, mânia lui Dumnezeu este asemănată cu focul, iar cuvinte precum „a aprinde”, „a arde”, „a stinge” și „a mistui/distruge” sunt folosite atunci când se referă la ea. Focul mâniei putea fi stins doar la încheierea judecății (cf. Iosua 7:26). În al treilea rând, vorbind despre mânia Domnului, Scriptura subliniază că ceea ce este caracteristic lui Dumnezeu trebuie să fie pe deplin manifestat și desăvârșit (cf. Ezechiel 5:13; 6:12; 7:8).

(pârlit). este consonant cu verbul ebraic vaara 1025. 11:3 Ebr. Tabera

1026. 11:5 Sau: pepeni.

1027. 11:7 Ebr. bdeliu – posibil o rășină aromatică, cf. Gen 2:12. În legătură cu descrierea manei din Ex 16:31, se poate presupune că în ceea ce privește culoarea era similară cu opalul alb-lăptos (cf. Apoc 2:17).

1028. 11:10 Lit.: și în ochii lui Moise (aceasta era) rău.

1029. 11:17 Aici sunt menționate darurile Duhului Sfânt, nu Persoana Lui. Și aceasta nu înseamnă că Moise a avut o prezență mai redusă a Duhului.

1030. 11:21 Lit.: soldați de infanterie.

1031. 11:23 Sau: Există oare o limită a puterii Domnului?

1032. a 11:25 Aici, aceasta este o indicație a unei șederi temporare și a darului miraculos al abilităților speciale.

1033. b 11:25 Lit.: n-au adăugat; sau: n-au mai făcut-o.

1034. 11:31 Adică, cam un metru înălțime.

1035. 11:32 Un homer este o unitate de volum egală cu aproximativ 220 de litri.

1036. 12:1 Aici Sefora, soția lui Moise, este identificată cu o femeie din Cuș, din care putem trage concluzia că Cuș era unul dintre orașele sau districtele acelui teritoriu de pe partea de est a Golfului Aqaba, unde locuiau descendenții lui Madian, al patrulea fiu al concubinei lui Avraam, Chetura.

1037. 12:3 Cuvântul cheie din acest verset, care definește caracterul sau experiențele lui Moise, are următoarele înțelesuri în ebraică: 1) „asuprit, suferind”, 2) „smerit, blând”. Pe baza contextului și a tot ceea ce se știe din Scripturi despre personalitatea lui Moise, primul înțeles al acestui cuvânt este recunoscut ca fiind preferabil în această traducere. Potrivit unor cercetători, este posibilă și traducerea: tolerant. O altă traducere posibilă a acestui verset: Moise a fost un om neobișnuit de blând, mai blând decât oricine altcineva de pe pământ.

1038. 12:7 Sau: în tot ce i-am încredințat.

1039. a 13:2 Sau: ca să meargă și să spioneze țara Canaanului.

1040. b 13:2 Lit.: din fiecare seminție a strămoșilor săi.

1041. 13:16 Numele Osea (ebraică: Hoshea) înseamnă „mântuire”, iar Isus (ebraică: Yehoshu’a) înseamnă „Yahweh este mântuire” sau „Yahweh (Domnul) mântuiește”.

1042. 13:17 Evr. Negev – sud.

1043. 13:20 LXX: Zile de primăvară și… Strugurii încep să se coacă în Palestina la sfârșitul lunii iulie.

1044. 14:12 În LXX: moarte.

1045. 14:18 Sau: stăpân pe sine; lit.: încet (a se mânia).

1046. 14:21 Lit.: slava Domnului.

1047. 14:22 Sau (mai aproape de literal): M-a pus la încercare – adică Mi-a pus la încercare răbdarea; traducere tradițională: ispitit.

1048. 14:25 Sau: spre Marea Roșie; sau: spre marea Suf; Sin. trad.: spre Marea Roșie.

1049. 14:27 Lit.: comunități; același lucru în v. 35.

1050. 14:30 Lit.: (a promis) ridicând mâna Lui.

1051. 14:34 Sau: când voi deveni dușmanul tău.

1052. 15:4 Efa este o măsură a volumului solidelor în vrac, egală cu 22 de litri; hin este o măsură a volumului solidelor lichide, egală cu 4 litri.

1053. 15:15 Lit.: pentru adunarea voastră.

1054. 15:16 Sau: instanță.

1055. 15:30 Lit.: acționând cu mâna ridicată (sfidător) – această expresie înseamnă că o persoană, prin acțiunea sa, Îl sfidează pe Dumnezeu și pe poporul Său, comițând un păcat deliberat.

1056. 15:33 Lit.: cei care l-au găsit.

1057. 15:38 Ebr. tzitzit - un mănunchi de fire, un ciucure, acești ciucuri erau cusuti pe colțurile unei haine cusute dintr-o singură bucată de material.

1058. a 16:1 Lit.: a luat; sensul probabil al verbului ebraic este „a întreprins, a născocit un complot”.

1059. b 16:1 Evr. Korah.

1060. în 16:1 Evr. Datan și Abiram.

1061. 16:30 Șeolul este locuința morților. O comparație a tuturor utilizărilor acestui cuvânt în cărțile Vechiului Testament arată că atât cei drepți, cât și cei răi merg în Șeol; acolo nu este nici activitate, nici pricepere, nici înțelepciune, nici cunoaștere (cf. Eclesiastul 9:10).

1062. 16:35 Lit.: foc a ieșit de la Domnul.

1063. 16:38 Lit.: semn / prevestire.

1064. 16:40 Lit.: străin.

1065. 16:44 Așa este și în LXX și Peshitta.

1066. 16:48 Aaron însuși și toți israeliții cu el trebuiau să se asigure că restabilirea păcii și a unității cu Dumnezeu avea loc prin ritul sacru pe care îl instituise El — exterminarea oamenilor cauzată de păcat era oprită.

1067. 17:3 Lit.: înaintea mărturiei; vezi nota de la Exod 16:34.

1068. 18:1 Sau (mai aproape de literă): vei purta păcatul / vina Sanctuarului, adică preoții reprezintă astfel întregul popor înrobit de păcat, îndeplinind slujba de mijlocire.

1069. 18:2 Ebr. ve-yillavu, un joc de cuvinte - numele (ebr.) Levi este consonant cu expresia „va fi atras” (vezi Gen. 29:34).

1070. Un cuvânt ebr. terumot din 18:8, tradus de obicei prin „a ridica ofrande”, este folosit în acest capitol în sensul său cel mai larg, incluzând toate acele ofrande aduse lui Dumnezeu care nu au fost mistuite de foc.

1071. b 18:8 Despre înțelesul cuvintelor „lucru sfânt” și „lucru preasfânt”, vezi nota de la Levitic 21:22.

1072. 18:14 Ebr. cherem („dedicat/închinat”) se aplică obiectelor sau persoanelor care sunt date irevocabil Domnului; cf. Lev 27:28.

1073. 18:16 Adică aproximativ 58 g de argint.

1074. 18:19 Lit.: Legământul veșnic al sării - sarea era folosită în toate jertfele nu doar ca mijloc de prevenire a descompunerii, ci și ca simbol al imuabilității.

1075. 19:3 Sau: înaintea lui Dumnezeu.

1076. 19:9 Sau: o jertfă pentru păcat, la fel în v. 17.

1077. 19:22 Tăierea junincii roșii este numită în versetele 9 și 17 hattat („jertfă pentru păcat”) ca o indicație a faptului că păcatul plătește cu moartea și că antidotul la întinarea asociată cu moartea trebuie extras din jertfa pentru păcat. Toate caracteristicile acestui animal indică faptul că trebuie să fie un simbol al plinătății vieții. Îndeplinirea tuturor actelor legate de această jertfă îi făcea pe toți cei care participau ritualic necurați, deoarece intrau în contact direct cu moartea.

1078. 20:11 În loc să vorbească stâncii așa cum i-a poruncit Domnul, Moise și-a ridicat toiagul și a lovit stânca de două ori cu mare mânie. Prin neascultare, Moise a călcat în picioare ceea ce a reprezentat în ultimii patruzeci de ani, chemând poporul la ascultare de Dumnezeu. La această stâncă, Dumnezeu nu își arată mânia față de poporul însetat de apă; dimpotrivă, Moise este cel care s-a mâniat pe nedrept, reprezentând greșit caracterul lui Dumnezeu în acest caz și, din această cauză, este descalificat de la intrarea în Țara Promisă.

1079. 20:12 Lit.: a dat; același lucru în v. 24.

1080. 20:14 Edom, edomiții - descendenții lui Esau, fiul lui Isaac, fratele geamăn al lui Iacov-Israel. Un trib foarte apropiat de israeliți ca limbă, cultură și obiceiuri.

1081. 20:24 Lit.: a se alătura propriului popor – un eufemism care înseamnă „a muri”.

1082. 20:25 Așadar, în LXX.

1083. 20:29 Lit.: casa lui Israel.

1084. 21:1 Sau: în sud.

1085. 21:2 Lit.: vom nimici complet (ebr. heram) aceste cetăți – această expresie înseamnă „a da ceva/pe cineva lui Dumnezeu”, adică a se dedica complet și irevocabil slujbei Sale sau a distruge complet.

1086. 21:4 Sau: spre mare Suf.

1087. 21:6 Lit.: de foc; același lucru în v. 8.

1088. 21:20 Sau: adresat lui Yeshimon.

1089. 21:28 LXX: și a distrus stâlpii (sfinți) ai Arnonului.

1090. a 21:30 LXX: sămânța lui va fi nimicită de la Heșbon până la Dibon.

1091. b 21:30 Deci în LXX și Pentateuhul samaritean; textul masoretic este neclar.

1092. 22:5 Evr. Bil.

1093. 22:7 O altă traducere posibilă: bătrâni… experimentați în divinație; lit.: cu divinație în mâinile lor.

1094. 22:13 LXX: către stăpânul tău.

1095. 22:32 Semnificația ultimei părți a propoziției din textul ebraic nu este pe deplin clară.

1096. 22:36 Lit.: lângă orașul Moab (ebr. el-ir Moab), dar cf. 21:13–15, unde este menționat orașul Ar, care se află la granița dintre Moab și amoriți.

1097. 22:41 Poate că aceasta se referă la o denumire geografică: Bamot-Baal.

1098. 23:3 Conform credinței păgânilor, vârfurile dealurilor golașe erau cele mai probabile locuri pentru întâlniri cu zeii.

1099. 23:7 Sau: a rostit o parabolă / un discurs instructiv; același lucru în v. 18.

1100. 23:14 Sau: la locul străjerilor.

1101. 23:21 Sau: El (Dumnezeu) nu a privit la fărădelegile lui Iacov și la fărădelegile săvârșite în Israel.

1102. 23:23 O altă traducere posibilă: Nu este vrăjitorie în Iacov, nici ghicire în Israel.

1103. 23:28 Sau: Yeshimon – posibil un toponim.

1104. a 24:3 Sau: a rostit o parabolă / un discurs instructiv; același lucru în v. 15, 20, 21 și 23.

1105. b 24:3 LXX: un om care vede cu adevărat; același lucru în v. 15.

1106. a 24:4 Ebr. Shaddai a fost tradus în mod tradițional ca „Atotputernic” sau „Atotputernic”.

1107. b 24:4 O altă traducere posibilă: el cade / cade în transă și ochii lui sunt deschiși; la fel și în v. 16.

1108. 24:13 Lit.: din inimă.

1109. 24:16 Lit.: cunoaștere.

1110. a 24:17 LXX: o stea răsare din Iacov, un om (în traducerea siriacă: prinț; în Targumul lui Onkelos: mesia / cel uns) răsare din Israel.

1111. b 24:17 Așa și în Pentateuhul Samaritean (cf. Ieremia 48:45).

1112. 24:19 O altă lectură: cei rămași în Ar.

1113. 25:4 Lit.: a spânzura; sau: a ține în țeapă.

1114. 25:5 Vezi Exod 18:21–25.

1115. 25:6 Lit.: în ochii…

1116. a 25:7 Evr. Pinhas.

1117. b 25:7 Lit.: din comunitate.

1118. 25:11 Sau: în zelul Său; cf. nota „a” la Exod 20:5.

1119. 25:18 Lit.: sora lor.

1120. 26:2 Lit.: după casele părinților lor.

1121. 26:4 Prima recensământă a tuturor celor capabili să servească în armată a fost făcută acum treizeci și opt de ani. Acea primă generație de bărbați de douăzeci de ani în sus murise aproape cu toții. Sosise timpul să fie numărată și pregătită o nouă generație pentru marșul care îi aștepta.

1122. 26:59 Având în vedere că narațiunea biblică atinge doar pe scurt chestiuni de genealogie și cronologie, este foarte probabil ca Chehat să fi fost doar strămoșul lui Amram, iar soția sa, Yocheved, să fi fost fiica lui Levi nu într-un sens direct, ci într-un sens general.

1123. a 27:12 Această adăugire este făcută în LXX, cf. Deut 32:49.

1124. b 27:12 Lit.: a dat.

1125. 27:13 Lit.: vei fi adăugat la poporul tău – un eufemism care înseamnă „a muri”.

1126. 27:16 Lit.: Dumnezeul duhurilor oricărei trupuri. Cf. 16:22.

1127. 27:17 Lit.: care ieșea înaintea lor și intra înaintea lor, care îi conducea afară și îi aducea înăuntru – aici se folosește terminologia militară, legată de plecarea comandantului și a armatei într-o campanie și întoarcerea lor, o expresie similară în v. 21.

1128. 27:20 Lit. pune-i (o parte din) demnitatea / măreția ta; unii comentatori văd în aceasta o indicație că niciun om nu putea accepta tot ce poseda Moise.

1129. a 27:21 Vezi nota la Exod 28:30.

1130. b 27:21 Lit.: la cuvântul gurii Lui vor ieși și la cuvântul gurii Lui vor veni.

1131. 28:5 Vezi nota de la 15:4.

1132. 28:7 Vinul era folosit în mod obișnuit pentru ofrandele de libație, dar în acest caz, ebraicul shechar (în trad. sin.: sikera) denotă probabil mied sau bere, o băutură făcută în acele vremuri din orz în stare de fermentație și curmale sau miere. Atât vinul, cât și această băutură erau folosite în anumite cantități în cadrul slujbelor, nu, desigur, pentru a fi băute (acest lucru era interzis în slujba din Sanctuar, cf. Lev. 10:9), ci pentru a fi turnate pe altar ca libație.

1133. 28:11 Sau: la fiecare lună nouă; la fel și în v. 14.

1134. 28:26 Sărbătoarea Săptămânilor, săptămânile slave (Lev. 23:15,16; Deut. 16:9), sau Rusaliile, era o sărbătoare celebrată la începutul secerișului grâului (Ex. 34:22).

1135. 29:3 Adică aproximativ 6,5 și respectiv 4,5 litri.

1136. 29:4 Adică aproximativ 2 litri; același lucru se întâmplă și în cazuri similare din acest capitol.

1137. 29:7 Sau: a posti.

1138. 30:3 Lit.: să nu-și profaneze cuvântul - încălcarea promisiunii date era o crimă împotriva lui Dumnezeu și o profanare a personalității umane.

1139. 30:14 Sau: postarea ei.

1140. a 31:2 În 25:16–18 ni s-a spus deja că lui Moise i s-a poruncit să-i distrugă pe madianiți. Acum avem de-a face cu o expediție militară împotriva lor și cu „răzbunarea Domnului”, care s-a manifestat prin distrugerea nu numai a bărbaților, ci și a femeilor și copiilor. Idolatria nerușinată și degradantă la care s-a dedat acest popor era cu siguranță aceeași practică și în rândul altor triburi vecine. Cât despre motivul pentru care madianiți au fost supuși unor represalii atât de crude, răspunsul poate fi găsit cel mai probabil în faptul că au lansat un atac trădător și reușit asupra poporului lui Dumnezeu, corupându-l și provocând moartea ignominioasă a multe mii de oameni din rândurile lor. Aceasta a pus în pericol planul divin de a ilumina întreaga omenire prin poporul Său ales și, în cele din urmă, de a păstra însăși viața umană pe pământ.

1141. b 31:2 Lit.: vei fi inclus printre rudele tale (cele plecate).

1142. 31:52 Adică aproximativ 190 kg.

1143. 31:54 Este posibil ca păstrarea aurului în Sanctuar să fi avut un dublu scop: să mărturisească înaintea Domnului despre recunoștința și generozitatea israeliților și, de asemenea, să le amintească de victoria pe care Domnul le-o dăduse.

1144. 32:5 Aceste cuvinte pot fi înțelese nu ca un refuz de a participa la cucerirea ținuturilor de cealaltă parte a Iordanului, ci ca o cerere de a li se lăsa ținuturile de pe malul estic al râului.

1145. 32:13 Lit.: rău în ochii Domnului.

1146. 32:21 Sau: înaintea Domnului.

1147. 32:23 Lit.: îți vei recunoaște păcatul, care te va găsi - aici păcatul este personificat: urmărește, găsește și pedepsește.

1148. 32:41 Ebr. Havvot-Iair.

1149. 33:1 Lit.: la îndemână.

1150. 33:3 Lit.: cu / sub mână puternică; este posibilă și o altă înțelegere: sub protecția unei mâini puternice (a lui Dumnezeu).

1151. 33:8 Așa este în manuscrisele antice; text masoretic: în Hahirot.

1152. 33:40 Sau: în sud.

1153. 33:55 Lit.: ca niște spini în ochii tăi și ca niște spini în coastele tale.

1154. 34:3 Adică Marea Moartă.

1155. 34:5 Adică Marea Mediterană.

1156. 34:11 Sau: lacurile Galileii.

1157. 35:5 Versetul 4 vorbește despre o mie de coți, iar versetul 5 despre două mii. Conform explicației obișnuite a scriitorilor evrei, primii oi de coți din pământ erau puși deoparte pentru pășune, iar al doilea pentru vii.

1158. 35:26 Lit.: în care a fugit.

1159. 36:4 Sau: anul în care se sună în cornul berbecului (ebr. yovel).

1160. 36:11 Lit.: fiii unchilor lor.

1161. 1:5 Lit.: pentru a explica această Tora. Din cele spuse mai sus în cărțile Exod, Levitic și Numeri, rezultă că, după ce și-a eliberat poporul ales din sclavia egipteană, Dumnezeu le-a dat un cod de legi care reglementa întreaga viață a israeliților. Ei au numit acest cod Tora. Spectrul de semnificații al acestui cuvânt este extrem de larg: de la orice „poruncă a lui Dumnezeu” și instrucțiunea sau îndrumarea Lui până la un cod detaliat de legi dat de Dumnezeu Israelului prin

Moise. În majoritatea cazurilor, acest concept este tradus ca „Lege” sau „legea lui Moise”.

1162. a 1:7 Sau: spre Șefelah.

1163. b 1:7 Sau: spre sud.

1164. 1:8 Lit.: Domnul.

1165. 1:15 Ebr. shoterim – persoane responsabile cu administrarea justiției și menținerea ordinii publice, executori judecătorești.

1166. 1:17 Lit.: mic și mare.

1167. 1:22 Este semnificativ faptul că, adresându-se noii generații, născută și crescută după evenimentele descrise, Moise o face, cum s-ar spune, părtașă la ceea ce s-a întâmplat, ceea ce ar putea fi un semn al unității fiecărei generații de oameni cu predecesorii săi și un apel la luarea în considerare a lecțiilor istoriei.

1168. 1:34 Sau: cuvinte.

1169. 1:36 Lit.: Către Domnul.

1170. 1:45 Lit.: Nu Și-a apropiat urechea de tine.

1171. 2:1 Sau: a trece pe lângă.

1172. a 2:7 Lit.: căci eu…; același lucru mai jos în acest verset.

1173. b 2:7 Lit.: știa.

1174. a 2:8 Sau: pe drumul deșertului.

1175. b 2:8 Elat este un oraș la gura de vărsare a Golfului Aqaba (sau a Golfului Eilat) de la Marea Roșie. Ețion-Gheber este un oraș nu departe de Elat.

1176. 2:9 Ar este capitala Moabului, aici acest oraș este identificat cu întreaga țară a moabiților.

1177. 2:11 Refaimii erau locuitori antici ai Palestinei, numiți giganți; ei erau identificați cu descendenții lui Anac.

1178. 2:18 O altă traducere posibilă: adică Ara; vezi nota de la 2:9.

1179. 2:23 Cel mai probabil este vorba despre insula Creta din Marea Egee. LXX, însă, traduce Caphtor ca Cappadocia, o regiune din Asia Mică.

1180. 2:26 Locația exactă nu este cunoscută. Conform cu Iosua 13:18, 21:37 și 1 Cronici 6:64, se afla pe teritoriul tribului lui Ruben.

1181. 2:30 Lit.: a încăpățânat duhul și împietrit inima.

1182. 2:34 Devotat (ebr. cherem); „a dedica distrugerii”, însemna în esență a se preda în întregime și irevocabil lui Dumnezeu. Și aceasta era o chestiune mult mai serioasă decât consacrarea slujbei sau renunțarea la orice lucru pentru uz sacru. Orice lucru dat astfel Domnului devenea în întregime al Lui. Păcatul lui Acan a fost deosebit de mare, pentru că a furat lucruri dedicate distrugerii, adică date Domnului (Iosua 7:11). Oamenii dedicați distrugerii erau sortiți distrugerii; și ei erau de obicei captivi ai războaielor pe care israeliții le-au purtat împotriva națiunilor păgâne idolatre din Canaan (1 Samuel 15:3, 18).

1183. a 3:11 Sau: mormânt / sarcofag - poate că era o piatră vulcanică în care a fost sculptat mormântul acestui rege uriaș. Prin culoarea și structura sa, această piatră ar putea semăna cu fierul.

1184. b 3:11 Un cot este o măsură de lungime, de aproximativ 45 cm, adică dimensiunile patului sunt: 4×1,8 m.

1185. 3:14 Evr. Havot-Iair.

1186. 3:17 Adică Marea Moartă.

1187. 3:20 Sau: pace.

1188. 4:1 Cei doi termeni tehnici ebraici hukkim și mishpatim sunt folosiți frecvent în Deuteronom pentru a descrie termenii propuși de Dumnezeu pentru Legământul de care Israel urma să fie legat. Hukkim („statute”) sunt cuvinte sculptate în piatră sau lemn, care în vremurile străvechi erau asociate cu ideea de decrete regale neschimbabile și, atunci când erau aplicate legilor lui Dumnezeu, vorbeau despre autoritatea lor de nezdruncinat. Cuvântul mishpatim are sensul unei decizii judecătorești pe fondul oricărui caz și indică legile divine ca standard al justiției. De fapt, sunt sinonime și sunt folosite interschimbabil în text.

1189. 4:3 Lit.: care au mers după Baal-Peor.

1190. 4:4 Lit.: lipindu-se de.

– o altă traducere posibilă: Instrucțiune sau: Învățătură; același lucru în v. 44; vezi nota la 1:5. 1191. 4:8 Evr. Tora

1192. 4:12 Sau: imagini; cf. Exod 20:4; același lucru în versetele 15, 16, 23, 25.

1193. 4:16 Sau: confecționarea unui idol / chip cioplit; același lucru în v. 23, 25.

1194. 4:29 Sau: cu mintea și esența ta.

1195. 4:30 Lit.: în zilele din urmă.

1196. 4:42 Lit.: ieri și alaltăieri.

1197. 4:45 Sau: mărturii.

1198. 4:49 Adică Marea Moartă.

1199. 5:5 În ediția actuală a Torei din traducerea noastră, textul Celor Zece Porunci este prezentat în traducerea sinodală, care este familiară multora, deoarece înțelegem cât de dragi sunt aceste cuvinte multor generații – ele sunt cele care au intrat în memoria culturală a oamenilor. Totuși, în cazul în care traducerea noastră a versetelor 6-21 diferă de cea sinodală, în notele la versetele corespunzătoare oferim versiunea noastră.

1200. 5:7 6„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din Egipt, unde erai rob [lit.: din casa robiei]. 7Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

1201. 5:10 8Să nu-ți faci chip cioplit [sau: chip cioplit / imagine] - nicio asemănare a vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai sub pământ. 9Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, un Dumnezeu care așteaptă devoțiune exclusivă față de El [lit.: un Dumnezeu gelos; când este aplicat la Dumnezeu, cuvântul ebraic kanna înseamnă că El așteaptă devoțiune exclusivă (Exod 34:14), că El este complet intolerant față de păcat (Numeri 25:11) și că El mijlocește cu ardoare pentru cei aflați în pericol (cf. Ioel 2:18)], care chiar și copiii sunt trași la răspundere pentru păcatele pe care părinții le transmit până la a treia și chiar a patra generație, care continuă să Mă respingă [sau: să Mă urască]. [Dumnezeu nu pedepsește copiii pentru păcatele părinților lor (24:16 și Ezechiel 18:20), ci avertizează că păcatul este contagios și are un efect negativ asupra soartei urmașilor lor] 10Dar celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele le arăt îndurare până la a miea generație.

1202. 5:11 Să nu iei Numele Domnului Dumnezeului tău fără nevoie [sau: ca să înșeli; sau: în zadar / fără respectul cuvenit] - El nu va socoti nevinovat pe cel ce face așa.

1203. 5:15 12 Să ții ziua Sabatului și să o ții sfântă pentru tine, așa cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău. 13 Să lucrezi șase zile și să faci tot ce este necesar pentru tine. 14 Dar ziua a șaptea este Sabatul, o zi sfântă pentru Domnul Dumnezeul tău. Să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu singur, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici toate

vitele tale, nici străinul care locuiește în mijlocul tău, pentru ca robul tău, fie el, fie roaba ta, ca și tine. 15 Adu-ți aminte că ai fost rob în Egipt și că Domnul Dumnezeul tău te-a scos de acolo cu mână puternică, cu dreaptă întinsă. De aceea ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să ții Sabatul.

1204. 5:16 Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, așa cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău, ca să trăiești mult și să-ți fie bine în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.

1205. 5:18 Sau: Nu te schimba; sau: Nu seduce nevasta altuia; sau: Nu comite curvie.

1206. 5:20 Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

1207. 5:21 Să nu poftești nevasta aproapelui tău și să nu gândești să-i iei ce este al lui [lit.: să nu poftești casa lui – aici ebraicul beit (casă) este folosit în sens larg: casa ta, precum și familia ta, oamenii care locuiesc împreună, gospodăria lor]: ogorul lui, robul lui sau roaba lui, boul lui, măgarul lui – nimeni și nimic din ce este al unui om.”

1208. 5:31 Lit.: poruncă; vezi nota următoare.

, un cuvânt tradus de obicei prin „poruncă”, este folosit aici (ca în 5:31) cu sensul de „cod de legi” sau ca sinonim pentru tora. 1209. 6:1 Ebr. mitzvah

1210. 6:7 Lit.: mergând pe drum.

1211. 6:8 Lit.: între ochi.

1212. 6:12 Lit.: din casa robiei.

1213. 6:13 Lit.: frică; același lucru în v. 24.

1214. 6:14 Lit.: nu urmați… – aici se folosește limbajul tratatelor neo-asiriene, care erau destinate în acea epocă să asigure loialitatea vasalilor față de stăpânul lor. Când vorbește despre „alți dumnezei”, Moise, pentru claritate, aderă la frazeologia timpului său, fără a atinge deloc chestiunea realității acestor „dumnezei”. Ei sunt lucrarea mâinilor omenești (4:28).

1215. 6:16 Sau: Nu ispitiți; „nu-L ispitiți pe Domnul”, adică nu încercați să-L forțați să-Și dovedească existența impunându-I condițiile voastre (vezi Exod 17:1-7); același lucru se întâmplă și mai jos în acest verset.

1216. 6:17 Sau: mărturii; același lucru în v. 20.

1217. 6:25 O altă traducere posibilă: și vom fi drepți; lit.: dreptatea va fi pentru noi – dreptatea obținută prin ascultare nu a fost baza sau cauza, ci consecința eliberării israeliților (cf. Apocalipsa 19:8).

1218. 7:2 Despre blestem vezi nota de la 2:34.

1219. 7:5 Sau: Stâlpii Așerei; lit.: Să le tai așerele în bucăți; vezi nota de la Exod 34:13.

1220. a 7:8 Sau: după ce a răscumpărat.

1221. b 7:8 Lit.: din casa robiei.

1222. 7:13 Lit.: binecuvântează rodul pântecelui tău și rodul pământului tău.

1223. 7:20 Viespea este o insectă mare (aproximativ 3,5 cm) din ordinul viespilor, comună în Palestina, a cărei înțepătură poate provoca moartea; totuși, sensul cuvântului ebraic tsira este controversat. Poate că este folosit aici în sens figurat, ca frica și panica în care Domnul îi va cufunda pe locuitorii Canaanului.

1224. 8:1 Vezi nota de la 6:1.

1225. 8:3 Adică, prin ceea ce Domnul creează sau stabilește prin cuvântul puternic care iese din gura Lui.

1226. 8:6 Sau: temeți-vă de El.

1227. 8:14 Lit.: din casa robiei.

1228. 8:17 Lit.: cu tăria și puterea mâinii sale.

1229. 8:19 Sau: Îți mărturisesc.

1230. 9:4 Lit.: să nu spui în inima ta.

1231. a 9:14 Lit.: Le voi șterge numele.

1232. b 9:14 Sau: mai puternic.

1233. a 9:21 Lit.: și păcatul tău.

1234. b 9:21 Lit.: ars în foc.

1235. 10:4 Lit.: zece cuvinte / zicători.

1236. 10:6 Lit.: fântânile fiilor lui Iaacan - locația exactă a acestui loc este necunoscută.

1237. 10:16 Lit.: Circumcizia prepuțului inimii. Circumcizia prepuțului unui bărbat sau a unui băiat este un rit religios practicat pe scară largă la popoarele antice. La evrei, acest rit de inițiere semnifica intrarea în societatea poporului ales al lui Dumnezeu și indica supunerea față de toate prescripțiile Legământului. „Necircumcișii” se referea de obicei la păgâni. Cuvântul „circumcizie” era folosit și la figurat. Profetul Ieremia vorbește despre Israel ca despre un popor „necircumcis cu inima” (Ier. 9:26) sau ca despre un popor a cărui „ureche este necircumcisă” (Ier. 6:10).

1238. 11:8 Vezi nota de la 6:1.

1239. 11:9 Lit.: a prelungi zilele.

1240. 11:10 Lit.: (lucrând) cu picioarele – poate că aceasta indică faptul că apa era adusă din râu sau că se foloseau pentru irigații lopeți speciale, care erau acționate de picioare.

1241. a 11:14 Deci în LXX și Vulgata; text masoretic: I.

1242. b 11:14 Adică ploile de toamnă (timpul aratului și semănatului) și ploile de primăvară (perioada de coacere a culturilor de cereale).

1243. 11:18 Lit.: între ochi.

1244. 11:19 Lit.: mergând pe drum.

1245. 11:28 Vezi nota de la 6:14.

1246. 11:30 Sau: în Arava.

1247. 12:3 Vezi nota la Exod 34:13.

1248. 12:7 Lit.: a mânca.

1249. 12:12 Sau: Bucurați-vă.

1250. 12:15 Sau: în oricare dintre cetăți sau sate (lit.: în limitele tuturor porților tale); același lucru în v. 17.

1251. 12:23 Sau: suflet.

1252. 12:27 Sau: pe altar.

1253. 13:1 Lit.: semn / însemn; același lucru în v. 3.

1254. a 13:4 Sau: Temeți-vă de El.

1255. b 13:4 Lit.: glas.

1256. a 13:5 Lit.: din casa robiei; același lucru în v. 11.

1257. b 13:5 Sau: răscumpărat.

1258. 13:6 Lit.: soția pântecelui tău.

1259. 14:1 Sau: copii.

1260. 14:7 Hyraxii sunt animale care trăiesc în locuri stâncoase și seamănă ca aspect cu marmotele fără coadă (vezi Psalmul 104 (103):18).

1261. 14:12 Sau: vultur cu cap alb.

1262. 14:14 Sau: o cioară.

1263. 14:15 Sau: bufniță cu urechi lungi.

1264. 14:17 Sau: o bufniță.

1265. a 14:18 Sau: chiparos; sau: plovier.

1266. b 14:18 Liliecii nu aparțin păsărilor, ci mamiferelor (ordinul Chiroptera), dar, întrucât trăiesc în „aer”, sunt încadrați în această clasă.

1267. 14:20 Vezi Levitic 11:21.

1268. 14:21 Se pare că această interdicție a fost o reacție la un vechi obicei canaanit și sirian.

1269. 15:7 Lit.: Nu-ți împietri inima și nu-ți oprești mâna.

1270. 15:12 Sau: va fi vândut.

1271. 15:15 Sau: răscumpărat.

1272. 16:1 Vezi nota de la Exod 12:43.

1273. 16:3 Lit.: cu ea (cu Paștele).

1274. 16:7 Spre deosebire de prima masă de Paște din istoria Israelului, pentru care carnea era friptă (vezi Exod 12:8, 9), în anii următori, conform acestei instrucțiuni, carnea jertfei de Paște trebuia fiartă.

1275. 16:13 Sau: Corturi.

1276. 16:18 Sau: corect.

1277. 16:21 Vezi nota la Exod 34:13.

1278. 17:1 Lit.: urâciune, adică batjocură la adresa serviciului divin.

1279. 17:5 Ancheta judecătorească se desfășura atunci la poarta cetății; sentința la moarte era executată într-un anumit loc în afara zidului cetății (cf. Faptele Apostolilor 7:58; Evrei 13:12).

1280. 17:15 Lit.: care nu este fratele tău.

1281. 17:16 Lit.: a întoarce poporul în Egipt.

1282. 17:17 Lit.: inima lui se va strica / se va abate.

; o altă traducere posibilă: Instrucțiune sau: Învățătură; același lucru în v. 19; vezi nota la 1:5. 1283. 17:18 Evr. Tora

1284. 17:20 Lit.: frați.

1285. 18:1 Ebr. ishshe a fost tradus în mod tradițional prin jertfă (ridicat) prin foc, adică un dar oferit Domnului. În majoritatea cazurilor, în VT, termenul se aplica unui tip special de jertfă (consumată parțial sau în totalitate pe altar); aici, ca în Exod 29:41; Lev 10:12; Numeri 15:3, este în sens general „dar” sau „ofertă”.

1286. 18:3 Sau: obraji.

1287. 18:10 Sau: trecând prin foc.

1288. 18:13 O altă traducere posibilă: Fii fără prihană înaintea Domnului.

1289. 18:15 Lit.: de la frații tăi.

1290. 18:18 Sau: Voi arăta – același verb ca în versetul 15.

1291. 19:4 Lit.: ieri și alaltăieri; la fel și în v. 6.

1292. 19:5 Lit.: vecini.

1293. 20:5 Lit.: nu l-a sfințit; poate că se referă la o ceremonie solemnă.

1294. 21:8 Sau: Reface, Doamne, unirea poporului Tău (cu Tine), ruptă de păcat; aici se folosește ebraicul kaphar – vezi nota „b” la Lev 1:4.

1295. 21:12 Cerința ca captiva să-și radă capul, la fel ca celelalte cerințe, ar fi putut fi un semn că ea rupea cu viața și obiceiurile ei anterioare, pregătindu-se să fie numărată printre poporul Domnului. Acest lucru singur ar putea indica faptul că orașul în care locuia era în afara țării Canaanului și nu era unul dintre acele orașe ai căror locuitori erau supuși blestemului, adică exterminării (vezi 20:15).

1296. 21:22 Sau: pe un stâlp; același lucru în v. 23.

1297. 21:23 Lit.: blestemul lui Dumnezeu (asupra tuturor)… – Probabil că se înțelege că nu doar spânzurarea a fost consecința blestemului, ci că aceasta, la fel ca pierderea dreptului la viață, se abate asupra fiecărui călcător al legii lui Dumnezeu. Potrivit unor comentatori, cuvintele „blestemul lui Dumnezeu” pot fi înțelese ca „o insultă la adresa lui Dumnezeu”, aplicată Lui de fiecare dată când trupul mutilat al unui om creat după chipul lui Dumnezeu era expus vederii publice. O astfel de umilință (chiar și a unui criminal) avea limitele ei. Trupul trebuia îngropat pentru a opri profanarea a tot ceea ce îl înconjura. Și ideea aici nu este în principal că se descompune, ci că, continuând să ne amintească de crimă și pedeapsă, transferă simbolic acest lucru întregii țări.

1298. 22:9 Lit.: va deveni sfântă (întreaga recoltă), adică va fi luată de la voi în favoarea Sanctuarului.

1299. 22:12 Ebr. tzitzit - un mănunchi de fire, un ciucure; acești ciucuri erau cusuti pe colțurile unei haine cusute dintr-o singură bucată de material.

1300. 22:18 Aici, ca și în 21:18, se vorbește despre pedepse fizice, deși limitarea numărului de lovituri la „patruzeci minus unu” a fost probabil instituită în vremuri ulterioare.

1301. 22:19 Șekel – o unitate de valoare echivalentă cu valoarea a 11,5 g de argint.

1302. 22:30 Lit.: deschizând (adică ridicând) tivul hainei tatălui său.

1303. 23:1 Lit.: a intra, adică a deveni membru al comunității, ceea ce era legat de chemarea specială a israeliților: să fie reprezentanți și proprietate specială a Domnului pe pământ (cf. Exod 19:6). Persoanele menționate în primele versete ale acestui capitol erau private de dreptul de a participa la ceremoniile religioase. Aspectele exterioare ale vieții religioase le erau inaccesibile, dar, așa cum reiese din istoria ulterioară a lui Israel, eunucii puteau primi binecuvântări și în viața lor

spirituală (Isaia 56:4). În acea vreme, multe semne exterioare, caracteristici fizice și lucruri materiale puteau avea o semnificație spirituală profundă: îi învățau pe oameni să înțeleagă natura relației lor cu Dumnezeu, natura sfințeniei așteptate de la ei.

1304. 23:10 Vezi Levitic 15:16.

1305. 23:18 Lit.: plată pentru câine.

1306. 24:1 Sau: scrisoare.

1307. 24:8 Sau: o boală gravă de piele; vezi Lev 13; 14.

1308. 25:6 Lit.: nume; același lucru în v. 7.

1309. 25:10 Lit.: acasă.

1310. 26:7 Vezi nota la Exod 3:9.

1311. 26:12 Pe lângă zeciuiala pe care israeliții o dădeau în mod regulat leviților, zeciuiala pusă deoparte la fiecare trei ani era destinată nevoiașilor din fiecare oraș și sat al Israelului. Probabil că aceste zeciuială erau depuse în depozite speciale de la porțile orașului.

1312. 26:13 Lit.: după toate poruncile Tale; vezi nota de la 6:1.

1313. 27:1 Sau: Instrucțiuni; vezi nota la 1:5, la fel și în vv. 8 și 26.

1314. 27:16 Sau: tratează cu dispreț.

1315. 28:14 Lit.: Să nu mergeți după alți dumnezei; vezi nota de la 6:14.

1316. 28:20 Text masoretic: Eu.

1317. a 28:22 Deci în Vulgata, textul masoretic: cu sabia.

1318. b 28:22 Înțelesul acestor cuvinte nu este pe deplin clar.

1319. 28:25 Prietene. citesc: te vor disprețui.

1320. 28:58 Sau: Instrucțiuni; vezi nota de la 1:5.

1321. a 29:1 Sau: cuvinte.

1322. b 29:1 Aceasta nu vorbește despre un alt Legământ/Uniune pe lângă cea care a fost făcută la Horeb (Sinai), ci mai degrabă despre o confirmare a celei

făcute anterior și o reînnoire a termenilor Legământului în legătură cu schimbarea circumstanțelor - intrarea israeliților în Canaan.

1323. 29:5 În discursul lui Moise din versetele 4 și 5 se află cuvintele Domnului Însuși.

1324. 29:9 Lit.: împliniți toate cuvintele.

1325. 29:19 Aceasta este o posibilă traducere a părții finale a acestui verset.

1326. a 29:20 Lit.: Gelozia Lui.

1327. b 29:20 Lit.: asupra lui (adică asupra acelei persoane); același lucru în v. 28, unde este pronumele „ei”.

1328. 29:21 Sau: în acest sul al Instrucțiunii; vezi nota la 1:5; același lucru în v. 29.

1329. 30:4 Lit.: până la capătul cerurilor.

1330. 30:6 Vezi nota de la 10:16.

1331. 30:10 Sau: în sulul Instrucțiunii; vezi nota de la 1:5.

1332. 30:11 Lit.: poruncă; același lucru în v. 12; vezi nota de la 6:1.

1333. 30:16 LXX: dacă veți asculta de poruncile Domnului, pe care vi le dau astăzi.

1334. 31:1 Deci, într-o altă traducere antică; text masoretic: Moise s-a dus și a rostit aceste cuvinte.

1335. 31:2 Lit.: a ieși și a intra.

1336. 31:9 Sau: Aceasta este o instrucțiune; vezi nota de la 1:5; același lucru în v. 11–13 și 24.

1337. 31:16 Lit.: te vei culca cu strămoșii tăi – un eufemism care înseamnă „a muri”.

1338. 32:3 Sau (mai aproape de literă): Voi glorifica Numele Domnului – conceptul de nume personale în VT, de regulă, include semnificații precum existență, caracter și trăsături inerente unei anumite persoane (1 Samuel 25:25).

1339. 32:8 Așadar, în manuscrisele de la Qumran și în majoritatea manuscriselor LXX; text masoretic: fiii lui Israel.

1340. 32:15 Poate drept, adică în mod ideal Israel, o adresare poetică adresată poporului lui Dumnezeu; același lucru în 33:5, 26.

1341. 32:21 Mai literal: m-a făcut gelos – „gelozia” lui Dumnezeu nu reprezintă micile obiecții legate de nesiguranță și suspiciune, ci indignarea dreaptă cauzată de infidelitatea poporului Său. În VT, Dumnezeu este adesea numit Omul lui Israel. El este un Dumnezeu care nu tolerează trădarea (Exod 20:5), iar cuvântul „gelozie”, așa cum este aplicat lui Dumnezeu, poate arăta doar figurativ, și nu poate reprezenta de fapt, sentimentele pe care le experimentează El.

1342. 32:22 Șeolul este locuința morților. O comparație a tuturor utilizărilor acestui cuvânt în cărțile Vechiului Testament arată că atât cei drepți, cât și cei răi merg în Șeol; acolo nu este nici activitate, nici pricepere, nici înțelepciune, nici cunoaștere (cf. Eclesiastul 9:10).

1343. 32:36 O hiperbolă poetică ce vorbește despre o asemenea exterminare a oamenilor încât a afectat întreaga societate.

1344. 32:44 La fel și în LXX; text masoretic: Osea.

1345. 32:46 Sau: Instrucțiuni; vezi nota de la 1:5.

1346. a 33:2 Lit.: al lor; LXX: noi. În dorința sa de a le oferi ascultătorilor săi o idee mai completă despre gloria Legământului-Uniune încheiat de Dumnezeu cu Israel, Moise descrie măreția și slava cu care Domnul li s-a arătat israeliților la Sinai pentru a le da Legea și a deveni Regele lor. Cele trei denumiri geografice din propoziția „Domnul a venit / S-a revelat din Sinai... din Seir... din munții Paran” nu vorbesc despre trei teofanii (manifestări) separate ale lui Dumnezeu, ci despre o singură manifestare a lui Dumnezeu la Sinai. Așa cum soarele la răsăritul său luminează cu razele sale totul până la orizontul îndepărtat, tot așa slava Domnului la apariția Sa la Sinai nu s-a limitat la un singur loc, ci razele sale, reflectate din munții vecini, au luminat poporul Israel din toate părțile.

1347. b 33:2 Posibil în sensul Legii date din mijlocul focului. În această traducere, cuvintele ebraice esh dat sunt luate ca două cuvinte separate ale textului masoretic. Totuși, al doilea cuvânt dat („Lege”) se găsește doar în cărțile Bibliei scrise în timpuri ulterioare. Prin urmare, unele traduceri, acceptând corectura făcută de masoreți, fac acest verset dificil de înțeles și îl traduc astfel: „La dreapta Lui, fulgere îi luminează.”

1348. a 33:3 LXX: El iubește.

1349. b 33:3 Deci în LXX; text masoretic: popoare / triburi (ale lui Israel).

1350. 33:4 Lit.: întâlniri.

1351. a 33:5 Lit.: El.

1352. b 33:5 Vezi nota de la 32:15; același lucru în v. 26.

1353. a 33:8 Urim și Tumim sunt pietre sacre folosite pentru a determina voința lui Dumnezeu. Înțelesul probabil al acestor cuvinte este: lumină de foc/iluminare și plenitudine/perfecțiune; în LXX: manifestare și adevăr.

1354. b 33:8 Massa – încercare, ispită; Meriba – discordie, litigiu, dispută.

1355. a 33:19 Se pare că binecuvântarea profetică se referă la muntele lui Dumnezeu din Ierusalim.

1356. b 33:19 Lit.: jertfe ale dreptății; poate în sensul unei profunde întristări pentru păcate (cf. Ps. 51 (50):17).

1357. la 33:19 Lit.: nisipuri – cel mai probabil, vorbim despre producția de sticlă.

1358. 33:20 Poate că aceasta este imaginea unei armate ostile (mână) și a conducătorilor ei (capul).

1359. 34:2 Adică Marea Mediterană.

1360. 34:6 Deci, în unele traduceri antice, textul masoretic: El (Dumnezeu) l-a îngropat.